

Like love

Contents

Like love	3
1. Chương 1: Mạch Đình Rất Bình Thường	3
2. Chương 2: Chúng Ta Làm Bạn Đi?	6
3. Chương 3: Bồi Dưỡng Tình Cảm Khi Tập Quân Sự	8
4. Chương 4: Chiếc Quần Sịp Bị Mất	11
5. Chương 5: Tôi Không Thích Con Trai, Có Điều....	13
6. Chương 6: Hoàng Tử, Công Chúa Đều Không Bằng Cậu	16
7. Chương 7: Sa Vào Lưới Tình	18
8. Chương 8: Mạch Đình Người Bị Thương Để Bỏ Quên	21
9. Chương 9: Không Nhịn Được Muốn Yêu Cậu!	24
10. Chương 10: Không Thể Chia Sẻ Cậu Với Ai Khác	26
11. Chương 11: Hẹn Hò Một Trận Hoành Tráng Nào!	30
12. Chương 12: Cậu Đã Nói Sẽ Không Tổn Thương Tổ	33
13. Chương 13: Nghĩa Vụ Của Người Yêu	36
14. Chương 14: Tổ Cần Phải Biết, Rằng Cậu Yêu Tổ	39
15. Chương 15: Cháu Là Người Giúp Việc Của An Tử Yên	42
16. Chương 16: Vĩnh Viễn Không Còn Cô Đơn	45
17. Chương 17: Mùa Đông Của Chúng Ta Tới Rồi	48
18. Chương 18: Đêm Giáng Sinh Vui Vẻ Và Kinh Hồn	50
19. Chương 19: Không Muốn Các Cậu Ở Bên Nhau	53
20. Chương 20: Hãy Buông Tha Cho Tình Yêu Của Chúng Tôi	55
21. Chương 21: Hóa Ra Cậu Vẫn Nhớ	58
22. Chương 22: Hưởng Thụ Hạnh Phúc Mới Là Việc Quan Trọng Nhất	61
23. Chương 23: Tổ Thật Rối Rắm, Cậu Lại Chẳng Sao Cả	64
24. Chương 24: Cảm Ơn Cậu Đã Yêu Tổ	67
25. Chương 25: Hãy Tôn Trọng Chồng Mình	70
26. Chương 26: Năm Mới Vui Vẻ, An Tử Yên Của Tổ	72
27. Chương 27: Vĩnh Viễn Không Nên Xem Thường Đàn Bà Con Gái	76
28. Chương 28: Tổn Thương Mà Cậu Mang Lại Cho Tổ, Thật Sự Rất Đau	79
29. Chương 29: Bên Trong Tình Yêu Đều Là Vết Thương	81
30. Chương 30: Tìm Được Cậu Rồi Thì Phải Ở Lại Bên Cạnh Tổ	84
31. Chương 31: Vậy Thì Đến Sống Chung Với Tổ Đi	87
32. Chương 32: Tình Yêu Lén Lút Của Cậu	89
33. Chương 33: Hai Người Sau Khi Xem Xong “brokeback Mountain”	91
34. Chương 34: Mỗi Tình Đầu Của Mạch Đình	94
35. Chương 35: Đây Là Một Thế Giới Lạnh Lùng	96
36. Chương 36: Mặt Đáng Sợ Của An Tử Yên	98
37. Chương 37: An Tử Yên, Tên Khốn Kiếp Nhà Cậu	101
38. Chương 38: An Tử Yên Mang Mạch Đình Theo	103
39. Chương 39: Sâu Trong Hối Úc Là Nỗi Đau	105
40. Chương 40: Toàn Bộ Thế Giới Của Tổ	108
41. Chương 41: Kiểu Hẹn Hò Của Mạch Đình	112

42. Chương 42: Cậu Phải Cam Đoan (thượng)	114
43. Chương 43: Cậu Phải Cam Đoan (hạ)	117
44. Chương 44: Chuẩn Bị Sẵn Sàng Để Nghênh Đón Hạnh Phúc	119
45. Chương 45: Mạch Đình Và Tô Tiểu Mễ	123
46. Chương 46: Tôi Là Một Tên Ngốc	125
47. Chương 47: Đến Nhận Sự Dạy Bảo Của Thầy Tô	128
48. Chương 48: Tình Yêu Của Mỗi Người	131
49. Chương 49: Cậu Có Thể Đi, Nhưng Đừng Bỏ Lại Tớ	133
50. Chương 50: Chỉ Là Tình Yêu Mà Thôi	135
51. Chương 51: Có Tình Mịch Không?	138
52. Chương 52: Nếu Như Gặp Lại Anh	141
53. Chương 53: An Tử Yên, Em Nhớ Anh	143
54. Chương 54: Mạch Đình, Sinh Nhật Vui Vẻ (thượng)	146
55. Chương 55: Mạch Đình, Sinh Nhật Vui Vẻ (hạ)	150
56. Chương 56: Tạo Nghiệt Hồi Trước	153
57. Chương 57: Không Ai Có Thể Sánh Với Cậu	156
58. Chương 58: Con Dâu Tốt Của Mẹ Mạch Đình	159
59. Chương 59: Mạch Đình Được Nữ Nhân Vây Quanh	161
60. Chương 60: Lời Nói Dối Của Pinocchio.	164
61. Chương 61: Rốt Cuộc Sụp Đổ	167
62. Chương 62: Một Vài Chuyện Ngày Hè	169
63. Chương 63: Khi Ốm Người Ta Liền Trở Nên Ôn Nhu	172
64. Chương 64: 8 Phút (thượng)	174
65. Chương 65: 8 Phút (hạ)	178
66. Chương 66: Đến Gặp Phụ Huynh Thì Thế Nào	180
67. Chương 67: Ngoại Trừ Các Mặt Khác, Thì Ra Tình Yêu Của Cậu Nhiều Như Vậy	184
68. Chương 68: Tâm Hồn Vỡ Nát	186
69. Chương 69: Tiểu Ca, Thái Độ Kiểu Gì Đây?	189
70. Chương 70: Thuận Theo Tự Nhiên	192
71. Chương 71: Tình Yêu Không Có Tiền	195
72. Chương 72: Chồng Của Tớ	197
73. Chương 73: Cho Dù Ra Sao, Tớ Còn Có Cậu	199
74. Chương 74: Vì Cậu, Tớ Mới Khóc	201
75. Chương 75: Nguyên Vọng Nhỏ Nhoi Không Đáng Kể	204
76. Chương 76: Sau Đây Không Cần Thử Nữa	206
77. Chương 77: Việc Đây Nhìn Nhiều Sẽ Quen	209
78. Chương 78: Cho Dù Công Tớ Cũng Phải Đi Hết Con Đường Đây	211
79. Chương 79: Sẽ Tốt Lên Thôi	213
80. Chương 80: Cho Dù Có Bao Nhiêu Đau Khổ	216
81. Chương 81: Khởi Đầu Của Hạnh Phúc	218
82. Chương 82: Ngưu Lang Và Chức Nữ	221
83. Chương 83: Cậu Nói Dối Nha	224
84. Chương 84: Để Tớ Không Yêu Cậu Quá Nhiều	226
85. Chương 85: Bị Tớ Bắt Bài Rồi Nhé, An Tử Yên!	229
86. Chương 86: Nó Sẽ Khiến Chúng Ta Bị Chia Cách	232
87. Chương 87: Nỗi Đau Khi Nghĩ Một Đàng Nói Một Nẻo	235
88. Chương 88: Ánh Mắt Bị Lừa Gạt	238
89. Chương 89: Sau Đây Đừng Cãi Nhau Nữa	240
90. Chương 90: Người Mà Tớ Yêu Nhất!	243
91. Chương 91: Như Vậy Cậu Sẽ Không Nghe Thấy Nữa	246
92. Chương 92: Về Bố Mạch Đình	250
93. Chương 93: Dùng Mấy Lời Buồn Nôn Của Tớ, Giết Chết Cậu!!	253
94. Chương 94: Chuyện Hạ Lưu Trong Sinh Nhật!	256
95. Chương 95: Thử Mọi Người Tìm Kiếm	258

96. Chương 96: Làm Người Như Cậu Cũng Không Tồi	261
97. Chương 97: Càng Ngày Càng Ngọt Ngào	263
98. Chương 98: Tổ Yêu Cậu	266
99. Chương 99: Vài Mẫu Chuyện Thường Ngày	269
100. Chương 100: Là Cậu, Là Cậu Vô Sĩ	271
101. Chương 101: Người Nhà Họ An	275
102. Chương 102: Cảm Giác Đây, Rất Khó Chịu	277
103. Chương 103: Hạnh Phúc Không Tưởng	281
104. Chương 104: Bảo Bối Của Tớ!	284
105. Chương 105: Hội Chứng Tiền Hôn Nhân	286
106. Chương 106: Cuộc Gặp Gỡ Náo Nhiệt	288
107. Chương 107: Hôn Lễ Là Gì	291
108. Chương 108: Truyện Cổ Tích	294
109. Chương 109: Truyện Cổ Tích Tiếp Diễn	297
110. Tiểu Phiên Ngoại 1	300
111. Tiểu Phiên Ngoại 2	301
112. Tiểu Phiên Ngoại 3	303
113. Phiên Ngoại 1	307
114. Phiên Ngoại 2	309
115. Phiên Ngoại 3	313
116. Phiên Ngoại 4	315
117. Phiên Ngoại 5	318
118. Phiên Ngoại 6	321
119. Chương Đặc Biệt 6.22: Phải Hạnh Phúc, Phải Rất Hạnh Phúc	325
120. Chương Đặc Biệt 6.22: Phải Hạnh Phúc, Phải Rất Hạnh Phúc (2)	328

Like love

Giới thiệu

Tác giả: AngeliaThể loại: vườn trường, 1x1, HE. Tình trạng: Hoàn. . . . Mạch Đình khẩn cấp mở

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/like-love>

1. Chương 1: Mạch Đình Rất Bình Thường

Mạch Đình chính là người mà nếu vút vào trong đám đông sẽ lập tức chìm nghỉm, mỗi ngày đều là cuộc sống bình thản lặp đi lặp lại, muốn trở thành siêu nhân cứu vớt thế giới, nhưng cậu không biết bay, cũng không có can đảm mặc quần lót tam giác màu đỏ ra bên ngoài, muốn sống cuộc sống minh tranh ám đấu như Vô gian đạo, nhưng đầu năm nay mang súng là phạm pháp; muốn có một tình yêu oanh oanh liệt liệt như phim “Đồng sông ly biệt”, nhưng tìm không thấy nữ chính như Y Bình.

Cho nên, rốt cuộc Mạch Đình vẫn chỉ là một Mạch Đình bình thường mà thôi. Cậu cho dù tự ti cũng không âu sầu, đại đa số thời gian Mạch Đình đều mỉm cười.

Giấc mộng lớn nhất của Mạch Đình, chính là trở thành một tên nhà giàu mới nổi, nên cậu ngày ngày đều mua xổ số.

Mạch Đình hiện tại, đang ảo não sắp xếp lại giường chiếu. Sau khi tốt nghiệp trung học, Mạch Đình vô cùng vui vẻ ở nhà chơi bởi hai năm, mẹ Mạch Đình rốt cuộc hết chịu nổi, lấy việc cắt tiền mua xổ số ra uy hiếp, bức Mạch Đình vào đại học.

Đại học, một nơi tràn ngập dục vọng. Bên ngoài là cứ điểm dành cho các cặp đôi, bên trong là chốn cho nam nữ quan hệ hữu nghị, là địa phương hủy hoại mọi giấc mộng, đây là cái nhìn của Mạch Đình về đại học, phi thường cực đoan.

Đang lúc Mạch Đình suy tư thì một giọng nói cắt ngang ý nghĩ của cậu: “Cậu cũng ở phòng 502 à?”

Mạch Đình quay đầu lại thì thấy một chàng trai đeo kính, tóc dài đến mức gần như che khuất ánh mắt, trong tay cầm một đồng hành lý đặt đối diện Mạch Đình, cậu ta mở miệng: “Về về sau chúng ta là bạn cùng phòng, tôi tên Lí Minh.”

“Mạch Đình”. Mạch Đình cười cười với Lí Minh, nhanh chóng đưa ra kết luận: tướng mạo thường thường, mặt đầy mụn.

“Cậu bao nhiêu tuổi, tôi 19 rồi.”

“Tôi 17.” Kỳ thực Mạch Đình đã 20 tuổi, nhưng cậu vẫn cực kỳ không biết xấu hổ, giống phụ nữ với tuổi tác của mình phi thường giữ bí mật.

“17? Nhỏ như vậy đã học đại học.”

“Ha ha ~” Mạch Đình cười khan.

Qua quan sát của Mạch Đình, bạn cùng phòng là một trạch nam, mỗi ngày đều dán mắt vào màn hình máy tính không biết làm cái gì. Trừ việc đó ra, con người cậu ta cũng rất tốt, nhưng cuộc sống đại học của bản thân đến tột cùng là cái dạng gì đây? Ngẫm nghĩ một hồi, Mạch Đình liền ngủ mất, đêm đó, cậu mơ thấy mình trúng giải lớn, trở thành một tên giàu sổi.

Vì Mạch Đình đến trước thời hạn, cho nên mấy ngày nay không cần đi học, cậu mới mua một tấm vé xổ số, vừa đi vừa nhẹ nhàng cào cào. Sau đó mặt mũi tối sầm, không nhận được chữ bẩy: “Con bà nó, không để ta trúng thưởng, sao còn bảo mộng cho ta làm chi.”

Dứt lời chìa khóa ra chuẩn bị mở cửa, lại phát hiện có một nam sinh đứng đằng trước, cao hơn rất nhiều so với Mạch Đình.

“Cậu là bạn của Lí Minh phải không, còn cùng nhau xem phim con heo? Tôi không phán xét gì đâu nhưng tối qua mở tiếng to quá, khiến người khác mất ngủ, tốt nhất là tìm bạn gái đi, mỗi ngày kìm nén như vậy cũng không phải biện pháp, xem mấy thứ đó chỉ giải quyết tạm thời, quay tay quá độ hại đến thân, bằng hữu.” Mạch Đình cầm chìa khóa loay hoay mãi không mở được cửa.

Nam sinh bên cạnh nhìn chằm chằm Mạch Đình, không mở miệng.

Mạch Đình dùng sức đập mạnh vào cửa: “Lí Minh, cậu khóa trái cửa làm cái khỉ gì, lại ở trong ấy làm gì thiếu đạo đức, mau mở cửa.”

Đúng lúc này, cửa phòng bên cạnh đột nhiên bật mở, Lí Minh lộ đầu ra: “Mạch Đình, cậu ma gào quỷ rống chi đó?”

Mạch Đình biến sắc, nhìn lại số phòng, 501, vừa rồi mãi cào xổ số không để ý, ban nãy mình còn nói nhiều như vậy, bây giờ không biết phải làm sao.

“Ha ha, đồng học, tôi khi nãy chỉ là đùa với cậu...” Mạch Đình tận lực làm cho giọng điệu của mình thực nhẹ nhàng, muốn giảm bớt xấu hổ, vừa nói vừa ngẩng đầu lên, lúc này mới thấy được khuôn mặt của nam sinh kia, liền ngắc ngứ.

Đó là một khuôn mặt rất được, ngũ quan góc cạnh rõ ràng lộ ra chút lạnh lùng, cặp mắt ngăm đen nhìn chăm chăm Mạch Đình, đôi môi khẽ nhếch, nếu Mạch Đình không có lực khống chế vô cùng tốt, thật muốn xông lên phía trước cắn một ngụm.

Người mà có khuôn mặt như vậy, chính là tai họa. Mạch Đình nghĩ nghĩ, rồi ba chân bốn cẳng lùi về phòng của mình.

Lí Minh thấy Mạch Đình vội vàng vàng hỏi: “Cậu sao lại thở gấp thế?”

“Cậu quản được tôi.” Mạch Đình không thèm để ý tới Lí Minh, vuốt cằm, không thể tưởng được loại quái vật này lại ở cách vách, về sau phải chịu đựng, chỉ cần bộ dạng so với mình đẹp hơn, Mạch Đình đều xếp vào hàng quái vật.

Hôm sau Mạch Đình mới biết nam sinh đó tên là An Tử Yển, suy đoán của Mạch Đình thực chuẩn, tướng mạo của An Tử Yển, chẳng bao lâu sau liền truyền khắp cả trường, không chỉ nữ sinh cùng cấp, ngay cả học tỷ cũng góp thành nhóm chạy tới xem An Tử Yển, nhưng thái độ của An Tử Yển phi thường lãnh đạm, khiến Mạch Đình cảm thấy rất kỳ quái chính là, cậu ta càng lãnh đạm, thì nữ sinh mến mộ cậu ta càng nhiều. Mà bản thân hòa ái dễ gần, lại không có lấy một người tươi cười với mình.

Rất nhanh, tất cả mọi người đều biết đến một người tên là An Tử Yển, nhưng không ai muốn biết một người tên là Mạch Đình.

Hôm nay, Lí Minh lén lút trở lại phòng, rồi lén lút nhìn Mạch Đình, Mạch Đình bị loại ánh mắt này khiến cho run rẩy.

“Mạch Đình, cậu có thể giúp tôi một việc hay không?”

“Tôi vì cái gì phải giúp cậu.”

Lí Minh liền đưa ra điều kiện phi thường có tính thuyết phục: “Nếu cậu chịu giúp tôi, 20 tấm vé xổ số này là của cậu.”

Ánh mắt của Mạch Đình lập tức phát sáng: “Nói nghe thử?”

“Rất đơn giản, cậu giúp tôi đến hỏi An Tử Yển rốt cuộc là thích nữ hay thích nam.” Thật ra Lí Minh bị mấy bạn hủ nữ trong lớp quần lấy hỏi thăm, bởi vì An Tử Yển từ lúc khai giảng đến nay cự tuyệt không biết bao nhiêu nữ sinh, cho nên tất cả mọi người hoài nghi cậu ta có khả năng thích con trai. Bất quá mỗi lần Lí Minh nhìn thấy khuôn mặt lạnh lùng kia của An Tử Yển liền lui bước, vì vậy bèn đem trọng trách này lấy một hình thức giao dịch khác quảng cho Mạch Đình.

“Đơn giản như vậy?” Mạch Đình cảm thấy chỉ cần hỏi một câu mà có thể có được 20 tờ vé số, quả thực là vận c*t chót.

“Tôi đã nói là rất đơn giản mà.”

Mạch Đình khẩn cấp mở cửa phòng mình ra, gặp đúng lúc An Tử Yển vừa trở về.

“Đồng học, xin dừng bước.” Mạch Đình gọi An Tử Yển lại.

An Tử Yển quay đầu lại nhìn Mạch Đình, Mạch Đình có chút ấp úng: “Cái kia, tôi muốn hỏi cậu một câu?”

“Ừm?”

“Cậu có thích con trai không?”

Đối với câu hỏi trực tiếp ngu ngốc của Mạch Đình, Lí Minh ở phòng bên liền thay cậu đổ một thân mồ hôi lạnh. Mà An Tử Yển chỉ cau mày nhìn chăm chăm Mạch Đình, cũng định không thèm quan tâm vấn đề ngu ngốc này.

Mạch Đình đột nhiên nghĩ hời như vậy, hình như có gì đó không thích hợp, sợ An Tử Yến hiểu lầm, vội vàng bổ sung: “Cậu đừng hiểu lầm, tôi không phải thích cậu, là người khác nhờ tôi hỏi giúp.”

“Tôi đã nói gì đâu.” Đối với Mạch Đình chưa đánh đã khai, An Tử Yến có chút buồn cười.

“Vậy rốt cuộc cậu thích nam hay thích nữ?” Mạch Đình có phần sốt ruột.

Thấy bộ dáng khẩn trương của Mạch Đình, An Tử Yến thay đổi tâm ý, hần cúi đầu kề sát bên tai Mạch Đình lặng lẽ nói: “Tôi, nam nữ đều ăn.”

Hơi thở của An Tử Yến phả ra khiến lỗ tai của Mạch Đình ngứa ngáy, nhưng câu trả lời vẫn thành công làm cho Mạch Đình đỏ mặt. An Tử Yến lúi chúi chìa khóa phòng ra, mở cửa. Mạch Đình lại tiến lên, lần này xuất phát từ tò mò, sợ người khác nghe thấy liền đè thấp âm lượng: “Cậu vì sao lại thích nam?”

An Tử Yến không trả lời, đang chuẩn bị đóng cửa lại, Mạch Đình lấy tay chặn cửa: “Không phải vì cậu sau khi cởi hết quần áo người ta, nhìn thấy thân thể ấy, đều có khí quan như nhau, cho nên sẽ mặc danh kỳ diệu cảm thấy thân thiết, cứ thế liền thích con trai?” Đối với đồng tính, Mạch Đình vẫn luôn phỏng đoán như trên, lần này cậu rốt cuộc có cơ hội tra rõ.

“Ngu ngốc.” An Tử Yến đẩy đầu cậu ra, phanh một tiếng đóng cửa lại.

Nhưng Mạch Đình vẫn chưa từ bỏ ý định, cậu xem câu nói đùa của An Tử Yến thành thực, cậu tò mò a, tò mò đến ngứa ngáy tâm can, nam nữ đều ăn? Đó không phải là song tính luyến ái chỉ thấy trên điện ảnh sao? Cậu dán tai vào cửa nói: “An Tử Yến, khẩu vị của cậu thật nặng a.”

An Tử Yến ở trong phòng, rốt cuộc không nhịn được bật cười.

Cứ như vậy, Mạch Đình đối với An Tử Yến vừa sùng bái vừa hiếu kỳ.

Nhưng giấc mộng của Mạch Đình cũng dần thành hiện thực, tuy rằng chính cậu cũng không biết. Mạch Đình quả thực đã trúng giải thưởng lớn: An Tử Yến đã chú ý đến cậu.

2. Chương 2: Chúng Ta Làm Bạn Đi?

Bởi vì sau đó hai người nói chuyện tương đối nhỏ, cho nên ở trong phòng căn bản không nghe được gì cả. Khi Lí Minh vội vã hỏi thăm kết quả, Mạch Đình cực kỳ hùng hồn nói cho Lí Minh biết, An Tử Yến không thích con trai.

Cậu cảm thấy mình làm như vậy là vì giúp An Tử Yến giữ bí mật, nhưng ai mà biết được trong lòng Mạch Đình có tư tâm hay không.

Cậu cũng muốn làm bạn với An Tử Yến, cuộc sống của Mạch Đình vẫn luôn bình thản vô vị, ngay cả bạn bè xung quanh cũng không có ai nổi trội hay đặc biệt, lần này ngoài ý muốn biết được An Tử Yến là song tính luyến ái, cậu cảm thấy nên vì cuộc sống của mình mà tìm niềm vui, sau này khi con cháu đầy sảnh, còn có thể cực kỳ kiêu ngạo nói cho chúng nó biết, năm ấy, ông nội có một người bạn là song tính luyến.

Cũng không biết Mạch Đình có thể đợi được đến cái ngày con cháu đầy sảnh hay không.

Chiều tối, Mạch Đình tắm rửa xong, vuốt vuốt mái tóc ẩm ướt bước ra ngoài, gõ cửa phòng 501.

Gõ hơn nửa ngày, An Tử Yến mới không tình nguyện ra mở cửa, Mạch Đình vẻ mặt tươi cười sáng lạn: “Đồng học, cho mượn máy sấy.”

“Không có.” Cửa phanh một tiếng đóng lại.

Mạch Đình biết An Tử Yến là người lạnh lùng, nhưng không ngờ lại lạnh lùng đến vậy, nụ cười sáng lạn của cậu không hề có tác dụng.

Ngày hôm sau, Mạch Đình lại gõ cửa phòng An Tử Yến vào cùng thời điểm.

“Đồng học, mượn phòng tắm chút, bên phòng tôi hết nước.”

“Không có.”

Ngày thứ ba, Mạch Đình vẫn vô liêm sỉ như trước.

“Đồng học, cho đi nhờ WC, tôi không nhịn được nữa, WC trong phòng tôi bị người khác chiếm mất rồi.”

“Không có.”

Ngày thứ tư, Mạch Đình đã có phần nản lòng thoái chí.

“Đồng học, có thể cho tôi vay chút tình thương không?”

“Không có.”

Khi An Tử Yến chuẩn bị đóng cửa, Mạch Đình liền bám lấy khung cửa: “An Tử Yến, cậu quá đáng quá đấy, có ai đối xử với tiểu đệ hàng xóm hòa ái dễ gần như cậu hay không? Cậu có gan thì đóng cửa đi, kẹp đứt luôn tay tôi đây này.”

Mạch Đình nghĩ An Tử Yến tuyệt đối không dám đóng cửa. Mà An Tử Yến lại cho rằng Mạch Đình nhất định sẽ bỏ tay ra, cho nên đóng cửa lại.

Theo tiếng hét thảm thiết của Mạch Đình, cửa bật mở ra, tay Mạch Đình rất đau, đau đến mức cậu muốn nhảy dựng lên, không ngừng thổi phù phù vào tay, biểu tình dữ tợn. Ngay cả mắng chửi người cũng không kịp, miệng vẫn hô đau, đau, đau. Tay cậu sưng tấy lên, đỏ tưng bừng, An Tử Yến mặt nhăn mày nhíu, kéo Mạch Đình vào phòng: “Ai bảo cậu để tay ở đó!” Ngực khí không có lấy một tia áy náy, tay của Mạch Đình hơi run rẩy, cậu hoài nghi xương ngón tay của mình có phải bị kẹp gãy rồi không, ngẩng đầu, mắt phiếm lệ quang, tội nghiệp nhìn chằm chằm An Tử Yến: “Mau, trong phòng tôi có thuốc mỡ mẹ cho, giúp tôi đi lấy a.”

“Thật phiền.” Tuy An Tử Yến ngoài miệng nói như vậy, nhưng vẫn mở cửa ra đi sang phòng bên cạnh. Lí Minh đang chơi game trên máy tính, đối với sự xuất hiện của An Tử Yến rất kinh ngạc, lại thấy hân phi thường thô bạo đem giường Mạch Đình biến thành ổ chó, mới yếu ớt hỏi một câu: “Xin hỏi, cậu đang tìm cái gì?”

“Thuốc mỡ.” An Tử Yến rất cuộc tìm thấy nó trong một cái bọc nhỏ ở bên giường, sau đó bước nhanh ra ngoài.

Thuốc mỡ? Lí Minh cảm thấy tò mò, chờ An Tử Yến ra khỏi cửa, liền dán lỗ tai lên cửa phòng 501.

Bên trong truyền đến thanh âm của Mạch Đình: “Cậu một mình một phòng?” Nhìn quanh bốn phía, phát hiện trong phòng chỉ có một cái giường, hơn nữa nơi An Tử Yến ngủ lại vừa đúng bên cạnh giường Mạch Đình, nói cách khác, nếu không có bức tường kia, cậu cơ hồ mỗi ngày đều ngủ sát bên An Tử Yến.

An Tử Yến không trả lời, mở lọ thuốc mỡ ra.

Mạch Đình muốn cướp lại lọ thuốc: “Để tôi tự làm.”

“Mở tay ra.” An Tử Yến đem thuốc mỡ dùng sức bôi lên tay Mạch Đình, động tác không hề dịu dàng chút nào.

“Đau, có lắm không a, cậu nhẹ chút thì sẽ chết à.”

“Nhẹ thôi, ở giữa rất đau.”

“Cậu rút cuộc có biết làm thế nào không đấy?”

“Đau, đau, đau, cậu tránh ra, tôi chịu không nổi, đã sưng to như vậy, cậu còn mạnh tay.” Mạch Đình đối với phương thức bôi thuốc lên ngón tay sưng tấy của mình của An Tử Yến, phi thương bất mãn.

“Cậu nhỏ giọng thôi, ồn muốn chết.”

Lí Minh chỉ có thể nghe được những gì bọn họ nói, không nhìn thấy bọn họ đang làm gì, nhưng đầu óc của cậu đã phát huy trí tưởng tượng phong phú hết mức, cảm giác mình sắp phun máu mũi đến nơi, sau đó lặng lẽ lui về phòng. Một lúc sau, Mạch Đình cũng nổi giận dưng dưng quay về, Lí Minh đánh giá Mạch Đình: “Nhanh thế?”

“Gi mà nhanh với không nhanh, lão tử đau muốn chết đây này.”

“Lần đầu đều sẽ đau.” Lí Minh tiếp tục ngồi chơi game.

Mạch Đình cảm giác câu này của Lí Minh, càng nghe càng thấy không được tự nhiên, nhưng không muốn nghĩ sâu hơn nữa, nhìn nhìn giường của mình bị An Tử Yến làm cho lung tung lộn xộn, tức giận đến toàn thân phát run.

Buổi tối, Mạch Đình nằm trên giường, ngón tay đau đớn khiến cậu không thể ngủ ngon, cậu nhìn sang bức tường bên cạnh, dán lỗ tai lên đấy, muốn nghe xem bên kia có động tĩnh gì không, nhưng chẳng nghe được gì cả.

“Êh, An Tử Yến, cậu có nghe thấy tôi nói chuyện không?” Mạch Đình thì thầm với bức tường.

“Êh?” Tường này chắc cũng không dày lắm đâu, hẳn là phải nghe thấy, ít nhất Mạch Đình nghĩ như vậy.

Hơn nửa ngày, An Tử Yến bên kia không phản ứng, Lí Minh lại đột ngột lên tiếng: “Eeh cái rắm a, có để cho người khác ngủ không.”

Mạch Đình lúc này mới ngậm miệng lại, kẻ sát tường mà ngủ.

Cho dù An Tử Yến tỏ ra xa cách với Mạch Đình, cho dù An Tử Yến vô số lần bỏ mặc Mạch Đình ngoài cửa, cho dù An Tử Yến thiếu chút nữa kẹp gãy ngón tay Mạch Đình, cho dù An Tử Yến khiến giường Mạch Đình thành một đồng loạn thất bát tao, nhưng Mạch Đình vẫn không thể tức giận với An Tử Yến.

Là bạn bè thì phải khoan dung lẫn nhau.

Cũng coi như Mạch Đình xui xẻo, thế nào lại kẹp trúng ngón tay, hôm nay lại phát sách mới, hiện tại một chồng sách thật dày đang ở trước mặt Mạch Đình. Cậu ôm lấy sách, nhưng tay phải hoàn toàn không thể dùng sức, cậu chỉ có thể dùng tay trái bê chồng sách ra ngoài, bên ngoài người đến người đi, tránh trái tránh phải khiến cánh tay của Mạch Đình thực bủn rủn, thực vất vả mới đến cầu thang, hai quyển sách trên cùng lại đột nhiên rơi xuống.

Đúng lúc ấy có một bàn tay vươn ra tiếp được quyển sách rơi xuống của Mạch Đình, Mạch Đình dùng ánh mắt tràn ngập cảm kích ngẩng đầu, trông thấy khuôn mặt lạnh lùng của An Tử Yến, ánh mắt của cậu càng thêm biết ơn sâu sắc.

“Cám ơn a, giúp tôi cầm đến trước cửa phòng là được.” Mạch Đình rất nhanh cảm tạ.

An Tử Yến đem hai quyển sách thả lại vào chồng sách trong ngực Mạch Đình: “Tôi chưa nói sẽ giúp cậu.”

“Nói như thế nào thì tay của tôi cũng là do cậu hại, cậu giúp tôi một chút thì chết à.” Mạch Đình oán hận nhìn chằm chằm An Tử Yến, nếu người không phải song tính luyến, người cho là lão tử sẽ muốn làm bằng hữu với loại quái vật như người sao.

“Nhiều chuyện, không phải đã bôi thuốc cho cậu rồi ư.”

Mạch Đình đi phía trước, An Tử Yến theo sau. Mạch Đình vừa đi vừa quay đầu lại trừng An Tử Yến: “Cậu còn nói nữa, như thế mà cũng kêu là bôi thuốc? Xuống tay tàn độc như vậy, tay của tôi lúc đầu đâu có nghiêm trọng lắm đâu, giờ thì sưng to như cái bánh mỳ.”

An Tử Yến không nói chuyện, nhanh chóng vượt qua Mạch Đình.

Mạch Đình nhìn An Tử Yến càng đi càng xa, một ngày nào đó, tôi sẽ khiến cậu cam tâm tình nguyện đi cùng tôi.

3. Chương 3: Bồi Dưỡng Tình Cảm Khi Tập Quân Sự

Sau khai giảng một tuần, thì bắt đầu huấn luyện quân sự.

Khi trời mới tờ mờ sáng, dưới lầu liên truyền đến tiếng keng báo giờ, Mạch Đình và Lí Minh giã dựa chui ra khỏi ổ chăn, mặc đồng phục, đeo giày giải phóng, đội mũ xong liền vội vàng chạy xuống lầu, bởi vì tập quân sự nam nữ tách riêng, cho nên lần này nam sinh hai lớp lập thành một đội.

Mạch Đình xuống dưới lầu liền trông thấy An Tử Yên mặc đồng phục đội mũ, vành mũ vừa vặn che khuất một phần ánh mắt, trên khuôn mặt dễ nhìn vẫn diện vô biểu tình như cũ, điều này khiến cho An Tử Yên càng thêm có mị lực. Mạch Đình thừa dịp hỗn loạn đứng bên cạnh An Tử Yên. Giáo quan (thầy huấn luyện) thối còi, một đám nam sinh đang tranh cãi ầm ĩ lập tức im lặng, thầy để tay ra sau lưng, ở phía trước đi tới đi lui, bắt đầu phát biểu cảm tưởng mãnh liệt: “Các em, xin chào, từ hôm nay cho đến cuối tuần, tôi sẽ đảm nhiệm huấn luyện các em. Tôi tên là Lưu Nhâm Niên, hẳn tất cả đã biết mục đích của tập huấn quân sự, tập huấn quân sự chính là để bồi dưỡng tinh thần chịu khổ chịu nhọc của mọi người...”

Giáo quan nói rất nhiều, Mạch Đình một chữ cũng không để vào đầu, cậu còn đang nghiên cứu cái tên An Tử Yên song sinh luyện này. An Tử Yên cũng chú ý tới ánh mắt bên cạnh hắn, cau mày quay đầu trừng mắt liếc Mạch Đình một cái, Mạch Đình lúc này mới thu hồi ánh mắt nghiên cứu của mình.

“Hàng 3, người thứ hai, đứng sang bên phải.” Giáo quan chỉ chính là Mạch Đình, Mạch Đình vốn hơi thấp, nhưng vẫn cố tình đứng ở bên cao, có vẻ phi thường không phối hợp.

Mạch Đình giơ tay lên: “Báo cáo giáo quan, em muốn đứng ở đây.”

“Ai cho phép cậu làm thế, muốn đứng ở đâu thì đứng à, mau vào hàng cho tôi!” Giáo quan đề cao âm lượng, Mạch Đình bất đắc dĩ rời xa An Tử Yên, ở giữa bị ngăn bởi năm người.

Tập quân sự vừa khổ vừa nhàm chán, ngày đầu tiên học xếp đội hình đội ngũ, lặp đi lặp lại, hết xoay trái lại xoay phải, đứng lên ngồi xuống, mùa hè nắng gắt chói chang, dưới sự thiêu đốt của mặt trời, mặt Mạch Đình phơi nắng đến đỏ bừng. Tiếng ve kêu khiến cho thời tiết vốn oi bức càng thêm khó chịu.

Hơn nữa mỗi lần nghỉ ngơi đều có nữ sinh không biết chui từ đâu ra vội tới đưa nước hoặc khăn ướt cho An Tử Yên, điều này làm cho Mạch Đình cảm thấy đau dạ dày, đối với nguyên nhân đau dạ dày, Mạch Đình cho rằng mình vẫn nên uống Ti Đạt Thư (một loại thuốc chữa đau dạ dày) thì hơn.

Thật vất vả mới xong một ngày, Mạch Đình thấy mình như sắp chết. Cậu chạy về phòng vọt vào tắm nước lạnh, rồi xuống siêu thị trong trường mua hai lọ kem chống nắng, gõ cửa phòng An Tử Yên, bởi vì gõ quen tay, Mạch Đình đã luyện thành kỹ xảo, sau khi cậu gõ năm tiếng, An Tử Yên sẽ ra mở cửa.

“Lại làm sao vậy?” Ngoại trừ Mạch Đình cơ hồ không có ai đi gõ cửa phòng hắn.

Mạch Đình đem lọ kem chống nắng nhét vào tay An Tử Yên: “Cho cậu, tôi mua thừa một lọ, dù sao cũng không ai dùng.”

An Tử Yên nhìn lọ kem chống nắng trong tay, rồi quay sang Mạch Đình: “Mạch Đình, không phải cậu thích tôi đấy chứ?” Ngờ ngợ và vẻ mặt của hắn đều bình thản như nhau.

Mạch Đình vừa nghe thấy An Tử Yên nói như vậy, lập tức đỏ mặt: “Ai thích cậu? Tôi không phải là vì muốn kết bạn với cậu đấy sao? Tôi đây vẫn là lần đầu tiên gặp người song tính luyện, muốn làm quen chút cũng không được à.” An Tử Yên sững sốt, cái tên này còn nhớ rõ chuyện đó, chỉ nói đùa với cậu ta thôi, thế mà lại tưởng là thật, cậu ta ngây thơ hay ngốc thật?

Thấy An Tử Yên không nói chuyện, Mạch Đình nghĩ An Tử Yên chắc chắn đã bị tấm lòng chân thành thẳng thắn của mình làm cho cảm động, nhiệt tình tiếp tục giảng giải: “Tôi là thiệt tình thành ý muốn làm bạn với cậu, mọi người quen biết lẫn nhau, thăm hỏi lẫn nhau, xúc tiến hài hòa cộng đồng phát triển, tôi là người tốt, cho nên cậu không cần lo lắng, chúng ta nhất định sẽ trở thành bạn thân của nhau.” Mạch Đình cực kỳ niềm nở.

“Tôi muốn ngủ.” Thế nhưng An Tử Yên lại chẳng thèm quan tâm, giống như mọi lần vô tình đóng sập cánh cửa thông với con đường tình bạn này.

Mạch Đình ủ rũ trở về phòng, Lí Minh trông thấy vẻ mặt khổ qua của Mạch Đình, đại khái cũng đoán được nguyên nhân, tuy trong tay còn đang cầm chuột, nhưng vẫn phi thường đồng tình nói với Mạch Đình: “Người giống như An Tử Yên, chơi đùa chút thôi là được, cậu đừng coi là thật, người bị tổn thương cuối cùng vẫn là cậu.” Không ngờ Mạch Đình nhanh như vậy đã bị An Tử Yên bỏ rơi, Lí Minh phi thường thông cảm với Mạch Đình.

“Nhưng mình là nghiêm túc mà.” Bản thân rõ ràng thật sự rất muốn trở thành bạn của hắn, hắn vì sao luôn lãnh đạm như vậy.

“Nam nhân tốt còn đầy ra đấy, cậu có thể tìm một người khác a, sao phải khổ thế?” Lí Minh tận tình khuyên nhủ.

“Tôi cần nam nhân tốt để làm chi.”

“Sao cậu chậm tiêu thế hả?”

Mạch Đình có ngờ đâu, hai người thảo luận cả nửa ngày, lại không chung một vấn đề.

Hôm sau, sau buổi tập đá chân, đến giờ cơm trưa, Lí Minh cởi áo khoác lên vai: “Đi, Mạch Đình, đi ăn cơm.”

“Cậu đi đi, hôm nay tôi không muốn ăn.” Dứt lời Mạch Đình liền chạy về phía An Tử Yến.

“Đồng học, có muốn cùng ăn cơm trưa hay không?” Mạch Đình vẫn cảm thấy gọi “đồng học” có vẻ thân thiết hơn một chút.

An Tử Yến không cần quay đầu lại, chỉ nghe thanh âm đã biết là ai, hắn đưa lưng về phía Mạch Đình uống một hớp nước: “Không cần.”

“Đi đi mà, cùng ăn cơm với nhau có gì là quá đáng.” Mạch Đình không sợ chết kéo ống tay áo An Tử Yến, đi về phía căn tin, vài nữ sinh xung quanh dùng ánh mắt ghen tỵ nhìn Mạch Đình.

“Cậu thật phiền.”

“Sau khi cậu quen tôi rồi, sẽ không cảm thấy phiền nữa.” Mạch Đình không để ý tới sự phản đối của An Tử Yến, cũng giả bộ không nhìn thấy ánh mắt của đồng đạo nữ sinh, chỉ chăm chăm kéo An Tử Yến vào căn tin.

Lí Minh bị bỏ rơi thực cô đơn: “Mạch Đình, vừa nãy không phải cậu nói không muốn ăn sao?”

“Ăn cùng với cậu, quả thật mất hết cả khẩu vị.” Mạch Đình cũng không quay đầu lại, ai muốn ăn cơm cùng một tên nam nhân bình thường như người.

An Tử Yến dọc đường đi đều trưng ra vẻ mặt lạnh lẽo, nhìn thoáng qua tựa hồ không mấy vui vẻ. Kỳ thực hắn rõ ràng có thể giãy khỏi tay Mạch Đình, nhưng hắn lại không làm như vậy.

Vừa đến căn tin, Mạch Đình liền cười hì hì nhìn chằm chằm An Tử Yến: “Chúng ta chia đôi tiền hay cậu mời tôi?”

“Sao cậu không chết luôn đi.”

“Đồng học, đừng nhỏ mọn như vậy chứ,” Nói xong liền vói tay vào túi quần An Tử Yến.

“Ày, cậu làm gì vậy.”

Mạch Đình hoàn toàn không để ý tới khuôn mặt đen sì của An Tử Yến, sờ soạng trong túi quần của hắn ta: “Mạch Đình, cậu muốn chết.” An Tử Yến bình thường rất ít có biểu tình, rốt cuộc cũng bị Mạch Đình làm cho tức giận, bắt lấy cổ tay Mạch Đình, lúc này, cả hai đều sưng sốt, Mạch Đình mặt đỏ bừng, An Tử Yến tức giận đến cắn răng, cuối cùng không nhịn được phải chửi bậy: “Cậu mẹ nó sờ vào chỗ nào đấy hả?”

Thì ra Mạch Đình trong lúc vô ý đụng phải “cậu nhỏ” của An Tử Yến, cậu vội rút tay lại: “Tôi nào biết thứ ấy sẽ ở đó chứ.”

“Không ở đấy, lẽ nào mọc trên đầu cậu chắc?”

Người trong căn tin nhìn chằm chằm cả hai, trước đây đều nghĩ An Tử Yến là người không tình cảm, ai mà ngờ còn có một mặt như vậy, bộ dáng chửi bậy, khiến người ta miên man bất định.

An Tử Yến nhanh chóng khôi phục biểu tình, lấy tiền từ túi quần ra đưa cho Mạch Đình: “Đi nhanh đi.” Sau đó tự mình tìm một chỗ trống ngồi xuống, không bao lâu sau, Mạch Đình quay trở lại, vừa ngồi xuống

đã bắt đầu thao thao bất tuyệt, muốn An Tử Yên hiểu rõ về bản thân: “Tôi tên là Mạch Đình, nam, chưa kết hôn, năm nay 17 tuổi, cao 1m78.”

“Cậu tưởng tôi mù à?”

Mạch Đình quả thực đang trợn mắt nói dối, rõ ràng nhiều nhất cũng chỉ cao 1m72.

Mạch Đình làm bộ không nghe thấy nghi ngờ của An Tử Yên, tiếp tục nói: “Chòm sao của tôi là Song Tử, song thân đều khỏe mạnh, tôi không thích ăn rau thơm, uống cà phê không thích thêm đường, không thích ăn mướp đắng, không thích mấy đồ lèo lẹt, sẽ khiến tôi toàn thân không thoải mái, thân thể vô cùng tráng kiện, tâm tính rất tốt, giấc mộng lớn nhất là trở thành nhà giàu mới nổi, cho nên mỗi ngày đều mua xổ số. Tạm thời mới nghĩ được nhiều đó, còn cậu thì sao?” Ánh mắt của Mạch Đình tràn ngập chờ mong.

Nhưng An Tử Yên giống như căn bản không để vào tai.

Mạch Đình lại tưởng chính mình không đủ thẳng thắn, nhìn quanh bốn phía, sáp lại gần An Tử Yên: “Còn nữa, tôi vẫn là xử nam!”

An Tử Yên thiếu chút nữa sặc cơm, hấn ngẩng đầu, nhìn chằm chằm đôi mắt chân thành của Mạch Đình.

Cái tên gia hỏa này!! –

Suy nghĩ của Mạch Đình: hiểu biết thật rõ về An Tử Yên, xâm nhập vào thế giới của song tính luyện.

Suy nghĩ của An Tử Yên: cách xa Mạch Đình một chút.

4. Chương4: Chiếc Quần Sịp Bị Mất

Tập huấn ngày thứ tư, ông mặt trời vẫn lớn như vậy, cả sân thể dục thực im lặng, mọi người đều mặc đồng phục đứng dưới cái nắng như thiêu như đốt, không được cử động, chỉ có thể đứng thẳng tắp, đã đứng suốt hai tiếng đồng hồ. Nói là rèn luyện sức chịu đựng, nhưng hai đùi của Mạch Đình đều đau nhức, cậu muốn ngồi xồm xuống, nhưng ánh mắt nghiêm khắc của giáo quan khiến cậu không dám nhúc nhích. Mỗi hơi nhỏ giọt từ trên trán, đầu óc cậu bắt đầu quay cuồng.

Cứ như vậy qua một giờ, trước mắt Mạch Đình đã xuất hiện bóng đen, giống như bị say nắng, sắp ngất đến nơi. Cậu nghiêng đầu nhìn An Tử Yên, muốn bước tập tễnh đến chỗ An Tử Yên, trong đầu chỉ có một ý niệm duy nhất: có ngất cũng phải ngất trước mặt An Tử Yên, để hấn mang mình đến phòng y tế, vì tình bạn, vì song tính luyện, cố lên!

Chỉ có điều Mạch Đình vẫn không gắng gượng được, khi còn vài bước nữa, Mạch Đình liền đứng hết nổi. Một tên siêu cấp mập mạp ôm lấy Mạch Đình gầy yếu, hô to: “Bảo cáo giáo quan, có người ngất rồi.” Hơi thở từ cái miệng thối của tên béo này phun toàn bộ lên mặt Mạch Đình, Mạch Đình càng muốn hôn mê, cậu vươn tay cầu cứu An Tử Yên, nhưng An Tử Yên chỉ đứng bên cạnh ánh mắt lạnh lùng nhìn Mạch Đình.

“Em mau đưa cậu ấy đến phòng y tế đi.”

“Vâng.”

Tên béo công Mạch Đình, bởi vì hấn ra nhiều mồ hôi, mùi mồ hôi nồng nặng trên người hấn thêm một lần tập kích lỗ mũi của Mạch Đình. Mạch Đình còn chưa kịp giãy dụa, lần này hoàn toàn hôn mê bất tỉnh. Chờ Mạch Đình tỉnh lại, đã thấy mình nằm trên giường ở phòng y tế. Xem đồng hồ, giờ là buổi chiều, không ngờ mình lại ngủ lâu như vậy.

Lí Minh mang theo túi cơm tiêu sái mà đến, ném lên giường: “Sướng nhá, ngủ đã rồi đi.”

Mạch Đình cầm túi cơm ăn đến lang thôn hổ yết, miệng nhai nhồm nhoàm hỏi Lí Minh: “Sao cậu lại tới đây?”

“Vừa đến giờ nghỉ, nhớ đến cậu còn chưa ăn cơm, liền đi mua cơm đến cho cậu, giáo quan có dặn, cậu có thể nghỉ đến hết buổi chiều, nhưng buổi tối vẫn phải đến.”

Tối tối, Mạch Đình tinh thần đã ổn định hơn nhiều. Thừa dịp bóng đêm, Mạch Đình trộm đổi đến đứng đằng sau An Tử Yên.

“Êh, đồng học, là tôi Mạch Đình, tôi ở phía sau cậu.”

An Tử Yên liếc mắt xem thường.

“Sao ban nãy cậu không giúp tôi, uống công tôi tặng cậu một lọ kem chống nắng.” Mạch Đình kề sát vào An Tử Yên nhỏ giọng nói.

“Tôi cứ tưởng rằng chúng ta đã là bạn bè? Cậu đối xử với bạn bè như vậy sao?”

An Tử Yên giơ tay lên: “Giáo quan, bạn này không phải đứng sau em.”

Giáo quan nhìn về phía Mạch Đình, hét lớn một tiếng, hơi cũng thật nhiều: “Sao cậu lại đứng ở đó, mau trở về. Không có ý thức đoàn đội gì cả, thấp thì phải đứng bên thấp.”

Một câu của giáo quan, khiến cả đám người bị nội thương. Mạch Đình quay trở lại chỗ của mình, liếc nhìn An Tử Yên, tâm lý của song tính luyện quả nhiên đủ đen tối —

Trước ngày duyệt binh, khi Mạch Đình tắm, quần đồng phục cùng sịp đều bị cởi ra vứt sang một bên, đợi đến lúc tắm xong, cậu kinh ngạc phát hiện quần sịp biến mất, tìm thế nào cũng không thấy, xông ra ngoài ồn ào với Lí Minh: “Lí Minh, cái tên tiểu tử nhà cậu có phải trộm sịp của tôi hay không?”

“Tớ trộm cái của nợ ấy của cậu làm gì, cậu nghĩ móng của mình làm bằng vàng chắc.”

“Thế sao lại không thấy đâu.”

“Ai mà biết, hay vứt nhầm vào bồn cầu rồi.”

“Không phải chứ.”

Chuyện này còn khiến Mạch Đình xoắn xuýt đến tận ngày hôm sau, bất quá cảnh tượng duyệt binh hoành tráng khiến cậu rất nhanh quên mất, nói không kích động là nói dối, hôm nay Mạch Đình đặc biệt có tinh thần, hết thấy đều chuẩn bị tốt, dây giày cũng buộc thật chặt, đứng vào hàng ngũ. Giáo quan bắt đầu phát biểu: “Lần duyệt binh này sẽ là thành quả cố gắng của các em trong suốt tuần qua, tôi hy vọng mọi người chú trọng, giữ trạng thái tốt nhất, các em có tự tin không?”

“Có.”

Lúc duyệt binh, đầu tiên sẽ đi vòng quanh sân thể dục, đến trước đài chủ tịch bắt đầu bước đi nghiêm. Trên đài chủ tịch đứng đầy người, lãnh đạo của trường cũng đến dự, giáo quan cũng có mặt trong đó. Khi đến phiên đám Mạch Đình, Mạch Đình vung chân thật là cao.

“Chào các đồng chí.”

“Chào thủ trưởng.”

Đúng lúc ấy, một vật bất minh từ trong ống quần của Mạch Đình bay ra ngoài, rơi xuống đất, Mạch Đình cả kinh, nhìn màu sắc và hoa văn, sao lại giống cái quần sịp bị mất hôm qua của mình thế nhỉ, thôi xong, không phải là sau khi tắm quần sịp mắc vào ống quần, mình lại không phát hiện ra đấy chứ. Phía sau truyền đến tiếng nín cười, chờ đội ngũ duyệt binh xong, chỉ còn lại cái quần sịp màu sắc chói lọi cô độc nằm trên mặt đất.

Mạch Đình đỏ mặt rời khỏi đội ngũ, hướng về phía đài chủ tịch xấu hổ cười cười, rồi quay lại nhặt thứ đó lên, nhét vào trong túi quần rồi vội vàng chạy về đơn vị. Cả đội đều cười nghiêng ngả, nam sinh đứng bên cạnh Mạch Đình cười đến chảy nước mắt, Mạch Đình trộm coi phản ứng của An Tử Yên. An Tử Yên vẫn diện vô biểu tình, hẩn quay mặt sang một bên, tên ngốc!

Nghi thức duyệt binh trang nghiêm từ nay về sau đối với Mạch Đình không còn trang nghiêm được nữa.

Cậu trở thành trò cười cho mọi người.

Hiện tại duyệt binh đã xong, tập quân sự khiến rất nhiều bạn trẻ có cảm tình với giáo quan, so ra thì, tất cả tâm tư của Mạch Đình đều đặt vào việc làm thế nào trở thành bạn với An Tử Yên, chưa kịp cùng giáo quan bồi dưỡng cảm tình.

Khi mọi người còn đang vui vẻ đưa tiễn giáo quan, Mạch Đình lại thấy may mắn vì tập quân sự rốt cuộc cũng kết thúc, cậu liếc nhìn An Tử Yên đang muốn trở về phòng, liền bám theo: “Đồng học, đợi tôi với.”

Mạch Đình chạy nhanh tới, sóng vai đi cùng An Tử Yên. Một tuần ngắn ngủi phơi nắng An Tử Yên đen đi không ít, nhưng càng khiến hắn thêm phần khí chất.

“Cậu đang nhớ tới giáo quan?” Mạch Đình hỏi.

“Không.”

“Vậy cậu đang nghĩ tới tình bạn được bồi dưỡng của chúng ta trong lần tập quân sự này?”

“Lại càng không.”

Mạch Đình trầm mặc, hai người cứ như vậy lẳng lẳng tiêu sái mà đi, một lát sau, An Tử Yên mở miệng: “Phía dưới cửa cậu hẳn rất mát đi.” Khẩu khí châm chọc rõ ràng.

Mạch Đình sững sốt, sau một lúc mới phản ứng lại, đẩy An Tử Yên: “Cậu nói linh tinh gì vậy, cái vừa rơi ra ban nãy là do hôm qua bị vướng vào ống quần tôi không để ý, không phải cái hôm nay tôi mặc.” Mạch Đình nghĩ, không phải tất cả mọi người đều hiểu nhầm đây chứ, cậu hồi hận muốn chết, lúc trước không nên cầu thả như vậy.

Vừa dứt lời, hai người cũng đến trước cửa phòng.

An Tử Yên lại bồi thêm một câu: “Còn là sói xám nữa chứ.” Hắn nhắc tới chính là hoa văn in trên quần sịp, một cái mặt sói xám gian trá.

Nói xong liền đóng cửa lại, Mạch Đình ở bên ngoài đỏ mặt kêu lên: “Đó là mẹ mua cho tôi, không phải tôi mua, cậu để ý đến cái đó làm chi.” Còn tưởng rằng An Tử Yên căn bản không nhìn thấy, ai ngờ hắn lại trông thấy rõ ràng.

Mạch Đình nghe được từ phòng An Tử Yên truyền ra tiếng cười.

5. Chương 5: Tôi Không Thích Con Trai, Có Điều....

Sau sự kiện tập quân sự và căn tin, nhiều người có ảo giác, quan hệ giữa Mạch Đình và An Tử Yên rất tốt. Cho nên dựa vào mối quan hệ này, những mối quan hệ khác của Mạch Đình cũng cấp tốc dâng lên, loại cảm giác thụ sủng nhược kinh này, khiến Mạch Đình sâu sắc nhận thấy, tập trung vào tấm vé số tên An Tử Yên, là một chuyện phi thường đáng giá.

Lí Minh vốn định mời nữ sinh mình thầm thích đi xem phim, nhưng bị cự tuyệt, hắn liền vứt hai tấm vé cho Mạch Đình.

Mạch Đình cầm vé xem phim: “Cậu cho tớ hai vé, tớ đi xem với ai?”

Lí Minh tế mi lộ nhãn nhìn Mạch Đình: “Cậu còn giả bộ?”

Lời này của Lí Minh Mạch Đình hoàn toàn không hiểu, mình giả bộ gì chứ: “Nếu không đôi ta cùng đi?” Lí Minh ngồi trở lại trước máy tính: “Có gì vui, bảo tớ đi xem phim cùng một tên đực rựa á, còn lâu nhá.”

“Tớ đây đi với ai giờ?”

“Giả vờ, lại còn giả vờ, cậu không phải còn có An Tử Yên sao?”

Những lời này xem như thức tỉnh Mạch Đình, đúng vậy, còn có An Tử Yên a. Cậu kích động cầm vé đến gõ cửa phòng An Tử Yên, An Tử Yên vừa mới mở cửa ra, thấy là Mạch Đình liền có dự cảm phi thường bất hảo. Cho nên chỉ mở hé hé, không để Mạch Đình vào phòng.

“Đồng học, chúng ta cùng đi xem phim đi.” Dứt lời liền giơ hai tấm vé lên.

“Không có hứng thú.”

“Đừng a, bộ phim này hay lắm, 3D, < alice=”” in=”” wonderland=””>.”

“Ấu trĩ.”

“Nam diễn viên là người tôi thích nhất.” Nhắc tới Johnny Deep, ánh mắt Mạch Đình liền thay đổi.

“Biến thái.”

“Đi đi, tôi đi xem một mình rất chán.”

An Tử Yến đã định không muốn nhiều lời, trò chuyện cùng Mạch Đình luôn khiến hắn tiêu hao vô số tinh lực, khi hắn chuẩn bị đóng cửa, Mạch Đình liền ra đòn sát thủ: “Cậu không đi, có tin tôi đem chuyện cậu là song tính luyến nói ra cho mọi người biết không?” Cậu nghĩ rằng loại uy hiếp này sẽ có tác dụng. Nhưng An Tử Yến còn chẳng buồn liếc mắt nhìn Mạch Đình, lạnh lùng nói: “Tùy cậu.” Rồi đóng cửa lại, nhốt Mạch Đình bên ngoài. Nhưng Mạch Đình cũng không có ý định buông tha, vẫn gõ cửa, còn một tiếng nữa bộ phim sẽ bắt đầu chiếu, cậu muốn đến sớm, chỉ có điều cậu không hề nghĩ tới, lúc này, cậu hoàn toàn có thể lôi kéo Lí Minh đi xem cùng.

Ở bên ngoài gõ một lúc lâu, An Tử Yến rốt cuộc mất kiên nhẫn, mở cửa ra.

“Tôi đi cũng được, có điều cậu phải đáp ứng tôi một việc.”

“Cậu nói đi.” Mạch Đình thực sự ngạc nhiên.

“Sau này đừng có đến làm phiền tôi nữa.”

Mạch Đình do dự, nhìn nhìn hai tấm vé trong tay, mặc kệ đi, trước đáp ứng đã rồi nói sau: “Thành giao!”

An Tử Yến không ngờ rằng, Mạch Đình là một kẻ không hề biết tuân thủ lời hứa.

Rạp chiếu phim ở ngay gần trường học, buổi tối bên ngoài rất náo nhiệt, hàng ăn vật đặc biệt nhiều, An Tử Yến cùng Mạch Đình sống vai mà đi. Mạch Đình cảm thấy hơi buồn, cậu nghiêng đầu, nhìn bộ mặt không chút thay đổi của An Tử Yến, từ lần đầu tiên gặp hắn cho đến bây giờ, vô luận thế nào, hắn vẫn luôn là bộ dáng như vậy, Mạch Đình thực sự hâm mộ An Tử Yến.

“Có phải cậu thấy tôi rất phiền phức?”

“Giờ cậu mới nhận ra à.”

“Chỉ là, ở một chỗ với cậu cảm giác rất tốt a.” Mạch Đình buột miệng nói ra lời thật lòng, tuy rằng An Tử Yến luôn hung dữ, đối xử với mình cũng thực thô lỗ, nhưng khi ở cùng An Tử Yến, Mạch Đình liền cảm thấy rất thoải mái, hơn nữa trái tim còn đập nhanh hơn lúc bình thường.

“Cậu xác định không phải cậu thích tôi?”

Mạch Đình đẩy An Tử Yến, ôm bụng, lớn tiếng cười rộ lên, còn cúi gập thắt lưng. “Đùa à, cậu thật sự nghĩ tất cả mọi người đều thích loại hình như cậu?”

An Tử Yến không để ý đến Mạch Đình, chỉ thuận miệng hỏi vậy thôi, phản ứng kịch liệt như vậy làm gì.

Khi tới được rạp chiếu phim, Mạch Đình có vẻ hưng phấn quá mức, bởi vì cậu đã sớm nghe nói đến bộ phim này, nhưng vẫn không có cơ hội đi xem, đến lúc ngồi vào chỗ của mình, đèn trong rạp tắt hết, Mạch Đình hét đeo lên lại tháo xuống kính mắt 3D, xem xem màn hình có gì khác với bình thường.

Những bộ phim Mạch Đình yêu thích rất đặc biệt, cậu luôn hâm mộ những câu chuyện cổ tích, cho nên khi trưởng thành, cậu bắt đầu thích những bộ phim giả tưởng, nội dung phim sẽ có người thú, tinh linh, hoặc động vật biết nói. Tuy mỗi lần bị nhạo báng đều rất xấu hổ, nam nhân chân chính là phải xem đánh đấm, bắn nhau, huyết tinh, bạo lực mù mịt.

Chỉ có điều Mạch Đình rất cố chấp, một khi đã thích thì rất khó buông bỏ.

Mỗi khi bộ phim xuất hiện nhân vật mới, ánh mắt của Mạch Đình sẽ tràn ngập vui sướng cùng chờ mong. An Tử Yến dựa vào ghế, lấy tay chống đầu, nhìn về mặt của Mạch Đình, xem ra cậu ta thực sự rất thích kiểu phim này.

Khi đèn trong rạp lần nữa bật sáng, Mạch Đình gỡ kính mắt xuống, xoa xoa hai mắt của mình, một bộ còn chưa xem đã. An Tử Yến đứng lên: “Về thôi.”

“Ừ.”

Mạch Đình theo sau An Tử Yến, An Tử Yến chịu cùng cậu đi xem phim, tuy rằng quá trình hơi gian khổ, nhưng cậu vẫn thật cao hứng.

Xem phim xong, cũng đã muộn, người đi trên đường càng ngày càng ít, hàng quán hai bên cũng đóng cửa gần hết. Đèn đường phát ra ánh sáng mờ nhạt, treo trên đầu hai người. An Tử Yến chỉ lo đi tới trước, Mạch Đình gắt gao bám sát phía sau hắn.

Mạch Đình nhìn theo bóng dáng của An Tử Yến: “Ê, cậu thích con trai như thế nào?”

“Tôi không thích con trai.” An Tử Yến rút cuộc vẫn quyết định phải làm sáng tỏ chuyện này, miễn cho cậu ta vẫn hiểu lầm mình.

Mạch Đình vừa nghe xong câu trả lời, liền đứng nguyên tại chỗ bất động, cậu lại bắt đầu đau dạ dày. Hắn không thích con trai, vậy giấc mộng xâm nhập vào thế giới song tính luyện của bản thân đã tan thành mây khói, Mạch Đình không biết tại sao cậu lại thấy khó chịu, nếu hắn không thích con trai, thì mình chẳng có lý do gì để quần quýt lấy hắn.

“Cậu nói thật, nhưng lúc ấy chẳng phải cậu đã nói nam nữ đều ăn?”

An Tử Yến quay đầu lại, nhìn Mạch Đình đứng bất động cách đó không xa: “Tôi nói vậy cậu cũng tin?”

Đến lúc này, Mạch Đình mới ý thức được An Tử Yến nói đùa, mà bản thân lại như thăng ngốc tin là thật. An Tử Yến thấy Mạch Đình vẫn đứng đó, đi về phía cậu, kéo cổ tay Mạch Đình đi nhanh về ký túc xá: “Cậu ngốc a, còn đứng ngây ra đấy ký túc xá sẽ đóng cửa mất.”

Mạch Đình lúc này mới phục hồi lại tinh thần, nhưng vẫn tùy ý để An Tử Yến lôi kéo mình, cậu hiện tại cần hảo hảo suy nghĩ một chút, chỉnh đốn lại tâm tình, cậu vẫn chưa thể tiếp nhận chuyện này, đáng nhẽ ra cậu nên vui vẻ mới đúng, An Tử Yến giống mình đều là nam nhân bình thường, nhưng cảm giác mất mát trong lòng rốt cuộc từ đâu mà đến.

Khi tới trước cửa phòng, Mạch Đình lôi chìa khóa ra, rầu rĩ nói với An Tử Yến: “Tuy rằng cậu lừa tôi, thực đáng giận, nhưng vẫn cảm ơn cậu tối nay đã đi xem phim cùng tôi.”

Mạch Đình không kỳ vọng An Tử Yến sẽ có phản ứng, đại khái vẫn sẽ lạnh lùng như bình thường, nhưng lần này Mạch Đình đã lầm, An Tử Yến thế mà lại nở nụ cười, đây là lần đầu tiên Mạch Đình trông thấy vẻ mặt này của An Tử Yến. Nụ cười của hắn, trong suốt ấm áp. Nụ cười của hắn, khiến lòng Mạch Đình nở một đóa hoa.

“Tôi quả thật không thích con trai, có điều...” An Tử Yến tạm dừng một chút: “Sau này thì chưa chắc.”

An Tử Yến vút lại một câu, trở về phòng của mình, chính hắn cũng không biết tại sao lại nói như vậy, có lẽ là thấy được sự mất mát trong mắt Mạch Đình, hoặc là muốn đùa Mạch Đình, ai mà biết?

Lời này có ý gì? Sao có thể bắt mình chờ, chờ hắn sau này trở thành song tính luyện mới làm bạn? Mạch Đình rầu rĩ bước vào phòng tắt hết đèn, chỉ còn lại ánh sáng phát ra từ màn hình máy tính của Lí Minh, Lí Minh thấy Mạch Đình trở lại, liền hóng hớt: “Thế nào?”

“Tốt.”

Mạch Đình chui vào ổ chăn, không muốn nhiều lời. Nếu hôm nay không có câu nói kia của An Tử Yến, hết thấy đều tốt đẹp, cậu nhớ kỹ câu nói khiến mình khổ sở của An Tử Yến mà quên đi mất câu nói sau cùng của hắn.

Nếu không thích con trai, thì không có khả năng sẽ thích mình. Ý nghĩ cuối cùng của Mạch Đình bị cơn buồn ngủ đè bẹp. Có một loại người, rõ ràng thích người ta, nhưng bản thân lại không biết. Mạch Đình, chính là người như vậy.

6. Chương 6: Hoàng Tử, Công Chúa Đều Không Bằng Cậu

Sáng hôm sau, Mạch Đình đột nhiên từ trên giường ngồi bật dậy, cậu đã suy nghĩ kỹ, sao mình lại ngốc như vậy chứ, khổ sở làm chi, không phải song tính luyến thì vẫn có thể làm bạn với An Tử Yên. Tuy có chút nuối tiếc, nhưng cũng không thể thay đổi được gì. Cũng không biết Mạch Đình có thực sự nghĩ như vậy không.

Đi học đối với Mạch Đình mà nói vẫn là có phần khổ sở, dù sao cậu cũng đã hai năm không đến trường, tiến bộ không thể bằng những người khác được.

Cho dù cậu đang chuyên tâm nghe giảng, nhưng vẫn không biết thầy giáo đang nói cái gì. Giờ ra chơi, Mạch Đình có khi sẽ nhìn thấy An Tử Yên đi ngang qua phòng học, cậu liền cười tủm tỉm. Nếu trùng hợp ánh mắt hai người chạm nhau, cậu sẽ cười càng thêm sáng lạn, sau đó thấy An Tử Yên lạnh lùng làm khẩu hình: “Ngu ngốc” với mình.

Mạch Đình thực thích như vậy, thích quan hệ giữa hai người, thích người bạn An Tử Yên này.

Vị trí ngồi trong lớp đều là tùy tiện, hôm nay ngồi bên cạnh Mạch Đình là một nữ sinh, khi ngồi vào chỗ, Mạch Đình liền cảm thấy tâm tình của nữ sinh này không được tốt, còn chưa hết tiết, nữ sinh kia đột nhiên khóc nức nở. Mạch Đình đứng ngồi không yên, một cô gái khóc bên cạnh mình, hẳn là nên an ủi một chút, bằng không hơi mất nhân tính.

Cậu lấy ra khăn tay, đưa cho nữ sinh: “Bạn gái à, bạn không sao chứ.” Thiệt là kịch.

Nữ sinh hai mắt đầm lệ lưng trông nhìn Mạch Đình, nhận lấy khăn tay: “Cảm ơn.”

Kế tiếp Mạch Đình cũng không biết phải nói gì, một khoảng trầm mặc xấu hổ, nữ sinh rốt cuộc không nhịn được kể khổ với Mạch Đình: “Tôi với bạn trai, vài năm qua đều rất tốt, nhưng gần đây tôi phát hiện anh ấy có chút kỳ quái, tôi nghi ngờ anh ấy vụng trộm bên ngoài. Nếu thật sự như vậy, chúng tôi lại không học cùng trường, tôi...” Nữ sinh chưa nói xong, lại bật khóc.

Mạch Đình nhìn nhìn thầy giáo trên bục giảng, thầy không để ý tới chỗ này. Haiz, vừa thấy cô gái này khóc Mạch Đình liền đoán hơn phân nửa là vì chuyện tình cảm, không ngờ đúng thật, Mạch Đình lại càng thêm khó xử, dù sao bọn họ mặc dù chung một lớp, nhưng vẫn thực xa lạ.

“Bạn đừng khóc.”

“Tôi cũng không muốn khóc, chỉ là nghĩ đến thôi, liền khó chịu, tình cảm suốt bao năm...”

“Loại đàn ông này không tốt, không đáng để cậu khóc vì hắn, cậu sẽ tìm được người khác tốt hơn.”

Nghe thấy Mạch Đình nói xấu bạn trai mình, nữ sinh liền quay ngoắt 180 độ: “Liên quan gì tới cậu? Anh ấy tốt hay không tôi tự biết, không cần cậu lắm miệng, đây là chuyện giữa hai người chúng tôi, không tới phiên người ngoài như cậu xen vào, thật đúng là ôm đồm.”

Đối với sự thay đổi bất thành hình của nữ sinh, Mạch Đình có chút trở tay không kịp, ai mà ngờ nữ sinh kia lại thất thường như vậy, rõ ràng một phút trước còn chê trách bạn trai, giờ lại không muốn người khác nói xấu anh ta.

Cô gái này thật ra cũng ghê gớm, phỏng chừng không tìm thấy nơi nào phát tiết, vừa lúc gặp được cái bị để trút hết bực tức: “Cậu thì tốt chắc? Còn giả vờ, ai biết trong lòng cậu đang nghĩ cái quỷ gì, bảo tôi tìm người tốt hơn, nên sẽ tìm cậu phải không, tự xem lại bản thân mình đi. Tôi tìm ai cũng sẽ không tìm cậu.”

Mạch Đình có một nhược điểm, chính là tự ti.

Cậu bởi vì tự ti, cho nên mới muốn tìm một người bạn như An Tử Yên, sẽ khiến cậu cảm thấy tốt hơn đôi chút.

Thế nhưng An Tử Yên chính là An Tử Yên, Mạch Đình chính là Mạch Đình.

Bị một cô gái nói như vậy, Mạch Đình thật sự buồn bực trong lòng, mình rõ ràng có lòng tốt. Bài giảng không chui được vào đầu, cơm cũng nuốt không vô, trở lại phòng, Lí Minh lại đang xem phim hành động loạn thất bát tao gì đó. Cậu rời khỏi phòng, ghé vào lan can bên ngoài, không biết qua bao lâu, An Tử Yến cũng về phòng, nhưng không để ý tới Mạch Đình, mở cửa ra bước vào trong.

Vài tiếng sau, khi ra ngoài, Mạch Đình vẫn thấy Mạch Đình đứng bất động ở đó, biểu tình dờ dẩn. An Tử Yến mặt nhăn mày nhu, đi đến bên cạnh Mạch Đình: “Này.”

An Tử Yến lên tiếng, Mạch Đình liền quay đầu lại, mặt trầm xuống, không quan tâm An Tử Yến có chịu nghe hay không, đem tất cả chuyện hôm nay nói với An Tử Yến. An Tử Yến đứng bên cạnh lẳng lặng lắng nghe, khóe môi giật giật, cái tên này chỉ vì một chuyện con con như vậy mà trở nên thế này?

“An Tử Yến”.

“Ừm.”

“Tôi khó chịu.” Không cần Mạch Đình nói ra miệng, khuôn mặt cậu đã tố cáo tất cả.

Hơn nửa ngày, An Tử Yến mới mở miệng: “Người cần an ủi rất nhiều, người không đáng an ủi cũng nhiều không kém, cậu cho là mình hảo tâm sẽ có hảo báo sao, thế giới này nào tốt đẹp như vậy. Cậu còn hy vọng xa vời gì nữa, hảo hảo sống cho tốt là được, đừng mẹ nó mua dây buộc mình.”

Bị An Tử Yến mắng, Mạch Đình tựa hồ thanh tỉnh phần nào, ngẩng đầu nhìn chằm chằm An Tử Yến: “Vậy cậu vì sao còn an ủi tôi?”

“Ai an ủi cậu, đi ăn cơm.” An Tử Yến cho tay vào túi quần, xoay người bước đi.

Mạch Đình theo sau An Tử Yến: “Ăn ở đâu?”

“Tôi chưa nói muốn ăn cùng cậu.”

“Đừng keo kiệt vậy chứ, đồng học.”

“Cách tôi xa một chút.”

“Cách xa cậu, tôi nói chuyện với cậu thế nào được.”

Hai người tới quán cơm, khi chuẩn bị ăn, Mạch Đình đột nhiên dùng biểu tình nghiêm túc hỏi An Tử Yến: “Có phải trông tôi rất xấu không?”

An Tử Yến quay mặt sang một bên, nhin xuống xúc động muốn bật cười, tên ngốc này hỏi cái quái gì vậy.

“Tôi xấu đến nỗi cậu cũng không muốn nhìn?” Mạch Đình bị đả kích.

Từ câu nói của một cô gái trong lúc lên cơm mà Mạch Đình lại có thể liên tưởng đến vấn đề này, An Tử Yến thật sự không thể hiểu nổi.

“Cậu nói thật cho tôi nghe.”

“Không muốn nói, ăn cơm đi.” An Tử Yến căn bản không quan tâm tới vấn đề nhảm nhí này của Mạch Đình, ánh mắt Mạch Đình có chút ảm đạm. Đáp án của An Tử Yến, rất quan trọng với Mạch Đình, cậu luôn không tự tin, người cao cao tại thượng như An Tử Yến nhưng chưa từng chân chính ghét bỏ mình.

Mạch Đình rầu rĩ cúi đầu ăn cơm: “Nếu tôi có bộ dáng đẹp như cậu, tôi mỗi ngày sẽ đổi một cô bạn gái, sau đó bắt các cô ấy hầu hạ tôi ăn cơm, thay quần áo, hầu hạ tôi ngủ.”

“Cậu không sợ nhiễm bệnh?”

“Haiz, người như cậu sao có thể hiểu được tâm lý của đám người thường chúng tôi, tôi quả thực chính là cô gái lộ lem phiên bản nam, ngày ngày đều bận đến tối tắm mặt mũi, nhưng lại chẳng có lấy một bà tiên xuất hiện ra tay giúp đỡ.”

An Tử Yến tận lực không chú ý tới mấy lời điên khùng của tên này.

Mạch Đình càng nói càng cảm thấy nghiêm trọng, ngay cả cơm cũng nuốt không trôi, xem ra lời nói của nữ sinh khiến Mạch Đình bị đả kích rất lớn. Lúc ấy ánh mắt của nữ sinh ghét bỏ rõ ràng: “Tự xem lại bản thân mình đi.”

Sau khi cơm nước xong xuôi, hy vọng nho nhỏ hai người cùng nhau trở về của Mạch Đình cũng thất bại.

“Tôi còn có việc, đi trước.”

Mạch Đình muốn giữ An Tử Yến lại, muốn ngốc ngốc ở bên hắn trong chốc lát, nhưng cậu vẫn không thể nói thành lời.

“Ừm.” Mạch Đình xoay người định đi.

An Tử Yến nhú mày, do dự, gọi Mạch Đình lại: “Mạch Đình.”

“Hử?”

“Cậu rốt cuộc có hiểu truyện cổ tích không?”

Câu hỏi có điểm kỳ quái, khiến Mạch Đình mơ mơ hồ hồ. Khi Mạch Đình đang định hỏi lại, An Tử Yến đã quay người đi mất, trên đường về phòng, Mạch Đình vẫn suy xét lời An Tử Yến nói, nhưng chẳng suy xét được gì.

Buổi tối, An Tử Yến sau khi về nhà xử lý tốt mọi chuyện đang ngồi trên xe limousine, khi gác tay lên cửa kính xe, xe đúng lúc đi qua một nhà sách, hắn đột nhiên kêu lái xe dừng lại, sau đó mở cửa xe bước vào nhà sách.

Bên phía Mạch Đình, cậu đang có ý đồ đẩy Lí Minh ra khỏi máy tính, muốn tra xem dãy số trúng thưởng của xổ số kì này, có điều Lí Minh kiên quyết không cho, nói muốn xem cái gì mà tập tranh chân dung nữ thần, thật đúng là mất trình độ. Đúng lúc ấy bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa, rất nhẹ, hơn nữa chỉ có một tiếng ngắn ngủi, nhưng Mạch Đình vẫn nghe thấy được. Cậu chạy ra mở cửa, liền thấy An Tử Yến đứng bên ngoài, trên mặt không có lấy một tia biểu tình, An Tử Yến đem một quyển sách đập lên đầu Mạch Đình rồi bỏ đi.

Mạch Đình ăn đau cầm lấy quyển sách, sờ sờ đỉnh đầu bị đập của mình.

Nương theo ngọn đèn, thấy rõ được tên cuốn sách, là truyện cổ tích về cô bé lọ lem.

Lí Minh tò mò sáp lại gần: “Cái gì vậy? Cho tớ xem với.”

Mạch Đình giấu cuốn sách vào trong lồng ngực: “Sao tớ phải cho cậu xem, tớ muốn đi ngủ.” Dứt lời, Mạch Đình liền nhảy lên giường, dùng chăn bao mình thật kín, sau đó bật đèn pin. Khi cậu xem sơ qua cuốn sách, phát hiện An Tử Yến có viết hai câu ở đầu sách.

“Khi cô bé lọ lem cởi bỏ lớp áo xám cũ kỹ, cô liền trở nên xinh đẹp động lòng người.”

“Cuối cùng, hoàng tử cũng tìm thấy cô bé lọ lem, cho dù cuộc sống trước đây của cô thực vất vả, nhận đủ ỨC HIẾP của người khác, nhưng sau này, cô ấy sẽ sống hạnh phúc.”

Khóe miệng Mạch Đình nở nụ cười thật sâu. Tuy cậu hiểu bản thân không có khả năng là cô bé lọ lem, cậu không phải con gái, cũng không thích mặc lễ phục hoa lệ, lại càng không đeo giày thủy tinh tham gia vũ hội, nhưng còn có gì sánh được với một câu an ủi của An Tử Yến, khiến người ta cảm thấy thực hạnh phúc.

Tuy vĩnh viễn cũng sẽ không gặp được hoàng tử, công chúa, nhưng Mạch Đình đã gặp được An Tử Yến. Thật nhiều hoàng tử, công chúa cũng không bằng một An Tử Yến.

Mạch Đình tuy rằng bình thường, nhưng ai bảo bình thường là không đẹp đâu?

7. Chương 7: Sa Vào Lưới Tình

Hiện tại Mạch Đình đang cầm trong tay vài bức thư tình, nhưng không có bức nào là viết cho cậu, tất cả đều là người khác nhờ chuyển cho An Tử Yến, trong lòng cậu có chút không thoải mái. Nhưng cậu vẫn đến

lớp học của An Tử Yên, bất quá lại không thấy An Tử Yên đâu. Mạch Đình tiến lại hỏi thăm một bạn ngồi bàn đầu: “Xin hỏi, An Tử Yên đang ở đâu?”

Nữ sinh nọ cao thấp đánh giá Mạch Đình, cuối cùng mới miễn cưỡng nói: “Ở thư viện.”

“Cảm ơn.” Dứt lời Mạch Đình liền chạy về phía thư viện, chính cậu cũng không biết sao bản thân lại tích cực như vậy, còn là chuyện không liên quan đến mình. Sau khi tới thư viện, Mạch Đình mất một lúc lâu mới tìm thấy An Tử Yên đang đọc sách, bình thường một bộ bất cần đời hiện tại trở nên đứng đắn, người này có thật nhiều bộ mặt khác nhau.

“Đồng học.” Mạch Đình đề thấp âm lượng ngồi đối diện với An Tử Yên.

An Tử Yên không ngẩng đầu, cũng không lên tiếng. Mạch Đình đặt đồng thư tình trước mặt An Tử Yên, An Tử Yên nhìn nhìn đám phong bì màu hồng nhạt, mặt nhẵn mày nhíu, vứt toàn bộ vào thùng rác bên cạnh. Đối với hành vi ác liệt như vậy, Mạch Đình có chút không nhẫn tâm, nhưng lại ngậm sảng khoái.

“Sao cậu lại vứt hết thư đi, đó dù sao cũng là nỗi lòng của người ta, cậu không xem thử là ai viết ư?”

“Không muốn lãng phí thời gian.”

“Việc này sao gọi là lãng phí thời gian, cậu cũng nên dành chút thời giờ sắp xếp quan hệ xung quanh, đừng lúc nào cũng lạnh như băng, nói không chừng sẽ khiến quần chúng cảm phần đó?” Mạch Đình bày ra tư thái giáo dục người khác.

“Chuyện của tôi cậu quản nhiều như vậy để làm gì.”

An Tử Yên thốt ra lời này, Mạch Đình lại càng không vui: “Chúng ta là bạn bè a, tôi cũng quan tâm tới việc chung thân đại sự của cậu, cậu cự tuyệt mấy cô gái này làm chi, chẳng lẽ nhiều người đẹp như vậy không ai lọt nổi vào mắt xanh của cậu?”

Rồi sau đó hai người lâm vào trầm mặc, trầm mặc kéo dài khiến Mạch Đình cảm thấy xấu hổ. Hơn nửa ngày, An Tử Yên mới ngẩng đầu lên, nhìn Mạch Đình: “Mạch Đình, tôi có bạn gái rồi.”

Trong lòng Mạch Đình liền trầm xuống, rõ ràng hai ngày trước An Tử Yên đưa cho cậu cuốn truyện cổ tích kia, khiến Mạch Đình cảm nhận áp áp, nhưng hiện tại tâm tình lại quay trở về điểm xuất phát. Có điều, hạnh phúc dù sao cũng là hẩm cho, hẩm chọn bố thí hay thu hồi, đều là tự do của hẩm. Nhưng trái tim giống như một tờ giấy, bị ai đó vò nát, vò đến đau nhức. Mạch Đình gắng gượng nở nụ cười: “Chả trách cậu lại cự tuyệt những nữ sinh này, thì ra là có bạn gái rồi, khẳng định là một đại mỹ nhân. Tôi đã bảo mà, người như cậu, sao lại không có bạn gái được cơ chứ, tôi không quý rầy cậu đọc sách nữa.”

Mạch Đình đứng lên, lại miễn cưỡng cười cười một cái với An Tử Yên, rồi xoay người rời đi.

Đúng a, người như hẩm, sao lại không có bạn gái cơ chứ?

Mà tâm tình của mình sao lại như vậy? Hẩm có bạn gái hay không thì ảnh hưởng gì đến tình bạn chứ, sao mình có thể thâm nghĩ độc chiếm hẩm, đùa à, nếu vậy mình cũng quá tà ác rồi.

Mạch Đình trở lại phòng, hữu khí vô lực ngã xuống giường, nhìn Lí Minh chơi trò chơi. Một lát sau, Mạch Đình cuối cùng cũng mở miệng: “An Tử Yên có bạn gái.”

Lí Minh quay đầu nhìn chằm chằm Mạch Đình, trên mặt cậu cũng không có biểu tình gì đặc sắc, chỉ là chết lặng nói ra sự thật.

“Có bạn gái thì sao? Cậu như cũ đoạt lại hẩm, gần quan được ban lộc, cậu ngốc a.”

“Tớ đoạt An Tử Yên làm gì, chúng tớ là bạn.”

“Bạn? Cậu có biết ánh mắt cậu nhìn An Tử Yên mờ ám đến mức nào không, giống như đang nói, mau lên, ôm lấy tôi, hôn tôi đi, mở chân tôi ra.” Lí Minh càng nói càng hạ lưu, Mạch Đình từ trên giường đứng lên ngăn hẩm lại: “Cậu rốt cuộc đang nói cái quái gì vậy, tớ với An Tử Yên? Cậu bị mù à, chúng tớ đều là nam, An Tử Yên thì tớ không biết, có điều tớ rất bình thường, tớ xem mấy cảnh xxoo của nam nữ cũng sẽ ngạnh đến mức chọc thủng tường.” Mạch Đình vừa nghe tới đề tài này liền luống cuống, bắt đầu hồ ngôn loạn ngữ.

Thấy Mạch Đình không chịu thừa nhận, Lí Minh cũng quyết định không che giấu nữa: “Mạch Đình, cậu dám nói cậu không thích An Tử Yên?” Không đợi Mạch Đình trả lời, Lí Minh lại bổ sung thêm một câu: “Tớ không nói đến cảm tình giữa bạn bè với nhau.”

“Ai thích cậu ta, dù sao tớ cũng sẽ không thích con trai a, cậu đừng suy đoán lung tung.” Mạch Đình càng ngày càng thấy lo lắng, rời khỏi phòng, quyết định không thêm quan tâm mấy lời linh tinh của tên điên Lí Minh. Nhưng những lời của Lí Minh vẫn xoay quanh trong đầu Mạch Đình, dù cậu chen ép thể nào cũng vô dụng, cậu ngồi bên bờ hồ trong trường, cách đó không xa còn có vài cặp đôi, Mạch Đình nhìn chằm chằm mấy cặp này, An Tử Yên và bạn gái hẳn có phải cũng thân mật như vậy hay không?

Mạch Đình phiền não giật giật tóc, hung hăng đá đồng rác dưới chân: “An Tử Yên, người cái tên hỗn đản.”

“Sao lại chửi tôi?” An Tử Yên đột nhiên xuất hiện trước mặt Mạch Đình, lạnh lùng theo dõi cậu.

Mạch Đình sững sốt, ngẩng đầu nhìn chằm chằm khuôn mặt mỉa mai của An Tử Yên, tức không có chỗ trút: “Tôi muốn chửi thì chửi, cậu tránh ra.”

An Tử Yên nhún nhún vai, xoay người muốn đi, loại thái độ này càng khiến Mạch Đình tức điên lên: “Tôi bảo cậu đi thì đi luôn à, sao lại không có chủ kiến vậy hả?”

Nhưng An Tử Yên làm bộ như không nghe thấy Mạch Đình nói, vẫn tự mình tiến về phía trước, Mạch Đình hung hăng đuổi theo, ở sau lưng An Tử Yên bắt đầu lải nhải. “Nói chuyện với cậu đó, sao lại không để ý tới, tóm cái gì mà tóm. Cái loại công tử nhà cậu, không thèm nghe ý kiến người khác, có tiền thì giỏi a, đẹp trai thì giỏi a, có bạn gái thì giỏi a.”

An Tử Yên đứng lại, mũi của Mạch Đình hung hăng đụng vào lưng An Tử Yên, đau đớn kịch liệt cộng với nội tâm khó chịu cùng phiền não, ánh mắt Mạch Đình bắt đầu trở nên mơ hồ. An Tử Yên quay đầu lại hung tợn nói: “Cậu rốt cuộc tức giận cái gì?” Vừa dứt lời, liền trông thấy biểu tình đau khổ cùng đôi mắt long lánh nước của Mạch Đình. An Tử Yên vươn tay định lau đi khóe mắt ướt át của Mạch Đình: “Cậu ngốc à? Sao phải khóc.” Nhưng bị Mạch Đình hất ra.

“Tôi mới không khóc, là do cạnh thị, cậu cái tên hỗn đản không biết xấu hổ, trêu hoa ghẹo nguyệt, cho tới bây giờ chưa thấy ai đáng ghét như cậu.” Mạch Đình đẩy An Tử Yên ra, bỏ chạy.

Lần đầu tiên thấy Mạch Đình nổi giận dưng dưng đến thế, An Tử Yên có chút đắm chiêu nhìn Mạch Đình càng chạy càng xa.

Mạch Đình chạy một hơi về phòng, túm áo Lí Minh: “Cậu dựa vào đâu cảm thấy tớ thích An Tử Yên?” Lí Minh bị biểu tình phi thường dữ tợn của Mạch Đình hù dọa: “Cậu buông tớ ra trước đã, kích động như vậy làm chi.” Cậu buông Lí Minh ra, Lí Minh chỉnh chỉnh lại vạt áo, sau đó tra trên mạng, gõ “biểu hiện khi thích một người”. Hắn chậm rãi đọc kết quả cho Mạch Đình nghe: “Trong lúc vô tình sẽ nhớ tới người ấy, nhìn thấy một thứ có liên quan đến người ấy thì sẽ nhớ người ấy, khi nghĩ đến người ấy, sẽ bất giác mỉm cười, sẽ quan tâm đến quan điểm của người ấy, thậm chí hy vọng ánh mắt của người ấy luôn chú ý tới mình, ở trước mặt người ấy, sẽ càng nữ tính, hoặc càng nam tính, sẽ không tự giác muốn thân cận với người ấy.”

Những biểu hiện này Mạch Đình tựa hồ đều có, cậu choáng váng ngồi trên giường, cho đến khi màn đêm buông xuống, Mạch Đình rốt cuộc thông suốt, nếu bản thân thích An Tử Yên, thì nó có thể giải thích cho tất cả mọi chuyện. Thì ra cái cảm giác đặc biệt này không phải là tình bạn, mà là tình yêu.

Chỉ có điều cậu vừa mới hiểu ra chuyện này, An Tử Yên lại có bạn gái mất rồi, bất quá, cho dù hắn không có bạn gái, cũng không có lý do thích mình.

Mạch Đình chỉ cần nghĩ đến việc An Tử Yên đã có bạn gái, liền thấy không thoải mái, điều này khiến cậu không thể đi vào giấc ngủ, trong lòng luôn nghẹn khuất, không tiêu không tan, cậu đột nhiên xốc chăn lên lao ra khỏi phòng, giờ đang là ban đêm, tất cả mọi người đều đang ngủ, Mạch Đình đập vào cửa phòng An Tử Yên: “Cậu là tên hỗn đản, sao lại để tôi quen cậu, sao lại để tôi đối xử tốt với cậu như vậy, sao lại để tôi biết cậu có bạn gái, sao lại để tôi sa vào lưới tình, sao lại để tôi phải đau lòng. Mà cậu, An Tử Yên, sao lại đem tình cảm của mình cho người khác.”

Cuộc sống luôn diễn ra theo cách rất bất ngờ. Ví dụ, bố mẹ cho rằng con cái vẫn luôn nhỏ dại, bỗng một ngày nhận ra chúng đã lớn. Ví dụ, nghĩ bản thân hãy còn trẻ, đột nhiên một hôm phát hiện ra mình già rồi.

Hoặc giống như Mạch Đình, nghĩ cả đời sẽ không tìm thấy tình yêu, nhưng An Tử Yến tự dưng xuất hiện.

8. Chương 8: Mạch Đình Người Bị Thương Để Bỏ Quên

Tiếng gào ngoài cửa của Mạch Đình, đánh thức An Tử Yến. Hắn nằm trên giường, lấy tay gối đầu, nghe Mạch Đình mắng chính mình, nghe Mạch Đình nói yêu mình.

Đợi hắn đứng dậy mở cửa thì Mạch Đình đã chuồn mất rồi.

Hôm sau, Mạch Đình liền quyết định tránh mặt An Tử Yến. Bởi đêm qua nhất thời choáng váng chạy tới nói mấy lời ngu xuẩn, giờ An Tử Yến đã biết bản thân mình thích hắn, thiệt mất mặt, An Tử Yến hẳn rất chán ghét mình, hẳn là thẳng, lại bị một tên cong thích, Mạch Đình càng nghĩ càng thấy hối hận, càng nghĩ càng thấy mình không có tiền đồ, ngay cả xúc động uống thuốc chuột cũng có. Lúc bước ra từ WC, thấy An Tử Yến, cậu liền quay phắt trở lại, trốn trong WC vênh mông thăm dò nhìn ra bên ngoài, ai không biết còn tưởng là biến thái. Khi An Tử Yến đi ngang qua phòng học, Mạch Đình dùng sách che khuất chính mình; khi đụng mặt ở hành lang, An Tử Yến còn chưa kịp lên tiếng, Mạch Đình lấy tốc độ điện xẹt biến mất trước mặt An Tử Yến.

Mạch Đình giống một cái rada, chỉ cần thấy trong phạm vi có An Tử Yến, cậu chạy trốn còn nhanh hơn thỏ. Cứ như vậy qua vài ngày, khi Mạch Đình học xong, cầm sách chuẩn bị quay về phòng thì thấy An Tử Yến dựa vào lan can bên ngoài.

“Mạch Đình, cậu định trốn tôi bao lâu nữa?”

Mạch Đình há hốc miệng, không biết phải làm sao bây giờ, cầm sách ném vào An Tử Yến, quay đầu chạy. An Tử Yến cũng chạy theo, bất quá ai bảo chân Mạch Đình ngắn, An Tử Yến dễ dàng tóm được cổ tay của cậu: “Cái tên này.”

“Buông tôi ra, bằng không tôi kêu lên bây giờ.”

“Kêu cái rắm, chạy cái gì mà chạy.”

“Tôi không còn mặt mũi nào gặp người khác, không còn mặt mũi nào gặp cậu.”

“Vì sao?”

“Cậu còn hỏi, chẳng phải vì những lời tôi nói vào đêm hôm đó.”

“Nói cái gì?” An Tử Yến quyết định giả bộ không biết chuyện này, miễn cho Mạch Đình lại trốn tránh mình.

Mạch Đình liền trấn tĩnh lại, nhìn chằm chằm An Tử Yến: “Cậu không nghe thấy?”

“Nghe thấy cái gì?”

Mạch Đình ngậm thở phào nhẹ nhõm, thì ra An Tử Yến không nghe được, xem ra ông trời vẫn giúp mình, như vậy cậu vẫn có thể làm bạn với An Tử Yến, chỉ cần không bị hắn chán ghét, Mạch Đình nguyện ý lấy lui làm tiền. Cậu đột ngột đổi sang bộ mặt tươi cười: “Thật là, sao không nói sớm.”

Cái tên này, trở mặt còn nhanh hơn lật sách.

Quả nhiên là một tên ngốc dễ lừa, đêm đó nói lớn tiếng như vậy, sao có thể không nghe thấy được. An Tử Yến nghĩ thầm, nhưng không nói ra.

Vậy nên, An Tử Yến cùng Mạch Đình lại coi như chưa từng xảy ra chuyện gì, tới lui như trước. Có điều, cho dù coi như không có chuyện gì xảy ra, thì Mạch Đình vẫn không thể thân nhiên đối mặt với An Tử Yến giống trước đây, ở vị trí bạn bè, cậu khổ sở lại may mắn, tâm tình mâu thuẫn từng bước từng bước bức Mạch Đình đến tuyệt cảnh. Cậu đôi khi nghĩ có nên nói hết ra cho thống khoái hay không, chán ghét thì chán ghét, nhưng cậu lại không dám, cậu chưa sẵn sàng, cậu không muốn đánh mất tiền cược mình đặt trên người An Tử Yến.

Tối này là sinh nhật Lí Minh, Lí Minh mời bạn bè đến quán ăn chúc mừng, đương nhiên Mạch Đình cũng đi. Mạch Đình tới lúc này mới phát hiện ra, phần lớn bạn bè của Lí Minh là nữ, cái tên luôn lúi húi trong

phòng thể mà kết giao được nhiều bạn nữ xinh xắn như vậy, Mạch Đình có đôi khi không rõ con gái nghĩ cái gì, các cô ấy đánh giá nam nhân từ góc độ nào.

Lí Minh giới thiệu một chút, nhưng Mạch Đình vẫn không thể nào nhớ kỹ tên của bọn họ, khi ăn cơm, mấy cô bạn gái của Lí Minh đột nhiên liền nhắc tới An Tử Yên: “A Minh, cậu cảm thấy An Tử Yên sẽ coi trọng tôi không? Tôi dù sao cũng xinh đẹp mà.”

Lí Minh liếc mắt nhìn chằm chằm bạn nữ kia: “Cậu bỏ cái suy nghĩ vớ vẩn đó đi, An Tử Yên người ta sớm đã có bạn gái rồi.” Lí Minh vừa nói xong, liền hối hận, hắn thấy mặt Mạch Đình rõ ràng càng ngày càng ảm đạm. Lí Minh nháy mắt, ý bảo các bạn nữ an ủi Mạch Đình, kết quả một bạn nữ đi qua, vừa định nói gì đó, Mạch Đình đã phát phát tay: “Vô ích, tôi hiện tại là con.”

Ngoại trừ Lí Minh, không ai hiểu Mạch Đình đang nói gì, Lí Minh liền tiến lên rót đầy rượu cho Mạch Đình: “Hôm nay là sinh nhật tổ, đừng sầu mi khổ kiểm giống người chết nữa, đến, cùng tổ uống một chén.”

Mạch Đình gơ chén lên, uống một hơi cạn sạch. Kế tiếp chính là hình ảnh mình họa tiêu chuẩn cho câu mượn rượu giải sầu, Mạch Đình uống càng ngày càng nhiều, cuối cùng ý thức cũng bắt đầu mơ hồ, xem Lí Minh như An Tử Yên, bỏ nhào vào người Lí Minh: “Làm bạn với cậu thật khổ sở a.”

Lí Minh bị Mạch Đình ôm đến thở không nổi, có chút đồng tình, xem ra cậu ấy rất thương tâm.

Vì thế quyết định làm người tốt một lần, hắn nói với đám bạn ngà ngà say: “Các cậu về trước đi.”

“Có muốn chúng tớ khiêng cậu ta về giúp không?”

“Không cần, tớ gọi người nhà cậu ta tới đón.”

Đám người lục tục tan cuộc, Lí Minh muốn đẩy Mạch Đình ra, nhưng không giẫy thoát được: “Cậu buông tay cho tớ, nhìn cho rõ, lão tử không phải An Tử Yên, là Lí Minh.”

Mạch Đình ngẩng đầu, cẩn thận nhìn mặt Lí Minh, sau đó lại ghé vào vai hắn: “Đừng hòng gạt tớ, bộ dạng Lí Minh xấu như vậy, tớ sao có thể không nhận ra.”

“Cậu có tin tớ vứt cậu ở trên đường không?” Lí Minh tức giận thiếu điều muốn học máu, nhưng vẫn lôi đi động ra, ấn dây số của người bạn phòng 503 cách vách: “A lô, Tiểu Dương, ngại quá, nhờ cậu một việc, cậu đến phòng 501 nhấn giùm, nói Mạch Đình uống rượu, ở quán đồ nướng bên phải trường.” Sau đó tắt điện thoại, nhìn mặt Mạch Đình, không khỏi cảm thán, con trai thích con trai thật đúng là khổ sở, phải cố kỵ nhiều chuyện như vậy.

Một lát sau, An Tử Yên xuất hiện, lạnh lùng nhìn hai tên nam nhân ôm nhau trên đường cái, cau mày đi qua, kéo Mạch Đình vào lòng: “Không còn chuyện của cậu nữa.”

Lí Minh cảm thấy An Tử Yên cũng có đôi chút giống Mạch Đình, đều là vô tâm vô phế, mình rõ ràng có lòng tốt, nhưng vừa bị Mạch Đình mắng là xấu, vừa bị ánh mắt lạnh lẽo của An Tử Yên chọc thủng. Hắn lại không dám nói gì, vội vã tiêu sái, nếu không nhanh trở về, ký túc xá sẽ đóng cửa. Đợi Lí Minh đi khuất, An Tử Yên nhìn Mạch Đình một thân toàn mùi rượu, sắc mặt càng thêm đen.

Mạch Đình ghé sát vào áo An Tử Yên ra sức ngửi: “Cậu sao đột nhiên lại thơm thế?” Vừa dứt lời, dạ dày cuộn lên, cúi gập người nôn bên đường, tay vẫn túm lấy ống tay áo của An Tử Yên, An Tử Yên cắn răng vỗ lưng giúp Mạch Đình, lực đạo không nhỏ, Mạch Đình thiếu chút nữa phun luôn ruột ra ngoài, đứng thẳng dậy: “Cậu muốn vỗ chết tôi à.”

“Lão tử chính là muốn như vậy.”

“Cậu tức giận cái gì?” Mạch Đình tuy rằng uống rượu, nhưng vẫn thấy khuôn mặt của An Tử Yên lạnh lẽo hơn so với thường ngày, cau mày. Nhưng cậu không muốn nghĩ nhiều, đầu lại đau, vừa mới ói ra, yết hầu cũng đau, cậu xoa xoa thái dương: “Tôi khó chịu quá.”

“Là cậu tự chuốc lấy.” Mạch Đình luôn có năng lực khiến An Tử Yên không khống chế được tâm tình của mình.

“Cậu nghĩ tôi muốn thế chắc, còn không phải do tên cầm thú cậu hại”. Mạch Đình chỉ vào An Tử Yên lải nhải.

“Ồn muốn chết, mau đi.” An Tử Yên kéo Mạch Đình bước đi, nhưng Mạch Đình tựa như ăn phải nhuyễn cốt tán, căn bản không nhấc được chân, An Tử Yên trở mình xem thường, ngồi xổm xuống cõng Mạch Đình. Đèn đường ảm đạm chiếu lên hai người, kéo bóng hai người ra thật dài, Mạch Đình ghé vào trên lưng An Tử Yên, gió nhẹ nghiêng diện mà tới, mang theo hơi thở của An Tử Yên thổi vào lòng Mạch Đình, cậu gắt gao túm lấy quần áo của An Tử Yên. Khi đến trước cổng trường, An Tử Yên xem đồng hồ, ký túc xá đã đóng cửa, nhìn nhìn Mạch Đình trên lưng mình, vốn cứ tưởng cậu đã ngủ, không ngờ cậu vẫn chăm chú nhìn mình.

An Tử Yên quay đầu lại đi về phía bến xe bus, Mạch Đình hỏi: “Chúng ta đi đâu đây?”

“Nhà tôi.” An Tử Yên nói với Mạch Đình đang trượt từ từ khỏi lưng mình

“Cậu định làm gì tôi.”

An Tử Yên không thèm để ý tới phản ứng của Mạch Đình, khi đến được bến xe bus, hất thả Mạch Đình xuống, Mạch Đình vẫn còn đang mơ màng. Thật vất vả mới đợi được một chuyến xe, An Tử Yên liền kéo Mạch Đình lên xe. Hiện tại vắng vẻ, họ ngồi ở hàng ghế cuối cùng, An Tử Yên dựa vào cửa kính, nhìn chăm chăm ra bên ngoài.

Mạch Đình giống như đột nhiên nhớ tới cái gì, sờ soạng lung tung trong túi quần.

Rốt cuộc cậu lôi ra một đồng xổ số, giơ lên trước mặt An Tử Yên, tự giễu nói: “Vì sao tôi không may mắn như vậy, chả bao giờ trúng thưởng, cậu nói xem có phải tôi ở điểm mù của thượng đế hay không, vì sao luôn không nhìn thấy tôi, không cho tôi vận may.” Cho dù uống say, vẫn suy nghĩ về việc trúng thưởng.

“Cậu cần tiền để làm gì.”

“Trước đây tôi muốn làm thật nhiều việc, tỷ như đến Maldives du lịch a, mua một tòa biệt thự a, nạm răng vàng a.”

“Sao cậu chả có chút tiền đồ nào vậy.”

“Nhưng hiện tại, An Tử Yên, nếu tôi trúng xổ số, dù có mất tất cả tôi cũng muốn mua cậu để cậu luôn đứng bên cạnh tôi.”

“Cậu cho rằng lão tử muốn mua thì mua ngay được à?”

“Tôi nghĩ ngoại trừ tiền, tôi không còn gì có thể giữ cậu lại bên cạnh.” Mạch Đình thì thào nói xong, dựa vào vai An Tử Yên ngủ mất.

An Tử Yên nghiêng đầu nhìn Mạch Đình tựa trên vai mình, cười áo khoác phủ lên người Mạch Đình.

Xe bus chạy hơn mười phút mới đến nhà An Tử Yên, vì tiện cho việc đi học, ba hần cố ý mua cho hần một căn nhà ở gần trường. An Tử Yên lay lay Mạch Đình, Mạch Đình mơ hồ mở mắt ra, thấy An Tử Yên đứng lên xuống xe, cũng cuống quýt làm theo.

Khi tới cửa nhà, An Tử Yên lôi chìa khóa ra mở cửa.

“Thật ngại quá, làm bạn với tôi lại khiến cậu thêm phiền toái, cậu có thể mặc kệ tôi, ban nãy ngủ được một lát, đầu cũng không đau nữa, tôi đi tìm khách sạn gần đây ở qua đêm cũng được.” Mạch Đình cảm thấy tuy An Tử Yên diện vô biểu biểu tình, nhưng trong lòng khẳng định thấy phiền phức.

“Cậu cho rằng tôi sẽ để cậu ở khách sạn?”

“Không sao cả, tuy rằng chúng ta là bạn, nhưng cậu cũng không cần phải....” Mạch Đình còn chưa nói xong, An Tử Yên đã bắt lấy cổ tay Mạch Đình, tay Mạch Đình bị nắm đến phát đau.

“Đừng lúc nào cũng mở miệng ra là bạn bè, bạn bè, nghe thôi đã thấy bức.” Tay kéo một cái, liền hôn Mạch Đình, chiếm trọn môi cậu, việc này khiến Mạch Đình hoàn toàn tỉnh rượu, mắt tròn trừng, cũng không muốn đẩy hần ra, chỉ ngờ ngác mặc cho An Tử Yên chiếm lấy khoang miệng mình.

Nếu đây là mộng, Mạch Đình không muốn tỉnh lại.

Mạch Đình giống như khúc gỗ đứng ở nơi đó, đối với người hôn mình không hề có phản ứng, An Tử Yến rút cuộc không nhịn được mắng: “Cậu mẹ nó là người chết à?”

Nụ hôn này tới quá nhanh, khiến Mạch Đình trở tay không kịp. Chỉ là, chuyện trong mộng sao đã trở thành hiện thực rồi?

Chẳng lẽ, thượng đế cuối cùng đã trông thấy mình?

9. Chương 9: Không Nhịn Được Muốn Yêu Cậu!

Mạch Đình theo An Tử Yến vào phòng, cũng không rảnh đánh giá nơi này, trong đầu đều là nụ hôn khiến cậu không thể tự kiểm chế bản thân, hiện tại môi tựa hồ vẫn còn cảm giác được độ ẩm vừa rồi lưu lại, cậu sờ sờ đôi môi của mình: “Tại sao cậu lại hôn tôi?” Đây là vấn đề cậu muốn biết nhất, vì cái gì bản thân đột nhiên chiếm được nụ hôn từ An Tử Yến.

An Tử Yến cũng không thèm trả lời Mạch Đình đang ở một bên lo lắng suông, cởi áo mình ra, khi đang bán khóa thân, Mạch Đình đỏ mặt quay đi, rõ ràng đều là con trai, không biết cậu lại thẹn thùng cái gì.

Khi Mạch Đình còn đang ngăn người An Tử Yến đã đi tắm, để Mạch Đình đứng một mình ở đó, cậu nhìn quanh bốn phía, hóa ra đây là nhà của An Tử Yến à, thật cô quạnh. Nụ hôn ban nãy rất cuộc đối với An Tử Yến được xem là gì? Hiện tại cô nam quả nam ở chung một phòng, chắc sẽ không phát sinh chuyện củi khô lửa bốc đầy chứ.

Mạch Đình cứ như vậy miên man suy nghĩ, không thể trách cậu tưởng tượng lung tung, giờ An Tử Yến đang tắm ở phòng bên, tiếng xả nước khiến Mạch Đình nhịn không được liên tưởng đến thân thể của An Tử Yến, cậu dùng sức véo đùi của mình, con mẹ nó, mày nghĩ cái gì vậy. Lát sau, An Tử Yến tắm xong đi ra, tóc vẫn còn ẩm ướt, bộ dáng hoàn toàn kích thích Mạch Đình.

“Nhìn đủ chưa, đi tắm.” An Tử Yến lấy một bộ quần áo sạch sẽ của mình ném lên đầu Mạch Đình.

Mạch Đình cầm lấy quần áo cũng vào phòng tắm, cả gian phòng đều là hương vị An Tử Yến lưu lại, Mạch Đình giống biển thái hít sâu một hơi, sau đó bắt đầu tắm rửa, cậu tận lực khắc chế tình tự của bản thân, nhưng lúc kỳ cọ, nửa người dưới phi thường không chịu thua kém nổi lên phản ứng. May mắn quần áo của An Tử Yến mặc trên người cậu có hơi rộng, cho nên không nhìn thấy, chờ cậu bước ra ngoài, An Tử Yến đang xem tivi.

“Này, phòng cho khách ở đâu?”

An Tử Yến quay đầu, hí mắt nhìn Mạch Đình, người này mặc quần áo của mình trông càng nhỏ.

“Lại đây.”

Mạch Đình đi qua, đứng trước mặt An Tử Yến, cúi đầu nhìn thẳng vào An Tử Yến đang ngồi: “Làm gì?”

“Khụ, đem lần đầu tiên của cậu cho tôi.”

Những lời này của An Tử Yến chẳng khác gì bom nguyên tử, một chút lý trí khó khăn lắm Mạch Đình mới thu thập được nổ tan thành mây khói, mặt đỏ bừng bừng: “Cậu ăn nói hạ lưu, da mặt thật dày.”

“Không phải cậu thích tôi sao?”

Mạch Đình sửng sốt, rốt cuộc bình tĩnh đại ngộ, tên vương bát đản này tối hôm đó rõ ràng nghe được toàn bộ, một mực đùa giỡn mình?

“Cậu rõ ràng đã biết, còn gạt tôi, bây giờ thì sao, xem tôi như trò cười? Đúng vậy, tôi thích đàn ông, cho dù cậu cảm thấy ghê tởm cũng được, không thoải mái cũng tốt, không hề xem tôi là bạn bè cũng vậy, lão tử con mẹ nó chính là thích cậu, từ đầu đến giờ, cậu chính là ôm tâm tình xem kịch vui đùa với tôi đi. Tôi còn có việc, đi trước.”

Mạch Đình đang muốn mở cửa chạy, An Tử Yến dè lại cửa, từ phía sau gắt gao dán vào người Mạch Đình: “Đã đến đây rồi, thì cậu đừng hòng chạy.” Dứt lời ôm ngang lấy Mạch Đình, ném lên giường.

“Cậu cái tên lưu manh này, muốn bá vương ngành thương cung a, lão tử phải...” Mạch Đình còn chưa nói xong, tất cả đều nuốt vào trong miệng của An Tử Yến, động tác ngăn cản Mạch Đình của An Tử Yến thật thô bạo, nhưng khi hôn Mạch Đình lại rất ôn nhu, loại ôn nhu này khiến Mạch Đình không thể cự tuyệt, cậu gắt gao túm lấy cánh tay của An Tử Yến, bắt đầu đáp lại.

Trong lòng cậu nhanh chóng bị một ý tưởng khác thay thế, có lẽ, có lẽ An Tử Yến cũng thích mình, nếu ghét một người sẽ không hôn như vậy.

An Tử Yến cảm giác có thứ gì đó đụng vào mình, hấn cúi đầu nhìn, hóa ra là “cậu nhỏ” của Mạch Đình, hấn dùng ánh mắt xấu xa nhìn chằm chằm Mạch Đình: “Đồng học, nơi này của cậu rất không thành thật nga.”

Nghe thấy An Tử Yến châm chọc mình rõ ràng, Mạch Đình vừa mới bắt đầu vào giường liền bị phá hỏng, giấy dựa: “Cậu rốt cuộc có làm hay không?”

“Giờ thì đồng ý rồi?”

“Dù sao đều đã như vậy, đem lần đầu tiên cho người mình thích cũng có gì phải hối tiếc.” Mạch Đình thực ra lại thông suốt rất nhanh.

“Cậu buông ra, tôi tự mình đến.” Mạch Đình đưa ra yêu cầu.

An Tử Yến buông Mạch Đình ra, hấn muốn xem thử Mạch Đình muốn tự mình đến như thế nào. Mạch Đình mặt đỏ bừng cởi sạch sẽ quần áo, sau đó ghé vào bên giường, đưa mông về phía An Tử Yến, nhắm mắt lại, cắn răng: “Nhanh đến đây đi.” Mạch Đình không biết phải làm như thế nào, chỉ nghĩ đại khái là như vậy, bất quá nghe nói sẽ rất đau, cậu đã chuẩn bị tâm lý thật tốt.

An Tử Yến quay mặt sang một bên không nhìn được bật cười: “Ngu ngốc.”

“Cười cái gì mà cười, quá đáng.”

An Tử Yến lật Mạch Đình lại, để cậu đối mặt với mình, hôn lung tung lên mặt, lên cổ, trước ngực Mạch Đình, cơ hồ mỗi một tắc da thịt, Mạch Đình hít một ngụm lạnh khí, bị cảm giác kỳ quái tập kích, khi An Tử Yến tới đụng vào thứ kia, Mạch Đình kêu lên: “Ừm, nơi đó, không, không cần, a, a —”

Cậu cảm thấy bản thân đã hòa tan trong miệng của An Tử Yến, cậu gắt gao túm lấy vai hấn, toàn thân không nhìn được run rẩy, đầu óc trở nên mơ hồ, hết thấy xung quang đều mờ ảo, chỉ có An Tử Yến, là rõ ràng có thể thấy được.

Đúng lúc này, Mạch Đình cảm thấy mặt sau có thứ gì đó tiến nhập vào trong cơ thể của mình, cậu tưởng An Tử Yến đã tiến vào, thể hội một chút: “Của cậu nhỏ như vậy?”

An Tử Yến đen cả mặt, tăng thêm lực đạo ở ngón tay, Mạch Đình ăn đau mở mắt ra, cúi đầu nhìn, hóa ra không phải phần thân của An Tử Yến, mà là ngón tay của hấn.

Một lát sau, An Tử Yến cảm thấy Mạch Đình đã chuẩn bị tốt, cũng không lên tiếng báo trước, liền đâm vào, Mạch Đình vốn đang thoải mái, bị thứ đó tập kích, đau đớn kêu to: “Đau, đau qua, a, a, nhẹ chút.” Lần này cậu cảm nhận được rõ ràng thứ đó của An Tử Yến rốt cuộc là bé hay lớn.

“Nhẹ hay nặng đều đau.”

“A, a, cậu còn nói những lời này, ân, ha, cậu đi ra, tôi không muốn nữa.”

“Không tới phiên cậu quyết định.” An Tử Yến sao có thể dừng lại vào lúc này.

“Ân, ân, a, ha! Đau, a — đau — An Tử Yến — a —”

Mạch Đình gắt gao cau mày, mặt sau đau đớn nóng rát, cậu cắn chặt môi, thừa nhận loại thống khổ này, có điều dần dần, đau đớn liền giảm bớt, khoái cảm từ từ xuất hiện, tay An Tử Yến vuốt ve trên người Mạch Đình, mỗi nơi đi qua đều giống như bị thiêu cháy, cậu tận lực mở hai chân, đem chính mình hết thấy giao phó cho An Tử Yến.

“Thoải mái không?” Biểu tình của Mạch Đình tựa hồ đã không còn đau đớn nữa.

“Hạ lưu —”

Cứ như vậy, cả đêm, Mạch Đình cũng tiết ra vài lần. Cuối cùng trực tiếp ngã vào lòng An Tử Yến, ngủ mất. Ngày hôm sau, Mạch Đình vừa tỉnh lại, liền sốt ruột hoảng loạn mặc quần áo, vô tình phát ra tiếng động đánh thức An Tử Yến, hấn mặt nhẵn mày nhíu: “Cậu làm gì vậy.”

Mạch Đình thấy An Tử Yến tối hôm qua cùng làm chuyện đó với mình tỉnh lại, vẫn có chút ngượng ngùng, nhưng vẫn luống cuống nhìn đau nhức ở mặt sau mặc lại quần: “Nếu không đi, chốc nữa sẽ bị bạn gái cậu phát hiện ra.” Vậy thì giống như yêu đương vụng trộm.

“Cô ấy đang học ở bên Mỹ.”

“Ồ.” Mạch Đình thở phào nhẹ nhõm, sau đó lại hỏi An Tử Yến đang nằm trên giường: “Chúng ta đây được xem là gì?” Vấn đề này Mạch Đình muốn hỏi đã lâu, cậu đã sớm tỉnh lại, nhưng không dám đánh thức An Tử Yến.

“Cậu nói xem?”

“Không phải tôi đang hỏi cậu sao, cậu nói đi, tôi nói ra cậu có đáp ứng không?”

An Tử Yến dùng tay chống đầu: “Nói nghe thử xem.”

“Tôi đây muốn hai chúng ta làm người yêu của nhau, thế nào, cậu sẽ không đồng ý đi.”

“Có thể.”

Mạch Đình sợ tới mức lui về sau ba bước, ban nãy cậu rõ ràng chính là nói đùa, căn bản không ôm hy vọng gì, nhưng An Tử Yến lại tùy tiện đồng ý rồi, nhìn khuôn mặt hấn, diện vô biểu tình, không phân rõ là thật hay giả. Không có khả năng a, lý nào lại như vậy.

“Cậu đẹp trai như vậy, có bao nhiêu là người thích, sao phải ở bên tôi?”

“Cậu bình thường như vậy, dù sao cũng không ai thích, sao không ở bên tôi?”

“Cậu nhất định bị điên rồi.” Nói xong chặt vật cầm lấy áo bỏ chạy khỏi nhà An Tử Yến.

Lúc ngồi xe bus quay về, Mạch Đình đột nhiên liền bật cười, đập vào thành ghế: “Thế mà lại nói phải ở bên mình.” Sau đó là im lặng, lát sau lại bật cười, lại đập ghế: “Hấn rất cuộc cũng thích mình a?” Rồi lát sau Mạch Đình lại bật cười, lại tiếp tục đập ghế: “An Tử Yến cũng vậy.”

Người ngồi cạnh Mạch Đình, sờn gai ốc.

Tất cả phiền não cùng bất an nhẹ nhàng biến mất, hạnh phúc giống như ánh mặt trời chiếu lên người Mạch Đình, khiến cậu cảm thấy ấm áp.

Cho dù là thời gian, cho dù có chuyện gì, cho dù là ai đi nữa, cho dù quá khứ ra sao, tương lai thế nào, đều không thể cản được Mạch Đình yêu An Tử Yến. Mạch Đình hiện tại, thậm chí phải hảo hảo yêu An Tử Yến, bởi vì được đến với hấn mà nói đã là một ân huệ.

10. Chương 10: Không Thể Chia Sẻ Cậu Với Ai Khác

Lí Minh không phải tên ngốc, tối hôm qua hai người không trở về, cộng với dáng đi kỳ quái và khuôn mặt tươi cười nở hoa của Mạch Đình, liền hiểu được An Tử Yến chắc chắn đã ăn sạch Mạch Đình rồi.

“Công phu trên giường của An Tử Yến thế nào?” Lí Minh hỏi rất trực tiếp.

Mạch Đình quơ bữa một thứ ném vào Lí Minh: “Cậu mẹ nó ăn nói linh tinh, tớ cùng An Tử Yến...” Mạch Đình vốn định gạt Lí Minh, nhắc tới An Tử Yến lại không thốt nên lời, mà còn nở nụ cười.

Lí Minh đưa gương tới trước mặt Mạch Đình: “Nhìn cái mặt động dục của cậu kia, còn chối, yên tâm đi, tớ sẽ không nói chuyện này ra ngoài.”

“Cậu không thấy tớ thích đàn ông là kỳ quái à?”

“Có gì mà kỳ quái, giờ là thời đại nào rồi, đã làm chuyện đó với An Tử Yên rồi đi.” Lí Minh vừa nói vừa lắc lắc hạ thân, cực kỳ hạ lưu, Mạch Đình một cước đá văng hắn: “Lão tử không chỉ cùng hắn làm chuyện đó, mà còn hẹn hò với nhau rồi.”

Tuy Lí Minh cảm thấy An Tử Yên đối với Mạch Đình có thể cũng có tình cảm, nhưng không ngờ lại nhiều tới như vậy, thế mà lại đáp ứng hẹn hò với cậu ta, thiệt là giật mình: “Hắn không phải chơi đùa cậu đấy chứ?”

“Chắc không phải đâu.”

“Vậy còn bạn gái hắn thì sao?” Lí Minh hỏi.

“Đúng a, bạn gái hắn làm sao giờ?” Khi An Tử Yên đáp ứng mình, hoàn toàn bị vui sướng lấn át, căn bản hoàn toàn quên mất chuyện hắn có bạn gái.

“Lão tử đang hỏi cậu.”

“Tớ cũng không biết.”

“Cậu không phải người trong cuộc sao?”

“Tớ quên hỏi An Tử Yên, hắn sẽ không định bắt cả hai tay đấy chứ!” Mạch Đình mất hứng.

“Ai nha, có thể hẹn hò với An Tử Yên đã không tồi rồi, quản hắn bắt cả mấy tay, tình yêu có đôi khi cần mở một con mắt, nhắm một con mắt.” Lời Lí Minh nói không phải không có đạo lý, nhưng Mạch Đình nghe không lọt lỗ tai chút nào: “Tớ không phải loại người bàng quan như vậy, tớ nhất định phải tìm hắn hỏi cho rõ ràng.”

“Chắc, chắc, đàn ông ghét nhất loại người nhiều chuyện như cậu.” Lí Minh phát biểu ý kiến của mình.

Khi Mạch Đình còn đang lâm vào trầm tư, liếc thấy Lí Minh đang thu dọn quần áo: “Cậu làm gì vậy?”

“Thu dọn đồ đạc a, mai nghỉ rồi còn gì?”

“Nghỉ, sao lại nghỉ?”

“Ngày mai bắt đầu kỳ nghỉ lễ Quốc khánh 7 ngày, cậu đừng nói là không biết đấy nhé.”

Được Lí Minh nhắc nhở, Mạch Đình mới nhớ ra ngày mai bắt đầu nghỉ lễ, mấy hôm trước mẹ Mạch Đình còn cố ý gọi điện thoại hạ chỉ, Quốc khánh phải về nhà. Chỉ là, mình còn rất nhiều vấn đề muốn hỏi An Tử Yên, nếu không có được câu trả lời chuẩn xác thuyết phục của An Tử Yên, về nhà rồi thế nào cũng rối rắm không thôi.

Giữa trưa, An Tử Yên mới đến trường. Hiện tại Mạch Đình đang đứng dưới tầng một của ký túc xá chờ An Tử Yên ăn cơm, cậu nhất định phải tìm cơ hội hỏi cho rõ. Có điều vừa trông thấy An Tử Yên, mấy lời Mạch Đình định nói đều nghẹn ở yết hầu.

“Cậu đứng đây làm gì.” Ngửi khí quả thực rất lạnh lùng.

“Lão tử không phải đứng đây chờ cậu ăn cơm sao, đây không phải việc các cặp nên làm à? Thái độ của cậu kiểu gì thế, sao hả, muốn chơi xấu à?”

An Tử Yên nhún nhún vai: “Tùy cậu.” Nói xong đi trước, Mạch Đình theo sau: “Cậu tốt nhất nên chuẩn bị tâm lý, cậu đã đáp ứng rồi, tớ cũng không phải loại người dễ dàng bị đá đâu.”

“Nhìn là biết.”

“Cậu đi chậm một chút được không.” Mạch Đình ở phía sau phải bước nhanh theo.

“Ai bảo chân cậu ngắn.”

“Gì chứ, cậu căn bản chẳng thay đổi.” Vốn nghĩ nếu hẹn hò với nhau, An Tử Yên nhất định sẽ ôn nhu một chút, sẵn sàng một chút, nhưng Mạch Đình đã lầm.

“Vậy cậu tốt nhất cũng nên chuẩn bị tâm lý, đối với cậu tôi là như thế đấy.”

Tuyệt không hạnh phúc, tuyệt không hạnh phúc, Mạch Đình thở phì phì nhìn An Tử Yến phía trước, An Tử Yến đã thành người đàn ông của mình, cũng vẫn là An Tử Yến trong lòng nữ nhân khác. Khi ăn cơm, Mạch Đình không khách khí gấp hết những món mình ghét vào bát của An Tử Yến.

“Cậu không thích ăn thì vứt đi cho lão tử.”

“Vứt đi thật lãng phí, tôi tưởng cậu thích ăn?” Mạch Đình mếu máo gấp thức ăn lại bát của mình.

Bát cơm của An Tử Yến bị Mạch Đình bối tung, hấn trừng mắt nhìn Mạch Đình, Mạch Đình cũng trừng lại: “Chúng ta là tình nhân, cậu ít nhất phải đối xử đặc biệt với tôi chút chứ, sao vẫn hung dữ như vậy.”

“Cậu có thể ngồi trước mặt tôi chính là đặc biệt.”

“Cái này có hơi bình thường.”

An Tử Yến không muốn tiếp tục thảo luận đề tài thiếu muối này, cúi đầu ăn cơm, có điều Mạch Đình sao buông tha cơ hội này được, vừa mới xác định tình cảm lại phải xa nhau bảy ngày, ông trời thật độc ác.

“Quốc khánh được nghỉ tận bảy ngày. Cậu có kế hoạch gì không?”

“Không có.”

“Nhà tôi cách chỗ này ba tiếng ngồi xe, ngày mai cậu đến tiễn tôi được không?”

“Để xem đã.”

“Có cái gì phải cân nhắc?”

“Rất nhiều.”

“Có gì quan trọng hơn tôi chứ?”

“Rất nhiều.” ——

Cả một ngày, Mạch Đình nói rất nhiều chuyện vô nghĩa, nhưng chính sự một câu cũng không đề cập tới, đến tối, Mạch Đình tra dãy số trúng thưởng trên máy tính trong phòng An Tử Yến, ánh mắt vẫn liếc về phía An Tử Yến đang ngồi bên cạnh, nếu không nói ra sẽ muộn mất. Vì thế Mạch Đình kéo ghế đến trước mặt An Tử Yến: “Có chuyện này tôi không thể không nói, cậu định thế nào với bạn gái?”

“Cô ấy thì sao?” An Tử Yến biết ý định của Mạch Đình, chỉ là nghĩ muốn đợi cậu tự mình nói ra.

“Cái gì cô ấy thì sao, cậu còn hỏi, cậu rõ ràng đã đáp ứng hẹn hò với tôi, dù sao cũng nên chia tay đi, ở sau lưng cô ấy làm chuyện lén lút, không giống một thằng đàn ông.”

“Cậu không có tư cách nói tôi.”

“Hơn nữa, nếu cậu muốn bắt cả hai tay, tôi tình nguyện chia tay với cậu, tình yêu của tôi không ti tiện như vậy.”

“Kiên quyết vậy sao?” An Tử Yến đánh giá Mạch Đình.

“Ừm, tôi muốn có được tất cả tình yêu của cậu”, Mạch Đình đối với việc trực tiếp tuyên cáo vẫn có phần ngượng ngùng, khựng lại đôi chút lại tiếp tục: “Bởi vì, không thể chia sẻ cậu với người khác!”

An Tử Yến thoáng sửng sốt, lấy di động gọi sang bên Mỹ, còn mở loa ngoài.

Đối với hành động đột ngột của An Tử Yến, Mạch Đình vừa giật mình vừa vui mừng, nhưng vẫn nhỏ giọng nhắc nhở An Tử Yến: “Nếu cô ấy có hỏi người thứ ba là ai, nhất định không được nói tên của tôi ra, cô ấy mà biết được, bay từ Mỹ về đây tìm tôi báo thù thì sao? Giống mấy cô gái trên TV, dùng tất cả quỹ kế đến chinh tôi? Phụ nữ mà điên lên rất ác độc.”

Mạch Đình quả thực rất nghiêm túc, nhưng chỉ đối được cái liếc mắt xem thường của An Tử Yến.

Điện thoại được thông, Mạch Đình ngay cả thở mạnh cũng không dám, bên trong phát ra giọng nói rất êm tai của một cô gái.

“Ai yo, chẳng mấy khi anh gọi điện cho em, có phải nhớ em rồi không, chồng —”

“Tởm nó vừa.”

“Em tỏm chỗ nào chứ, anh cái đồ vô lương tâm cũng biết gọi điện cho em, em đến Mỹ lâu như vậy, số lần anh gọi cho em có thể đếm được trên đầu ngón tay.”

Mạch Đình ở bên cạnh trầm nghĩ, hóa ra An Tử Yến đối với cô nàng này cũng lạnh nhạt như vậy, tâm tình mới tìm lại được chút cân bằng.

“Tiểu Tư, anh muốn chia tay, tuy anh cảm thấy có nói hay không cũng không quan trọng, có điều người nào đó bắt anh phải nói.” Thanh âm của An Tử Yến rõ ràng không chút cảm tình, Mạch Đình liếc mắt nhìn thấy mắt với hắn, ý bảo hắn nói chuyện với cô ấy đừng thẳng thừng như vậy, phải gián tiếp chút.

“Người nào đó là ai?”

Mạch Đình càng gắng sức dùng tay ra dấu cùng lắc lắc đầu.

“Một thằng con trai tên là Mạch Đình.” An Tử Yến nói xong câu này, Mạch Đình liền choáng váng.

Đầu dây bên kia liền trầm mặc, lát sau, Mạch Đình nghĩ nhất định sẽ nghe được tiếng khóc thì lại truyền ra tiếng cười: “Ha ha, An Tử Yến, anh cũng có ngày hôm nay. Sa vào lưới tình, lại còn với một thằng đàn ông.” Bình thường An Tử Yến đều thờ ơ với mọi chuyện, lần này gọi điện thoại cho mình, Bạch Tiểu Tư liền cảm thấy An Tử Yến xong rồi, để xem hắn còn ra vẻ đạo mạo được bao lâu, thật trào phúng a trào phúng.

“Mau cầm miệng cho lão tử.”

“Anh sắp chia tay với em, lại không để em nói thêm đôi câu, đúng rồi, chuyển lời cho Mạch Đình bên cạnh anh, cẩn thận tôi quay về cướp lại An Tử Yến. Trước khi cúp máy, để em gọi anh là chồng một lần cuối cùng, dù sao chúng ta cũng có bốn năm quen nhau.”

“Kêu cái rắm.” An Tử Yến tuyệt tình cúp điện thoại.

Mạch Đình một mực ngồi nhìn bên cạnh, chưa bao giờ nghĩ An Tử Yến lại chia tay nhanh như vậy với bạn gái, cậu còn tưởng rằng phải trình diễn tiết mục một khóc, hai nháo, ba thất cổ.

“Này, này, bạn gái cậu đồng ý rồi? Không phải cô ấy nói các người quen nhau bốn năm sao? Dễ dàng chia tay như vậy? Hơn nữa nghe nói là đàn ông cũng không có phản ứng gì, bạn gái cậu tốt quá mức rồi đấy.” Mạch Đình thật sự chưa bao giờ gặp một người vừa bị đá mà còn lạc quan đến thế.

“Nếu không tốt, sao có thể làm bạn gái tôi?” Cũng đúng, nếu là người có phẩm chất kém cỏi, An Tử Yến nhất định sẽ không hẹn hò với cô ấy.

Những lời này của An Tử Yến, trong mắt Mạch Đình, giống như gián tiếp khen chính mình.

Sau đó trải qua truy vấn của Mạch Đình, từ An Tử Yến mà biết được, cha mẹ của An Tử Yến và Bạch Tiểu Tư quan hệ với nhau rất tốt, cho nên luôn cực lực gắn ghép hai người với nhau, hai người đều bị cha mẹ làm phiền, hơn nữa An Tử Yến cảm thấy Bạch Tiểu Tư không quá đáng ghét, Bạch Tiểu Tư cũng cảm thấy An Tử Yến coi như thuận mắt, hai người liền phối hợp với nhau, nói là yêu nhưng thật ra không phải, nhưng nhiều năm qua giao tình thì vẫn phải có.

Khi Mạch Đình cho ra kết luận này, cảm thấy An Tử Yến và Bạch Tiểu Tư không khỏi quá tùy tiện rồi, tùy tiện đến tận bốn năm.

Nhưng dù sao cũng là quá khứ, Mạch Đình không phải loại người luôn để ý tới chuyện quá khứ, tình cảm đã qua, khiến nó trở thành một hồi ức tốt đẹp hay hơn nhiều với việc biến nó trở thành gánh nặng, dù sao hiện tại người ở bên cạnh An Tử Yến là mình.

Hôm sau, Mạch Đình dậy sớm thu dọn đồ đạc, sau đó chạy tới gõ cửa phòng An Tử Yến, hơn nửa ngày, An Tử Yến mới chậm rãi ra mở cửa, không đợi Mạch Đình lên tiếng, lại quay lại giường ngủ, Mạch Đình xốc chân An Tử Yến lên: “Ê, đồng học, tôi phải đi rồi, tới tiền tôi.”

“Có gì mà phải tiền.”

“Mau đứng lên, cậu không tiễn tôi, tôi đây sẽ không đi.”

Nhưng những lời này hoàn toàn không có tác dụng với An Tử Yên, Mạch Đình cũng không chịu bỏ qua, kiên quyết lôi An Tử Yên dậy. Tuy rằng An Tử Yên miệng than phiền, vẫn mặc quần áo theo Mạch Đình ra khỏi phòng, đưa cậu đến bến xe. Mạch Đình cũng không quan tâm trên xe có rất nhiều người, bổ nhào vào ngực An Tử Yên, hung hăng ôm lấy hân, rồi đỏ bừng mặt chạy lên xe.

Xe chậm rãi chuyển bánh, đi chưa được bao xa, Mạch Đình đột nhiên nhớ tới một chuyện quan trọng, sốt ruột cuống quýt vươn đầu ra ngoài cửa sổ, hét lên với An Tử Yên: “An Tử Yên, số điện thoại của cậu là gì a, tôi vẫn chưa biết.”

“Cậu mẹ nó muốn chết à, đừng vươn đầu ra ngoài.” Cũng không thể trách An Tử Yên lại mắng Mạch Đình, nơi này xe chạy qua chạy lại rất nhiều, hành động của Mạch Đình rất nguy hiểm.

Mạch Đình ủy khuất ngồi trở lại chỗ ngồi, lấy di động ra, không có số của An Tử Yên, mày còn dùng để làm cái chi?

11. Chương 11: Hẹn Hò Một Trận Hoàn Tráng Nào!

Mạch Đình là một người rất chịu khó, dưới sự dạy dỗ từ nhỏ của mẫu thân đại nhân, giặt quần áo, nấu cơm, ...đều làm được cả, mẹ của Mạch Đình cũng có suy nghĩ của chính mình, luận về gia sản không đáng bao nhiêu, luận về bộ dáng cũng không xuất chúng, chỉ cần dựa vào bản tính chăm chỉ này, sẽ luôn có con gái nguyện ý gả cho Mạch Đình. Thế nhưng mẹ Mạch Đình đã dự định quá sớm, bà không biết Mạch Đình đã lệch khỏi quỹ đạo kỳ vọng của mình rất xa rất xa.

Hiện tại Mạch Đình đang lau nhà, còn ba mẹ cậu ngồi cắn hạt dưa xem tivi, Mạch Đình không nhận được oán giận: “Thật là, có làm hay không vậy, con vất vả lắm mới về nhà một chuyến, còn bắt con làm mấy việc này, bố mẹ thiệt quá đáng.”

“Hiếu kính cha mẹ là bốn phần của con cái, than thở cái gì.”

Đúng lúc này, điện thoại di động của Mạch Đình đổ chuông, màn hình hiện thị một dãy số lạ.

“A lô, tìm ai a?”

“Gọi cho cậu, còn có thể tìm ai?” Thanh âm lạnh lùng từ đầu bên kia khiến Mạch Đình liền nhận ra ngay chủ nhân của nó là ai.

Có tật giặt mình hạ giọng: “Sao cậu lại có số di động của tớ?”

“Hôm chúng ta ấy ấy, khi cậu đi tắm, nhân dịp lưu lại.”

Thốt ra những lời này, Mạch Đình liền đỏ mặt, trách An Tử Yên: “Cậu nói rõ như vậy làm chi, ấy ấy cái gì mà ấy ấy, loại việc này, cậu không nói để nghe một chút được à?”

“Hôm chúng ta muốn ấy ấy.”

“An Tử Yên, cậu cố ý phải không, cậu không sao, nhưng tớ thấy ngược, ngoại trừ ấy ấy cùng muốn ấy ấy, cậu không còn từ nào khác à?”

“Hôm tớ cắm vào cậu.”

“Lão tử, lão tử...” Mạch Đình không tìm ra từ nào để phản bác.

Lúc Mạch Đình còn đang tức giận tìm lại từ ngữ, An Tử Yên lại nói: “A lô, ngày mai cậu nhớ để dành thời gian rảnh.”

“Làm gì.”

“Chúng ta hẹn hò.”

Khẩu khí của An Tử Yên giống như là nói: đi, chúng ta đi ăn cơm vậy. Mặc kệ khẩu khí ra sao, An Tử Yên bá đạo đưa ra yêu cầu này đã đủ khiến khuôn mặt Mạch Đình tràn đầy hạnh phúc, cậu sợ An Tử Yên sẽ

đổi ý, bật người đáp ứng: “Được, tớ đây ngày mai sẽ sớm ngồi xe đến nhà cậu, phải chờ tớ.” Có hai nguyên nhân Mạch Đình không cho An Tử Yến đến đón mình, thứ nhất là sợ ba mẹ phát hiện ra, thứ hai là sợ An Tử Yến mệt.

“Còn nữa....” Mạch Đình đang định nói thêm một câu, nhưng An Tử Yến đã gác máy.

Mẹ Mạch Đình ngồi trên sôpha mẫn tuệ sâu sắc sớm đã để ý biểu tình của thằng con mình khi nhận điện thoại rất không tầm thường, trộm đi đến sau lưng Mạch Đình cướp lấy di động: “Đình Đình, không phải con có bạn gái đấy chứ?” Mạch Đình sốt ruột muốn cướp lại di động: “Cái gì bạn gái hay không bạn gái, con không có.”

“Đừng gạt mẹ, đã lớn như vậy rồi, có bạn gái mẹ cũng không phản đối, mẹ mà không phải cái loại cổ hủ, nói cho mẹ biết đi.”

“Có gì hay mà nói, không có là không có.”

Mẹ Mạch Đình xem lại danh sách cuộc gọi, phát hiện là một dãy số lạ, không ghi tên, chỉ đành trả lại di động cho Mạch Đình: “Đình Đình, nếu có bạn gái, nhất định phải nói với mẹ, để mẹ xem xem thế nào.”

“Con biết rồi.” Dứt lời đoạt lấy điện thoại trở về phòng, nguy hiểm thật.

Mạch Đình ở trong phòng lưu số của An Tử Yến lại, đặt tên là An đồng học. Sau đó bắt đầu mở tủ quần áo, lẫn lộn hơn nửa ngày, mới phối ra được một bộ thuận mắt, rồi đứng trước gương thử cả buổi. Khi hết thấy đã chuẩn bị xong xuôi, Mạch Đình liền không ngủ được, nằm ở trên giường lăn qua lộn lại, đối với ngày mai cậu quá mức chờ mong, thế cho nên trong óc bắt đầu tưởng tượng hình ảnh hai người hẹn hò, được rồi, ngày mai sẽ là một cuộc hẹn hò oanh oanh liệt liệt! Gây sức ép đến quá nửa đêm mới ngủ được, hôm sau, Mạch Đình dậy rất sớm, viết tin nhắn ra giấy để lại cho ba mẹ rồi vội vàng ra ngoài, đi xe thẳng đến nhà An Tử Yến, đứng ở ngoài cửa hô: “An Tử Yến!”

Một lát sau An Tử Yến mới ra mở cửa, cầm trong tay chìa khóa xe: “Đi thôi —” Ngay cả hỏi han ân cần cũng không có, Mạch Đình đành phải theo An Tử Yến ngồi vào trong xe, ngồi chưa ấm chỗ Mạch Đình đã sốt sắng hỏi: “Chúng ta đi đâu đây?”

“Tối rồi sẽ biết.”

“Xời, còn giữ bí mật, sao hả? Ngượng à?” Mạch Đình thế nhưng lại trêu chọc An Tử Yến.

An Tử Yến không nói gì.

Mạch Đình nghĩ An Tử Yến thật sự xấu hổ, lại nói tiếp: “Không cần kinh hỉ quá lớn, chỉ cần lãng mạn khi bắt đầu và lãng mạn lúc kết thúc tớ đã thấy thỏa mãn rồi.”

An Tử Yến vẫn không nói gì, Mạch Đình chán nản mếu máo dời ánh mắt ra ngoài cửa sổ xe, đây là một đoạn đường xa lạ, Mạch Đình hình như chưa từng đi qua, phong cảnh cũng càng ngày càng đẹp, đại khái sau hai mươi phút rẽ trái rẽ phải, liền trông thấy một cánh cửa sắt, An Tử Yến dừng xe ở đó, nơi ấy đã có rất nhiều xe đang đỗ, Mạch Đình theo An Tử Yến xuống xe: “Chúng ta đi đâu vậy a?”

“Đi rồi chẳng phải sẽ biết.” An Tử Yến tới lui vẫn là hai câu này.

Trước mặt Mạch Đình là một rừng cây thuần một màu xanh, thỉnh thoảng lại có mây khói theo gió thổi qua, trong rừng cây ngẫu nhiên có tiếng chim hót, mọi người chậm rãi leo núi, Mạch Đình nhìn trái nhìn phải, thâm nghĩ: hóa ra An Tử Yến còn lăm trò như vậy, đem mình đến một nơi ngập tràn tình thơ ý họa.

Đi được một lát, Mạch Đình đã bắt đầu thấy mệt. Đúng lúc ấy, Mạch Đình đột nhiên trông thấy bên cạnh cắm một cột mốc chỉ đường, phía sau mũi tên viết: Đi thẳng tới nơi nhảy Bungee.

Mạch Đình trong lòng căng thẳng, có dự cảm phi thường bất hảo, rất nhanh, một vách núi đen cách mặt đất hơn bốn mươi mét sừng sững đập vào mắt Mạch Đình, còn có hàng loạt du khách ở bên cạnh tham quan, tiếng hét chói tai cùng tiếng vỗ tay, khiến trán Mạch Đình toát mồ hôi lạnh, cậu tự an ủi bản thân, An Tử Yến mang mình đến xem, không phải làm những thứ khác.

“Cho tôi hai vé.”

“Được, xin đợi một lát, phiền qua bên kia kiểm tra sức khỏe.”

Đầu óc Mạch Đình lập tức trở nên trống rỗng, chỉ cảm thấy chân như nhũn ra.

Người kiểm tra sức khỏe là nữ, đo huyết áp cùng cân nặng. Mạch Đình vẫn cảm thấy ánh mắt của cô gái này cứ dán chặt lấy An Tử Yên, hơn nữa kiểm tra sức khỏe vô cùng đơn giản như vậy, An Tử Yên tốn hơn mười phút, còn mình thì chưa đến một phút đồng hồ, nhưng hiện tại không phải lúc tranh giành tình nhân, Mạch Đình suy sụp, nhìn chằm chằm An Tử Yên: “Cậu rốt cuộc muốn làm gì tớ?”

An Tử Yên hoàn toàn không để ý tới bộ mặt như sắp khóc kia, chỉ cho Mạch Đình một ánh mắt biểu thị nếu cậu mà chạy, không cần dây thừng trực tiếp đá cậu xuống vách núi luôn.

Lúc này một người đưa qua hai bản thoả thuận, Mạch Đình càng luống cuống, còn muốn ký thoả thuận, tôi sắp chết hay sao? Mạch Đình mới chỉ xem nhảy bungee trên tivi, nhìn thôi đã thấy sợ, nói chỉ đến việc hiện tại đứng ở chỗ này, đợi nhân viên công tác giúp hai người mang trang bị, Mạch Đình nhìn dưới chân mình, rốt cuộc sụp đổ, hoàn toàn không quan tâm đến một đồng người bên cạnh hét lên: “Lão tử muốn lãng mạn, cậu thể nhưng lại đưa tớ đến đây muốn giết tớ, lão tử không nhảy, các người nếu ai dám đẩy tôi, lão tử lập tức sẽ bị giết, các người đừng tới đây.”

Mạch Đình cơ hồ đã phát điên, não loạn một hồi vẫn có chút hiệu quả, nhân viên công tác đứng cách xa bọn họ, muốn đợi cậu bình phục cảm xúc.

“Ồn chết đi được.” An Tử Yên nói xong, ôm cổ Mạch Đình, nhảy xuống.

“A ——” Tiếng thét chói tai của Mạch Đình vang vọng cả sơn cốc, ngay sau đó là tiếng mắng chửi: “Đồ điên, đồ điên, cậu là đồ điên, tớ không cần lãng mạn, cho tớ xuống, xin cậu đấy, như vậy sẽ chết người a.”

“A ——”

Không trọng lực khiến Mạch Đình cảm thấy trái tim như vọt ra ngoài, máu toàn thân đều dồn lên não, cảm giác rơi xuống làm cậu không thở nổi, cậu ôm chặt lấy An Tử Yên: “Lão tử muốn hận cậu cả đời.”

Không biết qua bao lâu, yết hầu Mạch Đình kêu đến phát đau, lực đàn hồi mới chậm rãi ngừng lại, nhân viên công tác kéo hai người lên, sắc mặt Mạch Đình tái nhợt, kinh hồn chưa định, một tay gắt gao túm lấy góc áo của An Tử Yên, đánh chết cũng không chịu buông, cho tới khi lên đến nơi, tinh thần của Mạch Đình vẫn hoảng hốt, cậu vĩnh viễn sẽ không quên được khoảnh khắc khi ngã xuống kia. Cậu nhìn chằm chằm An Tử Yên dường như vẫn vô tư, người trước mặt này thực sự yêu mình ư?

Khi xuống núi, toàn thân Mạch Đình đều thấy không thoải mái, giống như bị say xe, nhưng vẫn không quên trách cứ An Tử Yên: “Lúc trước cậu nói hẹn hò là vì muốn đưa tớ đến chỗ này đi?”

An Tử Yên nhún nhún vai, trả lời như đương nhiên: “Không bảo là hẹn hò, còn lâu cậu mới đến.”

Những lời này khiến Mạch Đình phải hít một hơi lạnh khí, vậy hết thấy, ngay từ đầu đã là nói dối. Rõ ràng chính hắn muốn chơi! Tên vương bát đản, hỗn đản, vô sỉ, hạ lưu, Mạch Đình đã không còn khí lực để mắng ra tiếng, tay chân cậu như nhũn ra, khuôn mặt uể oải, vĩnh viễn không nên ôm kỳ vọng gì với An Tử Yên.

Mạch Đình đem mặt dán trên cửa kính xe, đôi lúc sẽ dùng ánh mắt oán hận liếc An Tử Yên một cái, nhưng không lên tiếng, hai người ở trên xe hơn nửa ngày cũng không nói chuyện.

“Haiz ——” Mạch Đình phát ra tiếng thờ dài thật sâu.

“Haiz ——”

“Haiz ——”

Sau ba tiếng thờ dài tựa như oán phụ của Mạch Đình, An Tử Yên dừng xe trước một nhà hàng Tây, quay đầu nhìn chằm chằm Mạch Đình: “Bây giờ bắt đầu hẹn hò được rồi.” Nói xong xuống xe, Mạch Đình ôm đầu: “Hiện tại mới nói đã muộn rồi, tớ phải suy nghĩ kỹ lại.” Nhưng thấy An Tử Yên đã bước vào trong nhà hàng, cậu cũng vội vã mở cửa xe, đi theo.

Sao phải chấp nhất mỗi một phút giây đều trở nên lãng mạn. Cho dù ở chung một chỗ với An Tử Yên, rất ít lãng mạn, nhưng hạnh phúc không nhất định phải cần đến gia vị lãng mạn, hạnh phúc có hương vị của chính nó, đó là hương vị thuộc về Mạch Đình cùng An Tử Yên.

12. Chương 12: Cậu Đã Nói Sẽ Không Tồn Thương Tở

Nhà hàng này có phong cách rất độc đáo, bốn phía đều tối đen, nền ly được đặt trên bàn ăn, ngay cả người ngồi trên ghế cũng ẩn vào trong bóng tối, chỉ nhìn thấy các món ăn trên bàn cùng bàn tay gấp thức ăn, nhưng Mạch Đình lại thích một nơi như vậy, cậu thấy kiểu tạo không gian bí mật này mới có cảm giác an toàn, bất quá ăn cơm thôi mà, không biết cần an toàn làm gì, ở chính giữa có một bình đài, trên bình đài cũng chỉ có một ngọn đèn, chiếu xuống một chiếc đàn dương cầm màu đen, hết thấy đều mang phong cách tinh tế. Mạch Đình nghĩ bộ quần áo hiện tại của mình đặc biệt không thích hợp đến mấy nơi như thế này.

Khi ngồi vào chỗ của mình, Mạch Đình chỉ có thể dựa vào chút ánh sáng mờ nhạt mà ngắm khuôn mặt mơ hồ của An Tử Yên, có một loại cảm giác không chân thật.

Phục vụ sinh bưng lên bộ đồ ăn cho họ, rất lịch sự hỏi: “Xin hỏi, hai vị muốn dùng gì?”

Mạch Đình và An Tử Yên đều chọn thịt bò bít-tết.

“Xin hỏi thịt bò chín mấy phần?”

“Bảy phần.” An Tử Yên lạnh lùng trả lời.

“Mười phần.” Mạch Đình không quá quen mấy thứ này.

“Nói chín kỹ là được, mười phần cái gì.”

Phục vụ sinh nhẹ nhàng nở nụ cười xoay người bước đi.

Trong khi chờ đợi thức ăn được mang lên, có chút nhàm chán, Mạch Đình muốn tìm đề tài để tán gẫu: “An Tử Yên, cậu bao nhiêu tuổi?” Cậu hình như chưa từng hỏi chuyện này, tuy không quan trọng, nhưng còn hơn là không biết.

“Hai mươi.”

“Sao muộn vậy mới đi học?” Mạch Đình hình như không có tư cách hỏi câu này, rõ ràng An Tử Yên cùng tuổi với cậu.

“Xuất ngoại chơi vài năm.”

Câu trả lời này khiến Mạch Đình cảm thấy mình và An Tử Yên có điểm giống nhau, đều thích chơi bởi, chỉ khác một điều một người chơi ở nhà, một người chơi ở nước ngoài, chênh lệch giàu nghèo a.

“Vậy cậu về nước mới lấy bằng lái à?” Mạch Đình hôm nay thấy An Tử Yên lái xe thì rất chi là hâm mộ, mình vẫn còn chưa đi thi lấy bằng.

Tuy An Tử Yên cảm thấy Mạch Đình giống như trẻ con luôn hỏi không ngừng, nhưng vẫn cầm cái thìa đùa nghịch nhất nhất đáp lại: “Tớ không có bằng.”

Lời này vừa ra, âm lượng của Mạch Đình cao hơn gấp đôi, trong bóng tối rống lên: “Cậu mẹ nó không có bằng còn dám lái xe?” Dứt lời mới ý thức được mình có phần hơi lớn tiếng, lại dè thấp âm lượng lặng lẽ nén giận với An Tử Yên: “Cậu có bình thường không đấy, hiện đang kiểm tra nghiêm ngặt, cậu muốn chết à?”

An Tử Yên nhún nhún vai tỏ ý chẳng sao cả.

Mạch Đình là người có quy củ, thế nào lại vớ phải một tên tùy tâm sở dục lại bốc đồng như An Tử Yên. Không biết là may mắn hay bất hạnh nữa.

Tuy Mạch Đình cảm thấy hành vi này của An Tử Yên phi thường đáng xấu hổ, nhưng không dám phê bình quá nghiêm khắc, mới là tình nhân được vài ngày mà đã nói đông nói tây, nếu An Tử Yên ghét bỏ thì xong, nhưng cậu vẫn không thể mặc kệ loại chuyện trái pháp luật loạn kỷ cương này, Mạch Đình âm thầm quyết tâm, ngày mai phải đi thi bằng lái.

Khi đã ăn uống no say, Mạch Đình vẫn chưa thấy thỏa mãn: “Nè, hôm nay cậu thiếu chút nữa hại chết tớ, đừng tưởng một bữa cơm là có thể giải quyết vấn đề, khung cảnh cũng được, không khí cũng có, nhưng vẫn không thể an ủi tâm hồn bị tổn thương của tớ.”

“Không an ủi được thì để nó thành sẹo đi.” An Tử Yến cũng không chút khách khí.

“Cậu nói chuyện thật lạnh nhạt, tớ ngồi xe ba tiếng đồng hồ tới tìm cậu, chỉ để treo giữa trời trong chốc lát?”

An Tử Yến không trả lời, không phải vì hắn cảm thấy áy náy với Mạch Đình, mà là hắn lười trả lời, có điều Mạch Đình lại bắt đầu miên man suy nghĩ: “Không phải cậu hối hận rồi đấy chứ? Sợ người khác biết được quan hệ của chúng ta, ăn cơm cũng phải mang tớ đến chỗ tối như mực này.”

Thật đúng là na hồ bất khai đề na hồ, An Tử Yến nghĩ không ra, Mạch Đình sao có thể đột nhiên liên tưởng đến vấn đề này. Bất quá cậu ấy, từ trước tới nay đều là như vậy.

(Na hồ bất khai đề na hồ” [], là thành ngữ ý chỉ : “Nếu một ấm nước không sôi, nó sẽ không tạo ra bất kì âm thanh nào.” Đó ý là ấm bị hỏng. Nếu một người cố ý chọn ấm như thế, thì có nghĩa người đó cố ý công khai điểm yếu hay bí mật của một người nào đó.”

“Đầu cậu là cái đĩa quay à? Quay cái gì nói cái đó.”

An Tử Yến mặt nhăn mày nhú, nhìn quanh bốn phía, ánh mắt dừng lại trên chiếc dương cầm màu đen, dừng dấy đi đến, Mạch Đình nghi hoặc nhìn hành động của An Tử Yến, An Tử Yến thể nhưng lại ngồi xuống trước mặt đàn dương cầm, áo phông quần bò của hắn phối với khí chất cao quý từ đàn dương cầm, vừa có chỗ không thích hợp vừa có vài phần mỹ cảm.

Biểu tình của An Tử Yến thực sự nghiêm túc, ngón tay thon dài giống như nhẹ nhàng vuốt ve phím đàn, âm nhạc cũng theo tay hắn từ từ phát ra, thanh âm của hắn tràn ngập từ tính, hấp dẫn tất cả cảm quan của Mạch Đình, An Tử Yến chậm rãi hát theo tiếng đàn.

Nobody wanna see us together

But it don't matter no

Cause I got you babe

Nobody wanna see us together

But it don't matter no

Cause I got you babe

Cause we gon' fight

Oh yes we gon' fight

Believe we gon' fight

We gon' fight

Fight for our right to love yeah

Nobody wanna see us together

But it don't matter no

Cause I got you

Nobody wanna see us together

Nobody thought we'd last forever

I feel I'm hopin' and prayin'

Things between us don't get better

Men steady comin' after you
Women steady comin' after me
Seem like everybody wanna go for self
And don't wanna respect boundaries
Tellin' you all those lies
Just to get on your side
But I must admit there was a couple secrets
I held inside
But just know that I tried
To always apologize
And I'ma have you first always in my heart
To keep you satisfied

Mạch Đình tuy không thể nghe hiểu toàn bộ, nhưng vẫn có thể lý giải đại khái ý tứ, khi nhìn thấy An Tử Yến rời khỏi đàn dương cầm đi về phía mình, cậu cảm động như sóng triều, không thể vãn hồi. Cậu rất yêu người đàn ông trước mắt này, thế cho nên chút việc nhỏ nhỏ hẩn làm vì mình đã đủ khiến Mạch Đình càng ngày càng trầm mê, trầm mê trong tình yêu nơi đây.

Có điều An Tử Yến rất nhanh kéo Mạch Đình ra khỏi trầm mê, giống như hoàn thành nhiệm vụ nói với Mạch Đình: “Lãng mạn cậu cần khi bắt đầu.”

“Cậu nói cứ như thể tớ bức ép cậu ấy.”

An Tử Yến nhún nhún vai, kêu phục vụ tới thanh toán, sau đó cùng Mạch Đình đi ra ngoài, bên ngoài sắc trời đã dần dần tối sẫm, Mạch Đình nhìn An Tử Yến bên cạnh mình, lặng lẽ khoác lấy tay An Tử Yến, sóng vai với hắn.

“Ngay cả đàn dương cầm cậu cũng biết đàn, còn có chuyện gì cậu không thể làm không?” Biết đánh đàn dương cầm, biết lái xe, thành tích học tập lại tốt, Mạch Đình không thể tưởng tượng được rốt cuộc còn có chuyện gì An Tử Yến không làm được hay không, trong lòng Mạch Đình, An Tử Yến đã hoàn hảo lắm rồi.

“Có một việc sẽ không làm.”

“Việc gì?” Mạch Đình nghiêng đầu hỏi.

An Tử Yến nắm cầm Mạch Đình, tới gần, gần chút nữa: “Tớ sẽ không làm tổn thương cậu.” Nói xong, liền hôn, hành động bất thành linh này, khiến Mạch Đình trở tay không kịp.

Cho đến khi An Tử Yến buông Mạch Đình ra, Mạch Đình nhìn thoáng qua bốn phía, sau khi xác định không ai phát hiện, mặt đỏ bừng đẩy An Tử Yến: “Sao cậu cứ hay nói mấy lời như vậy để làm chi, lại còn ở một nơi thế này. Cậu, cậu không thể nói khi chỉ có hai người à, làm vậy khiến tớ rất bối rối a.”

An Tử Yến đem kính chiếu hậu điều chỉnh đến vị trí của Mạch Đình, châm chọc nói: “Nếu thấy bối rối ít nhất biểu tình cũng phải như thế.” Mạch Đình lúc này mới từ kính chiếu hậu nhìn thấy mặt mình, trên mặt lộ vẻ vui sướng không thể kiềm chế. Vẻ mặt của cậu bán đứng cậu, lời tâm tình của An Tử Yến, cậu rõ ràng thực hưởng thụ, thực cao hứng.

An Tử Yến xem đồng hồ, thấy cũng đã muộn, đi sang phía ghế điều khiển, khi mở cửa xe còn quay đầu nhìn chằm chằm Mạch Đình: “Đêm nay cậu ngủ cùng tớ?”

“Cậu đừng dùng vẻ mặt nghiêm túc hỏi tôi chuyện hạ lưu vậy, ai muốn ngủ cùng cậu, tớ bảo bố mẹ buổi tối sẽ về, bằng không bọn họ sẽ lo lắng.”

An Tử Yến từ trong xoang mũi phát ra một tiếng nhạo báng, Mạch Đình thật đúng là một đứa con ngoan?

Mạch Đình giả bộ như không nghe thấy, cũng không quan tâm.

“Lên xe, tớ tiễn cậu về.” An Tử Yến ngồi trên xem, nhưng Mạch Đình vẫn đứng bất động ở bên ngoài, khoanh tay hạ thấp lưng nói với An Tử Yến: “Cậu không có bằng lái tớ không lên xe cậu, tớ sẽ không cùng phạm pháp với cậu.”

An Tử Yến liếc mắt nhìn chằm chằm Mạch Đình chính khí lắm liệt: “Cậu chắc chắn?”

“Phi thường chắc chắn, cậu cũng không cần phải lái xe, chúng ta đi xe bus về, để xe ở đây nhờ công ty vận tải giúp cậu mang về.”

Đùa à, An Tử Yến đương trường đã kéo cửa kính xe lên, đẩy đầu Mạch Đình ra.

“Cậu lên hay không lên?”

“Không ngồi, tớ đã nói rồi, giờ người ta kiểm tra gắt gao.”

An Tử Yến lấy một tờ tiền từ trong ví, gấp thành hình một đóa hoa, kỳ thực trông nó giống tờ giấy bị vò nát hơn, hắn ném đóa “hoa” ra ngoài cửa sổ: “Hoa này cho cậu, lãng mạn khi kết thúc. Cầm tiền tự mình đi xe về, tớ đi đây.”

“Cái gì đây, cái này mà cậu cũng gọi là hoa? Cũng gọi là lãng mạn khi kết thúc à, có làm không vậy, cậu cũng quá tùy tiện rồi.”

Không đợi Mạch Đình nói xong, An Tử Yến đã đạp chân ga lái xe đi mất, cứ thế mà đi rồi? Mạch Đình thiếu chút nữa thổ huyết, vương bát đản này giữa xe và mình, dứt khoát chọn xe, bỏ lại mình ở đây?

Mạch Đình cầm bông “hoa” kia ném về phía An Tử Yến vừa rời đi: “Cậu con mẹ nó, ban nãy còn nói sẽ không làm chuyện thương tổn tớ, mới qua vài phút, mà đã bắt đầu tổn thương tớ rồi.” Chỉ có điều Mạch Đình rống giận thế nào, An Tử Yến cũng không thể nghe thấy được nữa.

Nhìn chằm chằm hướng An Tử Yến rời đi, Mạch Đình càng nghĩ càng giận, nhưng cũng không thể trách An Tử Yến, rõ ràng hắn đã trưng cầu ý kiến của cậu, là cậu chính mình không chịu lên xe, giờ lại nguyên rủa trong lòng.

Một lát sau, Mạch Đình chuyển ánh mắt về phía bông “hoa” nằm trên mặt đất, cuối cùng quyết định nhặt nó lên, rầu rĩ: “Tớ nói không ngồi xe của cậu, cậu liền đi a, ít nhất cậu cũng nên thuyết phục tớ, nói không chừng tớ sẽ làm chuyện phạm pháp cùng cậu.”

Vừa thốt ra những lời này, nơi ngã rẽ có ánh đèn xe sáng lên, hóa ra xe An Tử Yến dừng cách ngã rẽ không xa lắm, hắn thật sự trở lại bên cạnh Mạch Đình, mở cửa xe, lần này Mạch Đình không hề phê bình An Tử Yến nữa, ngoan ngoãn ngồi lên xe, ngồi xuống rồi liền dùng sức ôm chặt An Tử Yến.

13. Chương 13: Nghĩa Vụ Của Người Yêu

Khi An Tử Yến đưa Mạch Đình về đến nhà, Mạch Đình bảo An Tử Yến dừng xe ở nơi cách xa nhà mình, để tránh ba mẹ trông thấy.

“Mạch Đình.”

“Hửm?”

“Cậu định mãi mãi bên cạnh tớ?”

Đối với vấn đề này của An Tử Yến, Mạch Đình cảm thấy có phần khó hiểu: “Cậu hỏi kiểu gì đấy? Nhanh như vậy đã chán tôi rồi à, cậu mau quảng cái ý tưởng đó đi, tớ đã đem toàn bộ bản thân giao phó cho cậu, đừng nói đời này, kiếp sau cũng muốn quấn lấy cậu.” Mạch Đình là người một khi đã thích thì rất cố chấp.

“Vậy thì ba mẹ cậu sớm hay muộn cũng sẽ biết.”

Những lời này, tựa hồ quá mức trầm trọng, Mạch Đình không phải chưa từng nghĩ đến, hai nam nhân ở bên nhau, cần gánh chịu rất nhiều chuyện, một đôi vợ chồng già bình thường sao có thể dễ dàng chấp nhận việc này.

“Ý của cậu tôi hiểu được, có điều hiện tại cũng không vội.” Khi Mạch Đình đang định thao thao bất tuyệt nói ra suy nghĩ của mình, An Tử Yên bèn cắt ngang: “Cậu còn muốn ngồi bao lâu nữa, mau xuống xe,”

Quả thực cũng đã muộn, Mạch Đình nhìn nhìn sắc trời bên ngoài, lại nhìn nhìn An Tử Yên, tiến lên hôn một cái trên mặt An Tử Yên: “An Tử Yên, ngủ ngon.” Dứt lời liền chạy ra khỏi xe, An Tử Yên trông thấy bộ dáng then thùng vừa rời của Mạch Đình, khẽ cười, khởi động xe rời đi. Mạch Đình nhìn chăm chăm vào chiếc xe cho tới tận khi nó biến mất trong bóng đêm, mới xoay người đi về phía nhà mình. Không có An Tử Yên bên cạnh, dường như đột nhiên thấy tịch mịch hẳn, mặc kệ hần là nam, mặc kệ người khác cảm thấy mình biến thái hay thế nào, một khi đã yêu, hết thảy trở nên không quan trọng.

Mạch Đình đối với tình yêu của mình rất kiên định.

Hôm sau, Mạch Đình thực sự đăng kí thi bằng lái, một là vì An Tử Yên, hai là vì an toàn. Để có thể đi thi, cậu không ngại mệt, ngồi xe rất lâu đến nhà An Tử Yên, khi An Tử Yên trông thấy bộ mặt hưng phấn của Mạch Đình, chỉ lạnh lùng nói một câu: “Sao cậu lại tới nữa.”

“Tớ không thể tới à, đồng học, có thể dạy tớ lái xe hay không, tớ muốn đi thi lấy bằng lái.”

“Thi làm chi.” An Tử Yên đến nhà bếp lấy một cốc cà phê, lật xem báo chí hôm nay.

“Cái gì mà thi làm chi, cậu cái tên không coi trọng pháp luật quốc gia này, sau khi có bằng, là có thể chở cậu a.”

An Tử Yên mặt nhăn mày nhu: “Tiểu thụ lái xe chở tiểu công?”

“Khẩu khí gì đây, tớ đường đường cũng là một đại nam tử chứ bộ.”

“Không dạy.”

“Tớ cầu xin cậu cũng không được?”

“Chả đáng bao nhiêu.”

“Tớ chính là người cùng cậu đi suốt cuộc đời này.”

“Lời này nói ra hơi sớm.”

Xem ra chiêu gì cũng vô dụng với An Tử Yên, Mạch Đình nhìn quanh bốn phía, nơi nơi đều lộn xộn, toàn do An Tử Yên quăng đồ bừa bãi, cậu đột nhiên nảy ra một ý: “Đồng học, tớ sẽ dọn phòng một tháng cho cậu, cậu dạy tớ lái xe thế nào?”

An Tử Yên vẫn nhìn chăm chăm vào tờ báo, thậm chí không thèm liếc mắt với Mạch Đình: “Mấy việc con này, thuê người giúp việc là được.”

Mạch Đình vờ vờ ngón tay, hơn nửa ngày mới mở miệng ra một câu: “Ngoại trừ quét tước dọn dẹp, trong một tháng này, cậu có thể tùy thời tùy chỗ đề tớ.”

An Tử Yên ngẩng phắt đầu lên, thực quyết đoán nói: “Thành giao.”

Quả nhiên chiêu lấy sắc dụ người là có tác dụng nhất. Mạch Đình cảm thấy An Tử Yên rất háo sắc, có điều Mạch Đình có thể nghĩ ra được chiêu này, so ra không kém là bao?

Bất quá thế nào cũng tốt, Mạch Đình ngồi trên ghế điều khiển, kích động ghê gớm, chiếc xe này nói không chừng về sau là của mình, Mạch Đình có đôi khi thật sự nghĩ hơi nhiều.

An Tử Yên ngồi trên ghế phó lái, lấy tay chống cằm, miễn cưỡng nói: “Kéo chặt phanh tay, đạp hết hành trình bàn đạp ly hợp, dừng nhấn ga, vặn chìa khóa kích hoạt, nhả phanh tay, thả chậm li hợp, nhấn ga, xuất phát.” Thật đúng là ngắn gọn, Mạch Đình luống cuống tay chân làm theo chỉ thị, nói nhanh như vậy làm cái gì, bất quá vẫn thành công khởi động được xe, lấy tốc độ phi thường chậm chạp ra đường quốc lộ, Mạch Đình ngồi chờ chỉ thị tiếp theo từ An Tử Yên.

“Kế tiếp, cứ ôm vô lăng là được.”

“Cậu dạy kiểu gì thế.” Đối với thái độ tùy tiện của An Tử Yên, Mạch Đình có chút bất mãn, ban nãy câu đầu tiên còn rất chuyên nghiệp, giờ thì cứ như vậy.

Đúng lúc này phía trước có một chiếc xe tiến đến, Mạch Đình liền sốt ruột, không có xe còn tốt, vừa xuất hiện một chiếc cậu bắt đầu luống cuống tay chân: “Làm sao bây giờ, có xe đến, An Tử Yến, mau, tớ phải làm gì.” An Tử Yến hoàn toàn trái ngược với sự khẩn trương của Mạch Đình: “Tránh ra là được.”

Mạch Đình thành công tránh được chiếc xe, tay vẫn còn run, lần đầu tiên lái xe ra đường, không run mới là lạ, lúc này phía trước lại có hai xe, Mạch Đình hoàn toàn hoảng sợ: “Mau, mau, cậu lái đi, sắp đâm rồi, tớ không biết lái như thế nào.” Mạch Đình hoảng hốt nên quên mất hết thấy.

“Cậu bình tĩnh một chút cho tớ, quẹo trái.”

Có điều lời này đã quá muộn, Mạch Đình mắt thấy xe kia sắp đến, không đợi An Tử Yến phản ứng lại, thế nhưng mở cửa xe nhảy xuống. May mà tốc độ xe phi thường chậm, chỉ bị xây xát ở tay, nhưng An Tử Yến ngồi ở ghế phó lái lại tông vào chiếc xe kia, một lần nữa may mắn tốc độ xe rất chậm, hơn nữa xe kia cũng phanh lại kịp, cho nên cũng không quá nghiêm trọng, chỉ là đầu xe bị hỏng chút.

Mạch Đình sốt ruột chạy tới: “An Tử Yến, cậu có sao không?”

Trông thấy khuôn mặt của An Tử Yến so với bình thường còn lạnh lẽo hơn, đang cắn răng nhìn chằm chằm Mạch Đình, chủ nhân của chiếc xe kia cũng đi xuống, lớn tiếng quát tháo: “Có làm không vậy, lái xe kiểu gì đấy, không có mắt à, làm hỏng xe tôi.”

Mạch Đình cúi thấp người giải thích: “Ngại quá, tôi mới học lái xe, không phải cố ý.”

An Tử Yến lúc này cũng xuống xe, lấy tiền ra đưa cho người đàn ông kia: “Đủ chưa?”

Không chỉ đủ, mà còn dư dả, người đàn ông nhìn chằm chằm tiền trong tay hắn, lại nhìn nhìn bộ mặt đáng sợ của An Tử Yến, nhìn nhìn Mạch Đình vẫn không ngừng giải thích bên cạnh, sắc mặt hơi dịu lại: “Lần sau đừng như vậy nữa, học lái xe thì phải ở nơi không có người a.”

Chuyện này cứ như vậy liền giải quyết xong, chờ người kia lái xe rời đi, An Tử Yến lấy điện thoại ra ấn một dãy số: “Chú Phó, xe tôi xảy ra sự cố cách nhà hơn một trăm mét, chú kêu người tới kéo nó về hộ tôi.” Nói xong cúp điện thoại, đi về phía nhà mình, Mạch Đình theo sau, thật cẩn thận hỏi: “An Tử Yến, cậu giận à? Tớ đã nói không phải cố ý rồi mà. Vừa rồi thật sự rất nguy hiểm, cậu cũng không thể trách tớ đưa ra quyết định nhảy khỏi xe a.”

An Tử Yến quay người lại đối mặt với Mạch Đình, híp mắt nói: “Không cho lái xe nữa.”

“Vì sao a, ai mà không phạm sai lầm, chỉ bởi lỗi nhỏ này, phạt tớ chung thân không thể lái xe hình như hơi ác.”

“Cậu không nghe lời thử xem?”

“Cậu uy hiếp tớ?”

“Uy hiếp cậu thì sao?” Ngực khí của An Tử Yến rất cường ngạnh, khiến Mạch Đình không cách nào phản bác, đợi đến khi về đến nhà, An Tử Yến lấy ra túi đá chườm ném cho Mạch Đình.

Mạch Đình nhận lấy túi đá chườm xoa xoa cánh tay của mình, thì thào nói: “Cậu không cho tớ lái xe, tớ đây cũng sẽ không dọn dẹp quét tước cho cậu, không cho cậu làm tớ.”

“Không được.”

Cái này Mạch Đình không phục: “Dựa vào đâu mà không được a, đây vốn là điều kiện trao đổi không phải sao?”

“Nói ra rồi không thể nuốt lời.”

“Chính cậu nuốt lời trước còn gì.”

“Tớ là tớ, cậu là cậu.”

“Đừng có cãi cùn, lô-gíc kiểu gì vậy, đây rõ ràng là tớ vì muốn học lái xe, chịu nhục cho ra điều kiện như vậy, cậu đã không thực hiện, tớ cũng sẽ không tuân thủ.”

“Điều kiện đó, vốn ứng với nghĩa vụ của cậu.”

An Tử Yến nói không sai, nếu Mạch Đình đã là người yêu của An Tử Yến, giúp người yêu quét tước dọn vệ sinh, giúp người yêu giải quyết nhu cầu, hoàn toàn là hợp tình hợp lý a.

14. Chương 14: Tổ Cần Phải Biết, Rằng Cậu Yêu Tổ

Thời gian chơi bởi luôn trôi nhanh hơn thời gian đi học, chớp mắt kỳ nghỉ lễ Quốc khánh đã hết, An Tử Yến đưa cho Mạch Đình một chiếc chìa khóa, để tiện cho việc người này tùy thời đến dọn dẹp nhà cửa. Tuy An Tử Yến không cho Mạch Đình học lái xe, nhưng Mạch Đình lại trộm nhờ người khác tới dạy.

Ngày mai bắt đầu vào học, sau bữa cơm trưa cáo biệt cùng ba mẹ, Mạch Đình liền chuẩn bị lên xe về trường. Lí Minh hình như đã tới từ sớm, giống thường ngày ngồi trước máy tính, hơn nữa đen đi nhiều, Lí Minh nhìn thấy Mạch Đình gật gật đầu: “Yo, Mạch Đình, mặt của cậu thật đúng là xuân phong đắc ý a.”

Sao ai cũng có thể xem thấu mình vậy nhỉ, An Tử Yến thì không nói làm gì, dù sao cũng là tình nhân với nhau. Nhưng ngay cả Lí Minh cũng nhận ra, vậy thì không ổn chút nào.

“Cậu tới sớm thế?” Mạch Đình vừa nói chuyện với Lí Minh, vừa dọn dẹp giường chiếu.

“Mỗi ngày ở nhà đều trông hàng, biến làn da tuyết trắng của tôi thành đen thui, còn không bằng sớm một chút về đây.”

“Đừng buồn nôn vậy.”

Mạch Đình dọn dẹp phòng xong thì trời đã tối, sang bên cạnh thấy phòng của An Tử Yến vẫn chưa sáng đèn, có chút thất vọng, sau đó chạy xuống lầu, vốn muốn mua hai phần cơm hộp, lại lo lắng nếu An Tử Yến trở lại không có cơm ăn sẽ đói bụng, cho nên do dự, mua thêm một phần cơm đất nhất, rồi xách về.

“Này, đằng trước.” Phía sau có người gọi Mạch Đình.

Mạch Đình quay đầu lại, liền trông thấy An Tử Yến, nở nụ cười sáng lạn: “Cậu tới rồi.”

Đoạn đường kế tiếp, An Tử Yến sóng vai cùng đi với Mạch Đình.

“May quá, tổ giúp cậu mua một phần cơm hộp, chốc nữa cùng nhau ăn.”

An Tử Yến vốn không phải người thích ăn cơm hộp, nhưng nhìn khuôn mặt tràn ngập ý cười của Mạch Đình, lời cự tuyệt tới yết hầu liền bị hắt nuốt xuống bụng: “Ừm.”

Sau khi về phòng, Mạch Đình đem một phần cơm ném cho Lí Minh, liền vui vẻ chạy sang phòng bên. Lí Minh dùng ánh mắt hâm mộ nhìn Mạch Đình rời đi, xem ra mình cũng nên nhanh nhanh tìm bạn gái thôi, người đang yêu thật hạnh phúc.

Mạch Đình ngồi bên cạnh An Tử Yến, An Tử Yến dùng đũa bới qua bới lại, cuối cùng cũng miễn cưỡng ăn một miếng. Mạch Đình thỉnh thoảng lại gấp trộm thức ăn của An Tử Yến. Sau khi ăn xong, Mạch Đình đột nhiên lấy tay gõ bàn, đầu tiên gõ một tiếng dừng hai giây, gõ tiếp ba tiếng, dừng hai giây, cuối cùng gõ thêm một tiếng.

“Lên cơn à.”

“Đây là ám hiệu mẹ mới dạy tổ, có nghĩa là tôi yêu bạn.”

“Nói ra cho nhanh, gõ cái gì mà gõ.”

“Cậu căn bản không hiểu sự lãng mạn trong đó.”

Mạch Đình cảm thấy mình cùng An Tử Yến không cách nào câu thông được với nhau, rõ ràng là một việc phi thường đáng yêu lại bị An Tử Yến nói cho không đáng một đồng, bất quá nhắc tới đề tài yêu đương này, An Tử Yến hình như chưa từng nói thích mình, càng đừng nói đến yêu. Mình rõ ràng nói với hắn rất nhiều lần.

Com nước xong xuôi, Mạch Đình vẫn còn suy nghĩ chuyện này, cho đến lúc bị An Tử Yến đuổi ra khỏi phòng, Mạch Đình mới đột nhiên quay đầu lại: “An Tử Yến, cậu đã từng nói cậu yêu tổ chưa?”

“Chưa.” An Tử Yên rất thành thật trả lời.

“Vậy cậu không chuẩn bị nói ra à?”

“Không.” An Tử Yên đóng cửa lại, bắt hấn nói câu ấy ra, còn không bằng cho hấn một quả bom.

Mạch Đình căn cứ môi trở lại phòng, trong lòng mặc dù có chút thất vọng, nhưng còn chưa đến mức thương tâm, bởi vì cậu biết tính cách của An Tử Yên rất kỳ quái, chỉ cần trong mắt hấn có mình, là được rồi nhỉ? Vẫn không nên bắt ép hấn, Mạch Đình biết tình yêu không nên liều mạng đòi lấy, tốn thời gian của người khác, nhất thời thoãn mãn bản thân, đối với ai cũng không tốt.

Mạch Đình ôm tâm tư phóng khoáng như vậy mà đi ngủ, hôm sau Mạch Đình liền không thể phóng khoáng được nữa, khi cậu ở trên lớp, phía sau có hai nữ sinh vẫn lúi rúi nói chuyện về vấn đề này.

Nữ sinh Giáp: “Mỗi ngày tớ đều phải hỏi chồng một lần, , nếu ánh ấy không nói, phải quần lấy anh ấy đến khi nói ra mới thôi.” Nữ sinh Ất: “Như cậu là hạnh phúc rồi, chồng tớ lúc mới quen nhau câu cửa miệng luôn là hai chữ đó, giờ bên nhau đã lâu, anh ấy căn bản là lười nói, tớ hoài nghi anh ấy còn yêu tớ nữa không.”

Nữ sinh Giáp: “Có điều, nếu đàn ông cho tới bây giờ chưa từng nói câu đó với cậu, thì chứng tỏ anh ta không yêu cậu.”

Nữ sinh Ất: “Sao cậu biết?”

Nữ sinh Giáp: “Bởi vì nếu yêu, vậy cần biểu đạt ra, nếu ngay cả biểu đạt cũng không có, thì căn bản là không quan trọng, giống như tớ mỗi lần trông thấy khuôn mặt của An Tử Yên, liền mất kiểm soát muốn nói thích hấn, để cho hấn biết.”

Nữ sinh Ất: “Không phải cậu có người yêu rồi ư?”

Nữ sinh Giáp: “Có người yêu là một chuyện, kìm lòng không đậu thích An Tử Yên lại là chuyện khác, biết là không thể, cho nên chỉ đành nuôi ảo tưởng a, tớ nghe nói An Tử Yên có bạn gái rồi, thực hâm mộ, có thể được An Tử Yên yêu, có phải hấn đối xử đặc biệt ôn nhu không.”

Mạch Đình làm ra biểu tình ghét bỏ, An Tử Yên ấy à? Có thể ôn nhu cái rắm. Bất quá cậu càng nghe càng thấy không thoải mái, yêu một người thì luôn muốn đối phương biết được, Mạch Đình đối với An Tử Yên chính là như vậy, nhưng An Tử Yên tựa hồ hoàn toàn tương phản. Đoạn đối thoại này, khiến Mạch Đình nhớ tới Bạch Tiểu Tư, nếu An Tử Yên chưa từng nói yêu với Bạch Tiểu Tư, thì không sao, nếu hấn đã nói, vậy, vậy chỉ có thể chứng minh, An Tử Yên căn bản không coi trọng tình cảm giữa hai người.

Người đang yêu suy nghĩ bình thường cũng trở nên phức tạp.

Mạch Đình hiện tại bức thiết cần An Tử Yên chứng minh yêu mình.

Giữa trưa ở phòng 501, Mạch Đình nhân lúc An Tử Yên bận đi làm việc khác, lén lút cầm lấy di động đặt trên bàn của ay tìm số của Bạch Tiểu Tư, sau đó lại lén lút rời đi, cả quá trình phi thường bí ẩn. Vừa ra khỏi phòng, liền kiếm một chỗ hẻo lánh, tốn hơn mười giây đồng hồ suy nghĩ có nên gọi điện hay không, tuy rằng cậu tự nhắc nhở bản thân không nên giống đàn bà để ý này nọ, nhưng cậu vẫn thực để ý a, để ý không chịu được nữa rồi.

Cuối cùng cậu vẫn gọi cho Bạch Tiểu Tư.

“A lô?” Đầu bên kia tựa hồ còn đang ngủ, bởi vì lúc này bên Mỹ đang là rạng sáng, Bạch Tiểu Tư đành định phát hỏa, Mạch Đình lại mở miệng trước: “Cái kia, cô có phải Bạch tiểu thư không, tôi là Mạch Đình.”

Vừa nghe thấy cái tên Mạch Đình, Bạch Tiểu Tư lục lọi trong óc, lát sau mới nhớ ra Mạch Đình là ai. Tỉnh táo hấn: “Là cậu a, tìm tôi có việc?”

“Giờ cô không bận gì đi, tôi có chuyện muốn hỏi cô một chút.” Đối với việc gọi điện thoại cho bạn gái cũ của An Tử Yên, Mạch Đình có điểm không quen, bất quá, cậu cảm thấy Bạch Tiểu Tư không phải loại nữ nhân xấu xa.

“Ừm, cậu hỏi đi.”

“Ừm, cái kia, tôi chỉ muốn hỏi, An Tử Yến trước đây có nói anh ấy yêu cô không?”

Bạch Tiểu Tư vừa nghe xong câu hỏi ngu ngốc này của Mạch Đình, thoáng sửng sốt, An Tử Yến quen mình bốn năm, đừng nói một chữ yêu, ngay cả hương vị tình yêu cũng không ngửi được. Có điều, tà niệm trong lòng Bạch Tiểu Tư đã bị đánh thức, dù sao cũng đang chán, hảo hảo đùa giỡn một chút cho vui, cô nàng thanh thanh yết hầu: “Có a, An Tử Yến thật đáng ghét, mỗi khi bọn tôi ở chung với nhau, anh ấy liền không ngừng nói yêu tôi, nói đến lúc tôi đỏ bừng mặt mới thấy vui, có một lần, tôi đang nấu cơm, anh ấy nhẹ nhàng ôm tôi từ đằng sau, kề sát vào tai tôi nói yêu tôi, khiến tôi cảm thấy thật hạnh phúc.” Bạch Tiểu Tư trợn mắt nói dối, bàn tay cầm di động của Mạch Đình càng nắm càng chặt, trong lòng có một nơi càng ngày càng đau.

“Ừm, tôi chỉ hỏi thế thôi, cảm ơn cô.” Mạch Đình cúp điện thoại, trong đầu liên tưởng đến hình ảnh An Tử Yến ở bên Bạch Tiểu Tư, An Tử Yến vì sao có thể dễ dàng nói yêu Bạch Tiểu Tư, mà đối với mình lại khó khăn như vậy?

Chẳng lẽ tình yêu của chúng ta so ra kém hơn tình yêu của hai người trước đây?

Mạch Đình sắc mặt tái nhợt, đáng nhẽ lúc mới bắt đầu còn thể văn hồi, nhưng bây giờ...

Cậu một lần nữa trở lại phòng, đứng trước mặt An Tử Yến: “An Tử Yến, tớ hỏi cậu, cậu có yêu tớ không?”

An Tử Yến quay đầu đi, khóe miệng cong lên thành một nụ cười.

Mạch Đình túm lấy bả vai của An Tử Yến: “Cậu cười cái gì mà cười, tớ hỏi thật đấy.”

“Hỏi vấn đề ngu ngốc này để làm chi.”

An Tử Yến vẫn là một bộ không thém trả lời chính xác, điều này làm Mạch Đình có chút nản lòng thoái chí, cậu chưa từng có suy nghĩ muốn thay thế hoàn toàn địa vị của Bạch Tiểu Tư trong lòng An Tử Yến, nhưng ít ra không cần kém nhiều như vậy. Có điều, Mạch Đình thật đúng là bị lời nói dối của Bạch Tiểu Tư làm khổ, Bạch Tiểu Tư ở đầu bên kia thì đang mừng rỡ lăn lộn trên giường.

“Có phải cậu không thể nói yêu với một thằng đàn ông? “

“Không phải.” Thấy khuôn mặt nghiêm túc của Mạch Đình, An Tử Yến biết lần này cậu ấy thực sự nghiêm túc.

“Nói dối, cậu rõ ràng đã nói yêu Bạch Tiểu Tư, vì sao khi ở bên cạnh cô ấy cậu có thể ôn nhu như vậy, còn tớ thì ngược lại? Một thằng con trai không xứng được nhận ôn nhu của cậu ư? Ai cũng nói, nếu thật sự yêu một người, sẽ muốn người đó biết được, nhưng mà hiện tại, cậu khiến tôi hoài nghi.”

“Bạch Tiểu Tư?” An Tử Yến mặt nhăn mày nhú, từ trong câu nói của Mạch Đình bắt được trọng điểm.

“An Tử Yến, tôi cũng cần phải biết, cậu yêu tôi, chứ không phải là Bạch Tiểu Tư.” Dứt lời liền lao về phòng.

“Này, cậu đứng lại đó cho tớ.”

Nhưng Mạch Đình căn bản không nghe, chạy về phòng mình khóa cửa lại, cậu không cách nào nghe tiếp được nữa.

An Tử Yến thì cảm thấy có chút khó hiểu, không rõ Mạch Đình sao lại tức giận như vậy. Hắn gọi cho Bạch Tiểu Tư.

“Bạch Tiểu Tư, em đã nói gì với cậu ấy?”

“Chưa nói gì a, chỉ nói trước đây chúng ta hạnh phúc như thế nào, anh mỗi ngày đều nói yêu em, không phải việc gì lớn. Cậu ấy giận? Không thể trách em được, em tùy tiện nói vậy thôi, không có gì đáng kể, em làm như vậy còn không phải là vì gia tăng chút gia vị cho tình cảm giữa hai người.” Bạch Tiểu Tư đương nhiên không sao hết, dù gì cũng không phải chuyện liên quan đến cô ta.

“Em cố ý phải không.” An Tử Yến khê cần môi.

“Sao hả? Lo lắng, khi chúng ta quen nhau, chưa thấy anh nhạy cảm như vậy, trước đây em giận anh một tháng liền, anh hoàn toàn không nhận ra, lẽ tình nhân còn tặng em một cái khẩu trang, mặt trên viết hy

vọng em cầm miệng, mấy cái đó còn chưa tính sổ với anh, giờ tiểu Mạch Đình thân ái của em sẽ giúp em đòi lại toàn bộ.” Đây mới là lời nói thật

An Tử Yến cúp điện thoại, chấm dứt màn thao thao bất tuyệt của Bạch Tiểu Tư. Có chút đau đầu, nhu nhu thái dương, hóa ra cậu ấy vì chuyện này mà tức giận a.

Lí Minh thấy khuôn mặt tức giận của Mạch Đình, phi thường đồng tình, xem ra ý tưởng muốn tìm bạn gái của mình vẫn nên tạm hoãn lại, người đang yêu cũng có lúc thống khổ.

Buổi tối, khi ngủ trên giường, Mạch Đình vẫn lăn qua lộn lại, không thể đi vào giấc ngủ.

Đúng lúc này, di động đổ chuông, vừa thấy tên hiển thị là An Tử Yến, cậu đã muốn cúp máy, nhưng thân thể vẫn làm trái với suy nghĩ nhận cuộc gọi.

“Ghé tai lên tường đi.” An Tử Yến nói xong liền treo máy.

Mạch Đình cảm thấy yêu cầu này của An Tử Yến quả thực rất kỳ quái, bắt quá cậu vẫn làm theo. Cậu dán lỗ tai lên tường, phía bên kia truyền đến tiếng động, đầu tiên là một tiếng sau đó tạm dừng hai giây, gõ ba tiếng, dừng hai giây rồi lại gõ một tiếng. Mạch Đình ngây ngẩn cả người, tề bào tức giận trong cơ thể nhanh chóng bị tề bào hạnh phúc bóp chết, An Tử Yến vì sao luôn có khả năng bình phục tất cả sự khó chịu trong lòng Mạch Đình.

Lí Minh đang nghịch máy tính thấy khuôn mặt trên giường của Mạch Đình, quả thực không thể lý giải, cho ra kết luận cuối cùng của ngày hôm nay: người đang yêu đều bị điên.

15. Chương 15: Cháu Là Người Giúp Việc Của An Tử Yến

An Tử Yến dùng một phương thức khác bày tỏ tình yêu của hắn, Mạch Đình đã thực thỏa mãn.

Sau đó, Mạch Đình mới biết được, hóa ra mình bị Bạch Tiểu Tư lừa gạt, Bạch Tiểu Tư cũng đánh giá quá cao Mạch Đình, không ngờ An Tử Yến hoàn toàn không tốn nhiều công sức đã xử lý xong chuyện này.

Hiện tại Mạch Đình cảm thấy An Tử Yến là một tên nham hiểm, bạn gái trước đây của hắn cũng không tốt lành gì, có điều nếu An Tử Yến là người nham hiểm, vậy Mạch Đình – người yêu đương nhiệm, lại cảm thấy bản thân là người như thế nào?

Thứ sáu, đối với Mạch Đình mà nói là ngày bi kịch, giờ cậu đang chuẩn bị xuất phát, bắt đầu hành trình trên con đường dọn dẹp vệ sinh của mình. Cậu hối hận vì đã đưa ra điều kiện đáng chết này, làm hại mấy ngày cuối tuần thoải mái tự tại của mình đang không cho An Tử Yến.

Mạch Đình lấy chìa khóa mở cửa, phát hiện trong phòng khách không có ai, nhìn xung quanh, An Tử Yến ra ngoài rồi sao? Cậu lại rón ra rón rén đến phòng ngủ, phát hiện thì ra An Tử Yến đang tắm.

“Tớ đến rồi đây.”

“Ừ.”

Mạch Đình vén ống tay áo, kéo màn cửa, để ánh mặt trời chiếu vào nhà, căn phòng bởi vì có ánh sáng mà thêm ấm áp, Mạch Đình vừa lột ra giường của An Tử Yến, vừa nói chuyện phiếm với hắn: “Hôm nay khi tớ tới đây, thấy có một cửa hàng DVD, liền thuê hai cái, cũng mua chút đồ ăn vặt, buổi tối chúng ta xem đĩa đi.”

An Tử Yến ở bên trong không lên tiếng, nhưng Mạch Đình khẳng định hắn vẫn đang nghe.

Sau khi đem khăn trải giường và quần áo của An Tử Yến mang đi giặt, Mạch Đình nướng bánh mì và sữa bưng vào, tựa lên tường cạnh phòng tắm: “An Tử Yến, không phải cậu cũng giống tớ không có bạn bè đay chứ, chưa từng thấy dấu vết có những người khác đến phòng cậu, có điều tính tình cậu kém như vậy, không có bạn cũng là bình thường. Tính cách tớ thân thiện như thế, sao lại không có ai làm bạn nhỉ, cho dù có cũng luôn khi dễ tớ.” Mạch Đình dừng một chút, lại nói tiếp: “Tuy rằng cậu cũng luôn khi dễ tớ, nhưng tớ hiểu được, cậu tuyệt đối không giống với bọn họ, cái gì mà ông trời có mắt, đều là giả dối, bằng không sao lại cho tớ ít bạn bè như vậy.” Mạch Đình chỉ cần ở bên cạnh An Tử Yến, liền không nhận được muốn thổ

lộ tâm sự với hắn, quả thật, từ nhỏ đến lớn, cậu hâm mộ nhất là người có nhiều bạn bè quây xung quanh, nhưng Mạch Đình sống đã hai mươi năm cũng chỉ kết giao được vài người bạn.

Cửa phòng tắm mở ra, An Tử Yến vươn tay, kéo Mạch Đình vào phòng tắm còn bốc hơi nước.

“Cậu không cần ông trời làm gì, có tớ là đủ rồi.”

Mạch Đình trong làn sương mù trông thấy nụ cười của An Tử Yến, có lẽ ông trời thật sự có mắt, mới có thể ban An Tử Yến cho một người bình thường như mình.

Khi Mạch Đình còn đang sững sờ, An Tử Yến ôm lấy cậu ném vào trong bồn tắm lớn, nước bắn tung tóe, Mạch Đình giãy dụa kêu to: “Cậu làm gì vậy, tớ không mang theo quần áo, giờ bị ướt hết rồi.”

“Tắm cùng.”

“Ai muốn tắm cùng cậu, cậu sờ chỗ nào đó, giữa ban ngày ban mặt cậu rốt cuộc muốn làm gì hả.” Mạch Đình cảm thấy chuyện giường chiếu ấy mà vẫn nên làm vào buổi tối thì hợp lý hơn.

“Cậu đã nói tùy thời tùy chỗ có thể làm cậu nha.” An Tử Yến không cho Mạch Đình phản kháng lột sạch quần áo của cậu, không đợi Mạch Đình lên tiếng liền sáp qua hôn, thân mình Mạch Đình ở trong nước không thể động đậy, hôn chốc lát, Mạch Đình cũng thôi giãy dụa, vòng tay ôm lấy cổ An Tử Yến, bắt đầu đáp lại. Ngón tay An Tử Yến vuốt ve mặt Mạch Đình, mu bàn tay từ làn da ẩm ướt trượt xuống ngực, dịu dàng khiêu khích, khơi mào dục vọng.

Mạch Đình tựa hồ đã lâu không tiếp xúc thân thể gần gũi như vậy với An Tử Yến, hơn nữa mỗi lần đều mang đến cảm giác khác nhau, Mạch Đình ôm chặt lấy An Tử Yến, giống như có được bảo bối yêu thích không muốn buông tay.

An Tử Yến vươn đầu lưỡi liếm hai điểm nhỏ trước ngực Mạch Đình, khiến Mạch Đình muốn ngừng mà không được.

“A — a —” Cậu tận lực ngưỡng cổ ra sau, hai tay dùng sức bắt lấy thành bồn tắm, phát ra tiếng rên rỉ mê người, xuyên qua sương mờ, khiến kẻ khác tâm động.

Tay An Tử Yến vuốt ve từ cẳng chân Mạch Đình đến mé trong bắp đùi, Mạch Đình hít sâu một hơi, toàn thân căng thẳng, theo động tác trên tay của An Tử Yến, rốt cuộc không thể khắc chế thanh âm càng lúc càng lớn, cũng càng ngày càng khiến người ta thẹn thùng: “A — a, An Tử Yến, thật thoải mái, ưm — a tay cậu, ha — a — đừng dừng!”

Mạch Đình chưa từng nghĩ đến mình sẽ nói ra những lời hạ lưu như vậy, nhưng trước cơn lốc tình dục, lý trí đành lui bước.

“A — ha — vào đi, tớ muốn cậu tiến vào — a — ha.”

Bản thân An Tử Yến cũng nhần hết nổi, tìm chuẩn vị trí tiến vào Mạch Đình, Mạch Đình túm lấy bả vai An Tử Yến, ngón tay đâm vào da thịt An Tử Yến.

“Đau không?”

Mạch Đình lắc đầu, bắt đầu chuyển động theo An Tử Yến, ánh mắt mơ màng. Cảm thụ phía sau truyền đến từng đợt lửa nóng, vươn đầu lưỡi liếm đôi môi khô khốc: “A — cậu — aha — lớn, tớ sắp chịu không nổi.”

Một lát sau, hai người đồng thời phóng thích.

Trong bồn tắm lớn bọt nước dập dềnh, trong bồn tắm lớn tình yêu của hai người tràn ra ——

Hai người vừa mới tắm rửa xong, hiện tại đang thay quần áo, Mạch Đình lại bị ép mặc quần áo của An Tử Yến.

“Trưa ăn gì?”

“Tùy.”

Mạch Đình hỏi vậy chứ không mong nhận được đáp án từ An Tử Yến, chỉ thuận miệng thôi.

“Lần trước ngồi xe đến đây tớ thấy hình như gần đây có chợ, đi mua thức ăn, tớ nấu cơm cho cậu thế nào.”

“Cậu đi đi.”

“Cái gì tớ đi đi, cậu phải đi cùng tớ.”

“Không đi.”

“Đi đi mà, không có cậu bên cạnh, một mình tớ sẽ bất an.”

“Mua thức ăn thì có gì mà bất an.”

“Làm xong rồi cậu định trở mặt?”

“Ồn muốn chết.” An Tử Yến luôn dùng những lời này đuổi Mạch Đình, sau đó đi về phía phòng khách, bật tivi. Mạch Đình đến trước mặt An Tử Yến, tắt tivi đi.

“Cậu có tin hay không?” An Tử Yến nhìn chằm chằm ánh mắt kiên định của Mạch Đình.

“Tin cái gì?”

“Lập tức tiễn cậu xuống địa ngục.” Biểu tình của An Tử Yến không giống như đang nói giỡn, ánh mắt Mạch Đình dao động, có chút sồn tóc gáy.

Đúng lúc này, di động trên lầu của An Tử Yến đổ chuông, An Tử Yến phát phát tay với Mạch Đình: “Nhận điện thoại giúp tớ.”

Tuy rất không hài lòng với loại đãi ngộ gọi là đến, bảo là đi này, Mạch Đình vẫn chạy lên lầu, cầm điện thoại nhận cuộc gọi, còn chưa kịp lên tiếng, đầu bên kia liền truyền đến một giọng nữ trung niên: “Tử Yến, giờ có ở nhà không? Lần trước mẹ cháu nhờ dì mang cho cháu một thứ, giờ dì mới đem qua được, dì sắp đến nhà cháu rồi, nhanh lên nhé, lát nữa dì còn phải đến bệnh viện khám thai.”

“A, cái kia.” Đầu bên kia đã cúp máy.

Mạch Đình ngó đầu ra nói với An Tử Yến đang ngồi dưới lầu xem tivi: “Hình như là người dì mang thai của cậu, mẹ cậu nhờ dì ấy mang gì đó sang, để ở chỗ cậu, dì ấy sắp tới rồi.”

“Ừ.”

Nói xong Mạch Đình đi xuống lầu: “Tớ đây đi trước mua thức ăn, tránh mặt một chút, miễn cho dì cậu trông thấy.”

“Tránh cái gì mà tránh? “ An Tử Yến dù sao cũng từng sống ở nước ngoài, cách nghĩ có phần không giống Mạch Đình, hẳn nếu yêu đàn ông, thì sẽ không định giấu diếm, có thể chấp nhận thì chấp nhận, không thì dứt.

“Cậu gốc a, đương nhiên là tránh chuyện hai chúng ta, nếu bị dì cậu biết được, sẽ nghĩ như thế nào? Bọn họ tuổi tác đã cao, tư tưởng rất bảo thủ.”

“Cậu cảm thấy suy nghĩ của mình rất thoáng à?” Mạch Đình quả thật không có lập trường nói mấy lời này.

Khi hai người còn đang thảo luận đề tài này, chuông cửa vang lên, Mạch Đình luống cuống, muốn tìm một nơi trốn đi, lại bị An Tử Yến nhéo: “Đi mở cửa.” Sau đó đẩy Mạch Đình về phía cửa.

Mạch Đình bất chấp mở cửa ra, liền thấy được một bà cô bụng to, đeo kính mắt, ăn mặc như quý phu nhân, bà cô ngạc nhiên nhìn Mạch Đình: “Cậu là ai?”

“Cậu ấy là người của cháu.” An Tử Yến còn chưa nói hết, đã bị Mạch Đình cướp lời. “Người giúp việc, cháu là người giúp việc của An Tử Yến.” Sau đó quay đầu lại liếc mạt nháy mắt với An Tử Yến, An Tử Yến trợn trắng mắt.

“Oh.”

Mạch Đình vì muốn thể hiện bản thân là người lễ độ, tuy giờ công khai còn quá sớm, nhưng vẫn nên lấy lòng người nhà, cậu cười tủm tỉm đánh giá cái bụng của bà cô: “Bụng lớn như vậy a, cục cứng được mấy tháng rồi ă?” Về mặt thiện lương tươi cười.

Bà cô kia nghe xong sắc mặt liền trầm xuống, quả thực là đen tựa đất nồi...

“Ngốc.” An Tử Yến ở sau lưng nhỏ giọng mắng một câu, Mạch Đình không rõ sao lại thế này, bắt quá giây tiếp theo cậu liền hiểu được, lúc này phía sau bà cô kia xuất hiện một người phụ nữ khác, đi giày bằng, trong tay đang cầm thứ gì đó, tay còn lại đỡ sau lưng, quan trọng nhất là, cái bụng phình to như cái trống: “Tử Yến, mẹ cháu bảo dì mang cái này tới, dì không quấy rầy nữa, hôm nay dì Vân tốt bụng cùng dì đến bệnh viện kiểm tra tiểu bảo bảo.”

An Tử Yến lướt qua Mạch Đình đang thạch hóa, nhận lấy gói to: “Trên đường nhớ cẩn thận.”

“Ừm, được rồi, chúng ta đi đây.”

Dì Vân dùng ánh mắt muốn giết người nhìn chằm chằm Mạch Đình, hận không thể khoét mấy lỗ trên người cậu: “Tử Yến, dì biết loại người giúp việc này, so ra có chút tiện lợi, nhưng cháu cũng không thể ham món lợi tiện nghi nhỏ này, tục ngữ có câu tiền nào của nấy, nếu cháu cần, dì có thể tìm cho cháu một người đã qua huấn luyện chuyên nghiệp.”

“Dì à, ý tốt của dì cháu xin nhận, dì Hồng còn đang chờ dì đó, dì đưa dì ấy đến bệnh viện trước đã, việc này nói sau.” An Tử Yến chỉ chỉ Mạch Đình: “Người này, đã dùng qua rồi, không thể trả lại.” Hiện tại An Tử Yến còn có thể nói tiếng người.

Dì Vân cũng không suy nghĩ gì nhiều về câu nói của An Tử Yến, liếc mắt trừng Mạch Đình một cái rồi rời đi.

Hóa ra dì ấy chỉ hơi mập chút mà thôi, không phải mang thai. Mạch Đình ảo não nghĩ.

Xem ra đã để lại ấn tượng xấu rồi, Mạch Đình vĩnh viễn sẽ không quên ánh mắt dì Vân nhìn mình. Sau khi đóng cửa, An Tử Yến liền nhịn không được bật cười, Mạch Đình oán hận nhìn chằm chằm An Tử Yến: “Cười, cười, cậu cười chết luôn đi, lão tử muốn đi mua thức ăn, dừng chắn đường tớ.” Nói xong Mạch Đình phi như bay ra ngoài, tiếng cười của An Tử Yến cực kỳ chói tai.

16. Chương 16: Vĩnh Viễn Không Còn Cô Đơn

Náo loạn một hồi, đợi đến khi Mạch Đình mua xong thức ăn đã là buổi chiều, An Tử Yến hẳn rất đói bụng, từ sáng đến giờ mới được cốc sữa vào bụng. Khi mở cửa phòng ra, bên trong thật im ắng, ti vi cũng tắt. Mạch Đình nhìn lại phòng khách, thấy An Tử Yến gối đầu nằm trên sofa, mắt nhắm lại, đeo tai nghe nhạc.

Ánh sáng hoàng hôn phủ lên người An Tử Yến, nếu cắt đi hình ảnh Mạch Đình cầm túi thức ăn thở hổn hển, liền phi thường hoàn mỹ.

Mạch Đình nghĩ An Tử Yến đang ngủ, nhẹ tay nhẹ chân, sau khi đặt thức ăn trong nhà bếp, lặng lẽ tới gần An Tử Yến, giống như đụng vào người chết, trạc trạc An Tử Yến, không có phản ứng a.

Đúng lúc này An Tử Yến vươn tay, kéo Mạch Đình, Mạch Đình mất trọng tâm ngã xuống người An Tử Yến, hét lên: “Hóa ra cậu không ngủ a, tớ về sao không chút phản ứng, đúng rồi, cậu đang nghe gì vậy?”

Mạch Đình lấy một đầu tai nghe của An Tử Yến mang vào tai, bên trong truyền đến tiết tấu của một bản giao hưởng, Mạch Đình nghe không hiểu, lại không có ca từ, một lát sau, cậu liền cảm thấy không chút thú vị, nhưng vẫn giả bộ say mê, lưu luyến bỏ tai nghe ra: “Thật dễ nghe, có điều tớ phải đi nấu cơm.”

“Đừng có tỏ ra giống tớ.” An Tử Yến liếc mắt một cái liền xem thấu Mạch Đình.

Mạch Đình có phần chột dạ: “Ai giả vờ với cậu, kỳ thật cậu có nhận ra không, chúng ta có rất nhiều điểm giống nhau, đều biết một chút về âm nhạc, đáng người đều không tồi, đi đường đều lộ khí chất văn nghệ sĩ.” Mạch Đình còn chưa nói xong, An Tử Yến liền ném điều khiển từ xa vào cậu: “Cậu quả thực đang vũ nhục lão tử, mau đi nấu cơm.”

Xét về dáng người, Mạch Đình dường như còn kém rất xa, lại còn phi thường không biết liêm sỉ đem mình so sánh với An Tử Yến, Mạch Đình đánh giá toàn thân An Tử Yến một chút, đi tới nhà bếp. Nhà bếp này nhìn qua liền biết chưa bao giờ được sử dụng, cái tên này rốt cuộc làm sao mà sống được a, bất quá Mạch Đình à, trên thế giới này có tiền là có thể sống được, đâu giống loại người thiếu tiền như cậu, đương nhiên chỉ còn cách tự lực cánh sinh.

Giang hồ có câu muốn lấy được trái tim đàn ông phải nắm được dạ dày của anh ta trước, giờ mình phải đại triển thân thủ, giam giữ dạ dày của An Tử Yến. Mạch Đình giống cô vợ nhỏ chăm chỉ, phi thường thuần thực thái thái cắt cắt, nhưng hạ thân cạ vào quần có phần không thoải mái, bởi vì hôm qua cả người đều bị ướt, hôm nay cậu cần bản không mặc quần sịp, thái xong thức ăn, liền dùng tay gãi gãi hạ thân, đây là một hành động phi thường xấu xa, bị An Tử Yến bắt gặp.

An Tử Yến nhìn không được mắt: “Cậu còn để tở ăn cơm không đấy.”

Mạch Đình quay đầu lại hùng hồn: “Cách quần sẽ không sao, thật là, giúp cậu nấu cơm còn đòi hỏi, tở phía dưới không thoải mái.” Dứt lời lại lấy tay gãi gãi hạ thân.

“Bệnh giang mai?”

“Bệnh cái rắm, có cũng là do cậu lây cho, tở chỉ không quen bên trong không mặc gì.” Nói tới đây Mạch Đình có chút ngưng ngừng.

An Tử Yến cực kỳ phản cảm với hành vi này, cầm lấy máy sấy, đến nhà bếp ném cho Mạch Đình: “Sấy cho khô rồi mặc vào, cứ nhìn như vậy tở không nuốt nổi.”

“Có lắm hay không, chưa từng thấy ai khó tính như cậu, gì mà không nuốt nổi.” Tuy rằng có chút bất mãn, nhưng Mạch Đình vẫn gỡ quần sịp đang phơi xuống, ngồi một chỗ vừa sấy, vừa dùng ánh mắt trách cứ nhìn chằm chằm An Tử Yến.

Bữa cơm thật tốn thời gian mới nấu xong, Mạch Đình dọn tất cả đồ ăn lên, An Tử Yến ngồi vào bàn, thấy được kiệt tác của Mạch Đình, hẳn biết Mạch Đình hiện tại đang cực kỳ chờ mong nhìn chăm chú mình, hẳn biết Mạch Đình đang đợi mình khen cậu, tuy rằng mấy lời đó hẳn đều biết nói, nhưng hẳn lại phi thường tận lực tránh ánh mắt của Mạch Đình, bình thản cúi đầu ăn cơm.

“Nếu lấy thang điểm mười, cậu cho tở bao nhiêu điểm?” Cuối cùng vẫn là Mạch Đình mất kiên nhẫn mở lời trước.

“Mười điểm.” Đối với việc khi nào phải nói dối, khi nào phải nói thật, An Tử Yến rất rõ ràng, nếu nói chín điểm, phỏng chừng Mạch Đình lập tức sẽ lật tung một bàn đồ ăn này.

“Coi như cậu biết thưởng thức.” Quả nhiên lời này đối với Mạch Đình là cực kỳ hữu hiệu.

Cơm nước xong, Mạch Đình liền tắt hết điện đi, kéo An Tử Yến tới sôpha, bật đĩa, để đồ ăn vặt ở nơi dễ lấy, bắt đầu xem phim. Mới đầu Mạch Đình còn nghiêm túc ngồi xem, sau đó bắt đầu ngả trái ngả phải, tựa vào vai An Tử Yến, giải thích với An Tử Yến công năng đặc dị của từng vai diễn, từ từ, thanh âm của Mạch Đình càng ngày càng nhỏ, cuối cùng tắt hẳn. An Tử Yến nghiêng đầu, liền thấy người này thế nhưng đang ngủ.

Đẩy đẩy Mạch Đình: “Này, về phòng mà ngủ.”

Mạch Đình hé mắt: “Tở không ngủ a, rõ ràng còn đang nhìn ti vi, không buồn ngủ.” Nói xong lại nhắm mắt, An Tử Yến có chút bất đắc dĩ, đặt Mạch Đình nằm trên sôpha, nhìn khuôn mặt đang ngủ của cậu, cúi đầu xuống nhẹ nhàng hôn một cái lên trán Mạch Đình, đúng lúc này Mạch Đình mở mắt ra, nhìn chằm chằm An Tử Yến, giống như nói mớ: “Cậu thế mà lại hôn tở tở.” Dứt lời liền ôm chặt lấy An Tử Yến tiếp tục ngủ, An Tử Yến giãy thế nào cũng không ra, đành phải ngủ cùng Mạch Đình trên sôpha.

Cứ như vậy, hai người ở trên sôpha ngủ cả đêm, hôm sau khi trời còn tờ mờ sáng, Mạch Đình ngủ đủ rồi, mở mắt ra liền thấy được An Tử Yến, cười dịu dàng, tỉnh lại mở mắt ra trông thấy người mình yêu, đó là một chuyện hạnh phúc nhất trên đời.

Ti vi bật cả đêm, Mạch Đình nhẹ nhàng từ trên sôpha đứng lên, không muốn đánh thức An Tử Yến. Sau đó tắt tivi đi rửa mặt, đánh răng rửa mặt xong bắt đầu chuẩn bị bữa sáng, bên ngoài chuông cửa đột nhiên

vang lên, dọa Mạch Đình nhảy dựng, sợ rằng lại là bà cô nào đến đây, từ mắt thần nhìn xem bên ngoài, thấy một người rất đẹp trai, bên cạnh còn có một nữ sinh tóc vàng mắt xanh sinh đẹp.

“An Tử Yên, mau dậy đi, có người đến đây.”

An Tử Yên trở mình: “Đến thì mở cửa.”

Mạch Đình ra mở cửa, cậu không giỏi bắt chuyện với người lạ, hai người bên ngoài thấy Mạch Đình mở cửa biểu tình đều có chút mê man, sau đó lại thấy Mạch Đình mặc quần áo của An Tử Yên, đột nhiên thông suốt. Cười cười thân mật với Mạch Đình, tìm tòi bóng dáng của An Tử Yên trong phòng.

“Yên, vẫn còn ngủ à.”

An Tử Yên lúc này mới lười biếng từ sôpha ngồi dậy.

Mỹ nữ ngoại quốc mở miệng, nói tiếng Trung rất lưu loát: “Tiểu Tư đâu?”

“Cô ấy? Đã sớm bị đá.”

Mạch Đình đứng ở bên cạnh không biết phải làm sao, nhìn chăm chăm hai người kia, bọn họ là bạn của An Tử Yên? Cậu vẫn tưởng rằng An Tử Yên căn bản không có bạn bè, người nam nhìn Mạch Đình ý vị thâm trường: “Tôi tên là Châu Cách, đây là bạn gái tôi Ellen.”

“Mạch Đình.”

Ellen quay đầu lại nhìn An Tử Yên: “Của cậu?” Câu hỏi phi thường ngắn gọn, chọc đúng chỗ hiểm.

“Còn phải hỏi?”

Ellen tiến lên nhìn chòng chọc Mạch Đình, lại quay đầu nhìn chăm chăm An Tử Yên: “Rất non, của cậu thật.”

Mạch Đình rốt cuộc không nhịn được: “Những lời này có thể đừng nói trước mặt tôi hay không.” Đánh giá một người ngay trước mắt họ, chỉ có bạn của An Tử Yên mới có thể làm được điều đó.

Nhưng Ellen tựa hồ không để ý tới lời Mạch Đình, tiếp tục nói với An Tử Yên: “Tính cách cũng không tồi.”

“Này, này.”

An Tử Yên đứng dậy, đi lên lầu.

“Cậu đi đâu vậy?” Mạch Đình hỏi.

“Tắm.”

“Cậu cứ như vậy bỏ mặc tôi ở đây cùng hai người bọn họ sao?” Biểu tình và ngữ khí của Mạch Đình thực ghét bỏ.

Ellen làm nũng nói: “Chúng ta đáng ghét đến vậy sao, Tiểu Cách, an ủi em đi.”

“Vậy để anh liếm tim em, xoa dịu vết thương của em.”

“Hai người các cậu thực ghê tởm, mau cút đi cho lão tử.” An Tử Yên mở miệng, hai người nhún nhún vai.

“An Tử Yên.” Mạch Đình liếc mắt nháy mắt với An Tử Yên, cầu xin hắn đừng để cậu lại một mình với hai kẻ điên này.

“Không phải cậu muốn có bạn bè sao?” An Tử Yên lạnh lùng nói xong câu đó, liền lên lầu.

Mạch Đình trong lòng chấn động, hóa ra An Tử Yên vẫn nhớ những gì mình nói hôm ấy, mình quả thực đã từng nói muốn có bạn, nhưng Mạch Đình chỉ cảm thấy chấn động ngắn ngủn hơn mười giây, nhìn đôi cậu nam nữ vừa thấy An Tử Yên rời đi liền dính vào nhau, lão tử nói muốn có bạn bè, nhưng không phải cái loại thói nát này, có chỗ nào tốt cơ chứ.

An Tử Yên làm như vậy, chỉ vì muốn Mạch Đình không cô đơn. Cũng khiến Mạch Đình hiểu ra một điều, ông trời không phải không có mắt, không cho mình kết giao bằng hữu, ông trời cũng không có mắt, khiến An Tử Yên ở bên cạnh mình.

Kỳ thực, An Tử Yên chính là ông trời.

17. Chương 17: Mùa Đông Của Chúng Ta Tới Rồi

Theo thời gian trôi qua, khí hậu càng ngày càng lạnh, mùa đông bất tri bất giác đã tới. Một cơn gió lạnh thấu xương thổi đến, Mạch Đình rút cổ, kéo kín cổ áo chạy ra đóng cửa sổ, miệng phả ra một làn khí, chà chà tay: “Không ngờ mùa đông tới nhanh như vậy, lạnh quá.” Mạch Đình nhìn đám cây cối trụi lụi bên ngoài.

Chuyện hai người quen nhau giống như mới xảy ra vào ngày hôm qua.

An Tử Yên đang ngồi cạnh bàn, cầm bút viết cái gì đó.

Mạch Đình thấy An Tử Yên không để ý tới mình, đi đến sau lưng An Tử Yên, nằm úp sấp trên lưng hắn, gác cằm lên vai hắn: “Thật nhàm chán, cậu đang viết gì vậy?”

“Báo cáo quan sát.”

“Viết cái này để làm chi.”

“Ngày mai phải nộp, các cậu không phải nộp à?”

Được An Tử Yên nhắc nhở, Mạch Đình mới lục lọi trong trí nhớ, hình như thầy giáo có nói phải nộp báo cáo quan sát gì đó, bản thân lại hoàn toàn quên mất chuyện này. Cậu vội vàng quay về phòng mình lấy giấy cùng bút, vào đến phòng, phát hiện trong phòng tối đen như mực, mấy thằng con trai đều đang vây xung quanh máy tính của Lí Minh, vừa nghe thấy thanh âm phát ra, Mạch Đình liền hiểu được bọn họ đang làm gì, vì hành vi này của bọn họ mà cảm thấy xấu hổ, bật đèn, tất cả mọi người quay lại nhìn chằm chằm Mạch Đình: “Sao hả, cậu cũng muốn xem?” Một người trong đó hỏi.

“Cậu ấy đối với loại này không có hứng thú, cậu tìm gì à?” Lí Minh nói.

“Ừ, giấy với bút, có điều tớ thấy loại hành vi sa đọa này của các cậu, không thể cứ mặc kệ. Các anh em, mau buông bàn tay nắm J8 ra, hãy làm những chuyện có ý nghĩa với cuộc sống của chúng ta, lập nhóm thảo luận a, tham gia câu lạc bộ a.”

Rất nhanh, Mạch Đình đã bị ném ra khỏi phòng, kèm giấy và bút của cậu.

Gỗ mục không thể chạm khắc được. Mạch Đình đứng dậy vỗ vỗ mông phui đi bụi bẩn, cầm bút và giấy đến phòng An Tử Yên, vừa vào phòng liền tả lại cảnh tượng hạ lưu không thể chấp nhận được ở phòng mình với An Tử Yên.

An Tử Yên lại không có phản ứng gì quá lớn: “Là đàn ông, xem cái đó rất bình thường.”

“Câu này của cậu không đúng, tớ cho tới bây giờ còn chưa xem lần nào, chẳng phải vẫn sống tốt đấy ư.”

“Cho nên cậu liền ghen đến mức gầy như vậy.”

“Vớ vẩn, chưa bao giờ nghe việc tự sướng có thể cường thân kiện thể, từ thủ pháp và động tác thuần thực trên giường của cậu thì thấy, phỏng chừng trước đây mỗi ngày đều ôm loại phim này nghiên cứu đi.”

“Cậu rất thoải mái mà.”

Mạch Đình bị An Tử Yên nói như vậy, mặt đột nhiên đỏ bừng, cuộc đối thoại giữa hai người liền trở nên hạ lưu, Mạch Đình có một nhược điểm, chỉ cần đối mặt với mấy chuyện này ý nghĩ lập tức sẽ trì độn. Dù sao Mạch Đình vẫn là một cậu bé thuần khiết, nhưng lại sinh hoạt trong hoàn cảnh không thuần khiết.

Cậu phi thường cứng nhắc chuyển đề tài, đẩy An Tử Yên sang một bên: “Cậu viết như thế nào, cho tớ chép với.”

An Tử Yên lấy tay che: “Không cho.”

“Quý hẹp hòi, dù sao chúng ta cũng cùng ban, chép một chút thì chết à.”

“Không thể dung túng cho cậu.”

“Cái này sao lại coi là dung túng, cái gì cần làm cũng đã làm, cậu đừng tuyệt tình như vậy chứ.”

“Chớ lôi kéo làm thân với tớ.”

“Ai lôi kéo làm thân với cậu, chúng ta vốn đã thân thiết, cho mượn chép một chút, bằng không sẽ không kịp.”

“Không được, trừ phi.” An Tử Yến cố ý làm khó Mạch Đình, Mạch Đình mặt nhăn mày nhu: “Trừ phi cái gì, nếu lại muốn tớ làm người giúp việc thêm một tháng cho cậu tớ sẽ không đồng ý, muốn tớ mặc quần áo màu mè hoặc đeo tai mèo, tớ cũng kiên quyết phản đối.” Sao mỗi lần nói ra cái từ màu mè lại giống như nói bản thân mình vậy nhỉ.

“Cậu hát một bài cho tớ nghe.” An Tử Yến cũng nhàn rồi đến phát hoảng.

“Cái gì!!!!” Mạch Đình vừa nghe được yêu cầu kỳ quái này âm lượng đột nhiên cao vút, nếu An Tử Yến không tránh nhanh, phỏng chừng nước miếng đã phun hết lên mặt hắn, nhìn lại biểu tình của An Tử Yến, tựa hồ là thật, bảo cậu hát trước mặt An Tử Yến, còn không bằng bảo cậu đi thi ăn, Mạch Đình nghĩ thầm, cũng không nói ra miệng, cậu sợ An Tử Yến thật sự bảo cậu đi thi ăn, dù sao người như hắn việc gì cũng có thể nghĩ ra. (nhưng người như cậu, ngược lại cái gì cũng có thể nghĩ đến.)

“Cậu đừng đùa, tớ thích tiếng Trung, cậu thích tiếng Anh, tớ hát cậu sẽ không thích nghe, vẫn là trực tiếp cho tớ mượn chép một chút, cậu cũng bớt việc, mọi người mừng rỡ thoải mái tự tại.”

An Tử Yến lắc đầu, khoanh tay, nhìn Mạch Đình.

Điều đó càng khiến Mạch Đình không được tự nhiên, trong đầu đấu tranh tư tưởng mãnh liệt, rốt cuộc vẫn là thành tích quan trọng hơn mặt mũi, cậu nói: “Tớ mà hát cậu không được cười, bằng không sẽ hận cậu cả đời.”

An Tử Yến gật gật đầu.

“Cậu cứ nhìn tớ, tớ không hát được.” Nói xong Mạch Đình đứng phía sau An Tử Yến, hắng hắng giọng. Ca hát không phải sở trường của cậu, mới vừa hát câu đầu tiên, đã có chút lạc điệu, bất quá những người hay hát sai nhạc thường không tự biết, Mạch Đình thực ra sức rống lên:

“Tình yêu, thì ra là như vậy, gần ngay trước mắt cũng không chắc chắn có thể nhìn thấu. Em a, dò hỏi xung quanh, nhưng luôn phí công mà về, chỉ cần một giây anh đã dễ dàng xâm nhập vào trái tim em. Nên hình dung thế nào sâu nào của em giờ phút này, nếu anh hiểu được khát vọng của em, qua ngàn cánh bướm, anh vẫn còn ở bên cạnh, giống như ánh sáng bình minh. Sao anh biết được em vẫn đang chờ đợi tình yêu, khi mọi người cho rằng em thích cô đơn, là anh gõ cánh cửa thấp sáng trái tim em, anh là một câu kinh ngạc trong trái tim em. Em, thì ra so với hy vọng càng hy vọng, cuộc đời này có một người để giao trọn trái tim. Gặp gỡ bên kia mặt biển, cô đơn cùng em phiêu đảng, anh có phải là hy vọng duy nhất của em hay không.”

Khi Mạch Đình hát xong ca khúc này, cậu nhẹ nhàng thở ra, vươn tay ra trước: “Giờ có thể cho tớ chép rồi chứ.”

An Tử Yến đưa báo cáo quan sát cho Mạch Đình, Mạch Đình lúc này mới phát hiện An Tử Yến đang cực lực che giấu nụ cười. Khẽ đẩy An Tử Yến: “Cậu sao lại như vậy, đã bảo không được cười mà, quá đáng, tớ đã nói mình hát không hay, cậu cứ muốn tớ hát, lão tử hận cậu.”

“Quả thật không dễ nghe chút nào.”

“Cậu không nói được mấy lời an ủi tớ à.”

“Ngũ âm không được đầy đủ.”

Mạch Đình quyết định không cần nghe An Tử Yến trào phúng, đồng thời thề lần sau không hát trước mặt An Tử Yến nữa, cậu cúi đầu chép bản báo cáo, đột nhiên trông thấy tám lịch, lăm lăm lâu lâu: “Sắp tới lễ Giáng Sinh rồi.”

Nếu là lăm lăm lâu lâu, An Tử Yến đương nhiên không để ý.

“An Tử Yến, tớ muốn quà là tất cả các đĩa phim giả tưởng bản chính từ trước đến nay.” Thật đúng là phi thường giản dị, kỳ thực món quà này rất khó, để tìm được tất cả cũng không phải là chuyện dễ dàng.

“Tớ không phải ông già Nô-en.”

“Ế, cậu từ chối nhanh quá đấy, ít nhất cũng nên cố gắng chút chứ.”

“Giáng Sinh tớ phải về nhà.”

Mạch Đình ngẫm lại, lễ Giáng Sinh cùng với người nhà cũng là chuyện hợp tình hợp lý, mình với An Tử Yến hai người một cây thông Nô-en thì có gì vui chứ, tuy cậu nhắc nhở mình như vậy, nhưng trong lòng vẫn cảm thấy không thoải mái.

“Vậy cậu cứ việc đi, để lại quà cho tớ.”

“Đi mà tìm ông già Nô-en.”

“Tớ cũng không phải người yêu của ông già Nô-en.”

18. Chương 18: Đêm Giáng Sinh Vui Vẻ Và Kinh Hồn

Lễ Giáng Sinh đã đến, đây là ngày lễ mà Mạch Đình thích nhất trong năm, tuy thành phố này sẽ không có tuyết rơi, nhưng Mạch Đình cảm thấy không quan trọng, lễ Giáng Sinh cần nhiều điều kiện hợp thành mới tạo ra không khí của nó, bản thân nó đã là một từ mang ý nghĩa ấm áp.

Chỉ có điều không có An Tử Yến ở bên cạnh, thật sự là đáng tiếc.

Lí Minh hay ở trong phòng cũng không thấy bóng dáng, mấy cặp đôi trong trường đều chuẩn bị quà tặng cho đối phương, Mạch Đình đi dạo trên đường suy nghĩ tìm món quà thích hợp với An Tử Yến, nhưng hơn nửa ngày vẫn chưa chọn được, với lại tiền ăn tháng này đã tiêu gần hết, đành đến quầy lưu niệm gần trường, xem có thể đào ra được thứ gì tốt hay không. Cuối cùng, Mạch Đình mua một chiếc đèn sao, kỳ thực là thứ cậu thích.

Đêm Giáng Sinh trường có tổ chức một bữa tiệc, Mạch Đình cảm thấy nhàm chán nên cũng tham gia, có điều vừa đến liền hối hận, tất cả mọi người đều tốp năm tốp ba, trên mặt tràn đầy biểu tình hạnh phúc khiến Mạch Đình càng thêm cô đơn.

Mạch Đình rất nhớ An Tử Yến, muốn có hắn ở bên cạnh. Loại khát vọng này giống như dây leo quấn chặt lấy cậu.

Cuối cùng, cậu vẫn lấy điện thoại ra, gọi cho An Tử Yến.

“An Tử Yến, tớ rất cô đơn, nếu cậu ở bên cạnh tớ thì tốt rồi.”

Đầu dây bên kia rất ồn, Mạch Đình lập tức liền hối hận, nhà người ta đang hạnh phúc đón lễ Giáng Sinh, bản thân lại nói mấy lời không tốt đẹp, có phải hơi quá đáng hay không, không đợi An Tử Yến lên tiếng, Mạch Đình liền cúp điện thoại.

Cứ tưởng rằng tình yêu của mình chỉ cần một cái ôm là đủ, nhưng Mạch Đình hiện tại lại hoảng sợ nhận ra, cậu muốn nhiều hơn thế, cậu muốn An Tử Yến cùng cậu làm hết thấy mọi thứ, cậu đối với tình yêu ích kỷ và tham lam của mình cảm thấy sợ hãi, bởi vì cậu biết, nắm càng chặt càng dễ dàng mất đi, suy nghĩ đã vượt quá khả năng tiếp nhận của bản thân.

Mạch Đình nhìn mọi người đang đùa giỡn vui vẻ trước mắt, không khí này vẫn không cách nào cuốn hút cậu. Vẫn nên về phòng ngủ một giấc thôi, nói xong chậm rì rì đi ra ngoài, bên ngoài trời đã tối mịt, cậu cho tay vào trong túi quần, đá viên đá ven đường, đi về phía phòng mình.

Quãng đường này, Mạch Đình đi rất lâu. Đợi cho đến khi về phòng, ngẩng đầu, nương theo ánh sáng mờ nhạt, thấy trên lan can tầng năm ở phòng mình có một người đang tựa vào nơi đó, không thể nào? An Tử Yến? Một cảm xúc choáng váng lan ra, phi như bay lên lầu, khi tới được tầng năm, một bóng người trước

cửa cũng không có, Mạch Đình thở hắt hắt cười khổ, bản thân nhớ An Tử Yến đến điên rồi, thế mà lại xuất hiện ảo giác.

Cậu hữu khí vô lực lấy chìa khóa mở cửa phòng, vẫn là không nhìn được quay đầu lại nhìn chỗ rẽ ở hành lang, cũng không biết bản thân chờ mong điều gì, An Tử Yến sao có thể từ chỗ đó chạy ra, cậu bất đắc dĩ lắc đầu, mở cửa phòng.

“Tìm tớ à?” Thanh âm quen thuộc khiến Mạch Đình làm rơi chìa khóa, cậu cuống quýt quay đầu, thấy An Tử Yến dựa vào tường cạnh chỗ rẽ.

“Cậu là ảo giác của tớ à?” Mạch Đình không dám chắc chắn, đứng ở đó là An Tử Yến thực, hay là An Tử Yến bản thân hư cấu nên.

“Ngốc.” Thật đúng là một câu hỏi ngớ ngẩn,

Mạch Đình chạy về phía An Tử Yến, ôm chầm lấy hắn, An Tử Yến bị lực va chạm đẩy lùi hai bước: “An Tử Yến, sao cậu lại đến đây? Không phải cậu đang ở cùng người nhà sao? Sao cậu lại đột nhiên tới đây? Cậu đến lúc nào vậy? Cậu chờ ở đây bao lâu rồi? Sao cậu biết tớ sẽ về?” Mạch Đình có thật nhiều vấn đề muốn hỏi An Tử Yến, cậu có rất nhiều cảm xúc muốn biểu đạt hết ra ngoài, kinh ngạc, hạnh phúc, cảm động, hưng phấn, đều là những cảm giác xuất phát từ tình yêu, đẹp đến kỳ lạ.

“Ồn muốn chết.” An Tử Yến kéo tay Mạch Đình: “Đi mừng lễ Giáng Sinh thôi.”

Mạch Đình gật gật đầu, nắm thật chặt tay An Tử Yến.

An Tử Yến đưa Mạch Đình về nhà mình, tuy trong nhà lạnh tanh cũng không trang hoàng gì cả, nhưng Mạch Đình vẫn thực thỏa mãn, cậu đột nhiên nhớ tới món quà mình mua cho An Tử Yến, từ trong túi lấy ra đưa cho An Tử Yến: “Cho này, quà Giáng Sinh của cậu.”

An Tử Yến mặt nhăn mày nhú: “Thứ rác rưởi gì đây?”

“Cái gì mà rác rưởi, cậu có biết thưởng thức không đấy.” Nói xong chạy đi tắt đèn, sau đó bật đèn sao, cả căn phòng tựa như một bầu trời đầy sao lấp lánh ánh ngọc, Mạch Đình có chút đắc ý: “Thế nào, rất được đi.”

“Cậu mua là mua cho chính mình phải không.” An Tử Yến đoán ra ngay.

“Sao hả, cậu không thích? Cái tên này, được người khác tặng quà, cậu dù sao cũng nên nói mấy câu khách sáo chứ.”

“Tắt cái đèn rác rưởi của cậu đi, xoay xoay hoa cả mắt.”

“Không phải rác rưởi, là đèn sao.” Mạch Đình thấy quà tặng của mình bị chê bai như vậy, có chút bất mãn, nhưng vẫn nghe lời tắt đèn sao, bật đèn trong phòng lên. An Tử Yến tiếp tục ra lệnh: “Đến phòng cho khách lấy di động của tớ tới đây.”

“Tớ không phải người hầu của cậu.” Nói thì nói như vậy, cậu vẫn phi thường không có cốt khí đi lên lầu, sao lại để di động trong phòng cho khách chứ? Mạch Đình mở cửa ra, trong phòng tối đen, cậu bật công tắc đèn cạnh tường, cảnh tượng hiện ra trước mắt làm cậu choáng váng, đùa à. Không biết còn tưởng rằng mình vào nhầm rạp chiếu phim, trên tường có một tấm màn trắng giống rạp chiếu phim, một cái máy chiếu tích hợp đầu DVD, có cả một cái sôpha rất lớn, trên tường có rất nhiều ô vuông, Mạch Đình đi đến phía trước, từng ô là những đĩa phim ứng với tên nước cùng năm sản xuất, rút bừa một đĩa, đều là những phim mình thích. Đầu óc Mạch Đình vẫn bị vây trong trạng thái choáng váng, so ra thì, cậu phát hiện cái đèn sao của mình tựa hồ có phần hơi nhỏ, hiện tại Mạch Đình muốn hét chói tai, muốn giật tóc, muốn cắn một cái gì đó. Đây hết thảy đều là mộng, là giấc mộng An Tử Yến ban cho cậu.

Cậu nghiêng ngả lão đảo chạy xuống lầu, tiến lên ôm chầm lấy An Tử Yến đang ngồi trên sôpha xem tivi: “Mau bỏ mặt nạ ngụy trang của cậu ra, cậu chính là ông già Nô-en.”

“Cậu cảm thấy nếu tớ trở thành một lão béo mặc toàn đồ đỏ, tớ vui?”

“Cậu chính là James Bond.”

“Nhanh đi nấu cơm, ở trong này ồn ào cái gì.” An Tử Yến kéo Mạch Đình từ trên người mình ra.

“Tớ chỉ là quá vui sướng không thể khống chế bản thân thôi.”

Lúc này mọi oán giận của Mạch Đình đều tiêu tan, cười tủm tỉm: “Đây là món quà Giáng Sinh khiến tớ vui nhất, cảm ơn cậu.” Nói xong liền đi về phía nhà bếp.

“Cậu không ở chung với người nhà, thật sự không sao chứ?”

“Ừ.”

“Tớ có phải rất ích kỷ không, rõ ràng vẫn có cậu ở bên cạnh nhưng thế nào cũng không thấy đủ, ngay cả lễ Giáng Sinh cũng kéo cậu về đây.” Nhắc tới đề tài này, thần sắc Mạch Đình có chút ảm đạm.

Mạch Đình lại nói tiếp: “Tớ bây giờ, lòng tham không đáy, muốn càng nhiều, càng nhiều, đây là một loại tội ác, cậu đến một ngày nào đó sẽ chán ghét tớ hay không.” Kế tiếp chính là trầm mặc, Mạch Đình đang chờ câu trả lời của An Tử Yến, An Tử Yến đi đến phía sau Mạch Đình: “Không sao, cậu muốn gì tớ đều cho cậu, bao gồm tớ và những gì tớ có.”

Dứt lời tắt bếp, bế Mạch Đình lên, đi về phía sôpha, Mạch Đình không ngừng giãy dụa, lấy tay liều mạng đẩy An Tử Yến: “Cậu rốt cuộc đang làm cái gì vậy hả, tớ còn phải nấu cơm.”

“Không phải cậu muốn tớ sao.”

“Hạ lưu, muốn của tớ không phải loại muốn ấy, lễ Giáng sinh mà cậu không thể thuần khiết một chút à?”

An Tử Yến ngồi xuống, đặt Mạch Đình lên đùi đối mặt với hắn, cởi bỏ quần áo của Mạch Đình, Mạch Đình túm quần áo của mình: “Cậu làm gì vậy?”

“Bóc quàng Nô-en.” An Tử Yến gỡ tay Mạch Đình, đem quần áo của Mạch Đình từng cái từng cái cởi ra vứt xuống dưới, mùa đông thật đúng là phiền toái, mặc nhiều quần áo như vậy thật không dễ cởi, mất không ít thời gian, Mạch Đình mới trở nên trần như nhộng, An Tử Yến dùng đôi môi nóng bỏng hôn lên xương quai xanh của Mạch Đình, tới tình trạng này rồi, Mạch Đình chỉ có thể thuận theo.

Tay An Tử Yến qua lại vuốt ve sống lưng Mạch Đình, tuy không phải là nơi mẫn cảm, nhưng vẫn khiến Mạch Đình run rẩy, cậu đè lại bả vai của An Tử Yến, bắt an vẫn vẹo, vô thức cọ xát hạ thân của An Tử Yến, An Tử Yến đưa một ngón tay vào miệng Mạch Đình, Mạch Đình vươn đầu lưỡi liếm, cho đến lúc ngón tay ướt đẫm, tay An Tử Yến dò xét mặt sau, một chút thôi, nhưng khiến nội tâm Mạch Đình mãnh liệt nổi sóng.

Động tác tán tỉnh như vậy không duy trì được lâu, Mạch Đình liền cảm thấy chịu không nổi nữa: “A — ưm — tớ muốn.”

An Tử Yến đem Mạch Đình đặt trên sôpha, lật Mạch Đình lại, mở khóa quần của mình chuẩn bị tiến vào, hết thấy đều tốt đẹp, ngoại trừ việc hai người đều không nghe thấy tiếng chìa khóa lạch cạch mở cửa.

Đang lúc hai người ở tư thế sau lưng, một cô gái đứng ngay ngoài cửa: “Các người đang làm gì vậy hả?”

Chỉ một câu nói khiến Mạch Đình sợ tới mức hạ thân rũ xuống, ngẩng đầu nhìn người vừa nói, là một cô gái cao gầy, diện mạo xinh đẹp, ăn mặc rất mát, đại khái khoảng 20 tuổi, sắc mặt xanh mét nhìn chằm chằm Mạch Đình trần như nhộng, đầu óc Mạch Đình xoay chuyển, đây là ai? Bạch Tiểu Tư? Hay là một tình nhân khác của An Tử Yến?

“Cho cậu một phút đồng hồ mặc quần áo vào.” Dứt lời phanh một tiếng đóng cửa lại.

Mạch Đình bị dọa đến choáng váng, đẩy An Tử Yến ra bắt đầu mặc quần áo, An Tử Yến chỉ cần kéo khóa quần là được, có điều mặt hắn lại không có phản ứng gì quá lớn.

“Cô ấy là ai?”

“Chị tớ.” An Tử Yến không để tâm nhún nhún vai, bất quá vẫn có chút khó chịu trong lòng, lại đến phá hỏng chuyện tốt của mình.

Lời này vừa thốt ra, sắc mặt Mạch Đình càng thêm tái nhợt, là chị của An Tử Yên? Sao từ trước tới nay chưa bao giờ nghe hẳn nhắc tới người chị này, cậu nhìn xung quanh, tìm đập như muốn vọt ra ngoài.

“Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ? Đều do cậu làm hại, hiện tại bị chị cậu bắt gặp, cậu không thấy sắc mặt chị ấy khó coi đến mức nào à, tớ phải làm sao giờ, không được, tớ đi trước.”

Không đợi An Tử Yên phản ứng, Mạch Đình mở cửa sổ ra, xoay mình ra ngoài, động tác thuần thục giống lúc cậu nhảy khỏi xe.

Có điều chưa kịp nhảy ra ngoài, đã bị An Tử Yên cản lại, nhéo Mạch Đình: “Muốn chạy? Không dễ thế đâu.”

19. Chương 19: Không Muốn Các Cậu Ở Bên Nhau

Người trước mặt mắt lộ hung quang này chính là chị của An Tử Yên, Mạch Đình một lần nữa bị tha về phòng, An Tử Yên giống như đã sớm đoán trước, ngồi trên sôpha bất động thanh sắc.

“Nè, em không định giải thích gì với chị à?” An Tổ nhìn chằm chằm An Tử Yên.

“Có cái gì mà phải giải thích, không phải chị đã thấy hết đấy sao.” An Tử Yên nhún nhún vai.

“Thái độ gì đây, sao em có thể đối xử với Tiểu Tư như vậy? Quen nữ nhân khác thì thôi đi, đằng này lại ở bên một thằng đàn ông, nếu ba mẹ biết được, còn không tức chết, em cho dù chơi đùa, cũng hơi quá rồi đấy.” An Tổ bày ra tư thái chị gái bắt đầu giáo dục phê bình.

Mạch Đình đứng ở một bên, xấu hổ tới cực điểm. Cậu chưa từng nghĩ tới, người nhà của An Tử Yên sẽ biết được nhanh như vậy, cậu lần đầu tiên đối mặt với loại chuyện này, không có cách nào khác, chỉ đành yên lặng đứng sang một bên.

“Ai nói với chị là em chơi đùa?” An Tử Yên lạnh lùng nghiêm mặt.

Tuy lời này thực tri kỉ, nhưng hiện tại không phải thời điểm để cậu cảm động, Mạch Đình dùng ánh mắt ý bảo An Tử Yên không cần tranh luận với chị gái, nhiều một chuyện không bằng ít đi một chuyện, mọi người có chuyện từ từ giải quyết không được sao?

“Em bị mù à?” An Tổ chỉ vào Mạch Đình: “Em nhìn kỹ cho chị, đây là con trai, chị không rõ nó có gì tốt.”

“Không cần chị phải nhắc, em biết cậu ấy là nam.”

An Tổ thấy An Tử Yên bị mình mắng nhưng hoàn toàn không thềm chú tâm, trong lòng đã tức giận, chĩa mũi dùi về phía Mạch Đình: “Tôi thật sự không biết cậu dùng cách gì câu dẫn em trai tôi, nhưng nếu cậu vì tiền của nhà tôi hay vì cái gì khác, cậu nên tỉnh mộng đi.”

Mạch Đình không ngờ An Tổ sẽ mắng mình, cậu khi nào trở thành người như vậy, cậu phản bác: “Tôi không biết cô có cái nhìn thế nào về mình, nhưng xin đừng vũ nhục tình cảm của tôi.”

“Tôi khinh! Hai thằng đàn ông có thể có tình cảm gì, đừng khiến tôi buồn nôn.” An Tổ nghe thấy Mạch Đình nói như vậy liền nổi trận lôi đình, nâng tay lên chuẩn bị cho Mạch Đình một bạt tai, lại bị An Tử Yên bắt được, siết chặt lấy cổ tay cô ta, cau mày, thanh âm lạnh lùng đáng sợ: “Chớ chọc em tức giận.”

An Tổ sững sốt: “Mày thế nhưng vì một thằng đàn ông mà phát hỏa với chị? Tao chính là chị ruột mày, nó chỉ xem như một thứ vô liêm sỉ mà thôi.” An Tổ tức giận càng nói càng chẳng ra sao.

“Còn mắng? Mau về đi, đừng ở đây cố tình gây sự.”

“Tao cố tình gây sự? Được lắm An Tử Yên, mày không sợ tao mách ba mẹ?”

“Đây là chuyện của tôi.”

“Mày.” An Tổ không còn lời nào để mắng thằng em từ nhỏ đến lớn đều tùy tiện làm bậy này, nhưng lần này cũng quá tùy tiện rồi, An Tổ không phải người bảo thủ, cô cũng không ghét bỏ gì đồng tính luyến, nhưng nếu là người khác, thì không sao, việc này lại rơi xuống trên người thằng em mình yêu nhất, cô có chút

không thể tiếp nhận nổi, cô không hiểu, rõ ràng An Tử Yến đã quen với Bạch Tiểu Tư, rõ ràng quan hệ giữa hai người rất tốt, rõ ràng em trai mình là thẳng, sao đột nhiên lại cong?

Hai người tiếp tục giằng co, An Tử Yến hiểu được An Tổ chỉ ăn mềm không ăn cứng, ngữ khí dịu đi: “Đã trễ thế này, em đưa chị về, chuyện của em, tự em biết giải quyết.”

An Tổ nghe hẳn nói vậy, cũng không lên tiếng nữa, chỉ đành gật gật đầu, nhưng vẫn không tha, trước khi đi nhìn chằm chằm Mạch Đình: “Tôi sẽ không để hai người ở bên nhau.”

An Tử Yến liếc mắt nhìn Mạch Đình một cái.

“Đợi tớ quay lại.”

“Ừ.” Mạch Đình gật gật đầu.

Chờ An Tử Yến và An Tổ rời đi rồi, Mạch Đình mất hết sức lực ngã xuống sôpha, ngẩn người nhìn trần nhà, trong lòng cậu ít nhiều có điểm bị thương, nhưng cũng không phải việc khiến cậu lo lắng, cậu lo là lo về ánh mắt kiên định của An Tổ, cô ấy quả nhiên không thích mình và An Tử Yến ở bên nhau, tính ra thì người nhà có ai lại đồng ý chuyện này chứ? Mạch Đình biết không thể trách An Tổ, cô ấy cũng yêu thương An Tử Yến, cũng không thể trách mình, mình cũng yêu An Tử Yến. Muốn trách thì trách xã hội này, đem thứ tình yêu ấy miêu tả quá đối hèn mọn.

Nhìn đồng hồ báo thức trên tường, bất tri bất giác đã qua lễ Giáng Sinh, Mạch Đình từ trên sôpha đứng lên đi vào phòng cho khách, tùy tay rút một cái đĩa, nằm ở đó vừa xem phim vừa đợi An Tử Yến về.

Thật lâu sau, dưới lầu truyền đến tiếng mở, đóng cửa, sau đó là tiếng bước chân, An Tử Yến thấy trong phòng không có ai, liền biết Mạch Đình ở trên lầu, hẳn lên lầu mở cửa ra thì thấy Mạch Đình cuộn mình thành một đoàn trên sôpha.

“Chờ lâu rồi đi?”

Những lời này của An Tử Yến vào tai Mạch Đình liền trở nên vô cùng ấm áp, Mạch Đình lắc đầu: “Tớ đi nấu cơm, lâu như vậy còn chưa có ăn cơm.”

Mạch Đình rất nhanh liền nấu xong một bàn thức ăn nóng hổi, hai người ngồi trên bàn ăn đều không lên tiếng. Đến tận khi cơm nước xong xuôi, An Tử Yến mới mở miệng: “Có những lời chỉ nghe thôi là được.”

“Tớ biết, tớ cũng không vì mấy lời của chị cậu mà tức giận, tớ một thằng đàn ông so đo với một cô gái làm gì. Chỉ là, tớ hơi lo, chị ấy có chia rẽ chúng ta hay không?”

“Chị ấy không có bản lĩnh đó.” Quả nhiên An Tử Yến không quan tâm đến những gì chị gái mình sẽ làm.

Hôm sau, sáng sớm Mạch Đình liền chạy về phòng mình, sợ đi học muộn, không ngờ vừa vào phòng, Lí Minh vẫn còn đang ngủ, Mạch Đình xốc chăn Lí Minh lên, hơi lạnh đánh thức Lí Minh.

“Cậu còn chưa rời giường, sắp vào học rồi.”

“Ài u, thật sự thúc giục chết người a, hôm qua tớ chính là đi hưởng thụ một đêm xuân, rạng sáng mới về, cậu giúp tớ điểm danh, tớ không đi học đâu.”

“Cậu mà cũng có thể tìm được bạn gái?” Mạch Đình ném túi bánh bao lên bàn: “Bữa sáng của cậu, mau rời giường, theo tớ lên lớp, là sinh viên còn không lên lớp thì làm cái khỉ gì.”

Lí Minh không tình nguyện bò dậy, thấy biểu tình của Mạch Đình khẳng định tối hôm qua đã xảy ra chuyện gì đó: “Cậu sao vậy?”

Mạch Đình hoảng sợ, như thế nào lại bị Lí Minh xem thấu. “Tớ có thể làm sao? Bốn đại gia hiện tại rất tốt.”

“Đừng giả vờ, Mạch Đình, tớ ấy à có một đôi hỏa nhãn kim tinh, nghĩa là, cậu chỉ cần nhếch mông lên, tớ liền biết cậu muốn đi tiểu.” So sánh phi thường tục.

Mạch Đình cho Lí Minh một cái liếc mắt xem thường, nhưng chung quy vẫn thấy ghen ở trong lòng không phải biện pháp, Lí Minh cũng là người đáng giá để tin nhiệm, dù sao cậu ấy cũng biết chuyện của mình và An Tử Yến. Cậu đem việc tối hôm qua kể cho Lí Minh, Lí Minh vừa ăn bánh bao vừa nghe, chờ Mạch Đình nói xong, Lí Minh không có phản ứng gì nhiều: “Sao hả? Bị đả kích? Cậu phải biết rằng, cậu đã chọn tình yêu này thì về sau đả kích cùng người tìm cách chia rẽ không chỉ có một mình chị của An Tử Yến, mặc kệ cậu bên này thế nào, hẳn bên kia ra sao. Nếu trình độ nhẹ như vậy mà cậu còn không chịu đựng nổi, tớ khuyên cậu nên nhanh chóng chia tay đi, tình yêu vốn vừa ngọt vừa đắng, cậu muốn ăn ngọt mà tránh đau khổ sao? Thế giới này đào đâu ra chuyện tốt như vậy.”

Lí Minh vừa nói liền thức tỉnh Mạch Đình, khiến lối suy nghĩ của cậu trở nên rõ ràng.

Đúng vậy, mặc kệ sau này thế nào, đều phải thử một lần không phải sao? Nếu ngay cả cơ hội phía trước đều bỏ qua, sao có thể nhìn thấy phong cảnh tươi đẹp sau đám bụi gai.

Cứ thế, lại qua vài ngày, gió êm sóng lặng, không có biến hóa gì lớn. Khi đang ăn cơm trưa, Mạch Đình nhận được tin nhắn của An Tử Yến.

“Buổi chiều có tiết không?”

“Chiều nay chỉ có một tiết, sao hả?”

“Đến nhà tớ một chuyến, có chút việc.”

“Được.”

Mạch Đình rất nhanh đáp ứng, An Tử Yến thần thần bí bí, chắc sẽ không phải lại cho mình một kinh hỉ gì đó đấy chứ. Mạch Đình thật đúng là dễ dàng suy diễn quá nhiều.

Buổi chiều cậu báo với Lí Minh một tiếng, vội vàng ngồi xe bus tới nhà An Tử Yến, mở cửa ra, phát hiện trong phòng khách không có ai, vì thế chạy lên phòng ngủ, cửa phòng ngủ đang mở, Mạch Đình đi vào trong: “An Tử Yến, cậu gọi tớ đến đây không phải vì muốn chơi trốn tìm với tớ đấy chứ, ấu trĩ a.”

Cửa phía sau đột nhiên đóng lại, Mạch Đình quay đầu, liền thấy An Tổ mặc áo tắm đứng sau cửa.

“Sao, sao lại là cô?”

“Bằng không cậu nghĩ là ai, không phải sợ, lần trước tôi chỉ nhất thời không có cách nào thông suốt mới có thể hung dữ với cậu như vậy, hiện tại sẽ không, cậu tên là Mạch Đình à, cậu có cảm thấy tôi xinh đẹp không?”

Đối với sự thay đổi của An Tổ, Mạch Đình chung quy vẫn có cảm giác bất ổn, nhưng bất ổn ở đâu lại không rõ. Cậu theo bản năng nói thật: “Cô rất được.”

“Như thế này thì sao?” An Tổ cởi áo tắm ném xuống đất, bên trong không mặc gì cả, tiếp tục khiêu khích Mạch Đình: “Cậu hẳn là thụ, cùng nam nhân có gì tốt chứ, vẫn là cùng nữ nhân mới thoải mái.” Nói xong bước từng bước tới gần Mạch Đình, Mạch Đình vội vàng lùi ra sau, mặt hết đỏ lại trắng, cậu rốt cuộc biết không ổn ở chỗ nào, nhưng đã quá muộn.

“Nhìn dáng vẻ của cậu chắc chưa từng thử qua hương vị nữ nhân đi, không thử thì sao mà so sánh được? Tôi không tin cậu không có phản ứng.” An Tổ đối với dáng người của mình rất tự tin.

Nhưng Mạch Đình, đừng nói là phản ứng, bị dọa như vậy, cậu nhỏ có khi chui tọt luôn vào bụng rồi ấy chứ. Cậu giờ phút này cái khó ló cái khôn gắng tìm mọi cách thoát thân.

20. Chương 20: Hãy Buông Tha Cho Tình Yêu Của Chúng Tôi

Kỳ thực An Tổ không muốn cùng Mạch Đình thật sự làm gì đó, cô giấu camera trong phòng, chỉ cần Mạch Đình bộc lộ bản chất với mình, liền đưa đoạn phim này cho An Tử Yến xem, cô cảm thấy kế hoạch này cực kỳ cẩn mật chu toàn.

Mạch Đình nhanh chân nghĩ muốn chạy, nhưng cậu đâu có ngờ, khí lực của An Tổ còn lớn hơn cả mình, một phen đẩy ngã cậu xuống giường. Cậu cảm thấy bị sỉ nhục, bản thân còn không bằng một cô gái, An Tổ đi

đến cạnh giường, lấy tay vuốt ve mặt Mạch Đình, Mạch Đình sợ tới mức môi run rẩy, cậu rất hy vọng An Tử Yến xuất hiện giải cứu mình, chỉ có điều cậu cũng sợ An Tử Yến đến đây, với tình trạng như bây giờ ai nhìn thấy cũng sẽ hiểu lầm, nếu An Tử Yến nghĩ mình và An Tổ cái này, cái kia.....Mạch Đình không dám nghĩ tiếp nữa.

Cậu ở trên giường giãy dụa muốn thoát thân, kết quả bị đâm một quả vào bụng, Mạch Đình ăn đau kêu lên một tiếng đau đớn, cuộn mình một chỗ, An Tổ nhân cơ hội không biết lỗi từ đâu ra cuộn dây thừng, trói tay trái của Mạch Đình vào đầu giường.

“Nếu không muốn bị đánh lần nữa thì ngoan ngoãn cho tôi, đúng rồi, quên nói cho cậu biết, tôi từng học nhu đạo.”

“Cô như vậy là có ý gì? Tôi sẽ không làm gì cô cả, cô đã uống phí công sức rồi.” Mạch Đình cắn môi dưới.

“Thật sao?” Dứt lời tay An Tổ lần xuống dưới, muốn chạm vào phần thân của Mạch Đình, Mạch Đình nhận ra, rốt cuộc không nhịn được chửi ầm lên: “Cô con mẹ nó có dừng lại hay không?”

“Dừng giả vờ nữa, thật ra cậu cũng có phản ứng đi.”

“Phản ứng cái rắm.”

“Cậu có biết vì sao lại nói nam nhân là loại động vật suy nghĩ bằng nửa thân dưới hay không? Cho dù cậu không muốn, nhưng bên dưới sao có thể chống lại kích thích?”

Đầu bên này An Tử Yến đang chuẩn bị quay về phòng thì chạm mặt Lí Minh.

“Di, Mạch Đình đâu?” Lí Minh hỏi.

An Tử Yến khó hiểu mặt nhăn mày nhíu.

“Hôm nay không phải cậu ấy nói muốn đến nhà ông sao? Sao hả, cậu ấy không ở cạnh ông à, lạ nha, tôi nghe lầm rồi ư.” Lí Minh lắc đầu trở về phòng.

An Tử Yến đứng ở đó, hồi tưởng lại hết thấy mọi việc hôm nay, sáng sớm An Tổ đến tìm mình đi ăn sáng, sau đó nói quên mang di động, bảo mình cho mượn di động một ngày, có việc gấp. Rồi xin mình đưa một phần văn kiện quan trọng của chị ấy đến công ty. An Tử Yến khẽ cắn môi quay đầu lại đi về phía nhà mình.

Mạch Đình đã bị An Tổ cởi áo ra.

“Sao hả, còn chưa có phản ứng? Định lực rất mạnh nha, đừng lo, Yến sẽ không tới đây đâu, cậu có thể yên tâm.”

“Làm như vậy thì có lợi gì cho chị?”

An Tổ khựng lại: “Tôi chỉ muốn em trai tôi quay về.”

“Tôi cũng không cướp cậu ấy đến bên cạnh mình.”

“Cậu vẫn chưa hiểu sao? Các cậu đều là nam, về sau sẽ thế nào, mọi người xung quanh nếu biết được sẽ nghĩ gì, đừng ngốc nữa, ai mà chẳng nói vì tình yêu mà cái gì cũng chẳng thiết, cái gì cũng mặc kệ, thế nhưng khi phải đưa ra quyết định, ai lại cam tâm buông bỏ tất cả những gì mình có. Nhân ngôn toái ngữ của kẻ khác, cậu có thể không quan tâm, không quan tâm không có nghĩa là không bị tổn thương, tôi không muốn để yến chịu nỗi đau này, nó và Tiểu Tư vốn rất đẹp đôi, mọi người vốn dĩ sẽ hâm mộ nó, cuộc sống tốt đẹp hạnh phúc, cậu lại cướp đi mất, chẳng phải ích kỷ sao?” An Tổ nói một chuỗi thật dài.

Mạch Đình không phản bác, bởi những gì cô ấy nói đều là sự thật.

Đúng lúc này An Tử Yến mở cửa ra liền bắt gặp ngay cảnh tượng An Tổ không mặc quần áo ghé sát vào người Mạch Đình, An Tử Yến đen mặt, lạnh lùng nhìn An Tổ, An Tổ ngồi xuống giường, mặc áo tắm: “Sao em lại đến phá hỏng chuyện tốt của bọn chị, không thấy bọn chị đang rất cao hứng à?”

“An Tử Yến, không phải như những gì cậu nhìn thấy đâu.” Mạch Đình cuống quýt muốn giải thích.

“Không phải thì thế nào? Dù sao em cũng thấy rồi đấy, em muốn xử trí thế nào thì tùy.”

An Tử Yến cầm lấy quần áo của An Tổ, sau đó kéo tay cô xuống dưới lầu, mở cửa ra đem An Tổ và quần áo của cô vứt ra ngoài, An Tổ bắt lấy ống tay áo của An Tử Yến: “Đã như vậy rồi, em còn bảo vệ nó, rốt cuộc em làm sao vậy hả?”

“Làm sao? Trong lòng chị rõ nhất.”

“Chị chỉ rõ, chúng mày không thể ở bên nhau.”

“Khi nào thì đến phiên chị xen vào, đừng động vào cậu ấy, nếu không em sẽ thật sự tức giận.”

An Tổ thấy khuôn mặt nghiêm túc của An Tử Yến, biết hẳn nói thật. An Tử Yến đóng cửa lại, một lần nữa lên lầu, Mạch Đình vẫn đang nằm trên giường, nhìn chăm chú An Tử Yến diện vô biểu tình, An Tử Yến tiến lại gần, giúp Mạch Đình cởi bỏ dây thừng, mắt Mạch Đình lóng lánh nước, nhào vào trong ngực An Tử Yến: “Tớ thật sự không làm gì với chị cậu hết.”

“Ai nói cậu với chị ấy làm gì đâu.”

Đối với sự tín nhiệm của An Tử Yến với mình, Mạch Đình ra sức gật gật đầu trong ngực hắn, cũng không dám ngẩng đầu lên, An Tử Yến nâng cầm Mạch Đình, trông thấy một khuôn mặt đầm lệ, đây là lần đầu tiên hắn thấy Mạch Đình khóc, mà chẳng biết tại sao.

“An Tổ nói cậu và Tiểu Tư vốn là một đôi khiến kẻ khác hâm mộ, sau này có thể như mọi người chờ đợi hạnh phúc, nhưng tớ lại cướp mất nó, thích một nam nhân thực khổ.”

An Tử Yến thoáng sửng sốt, hiểu được Mạch Đình vì sao lại khóc, lấy mu bàn tay lau nước mắt trên mặt Mạch Đình: “Cậu phải hiểu, không phải cậu cướp mất hạnh phúc của tớ, mà là mang đến cho tớ hạnh phúc. Tớ không biết thích một thằng con trai sẽ khổ đến mức nào, tớ chỉ biết cậu là nam tớ vẫn sẽ yêu.”

Mạch Đình lần đầu tiên rơi nước mắt, đổi lấy lần đầu tiên tỏ tình của An Tử Yến.

Mạch Đình đang chuẩn bị rơi vào trạng thái cảm động, nhưng An Tử Yến lại bỗng nở nụ cười: “Thiếu chút nữa bị nữ nhân cường bạo.”

Lời tâm tình và nhạo báng đổi chỗ cho nhau quá nhanh, Mạch Đình tức giận đem nước mắt nước mũi của mình lau hết lên quần áo của An Tử Yến: “Lão tử cho tới bây giờ chưa từng thấy người nào sát phong cảnh như cậu.”

“Còn bị dọa đến mức phát khóc.” Tiếp tục châm chọc.

Mạch Đình đẩy An Tử Yến ra: “Cậu đủ chưa, tớ cũng không phải bị dọa cho phát khóc, cậu đừng nói vớ vẩn.”

“Thật không?”

“Đương nhiên, đừng nhìn tớ với ánh mắt như vậy, ai bảo chị cậu lợi hại thể cơ chứ, không thể trách tớ được.” Mạch Đình tìm lý do biện giải cho mình.

“Lợi hại hơn nữa cũng vẫn là nữ nhân.” Lời này chọc đúng chỗ hiểm, làm tan nát trái tim Mạch Đình.

“An Tử Yến, cậu là người tớ ghét nhất trên thế giới này.”

Khi Mạch Đình mặt xám mày tro quay trở lại phòng mình, nhin không được liền oán giận kể hết với Lí Minh, không ngờ hôm nay bản thân đã trải qua một màn kinh tâm động phách như vậy, Lí Minh lại cười lẫn lộn trên giường, ra sức đập thành giường, qua một lúc lâu mới tạm dừng lại, xoa xoa khoe mắt rơm rớm: “Cậu thể mà suýt chút nữa bị một cô gái cường bạo, cười chết tớ, có làm hay không vậy, lão tử đau bụng quá. Cậu rõ ràng là một thằng đàn ông, cô ấy cũng không cho cậu ăn nhuỷen cốt tán gì đó, ha ha, chết mất, ngu ngốc a ngu ngốc.” Lí Minh hoàn toàn không thêm để ý tới ánh mắt càng ngày càng khó coi của Mạch Đình.

Không ai sẵn lòng đồng tình với mình, nói xong Mạch Đình ngã xuống giường, lấy chăn phủ đầu, tận lực không nghe tiếng cười đình tai nhức óc kia.

Hôm sau, An Tố tìm đến tận trường học, gọi Mạch Đình đang ở trên lớp ra bên ngoài.

“Cô muốn gì nữa đây?”

“Chỉ cần các cậu bên nhau, tôi sẽ tìm mọi cách chia rẽ các cậu.”

“Hà tất phải vậy?”

“Tôi nghĩ hôm qua mình đã nói rất rõ ràng, hơn nữa sao cậu có thể cam đoan An Tử Yến sẽ không chán cậu, đi tìm cô gái khác, cô lẽ nó chỉ nhất thời cảm thấy hứng thú với cậu mà thôi, một người sao có thể đem tất cả hy vọng về tình yêu ký thác lên tình nhân mà mình thấy tò mò hiếu kỳ?”

“An Tố, cô không hiểu được tình yêu của tôi với An Tử Yến, cho dù cậu ấy đối với tôi là nhất thời tò mò hay xúc động mặc danh kỳ diệu, cậu ấy có thể thích tôi cũng ở bên cạnh tôi, tôi đã rất thỏa mãn, không muốn nghĩ tới những điều khác, tôi hy vọng tình cảm của mình có thể ký thác trên người An Tử Yến, bởi vì đó mới là tình yêu chân chính.”

“Tại sao cậu lại cứng đầu như vậy hả?”

Mạch Đình nhìn thẳng vào An Tố, ánh mắt chân thành hơn nữa lại kiên định: “Xin cô, hãy buông ta cho tình yêu của tôi đi!”

21. Chương 21: Hóa Ra Cậu Vẫn Nhớ

Tuy ngày đó Mạch Đình cảm thấy bản thân đã cực kỳ thành khẩn cầu xin An Tố, bất quá nếu chỉ trông vào một hai câu nói là có thể thoải mái hay tha thứ, vậy thế giới này sẽ không còn nhiều tội ác và mặt tối như vậy nữa.

An Tố cũng sẽ không vì sự kiên trì của Mạch Đình mà buông tha, An Tố có sự kiên trì của riêng mình.

Cô ngẫu nhiên sẽ xuất hiện, muốn gây khó dễ từ bên trong, nhưng không mang lại hiệu quả rõ rệt là bao. Mà Mạch Đình đã xem chút thủ đoạn nho nhỏ này của An Tố như một phần của cuộc sống. Cậu tin rằng, một ngày nào đó An Tố sẽ chấp nhận, An Tử Yến thích một người đàn ông.

Thời gian luôn vô tình trôi nhanh, ngày mai đã là kỳ nghỉ đông, ai nấy đều rất hứng khởi, Lí Minh vừa ca hát vừa thu thập hành lý. Mạch Đình cũng đang thu dọn đồ đạc, nhưng thoạt nhìn không được vui vẻ như Lí Minh.

“Tối nay đi tụ tập một chút không?” Lí Minh hỏi.

“Sao tớ phải dành ngày cuối cùng ở bên cạnh cậu?” Mạch Đình hỏi lại.

Câu cự tuyệt cực kỳ vô tình, khiến Lí Minh nhún nhún vai: “Xem ra bạn bè đối với cậu mà nói chỉ có những lúc cãi nhau hay thất tình mới được lôi ra trọng dụng a.”

“Cậu biết thế là tốt.”

“Ở bên cạnh An Tử Yến càng lâu, tiểu tử cậu lại càng mất nhân tính.”

Lí Minh nhắc tới An Tử Yến, Mạch Đình đã nghĩ ngay đến việc hắt tan học hay chưa. Vì thế, chạy sang phòng bên cạnh ngó thử, không có ai cả, sau đó đứng ở ban công nhìn xuống dưới, liếc mắt một cái liền nhận ra An Tử Yến cực kỳ nổi bật giữa đám người, đã nhìn suốt nửa năm rồi mà vẫn không thấy chán.

“An Tử Yến.” Mạch Đình ở tầng năm kêu to tên của An Tử Yến, An Tử Yến diện vô biểu tình ngẩng đầu, trông thấy Mạch Đình tươi cười sáng lạn vẫy vẫy tay với mình, tên ngọc này.

Ngày mai phải tách ra hơn một tháng, thật sự khiến Mạch Đình phải luyến tiếc, cậu đã quen với sự chăm chọc của An Tử Yến, sự lạnh lùng của An Tử Yến, đả kích của An Tử Yến, sự che chở của An Tử Yến, một chút ôn nhu của An Tử Yến, tất cả những gì tốt đẹp hay xấu xa, đều đã trở nên quen thuộc đến vậy, hiện tại lại phải tách ra, ăn Tết cũng không thể thường xuyên gặp nhau. Xem ra, phải nắm chắc lấy cơ hội này, còn chưa đợi An Tử Yến lên lầu, bản thân đã phóng xuống dưới.

Chạy đến trước mặt An Tử Yến, kéo hắn ra cổng trường: “Chúng ta đi hưởng thụ ngày cuối cùng thôi.”

“Sao hả, cậu ngày mai sẽ chết à?”

“Vớ vẩn sắp sang năm mới rồi, cậu nói gở cái gì vậy hả, ngày mai không phải bắt đầu kỳ nghỉ đông sao, cậu đừng giả vờ, tớ biết cậu khẳng định sẽ nhớ tớ.”

“Cái đó cậu không cần lo.”

Mạch Đình bấu môi, thầm nghĩ: nửa năm nay cậu không để tôi sống yên ổn, thế nào trong ngày cuối cùng này tôi cũng phải tra tấn cậu đôi chút. Cậu biết An Tử Yến ghét nhất việc đi dạo phố, nhưng vẫn dùng vẻ mặt thiên chân vô tà quay đầu nhìn chằm chằm An Tử Yến: “Cùng tớ đi dạo phố được không, tớ có mấy thứ muốn mua...” Mạch Đình còn chưa nói hết câu, An Tử Yến đã xoay người đi về phía trường học. Mạch Đình tiến lên kéo ống tay áo của An Tử Yến, An Tử Yến lạnh lùng quay đầu lại.

“Đi dạo một lát thôi.”

“Không đi.”

“Cậu có thể giống người yêu bình thường ở bên cạnh tớ một ngày thôi được không, coi như tiền lì xì mừng năm mới cho tớ.”

Được lắm, An Tử Yến từ ông già Nô-en đã trở thành thần tài.

An Tử Yến còn chưa kịp phản ứng đã bị Mạch Đình kéo đi. Mạch Đình đến một hiệu kính mắt, cầm lấy một cái kính râm đeo lên mặt, xoay người cho An Tử Yến ngắm: “Có đẹp không?”

“Không đáng để đánh giá.”

Mạch Đình cầm kính râm trong tay, vẫn muốn thử một cái khác, khi đang do dự, An Tử Yến ở bên cạnh lại mở miệng: “Nếu cậu muốn giống nam chính trên phim, mỗi lần bỏ kính ra đều khiến một đám con gái la hét kinh ngạc tán thán, tớ khuyên cậu nên từ bỏ ý định ấy đi.”

An Tử Yến liếc mắt một cái là có thể xem thấu Mạch Đình, cậu có chút khó hiểu: “Tại sao?” Cậu quả thật cảm thấy nam chính trên phim mỗi lần gỡ kính mắt xuống đều rất đẹp trai.

“Cậu sẽ chỉ là một thằng con trai bình thường đeo kính râm che nắng mà thôi.”

Đáp án tàn khốc, khiến Mạch Đình bỏ ngay cái kính râm xuống, trợn mắt nhìn An Tử Yến rồi không thèm quay đầu lại tiêu sái bước ra khỏi cửa hàng. Nhưng cậu cũng không để cho An Tử Yến được yên, trên đường đi hết ngo trái lại ngo phải, hai người giống như đang giày vò lẫn nhau.

Đi ngang qua một hàng bánh rán Sơn Đông, Mạch Đình dừng lại, kỳ thực Mạch Đình không thích đồ ăn vặt, nhưng lại yêu tha thiết các loại bánh, mỳ..., cậu chỉ vào đồng bánh rán: “An Tử Yến, tớ muốn ăn cái này.”

An Tử Yến đưa tiền cho ông chủ, ông chủ cười meo meo nhận tiền: “Mấy chiếc?”

“Một chiếc, không cho rau thơm.” An Tử Yến trả lời.

“Được, chờ một chút.”

Mạch Đình tò mò nhìn An Tử Yến: “Sao cậu biết tớ không ăn rau thơm.”

Nhưng An Tử Yến không buồn trả lời, hắn còn đang nghĩ cách nhanh nhanh chấm dứt màn đi dạo phố này, bảo hắn làm chuyện mình không thích, hắn sẽ cực kỳ khó chịu.

Ăn bánh xong, hai người đều có chút mệt mỏi, liền tìm một quán cà phê ngồi nghỉ, mũi của Mạch Đình đã bị đông lạnh đến hồng hồng, hai người ngồi xuống, gọi hai cốc cà phê, khi cà phê và đường được đưa lên, An Tử Yến xé bao đường đổ vào một trong hai cốc.

Mạch Đình đang định lên tiếng, An Tử Yến đã đem cốc không thêm đường đưa cho Mạch Đình.

“Sao cậu lại biết tớ uống cà phê không thêm đường, không phải cậu trộm điều tra sau lưng tớ đấy chứ?” Mạch Đình cảm thấy An Tử Yến rất khả nghi.

“Cậu tưởng tượng hơi bị nhiều.”

“Vậy sao cậu biết được, nói a.”

“Sao tớ phải nói.”

“Cậu không nói phải không, tớ sẽ hát ở đây.” Dứt lời liềnร้อง luôn một bài, khó nghe đến mức khiến người ta ăn mất ngon, cậu khờ dại nghĩ như vậy là có thể uy hiếp An Tử Yến.

Nhưng An Tử Yến chỉ thản nhiên uống cà phê nói: “Cậu nên hiểu, làm như vậy người mất mặt chính là cậu.” Câu này phi thường hữu hiệu ngăn lại giọng ca tai họa của Mạch Đình.

“Cậu như vậy khiến tớ không thoải mái, cậu không nói tớ về nhà ăn Tết sẽ mất vui, nói đi mà, coi như tiền lì xì cho tớ.”

“Ai lại đòi nhiều tiền lì xì như vậy chứ?”

Cuối cùng An Tử Yến bị Mạch Đình quán lấy không còn cách nào khác đành phải nhượng bộ đôi chút: “Cậu tự nghĩ lại đi.”

Mạch Đình cảm thấy lời này của An Tử Yến có phần khó hiểu, nhưng cậu vẫn lục lọi trong óc một hồi, từ từ, một hình ảnh thực xa xôi dần dần hiện rõ. Là thời điểm tập quân sự hai người cùng nhau ăn cơm.

“Tôi tên là Mạch Đình, nam, chưa kết hôn, năm nay 17 tuổi, cao 1m78, chòm sao của tôi là Song Tử, song thân đều khỏe mạnh, tôi không thích ăn rau thơm, uống cà phê không thích thêm đường, không thích ăn mướp đắng, không thích mấy đồ lèo lẹt, sẽ khiến tôi toàn thân không thoải mái, thân thể vô cùng tráng kiện, tâm tính rất tốt, giấc mộng lớn nhất là trở thành nhà giàu mới nổi, cho nên mỗi ngày đều mua xổ số. Tạm thời mới nghĩ được nhiều đó, còn cậu thì sao?”

Nếu không được An Tử Yến nhắc nhở, bản thân đã quên mất những lời này, không biết từ nơi nào dâng lên một loại cảm xúc, khiến trái tim như một con bướm đang đập cánh bay đi. Hóa ra những gì mình nói cậu ấy đều nhớ hết. Rõ ràng lúc ấy còn ra vẻ chẳng hề quan tâm.

“Khi đó tớ đã tự giới thiệu, cậu lại chưa nói gì, hiện tại phải bổ sung.”

“Cậu điên à?” Hai người đã quen nhau nửa năm, còn tự giới thiệu cái quái gì nữa.

“Vậy để tớ giúp cậu, cậu tên là An Tử Yến, nam, chưa kết hôn, năm nay hai mươi tuổi, cao 1m82, con nhà giàu, hơn nữa còn có một bà chị hung mãnh, không thích cười, nhưng lúc chế nhạo người khác lại cười đặc biệt nhiều; không thích đi dạo phố; không thích ăn bánh mì và bánh ngọt; không thích nói mấy lời tình cảm, dù sao việc không thích đặc biệt nhiều; tính cách rất đen tối, tối đến không thể tối hơn. Thích nghe hát, thích bao ăn bao uống, thích nhất chính là Mạch Đình.” Mạch Đình một hơi giúp An Tử Yến hoàn thành màn giới thiệu, đương nhiên câu cuối cùng vẫn có chút tư tâm.

“Cậu thật đúng là không biết xấu hổ.”

“Có ai nói người yêu mình như vậy không hả?”

“Dù sao tính cách của tớ cũng đen tối rồi.”

Trên đường trở về sau cả ngày chơi bởi bên ngoài, Mạch Đình đột nhiên nhận được điện thoại của Hoàng Hải, Hoàng Hải là một trong số ít những người bạn của Mạch Đình, bởi vì hôm nay Mạch Đình có nhắn tin cho mấy người bạn về nhà sẽ tụ tập. Không ngờ Hoàng Hải nhanh như vậy đã gọi điện cho mình.

“Cái thằng này, giờ mới thêm gọi điện cho tớ.”

“Ừm, chuyện tụ tập, nếu có Quan Chu, tớ sẽ không đi.” Hoàng Hải luôn hi hi ha ha, hôm nay lại trở nên phi thường nghiêm túc.

Quan Chu là một người bạn khác của Mạch Đình, trước kia ba người chơi với nhau rất thân, lên trung học thì hai người họ bỏ học đi làm thuê.

“Tại sao?” Mạch Đình thấy khó hiểu.

“Loại người như nó, anh em với nhau, thế mà lại cướp khách của tớ, hiện tại phỏng chừng muốn trèo lên đầu tớ đây mà, nếu tụ tập có nó không có tớ, có tớ không có nó.” Nói xong liền cúp máy, Mạch Đình trong lòng không thoải mái, làm sao vậy a, trước kia hai người họ rõ ràng rất thân với nhau. Giờ thì thay đổi thất thường.

“An Tử Yến, có phải do tớ luôn ở trong trường, cho nên không cảm nhận được sự phức tạp của xã hội này, rõ ràng trước đây là anh em có thể vào sinh ra tử mà giờ lại trở thành kẻ thù không đội trời chung.” Hai người bạn tốt của mình biến thành như vậy, Mạch Đình khó mà chấp nhận được.

Nghe khẩu khí của Mạch Đình, An Tử Yến cũng đoán được tám chín phần, lại thấy khuôn mặt như đưa tang của cậu, cái tên này luôn coi trọng bạn bè, xem ra cậu ấy bị đả kích không nhỏ.

“Trên thế giới này có rất nhiều người là đồ tể, chỉ tồn tại bằng cách giết những người xung đột lợi ích với mình, cho nên cậu không cần phí tâm sức vào mấy việc vớ vẩn, ngoan ngoan đứng bên cạnh tớ là được, chúng ta bình thản sống cuộc sống của mình.”

“Chúng ta cùng nhau trốn tới một nơi thế ngoại đào nguyên đi.” Đúng vậy, không có gì quan trọng bằng việc được đứng bên cạnh An Tử Yến.

“Hai người mặc lá cây chạy lung tung trên hoang đảo?”

Ý tưởng không thực tế kia của Mạch Đình thật đúng là hết thuốc chữa. Cậu chuyển đề tài, đột nhiên nhớ ra một chuyện khiến người ta cao hứng, cậu lôi bằng lái xe của mình ra, quơ quơ trước mặt An Tử Yến: “Xem, đây là cái gì, tớ lấy được bằng lái rồi nha, về sau có lái xe đi đâu, để tớ phụ trách là được.”

An Tử Yến cầm bằng lái nhìn nhìn, Mạch Đình ở bên cạnh chờ đợi, cái tên An Tử Yến này ít nhất cũng nên khen mình hai câu chứ, tỷ như: oa! Cậu thật giỏi, Mạch Đình, thế mà lấy được bằng lái trước cả tớ; hoặc không ngờ cậu có thể lấy được bằng lái..., một lát sau, cậu rút cuộc cũng đợi được đến lúc An Tử Yến mở miệng, nhưng so với những gì cậu tưởng tượng hoàn toàn khác xa.

“Mạch Đình”

“Ừ?”

“Tớ nhớ rõ cậu đã từng nói với tớ năm nay cậu 18 tuổi.” Số tuổi ghi trên tấm bằng An Tử Yến đang cầm trong tay rõ ràng là 20 tuổi.

Valentines..

Một mùa Valentine lại về... Chúc cho ai đó được hạnh phúc bên nửa yêu thương, chúc cho ai đó còn cô đơn sẽ tìm thấy 1 bờ vai chia sẻ, chúc cho ai đó sẽ tìm lại được nhau sau những tháng ngày xa cách... Chúc cho ngày lễ Valentines tràn đầy hạnh phúc, ko chỉ là nụ cười mà đôi khi những giọt nước mắt cũng là niềm hạnh phúc ...

Mình vẫn FA..

22. Chương 22: Hưởng Thụ Hạnh Phúc Mới Là Việc Quan Trọng Nhất

An Tử Yến lái xe đưa Mạch Đình về nhà, bởi vì đang là ban ngày, sợ hàng xóm xung quanh đi tản bộ trông thấy, Mạch Đình ngay cả cáo biệt một câu tử tế cũng không xong, vội vàng xuống xe.

Vừa về đến nhà, còn chưa kịp ngồi xuống, bố Mạch Đình đã bắt đầu đặt nghi vấn: “Mày rút cuộc định khi nào có bạn gái?”

Lại là đề tài này, kể từ lúc Mạch Đình 20 tuổi, bố Mạch Đình ngày nào cũng lôi nó ra thảo luận, mới có 20 tuổi thôi mà, gấp gáp như vậy làm gì. Mạch Đình đột nhiên nhớ đến khuôn mặt xấu hổ của mình ngày đó khi An Tử Yến xem xong bằng lái xe phát hiện mình nói dối, nhin không được nở nụ cười.

“Mày cười ngây ngô cái gì, bố đang nói với mày đó.” Bố Mạch Đình vội nhắc nhở cậu con trai như đi vào cõi thần tiên.

“Bố sốt ruột quá đấy, chẳng phải con còn đang lựa chọn sao.” Mạch Đình đáp cho có lệ.

“Mày như vậy còn kén cá chọn canh? Tiểu Triệu nhà bên tuổi tác không sai biệt lắm, đính hôn đi, sang năm thì kết hôn.”

“Con không biết sao bố lại cuống lên như thế, con còn chưa lớn đâu, hơn nữa vẫn đang đi học.”

“Học cũng không quan trọng bằng việc nối dõi tông đường.” Mạch Đình bảo thủ là do di truyền từ bố đây mà.

“Bố đừng bức con, bức nữa con mang một thằng con trai về bây giờ.” Mạch Đình thông minh quyết định biết thời biết thế, trước thử thăm dò xem sao.

Bố Mạch Đình vừa nghe được lời này thì hơi sững sốt, sau đó không để tâm phát phát tay: “Cái loại như mày, ngay cả con gái còn chả thèm nữa là đàn ông.”

Chả trách Mạch Đình lại tự ti như vậy, người trong nhà cũng không buông tha cơ hội đả kích cậu.

“Con thì sao, kém đến mức nào chứ, đến lúc đó con mà tìm một thằng về, bố cũng đừng hối hận đấy.”

Mẹ Mạch Đình đang ở trong bếp nấu cơm cũng nhô đầu ra góp vui: “Sao hả? Đã đánh mất niềm tin vào bản thân rồi à? Không tìm được con gái thì nghĩ tìm zai? Về điểm này mày cũng có tiến bộ đấy, bố mày còn đợi ôm cháu kia kìa, nếu mày có thể sinh một đứa, cho dù mày tìm nam hay tìm nữ, có tìm gay về chúng tao cũng không quản.”

Xem ra lời này chính là gián tiếp cự tuyệt a, rõ ràng biết mình không thể sinh rồi, công tác tư tưởng sau này thật đúng là khó khăn mà.

Mạch Đình cầm di động đến trước mặt mẹ, tìm ảnh lần trước chụp chung với An Tử Yến: “Mẹ, nếu con tìm người như thế này thì sao?”

Mẹ Mạch Đình trở mình khinh thường, cái thằng này còn hăng hái như vậy, định tìm con trai thật à. Mẹ Mạch Đình nhìn vào màn hình điện thoại, trông thấy An Tử Yến bộ dáng thật tuấn tú nha, giống như ngôi sao thần tượng gì đó.

“Minh tinh này tên là gì? Sao mẹ chưa từng thấy trên tivi.” Những lời này của mẹ khiến Mạch Đình nghe mà lảng lảng, tìm được bạn trai dễ nhìn như vậy, là tùy thời có thể thỏa mãn tâm hư vinh của bản thân.

“Ở bên cạnh phòng con, chơi rất thân với con.” Mạch Đình kiêu ngạo.

Mẹ Mạch Đình dùng ánh mắt hoài nghi nhìn Mạch Đình: “Kim Thành Vũ vẫn là mối tình đầu của tao kìa.”

“Mẹ nói kiểu gì đấy?”

“Mày đừng đánh trống lảng, nhân dịp nghỉ đông thì đi làm thân một chút.” Bố Mạch Đình rút cuộc cũng nói ra quyết định đã thương lượng tốt từ trước.

“Làm thân? Sao kịch vậy, giờ là thời đại nào rồi, còn muốn đi làm thân.”

“Mặc kệ là thời nào, làm thân đều là trào lưu.”

Kỳ thực bố, mẹ Mạch Đình là do ở nhà quá mức nhàm chán, công việc cũng rất nhẹ nhàng, muốn có cháu nội chơi cùng, cho nên mới bức bách Mạch Đình như vậy.

“Tao với mẹ mày đã sắp xếp, ngày mai đến quán cà phê đầu đường, mày cứ thử không đi xem.” Bố Mạch Đình bày ra tư thái nghiêm khắc.

Đối mặt với sự uy hiếp của bố, Mạch Đình cân nhắc đôi chút, quyết định vẫn đi, dù sao cũng không chết người, có điều phải báo cho An Tử Yến một tiếng, đây là tình nhân giả, làm thân là thủ tục cần thiết. Đã là người yêu của nhau thì nên thẳng thắn thành khẩn, Mạch Đình tin tưởng chắc chắn đó chính là phương pháp để giữ gìn tình cảm, bất quá nói đi cũng phải nói lại, nếu thực thẳng thắn thành khẩn, sao cậu còn gạt An Tử Yến nói mình mới 18 tuổi.

Nói trắng ra thì, bản thân muốn thẳng thắn thì mới có thể thẳng thắn, cũng không cao thượng như vậy.

“Được thôi, bất quá chỉ có lần này, nếu không thành đừng sắp xếp gặp mặt nữa.” Ngày mai phải mặc xấu chút.

“Đối phương là một cô gái tốt, tao tin là sẽ thành. Đồng ý.”

Sau khi song phương đàm phán xong điều kiện, chuông cửa liền vang lên. Mẹ Mạch Đình lau tay vào tạp dề: “Đình Đình, để ý cái nồi hộ mẹ, mẹ đi mở cửa, không chừng là dì Tiểu Tuệ mang đồ tới cho chúng ta.”

Cửa mở, mẹ Mạch Đình liền trông thấy An Tử Yến, cảm giác như người này tỏa ra ánh hào quang, sáng đến mức mình không mở nổi mắt, khuôn mặt này hình như đã từng nhìn thấy ở đâu rồi, mẹ Mạch Đình nhớ ra ảnh chụp Mạch Đình cho xem ban nãy, so với trong ảnh còn đẹp hơn nhiều, mẹ Mạch Đình chính là đã lâu rồi chưa ngắm một ai khác ngoài bố Mạch Đình.

“Đây hẳn là chị gái của Mạch Đình, tôi tìm Mạch Đình.” An Tử Yến phi thường vô sỉ.

Lời này khiến mẹ Mạch Đình ngọt tận tâm can: “Đứa nhỏ này, miệng thực dẻo, gì mà chị gái, cô là mẹ Mạch Đình.”

“Gạt người, rõ ràng trông cô không khác chị cháu là mấy.”

Mẹ Mạch Đình lúc này cười tươi như hoa, bất quá nếu để An Tố nghe hẳn nói như thế, phỏng chừng sẽ cắn răng nghiêng lợi.

Mạch Đình ở trong bếp nghe thấy thanh âm của An Tử Yến, thiếu chút nữa thổ huyết, sợ tới mức phi như bay ra ngoài: “Sao cậu lại tới đây!” Ngữ khí phi thường không tốt, bị mẹ Mạch Đình trừng mắt nạt: “Nói chuyện kiểu gì vậy, không biết lễ phép.”

An Tử Yến cầm túi đồ giơ lên: “Cậu quên đồ trên xe.”

Cổ ý, tuyệt đối là cổ ý, rõ ràng có thể gọi điện cho mình ra ngoài lấy, cố tình lại đưa đến tận đây.

Mạch Đình đoạt lấy túi đồ từ tay An Tử Yến: “Đồng học, cảm ơn lòng tốt của cậu, hiện tại cậu có thể đi rồi.”

Lúc này mẹ Mạch Đình tung một cước đá Mạch Đình sang bên: “Thật ngại quá, Tiểu Soái.” Chưa gì đã đặt nickname a.

“Không sao ạ, hôm nay lái xe đến đây có chút việc, tiện đường tiễn Mạch Đình một đoạn, kết quả cậu ấy quên đồ trên xe, không quấy rầy mọi người nữa.”

“Không, không, không, tuyệt đối không, cảm ơn cháu a, bình thường Mạch Đình rất lễ phép, hôm nay không hiểu sao lại khác thường như vậy, có thể là do ngày mai phải đi gặp mặt.”

“Ồ?” An Tử Yến nheo mắt lại, Mạch Đình cảm thấy sống lưng lạnh lạnh.

Mẹ Mạch Đình nói tiếp: “Đình Đình nhà tôi chưa chọn được ai, cho nên cô chú mới phải tốn chút tâm tư, cô gái lần này rất tốt, Đình Đình cũng đồng ý ngày mai sẽ đi, có lẽ vui quá nên mới khác thường như vậy.” Mẹ Mạch Đình dưới tình huống cái gì cũng không biết, lửa cháy đổ thêm dầu.

“Vậy sao?” Mỗi một câu hỏi của An Tử Yến lại làm cho Mạch Đình nghe thấy mà run như cầy sấy.

“Chứ còn gì, Tiểu Soái, cháu có muốn ở lại ăn cơm không, cháu đến tận đây cũng thực vất vả.”

“Không cần, cô à, cháu còn có việc.” Nói xong nở nụ cười tươi rói nhìn chằm chằm Mạch Đình: “Đồng học, ra ngoài gặp chút.” Mạch Đình dựng thẳng tóc gáy, cậu cảm thấy nụ cười này của An Tử Yến so với khuôn

mặt diện vô biểu tình còn đáng sợ hơn, đang do dự có nên đi hay không, An Tử Yên cắn chặt răng: “Lập tức.”

Mạch Đình phi như bay ra cửa, mẹ Mạch Đình phát phát tay với An Tử Yên: “Tiểu Soái, sau này có thời gian thì đến chơi a.”

An Tử Yên đi phía trước, Mạch Đình ở đằng sau chạy chậm theo: “An Tử Yên, không phải như những gì cậu nghe được đâu, cậu đừng hiểu lầm, tớ định buổi tối sẽ nói với cậu, ai biết cậu đột nhiên lại đến nhà tớ.”

An Tử Yên dừng lại, mũi Mạch Đình đụng vào lưng của An Tử Yên.

Cậu vuốt vuốt mũi, An Tử Yên nghiêm mặt lạnh lùng: “Cậu chỉ cần nói cho tớ biết, cậu có đồng ý đi gặp mặt hay không?”

“Chuyện đó, tớ đồng ý rồi, nhưng là để ứng phó với bố mẹ tớ thôi.”

“Vậy cậu định ứng phó như vậy cả đời à.”

“Tình huống ở nhà tớ không giống nhà cậu, phải từ từ mà đến.”

“Bao lâu?”

“Sao tớ biết được.”

An Tử Yên không thèm nhắc lại nữa, lại tiếp tục đi về phía trước, Mạch Đình giữ chặt ống tay áo của An Tử Yên: “Cậu đừng đi a, đừng tức giận mà bỏ rơi tớ, tớ sẽ theo lời cậu ngoan ngoãn ở bên cạnh cậu, chuyện trong nhà nói ra bây giờ rất phiền phức, bố tớ là một người bảo thủ, nếu làm lớn chuyện, phải lựa chọn giữa cậu và người nhà, thực sự quá khó với tớ. Tình yêu và tình thân với tớ mà nói không nằm trong phạm vi lựa chọn, hai thứ vốn phải song song tồn tại.”

Kỳ thực An Tử Yên chỉ muốn hỏi thế thôi, chứ không hề muốn bức Mạch Đình lựa chọn gì đó, gian khổ cần đối mặt trong tương lai có thể tránh ngày nào thì hay ngày đó, dù sao hưởng thụ hạnh phúc mới là quan trọng nhất.

“Việc này tùy cậu, nhưng lão tử không cho phép cậu đi gặp mặt.”

“Nhưng mà...”

“Không nhưng nhị gì hết. Tớ nói cho cậu biết, tớ và việc gặp mặt cậu phải chọn một trong hai, hai cái này không thể song song tồn tại được.”

Mạch Đình cơ hồ không hề do dự. “Tớ chọn cậu, chỉ cần trong mục lựa chọn có cậu, tớ đều chọn cậu.”

23. Chương 23: Tớ Thật Rối Rắm, Cậu Lại Chẳng Sao Cả

Ngày hôm sau, bố mẹ Mạch Đình liều mạng gõ cửa phòng Mạch Đình: “Mày mau mở cửa ra, hôm qua rõ ràng đã đồng ý, giờ muốn đổi ý muộn rồi con ạ.”

Mạch Đình ở bên trong gắt gao chặn cửa: “Đổi ý thì thế nào, dù sao con cũng không đi.”

“Nếu hôm nay mày không đi, lão tử không để mày đón năm mới yên ổn.” Bố Mạch Đình ở bên ngoài rống to, đều sắp xếp ổn thỏa cả rồi, giờ nói không đi là không đi được chắc, cái mặt già này sao còn dám ra ngoài.

Mạch Đình vừa thấy bố mình nổi nóng, trong lòng cũng lo sợ phần nào, lập tức gọi điện cho An Tử Yên, đầu dây bên kia còn đang ngủ, thanh âm mơ mơ màng màng, Mạch Đình cầu cứu bạn trai của mình: “An Tử Yên, làm sao bây giờ? Bố tớ sắp phát hỏa đến nơi rồi, tớ chỉ sợ không kiên trì được lâu nữa, ổng vừa uy hiếp tớ, sẽ không để tớ yên, hay là tớ đi lấy lệ chút thôi?”

“Nếu cậu đi, lão tử khiến cậu không còn mạng mà đón năm mới.” Dứt lời liền cúp điện thoại, tiếp tục ngủ.

Mạch Đình đáng thương, tiền cũng là một đao, lui cũng là một đao.

Tiếng đập cửa bên ngoài càng lúc càng lớn: “Mạch Đình, cái thằng chết tiệt này, nếu không mở cửa, mẹ mày điên lên bây giờ.”

Mạch Đình cái khó ló cái khôn, đột nhiên nói với bố mẹ ở bên ngoài: “Con có bạn gái rồi.”

Cuối cùng cũng im lặng. Mạch Đình mở cửa ra, trông thấy hai khuôn mặt kinh ngạc, vẫn là mẹ Mạch Đình thông minh, hỏi: “Nếu mày không muốn đi gặp mặt mà cố ý kiếm cớ, mày nghĩ tao dễ lừa lắm đấy chắc.”

“Là thật. Con đâu nhất thiết phải nói dối chuyện này.”

“Sao hôm qua tao hỏi mày, mày bảo không có.”

“Vì con cảm thấy thời cơ chưa chín muồi, nói ra không tốt lắm, có điều kiện tại bố mẹ bắt con đi gặp mặt, con đành phải nói chân tướng ra.” Kỹ thuật nói dối của Mạch Đình vẫn có thể dùng được a.

“Vậy mày có ảnh của nó không?” Mẹ Mạch Đình vẫn nghi ngờ.

“Không có.”

“Ngay cả ảnh của Tiểu Soái mày còn có, ảnh bạn gái mình lại không có? Mày nghĩ tao ngốc chắc?”

“Cái đó, bạn gái con không thích chụp ảnh.”

“Nghĩ nói đùa hai câu thì tao sẽ tin? Mày gọi điện cho nó ngay trước mặt tao xem nào, để tao nói chuyện với nó, như vậy mày có thể không cần đi gặp mặt, nếu không hôm nay mày nhất định phải đi cho bằng được.” Mẹ Mạch Đình rất cương quyết.

Mạch Đình choáng váng, không ngờ mẹ mình lại khó chơi như vậy, cậu từ nhỏ đến lớn nhân duyên với con gái không được tốt lắm, bạn bè đều là con trai, bây giờ nghĩ đến con gái cũng chỉ có An Tố và Ellen, các cô ấy thì tuyệt đối không thể. Đột nhiên, trước mắt Mạch Đình sáng ngời, không phải còn có Bạch Tiểu Tư sao.

Mạch Đình thật đúng là bị kích, có thể nghĩ ra ba cô gái, tất cả đều là nhờ An Tử Yên mà quen biết được. May mắn lần trước vẫn lưu số điện thoại của Bạch Tiểu Tư, cậu tựa như vớ được cọc cứu mạng, bây giờ chỉ hy vọng Bạch Tiểu Tư đủ thông minh.

Tay cậu run rẩy gọi điện cho Bạch Tiểu Tư, đầu bên kia Bạch Tiểu Tư đang thu dọn đồ đạc, liền nhận được cuộc gọi của Mạch Đình, nhấn nghe: “Sao hả? An Tử Yên lại bắt nạt cậu?”

“Bảo bối ” Tiếng gọi phi thường thân mật.

Bạch Tiểu Tư thiếu chút nữa sặc nước bọt.

“Em đang làm gì đấy, dậy chưa, là như vậy, mẹ anh muốn trò chuyện với bạn gái anh, em nói với mẹ đôi câu thôi.”

Bạch Tiểu Tư còn chưa kịp lên tiếng, đầu bên kia truyền đến giọng nói của một người phụ nữ: “Xin chào, cháu thật sự là bạn gái của Mạch Đình nhà chúng ta?”

Bạch Tiểu Tư chính là một cô gái thông minh, đại khái đã đoán ra phân nửa, diễn trò luôn luôn là điểm mạnh của cô, cô cố gắng khiến giọng nói của mình thực ngọt, phi thường ngọt: “Chào cô ạ, đột nhiên cô muốn nói chuyện với cháu làm cháu không kịp chuẩn bị, cháu còn nghĩ Mạch Mạch chưa nói chuyện của chúng cháu với hai cô chú chứ.”

“Thì ra là thật a, cô còn nghĩ thẳng nhóc này gạt mình, nó không chịu nói thực, khiến cô chú còn bắt nó đi xem mắt, các cháu quen nhau bao lâu rồi?”

“Bắt đầu từ mùa đông năm ngoái ạ, vào một đêm rét lạnh, áo khoác của cháu bị ướt nên toàn thân phát run, Mạch Mạch xuất hiện, cầm áo khoác phủ lên vai cháu, cháu ngẩng đầu lên trông thấy khuôn mặt của Mạch Mạch, trong nháy mắt ấy, cháu rốt cuộc đã biết, nam nhân ở bên cháu cả đời là đây.” Bạch Tiểu Tư nheo mắt của mình, không để mình cười ra tiếng.

Mẹ Mạch Đình thầm nghĩ: Bạch Tiểu Tư này bộ dạng khẳng định không được tốt lắm, bằng không sao có thể nhất kiến chung tình với Mạch Đình cơ chứ. Nhưng mặc kệ nói thế nào, con mình có bạn gái, chính là một chuyện đáng mừng.

“Cô còn không biết Mạch Đình lại ôn nhu như vậy đây, hay là Tết cháu đến nhà chúng ta chơi đi, để cô ngắm cháu chút.” Thật đúng là vội vàng.

“Cô à, cháu cũng đang đón Tết ở quê, phải ở cạnh ông nội bà nội, chỉ sợ là không tới được, bất quá một khi có thời gian, cháu nhất định sẽ đến thăm cô, thường hay nghe Mạch Đình nói mình có một người mẹ rất đẹp.”

Mẹ Mạch Đình lại bắt đầu cười đến run rẩy cả người: “Xem nó nói này, cũng đúng, ở bên người nhà quan trọng hơn, vậy cô không quấy rầy cháu nữa.” Nói xong cười tủm tỉm tắt điện thoại đưa cho Mạch Đình, sau đó gật gật đầu với Mạch Đình, có vẻ thực vừa lòng. Mạch Đình thở phào nhẹ nhõm, cầm điện thoại, đột nhiên cảm thấy thực có lỗi với Bạch Tiểu Tư, mình cướp bạn trai của cô ấy, giờ còn muốn cô ấy giúp mình.

Chờ bố mẹ đi khỏi, Mạch Đình cầm điện thoại nhỏ giọng nói: “Cảm ơn a.”

“Cảm ơn cái gì mà cảm ơn, cứ xem như cậu nợ tôi lần này.” Nói xong cúp điện thoại, Mạch Đình rốt cuộc hiểu tại sao An Tử Yến và Bạch Tiểu Tư lại thấy đối phương thuận mắt, đều là người thực tế, máu lạnh a.

Có điều, sau này hẳn là sẽ không còn chuyện đi xem mắt nữa. Bạch Tiểu Tư chính là ân nhân của mình a.

Từ giờ đến Tết còn có bảy ngày, thời tiết càng ngày càng lạnh, ngày cũng ngắn hơn, mới vừa ăn xong cơm chiều trời đã tối đen, Mạch Đình ở dưới lầu xem tivi, mẹ Mạch Đình rửa chén, Mạch Đình lặng lẽ về phòng, khóa kỹ cửa, mở máy tính.

Hai ngày nay không thấy An Tử Yến gọi điện cho mình, thật đúng là loại người không biết chủ động gì cả. Bất quá trong tình yêu, luôn luôn phải có một bên chủ động, bằng không sao có thể cân đối. Mạch Đình quyết định trở thành bên chủ động, cậu gọi cho An Tử Yến.

“Có chuyện gì.”

“Gọi điện cho cậu để thông báo, tớ nghe lời cậu không đi xem mắt nữa.”

“Biết rồi.”

“Sao cậu lại biết?” An Tử Yến cứ như một nhà tiên tri vậy.

“Thách cậu cậu cũng không dám.”

“Ê, lời này của cậu hơi bị động chạm đấy, cái gì mà dám hay không dám, tớ đây là tôn trọng cậu, đã là người yêu thì phải tôn trọng lẫn nhau, điểm ấy là thường thức cơ bản nhất đấy cậu hiểu hay không hả.”

Lại bắt đầu giảng đạo lý, An Tử Yến một tay cầm điện thoại, tay kia ném bóng rổ cho Chu Cách.

“Cậu đang làm gì vậy, hô hấp không được bình thường, không phải đang làm chuyện đó đấy chứ.”

“Làm cái đầu cậu ấy.” An Tử Yến không nhịn được mắng, gọi điện đến toàn nói mấy chuyện nhảm chán.

“Đùa với cậu một chút thôi, chẳng thú vị gì cả, chừng nào cậu có thể lên mạng a.”

“Đề làm gì.”

“Tớ muốn chat webcam với cậu.”

“Tớ không muốn.” An Tử Yến ghét nhất chuyện này, hai người ngồi trước mặt máy tính, tôi nhìn cậu, cậu nhìn tôi, ở trong mắt An Tử Yến, có chút ngu ngốc.

“Nhưng mà,” Mạch Đình khựng lại giây lát, mới nhỏ giọng nói: “Tớ muốn nhìn thấy cậu.”

“Tớ không muốn nhìn thấy cậu.”

“Cậu còn nói mấy lời như vậy, có tin tớ sẽ chết cho cậu xem hay không. Nếu không thì vậy đi, cậu chỉ cần bật webcam lên, chỉnh chuẩn ngay phòng khách, tớ chỉ cần có thể trông thấy cậu là được rồi, người ta đáng chán lắm đây.”

An Tử Yến không nói gì.

“Please, thỉnh thoảng chiều tớ chút đi.”

“Bình thường tớ đều khát khe với cậu à?”

“Thường xuyên.”

Nếu An Tử Yên không cự tuyệt thì chính là đồng ý, Mạch Đình ngồi trước máy tính nhàm chán chơi trò chơi, đợi An Tử Yên, cũng không thể trách Mạch Đình được, một người đang trong trạng thái yêu cuồng nhiệt lại nhàn rỗi đến phát hoảng, ngoại trừ dính lấy bạn trai của mình ra, còn có thể làm gì. Nhưng Mạch Đình trong lòng cũng có tính toán của riêng mình, mỗi ngày đều đối xử tốt với An Tử Yên, sau đó cách vài ngày lại bỏ rơi hẳn, hẳn sẽ có cảm giác khẩn trương và trống rỗng, chiều này giang hồ xưng tụng là lạt mềm buộc chặt.

Bất quá chiều này có tác dụng với An Tử Yên hay không, vẫn là một dấu chấm hỏi rất lớn.

Có đôi lúc Mạch Đình cũng hâm mộ An Tử Yên, Mạch Đình là người luôn lập kế hoạch cho mọi việc, cậu không thích làm việc mà không có mục tiêu, cho nên sẽ thường xuyên suy nghĩ nhiều điều, lo lắng nhiều thứ. An Tử Yên lại là một người qua ngày nào thì hay ngày đó, muốn làm gì thì làm, người như vậy sống rất thoải mái, dù sao ngày hôm qua đã trôi đi, ngày mai còn chưa tới, cho nên hôm nay mới là quan trọng nhất.

Thái độ với cuộc sống này, Mạch Đình thực rồi rắm, An Tử Yên lại không sao cả.

Khi Mạch Đình còn đang nghĩ như vậy, An Tử Yên đã về đến nhà, mở máy tính, đem webcam đến phòng khách, ngay cả một câu chào hỏi cũng không có vọt vào nhà bếp lấy một ly cà phê, cầm quyển sách, bật tivi, ngồi ở sôpha xem.

Mạch Đình cẩn kiệm không nhin được lải nhải: “Rốt cuộc cậu muốn xem tivi hay đọc sách, như vậy thực tốn điện.”

An Tử Yên làm như không nghe thấy.

“Cà phê đã nguội rồi, cậu còn uống được sao?”

“Đèn nhà bếp còn chưa tắt.”

Giống y hết một bà quản gia đáng ghét, một lát sau, An Tử Yên diện vô biểu tình đứng lên, đi tới trước mặt máy tính, Mạch Đình cứ nghĩ An Tử Yên rốt cuộc cũng nói chuyện với mình, nhưng An Tử Yên lại tắt máy tính đi. Màn hình máy tính của Mạch Đình biến thành màu đen, khẽ cắn môi, thật xấu xa, ai động chạm gì hẳn, rõ ràng mình không hề quấy rầy hẳn, cái mặt thối kia là trưng cho ai xem a.

Được một lúc thì An Tử Yên gọi điện tới.

“Sao hả, bây giờ mới nhớ ra phải giải thích với tớ?”

“Sáng mai tớ tới đón cậu.” Căn bản không định trả lời câu hỏi của Mạch Đình.

“Vì sao a?”

“Bạch Tiểu Tư về rồi.”

24. Chương 24: Cảm Ơn Cậu Đã Yêu Tớ

Bạch Tiểu Tư đã trở về? Tình địch và cũng là ân nhân của mình đã trở về? Có điều nói là tình địch cũng không chuẩn xác cho lắm, rõ ràng Mạch Đình chính là tiểu tam xen vào giữa hai người bọn họ.

Mạch Đình chung quy vẫn cảm thấy mắc nợ Bạch Tiểu Tư rất nhiều, mà bản thân phải dùng tâm tình như thế nào để đối mặt với bạn gái trước đây của An Tử Yên bây giờ, thật sự là mâu thuẫn khiến người ta phiền muộn a.

Hiện tại Mạch Đình đang ngồi trên xe của An Tử Yên, tuy đã có bằng lái nhưng lái xe vẫn như cũ là An Tử Yên. Lòng bàn tay Mạch Đình ướt đầm mồ hôi, cậu chỉ thấy rằng Bạch Tiểu Tư không phải một cô gái xấu xa, nhưng phần lớn là không hiểu rõ về cô ấy, cô ấy có còn yêu An Tử Yên hay không, mà An Tử Yên nhìn thấy cô ấy có khi nào lại nhớ tới khoảng thời gian bốn năm tốt đẹp của họ hay không.

Khi Mạch Đình còn đang lặn qua lộn lại tự hỏi như vậy, xe đã dừng bên ngoài sân bay, Mạch Đình tâm tình bất ổn xuống xe, đi theo An Tử Yến tới cửa tiếp đón, vừa vặn, đang có một nhóm người kếp theo hành lý đi ra, Mạch Đình nhìn ngó xung quanh, lúc này xa xa một thanh âm phi thường lớn kêu lên: “Chồng trước!” Xưng hô này hấp dẫn sự chú ý của mọi người.

Mặt An Tử Yến tối sầm, tận lực không muốn để ý tới xưng hô đó.

Theo thanh âm, Mạch Đình rốt cuộc cũng trông thấy Bạch Tiểu Tư, tóc buộc đuôi ngựa, khoác áo màu xanh nhạt, quần bò, đi giày vải, là một cô gái có khuôn mặt xinh xắn, nhưng thực trong sáng, khiến người ta có cảm giác không giống người thường. Bạch Tiểu Tư lưng vác balô chạy sang bên này, miệng vẫn gọi: “Chồng trước, chồng trước” nói xong bỏ nhào lên người An Tử Yến ôm chầm lấy hắn: “Coi như anh có lương tâm, biết tới đón em.”

Mạch Đình ở bên cạnh, nhìn Bạch Tiểu Tư ôm An Tử Yến chặt muốn chết, mà An Tử Yến thì cau mày, một bộ không tình nguyện, bất quá Mạch Đình thật ra cũng không ghen, nếu là Bạch Tiểu Tư, cậu thấy không có vấn đề, cũng không có tư cách nói gì cả, bản thân mới là tiểu tam a.

“Buông ra.”

Bạch Tiểu Tư cười tủm tỉm buông An Tử Yến ra, thấy đứng bên cạnh An Tử Yến là một nam sinh, sáp lại gần đánh giá Mạch Đình, khiến Mạch Đình phi thường không thoải mái, cậu biết bản thân căn bản không thể sánh với Bạch Tiểu Tư. Lúc này Bạch Tiểu Tư đột nhiên ôm chầm lấy Mạch Đình: “Đáng yêu quá, chồng trước, xem ra ánh mắt của anh vẫn không tồi.”

Mạch Đình lần đầu tiên trong đời nghe được lời tán dương như vậy, cậu luôn luôn tự ti cho rằng Bạch Tiểu Tư khi nhìn thấy mình sẽ diện vô biểu tình, có lẽ sẽ chán ghét, có lẽ sẽ nghĩ sao lại quen với một người như vậy, lại không ngờ Bạch Tiểu Tư nói những lời đó, điều này khiến cậu có phần thụ sủng nhược kinh, hảo cảm với cô bạn Bạch Tiểu Tư này cũng tăng lên đáng kể.

An Tử Yến khó chịu ngăn không cho Bạch Tiểu Tư ôm Mạch Đình: “Một vừa hai phải thôi.”

“Anh mà cũng biết ghen?”

“Câm miệng.”

Mạch Đình đang sung sướng vì được khen rốt cuộc cũng tỉnh táo lại đôi chút, cười cười với Bạch Tiểu Tư: “Ăn công, cô về rồi.”

Mạch Đình gọi Bạch Tiểu Tư như vậy, An Tử Yến thấy khó hiểu. Nhưng cũng không nhiều lời, dù sao ý nghĩ của Mạch Đình luôn khác thường.

“Em đói rồi, đi ăn cái gì đi.” Dứt lời liền đi về phía xe, ngồi ở ghế sau, nhường vị trí phó lái cho Mạch Đình, hành động nho nhỏ này khiến Mạch Đình thực cảm động, Bạch Tiểu Tư thật sự là một cô gái tốt, không hề hận mình, cũng không có ý kiến với An Tử Yến. Kỳ thật tư tưởng của Bạch Tiểu Tư không hoàn toàn tốt như những gì Mạch Đình đã nghĩ, cô và An Tử Yến đều tùy tiện giống nhau, bảo là yêu nhau cũng là tùy tiện cho có mà thôi, đương nhiên sẽ không có cái gọi là yêu hận tình thù.

Dọc đường đi, An Tử Yến đều không lên tiếng, nhưng hai người bên cạnh lại lú ra lú rú, khiến hắn luôn muốn đâm xe xuống biển, dìm chết hai người họ.

Bất quá, An Tử Yến nhìn lướt qua Mạch Đình đang tán gẫu vui vẻ với Bạch Tiểu Tư, tựa hồ rất cao hứng khi được làm quen với cô bạn Bạch Tiểu Tư này, như vậy cũng không có gì không tốt.

Yêu một người không nhất thiết phải nắm giữ hết thảy của nhau, trói buộc tất cả mọi thứ, bức bách đối phương chỉ nhìn mình, chỉ có thể có một mình mình. Không gian, bạn bè, người thân, tình yêu, mới có thể cấu thành một cuộc sống đầy đủ. An Tử Yến muốn cho Mạch Đình một cuộc sống như vậy, mà không phải chỉ có một mình Mạch Đình.

Bạch Tiểu Tư ngây người bốn năm cùng An Tử Yến vẫn nhận ra từ biểu tình lạnh lùng của hắn chút ôn nhu nho nhỏ, cô hiểu ý cười cười, trước kia khi ở cùng nhau, cô còn đau lòng với tính cách thờ ơ này của An Tử Yến, cảm giác như cự tuyệt với cả thế giới, hiện tại Mạch Đình đang từng bước kéo An Tử Yến quay lại với thế giới này.

Bạch Tiểu Tư vỗ vỗ An Tử Yến từ phía sau: “Đi chỗ mà nhà em thích ăn ấy.” Sau đó quay đầu nói với Mạch Đình: “Mạch Mạch, tôi nói cho cậu biết ở đó món nào cũng ngon muốn chết, không phải người quen tôi sẽ không dẫn đến đó đâu.”

“Thực sự ngon như vậy? Tôi toàn tự mình nấu ăn, bình thường rất ít ăn ở ngoài.”

“Cậu biết nấu cơm?”

“Đầu năm nay nam nhân đều phải biết nấu cơm.”

Sau đó hai người dùng ánh mắt khinh bỉ cùng hướng về phía An Tử Yến, An Tử Yến không lên tiếng, chỉ lái xe thành hình chữ S, khuấy đảo dạ dày hai người.

Mạch Đình nhìn Bạch Tiểu Tư, trong lòng yên tâm, còn cười nhạo ý nghĩ ban nãy của mình, Bạch Tiểu Tư cùng An Tử Yến, nói là người yêu, không bằng nói là anh em.

Cuối cùng xe dừng lại trước một nhà hàng cổ kính, Mạch Đình quan sát nhà hàng này, “Đình Hương Các” một cái tên rất đặc biệt, nhìn qua thì thấy làm ăn khá được, ông chủ trông thấy An Tử Yến và Bạch Tiểu Tư, cười hì hì tiến lại nghênh đón: “Hai vị đã lâu không tới rồi.”

“Chẳng phải cháu ra nước ngoài học sao, về nhà ăn Tết mới vội chạy đến nơi này của bác, không tồi chứ.”

“Thật đúng là vinh hạnh của bác, tình cảm giữa cháu và An thiếu gia rất tốt a.” Ông chủ hoàn toàn không chú ý tới Mạch Đình sau lưng An Tử Yến.

Bạch Tiểu Tư kéo Mạch Đình lên phía trước: “Bác à, bác nhầm rồi, An Tử Yến giờ là chồng trước của cháu, hiện tại là chồng của cậu này.”

Mạch Đình trực tiếp hóa đá, ông chủ thoáng sửng sốt, tổ hợp kỳ quái cỡ nào a. Nhưng dù sao cũng là người có kinh nghiệm, rất nhanh lại khôi phục biểu tình: “Là lỗi của bác, không nhận ra, vị trí của các cháu đã sắp xếp tốt rồi, bác dẫn mọi người đi.”

An Tử Yến, Bạch Tiểu Tư, ông chủ đều là đáng vẻ không sao cả, Mạch Đình muốn phát điên, chẳng lẽ chỉ có bản thân mình cảm thấy kỳ quái, bị Bạch Tiểu Tư ở nơi đông người giới thiệu như vậy, Mạch Đình trong lòng quả thực ngọt bùi cay đắng gì đều có hết.

Ba người ngồi xuống, Bạch Tiểu Tư hưng phấn gọi món ăn, tốc độ nấu ăn của nhà hàng này không phải nhanh bình thường, lập tức liền mang lên, Mạch Đình tùy tiện gấp một miếng cho vào miệng, khuôn mặt lộ vẻ hạnh phúc: “Quả nhiên rất ngon.”

“Cậu là thằng ngốc à?” An Tử Yến nhìn Mạch Đình ngay cả ăn mà cũng có thể hạnh phúc như vậy.

“Thấy chưa, tôi đã bảo là ngon mà lại,” Bạch Tiểu Tư không ngừng gấp thức ăn tống vào miệng mình, hoàn toàn không có đáng vẻ của tiểu thư khuê các, Mạch Đình cảm thấy đáng tiếc cho khuôn mặt của Bạch Tiểu Tư, bị đáng ăn của cô ấy phá hỏng.

“An Tử Yến, bố mẹ anh đã sớm gọi điện bảo em đến nhà anh ăn Tết, anh còn chưa nói với bố mẹ a, em nói cho anh biết, em không phải là không muốn nói ra trước, nhưng nói hộ gì đó em sẽ không làm.”

“Vẫn chưa.”

“Bây giờ cứ tạm giấu trước đã, dù sao chúng ta đều đang đi học, hơn nữa nói ra lúc này trong nhà náo loạn lên cũng không biết giải quyết thế nào, giờ nghĩ cách ứng phó rồi nói sau cũng không muộn a.” Mạch Đình mọi việc đều lo lắng chu toàn nói.

“Đau dài không bằng đau ngắn, giờ nước ngoài con trai sắp con trai cũng nhiều mà.” Bạch Tiểu Tư nói chuyện luôn luôn thẳng thắn như vậy.

Mạch Đình đỏ mặt tranh luận: “Cô không nói được lời nào dễ nghe chút à, chúng tôi là quan hệ yêu đương thuần túy, tiếc cho người mang danh độc sách như cô.”

“Ái chà, vẫn còn ngượng ngùng thế. Chẳng lẽ các cậu còn chưa sắp nhau?”

“Sao cô cứ mở miệng ra là sấp thế hử, sấp cái gì mà sấp, khó nghe bỏ xừ, cái từ sấp này con gái như cô đáng nhẽ không được nói, hơn nữa nghe ra còn có điểm háo sắc.” Hình như mở miệng ra toàn nói “sấp” phải là Mạch Đình mới đúng.

“Lão tử còn đang ăn cơm.” An Tử Yến ở một bên rớt cuộc cũng lên tiếng. Thành công ngăn lại vấn đề tranh luận giữa Bạch Tiểu Tư và Mạch Đình.

Com nước xong xuôi, An Tử Yến đuổi Bạch Tiểu Tư về nhà.

Bạch Tiểu Tư phát tay với hai người: “Rốt cuộc nên giấu hay nên thẳng thắn, là chuyện của các anh. Bất quá, việc này em vẫn tán thành giấu diếm, em biết anh không muốn, nhưng sau khi nói ra, người chịu tổn thương lớn nhất là Mạch Mạch, anh có thể cam đoan bố mẹ anh sẽ ngồi yên không? Anh là người rõ nhất tính cách của mẹ mình, phải sống phải chết, từ từ hẵng nói a.”

Mạch Đình cũng đồng ý gật gật đầu, về điểm này cậu có chung suy nghĩ với Bạch Tiểu Tư, bất kể thế nào, thời cơ cũng chưa chín muồi: “Vậy cô nói xem giấu diếm tới bao giờ mới thú nhận đây?” Mạch Đình khiếm tốn thỉnh giáo.

“Đợi đến khi bố mẹ anh ấy chết già.”

“Mau lượn đi.” An Tử Yến nói xong kéo Mạch Đình đi, Bạch Tiểu Tư nhìn theo dáng hai người rời khỏi, thật đúng là đôi vợ chồng son hạnh phúc.

Ở trên xe, Mạch Đình còn đang suy nghĩ vấn đề nọ: “An Tử Yến, hiện tại chúng ta vẫn đang là sinh viên, có một số việc chúng ta không thể tự mình gánh vác, đợi chúng ta trưởng thành hơn một chút rồi nói sau, được không?”

“Cậu hai mươi tuổi rồi mà còn chưa đủ lớn?”

Mạch Đình đẩy An Tử Yến: “Cậu nói vậy là có ý gì, hai mươi tuổi thì sao, hai mươi tuổi trên ai chọc ai à, ở trong lòng tớ, tớ vĩnh viễn đều là một đứa trẻ không được a.”

“Được ”

Đối với khẩu khí như vậy của An Tử Yến, Mạch Đình càng tức giận, nhếch khóe miệng.

“Chuyện sau này, để sau hãy nói.” An Tử Yến nói xong nắm lấy cằm Mạch Đình, tiến lại gần hôn môi cậu. Mạch Đình sững sốt, tròng lớn mắt, sau đó liều mạng dấn lên vai An Tử Yến: “Cậu chuyên tâm lái xe đi.” Tuy là trách cứ, trên mặt lại tràn đầy hạnh phúc. Cậu nằm xuống ghé vào trên đùi An Tử Yến, đêm đã về khuya, Mạch Đình chỉ nghe được tiếng xe chạy cùng tiếng tim đập của chính mình, mí mắt của cậu càng ngày càng nặng: “An Tử Yến, cảm ơn cậu đã yêu tớ.” Dứt lời liền ngủ mất.

“Không cần khách khí.” An Tử Yến nhẹ nhàng vươn tay vuốt ve mái tóc của Mạch Đình.

25. Chương 25: Hãy Tôn Trọng Chồng Mình

Khi xe chạy đến nhà Mạch Đình, Mạch Đình đã ngủ ngon lành trên đùi của An Tử Yến, An Tử Yến đẩy Mạch Đình: “Này, mau dậy đi.” Động tác phi thường thô lỗ, Mạch Đình mặt nhăn mày nhú, hất tay An Tử Yến ra, lại ngủ tiếp. Mặc cho An Tử Yến kêu thế nào, Mạch Đình bởi đêm qua suy nghĩ chuyện về Bạch Tiểu Tư mà không ngủ được, hôm nay lại chạy ngược chạy xuôi, ngủ rất sâu, căn bản là không muốn thức dậy.

An Tử Yến bất đắc dĩ tắt máy, im lặng ngồi trên xe, lấy tay chống đầu, ngắm Mạch Đình.

Cứ như vậy qua một đêm, Mạch Đình rớt cuộc mở mắt, vừa tỉnh lại mất vài giây để xác định mình đang ở đâu, cậu đột nhiên ngồi bật dậy, áo khoác của An Tử Yến từ trên người cậu rơi xuống. An Tử Yến bị động tác của Mạch Đình đánh thức, Mạch Đình giật giật tóc mình: “Sao cậu không gọi tớ dậy, tớ biết nói thế nào với bố mẹ bây giờ, đều tại cậu, cậu mà đánh thức tớ thì không sao rồi, tối hôm qua nói không chừng có hàng xóm trông thấy, sao cậu lại không cẩn thận vậy hả.”

Mạch Đình chĩa mũi dùi về phía An Tử Yến.

An Tử Yến bị chỉ trích như vậy, khế cắn môi, có phải bình thường quá cứng chiều cậu ấy rồi hay không, hiện tại dám đập lên cả mặt mình, An Tử Yến lạnh mặt xuống xe, đi đến bên Mạch Đình mở cửa xe, Mạch Đình vừa thấy biểu tình của An Tử Yến liền biết không ổn, liền tục lùi về sau: “Cậu định làm gì, đừng quá xúc động, có việc gì từ từ thương lượng.”

“Với cậu? Không thể thương lượng.”

“Lời này sao mà khó nghe quá, dù gì cũng là vợ chồng với nhau, đừng nói chuyện như người xa lạ vậy chứ.”

An Tử Yến túm được Mạch Đình đang dán chặt người vào ghế, tha ra bên ngoài. Sau khi lùi ra rồi, giữa thanh thiên bạch nhật quang minh chính đại áp Mạch Đình trên xe, tư thế phi thường mờ ám, lạnh lùng nhìn Mạch Đình: “Nè, nói mấy câu dễ nghe xem.”

“Vô duyên vô cớ bắt tớ nói mấy lời dễ nghe làm gì.”

An Tử Yến liền tháo luôn thắt lưng của Mạch Đình, Mạch Đình bị hành động trắng trợn này dọa cho sợ tới mức tim gan phèo phổi gì cũng muốn vọt ra ngoài, cậu muốn phản kháng, bắt đắc dĩ bị An Tử Yến tóm được tay, may mắn nhất chính là, bây giờ vẫn còn sớm, trên đường căn bản không có ai qua lại.

“Vị đại ca này, đừng đùa quá trớn, ở đây rất gần nhà tớ đó.”

An Tử Yến không thèm để ý, lần này là mở cúc quần. Mạch Đình xoạc chân ra, để tránh quần rơi xuống: “Cậu mẹ nó là lưu manh à, cậu có tin tớ đến cục cảnh sát cáo trạng không, để cậu tiếng xấu lan xa.”

Lần này thì An Tử Yến kéo khóa quần Mạch Đình, Mạch Đình rốt cuộc sụp đổ: “Tớ sai rồi, tớ sai rồi, xin hãy tha thứ cho tớ vì đã chỉ trích cậu vô lý, tớ không nên nói với cậu như vậy.”

“Còn chưa đủ.” An Tử Yến một phen kéo quần Mạch Đình xuống, Mạch Đình chỉ còn sót lại cái quần sịp, cậu quả thực khóc không ra nước mắt, cậu không ngờ An Tử Yến lại dã man như vậy, mình chỉ phạm chút lỗi nhỏ thôi mà.

“Tớ sẽ viết một bức thư ăn năn hối cải.” Mạch Đình đã hoàn toàn thỏa hiệp, bây giờ còn có gì quan trọng hơn việc giữ gìn trong sạch của bản thân.

An Tử Yến cùng Mạch Đình ngồi trong xe nguyên một đêm, chân bị gối đến tê rần, kết quả sáng sớm vừa tỉnh lại đã bị đầu sỏ gây tội mắng vốn, hần không định dễ dàng buông tha cho Mạch Đình, An Tử Yến ném thắt lưng của Mạch Đình vào trong xe, kéo rách quần cậu, tìm cách phá hỏng khóa quần, sau đó bỏ mặc Mạch Đình đứng đó.

“Thư hối lỗi hôm nay phải gửi vào mail cho tớ.” Dứt lời ngồi vào trong xe, lái xe rồi đi.

Hết thấy động tác đều quá mức nhanh chóng, nhanh đến mức Mạch Đình căn bản không kịp phản ứng. Túm cái quần đã rách hỏng, chẳng thèm để ý đến hình tượng nữa, xằng giọng hô to: “An Tử Yến, mẹ nó cậu chính là vương bát đần.” Vừa mắng xong thì An Tử Yến lùi ngay xe quay lại, dừng bên cạnh Mạch Đình, hạ cửa sổ xuống: “Cậu vừa nói gì?”

“Lão tử nói, lão tử quả thực yêu cậu đến chết mất.” Mạch Đình ánh mắt tròn tròn, nghiêng răng nghiêng lợi phun ra từng chữ.

An Tử Yến hài lòng lái xe rời đi.

Ngẫu nhiên trừng phạt cậu một chút, để cậu biết ai mới là công.

Đối với sự bá đạo vô lý của An Tử Yến, Mạch Đình giận mà không dám nói gì, cậu xem như linh hội được bản chất thật sự của An Tử Yến, là một tên lưu manh chính hiệu. Cậu túm quần, lặng lẽ mở cửa nhà, nhẹ chân nhẹ tay muốn trở về phòng mình, lại bị mẹ bắt gặp: “Tối hôm qua đi đâu không về?”

“Con...” Mạch Đình nhất thời không tìm được lý do.

“Con cái gì mà con.” Lúc này mẹ Mạch Đình mới thấy rõ Mạch Đình đang gắt gao túm quần, tóc tai tán loạn, đi đến cầm tay Mạch Đình: “Con túm quần như vậy làm gì.”

Tay Mạch Đình vừa bị lấy ra, quần liền rơi xuống, chỉ còn chừa lại quần sịp, mẹ Mạch Đình nhéo tai cậu: “Mày xem cái bộ mặt đáng khinh của mày đi, tối hôm qua chạy đi lêu lổng ở đâu, nói rõ cho lão nương, đến quần còn thành ra như vậy.”

“Đau, mẹ à, không phải như mẹ nghĩ đâu, buông ra, đau đau.”

Một màn ban nãy của An Tử Yến và Mạch Đình ở bên ngoài bị một nữ sinh chạy thể dục buổi sáng trông thấy, cô ta bẻ ngón tay răng rắc, oán hận nhìn chằm chằm về phía nhà Mạch Đình.

Rất nhanh, thư hồi lỗi của Mạch Đình đã viết xong.

Thư hồi lỗi

Tôi - Mạch Đình bởi vì không tôn trọng chồng mình là An Tử Yến, khiến hai người nảy sinh cãi vã kịch liệt, tôi đã bại trận. Cuối cùng dưới sự cẩn thận giáo dục và ôn nhu khuyên răn của An Tử Yến, rốt cuộc nhận thức được bản thân còn nhiều thiếu sót và sai trái, đối với người yêu không đủ nghiêm túc, chuyện này khiến tôi hiểu được, chồng mình chính là hết thấy, cho dù đúng hay sai, anh ấy vẫn là tất cả. Chúc trách của tôi không phải là chỉ trích anh ấy, không phải lớn tiếng nói chuyện với anh ấy, mà là hảo hảo yêu thương anh ấy, hảo hảo hầu hạ anh ấy, phục tùng anh ấy.

Khi Mạch Đình viết thư hồi lỗi, quả thực là rưng rưng nghẹn ngào. Lại chỉ đổi lấy một câu bình luận lãnh đạm của An Tử Yến: “Viết buồn nôn như vậy làm gì.”

“Tớ viết thế là hay lắm rồi, cậu đừng có mà không biết chừng mực.” Mạch Đình lý luận cùng An Tử Yến trên điện thoại.

“Chú ý thái độ của cậu.”

“Tớ cứ thái độ đấy, sao hả, đánh tớ a, đến phá đồ đi, tớ đang ở nhà, xem cậu làm thế nào.” Mạch Đình hiện tại đang ở nhà nên cậy mạnh, dù sao cách xa như vậy, An Tử Yến cũng không làm gì được mình.

“Đừng làm chuyện điên rồ.” Lời khuyên từ An Tử Yến.

“Đừng tự cho mình là đúng.” Lời khuyên của Mạch Đình.

An Tử Yến cúp điện thoại, Mạch Đình làm mặt quỷ với cái điện thoại, sao hả, hết lời để nói rồi chứ gì, nhà, chính là thành lũy của tớ a. Ước chừng qua năm phút đồng hồ, mẹ Mạch Đình đằng đằng sát khí vọt vào: “Mạch Đình mày giỏi lắm, hôm đó còn nói cái gì mà đến nhà bạn chơi, nếu Tiểu Soái không gọi điện thoại nói cho tao biết, buổi tối hôm đó mày chạy đi lêu lổng với mấy đứa không đứng đắn, uống rượu đến hùng đông, tao vẫn bị mày gạt chằng biết gì, chẳng trách bộ dáng hôm đó lại như vậy, hiện tại đủ lông đủ cánh rồi, dám nói dối tao à.”

Tiếng kêu thảm thiết của Mạch Đình từng tiếng từng tiếng truyền ra từ trong phòng.

Sau khi bị dẫn cho một trận, Mạch Đình không phục lấy điện thoại gọi cho An Tử Yến: “Mượn tay người khác trả thù, sao được coi là anh hùng hảo hán.”

“Không phải trả thù, là giáo huấn cậu.”

“Giáo huấn cái gì?”

“Tôn trọng chồng của mình.”

26. Chương 26: Năm Mới Vui Vẻ, An Tử Yến Của Tớ

An Tử Yến đã đến thành phố khác đón năm mới cùng gia đình ông nội, Mạch Đình hà hơi, cầm phong thư từ trong phòng ấm áp chạy ra ngoài, viết lời chúc của mình lên một tấm thiệp, ghi địa chỉ mà Bạch Tiểu Tư cho. Mạch Đình cảm thấy gửi thiệp có ý nghĩa hơn so với việc gửi một tin nhắn chúc mừng, nhìn phong thư rơi vào trong hòm thư, Mạch Đình vỗ vỗ hòm thư: “Người anh em, tình yêu của ta liền trông cậy vào người, phải nhanh đưa tận tay anh ấy nha.” (ta thấy người trực tiếp nhờ vả nhân viên bưu điện còn thực tế hơn.)

Mạch Đình chỉ mặc áo ngủ rùng mình một cái, rãng va vào nhau lập cập chạy về phòng, sau đó luôn nhìn ra ngoài cửa sổ, cho đến khi nhân viên bưu điện mang thư đi, cậu mới nhẹ nhàng thở ra. Quê Mạch Đình rất xa, nhà cậu bình thường đều hai, ba năm mới về một lần. Năm này nhà cậu đón Tết ở đây thôi.

Mạch Đình biết tách ra như vậy bản thân có lẽ sẽ nhớ An Tử Yến, nhưng không ngờ mình lại nhớ An Tử Yến đến mức này, nhưng cậu cũng không định gọi điện thoại cho An Tử Yến, cậu quyết tâm mừng năm mới phải lạnh lùng một chút với An Tử Yến, để hẳn phải chú tâm tới mình, biết mình quan trọng thế nào, những người đang yêu luôn có vài thủ đoạn đùa giỡn kiểu này.

Ba mươi Tết rất nhanh đã tới rồi, tuy rằng một nhà chỉ có ba người cùng nhau ăn Tết, nhưng vẫn rất vui vẻ, không nhất định phải nhiều người mới có không khí, Mạch Đình nhìn mưa phùn ngoài cửa sổ, nhớ đến An Tử Yến, khi nào mới có thể cùng hẳn đón năm mới?

Đầu bên kia An Tổ từ ngoài về, ném một phong thư cho An Tử Yến, An Tử Yến nhìn chữ viết xiêu xiêu vẹo vẹo trên phong bì, biết ngay là ai gửi, từ từ mở ra, để lộ một tấm thiệp, màu đỏ rực, có in hình hai chú cá mập mập, thật đúng là làm màu.

Lật mặt sau, thấy dòng chữ như sau:

Năm mới vui vẻ, An Tử Yến của tớ, ở đây bắt đầu có tuyết rơi, rất lạnh. nhưng tớ sẽ cố gắng đợi cậu trở về sưởi ấm cho tớ, sang năm cũng phải yêu tớ thật nhiều nha.

Mạch Đình của cậu.

An Tử Yến mắng: “Ngu ngốc.”

An Tổ ngó sang nhìn: “Ai a.”

“Không liên quan tới chị.” An Tử Yến đem tấm thiệp cất vào túi.

Kỳ thật An Tổ đã sớm đoán được là ai, ngoại trừ Mạch Đình còn có thể là ai cơ chứ, cô bĩu môi: “Bây giờ Tiểu Tư đã về, sao em còn ở bên thằng nhóc kia, thân thể ông nội vốn không khỏe, một khi biết được, tức giận khiến bệnh nặng thêm thì sao. Năm nay Tiểu Tư tìm đủ lý do không đến nhà ta, không phải em đã làm chuyện gì tổn thương nó đấy chứ.”

Từ lúc về đây ăn tết, An Tổ luôn một mực theo sát An Tử Yến nói mấy chuyện này.

“Đang nói với em đó, thái độ xa cách vậy là sao. Có đôi khi chị thật sự không hiểu em đang suy nghĩ cái gì, Tiểu Tư có chỗ nào không tốt? Mạch Đình Tốt hơn nó ở điểm nào? Em mù rồi à.” An Tổ càng nói càng tức giận.

“Chị nên biết lúc nào thì nên ngậm miệng lại.”

“Chị là chị của em mà.”

“Thứ của tôi, chị tốt nhất đừng nên đụng vào, không phải nói nhiều.” Dứt lời, An Tử Yến đứng lên đi ra ngoài, tựa vào tường, xem đồng hồ, sắp mười hai giờ rồi, lấy di động ra gọi cho Mạch Đình, chuông mới reo một lần Mạch Đình đã nhận cuộc gọi, cậu chờ cuộc gọi này đã lâu.

“Còn biết gọi điện thoại cho tớ?” Mạch Đình có chút giận dỗi.

Đầu bên kia không nói gì, Mạch Đình tiếp tục: “Chỗ cậu chắc vui lắm nhỉ, thực hâm mộ, có thể cùng ông bà nội và mọi người đón năm mới, số tớ không tốt như vậy.” Mạch Đình ghé vào trên giường nói chuyện phiếm cùng An Tử Yến.

“Nếu cậu muốn, có thể đến đây.”

“Vớ vẩn, ai muốn đến đó đón năm mới với cậu.” An Tử Yến đột nhiên nói vậy, khiến Mạch Đình có chút thẹn thùng: “Đúng rồi, khi nào cậu mới về?”

“Sao hả?”

“Tớ hình như có chút nhớ cậu, bắt quá cậu đừng vui mừng quá sớm, tớ chỉ nhớ một chút thôi, cuộc sống của tớ vẫn muốn màu muốn về a.”

“Ừ.”

“Ừ cái gì mà ừ.” An Tử Yên phản ứng lãnh đạm như thế, thật sự là quá đáng, Mạch Đình mếu máo.

5,4,3,2,1 tiếng chuông vang lên, tiếng pháo hoa nổ tung trên bầu trời chấn động lỗ tai của cả hai, Mạch Đình từ trên giường đứng lên, kéo màn gió ra, nhìn ngắm không trung sáng ngời.

“Năm mới vui vẻ, An Tử Yên.”

“Mạch Đình.”

“Ừ?”

“Cậu phải hiểu.”

“Ừ?”

“Tớ yêu cậu.” Dứt lời liền cúp điện thoại. Mạch Đình cầm điện thoại sững sốt tại chỗ, tên kia vừa nói gì? Mình không nghe lắm đấy chứ, hể thế mà lại nói ra câu này, trái tim của Mạch Đình giống như pháo hoa từng bùng nổ rõ, cười ngây ngô, hạnh phúc là gì? Là một câu nói của cậu có thể khiến tớ cảm động thật lâu, Mạch Đình lại quay về giường, năm nay rất rất đặc biệt a!

An Tử Yên ở đầu bên kia có chút phiền não lấy tay chọt tường, nói mấy câu củ chuối này, quả nhiên rất kỳ cục.

Nhưng mấy câu củ chuối đó lại vừa vặn là những gì Mạch Đình vẫn muốn nghe.

Vì báo cáo An Tử Yên đem lại hạnh phúc cho mình, Mạch Đình được hời nhắn tin cho hắn: “Hai hôm nay tớ nghe được một ca khúc trên mạng.”

Rồi nửa đêm khuya khoắt tốn một giờ ấn phím điện thoại, mới viết xong lời bài hát gửi qua.

Greatness as you

Smallest as me

You show me what is deep as sea

A little love, little kiss

A little hug, little gift

All of little something, these are memories

You make me cry, make me smile

Make me feel that love is true...

You always stand by my side

I dont want to say goodbye

You make me cry, make me smile

Make me feel the joy of love.

Oh! kissing you...

Thank you for all the love you always give to me,

Oh! I love you

“An Tử Yên, tớ học xong, sau này hát cho cậu nghe được không.”

“VẬY THÌ KHÔNG CẦN.”

Ai chả biết giọng hát của Mạch Đình, chết người không đèn mạng.

Năm mới cứ tùy tùy tiện tiện như vậy liền trôi qua, dù sao Mạch Đình cảm thấy Tết năm nào chả như nhau, không có gì đặc biệt hay mới mẻ cả. Trước đây còn trông chờ đến Tết để được nhận tiền mừng tuổi, giờ đã lớn rồi, hy vọng duy nhất này cũng mất, cho nên cảm giác của Mạch Đình với những ngày Tết là không quá hứng thú.

Ăn Tết xong, An Tử Yên dù sao cũng phải quay về.

Cậu lại nhện không được ngứa tay gọi cho An Tử Yên: “Cậu về chưa.”

“Rồi.”

“Có mang cho tớ đặc sản gì không?”

“Không.”

“Sao lại thế, giờ cậu có ở nhà không, tớ mang sủi cảo mẹ làm sang cho.”

An Tử Yên rất muốn cự tuyệt sự nhiệt tình tràn lan của Mạch Đình, nhưng cuối cùng vẫn nhịn xuống, Mạch Đình phi thường không ngại phiền toái mang theo sủi cảo ngồi xe ba tiếng đồng hồ tới nhà An Tử Yên, vừa đến cổng, cậu thấy trước cửa có đậu một chiếc xe, tuy cậu không hiểu biết mấy về xe cộ, nhưng chiếc xe này vừa nhìn đã thấy cực kỳ đẹp, hơn nữa còn rất mới, là có ai đó đến đây à? Sao An Tử Yên không nói gì với mình, cậu cầm sủi cảo lên lút đi đến cửa sổ nhìn lên vào trong nhà, ngoại trừ An Tử Yên đang chơi máy tính ra, không có ai khác. Mạch Đình gõ gõ cửa sổ nhỏ giọng nói: “An Tử Yên, là tớ, Mạch Đình.” Giống như gián điệp vậy.

An Tử Yên quay đầu lại thấy Mạch Đình đang dáo dác nhìn xung quanh: “Cậu làm gì vậy.”

“Có ai đến nhà cậu à, tớ sợ không tiện.”

“Không có ai cả.”

Mạch Đình khôi phục âm lượng bình thường: “Không có ai cả? Vậy chiếc xe bên ngoài là của ai?”

“Của tớ.”

“Cậu lại mua xe mới? Có lắm hay không, cậu nhiều tiền như vậy, quỳn góp từ thiện đi, sao lại vô tâm vô phể, không vì quốc gia, không biết suy nghĩ cho các em nhỏ nghèo khó, Trung Quốc lấy làm hổ thẹn vì có những người như cậu.”

“Được tặng.”

“Ai lại đầu đất đi tặng cả một chiếc xe tốt như vậy, trong nhà thừa tiền à.” Mặc kệ là ai lãng phí tiền, đều không tránh được bị Mạch Đình mắng.

Mạch Đình nhìn nhìn chiếc xe, đi đến gần, dán mặt vào cửa xe, tấm tắc tán thưởng: “Xe tốt, thật sự là xe tốt.” Nói xong lại chạy về phía cửa sổ tiếp tục đối thoại với An Tử Yên: “Chiếc xe này của cậu có công năng gì mới không.”

An Tử Yên chơi game, bởi vì dựa lưng về phía Mạch Đình, cho nên Mạch Đình không trông thấy biểu tình kỳ quái của hắn: “Toàn bộ được điều khiển bằng giọng nói.”

Cái này khiến Mạch Đình kinh ngạc há hốc mồm: “Thật hay giả, hiện tại khoa học kỹ thuật đã phát triển đến mức này rồi sao? Vậy, tớ có thể thử một chút không?”

“Ừ.”

Mạch Đình để sủi cảo sang một bên, nhìn xe xắn tay áo, đi một vòng quanh xe rồi mới hắng hắng giọng: “Mở khóa.” Xe bíp một tiếng, đèn sáng, khóa mở, Mạch Đình càng thêm hưng phấn, nói với An Tử Yên ở trong phòng vừa cầm chìa khóa xe bấm một cái: “An Tử Yên, xe này thật thần kỳ.”

“Mở cửa.”

Lần này không có phản ứng, Mạch Đình tưởng mình nói không đủ to, cho nên dùng hết khí lực rống với cái xe: “Mở cửa.” Đáng tiếc vẫn là không phản ứng.

“Câu phải lịch sự hơn.” An Tử Yến tận lực giữ cho ngữ khí của mình có vẻ bình thản một chút.

Cậu đứng ở cửa sổ chỉ vào An Tử Yên: “Cậu còn lương tâm hay không, lão tử tốt bụng tặng sủi cỏ cho cậu, cậu lại nhảm chán đến mức chơi xổ số, cậu là trẻ con à.”

Mạch Đình đồ mắt không thêm để ý gì nữa, đi đến trước cửa sổ: “An Tử Yến, hôm nay lão tử phải quyết một phen sống mái với cậu.” Dứt lời liền giống như quân trinh thám, leo cửa sổ vào nhà, vừa định động tay động chân với An Tử Yến, đột nhiên nhớ ra một vấn đề còn nghiêm trọng hơn, trên mặt liền đổi sang nụ cười nhinọt: “Đồng học, vậy xe cũ của cậu phải xử lý thế nào?” Biểu tình đại gia à chi bằng tặng ta đi.

“Đường a, kỳ thực tớ cũng rất nghèo, nước phù sa không chảy ruộng ngoài. Cậu nói xem có phải không.”
Mạch Đình đột nhiên trở nên ôn nhu rất nhiều, phô trương tình cảm.

Những lời Mach Đình nói lúc trước, An Tử Yến liền trả lại hết cho cậu.

• • • • •

Happy China new years....

27. Chương 27: Vĩnh Viễn Không Nên Xem Thường Đàn Bà Con Gái

Mạch Đình ở dưới thân An Tử Yến đã hơn một giờ rồi cuộc chống đỡ không nổi nữa, cảm giác giống như bị say xe, quay đầu nhìn An Tử Yến: “À ừm ừm An Tử Yến à có thể hay không ư à nghĩ một chút.”

“A ha tớ đây không phối hợp nữa a câu.”

Một chút kích thích cộng một chút khiêu khích, khiến Mạch Đình lại trầm luân vào lửa dục vô hạn. Không thể trách An Tử Yên thủ đoạn cao minh, chỉ có thể trách thân thể Mạch Đình quá mức mẫn cảm.

“A ha a cậu! ” Đối với phản ứng của “cậu nhỏ” đang nằm trong tay An Tử Yến, Mạch Đình cảm thấy rất xấu hổ.

76

“Ừm a đáng ghét!”

“Biểu tình của cậu lại không giống như vậy.” An Tử Yến cúi người hôn lên đôi môi hé mở của Mạch Đình, bởi vì rên rỉ quá lâu mà có phần khô khốc, An Tử Yến nhẹ nhàng làm cho nó một lần nữa trở nên ướt át. Hạ thân vẫn không ngừng thăm dò trong cơ thể Mạch Đình, khám phá hết thấy mọi thứ, cảm thụ độ ẩm cùng lửa nóng ở nơi đó.

Mạch Đình đã gần như vô lực, mông bắt đầu hạ xuống, An Tử Yến lại nâng lên, hai tay Mạch Đình gắt gao túm chặt chần, cắn môi dưới, cảm thấy rất mất mặt, rõ ràng luôn miệng nói không cần nhưng thân thể lại trắng trợn phản bội.

“Ừ a thật thoải mái ừm a a ” Vẫn là không nhịn được nói ra cảm thụ chân thật.

An Tử Yến lật Mạch Đình lại, kéo chân cậu đặt lên vai mình, lần nữa tiến vào, Mạch Đình hít sâu một hơi ngửa cổ ra sau, toàn thân đều căng thẳng: “A a ư a a ” Thanh âm động lòng người.

Mạch Đình lại bắt đầu rơi vào trạng thái điên cuồng, ánh mắt mê ly.

“Thanh âm này dễ nghe hơn cậu hát nhiều.” Câu nói này của An Tử Yến phi thường không hợp thời.

“A cậu a ừm ư tớ ” Mạch Đình ngay cả nói cũng nói không xong.

An Tử Yến đẩy nhanh tốc độ, Mạch Đình cong thắt lưng, cậu biết An Tử Yến sắp đến, bản thân cũng chống đỡ hết nổi, dưới sự trùng kích kịch liệt, hai người đồng thời tiết ra, Mạch Đình bởi vì quá mệt mỏi, trực tiếp ngủ thiếp đi mất.

Ra giường nhả nhúm, tiếng thở dốc mờ ám, mồ hôi nóng bỏng, ôn nhu lưu lại, An Tử Yến cùng Mạch Đình. Tất cả đều là minh chứng cho tình yêu này, có tình yêu của cậu, cũng có tình yêu của tớ. Xin hãy tiếp tục, kéo dài tình yêu này, kéo nó đến mức sâu nhất, sâu đến tận cùng.

Khi Mạch Đình tỉnh lại, thấy mình đang nằm trong ngực An Tử Yến, cậu nhúc nhích loi di động ra xem, đánh thức An Tử Yến, An Tử Yến nhúu cặp lông mày xinh đẹp mở mắt ra: “Cậu lộn xộn gì vậy.”

Tình cảm mãnh liệt vừa mới qua đi, Mạch Đình có chút thẹn thùng, lấy chăn che mặt: “Cậu nhìn tớ như vậy làm chi.”

“Tớ nói chuyện với cậu, không nhìn cậu thì nhìn ai.”

Bình thường một bộ hung hăng giáo dục người khác, trên giường lại trở nên mềm mại và thẹn thùng.

“Đã chiều rồi, tớ phải về.” Mạch Đình giãy dụa muốn rời giường, bị An Tử Yến kéo lại, ôm từ sau lưng, nhiệt độ cơ thể truyền vào lưng Mạch Đình, gắt gao ôm Mạch Đình vào trong ngực: “Ngủ thêm một lát.”

“Nhưng mà...”

“Lão tử bảo cậu ngủ.”

Mạch Đình cảm nín, im lặng nằm trong lòng An Tử Yến, hô hấp của hắn phả vào tai cậu, trước đây, bản thân chưa bao giờ nghĩ rằng sẽ có ngày hôm nay, nhưng giờ mình lại chân chân thật thật có được người này. Tựa một giấc mộng. Nghĩ như vậy, Mạch Đình lộ ra nụ cười mỉm ngọt ngào rồi tiếp tục ngủ.

Rốt cuộc cũng sắp phải đi học, Mạch Đình từ lần trước đã qua vài ngày không được gặp An Tử Yến có chút vội vàng không kịp thu dọn đồ đạc quay về trường, bất quá, đời người không phải lúc nào cũng suôn sẻ, chuyện xấu cũng cách Mạch Đình càng ngày càng gần.

Khi về tới trường, Lý Minh luôn nhanh chân hơn cậu đã đến từ sớm, An Tử Yến còn chưa thấy đâu, có điều An Tử Yến luôn là người như vậy, cho nên Mạch Đình cũng không để tâm, càng không gọi điện, nếu cứ tùy thời tùy chỗ gọi điện cho hắn, hắn sẽ tưởng rằng hắn rất quan trọng với mình. Lời này thực ra có phần khẩu thị tâm phi.

Nhưng ngày hôm sau, rồi hôm sau nữa, An Tử Yến cũng chưa tới, Mạch Đình bắt đầu sốt ruột, có phải ngủ quên ở nhà rồi không? Bất quá sao có thể ngủ xuyên ba ngày chứ. Chẳng lẽ cứ ngủ rồi quên ăn cơm nên

chết đói? Không thể nào, Mạch Đình ở đây xoắn xuýt cả nửa ngày, nhưng vẫn không nghĩ ra lý do gì khiến An Tử Yến không đến trường.

Cuối cùng cậu gọi điện thoại cho An Tử Yến, không đợi Mạch Đình mở miệng, đầu bên kia đã truyền tới giọng nói mỗi mệ của An Tử Yến: “Mấy ngày nay có chút việc, về rồi kể với cậu sau.” Dứt lời liền cúp máy, Mạch Đình sững sờ tại chỗ, nhất định là việc rất quan trọng, nhưng thái độ lãnh đạm như vậy của An Tử Yến vẫn khiến Mạch Đình cảm thấy khổ sở, cậu quyết định xem nhẹ sự khó chịu này, nếu An Tử Yến bận, mình không nên mang thêm phiền phức đến cho hắn, hắn đã nói khi về sẽ kể lại cho mình, vậy mình chỉ cần ở đây chờ hắn là được.

Buổi chiều, Lý Minh trở lại phòng, còn chưa đóng cửa đã nói với Mạch Đình: “Mạch Đình, dưới lầu có người đẹp tìm cậu.”

“Người đẹp?” Mạch Đình đứng lên, nghĩ là Bạch Tiểu Tư, có điều đứng dưới lầu lại là một cô gái cậu không biết, nhưng vẫn thấy quen quen.

“Cô tìm tôi?” Mạch Đình cảm thấy kỳ quái.

“Ừ, nơi này nói chuyện không tiện, có thể tìm chỗ nào đó riêng tư không?” Cô gái này thực ôn nhu, kỳ thực cũng không tính là người đẹp, chỉ có thể nói là tạm được, đối với yêu cầu lịch sự như vậy, Mạch Đình đành phải kiên trì đi theo cô gái này, đến một nơi tương đối vắng vẻ.

“Có chuyện gì thì nói đi.”

“Cậu tên là Mạch Đình phải không?” Vẻ mặt ôn nhu của cô gái trở nên lạnh lùng.

“Đúng vậy, tôi có quen cô sao?”

“Tôi là Chu Lệ, học cùng lớp với An Tử Yến, cậu không biết tôi, nhưng tôi lại biết cậu.” Chu Lệ đánh giá từ đầu đến chân Mạch Đình.

Chả trách Mạch Đình vẫn cảm thấy đã gặp qua ở đâu rồi, hóa ra là trong lớp An Tử Yến, nhưng cô gái này tìm mình làm chi. Khi Mạch Đình đang định đặt câu hỏi, Chu Lệ đã mở miệng trước: “Tôi biết chuyện của cậu và An Tử Yến.” Chu Lệ chính là cô gái ngày đó nhìn thấy hai người trước nhà Mạch Đình.

Cậu này bất thành linh mà ra dọa Mạch Đình nhảy dựng, bản thân rõ ràng che giấu rất tốt a, nhưng cậu nhanh chóng khôi phục trấn định, chỉ cần không phải người trong nhà, những người khác biết cũng không sao cả,

“Cô biết thì thế nào?” Mạch Đình hỏi lại, biết ngay là không có ý tốt mà.

“Cậu thật đúng là không biết xấu hổ, còn ra vẻ đương nhiên, khiến người khác cảm thấy ghê tởm, tôi tới là để nói với cậu, đừng quẩn lầy An Tử Yến.”

“Cô nghĩ cô là ai?”

“Tôi ít nhất cũng là con gái, cậu là một thằng đàn ông, còn bình thường như vậy, làm được gì cho anh ấy? Tôi vì An Tử Yến mà từ 160 cân giảm xuống gần như bây giờ, chỉ để An Tử Yến có thể liếc mắt nhìn tôi một cái, thật vất vả mới giảm cân được, cậu lại cướp anh ấy đi mất, cậu rốt cuộc định làm gì, từ trung học tôi đã bắt đầu thâm mến anh ấy, vẫn theo đuổi anh ấy, cái tên khốn kiếp nhà cậu.” Chu Lệ là một cô gái yêu An Tử Yến quá mức, vượt qua cả sự si mê bình thường của những cô gái khác.

“Nếu cô muốn cướp lại thì cướp đi.” Mạch Đình chẳng thấy có vấn đề gì, ngay cả đại mỹ nữ Bạch Tiểu Tư, tính cách cũng tốt như vậy mà An Tử Yến còn chả thèm để mắt tới, thì Chu Lệ không đáng phải lo lắng.

“Khẩu khí thật lớn,” Chu Lệ tươi cười để lộ sự nham hiểm, “Cậu tốt nhất nên chuẩn bị sẵn tâm lý, An Tử Yến, là của tôi.”

“Lời này nói ra hình như hơi sớm.” Mạch Đình khuyên bảo.

Chu Lệ mỉm cười bỏ đi, lần này cô ta chỉ muốn thăm dò Mạch Đình là người như thế nào, sau đó mới tìm cách đối phó, bộ dáng giống như đối thủ này rất dễ chơi.

Mạch Đình nhìn theo bóng Chu Lệ rời khỏi, khó hiểu nhún nhún vai, hoàn toàn không đem chuyện này đặt trong lòng. Có điều, Mạch Đình đã không hiểu một đạo lý, vĩnh viễn không được xem thường đàn bà con gái, đặc biệt là một cô gái bị ghen tuông che khuất lý trí.

28. Chương 28: Tổn Thương Mà Cậu Mang Lại Cho Tổ, Thật Sự Rất Đau

Mạch Đình không chờ được An Tử Yến, lại chờ được Bạch Tiểu Tư, Bạch Tiểu Tư đứng ở dưới lầu lớn tiếng gọi tên Mạch Đình, Mạch Đình ngó đầu nhìn, liền trông thấy khuôn mặt tươi cười sáng lạn của Bạch Tiểu Tư.

Hai người tìm một quán cà phê gần trường học ngồi nói chuyện.

“Mạch Mạch, tôi đến để tạm biệt, tôi phải quay về Mỹ rồi.” Bạch Tiểu Tư thật đúng là tới nhanh mà đi cũng nhanh.

“Học ở đây không được à?”

“Tôi không muốn bị quẫn thúc, phiền muộn chết.”

Mạch Đình cảm thấy về điểm này thì Bạch Tiểu Tư rất giống An Tử Yến, nghĩ đến An Tử Yến, thần sắc Mạch Đình có chút ảm đạm, liều mạng khuấy cốc cà phê: “Cái kia, Tiểu Tư, cô có biết An Tử Yến rốt cuộc có chuyện gì không?”

Bạch Tiểu Tư thoáng sửng sốt, thu hồi khuôn mặt tươi cười: “Tôi đoán anh ấy khẳng định không nói cho cậu.”

“Cô biết thật?”

“Ông nội anh ấy ngã bệnh, đang nằm viện, hiện tại anh ấy vẫn túc trực trong bệnh viện, bố mẹ anh ấy bề bộn nhiều việc, từ nhỏ anh ấy đều do một tay ông nội chăm sóc.”

“Ra vậy, sao cậu ấy lại không nói với tôi, thật mỉa mai, chuyện của cậu ấy tôi phải thông qua cô mới biết được.” Mạch Đình tuy rất lo lắng cho ông nội của An Tử Yến, nhưng mà, rõ ràng người yêu của cậu ấy là mình, chuyện như vậy lại biết được từ miệng của người khác.

“Dựa theo cách hiểu của tôi về anh ấy, anh ấy không nói cho cậu, là không muốn cậu phải lo lắng.”

“Nhưng cậu ấy cứ như vậy, tôi lại càng lo lắng.”

“Cách nghĩ của hai người về chuyện này sao có thể giống nhau? An Tử Yến là An Tử Yến, cậu là cậu, cho nên với cùng một sự việc, anh ấy không muốn cậu lo lắng, cậu không muốn anh ấy coi mình là người ngoài, chuyện gì cũng không nói cho cậu biết. Các cậu đều đứng ở lập trường của bản thân, suy nghĩ vì đối phương, cậu cũng không nên trách cứ anh ấy chứ?”

Những lời của Bạch Tiểu Tư khiến Mạch Đình nguôi giận đi rất nhiều, cô ấy nói rất có lý, hơn nữa bây giờ ông nội của An Tử Yến bị bệnh, mình không nên cáu kỉnh như vậy, Mạch Đình không phải là người hay cố tình gây sự, chính miệng cậu đã hứa hẹn sẽ ngoan ngoãn đứng bên cạnh An Tử Yến, vậy cậu sẽ thật sự vâng lời a.

Ít nhất, biết được An Tử Yến đang làm gì, so với việc hoàn toàn mù tịt an tâm hơn nhiều.

Bạch Tiểu Tư xem đồng hồ, đứng lên: “Tôi cũng phải đi rồi.” đi được hai bước, lại quay đầu lại, cười với Mạch Đình: “Mạch Mạch, tôi đem An Tử Yến tặng cho cậu, cậu phải yêu anh ấy thật nhiều, liều mạng mà yêu. Cho dù toàn bộ thế giới này đều phản đối, Bạch Tiểu Tư tôi cũng sẽ chúc phúc cho hai người.” Dứt lời phát phát tay với Mạch Đình, đi mất.

Mạch Đình nhìn theo hướng Bạch Tiểu Tư rời khỏi, trong lòng cảm động.

Khi Mạch Đình quay về phòng, Lý Minh liền ôm lấy cổ cậu: “Hôm nay bạn thân tớ dự dỗ được mấy người đẹp, buổi tối sẽ ra ngoài ăn cơm, cậu cũng đến cho đủ nhân số đi.”

Mạch Đình gạt tay Lý Minh ra: “Không đi.”

“Đừng a, dù sao cũng là anh em tốt của nhau, tớ biết cậu không có hứng thú với con gái, cho nên sẽ không tranh giành với tớ.”

“Cậu thật nham hiểm.”

“Người không vì mình, trời chu đất diệt, đi đi, chúng ta cũng lâu rồi không ra ngoài uống rượu, mỗi ngày đều như oán phụ chờ An Tử Yến, còn không bằng làm chút chuyện cho khuây khỏa.”

Dưới sự khuyên bảo bằng mọi cách của Lý Minh, Mạch Đình rốt cuộc cũng đáp ứng. Lần tụ tập tầm thường này, cả nam lẫn nữ đều quyến rũ lẫn nhau, mấy cô gái thấy Mạch Đình cô đơn sẽ chạy tới kính rượu, rất nhanh, suy nghĩ của Mạch Đình bắt đầu trở nên mơ hồ. Cậu nhìn sắc trời đã khuya bên ngoài, nhớ tới cái đêm An Tử Yến công minh về nhà, làm sao đây? Thật sự rất nhớ An Tử Yến, muốn được nghe giọng nói của hắn, thấy nụ cười xấu xa của hắn, ngửi được mùi xà phòng trên quần áo hắn.

Hóa ra những ngày không có cậu ở bên, lại thống khổ đến thế. Tớ đã nhận ra rồi, cậu có thể nhanh trở về hay không. Trở về ôm tớ một cái. Mạch Đình ghé vào trên bàn nghĩ như vậy.

Lý Minh cũng đã ngà ngà say, đứng lên, chuẩn bị tha Mạch Đình về, một cô gái mặc quần áo đỏ kéo Lý Minh lại, cả thân thể dán lên người Lý Minh: “Đã trễ thế này, ký túc xá đóng cửa rồi, không bằng chúng ta tới khách sạn đi.” Thanh âm của cô gái thật quyến rũ, chọc cho Lý Minh ngứa ngáy trong lòng, hắn nhìn Mạch Đình: “Không được đâu, Mạch Đình say thành như vậy, anh không thể mặc kệ cậu ấy.”

“Ai bảo anh bỏ mặc cậu ấy đâu, thuê hai phòng là được, hôm sau về trường, dù sao cậu ấy ngủ ở đâu mà chẳng giống nhau, đừng ở đây giả bộ đứng đắn, chả lẽ anh không muốn em, qua đêm nay, sẽ không có chuyện tốt như vậy nữa đâu.”

Lý Minh nghĩ cô nàng nói cũng có lý, dù sao ký túc xá cũng đóng cửa rồi, An Tử Yến lại không ở đây. Thuê thêm một phòng cho Mạch Đình cũng tốt.

Cứ như vậy, Lý Minh dìu Mạch Đình đã say quá cần câu, cả người cậu đều dựa vào Lý Minh, Lý Minh phải cố hết sức: “Cái thằng này, rốt cuộc uống bao nhiêu a.”

Lý Minh và Mạch Đình bị cô gái kia đưa đến một khách sạn, thuê hai gian phòng, Lý Minh đặt Mạch Đình xuống giường, đang muốn gọi Mạch Đình tỉnh lại, thì bị cô gái túm lấy quần áo: “Đi thôi, anh còn muốn em chờ bao lâu nữa.” Nói xong kiên quyết kéo Lý Minh ra khỏi phòng. Sau khi hai người rời khỏi, Chu Lệ liền bước vào, nhìn Mạch Đình mềm như bún trên giường.

“Mạch Đình.” Chu Lệ ngồi cạnh giường.

Mạch Đình mơ hồ hé mắt, hơn nửa ngày mới thấy rõ cô gái ngồi trên giường là Chu Lệ, nhưng đầu cậu thật sự đau quá, rất buồn ngủ.

Chu Lệ bắt đầu cởi quần áo của mình, lộ ra dáng người gầy yếu.

Vì sao con gái đều vì An Tử Yến mà cởi quần áo trước mặt mình, thân là đàn ông cậu hẳn phải cao hứng, nhưng ngoại trừ An Tử Yến, cái vật kia của cậu đã không thể ngạnh bởi bất cứ ai hay bất cứ thứ gì khác, sau này không bao giờ uống rượu nữa. Đây là ý nghĩ cuối cùng của Mạch Đình trước khi mê man.

Chu Lệ cởi quần áo của Mạch Đình, chui vào chăn, lấy di động ra chụp vài kiểu ảnh. Sau đó chọn một tấm không thấy rõ mặt mình, tìm số điện thoại của An Tử Yến trong máy Mạch Đình, gửi đi.

Đầu bên này An Tử Yến ngồi bên ngoài phòng bệnh đã vài ngày, mỗi một không chịu nổi. Đến nửa đêm, chuông điện thoại vang lên, hắn lấy điện thoại ra xem liền thấy tấm hình Mạch Đình cùng một cô gái khác nằm trên giường, An Tử Yến đỏ mắt, khẽ cắn môi, hung hăng ném di động vào tường, bệnh viện yên tĩnh chỉ nghe thấy tiếng di động vỡ vụn.

An Tử Yến chưa bao giờ nghĩ mình sẽ có cảm xúc như vậy, phẫn nộ, đau lòng, bị thương, tất cả những cảm xúc đó, đều là mùi vị bị phản bội.

Bất cứ ai khi nhìn thấy trên di động của mình xuất hiện ảnh chụp như vậy, đâu còn đủ lý trí mà nhận định đó là thật hay giả. An Tử Yến rất mệt mỏi, cả thân thể lẫn tâm hồn.

Sáng sớm hôm sau, đầu Mạch Đình vẫn còn rất đau, cậu ngồi dậy, nhìn xung quanh, đã không còn bóng dáng của Chu Lệ, quần áo vẫn còn trên người, trong khoảnh khắc, Mạch Đình đã nghĩ tối hôm qua mình nằm mơ, cậu cầm lấy di động, đột nhiên sắc mặt tái nhợt, trên màn hình là cậu cùng Chu Lệ không mặc quần áo nằm cùng nhau. Cậu luống cuống hoảng sợ, từ trên giường đứng lên, đang muốn gọi cho An Tử Yến, một số lạ lại gọi đến.

“Mạch Đình, tôi là Chu Lệ, quên nói cho cậu biết, muộn rồi, tối hôm qua tôi đã gửi ảnh cho An Tử Yến.” Dứt lời liền cúp máy, tim Mạch Đình như bị bóp nghẹt, cậu ôm một tia hy vọng cuối cùng, An Tử Yến sẽ tin mình, giống như trước đây. Nhưng mà cho dù cậu gọi bao nhiêu cuộc, bên kia đều không nhận.

An Tổ mua một chiếc di động khác cho An Tử Yến, thay sim. “Tức giận như vậy để làm gì, bệnh của ông nội không phải đã chuyển biến tốt đẹp rồi sao?”

An Tử Yến không trả lời, chỉ lạnh lùng ngồi đó, trong đầu tất cả đều là bức ảnh tối hôm qua. Con mẹ nó! An Tử Yến muốn mắng thô tục, nhưng hần đã mệt đến mức ngay cả khí lực nói chuyện cũng không có.

Điện thoại vừa mới bật lên, liền có cuộc gọi đến.

“An Tử Yến, cái kia, cậu hãy nghe tớ nói.”

“Cậu còn gì để nói nữa.”

Ngữ khí lạnh lùng khiến Mạch Đình phát run, siết chặt di động: “Cậu không tin tớ?”

“Cậu con mẹ nó yêu ai thì ngủ với người đó, muốn ngủ với ai thì ngủ, không liên quan đến lão tử.” An Tử Yến cúp điện thoại.

Mạch Đình sững sờ tại chỗ, An Tử Yến chưa bao giờ gào lên với mình như vậy, cậu ngồi xồm trên đất, khiến cậu khó chịu nhất là việc An Tử Yến không hề tin chính mình, rốt cuộc là tình yêu kiểu gì, mà sao dễ dàng tan vỡ như vậy. Mỗi ngày đều nhớ đến An Tử Yến, kết quả lại bị hần làm cho trái tim đau đớn.

Có thể trách ai được?

Trách An Tử Yến không tin Mạch Đình? Nhưng một người trải qua nhiều đêm mỗi một, mỗi ngày lo lắng cho ông nội, lại nhận được ảnh chụp người yêu mình với người khác, cho dù là An Tử Yến, cũng vô pháp bình tĩnh và khoan dung.

Trách Mạch Đình không cẩn thận? Nhưng trong chuyện này, Mạch Đình từ đầu đến cuối đều không làm điều gì sai.

Muốn trách thì phải trách tình yêu.

Khiến người ta đánh mất tất cả lý trí, nhưng vẫn có thể cảm nhận rõ ràng sự đau đớn.

.....

29. Chương 29: Bên Trong Tình Yêu Đầu Là Vết Thương

Lý Minh còn kém chút nữa quỳ xuống thỉnh tội với Mạch Đình, nhưng Mạch Đình vẫn nằm trên giường dùng chăn che kín đầu không nhúc nhích.

“Việc này toàn bộ đều do lỗi của tớ, tớ nào biết con đàn bà Chu Lệ cùng cô ả kia giăng bẫy cậu. Nếu không tớ giúp cậu giải thích với An Tử Yến?” Lý Minh áy náy muốn chết, bởi vì bản thân nhất thời háo sắc, làm hại đến Mạch Đình, thế mới hiểu được cái gì gọi là biết vậy chẳng làm.

Một cái gối đầu bay qua, Mạch Đình ở trong chăn phát ra thanh âm rầu rĩ: “Không cần, tớ không muốn giải thích gì với loại người đó, dám không tin tớ, giải thích cái rắm, loại người như hần chết đi là tốt nhất, vương bát đần, quỷ nhẩn tâm, dám hét vào mặt tớ, tớ không bao giờ muốn nhìn thấy hần nữa.”

“Cậu cũng không thể đổ lỗi hết cho An Tử Yến được, thân là một thằng đàn ông nhìn thấy loại ảnh chụp này, nếu không tức giận thì căn bản là không coi trọng cậu.”

“Vậy cậu cảm thấy là lỗi của tớ?” Mạch Đình ngồi bật dậy từ trên giường.

“Là lỗi của tớ, lỗi của tớ, còn cả Chu Lệ kia nữa.” Lý Minh tươi cười lấy lòng, ý rằng xin Mạch Đình hãy bớt giận.

“Nếu đã yêu nhau mà ngay cả chút thử thách ấy cũng không chịu được, sau này sẽ thế nào?”

“Cái này không liên quan đến chuyện thử thách, đây là phản ứng của một người đàn ông bình thường, cậu cũng nên đứng ở góc độ của An Tử Yến mà ngẫm lại xem, nếu cậu nhận được bức ảnh An Tử Yến cùng cô gái khác ngủ trên giường, cậu sẽ phản ứng như thế nào? Yêu một người cho nên mới tức giận như vậy, đừng nói là thường thức cơ bản nhất này cậu cũng không hiểu đấy.” Lý Minh cố gắng lý giải.

“Tớ mặc kệ, cậu chớ nhiều lời, tớ quyết định rồi, đời này không muốn gặp An Tử Yến nữa.” Quyết định này của Mạch Đình hình như hơi tùy tiện.

Lý Minh thở dài, xem ra cho dù hắn nói gì cũng không thể biện hộ cho An Tử Yến.

Đúng lúc này bên ngoài có người gõ cửa, Mạch Đình đột nhiên trở nên khẩn trương, không phải An Tử Yến trở về đấy chứ, rõ ràng tức giận với hắn, nhưng vẫn không hề nản được khát vọng muốn gặp hắn. Thực không có tiền đồ!

Mạch Đình nhượng mắt với Lý Minh, Lý Minh chạy ra mở cửa, lại thấy một phụ nữ trung niên đứng bên ngoài. Mạch Đình vừa thấy, hóa ra là mẹ mình, một phen thất vọng, hữu khí vô lực hỏi: “Là mẹ a, mẹ tới đây làm gì?”

“Ăn nói kiểu gì đấy, có ai nói chuyện với mẹ mình như mày không? Mẹ cố ý đến đây để báo cho mày một tin vui.” Mẹ Mạch Đình đối với biểu tình thất vọng của thằng con mình phi thường bất mãn.

“Là cô ạ.” Lý Minh cung kính tránh đường cho mẹ Mạch Đình.

“Cháu là bạn cùng phòng của Mạch Đình phải không, Mạch Đình nhà cô ít nhiều đã được cháu chiếu cố.”

“Cô khách khí quá rồi.”

Mạch Đình xen giữa hai người: “Mẹ, rốt cuộc mẹ đến đây làm gì?”

“Báo cho con một tin mừng, bố con thuyền chuyển công tác, chúng ta phải chuyển nhà, bố mẹ đã gọi điện nói với hiệu trưởng rồi, con hiện tại chỉ cần điền vào đơn xin thôi học là xong. Sao hả, có vui không?” Mẹ Mạch Đình ở một bên nói đến rất chi là cao hứng.

Mạch Đình đầu óc trống rỗng đứng ngây như phỗng, chết lặng từ lòng bàn chân đến trái tim, thật mỉa mai, ước nhiều như vậy cho tới bây giờ ông trời còn chưa thực hiện lần nào, vừa mới tùy tiện tiện tiện nói một câu không muốn gặp lại An Tử Yến, lại lập tức thành hiện thực. Nhưng đó rõ ràng là mình nói dối mà thôi. Cậu cúi đầu, nhìn đôi chân của mình: “Không đi có được không?”

Kỳ thật trong lòng Mạch Đình vẫn còn một tia hy vọng, cảm thấy chỉ cần An Tử Yến quay lại, hai người sẽ tốt đẹp như cũ. Nhưng tia hy vọng cuối cùng này vẫn bị tước đoạt đi mất.

“Mày đang nói ngu ngốc gì thế, bố mẹ sao có thể để một mình mày ở đây, mày làm sao vậy hả? Trước đây không phải vẫn nói rất ghét trường này sao, rất muốn đến nơi khác sao, thế nào, có cảm tình rồi? Yên tâm đi, trường mới đã liên hệ ổn thỏa rồi, nhà mình cách đó rất gần, cách chỗ bố mày công tác cũng gần, mày có thể trực tiếp ở nhà.”

Mẹ Mạch Đình mang đến kinh hỉ quá lớn, khiến Mạch Đình không thể thở nổi. Đúng vậy, có tình cảm, nhưng không phải với trường học, mà là với người kia.

Lý Minh đối với tin tức bất thành linh này cũng có phần choáng váng: “Cô à, sao lại quyết định vội vàng như vậy, có nên suy xét một chút không? Kỳ thật nơi này cũng rất tốt a.”

“Đây là chuyện đã rồi, thực ra cũng không quá đột ngột, một tháng trước đã quyết định, bởi vì muốn Mạch Đình vui, thằng nhóc này, sao lại bị dọa thành như vậy.” Mẹ Mạch Đình nhìn chằm chằm sắc mặt tái nhợt của cậu.

“Con ra ngoài một chút.” Dứt lời Mạch Đình chạy ra khỏi phòng, chạy trốn thật xa, thờ phờ gọi điện cho An Tử Yến, An Tử Yến ở đầu bên kia vì bệnh tình ông nội chuyển biến tốt đẹp, bị An Tổ lôi về nhà

ngủ, mới ngủ không được bao lâu, Mạch Đình liền gọi điện đến, hắn cũng không thấy đèn báo, cau mày, mắt kiên nhẫn nhận cuộc gọi: “Làm gì vậy.”

Khẩu khí không kiên nhẫn như vậy, khiến trái tim Mạch Đình lại đau thêm một chút, cậu cắn cắn môi dưới: “An Tử Yên, tớ phải chuyển trường.”

An Tử Yên mở mắt, nghe tiếng hít thở của Mạch Đình ở đầu dây bên kia, không nói gì.

“An Tử Yên, tớ nói là phải đi, chẳng lẽ cậu ngay cả chút phản ứng cũng không có sao? Nói chuyện với cậu đó, chỉ cần cậu nói cậu luyện tiếng Anh, tớ cho dù liều chết cũng phải ở lại. Cậu xin cậu nói chuyện với tớ được không?”

“Tùy cậu muốn làm gì thì làm, tớ không quan tâm.” An Tử Yên nói xong liền cúp máy. Hắn cũng không biết tại sao lại nói như vậy, bức ảnh kia một mực luẩn quẩn trong đầu An Tử Yên không đuổi đi được, hắn tức giận, tức giận Mạch Đình ở sau lưng mình làm ra chuyện không thể tha thứ này, đối với cảm xúc xa lạ chưa bao giờ có trong nội tâm, An Tử Yên không biết phải khống chế thế nào, chỉ có thể tùy ý để nó làm tổn thương Mạch Đình, cũng làm tổn thương chính mình. Đau đớn nơi trái tim hóa ra không làm sao mà quen được, nó càng ngày càng đau, đau đến mức An Tử Yên rốt cuộc không thể chìm vào giấc ngủ.

Mạch Đình nghe giọng nói cắt đứt quan hệ từ trong điện thoại, An Tử Yên, tình yêu của chúng ta đối với cậu mà nói được coi là gì, rõ ràng đã ăn nói khép nép cầu xin cậu như vậy, vì sao vẫn quyết định tàn nhẫn đến thế, cậu thật sự không sợ sẽ làm tớ khóc sao?

Rất nhanh, Mạch Đình quay trở lại phòng, cười cười với mẹ: “Con lập tức đi điền đơn xin thôi học.”

Lý Minh nhận ra ngay, ẩn sau nụ cười của Mạch Đình là miệng vết thương đang ứa máu.

Âm soa dương thác, nếu thật sự ra đi, chẳng lẽ không đáng tiếc sao?

“Vậy được rồi, mẹ ở trong này giúp mày thu dọn đồ đạc.”

Mạch Đình diện vô biểu tình chạy tới chạy lui trong trường, điền đơn, xin chữ ký, gửi cho hiệu trưởng. Sự tình giống như đã đến mức không thể vãn hồi, Lý Minh gọi điện thoại cho An Tử Yên, hắn lại tắt máy. Bởi vì trước đó đã nói qua, nên đơn xin thôi học rất nhanh được duyệt, khi Mạch Đình quay lại phòng ngủ, mẹ Mạch Đình cũng đã thu dọn xong. Mạch Đình ở trường không có nhiều bạn bè, có thể cáo biệt cũng chỉ mình Lý Minh, Lý Minh cau mày, biểu tình muốn nói lại thôi, sao lại nhanh như vậy, buổi sáng còn thảo luận chuyện giữa hai người, buổi chiều đã nói lời ly biệt.

“Có thời gian tớ sẽ đến thăm cậu, cũng không xa xôi gì.” Mạch Đình cười cười với Lý Minh, vỗ vỗ bả vai Lý Minh.

“Đúng vậy, không xa, ngồi trên xe 6 tiếng đồng hồ là đến nơi.” Mẹ Mạch Đình ở bên cạnh bổ sung.

“Tớ không biết nói gì hơn, phải nhớ giữ gìn sức khỏe.”

Mạch Đình gật gật đầu: “Ở chung phòng với cậu tớ rất vui, khi nào sang đến bên kia sẽ gọi điện thoại cho cậu.”

“Đừng nói mấy lời buồn nôn này, để tớ tiễn cậu.” Lý Minh đoạt lấy hành lý của Mạch Đình, ba người đi ra khỏi phòng, mẹ Mạch Đình cùng Lý Minh đi ở đằng trước, Mạch Đình đứng trước cửa phòng 501, nhẹ nhàng vuốt ve cánh cửa lạnh lẽo, cánh cửa này đã vô số lần đem mình nhốt bên ngoài, hiện tại tựa hồ vĩnh viễn sẽ như vậy.

“Đình Đình, nhanh lên.” Mẹ Mạch Đình thúc giục, sắc trời đã muộn, nếu không nhanh lên sẽ lỡ xe.

Mạch Đình chào tạm biệt với Lý Minh, ngồi trên xe, xe lúc la lúc lắc, khi tới cửa nhà An Tử Yên, Mạch Đình nhìn chăm chú vào tòa nhà đó.

Mạch Đình thật sự không muốn chia tay với An Tử Yên, bởi vì không có hắn, cuộc sống sau này của cậu, sẽ trở nên như thế nào đây. Mạch Đình nghĩ vậy, nước mắt không ngừng chảy ra, ngồi trên xe thấy mình càng đi càng xa, càng đi càng xa, rốt cuộc không nhìn được nữa, che mặt bắt đầu khóc nức nở, sau đó khóc càng lúc càng lớn.

Người trên xe không ngừng nhìn sang bên này, mẹ Mạch Đình cũng luống cuống, không ngờ Mạch Đình lại có cảm tình sâu đậm như vậy với ngôi trường này, ở bên cạnh lấy giấy ăn đưa cho Mạch Đình: “Được rồi, đừng khóc nữa.”

“Con cũng không muốn khóc, nhưng con khó chịu, rất khó chịu a.”

An Tử Yến, đừng đem tình yêu của tớ trả lại cho tớ, đó vốn là thứ thuộc về cậu, chỉ thuộc về riêng cậu mà thôi !

30. Chương 30: Tìm Được Cậu Rồi Thì Phải Ở Lại Bên Cạnh Tớ

Một tuần sau, Lí Minh rút cuộc ra quyết định, vốn họa này là do mình mà có, thì nên để mình đến giải quyết. Hắn gõ cửa phòng An Tử Yến.

Cửa mở ra, khuôn mặt tuần tú của An Tử Yến so với trước đây thoát nhìn càng thêm đáng sợ, Lí Minh thiếu chút nữa đứng không vững, nếu chính mình nói ra, có vẻ hơi khốn nạn chút. Nhưng hiện tại không phải thời điểm lùi bước.

“Cái kia, An Tử Yến, có một chuyện tớ nhất định phải giải thích với cậu.”

An Tử Yến chỉ nhìn chằm chằm Lí Minh, không lên tiếng.

Lòng bàn tay của Lí Minh đỏ đầy mồ hôi, nhưng vẫn đem chân tướng sự việc lấy tốc độ nhanh nhất kể hết ra một lần, sau đó liếc nhìn An Tử Yến rồi trở về phòng mình, nhẹ nhàng thở phào, tuy mặt An Tử Yến vẫn không chút thay đổi, nhưng Lí Minh rõ ràng cảm thấy có phần dịu đi.

Chu Lệ ở bên này cho rằng kế hoạch của mình chắc chắn sẽ thành công, nhưng không ngờ lại thành công đến mức này, Mạch Đình bỏ đi rồi, đối với cô mà nói quả thực là tin vui cực lớn, xem ra ngay cả ông trời cũng ủng hộ mình, hiện tại phải lựa chọn thời cơ thật tốt, nhân lúc nghỉ trưa, cô kéo An Tử Yến đang chuẩn bị đi lại, trong phòng học chỉ còn hai người họ.

Chu Lệ chưa bao giờ ở một mình với người mình yêu thầm, có chút khẩn trương, cô xoắn tóc: “An Tử Yến, chúng ta quen biết nhau đã lâu, em vẫn muốn chờ đến khi mình đẹp nhất mới nói với anh, cũng chính là hiện tại, anh có thể tiếp nhận em không?”

An Tử Yến cau mày: “Cô là ai?”

Chu Lệ từ trung học vẫn liêu chết chung lớp với An Tử Yến, nhưng chưa từng được chú ý, thật đúng là đáng thương, cô vẫn duy trì nụ cười mỉm: “Anh thật sự không nhớ ra em sao? Em vẫn luôn ở bên cạnh anh rất lâu rồi, anh lại chưa lần nào để ý tới em, anh thật quá đáng, nhưng không sao cả, em sẽ khiến anh nhớ đến em, em là Chu Lệ.”

An Tử Yến tựa vào bàn, vốn đang định tra xem ai là Chu Lệ, hiện tại lại tự động dâng tới cửa.

“Về chuyện của Mạch Đình, cô có gì muốn nói với tôi không?” An Tử Yến nói thẳng.

Chu Lệ thoáng hoảng hốt, lập tức phủ nhận: “Em không hiểu anh đang nói gì.”

“Thật sao?” An Tử Yến nheo mắt lại.

Ánh mắt Chu Lệ lóe sáng: “Bây giờ cậu ta đã đi rồi, sao anh còn quan tâm tới cậu ta, cái loại người ngu ngốc đó có gì tốt, căn bản không xứng với anh.”

“Chu Lệ, tôi cũng không phải loại tử tế không bao giờ đánh con gái.” An Tử Yến nói một câu uy hiếp này đến vân đạm phong khinh, tính cách thật đúng là ác liệt.

“Em thích anh nhiều năm như vậy, vì anh mà gầy như hiện tại, sao anh không chịu liếc mắt nhìn em một cái, cậu ta có gì tốt, em có gì không bằng cậu ta, cho em một cơ hội, để em chứng minh, được không?” Chu Lệ trở nên kích động, nghĩ đến việc An Tử Yến của cô lại nói như vậy với mình, cô rút cuộc không thể không chế được cảm xúc của bản thân.

“Tôi, ghét nhất là loại con gái như cô.”

“Vì sao, anh nói đi, tình yêu của em đối với anh mà nói chả lẽ không đáng một đồng ư?” Chu Lệ kích động tiến lên túm lấy áo An Tử Yên, bị An Tử Yên đẩy ra, mắt trọng tâm ngã xuống đất, An Tử Yên chỉ lạnh lùng nhìn thoáng qua, đi về phía cửa, đưa lưng về phía Chu Lệ: “Tôi không muốn nhìn thấy cô nữa, cô hiểu ý tôi chứ?”

“Anh đừng đi, An Tử Yên, anh quay lại đi mà, em thật sự yêu anh, rất yêu anh, vì sao không cho em một cơ hội, em vì anh có thể làm bất cứ chuyện gì.” Chu Lệ khóc, trong phòng học chỉ nghe thấy duy nhất thanh âm trống rỗng của cô, tình cảm bao nhiêu năm chỉ đổi lấy mấy câu nói hung dữ, cô không rõ, không nghĩ ra, cứ tưởng Mạch Đình đi rồi, mình sẽ có cơ hội rất lớn. Không rõ là bởi vì không hiểu tình yêu, không nghĩ ra là bởi vì tình yêu của An Tử Yên cho tới bây giờ đều không thuộc về cô.

Một nữ nhân ác độc, đối với người mình yêu cũng sẽ vô kế khả thi.

Mạch Đình vừa nhập học ở trường mới, ở nhà mình, cũng không bắt chuyện với bạn học mới, chỉ vui đầu xem sách của mình, lên lớp nghe giảng, giống cái xác không hồn, mỗi ngày cậu đều khiến mình trở nên bận rộn, bận đến mức không có thời gian để suy nghĩ linh tinh, để nhớ đến ai đó.

Cho dù thời gian có thể chữa lành vết thương, nhưng chỉ cần nhớ lại đôi chút miệng vết thương sẽ càng lớn hơn, càng đau đớn.

Mạch Đình đem tất cả tâm sự của mình nói cho Bạch Tiểu Tư nghe, hiện tại cậu thật sự không biết phải tâm sự với ai mới tốt, có điều tuy Bạch Tiểu Tư biết chuyện của hai người họ, nhưng không định giúp đỡ, cô đang đợi, đợi An Tử Yên tự mình suy nghĩ cẩn thận, hơn nữa, mặc dù có điểm ủy khuất Mạch Đình, nhưng vẫn nên để An Tử Yên đau khổ một chút, Bạch Tiểu Tư không biết vì sao, cảm thấy như vậy rất thông khoái. Đây cũng là một cô gái tính cách ác liệt không kém.

Bạch Tiểu Tư chưa bao giờ lo lắng hai người họ sẽ chia tay, cho dù đã ra nông nổi hiện tại, cô cũng không để trong lòng. Hai người họ ấy mà, nhất định là đang ràng buộc lẫn nhau. Bây giờ tiểu đánh tiểu nháo còn tốt, đau đầu nhất vẫn là lúc song phương hai nhà biết chuyện.

Cuộc sống của Mạch Đình những ngày không có An Tử Yên mà nói rất hỗn loạn.

Buổi sáng thức dậy, tinh thần hoảng hốt gấp chăn vào lại mở ra, lại gấp vào rồi lại mở ra, cho đến khi mẹ Mạch Đình gọi xuống ăn sáng, chăn trên giường vẫn chưa gấp xong. Khi ăn sáng, mẹ Mạch Đình cảm thấy Mạch Đình hoàn toàn không vui vẻ, cứ tưởng được học trường mới sẽ cao hứng, hiện tại suốt ngày đều trưng cái mặt như ăn mướp đắng, khiến mẹ cậu nhìn thấy mà đau lòng. Không phải là vì chia tay với bạn gái đấy chứ, nhưng nghe Mạch Đình nói hai người vốn không học cùng trường, thỉnh thoảng mới gặp nhau, cho dù tới đây, cũng có thể ở bên nhau mà. Sau khi ăn sáng xong, Mạch Đình lên lớp, nghe giảng, tan học, giữa trưa về nhà ăn cơm, lại lên lớp nghe giảng, tan học, lại hết một ngày, Mạch Đình ôm sách đi về phía cổng trường, phía trước truyền đến tiếng thảo luận đầy hưng phấn của hai cô gái: “Người kia là ai a, đẹp trai thế, hình như không phải trường mình.”

“Cũng đúng, đang đợi ai đó thì phải, nếu đợi tớ có phải tốt không, tớ nằm mơ cũng muốn có bạn trai như vậy.”

“A a thật sự khiến người ta miên man bất định.”

Mạch Đình cực kỳ khinh thường đoạn đối thoại của hai cô gái, một đám ếch ngồi đáy giếng, ai cũng kêu là đẹp trai, vừa nhìn đã biết là chưa ra ngoài xã hội, nếu để các cô ấy trông thấy An Tử Yên không hiểu sẽ có phản ứng như thế nào. Sao lại nghĩ đến An Tử Yên rồi, Mạch Đình phiền não lắc lắc đầu, ý đồ muốn hắt văng An Tử Yên trong não đi.

Nhưng cậu vẫn không nhận được tờ mờ ngoá ra ngoài cổng trường, sách trong tay đều rơi xuống đất, An Tử Yên đang tựa vào xe liên tưởng thấy cậu, Mạch Đình tâm loạn như ma, không biết phải làm sao. Đây là người mà đêm nào mình cũng nhớ đến, hiện tại đang chân chân thật thật đứng trước mặt mình, trái tim cậu đau đớn siết chặt, lúc trước ruồng bỏ mình là hắn, giờ đến tìm mình cũng là hắn, khi đang định bỏ chạy, An Tử Yên mở miệng: “Để xem lần này cậu còn muốn chạy đi đâu?”

Nhưng Mạch Đình căn bản không thèm nghe, quay đầu chạy vào trong trường, bắt quá cậu cho tới bây giờ chưa từng chạy nhanh hơn An Tử Yên, An Tử Yên tóm được Mạch Đình trong đám đông, đem Mạch Đình

vác lên vai.

“Cậu buông ra, vương bát đản, cậu làm gì vậy, buông ra.” Mạch Đình không ngừng giẫy dụa.

“Tìm được cậu rồi thì phải ở lại bên cạnh tớ.”

Làm trò trước mặt mọi người, An Tử Yến ném Mạch Đình vào trong xe, sau đó lái xe rời đi. Một đám người trước cổng trường kinh ngạc nhìn cảnh tượng vừa xảy ra, cho đến tận khi hai người đi xa. Mạch Đình ở trong xe náo loạn hét lên: “Dừng xe, tôi không muốn cùng ngồi chung một chiếc xe với loại người xấu xa, thối tha, đáng ghét như cậu.”

An Tử Yến không nói gì, chỉ một mực lái xe.

“Tôi bảo cậu dừng xe, tôi chịu hết nổi rồi, rõ ràng tôi không làm gì sai, sao cậu lại làm tổn thương tôi như vậy. Tôi lúc ấy đã cầu xin cậu thế nào, hiện tại cậu nghĩ tôi dễ dàng tha thứ cho cậu vậy sao? An Tử Yến, cậu chính là thằng đàn ông hỗn đản nhất trên thế giới này, có ai đối xử như vậy với người mình yêu không?” Tất cả cảm xúc của Mạch Đình trong khoảnh khắc nhìn thấy An Tử Yến đều tuôn ra ngoài.

An Tử Yến vẫn không lên tiếng, để Mạch Đình phát tiết cho đã.

“Cậu không nói lời nào là có ý gì? Giờ mới biết tớ bị oan? Giờ mới biết tớ ủy khuất? Lúc tớ bị tổn thương thì cậu ở đâu hả? Tớ hận cậu.”

An Tử Yến dừng xe ở ven đường, vươn tay kéo Mạch Đình vào trong lòng, Mạch Đình liều mạng giẫy dụa: “Cậu làm gì vậy, không biết xấu hổ, buông ra.”

“Ngoan, tớ sẽ không bỏ mặc cậu như vậy nữa.” Ngữ khí của An Tử Yến thật ôn nhu, rất đơn giản. Giống như ma lực thần kì, dễ dàng xoa dịu tất cả tức giận và ủy khuất của Mạch Đình. Cậu lẳng lặng ngậm ngẩn trong ngực An Tử Yến, tham lam hít thở mùi hương quen thuộc, cảm thụ nhiệt độ cơ thể của An Tử Yến. Cậu chỉ biết khoảnh khắc khi nhìn thấy An Tử Yến, bản thân vẫn như trước đây, cho dù An Tử Yến làm gì, chính mình không thể tức giận nổi, tình yêu thật sự khiến người ta không biết phải làm sao.

“Vậy cậu phải xin lỗi tớ, ai bảo cậu không tin tớ.”

“Ai bảo cậu mỗi lần đều bị con gái chinh đến thê thảm.”

Mạch Đình giẫy khỏi lồng ngực An Tử Yến: “Cậu nói vậy là có ý gì?”

“Cậu tự hiểu trong lòng.” Khẩu khí của An Tử Yến không hề ôn nhu, ôn nhu ban nãy, khiến Mạch Đình cảm thấy nhất thời chỉ là ảo giác mà thôi.

“Cậu đây rõ ràng là châm chọc tớ, trách tớ được à? Ai bảo con gái đều lợi hại như vậy.”

“Thật không?” Ngữ khí hoài nghi nghiêm trọng.

“Này, rõ ràng người tổn thương tớ chính là cậu, hiện tại lại còn khinh thường tớ, cậu phản rồi phải không, sao tớ lại đi thích loại người như cậu chứ, thật sự là mù mắt rồi. Lão tử không ngồi với cậu nữa.” Dứt lời từ ghế trước chuyển sang ghế sau, tự mình hờn dỗi. Một lát sau, Mạch Đình cúi đầu: “Bây giờ chúng ta không còn chung trường, vậy phải bao lâu mới có thể gặp mặt một lần, khoảng cách không phải thứ gì tốt, trong tình yêu phải chân thật cảm nhận được đối phương, mới có cảm giác an toàn, tớ không muốn chỉ nghe giọng nói của cậu qua điện thoại, cậu từng nói muốn tớ ở bên cạnh là nói dối phải không, rõ ràng giờ không thể nữa rồi.” Lúc này chuyện Mạch Đình lo lắng nhất chính là hai người không thể giống như trước học chung một trường. Sự thật luôn rất tàn khốc hơn cổ tích, cho dù đã hòa hợp thì sao, hoàn cảnh hiện tại vẫn ép hai người phải tách ra.

An Tử Yến không sao cả nhún nhún vai: “Không thể ở chung một trường, vậy thì ở cùng nhau đi.”

Công chúa Bạch Tuyết rốt cuộc cũng đợi được nụ hôn của hoàng tử, cô bé lọ lem rốt cuộc cũng tìm thấy chiếc giày thủy tinh còn lại; Mạch Đình rốt cuộc cũng chờ được An Tử Yến. Tình yêu của hai người, cũng đẹp như những câu chuyện cổ tích.

=====

31. Chương 31: Vậy Thì Đến Sống Chung Với Tổ Đi

Một câu nói bất thành linh bật ra, khiến Mạch Đình há hốc miệng, hơn nửa ngày cũng không khép lại được, những gì An Tử Yến nói luôn có thể dễ dàng làm cậu kinh ngạc, cho dù là dịu dàng hay khiến người ta khổ sở. Mạch Đình cảm thấy một ngày nào đó, trái tim của cậu sẽ vỡ vụn mất.

Hai người ở chung? Có phải tiến triển hơi nhanh hay không.

Nhưng cậu rất nhanh nhận ra sự thật: “Đùa a, ở đâu được, bên cậu hay bên tớ, cho dù cậu lái xe, cũng phải mất bốn tiếng, mỗi ngày chạy xe bốn tiếng, chẳng phải dày vò nhau?”

Xem ra Mạch Đình cũng chưa đến nỗi ngốc hết thuốc chữa.

“Chiết trung.” (Có tính chất trung hoà một cách máy móc những quan điểm khác hẳn nhau.)

Chiết trung? Chọn một nơi ở giữa hai trường, tuy như vậy đến trường vẫn rất phiền phức, nhưng cũng khả dĩ, chỉ cần mỗi ngày dậy sớm hơn một chút thì ok, vấn đề này đã được giải quyết xong, nhưng Mạch Đình lại nghĩ ra thêm một vấn đề khác: “Vậy tớ phải nói với bố mẹ thế nào bây giờ?”

“Đó là chuyện của cậu.” An Tử Yến lập tức phủi sạch quan hệ.

“Chẳng phải cũng là chuyện của chúng ta sao, hơn nữa còn là cậu phi thường có thành ý mời tớ ở chung, cậu tưởng là tớ sẽ đi thật à, tiểu tử, tớ là sợ tổn hại mặt mũi của cậu, tổn thương đến lòng tự trọng nhỏ nhỏ của cậu.”

“Tớ cũng chỉ nói đùa vậy thôi, cậu thật sự không cần đi.”

“Lời đã nói ra sao có thể thu hồi, cậu đi tiểu rồi còn uống được lại không?” Xem ra Mạch Đình cũng là loại người thô tục.

An Tử Yến trừng mắt nhìn Mạch Đình một cái, Mạch Đình lấy lòng cười cười: “Đó là so sánh để cậu thấy, cậu xem cậu kia, còn tưởng thật sao.” Dứt lời vươn tay từ đằng sau, giúp An Tử Yến mát xa bả vai: “Này, đồng học, tiền thuê phòng cậu chịu nhé.”

Mạch Đình bị An Tử Yến đuổi xuống xe, Mạch Đình thở phì phì nhìn An Tử Yến bỏ đi.

“Sao lúc trước lão tử lại thích cậu cơ chứ.” Mạch Đình nén giận trở về. Về đến nhà Mạch Đình vẫn trưng bộ mặt mướt đấng, mẹ Mạch Đình rốt cuộc hết chịu nổi: “Thằng nhóc này gần đây làm sao vậy, đáng về muốn chết không muốn sống.”

“Mẹ, bạn gái con đòi chia tay.”

“Sao lại thế?” Mẹ Mạch Đình vẽ mặt nghiêm túc ngồi xuống.

Mạch Đình chau mày: “Cô ấy nói bình thường đã ít gặp mặt nhau, bây giờ lại cách xa như vậy, cô ấy không thể chịu đựng được bị cô đơn và tính mịch ăn mòn, run rẩy một mình trong giá rét.”

“Nhưng đây cũng là chuyện bất đắc dĩ thôi.”

“Con rất yêu cô ấy, con không thể mất cô ấy, không có cô ấy con sẽ chết, không sống nổi nữa, mẹ để con đi chết đi.” Mạch Đình mấy ngày nay không ăn được cơm sắc mặt tái nhợt, chạy lên muốn đập đầu vào tường. Bị mẹ Mạch Đình kéo lại, kích động ôm lấy Mạch Đình: “Thằng nhóc này vì một đứa con gái có đáng không, đừng làm chuyện ngu ngốc a, con muốn dọa mẹ sợ chết phải không, có gì từ từ nói, chắc chắn vẫn còn biện pháp giải quyết.”

“Cô ấy bảo trừ phi dọn ra ở chung với nhau, bằng không chỉ có thể chia tay. Mẹ, con biết mẹ sẽ không đồng ý, đừng lo cho con, kiếp sau, con sẽ lại làm con của mẹ, đời này xin thứ cho con bất hiếu.”

Mẹ Mạch Đình sốt ruột: “Sao mẹ lại không đồng ý? Con đã lớn rồi, ở chung cũng được, con nghĩ mẹ là người bảo thủ đến thế à.”

“Thật à? Mẹ không cần miễn cưỡng.”

“Mẹ miễn cưỡng cái gì, mẹ với bố đã muốn ôm cháu từ lâu, nếu mà có thai, thì kết hôn luôn.”

“Cái đó...”

“Cái kia cái đó gì chứ, nơi các con định ở có xa hay không?”

“Không xa lắm, ở nhà người thân của cô ấy, con sẽ cố gắng thu xếp bài vở cho tốt.” Trong mắt Mạch Đình tất cả đều là cảm kích và xúc động.

“Mẹ còn nghĩ là chuyện gì to tát lắm, cái thằng nhóc này, sớm thương lượng với mẹ thì có phải đỡ khổ hơn không.” Mẹ Mạch Đình vuốt ve khuôn mặt đã hơi gầy của Mạch Đình. Kỳ thật với việc sống chung, mẹ Mạch Đình cảm thấy rất bình thường, giờ không phải lưu hành một sống chung xem cảm tình rồi mới kết hôn sao? Dù sao nhà mình cũng là con trai, hẳn sẽ không chịu thiệt thòi. Mẹ Mạch Đình tính toán thực cẩn thận, nhưng mà cẩn thận hơn nữa cũng không có tác dụng gì.

“Con về phòng trước.”

Sau khi trở lại phòng, cảm kích và xúc động trong mắt Mạch Đình đổi thành âm hiểm và giả dối. Không khỏi cảm thán, thật dễ lừa a, hoàn toàn không cần tốn nhiều công sức, cậu lập tức báo tin này cho An Tử Yến.

“Tớ bên này, đã xong, chuyện phòng ở thế nào?”

“Rất tốt.”

Ngày hôm sau, An Tử Yến nói địa chỉ cho Mạch Đình, Mạch Đình vui vẻ bắt xe, lần đầu tiên có được căn nhà của riêng mình, từ trước tới nay chưa từng nghĩ mình sẽ được ở chung với An Tử Yến, ngẫm lại thì thấy thật khó tin. Cũng vừa khéo, An Tử Yến cơ hồ đến cùng lúc với Mạch Đình.

“Thật khéo, ở trong này cũng gặp cậu.” Mạch Đình cười tủm tỉm vỗ vỗ bả vai An Tử Yến.

Lời Mạch Đình nói bị An Tử Yến liếc mắt xem thường. Khi mở cửa phòng ra, Mạch Đình kinh ngạc tròn mắt, không phải vì diện tích phòng quá lớn, không phải vì nó quá đẹp, không phải vì lấy được ánh sáng tốt. Mà là bởi trong phòng chẳng có gì cả, trống tuếch, chỉ thuần túy là một căn phòng, Mạch Đình không nhận được véo An Tử Yến: “Cậu có lắm hay không vậy, thế này mà cũng kêu là rất tốt? Thế này mà kêu là an bài thỏa đáng? Cậu đây là cố ý hãm hại tớ, lừa tớ đến chỗ này.”

“Cậu muốn mua cái gì thì mua.” An Tử Yến ném thẻ cho Mạch Đình.

Mạch Đình thu hồi bàn tay đang nhéo An Tử Yến lại, có chút ngưng ngừng: “Sớm nói có phải tốt hơn không, miễn cho cả hai khỏi xấu hổ, đi thôi, giờ chúng ta đi mua đồ, cậu phải theo giúp tớ.” Nói xong lôi kéo An Tử Yến đi xuống lầu, Mạch Đình luôn lôi kéo An Tử Yến đi đâu đó, tuy An Tử Yến không tình nguyện, nhưng chưa từng giãy khỏi tay Mạch Đình. Vẫn luôn là như vậy.

Hai người đi dạo cả ngày, Mạch Đình mới mua được tất cả đồ đạc cần thiết, hiện tại chỉ cần ở nhà, chờ người ta mang đồ đến, Mạch Đình đứng trong căn phòng trống rỗng, tựa bên cửa sổ, hít sâu một hơi: “Không khí nơi này rất tốt.”

“Vậy sao?” An Tử Yến đứng bên cạnh Mạch Đình, đưa lưng về phía cửa sổ.

“Tớ rất thích nơi này, thích môi trường ở đây, thích siêu thị, thích cả bến xe bus, thích nhất là được ở chung với cậu.”

“Đó đều là những thứ cậu xứng đáng được nhận.”

Hàm nghĩa của câu nói này khiến Mạch Đình phải suy nghĩ thật lâu, rốt cuộc mới bừng tỉnh đại ngộ, hóa ra An Tử Yến đang nhắc tới sự việc kia a, Mạch Đình đã sớm quên, cậu hưởng thụ hạnh phúc cùng khoái hạp còn không kịp, lấy đâu ra thời gian tức giận và ảo não với những chuyện vô vị đã qua. Nhưng Mạch Đình vẫn thật cao hứng, siết chặt tay An Tử Yến: “Thì ra cậu muốn bồi thường cho tớ, có điều còn chưa đủ.” Mạch Đình hay nói giỡn, dùng ngón út mình họa với An Tử Yến.

“Cậu muốn thêm hay bớt đều được.”

“Thật sao?” An Tử Yến thế nhưng lại chung ý kiến với mình, Mạch Đình cảm thấy khó tin.

“Ừ.”

“Tớ muốn cái xe cũ của cậu.” Thật đúng là con người thực tế, còn nhớ chuyện này.

“Ừ.”

“Tớ muốn ngủ ở bên trái.”

“Ừ.”

“Quần áo của tớ phải để riêng một tủ.”

“Ừ.”

Khó có khi nào An Tử Yến đáp ứng một cách hào sảng như vậy, Mạch Đình bắt đầu một tác lại muốn tiến một thước.

“Tớ muốn cậu yêu tớ cả đời.”

“Chuyện đó tớ cần phải cân nhắc đã.”

“Sao cậu có thể đối xử với tớ như vậy?”

Chuông cửa vang lên, Mạch Đình đành phải ngừng lại, làm mặt quỷ với An Tử Yến, chạy ra mở cửa. Mạch Đình bận trước bận sau, thề phải biến căn phòng này giống như một gia đình, không có gì khiến người ta vui vẻ hơn bằng việc bắt đầu một cuộc sống mới.

Mạch Đình như nguyện được đền bù cho cái xe, quả thực cậu không phải chỉ kích động bình thường thôi đâu, cậu đã lâu không được chạm vào xe, hôm nay phải dùng dao trâu cắt tiết gà, hơn 6 giờ mới dậy, sợ đi học muộn, Mạch Đình trước sau như một vẫn quy củ. Cậu đẩy đẩy An Tử Yến vẫn nằm trong chăn: “Mau dậy đi, sắp muộn học rồi.”

“Ồn chết.” Lên hay không lên lớp đối với An Tử Yến mà nói căn bản chẳng quan trọng.

“Cậu không đi học, không sợ cuối năm thi lại à?”

“Cậu mau cút đi cho lão tử.” An Tử Yến ném gối qua.

“Gỗ mục a gỗ mục, tớ mặc kệ cậu, để xem cậu làm thế nào, lên lớp mà còn lười, cậu là sinh viên cái khi mốc.”

“Cậu ồn ào nữa xem.”

Mạch Đình liền cầm miệng, phi thường khinh bỉ liếc mắt nhìn An Tử Yến một cái, cầm chìa khóa xe bỏ đi. Hời rồi, lấy được đồ tốt, sau khi Mạch Đình lên xe, bắt đầu trái sờ sờ, phải ngấm ngấm, tính năng của cái xe này không quá quen thuộc. Cậu chậm rãi khởi động xe, xuất phát đi về phía trường mình.

Ba mươi phút sau, điện thoại của An Tử Yến đổ chuông: “Lại làm sao nữa?”

“Mau mang tiền đến bảo lãnh cho tớ, tớ tông vào xe người khác.”

“Cái tên gốc nhà cậu!”

32. Chương 32: Tình Yêu Lén Lút Của Cậu

Sau khi An Tử Yến hoàn tất thủ tục bồi thường cùng Mạch Đình không ngừng xin lỗi, giải quyết ổn thỏa mọi chuyện. Nhưng Mạch Đình thì bị tịch thu mất cái xe, cậu lại trở thành một người với hai bàn tay trắng, thứ duy nhất An Tử Yến để lại cho cậu là tiền đi xe bus.

Tuy rằng đi học muốn chết, nhưng hiện tại chuyện Mạch Đình chờ mong nhất mỗi ngày chính là được về nhà. An Tử Yến luôn về muộn hơn một chút, nhưng mỗi lần về nhà, thấy Mạch Đình nằm trên sofa xem tivi, sẽ nói: “Đợi lâu chưa.”

Mạch Đình rất thích câu nói này, cảm giác ấm áp, cũng là lúc An Tử Yến có tình người nhất.

Hôm nay Mạch Đình rửa bát xong, mệt mỏi trực tiếp ngã xuống sôpha: “Tớ mỗi ngày đều phấn đấu dần dần tiên tuyến, lên lớp chăm chú nghe giảng, về nhà còn phải làm này làm nọ.” Oán giận thì oán giận, nhưng Mạch Đình vẫn phi thường cam tâm tình nguyện.

Trong phòng truyền đến tiếng đàn dương cầm, căn phòng này tổng cộng có ba gian, một gian chuyên dùng cho Mạch Đình xem phim, một gian để các loại nhạc cụ như dương cầm, ghi-ta, cộng thêm hai chồng sách, thì thuộc về An Tử Yên. Đương nhiên, gian còn lại là nơi sinh hoạt chung của hai người. Mạch Đình lặng lẽ đi tới cửa phòng, thấy An Tử Yên đưa lưng về phía mình đang đánh đàn, ánh mắt trời chiếu lên mái tóc của An Tử Yên, trên đàn dương cầm, Mạch Đình rất thích dáng vẻ khi đánh đàn của An Tử Yên, khiến người ta nhìn không được muốn yêu hắn, càng yêu hắn, yêu cho đến chết.

Từ bàn tay hắn âm nhạc tuyệt vời lan tỏa cả phòng, khiến cho tất cả hình ảnh đều trở nên sinh động.

Nửa đêm, An Tử Yên đang ngủ bị cơn đau làm cho tỉnh lại, hắn hé mắt, thì ra cánh tay của mình bị đầu Mạch Đình đè đến tê rần, tay Mạch Đình gắt gao túm lấy quần áo của An Tử Yên, biểu tình rất không thoải mái. An Tử Yên nhăn mặt nhàu mày, nâng nâng đầu Mạch Đình, tựa vào trên vai mình, như vậy cổ Mạch Đình sẽ không khó chịu, khuôn mặt nhăn nhó nhỏ nhắn của Mạch Đình cũng dần dần giãn ra. Cậu được thư thái, nhưng cánh tay của An Tử Yên vẫn không thể động đậy.

Sáng hôm sau, tiếng chuông báo thức vang vọng cả phòng, Mạch Đình kinh hoảng bật dậy: “Mấy giờ rồi, mấy giờ rồi, muộn học mất thôi.” Trong lúc nóng vội, liền đập trúng cánh tay bị đè ép đến chết lặng cả đêm của An Tử Yên, An Tử Yên ăn đau rên lên.

“Cái gì thế, không sao chứ?”

“Cậu thấy sao?” An Tử Yên hung tợn đáp.

“Tớ cũng không cố ý, hơn nữa, ai bảo cậu để tay ở đó.”

“Còn không biết là ai ngu ngốc, vẫn dùng cái đầu nặng ngàn cân đè lên tớ.”

“Tớ đè cậu? Vậy cậu có thể đẩy tớ ra.”

“Cậu nghĩ là tớ không đẩy cậu chắc? Tớ còn đập mấy phát, tát mấy cái, đều không lay tỉnh được cậu.” An Tử Yên thật đúng là không hiền lành gì cho cam.

“Cậu thừa dịp tớ ngủ đánh tớ? Cậu thật quá đáng, cậu không thể dịu dàng một tý à, đè cậu là đúng, sao không đè gãy tay cậu luôn đi.”

“Cậu muốn chết phải không.”

Mạch Đình nhảy xuống giường, phi như bay ra khỏi phòng ngủ, vừa định vào nhà bếp nấu cơm lại phát hiện có một người đang đứng, Mạch Đình thiếu chút nữa sợ tới mức hét lên, ăn trộm? Mạch Đình cầm lấy dao gọt hoa quả bên cạnh, chỉ vào người vừa xuất hiện: “Người là ai?”

Bóng người quay đầu lại, là một bác gái hơi béo, đầu cuốn lô, mặt mũi hiền lành, ước chừng hơn bốn mươi tuổi, nhìn Mạch Đình: “Tôi là người làm mới tới, sẽ ở cách vách, cháu là Mạch Đình phải không, gọi tôi một tiếng dì Viên là được, bữa sáng của cháu đã chuẩn bị xong rồi.” Dì Viên sống bên cạnh, vẫn ở nhà không có việc làm, vừa may thấy An Tử Yên cần người giúp việc, đãi ngộ rất tốt, liền tự mình ứng tuyển.

Dì Viên đem bữa sáng phong phú dọn lên bàn, Mạch Đình thực kinh ngạc, quay trở lại phòng ngủ: “Cậu thuê người giúp việc sao không nói với tớ? Tớ còn chưa chuẩn bị tâm lý.”

An Tử Yên đang mặc quần áo: “Không phải mỗi ngày cậu đều oán giận mệt mỏi hay sao?”

“Cậu nghe thấy?”

“Cậu nghĩ tớ điếc à?” Hôm nào về đến nhà cũng lải nhải một hồi, không muốn nghe cũng không được.

“Nhưng mà, sau này có người giúp việc rồi, ta sẽ làm gì?”

“Cậu rốt cuộc cũng nhận ra giá trị của mình? Không khác người giúp việc là bao.”

“Cậu ” Mạch Đình không cách nào phản bác lại.

Tuy mình có oán giận thật, nhưng chủ yếu là vì muốn để An Tử Yến thấy mình vất vả thế nào mà thương mình, đối xử với mình tốt một chút, ai ngờ lại lòi ra cái bóng đèn di Viên này, thật sự là mất nhiều hơn được. Có điều, nói đi cũng phải nói lại, bản thân không cần mỗi ngày luống cuống tay chân làm mọi việc, có thể hưởng thụ tư vị làm thiếu gia nhà giàu, cũng không có gì không tốt. Mạch Đình là một người có ý nghĩ xoay chuyển rất nhanh chóng.

Khi ra khỏi nhà, Mạch Đình mới phát hiện còn chưa mang sách, lại lười chạy lên, cậu hô to dưới lầu: “An Tử Yến, An Tử Yến, nhờ chút.”

Không đợi Mạch Đình nói xong, An Tử Yến liền ném sách xuống dưới cho Mạch Đình: “Mới sáng ra gọi cái gì mà gọi.”

Mạch Đình nhặt sách lên, miệng than thở: “Tớ không kêu to một chút, chỉ sợ cậu không nghe thấy thôi.” Kiểm tra đầy đủ đứng dậy phát tay với An Tử Yến: “Tớ đi học đây.” Nói xong lạnh nhạt biến mất khỏi tầm mắt của An Tử Yến.

Khoảnh khắc đó, An Tử Yến cảm thấy Mạch Đình giống như thằng con mình vậy.

An Tử Yến ăn xong bữa sáng đang chuẩn bị ra ngoài, lại nói với di Viên: “Sau này đồ ăn đừng cho thêm rau thơm, đừng mua mướp đắng.” Dứt lời liền đi mất.

Hai người trải qua một ngày ở trường học hoàn toàn không giống nhau.

Mạch Đình vẫn mờ nhạt trong đám đông, nhân duyên với con gái cực kém, rất ít người nhớ đến cậu.

An Tử Yến vẫn được hàng vạn hàng nghìn người say mê, nhân duyên với con gái vô cùng tốt, rất ít ai lại không biết đến hắn. Nhưng nghe đồn, An Tử Yến đã có một cô bạn gái rất được, điều này khiến cho rất nhiều nữ sinh chùn bước. Lời đồn này bắt nguồn từ miệng Lí Minh.

Nữ sinh đều có hảo cảm với An Tử Yến, Mạch Đình không hề ghen, ngược lại cảm thấy vô cùng tự hào. Tuy rằng tính cách của An Tử Yến quá mức lạnh lùng, đã đắc tội không ít với những nữ sinh bày tỏ với mình.

Ai bảo cậu là của tớ, lại đẹp trai như vậy, cho dù các cô ấy thích cậu thế nào cũng không quan trọng, bởi vì tớ biết tình yêu của cậu đã bị tớ độc chiếm.

Ai bảo cậu là của tớ, lại xấu xa như vậy, cho dù các cô ấy ghét cậu thế nào cũng không quan trọng, bởi vì cậu biết tớ sẽ vẫn thích cậu.

Lại đến nửa đêm, An Tử Yến một lần nữa bị đè tỉnh, hắn làm ra hành động giống như tối hôm trước, không ngờ lúc này Mạch Đình lại mở mắt ra, vốn Mạch Đình vẫn giả bộ ngủ để xem xem rốt cuộc An Tử Yến làm chuyện gì hạ lưu với mình, không ngờ lại bắt gặp hành động ôn nhu như vậy.

“Thấy rồi nhá!” Mạch Đình trong đêm tối đột nhiên mở to mắt thật sự có chút dọa người. Nói xong hai tay ôm lấy cổ An Tử Yến: “Tình yêu của cậu thật đúng là lén lén lút lút, đáng yêu quá.”

Dùng từ đáng yêu này để hình dung An Tử Yến, là tối kỵ a.

An Tử Yến diện vô biểu tình nhấc cái chân đang gác lên bụng Mạch Đình lên, hung hăng tặng cho cậu một cước. Mạch Đình liền lăn xuống giường.

33. Chương 33: Hai Người Sau Khi Xem Xong “brokeback Mountain”

Thứ bảy, sung sướng nhất là được nghỉ học. Mạch Đình đang lên mạng, chờ di Viên nấu cơm, từ lúc di Viên đến làm ở đây, cậu thực sự nhàn rồi, có đôi khi còn nhớ lại khoảng thời gian bận rộn trước đây của mình. Con người luôn bỏ qua hiện tại mà dành phần lớn thời gian hoài niệm quá khứ. Hà tất phải như vậy, biết rõ là uống công.

Lí Minh đề cử một bộ phim cho Mạch Đình, tên là “Brokeback Mountain”. Kỳ thực, Mạch Đình đã nghe nói qua đây là bộ phim rất hay, nhưng chưa có dịp xem.

Nếu hôm nay mình không có việc gì để làm, mà An Tử Yến lại đang đọc mấy cuốn sách thâm ảo, vậy xem phim cũng không tồi, cơm nước xong Mạch Đình chạy đi thuê đĩa, sau đó trốn vào gian phòng nhỏ của mình, tắt đèn bắt đầu xem phim, ngày hè sáng lạn, Jack và Ennis quen biết nhau khi cùng làm công ở nông trường, chăn cừu trên núi Brokeback, Jack như ánh mắt trời rạng rỡ còn Ennis ít nói hướng nội. Cho đến một đêm, hai người uống say, Jack và Ennis ngủ cùng nhau, hai người bị cơn và tình dục đồng thời kích thích, đã làm việc đó. Trống rỗng và tĩnh mịch, tình yêu của hai thanh niên trẻ tuổi trên núi Brokeback là sự nương tựa lẫn nhau, một người nấu cơm, một người chăn cừu, bên đồng lửa cháy âm ỉ, là một tình yêu vừa đẹp vừa trong sáng.

Mạch Đình xem đến cảnh này, bỗng cảm thấy cảm động. Cậu ấn nút tạm dừng, hét lên: “An Tử Yến, mau tới đây.”

“Làm gì.”

“Tới đây đi, tớ có chuyện rất quan trọng.”

“Nói.”

“Cậu đến tớ mới nói.”

Cuối cùng An Tử Yến để sách xuống đi đến phòng Mạch Đình, Mạch Đình liền kéo An Tử Yến ngồi trên sôpha, đóng cửa cho kỹ: “Mau xem bộ phim này, siêu cấp hay.”

“Đây là chuyện quan trọng mà cậu bảo?” An Tử Yến lạnh lùng nói, sau đó định đứng dậy, bị Mạch Đình tội nghiệp giữ chặt lại. “Cùng tớ xem một tý thôi, không lừa cậu đâu, thật sự rất hay.”

“Sao tớ phải xem cùng cậu.”

“Bởi vì cậu là chồng tớ.” Mạch Đình ấn An Tử Yến lên sôpha.

“Ít giả bộ cho tớ.”

Rốt cuộc, An Tử Yến vẫn phải thỏa hiệp. Hắn đen mặt ngồi trên sôpha, bắt đầu xem phim từ đoạn giữa, thật sự là một chuyện mặc danh kỳ diệu. Bộ phim lại được tiếp tục.

Sau khi hoàn thành công việc, hai người cũng bị bách phải tách ra, xe chạy trên con đường đầy bụi đất, Ennis trốn trong một con ngõ nhỏ gần đó. Mạch Đình xem đến đây có chút đau lòng.

Cuối cùng hai người vẫn đi theo cuộc sống của riêng mình, Jack cưới Lureen, dựa vào gia đình Lureen không ngừng phát triển sự nghiệp, còn Ennis cưới người bạn thuở nhỏ Alma, có một đứa con, trải qua cuộc sống bình thường kham khổ. Bốn năm sau, Jack vì việc buôn bán phải đi ngang qua Wyoming, hy vọng có thể gặp mặt nhau một lần, khi hai người gặp lại nhau, Ennis ấn Jack lên tường, dùng sức hôn môi. Đoạn tình cảm đó không vì sự ăn mòn của thời gian mà phai nhạt. Hơn chục năm kể tiếp, Jack và Ennis đều định kỳ đi “câu cá”, cho rằng cứ như vậy cả đời, nhưng không ngờ Jack gặp chuyện ngoài ý muốn mà mất, Ennis đến gặp cha mẹ Jack để xin được rã tro cốt của Jack trên núi Brokeback, ngoài ý muốn ở trong phòng Jack phát hiện hai chiếc áo sơ mi mà họ đã từng mặc được treo ngay ngắn trên cùng một móc. Ennis lã chã rơi lệ, sau khi mất đi mới nhận ra tình yêu sâu sắc của hai người, nhưng cho dù tình yêu có sâu đậm thế nào, Jack cũng đã không còn nữa, nhân chứng duy nhất chỉ là núi Brokeback xanh tươi tráng lệ kia.

Cảnh cuối phim, Ennis ly hôn, anh đem quần áo của Jack đặt ngay ngắn trong tủ quần áo của mình.

Mạch Đình khóc, khóc rất lợi hại, không chấp nhận được cái kết như vậy, sở dĩ cậu thích xem phim giả tưởng là bởi vì loại phim này đều có kết cục tốt đẹp đại đoàn viên, khả năng chịu đựng của Mạch Đình rất thấp, bị kịch luôn khiến cậu day dứt, cậu không thể thoát khỏi bộ phim. Tình cảm bị thương ấy, rất hại người a.

Cậu không hiểu, rõ ràng là một tình yêu đẹp, sao lại trở thành như vậy.

An Tử Yến từ lúc bắt đầu cho đến khi hết phim đều một bộ thờ ơ, thấy Mạch Đình bên cạnh khóc đến nước mắt nước mũi tèm lem, đây là lần thứ hai nhìn thấy cậu khóc: “Cậu khóc cái rắm a.”

“Cậu thì biết gì, ban đầu sao hai người họ phải chia tay, nhiều năm như vậy, sao lại không nói ra, vì sao Jack phải chết, vì sao không thể đối mặt với tình yêu của chính mình, vì sao có kết cục bi kịch mới được xem là một bộ phim hay? Nếu áp lực của thế tục lớn như vậy, lúc trước đừng yêu nhau thì hơn.”

Mạch Đình kích động tuôn một tràng.

“Không diễn biến như vậy có ma mới xem.”

“Cậu còn lương tâm không hả.” Minh đang đa sầu đa cảm, mà hắn lại phun ra một câu như thế.

“Được rồi, đừng khóc nữa, ai bảo cậu đây cái kết của bộ phim là bi kịch, cuối cùng, Ennis chẳng phải đã bảo vệ được tình yêu của mình hay sao, cho dù Jack mất, nhưng lần này anh ta sẽ không chọn bỏ đi nữa, người đã chết, tình yêu thì sống mãi.”

Mạch Đình nghe không thấu: “Vẫn không nên chết, vẫn nên để hai người họ ở bên nhau.”

“Cậu nghĩ mình là Lý An chắc.” An Tử Yến bật đèn, ra phòng khách, đọc sách, Mạch Đình cũng đi theo, con mắt sững húp: “Mọi người đều có thể xảy ra chuyện ngoài ý muốn mà chết, nếu ngày nào đó tớ chết đi, cậu có thể giống như Ennis vẫn yêu tớ không.”

“Tớ sẽ tìm một người khác.”

“Cậu thật tàn nhẫn. Vậy tớ đây cũng phải tìm một cô gái sinh mấy đứa con.”

Cái tên này thật thú vị, từ một bộ phim mà bị ảnh hưởng sâu như vậy. An Tử Yến lật sách: “Tớ thấy dì Viên vẫn có thể sinh con được.”

Mạch Đình tròn tròn mắt, thật quá đáng. Minh và dì Viên, Mạch Đình suy nghĩ một lát, toàn thân liền nổi da gà.

Cũng không biết do ảnh hưởng từ tình yêu trong bộ phim hay thế nào, buổi tối Mạch Đình đặc biệt nhiệt tình, bật bài hát “King of the road”, giai điệu biêng nhác, lại khiến người ta cảm thấy hạnh phúc và tuyệt vời, cậu rất thích bài hát này. Cậu quay mặt An Tử Yến đang chơi máy tình về phía mình: “An Tử Yến, tớ hiểu rồi, cho dù sau này chẳng may tớ chết, cùng phải chết trước cậu, hưởng hết tình yêu của cậu đã.”

Sao vẫn còn nhắc tới chuyện này, An Tử Yến đang định mở miệng, Mạch Đình liền kéo khóa quần An Tử Yến, đây là lần đầu tiên Mạch Đình chủ động, An Tử Yến có chút kinh ngạc, rồi nghĩ thầm bộ phim Brokeback Mountain này quả thực không tệ.

Tuy Mạch Đình chưa từng làm việc này, nhưng thấy An Tử Yến làm với mình, cậu cũng học được đôi chút, cậu nhẹ nhàng cầm lấy phân thân của An Tử Yến, liếm mút, thỉnh thoảng lại ngẩng đầu xem biểu tình của An Tử Yến, An Tử Yến nở nụ cười, giống nụ cười đêm đó, vô cùng ấm áp.

Phân thân của An Tử Yến ở trong miệng Mạch Đình càng lúc càng lớn, lớn đến mức miệng Mạch Đình không chịu nổi, càng ngày càng mỏi. An Tử Yến kéo Mạch Đình lên, cởi quần cậu, để cậu ngồi lên người mình, tách hai chân ra, đối mặt với mình, ngón tay kích thích hai điểm nhỏ trước ngực, Mạch Đình cắn môi dưới, tiếng rên rỉ bật ra từ miệng nhanh chóng bị âm nhạc bao phủ. Một tay An Tử Yến đỡ lấy Mạch Đình, tay còn lại di chuyển tới vùng đất mẫn cảm.

“Hức ” Mạch Đình thoải mái hít không khí, tay An Tử Yến luôn có thể dễ dàng khiến mỗi một tế bào trong cơ thể cậu đều sôi trào, cảm tình nóng bỏng kích phát ừng hồng, không bao lâu sau, Mạch Đình đã chịu hết nổi: “Aha An Tử Yến a tớ hiện tại rất muốn cậu a ”

An Tử Yến đem đầu bôi trơn nhẹ nhàng vẽ loạn ở mặt sau của Mạch Đình, sau đó nâng mông Mạch Đình lên, Mạch Đình ngồi xuống một chút, rên rỉ ra tiếng. Hai chân Mạch Đình dẫm trên ghế, túm lấy bắp vai của An Tử Yến, tự chuyển động, cảm thụ tuyệt vời từ từ va chạm vào trái tim Mạch Đình, phân tách lý trí, chỉ còn biết giãy dụa trong biển dục.

An Tử Yến vươn tay, nắm cầm Mạch Đình, kéo qua vươn đầu lưỡi hôn môi. Nhiệt tình, ngưng ngừng, biểu tình đều đáng yêu như thế, cuối cùng Mạch Đình mất hết khí lực, tựa vào lòng An Tử Yến. An Tử Yến ôm siết lấy Mạch Đình, nhẹ nhàng chuyển động hạ thân.

“Hừ a ưm a rất yêu cậu a ”

An Tử Yến cũng không vội, cứ như vậy trong căn phòng mờ tối, âm nhạc lan tỏa, đem Mạch Đình một lần lại một lần đạt tới cao trào.

Đến cuối cùng, An Tử Yến ấn Mạch Đình lên tường, Mạch Đình chỉ còn biết lựa theo va chạm của An Tử Yến.

“A a a tớ không được a muốn ra.”

Mạch Đình phóng thích xong hứu khí vô lực bị An Tử Yến đặt xuống giường, mỗi lần làm xong, cậu đều rất buồn ngủ, An Tử Yến nhẹ nhàng thì thầm vào tai cậu: “Yên tâm, tớ sẽ không bỏ lại cậu đi lấy người khác.” Dứt lời xoay người vào phòng tắm.

Mí mắt của Mạch Đình rất nặng, đúng vậy, bản thân cũng không phải Jack và Ennis, tình yêu của chúng ta vĩnh viễn không trở thành bi kịch. Cho dù con đường này xa xôi thế nào, gặp ghềnh ra sao, điều cuối cùng chờ đón chúng ta chính là hạnh phúc.

=====

34. Chương 34: Mối Tình Đầu Của Mạch Đình

Mạch Đình dù sao cũng là con trai, tuy nụ hôn đầu cùng thân đồng tử đều cho An Tử Yến, nhưng cậu cũng từng trải qua tình yêu thời học trò phi thường thuần khiết, chỉ cần cầm tay một chút mặt đã đỏ, không giống như hiện tại, chỉ biết xấu hổ sau khi làm xong. Thời gian không ngừng biến đổi còn người thành các loại hình thái khác nhau, lấy đi sự ngây thơ chất phác, mộng tưởng, tình cảm mãnh liệt- những thứ bạn từng coi là trân bảo, khi đã lấy xong tất cả, điều đó chứng tỏ bạn đã trưởng thành.

Nếu Hứa Tử không đột nhiên xuất hiện, Mạch Đình có lẽ đã sớm quên bản thân từng có một mối tình đầu như vậy.

Ngày ấy khi Mạch Đình đang đợi xe về nhà, bỗng bên cạnh có người gọi cậu: “Mạch Đình? Cậu là Mạch Đình phải không?”

Mạch Đình nghi hoặc xoay người, cậu liền trông thấy Hứa Tử, cô ấy đã trở nên chín chắn rất nhiều, tóc được uốn quăn, trang điểm nhẹ nhàng, nhưng Mạch Đình vẫn dễ dàng nhận ra cô ấy.

“A Tử?”

“Thật là cậu sao? Tớ còn tưởng mình nhận lầm người. Sao cậu lại ở đây?”

“Trường tớ học ở gần chỗ này, cậu thì sao?” Nói thật, Mạch Đình gặp lại Hứa Tử ngoại trừ kinh ngạc cũng không có phản ứng quá lớn, trước kia hai người cái gì cũng không hiểu chỉ là thử xem, trong lòng cậu bấy giờ ngoại trừ An Tử Yến thì không còn chỗ cho một ai khác nữa.

“Cậu còn đi học a, thật tốt, tớ đã thôi học rồi, đi làm ở công ty bách hóa đằng trước, hôm nay sang bên này mua mấy thứ lặt vặt, vừa lúc ngồi xe quay về.” Trên mặt Hứa Tử để lộ nụ cười lúc trước, chỉ có điều bấy giờ đã không giống lúc trước rồi.

Mạch Đình không biết phải tiếp tục câu chuyện như thế nào. Chỉ xấu hổ cười cười.

“Cậu vẫn không thay đổi, giống y chang trước đây, xe của tớ đến rồi, không nói chuyện với cậu được nữa, có thời gian gặp mặt tán gẫu sau nhé.” Dứt lời Hứa Tử đưa danh thiếp cho Mạch Đình, sau đó chạy lên xe, hạ cửa kính vẫy tay với Mạch Đình: “Nhất định phải liên hệ với tớ nha.” Xe càng đi càng xa, Mạch Đình nhìn theo hướng chiếc xe rồi đi không khỏi cảm thán, trước đây, mình rõ ràng là thẳng, sao đụng tới An Tử Yến liền cong luôn rồi.

Xem ra An Tử Yến là cao thủ bẻ thẳng thành cong, vương tử bẻ cong! Ý tưởng đột nhiên bật ra trong đầu này, khiến Mạch Đình không nhịn được mỉm cười, sau đó thấy xe đã đến, để tấm danh thiếp vào trong túi.

Về đến nhà, An Tử Yến đã ở, Mạch Đình vừa cởi áo khoác, vừa như không có việc gì nói: “Hôm nay tớ gặp lại mối tình đầu của mình.”

“Vậy à?” An Tử Yến cũng bình thản như không.

“A Tử trở nên thành thực hơn nhiều, thiếu chút nữa tớ không nhận ra.”

“A Tử? Vậy Kiều Phong đâu.”

“Cái đồ nhà cậu lấy tên người khác ra đùa thật xấu xa.”

An Tử Yến nhún nhún vai, tiếp tục vùi đầu nghịch cái gì đó, Mạch Đình từ đằng sau dòm ngó: “An Tử Yến, nếu tớ cùng mỗi tình đầu ngồi ôn chuyện cậu có để ý hay không.” Kỳ thực Mạch Đình cũng chỉ là muốn thử xem, khi cậu nhắc tới mỗi tình đầu An Tử Yến phản ứng lãnh đạm như thế, cậu có chút khó chịu nhỏ, ít nhất cũng nên khấn trương chút, người đang yêu đều hy vọng có thể cảm nhận được đối phương khấn trương vì mình, cảm giác đó tựa hồ thực thích.

“Sẽ không.” An Tử Yến diện vô biểu tình, khiến người ta đoán không ra hẳn rốt cuộc là thật hay giả, chỉ sợ chính hắn mới biết được mà thôi.

Mạch Đình đẩy đẩy An Tử Yến: “Cậu thật không thú vị, cẩn thận tớ nhớ lại khoảng thời gian tươi đẹp trước hoa dưới trăng năm ấy, cùng mỗi tình đầu nhen lửa.”

“A Tử và Trang Tụ Hiền thì nhen lửa cái khi gì.”

“Sao cậu lại so sánh tớ với cái tên quái dị ấy, đừng lúc nào cũng châm chọc người khác, tớ coi thường cậu, nói như thế nào tớ cũng là Đoàn Dự.”

An Tử Yến cười lạnh một tiếng, Mạch Đình tức giận khế cắn môi: “Cười cái rắm, quả thực không thể có tiếng nói chung với cậu.” Mạch Đình cầm giận đi giúp dì Viên nấu cơm.

Mạch Đình từ trước tới nay chưa bao giờ nghĩ tới việc gặp lại Hứa Tử, nhưng cậu không tránh được. Hứa Tử đứng ở trạm xe bus hôm qua hai người gặp nhau, tựa hồ đang chờ Mạch Đình: “Tớ chỉ biết có khả năng sẽ gặp lại cậu ở đây, cậu thật đúng là một chút cũng không lưu luyến tình cũ, không thèm gọi điện thoại cho tớ, hại tớ còn chờ mong.”

“Hôm qua đã muốn gọi cho cậu, nhưng mà bận quá quên mất.” Mạch Đình gấp díp thì chơi vẫn biết lễ nghi xã giao thông thường.

“Tớ còn tưởng bạn gái cậu ở bên cạnh nên không tiện chứ.” Một câu nói mang tính thăm dò, Hứa Tử vẫn chưa có bạn trai, ngày đó đi xin quẻ nhân duyên, lấy được quẻ thượng thượng, rồi gặp Mạch Đình, cô cảm thấy đây là ông trời an bài, nhưng cô lại không biết rằng, ông trời đã sớm an bài Mạch Đình cho người khác.

Đề tài này khiến Mạch Đình không biết phải đáp trả như thế nào, chuyện của cậu và An Tử Yến cậu không sợ người khác biết được, nhưng chung quy vẫn thấy càng ít người biết càng tốt, tuy một phần tình cảm lưu luyến không thể nói ra thực khiến người ta thống khổ, nhưng càng thống khổ hơn nữa nếu tình cảm ấy bị người xung quanh phỉ nhổ.

“Tớ thật ra chưa có bạn gái.” Mạch Đình giả bộ ngờ ngẩn để gạt Hứa Tử. Nhưng chẳng ngờ lại làm Hứa Tử dấy lên hy vọng.

Mạch Đình nhìn ra xa, nghĩ thầm, sao xe bus còn chưa đến.

“Tiểu Đình, cậu còn nhớ trước đây không, khi đó nhà trường cấm chuyện yêu đương, chúng mình mỗi lần đi dạo trong hoa viên của trường vào buổi tối đều lo lắng hãi hùng, các thầy luôn cầm đèn pin soi đi soi lại a.” Nhớ lại khoảng thời gian trước kia, Hứa Tử thực hoài niệm, nhin không được nở nụ cười.

“Đúng vậy, đúng vậy.” Mạch Đình đáp cho có lệ.

Hình như hôm nay xe bus nó kỳ thị cậu, hơn nửa ngày vẫn chưa thấy bóng dáng đâu. Đúng lúc này, một chiếc xe phi thường quen thuộc đỗ ở ven đường, An Tử Yến hạ cửa sổ xe xuống, ngoắc đầu với Mạch Đình: “Lên xe.”

Đối với việc An Tử Yến bất thành linh xuất hiện, Mạch Đình vừa sợ vừa vui: “Sao cậu lại tới đây.”

Thật đẹp trai, đây là ấn tượng đầu tiên của Hứa Tử với An Tử Yến: “Mạch Đình, cậu ấy là?”

Đúng rồi, Mạch Đình phải giới thiệu An Tử Yến như thế nào bây giờ?

“Này a, ừm, cái kia, chúng tớ sống chung.” Mạch Đình tận lực nói một câu hàm xúc, để Hứa Tử có thể dễ dàng tiếp nhận.

“Thì ra là bạn cùng phòng a.” Suy nghĩ của Hứa Tử đã thay đổi, có lẽ quẻ kia chỉ không phải Mạch Đình, mà là người trước mắt này.

An Tử Yến chờ bên cạnh có phần mất kiên nhẫn: “Nhanh lên.”

“Nhà của tôi cách đây không xa, có thể cho tôi đi nhờ một đoạn được không?” Hứa Tử không đợi ai đó kịp trả lời, định mở cửa xe ngồi ghế sau, nhưng An Tử Yến đã khóa cửa xe lại, mới nãy từ xa nhìn thấy Mạch Đình tán gẫu với cô gái này rất vui vẻ, hần liền đại khái đoán được đây là mối tình đầu của Mạch Đình, hần lạnh lùng nhìn Hứa Tử: “Tôi không đến đây để đón cô.”

Một câu nói vừa ra khỏi miệng, dọa sợ hai người, Mạch Đình bị dọa là vì thấy An Tử Yến quá bất lịch sử rồi, mà Hứa Tử bị dọa là vì sự lạnh lùng toát ra từ trong mắt An Tử Yến.

Hiện tại, không khí phi thường xấu hổ, Hứa Tử rút tay lại, không biết phải làm sao.

“A Tử, cậu ấy ở trường học cũng vậy, rất khó tính, đối với ai cũng như nhau, cậu đừng tức giận.” Mạch Đình hòa giải.

“Thì, thì ra là vậy a.” Đẹp trai như vậy, sao có thể thấy hứng thú với mình, Hứa Tử có chút chán ngán thất vọng, xem ra quẻ kia vẫn là chỉ Mạch Đình.

Nhân lúc Hứa Tử còn đang trầm tư, Mạch Đình nói: “Tớ về trước đây, tạm biệt.”

An Tử Yến mở cửa xe, Mạch Đình ngồi lên, Hứa Tử phục hồi lại tinh thần: “Khi nào rảnh lại gặp.”

“Được a.” Mạch Đình vừa nói xong câu đó, An Tử Yến liền kéo áo cậu, kéo cậu tới trước mặt, đầu lưỡi liền vói vào miệng Mạch Đình, nụ hôn này mang theo sự xâm lược cùng bá đạo, sau khi hôn xong buông Mạch Đình đã mất năng lực tự hỏi ra, liếc nhìn Hứa Tử một cái: “Hiểu chưa?” Dứt lời bỏ mặc Hứa Tử ngây ngốc đứng ở đó lái xe rời đi.

Mạch Đình hơn nửa ngày mới từ nụ hôn này lấy lại tinh thần, cậu không trách móc, không náo loạn, khoe miệng cong cong, càng ngày càng sâu: “An Tử Yến, chẳng phải cậu nói không quan tâm sao? Rõ ràng là đang ghen.”

“Cậu đánh giá quá cao bản thân rồi đấy.”

Không thừa nhận thì sao, mối tình đầu thì thế nào, trên thế giới này còn thứ gì có thể sánh được với cậu?

An Tử Yến của tớ a, tớ yêu cậu quá à, làm sao bây giờ?

35. Chương 35: Đây Là Một Thế Giới Lạnh Lùng

Hứa Tử cứ như vậy biến mất hoàn toàn khỏi cuộc sống của Mạch Đình. Cuộc sống của Mạch Đình lại trở lại bình thường, hôm nay tan học, Mạch Đình cũng không vội về nhà, mà chuẩn bị đi cắt tóc, gần đây tiết trời càng ngày càng ẩm áp, mặc áo khoác mỏng đã bắt đầu thấy hơi nóng, cho nên Mạch Đình muốn cắt ngắn tóc mình một chút, nhẹ nhàng khoan khoái để chịu biết bao.

Trên đường tới tiệm cắt tóc, Mạch Đình mất tinh đột nhiên trông thấy một cậu con trai chân đi giày Nike, mặc áo Adidas, diện mạo lại phi thường đáng khinh đang cầm kẹp lén trộm ví tiền và di động của một cô gái, hoàn toàn không thèm dè dặt đến người xung quanh, mà cô gái kia cũng đang mãi mua đồ ăn vặt trên đường, căn bản không để ý, ông chủ quán bán đồ ăn thấy được, nhưng lại thờ ơ, Mạch Đình nhìn quanh bốn phía, có người không phát hiện, có người nhìn thấy nhưng giả bộ không phát hiện.

Mạch Đình chính là con người của chính nghĩa, cậu tiến lên bắt lấy tay tên trộm: “Cậu đang làm gì vậy hả?”

Cậu nghĩ mình ra vẻ hung dữ là có thể hù dọa tên trộm, nhưng không ngờ tên trộm kia còn hung hăng hơn cậu, trợn tròn ánh mắt: “Mẹ nó mày đừng có mà lảm chuyện.”

“Cậu ăn trộm còn cãi?”

Cô gái kia được Mạch Đình nhắc nhở, kẹp chặt lại túi sách của mình, nhưng không muốn làm lớn chuyện ở đây, nhanh chóng bỏ đi, xung quanh người xem náo nhiệt càng ngày càng nhiều, bọn họ đứng cách đó không xa.

“Mày dám làm hỏng chuyện tốt của lão tử, mày chán sống rồi phải không.” Cậu trai kia mắt lộ hung quang lớn tiếng ồn ào với Mạch Đình.

Vốn Mạch Đình còn có thể trụ được, bất quá đồng lõa của tên trộm rất nhanh liền chạy tới, ba người vây quanh Mạch Đình, một người túm cổ Mạch Đình, hai người còn lại bắt đầu quỳ đấm cước đá với Mạch Đình, Mạch Đình ngay cả khí lực giãy dụa cũng không có, cổ bị siết chặt, đau đến mức không phát ra thanh âm, cậu nhìn đám người lãnh đạm vây xem xung quanh, trong lòng dâng lên nỗi niềm bi ai, cậu không hề thấy hối hận khi đứng ra chặn tên trộm, mà chỉ thấy thất vọng đau khổ khi nhiều người như vậy nhưng không một ai nguyện ý ra mặt giúp đỡ cậu. Thì ra bản thân đã đánh giá nhân loại quá cao, có một bộ phận rất đông chỉ giống như ký sinh trùng thờ ơ, lạnh lùng, ích kỷ, bọn họ sống trên thế giới này, chỉ cần có thể thỏa mãn chính mình, sống chết của người khác thì có liên quan gì? Mỉa mai nhất chính là, nếu việc này xảy ra với bọn họ, bọn họ lại bắt đầu oán giận xã hội quá tầm tởm, nếu không phải mỗi người đều mang theo hoặc ít hoặc nhiều sự xấu xa, thế giới này sao có thể thối nát như vậy.

Đây là một thế giới lạnh lùng, nếu không có chỗ dựa hay sự bảo hộ tốt nhất, sẽ không dễ dàng bước tiếp. Bọn họ không xứng được gọi là con người.

Khóe miệng Mạch Đình nhếch lên thành một nụ cười khổ, đối lấy một nắm đấm khác: “Cười, lão tử xem mày còn cười được nữa hay không, cho mày biết xen vào việc của người khác sẽ có kết cục thế nào, con mẹ nó, nghĩ đến lại khiến lão tử bức mình, mày cho mày là ai, bây giờ còn phải quỳ trước mặt lão tử, đến, gọi tao một tiếng ông nội, tao tâm tình tốt, sẽ tha cho mày.”

Tên này không ngừng dùng chân đá vào đầu gối Mạch Đình, cuối cùng Mạch Đình cũng khụy xuống, mặt dán lên đất, thấy đám người xung quanh càng ngày càng xa, đúng lúc ấy cảnh sát chạy đến, bọn trộm vật cuống quýt bỏ trốn. Có mấy người lại gần nâng Mạch Đình dậy: “Tiểu huynh đệ, cậu không sao chứ?”

Mạch Đình lắc đầu, từ đầu đến cuối đều là cười lạnh.

Sau khi sự việc xảy ra, cũng là lúc bọn họ giả bộ thiện lương.

Mạch Đình được đưa đến bệnh viện, trên người có vài chỗ bị gãy xương, đài truyền hình địa phương muốn đến phỏng vấn Mạch Đình vì hành động dám làm việc nghĩa này, nhưng Mạch Đình kích động che mặt: “Đi đi, đừng chụp ảnh tôi, đừng chụp ảnh tôi.”

Hiện tại Mạch Đình cảm thấy đáng vẽ của mình không thể soi gương được, sưng phù chẳng nhận ra cái gì, bản thân còn không dám nhìn, để người khác thấy, định để bọn họ ăn mất ngon sao.

Nhưng phóng viên cũng không chịu bỏ cuộc, lúc này An Tử Yển mới xanh mặt từ trường học chạy tới, Mạch Đình không dám nói cho bố mẹ biết, chỉ báo với An Tử Yển. An Tử Yển đứng trước mặt phóng viên, lấy tay che khuất camera: “Cút ra ngoài.” Tâm tình hiện tại của An Tử Yển thật sự không được tốt, ai chẳng may đụng chạm thì coi như người đó xúi quẩy. Đám phóng viên bị hàn khí toát ra từ trên người An Tử Yển dọa sợ, rời khỏi phòng, An Tử Yển khóa kỹ cửa rồi mới nhìn chằm chằm khuôn mặt sưng phù của Mạch Đình, thế mà lại bị đánh thành như vậy, xiết chặt nắm đấm, Mạch Đình quay mặt đi, không muốn để An Tử Yển trông thấy đáng vẽ hiện tại của mình.

“Ai làm?” An Tử Yển rút cuộc cũng mở miệng.

“Tớ cũng không biết, tớ thấy một tên trộm trộm đồ của người khác, liền tiến lên ngăn cản, hết quá bị hấn cùng đồng bọn đánh thành như vậy.” Khi Mạch Đình nói chuyện, mặt bị kéo căng đến đau nhức.

An Tử Yển tựa vào bên cạnh, không muốn nhìn khuôn mặt của Mạch Đình, tránh cho bản thân càng thêm khó chịu, hẩn nhìn ra ngoài cửa sổ, bình tĩnh đến ngạc nhiên: “Mạch Đình, việc này cậu không hề sai, thật

sự là niềm tự hào của tớ.”

Vì sao, mình muốn gì, hẳn đều biết, Mạch Đình hiện tại không phải muốn quở trách, không phải phần nộ, mà cần sự tán thành, cậu sợ, sợ An Tử Yến đến sẽ mắng mình, vì sao lại đi quản cái việc rồi hơi này, nếu không làm vậy sẽ chẳng có chuyện gì xảy ra, An Tử Yến mà nói thế, cậu chỉ càng thêm thất vọng đau khổ. Cậu cần chính là sự ấm áp này, mà An Tử Yến đã cho cậu.

An Tử Yến dịu dàng thật đúng lúc, luôn luôn như vậy. Ánh mắt Mạch Đình có phần mơ hồ, cậu mặc kệ đau đớn vùi vào ngực An Tử Yến: “Không ai đứng ra giúp tớ cả, không một ai, rõ ràng là làm việc tốt, cảm thấy bản thân thật ngốc.”

“Đừng vì những người đó mà tức giận.”

“Tớ biết, nhưng tớ nghĩ không thông, không hiểu, không phục, tớ chỉ thắc mắc nếu lần sau lại xảy ra chuyện như vậy, tớ rốt cuộc còn muốn làm người tốt hay không, làm người tốt sẽ có kết cục như thế nào? Ngoại trừ một thân thương tích và cõi lòng mất mát, còn lại được gì.” Mạch Đình với hai chữ chính nghĩa bắt đầu có phần dao động, xã hội này có lẽ không cần chính nghĩa, bởi vì ai nấy đều ích kỷ bảo hộ chính mình, đây mới là bản chất, mà giúp đỡ người khác là giả dối, ngược lại với những người khác, nên rất dễ làm tổn thương chính mình.

“Đừng nói như vậy, người tốt sẽ có hảo báo chung quy là lừa gạt, nhưng tớ thích những lời thiện lương của cậu là sự thật.”

Mạch Đình ngẩng đầu nhìn chăm chú An Tử Yến: “Cậu đừng gạt tớ.”

“Gạt cậu làm gì, trên thế giới này kẻ xấu rất nhiều, nhưng cũng không phải không có người tốt, chính vì có người tốt mới có thể khiến người ta đối với thế giới này còn ôm một tia hy vọng. Đừng suy nghĩ nhiều nữa, ngủ đi.”

An Tử Yến vì để đỡ dành Mạch Đình mà nguyên khí bị tổn hao không ít, khiến hắn một lần nói nhiều câu hay ho như vậy, quả thực không phải là chuyện dễ dàng, thấy toàn thân Mạch Đình đều là vết thương, sự tức giận An Tử Yến vẫn kiềm chế rốt cuộc bùng nổ, nhẹ nhàng khép cửa lại rời khỏi phòng, lấy di động gọi đi: “Chú Phó, chú giúp cháu điều tra một việc.”

Cho dù tình người trên thế giới này trở nên lạnh lùng, Mạch Đình cũng sẽ không bao giờ cô đơn, bởi sự dịu dàng của An Tử Yến, bởi sự sùng nịch của An Tử Yến, bởi vì An Tử Yến.

36. Chương 36: Mặt Đáng Sợ Của An Tử Yến

Không lâu sau, Mạch Đình đã có thể ra viện, khi An Tử Yến mở cửa xe muốn ôm ngang Mạch Đình vào nhà, Mạch Đình chết sống không muốn, giống như con cá vừa ra khỏi nước giãy đành đạch trong ngực An Tử Yến: “Giữa ban ngày ban mặt cậu làm gì thế hả, người khác trông thấy, còn tưởng rằng tớ là đàn bà.”

Bởi vì giãy dụa quá mạnh, Mạch Đình từ trong ngực An Tử Yến rơi xuống, mông đập mạnh vào nền đất, đau đến méo miệng, An Tử Yến ở bên cạnh cúi đầu nhìn Mạch Đình: “Là đàn ông thì tự đi đi.”

“Sao cậu có thể đối xử như vậy với một thanh niên kiến nghĩa dũng vì chứ?”

“Kiến nghĩa dũng vi? Cậu cũng coi như , nhưng còn chưa kịp đã bị đánh thành cái mặt gấu rồi.”

“Hóa ra cậu nghĩ tớ như vậy, được a, thế cậu cứ mặc tớ ngồi ở đây, sống chết tùy duyên.” Mạch Đình khoanh tay, một bộ ta đây sẽ ngồi nguyên một ngày ở chỗ này.

An Tử Yến cúi người lại một lần nữa ôm lấy Mạch Đình: “Cậu không giống đàn bà.”

“Thật sao?”

“Giống một mụ đàn bà chanh chua.”

“Cậu !”

Khi An Tử Yên ôm được Mạch Đình đang phi thường khó chịu vào nhà, Mạch Đình liền thấy trong phòng khách có đặt một chồng ảnh, nảy ý tò mò, tuy rằng đi đường vẫn thấy đau, nhưng không gặp vấn đề gì lớn, cậu khập khiễng lại gần, cầm lấy chồng ảnh, hỏi An Tử Yên.

“Ảnh ai vậy a.”

“Cậu xem xem có quen mắt hay không.”

Lật qua lật lại, Mạch Đình liền trông thấy trong đó có một bức ảnh tên trộm đã đánh cậu, phi thường tức giận ném bức ảnh xuống bàn: “Đây là tên vương bát đản đã đánh tớ, còn có hai đồng bọn của nó.” Không thể tưởng được An Tử Yên có thể điều tra ra, Mạch Đình hưng phấn, rất nhanh liền tìm ra hai người còn lại và xác nhận: “An Tử Yên, cậu mau đưa bọn chúng đến cục cảnh sát. Loại cặn bã này sống trên đời ai cũng không được yên.” Mạch Đình nghĩ đến cảnh bị đánh đến thảm liền tức giận.

“Ừ.” An Tử Yên bề ngoài thì đáp ứng, nhưng chỉ đưa đến cục cảnh sát, sao có chuyện đơn giản như vậy.

Hắn cầm ba tấm ảnh kia ra khỏi cửa.

“Vội vàng vậy a, tớ đang bệnh đây, không thể ở bên cạnh tớ a.” Nhưng An Tử Yên đã sớm đi mất rồi.

Dì viên bưng một bát canh gà thật lớn đi về phía Mạch Đình: “Tiểu Mạch a, đến, thân thể không tốt cần bồi bổ một chút, chính vì cháu quá yếu nên mới bị đánh thành như vậy.”

Dì Viên trong lúc vô ý lại chém Mạch Đình thêm một dao, Mạch Đình phi thường miễn cưỡng cười cười, muốn nhận lấy bát canh gà, lại bị dì Viên đẩy ra, đặt canh gà lên bàn: “Để dì giúp, cháu mới ra viện, thân thể còn yếu.”

Nói xong cầm lấy một chiếc khăn lông ngắn, giống như với trẻ con, nhét một góc khăn vào áo Mạch Đình, Mạch Đình muốn đẩy ra, mình chỉ bị đánh, trí não vẫn bình thường, hiện tại là thể quái nào a, tuy trong lòng nghĩ như vậy, nhưng cũng không dám nói ra: “Dì Viên, để con tự làm.”

“Đừng xấu hổ, dì Viên cũng không phải người ngoài.” Dứt lời múc một thìa canh gà đưa đến bên miệng Mạch Đình: “Nào, a ”

“Cháu không phải...” Mạch Đình hé miệng nói chuyện, dì Viên không đợi cậu kịp phản trần dứt ngay thìa vào miệng Mạch Đình, Mạch Đình thật đúng là có khổ mà không thể nói, so với bị đánh còn khó chịu hơn, hiện tại cậu một lòng ngóng trông An Tử Yên trở về, thoát khỏi ma chướng của bà dì này.

An Tử Yên đến khuya mới trở về, dáng vẻ có chút mệt mỏi, tắm giặt xong liền ngã đầu ngủ, Mạch Đình ở trên giường trong lúc chờ đợi chơi rubic nhìn An Tử Yên, vút rubic xuống đất, từ phía sau nhẹ nhàng ôm lấy An Tử Yên, dán mặt lên lưng An Tử Yên: “Sao rồi? Đưa đến cục cảnh sát chưa?”

“Ừ.” Thanh âm của An Tử Yên đã bắt đầu mơ hồ.

“Vất vả cho cậu rồi.”

Ngày hôm sau, ăn xong bữa sáng, dì Viên trở về nhà, ngoại trừ lúc nấu cơm bình thường dì Viên đều ở nhà mình, khỏi quấy rầy đến An Tử Yên và Mạch Đình, Mạch Đình no căng bụng ngồi trên sôpha: “An Tử Yên, cậu không biết hôm qua dì Viên khủng bố thế nào đâu. Thiếu chút nữa đem tớ bức chết.”

Đáng oán giận như vậy thì chuông cửa vang lên, An Tử Yên thờ ơ uống cà phê đọc báo, Mạch Đình đứng lên: “Để tớ phải ra mở cửa, có lầm hay không.”

Vừa mở cửa ra, bên ngoài không có ai, nhưng có ba con búp bê giống lật đật, kích cỡ rất lớn đứng sừng sững ở đó, Mạch Đình quay đầu lại kinh hãi nhìn An Tử Yên: “An Tử Yên, cậu mau lại mà xem, có ba búp bê thổi phồng.”

Búp bê thổi phồng, An Tử Yên càng nghe càng thấy mất tự nhiên.

Hắn uống một ngụm cà phê: “Người khác tặng.”

“Tặng? Tặng cái đồ chơi này để làm gì.”

An Tử Yến còn chưa trả lời, Mạch Đình liền trông thấy bản thuyết minh dán vụng về trên người búp bê: “Sản phẩm búp bê phiên bản trút giận, phương pháp sử dụng: chỉ cần dùng gậy đánh không ngừng, phát tiết hết sự phẫn nộ của bản thân, có hiệu quả rất tốt trong việc trút giận, hơn nữa còn có âm thanh sống động, giống ý như thật, khiến bạn yêu thích không rời.” Mạch Đình đọc xong bản thuyết minh, sau đó quay đầu nhìn An Tử Yến: “Oa, bạn của cậu tri kỷ quá đi mất, đúng lúc tớ lửa giận đầy mình không nơi phát tiết.”

Thật sự là đồ tốt a, Mạch Đình thầm nghĩ.

An Tử Yến đứng lên, túm lấy sừng trên đầu ba con búp bê kéo bọn nó vào phòng, bảo Chu Cách làm ra mấy thứ này rồi mang sang đây, viết bùa thêm mấy chữ, hắn vứt bản thuyết minh vào thùng rác.

Mạch Đình đã sớm cầm lấy gậy bóng chày tặng kèm đập không ngừng vào ba con búp bê: “Cho mày đánh tao này, còn bảo tao gọi mày là ông nội, cái shit, cặn bã, bại hoại, không biết xấu hổ, tên trộm thối tha.”

An Tử Yến nhìn bộ dáng của Mạch Đình, mười phần giống thằng điên.

Người bị giấu ở bên trong bởi vì miệng dán băng dính, hai tay hai chân bị trói, chỉ có thể phát ra âm thanh đau đớn nức nở, Mạch Đình càng vui sướng: “An Tử Yến, cậu xem, thật sự có thanh âm, hơn nữa ba cái phát ra thanh âm không giống nhau.” Mạch Đình gõ lên từng con búp bê, để An Tử Yến nghe thử, An Tử Yến bật ti vi, nhìn Mạch Đình hưng phấn đến mặt mũi đỏ bừng: “Cậu từ từ mà chơi.”

Không ngờ Mạch Đình lại có thể lực cùng phẫn nộ nhiều như vậy, ước chừng đập ba con búp bê hơn một tiếng đồng hồ mới dừng lại, mỗi một tựa trên người An Tử Yến, rống một hơi: “Thiệt thống khoái a, thứ này rất hữu hiệu.”

Ai kia quá dễ dàng để thỏa mãn, một món đồ vớ vẩn là có thể khiến cậu ấy cao hứng.

Buổi tối, An Tử Yến kéo ba con búp bê vào kho chứa đồ, ấn điều hòa xuống mức thấp nhất, còn lấy trong tủ lạnh mấy khối băng không biết chuẩn bị từ khi nào, một đống thật lớn, toàn bộ đều để lên mặt trên của búp bê.

Mạch Đình tò mò nhìn: “Giờ đang là mùa xuân, bọn nó cũng không sợ nóng đến mức đó chứ.”

“Thứ này phải bảo quản ở nhiệt độ thấp.”

Nói xong đóng cửa, để lại ba con búp bê trong kho chứa đồ nho nhỏ tối tăm cô độc nương tựa vào nhau. Đến nửa đêm, Mạch Đình bị tiếng động lạ đánh thức, đẩy đẩy An Tử Yến bên cạnh: “An Tử Yến, cậu có nghe thấy gì không?” Cậu ngồi bật dậy, An Tử Yến liền kéo Mạch Đình vào lòng: “Ngủ đi.”

“Đừng a, hình như có trộm, cậu đi xem thử, tớ cũng không bị đánh lần nữa.”

“Ngủ.”

Mạch Đình không muốn, vẫn thúc giục An Tử Yến, rõ ràng mình vừa nghe thấy tiếng gì đó, An Tử Yến không để ý, một lát nữa sẽ bị trộm sạch, An Tử Yến trừng mắt liếc nhìn Mạch Đình một cái đứng dậy từ trên giường, đi ra bên ngoài, mở cửa nhà kho, hung hăng đá một cước lên ba con búp bê: “Lão tử muốn ngủ, đừng ồn.”

Quả nhiên, nửa đêm về sáng không còn bất cứ thanh âm gì nữa.

Ba con búp bê bị hai người bỏ quên trong kho chứa đồ suốt ba ngày, cho đến khi Chu Cách gọi điện cho An Tử Yến: “Sao hả? Lúc cậu thả ba người kia đi, biểu tình bọn họ thế nào? Thực kích thích đi.”

An Tử Yến thoáng sửng sốt, hơn nửa ngày mới nói: “Tớ quên mất vẫn đặt bọn họ trong kho chứa đồ.”

Chu Cách đầu bên kia hít một hơi lạnh khí, việc này mà cũng quên? Hắn rốt cuộc có để ở trong lòng hay không. Sẽ chết người đó.

An Tử Yến đứng lên, Mạch Đình thấy An Tử Yến kéo ba con búp bê kia ra ngoài, lấy ra một con dao.

“Cậu làm gì vậy.”

An Tử Yến không để ý tới Mạch Đình, rạch mở ba con búp bê ra, để lộ ba người bên trong, Mạch Đình sợ tới mức hai chân đều đứng không vững, ba người này vẫn luôn ở trong ấy? Bị nhốt ba ngày trong nhà mình? Người ở bên trong sắc mặt đã tái nhợt, một chút khí lực cũng không có, khi dây thừng được tháo ra, bọn họ đôi môi nứt nẻ, thân thể run rẩy, tên trộm giải thích với Mạch Đình: “Thực, thực xin lỗi, tôi, tôi không dám nữa....”. Ba ngày này, tựa như địa ngục với bọn họ.

“Cút.” An Tử Yến giữ cửa mớ, ba người chật vật chạy ra ngoài.

Mạch Đình hoảng sợ nhìn An Tử Yến, tâm người này so với mấy tên trộm kia còn thâm hiểm hơn. Cậu cảm thấy thật may mắn khi là người yêu của An Tử Yến mà không phải kẻ thù.

37. Chương 37: An Tử Yến, Tên Khôn Kiếp Nhà Cậu

Thương thế của Mạch Đình đã khỏi hẳn, cũng nên đi học trở lại, hơn nữa cậu đã đáp ứng mẹ mỗi tháng phải về nhà ở hai ngày, có điều Mạch Đình đã quen với cuộc sống thoải mái sung sướng, về nhà lại bị bố mẹ sai bảo cái này cái kia có điểm khó chấp nhận được, Mạch Đình cảm thấy đáng sợ, cuộc sống đang từ từ làm cậu thay đổi, bản thân trước đây rất chăm chỉ đang dần dần thoái hóa.

Rạng sáng, Mạch Đình còn đang trong giấc mộng ngọt ngào, lại bị chuông điện thoại đánh thức, cậu mơ hồ sờ soạng hai bên ổ chăn, sau đó mắt nhắm mắt mở nhận cuộc gọi, là điện thoại của Bạch Tiểu Tư.

“Làm gì thế, sớm như vậy đã gọi cho tôi.” Mạch Đình có chút oán giận.

Đầu bên kia trầm mặc trong chốc lát, sau đó truyền đến thanh âm có phần nặng nề của Bạch Tiểu Tư: “Mạch Đình, thực xin lỗi.”

Loại lời đạo đầu này, khiến Mạch Đình có dự cảm không tốt, cậu trôi sạch buồn ngủ: “Làm sao vậy?”

“Tôi, tôi cùng An Tử Yến phải kết hôn.”

Mạch Đình ngồi bật dậy từ trên giường, tin tức này quá đột ngột, rất kinh hoàng, cậu quả thực không cách nào đáp lại, chỉ ngơ ngác cầm điện thoại không lên tiếng.

Bạch Tiểu Tư nói tiếp: “Kỳ thật vẫn có một chuyện tôi không nói cho cậu biết, tôi quen An Tử Yến nhiều năm như vậy, tôi yêu anh ấy, trước kia không biết, cho đến khi trở về thấy các cậu ngọt ngào ở bên nhau, lòng tôi rất đau, sự đau đớn ấy khiến tôi hiểu được tôi yêu anh ấy đến mức nào, hiện tại bố mẹ hai bên đều buộc chúng tôi nhanh chóng kết hôn, cho nên, tôi không biết phải nói gì với cậu, dù sao trong lòng cậu hẳn cũng biết rõ, hai chúng tôi mới phù hợp với nhau, tôi đã tặng anh ấy cho cậu lâu như vậy, đến lúc cậu phải giả lại tôi rồi.”

Những lời nói liên tiếp hoàn toàn không được báo trước, khiến Mạch Đình đau lòng, rất đau, sao đột nhiên lại trở nên như vậy, An Tử Yến cho tới bây giờ chưa từng nhắc đến với mình, rõ ràng lúc trước cảm tình giữa hai người còn rất tốt: “Vậy cậu ấy nói thế nào?” Cậu quan tâm nhất chính là suy nghĩ của An Tử Yến.

“Anh ấy đồng ý rồi.” Điện thoại theo tay Mạch Đình rơi xuống giường.

Nếu ngay cả An Tử Yến cũng đồng ý, Mạch Đình còn có thể nói gì, từ lúc bắt đầu đến giờ, rốt cuộc mình được cho là gì đây? Là vai phụ bị người ta đùa giỡn ư? Vai diễn của mình đã xong, cho nên hiện tại bị vứt bỏ.

Bạch Tiểu Tư cúp điện thoại, hoàn toàn không thấy áy náy với Mạch Đình, đặt đồ ăn vặt lên bàn, lật xem tạp chí, tâm tình phi thường tốt.

Mạch Đình suy nghĩ trong chốc lát, lại không biết phải làm sao, đầu óc cậu ngoại trừ trống rỗng, thì vẫn là trống rỗng, cậu cầm điện thoại gọi cho An Tử Yến, đầu dây bên kia đang ngủ, hiện tại mới 5 giờ sáng mà thôi.

“Cậu làm gì vậy?”

“Vì sao cậu phải kết hôn với Bạch Tiểu Tư, lại không nói cho tớ biết?”

“Cậu đang nói gì vậy?”

“Cậu còn định gạt tớ?” Mạch Đình cố kiềm nén cảm xúc, tránh để mình mất khống chế.

Bởi vì thanh âm của Mạch Đình quá lớn, An Tử Yến nhìn điện thoại, thấy được ngày hiển thị trên màn hình, sau đó là yên lặng, Mạch Đình rất ghét sự yên lặng này, yên lặng quá không tốt: “Cậu đã biết rồi à.”

“Thật sao? Những gì Bạch Tiểu Tư nói đều là thật ư, nếu cô ấy không nói cho tớ biết, cậu còn định giấu tớ bao lâu nữa.”

“Tớ không ngờ thời gian trôi nhanh như vậy.”

“Cậu vẫn luôn biết có phải hay không, chỉ có tớ là thằng đầu đất, ngu ngốc hết thuốc chữa, tưởng rằng mình thực hạnh phúc, vui vẻ, thì ra tất cả đều là giả.”

“Hiện tại không phải cậu đã biết rồi sao?” Ngữ khí của An Tử Yến dường như không có việc gì.

Giọng điệu ấy càng khiến người khác tổn thương. Đối trá, rõ ràng có thể cảm nhận được tình yêu giữa hai người, hiện tại lại cảm thấy đối trá. Cậu phải làm gì bây giờ, cậu chưa từng trải qua việc như vậy, không biết nên đối mặt như thế nào, có điều loại chuyện này, Mạch Đình bình thường sao có thể ứng phó nổi, cậu đã bị đả kích đến sụp đổ rồi.

“Tiểu Tư là một cô gái tốt, chúc các cậu hạnh phúc.” Các người hạnh phúc, còn tôi thì sao? Tôi phải làm sao bây giờ?

“Ừ.”

Mạch Đình đang định cắt đứt cuộc gọi, An Tử Yến lại mở miệng: “Hôm nào cậu sang thu dọn đồ đạc đi, Bạch Tiểu Tư sẽ đến đây ở.”

Cái gì gọi là một ngày trên thiên đường, một ngày xuống địa ngục, Mạch Đình rốt cuộc cũng hiểu được hoàn toàn.

An Tử Yến thay đổi khiến cậu trở tay không kịp.

Cậu không thể tiếp tục ngủ được nữa, sau khi rời giường mặc quần áo, ngồi trước gương nhìn ngắm bản thân, ngốc, quá ngốc, từ đầu đến đuôi đều ngu ngốc, hao phí tình cảm nhiều như vậy, tất cả đều là cái rắm. Mạch Đình bỏ nhào vào trước gương bắt đầu khóc nức nở, thật lâu thật lâu lắm, khi sắp phải đến trường rồi, Mạch Đình mới dùng ống tay áo lau sạch nước mắt nước mũi, chuẩn bị lên lớp. Mỗi lần đều như vậy, là một tên vô năng, rời khỏi An Tử Yến, tất cả mọi thứ xung quanh sẽ bắt đầu mơ hồ, giống như bị lãng tai, nghe không vào, giống như bị mù, không nhìn thấy, trái tim bị siết chặt, ra không được, vào không được.

Đợi đến khi tan học, Mạch Đình quyết định qua bên kia thu dọn đồ đạc của mình, mới ở không bao lâu, giờ nơi đó đã không thuộc về cậu nữa. Bỏ đi, bọn họ kết hôn cũng không có gì không tốt, bọn họ vốn nên làm thế, mà khoảng thời gian này, bất quá chỉ là một khúc nhạc đệm nho nhỏ. Bản thân thì không, nhưng đối với ai cũng tốt. Mạch Đình nhủ thầm, nhưng vẫn không cam tâm, không cam tâm chia tay như vậy.

Hết cách, chỉ có duy nhất một An Tử Yến, không thể cùng lúc yêu cả hai người.

Mạch Đình ở trên xe một mực miên man suy nghĩ, rất nhanh đã đến nơi, trước kia thực ngọt ngào, hiện tại là chỗ tràn ngập thương tâm. Cậu cố lấy dũng khí, một mình An Tử Yến ở nhà xem tivi, thấy Mạch Đình đến cũng chỉ lạnh lùng liếc mắt một cái.

“Tớ tới thu dọn đồ đạc.” Mạch Đình cắn môi cười, ngăn không cho thanh âm của mình trở nên run rẩy.

Ánh mắt như vậy, thái độ như vậy, khiến người ta đau thương đến chết.

Cậu tự mình vào phòng thu thập đồ đạc, mỗi món đồ đều là một loại thống khổ khi nhớ lại, hiện tại căn nhà này thuộc về An Tử Yến cùng Bạch Tiểu Tư, không còn chỗ cho mình nữa.

Cậu sắp xếp xong túi to túi nhỏ liền kéo hành lý đi tới cửa, An Tử Yến không thèm liếc mắt nhìn cậu, Mạch Đình rốt cuộc không nhận được, tay siết chặt quai túi xách: “Cậu thật sự không có lời gì muốn nói với tớ? Một câu cũng không?”

Mạch Đình không tin, không tin An Tử Yến đã từng yêu cậu lại đối xử với mình như vậy, cậu giống như đang nằm mơ, hy vọng hãy nhanh tỉnh lại, cậu không muốn An Tử Yến trở thành chú rể của người khác.

“Có.”

“Cái gì?”

“Cá tháng Tư vui vẻ.”

Lời này khiến Mạch Đình ngây người tại chỗ, cậu cuống quýt lấy di động ra xem ngày tháng, sáng sớm hôm nay Bạch Tiểu Tư nói vậy khiến tinh thần hoảng hốt, không hơi đâu mà xem lịch, tay cầm hành lý của Mạch Đình càng ngày càng run rẩy, ném hết đồng hành lý và balô trên lưng vào người An Tử Yên: “An Tử Yên, cậu cái tên khốn kiếp, ấu trĩ, nhảm chán, vương bát đần.” Cậu tìm đủ mọi từ có thể dùng để chửi mắng An Tử Yên, Bạch Tiểu Tư cũng thật quá đáng, chỉ có mình là trở thành trò cười cho bọn họ.

Kể ra quả thực có thể cười chết người, còn khóc tu tu trước gương, Mạch Đình xấu hổ, bất đắc dĩ, phần nộ.

An Tử Yên nhún nhún vai: “Người bình thường nhìn ngày tháng một cái là biết ngày.”

“Tớ cứ không biết đấy thì sao nào, tớ chính là ngốc, chính là ngu, ai mà biết hôm nay là ngày Cá Tháng Tư a.”

“Ai mà chẳng biết?”

“Cậu cấu kết cùng Bạch Tiểu Tư lừa tớ còn cố cãi? Lão tử muốn giết cậu.”

Kỳ thật cũng không phải An Tử Yên cấu kết với Bạch Tiểu Tư, cậu nói lúc sáng sớm của Mạch Đình, An Tử Yên nhìn lại lịch trên điện thoại thấy hôm nay là Cá Tháng Tư, liền thuận nước đẩy thuyền, khiến âm mưu này càng thêm hoàn hảo mà thôi.

Mạch Đình bỏ nhào về phía trước: “Cậu còn làm tớ khóc, còn khiến tớ đau lòng, tên hỗn đản này.”

“Cậu khóc cơ à?” An Tử Yên quay mặt đi, nở nụ cười: “Đàn bà.”

“Lão tử không muốn sống nữa.”

38. Chương 38: An Tử Yên Mang Mạch Đình Theo

Kết quả liên tiếp vài ngày sau đó, Mạch Đình không phút nào chịu yên chỗ lát lại gọi điện thoại cho Bạch Tiểu Tư mắng cô đến cầu huyết lâm đầu, chốc lát lại ở nhà châm chọc khiêu khích An Tử Yên, thật vất vả chịu đựng đến thứ sáu, vừa vào đến nhà còn chưa kịp cởi giày, cậu thiếu chút nữa thì học máu, bởi vì Ellen chỉ mặc quần áo lót đang đi tới đi lui trong phòng xem phim của mình, đáng người kia, đôi chân dài ấy, thấy Mạch Đình đã trở lại cười cười vẫy tay với Mạch Đình: “Hi cậu đã về rồi.” Sau đó như không có việc gì lúc ẩn lúc hiện trước mặt Mạch Đình, chốc thì lấy cái này, lát lại lấy cái kia.

“Về cái gì mà về, cô mặc quần áo vào cho tôi, sao lại ăn mặc như thế ở trong nhà tôi?” Một đồng câu hỏi nảy ra trong đầu Mạch Đình, hơn nữa còn phải gắt gao nhắm mắt lại để khỏi phải nhìn thấy khối thịt tà ác kia.

“Tôi đến chơi một chút a.”

“Lẽ nào An Tử Yên ngay cả nữ nhân của bạn cũng không tha?” Mạch Đình kinh hô, lời này thốt ra đúng lúc An Tử Yên vừa về, nghe thấy hết, đá một nhát vào mông Mạch Đình: “Đừng nói xấu sau lưng người khác.”

“Đau, đau, tớ rõ ràng nói xấu ở ngay trước mặt.”

“Đúng rồi, cậu ở ngoài, vậy Ellen một mình trong phòng xem phim của tớ làm cái gì.” Mạch Đình chỉ vào Ellen đang cầm cốc nước của mình uống, nhưng đầu lại quay sang bên kia, An Tử Yên đang định nhìn theo hướng Mạch Đình chỉ, Mạch Đình lại che mắt An Tử Yên: “Cậu không cần nhìn.”

Vạn nhất An Tử Yên trông thấy rồi, đột nhiên nhớ ra dáng người tốt đẹp của con gái, đối lập hoàn toàn với dáng người gầy còm dẹp lép của mình, phần thắng của mình không phải rất nhỏ sao? Xem ra Mạch Đình rất giống mẹ của mình trong lòng luôn luôn có những tính toán lật lọng.

An Tử Yến đẩy tay Mạch Đình ra, liếc mắt một cái liền xem thấu ý định của Mạch Đình: “Nếu cậu sợ tớ đem cậu so sánh với con gái, vậy tự mình lấp thêm bộ ngực vào.”

“Phải a, biến thành ngực khủng, sau này tôi sẽ gọi cậu là Mạch ngực khủng.” Chu Cách đi ra từ phòng xem phim của Mạch Đình, mặc độc cái quần sịp, quan trọng nhất là, quan trọng nhất là trong tay hắn cầm giấy vệ sinh, vẻ mặt thỏa mãn, đầu Mạch Đình quay a quay, đem tất cả hình ảnh xâu chuỗi lại với nhau, Ellen ăn mặc như vậy, Chu Cách ăn mặc như vậy, hai người đều chui ra từ phòng xem phim của mình, vẻ mặt này, thần thái này, trong tay còn cầm giấy vệ sinh, cậu đột nhiên như phát điên chỉ vào Chu Cách rống to: “Các người con mẹ nó đã làm gì trong phòng tôi?”

Chu Cách nhướng nhướng mi với Mạch Đình, Ellen đi đến, đặt tay lên vai Chu Cách: “Đáng ghét, Mạch Đình háo sắc nha, còn muốn chúng ta nói ra, có phải muốn nghe chi tiết hơn không?”

Mặt Mạch Đình đỏ lên, quay đầu giật nhẹ tay áo của An Tử Yến: “An Tử Yến, cậu xem xem, bọn họ dám ở trong phòng xem phim của tớ làm loại chuyện đó, muốn tớ làm sao bây giờ, sôpha của tớ dính đầy dịch của bọn họ phải làm sao bây giờ, nghĩ đến thôi đã thấy tởm rồi.”

An Tử Yến trắng mắt liếc Mạch Đình một cái, có thể quang minh chính đại nói ra những lời hạ lưu như vậy, cũng không biết rốt cuộc người dơ bẩn là ai, An Tử Yến đi vào phòng khách, ngồi trên sôpha, nhìn chăm chăm cặp đôi ngu ngốc đứng đó, Mạch Đình đang chờ An Tử Yến phê bình bọn họ.

“Coi như hai người thức thời, không làm ở trong phòng tôi.”

Hai người kia cũng không ngốc, Chu Cách nếu dám làm trong phòng đặt đàn dương cầm của An Tử Yến, phỏng chừng xương sườn sẽ bị An Tử Yến rút sống.

“Ô hay An Tử Yến, cái tên bạch nhãn lang nhà cậu, không thể làm trong phòng cậu, là có thể làm trong phòng tớ?”

Ellen định bụng an ủi Mạch Đình đang nóng nảy: “Làm trong phòng cậu, càng thêm tình thú, bọn tôi có thể xem phim, tôi nằm sấp ở nơi đó, thoải mái muốn chết.”

“Câm, câm miệng, đừng nói nữa.” Mạch Đình cắt ngang lời Ellen: “Quả thực không biết liêm sỉ.”

Hơn nữa hai người họ giữa thanh thiên bạch nhật ăn mặc như vậy ở trong phòng mình là có ý gì?

An Tử Yến tựa hồ cũng thấy ngứa mắt, phát tay với Chu Cách: “Mặc quần áo vào đi, đã nhỏ lại chẳng ra sao, khoe cái gì mà khoe.”

Đả kích của An Tử Yến, ai cũng không tha, cho dù là người yêu hay bạn bè, Chu Cách và Ellen trở về phòng mặc quần áo, bọn họ biết không nên tranh luận cùng An Tử Yến, tranh luận chỉ đổi lấy lời nói càng ác độc hơn, đây là đạo lý dễ hiểu, nhưng Mạch Đình vẫn luôn sống cùng hắn lại không rút ra được kinh nghiệm.

Đợi hai người mặc xong quần áo, Mạch Đình khẩn cấp chạy về phòng mình, bên trong quả thực rất bừa bãi, Mạch Đình tức giận toàn thân phát run, đang chuẩn bị phát tác, An Tử Yến ở cửa kêu: “Đi thôi.”

“Đi đâu?”

“Ra ngoài.”

Nói xong ba người liền đi ra ngoài, Mạch Đình theo sau, trả lời kiểu quái gì thế, ai chả biết là phải ra ngoài.

Bốn người đi xe tới một sân bóng rổ, xem qua thì thấy rất được, Mạch Đình kỳ thật ngoại trừ đánh cầu lông, mấy trò vận động khác đều không thạo, cũng không hứng thú, cậu đi cuối cùng: “Ai nha, tôi chơi bóng rổ không giỏi, sao không nói trước một tiếng, cũng may ở trường có luyện qua.”

Ba người đằng trước chỉ có Chu Cách quay đầu lại, quét mắt nhìn Mạch Đình một cái: “Ai bảo cậu chơi cùng, cậu ôm quần áo đứng ở một bên đi.”

“Vậy còn kêu tớ đến đây làm gì.”

“Cậu nghĩ tôi muốn gọi cậu tới chắc?” Chu Cách cố ý lui ra sau từng bước, chỉ chỉ An Tử Yến.

Mạch Đình nhìn theo bóng dáng của An Tử Yến, không hiểu sao lại cảm thấy vui vẻ.

Bốn thằng con trai khác cũng đến đây, Mạch Đình không chú ý tới tướng mạo của họ, hiện tại điều khiến cậu cảm thấy tức giận và xấu hổ nhất chính là mình phải ngồi cùng đám con gái, giữ đồ xem họ chơi bóng, cậu hận không thể lấy áo khoác của An Tử Yến trùm lên đầu, mặt mũi đàn ông gì đó đều mất sạch cả rồi.

Mạch Đình nhìn An Tử Yến đang chơi bóng rổ, đây là một mặt khác của hắn mà cậu chưa bao giờ thấy, cho dù là mặt nào, đều khiến Mạch Đình tâm động đến không thở nổi, cậu thích An Tử Yến như vậy, khi làm một việc gì đó đều có biểu tình chỉ thuộc về hắn, giống như lúc hắn đàn dương cầm, ung dung mà khí phách.

Nữ sinh đến càng ngày càng nhiều, Mạch Đình vểnh tai nghe bọn họ nhỏ giọng thảo luận: “Quả nhiên vẫn là An Tử Yến đẹp trai nhất, bắt quá đã lâu không thấy đến.”

“Đúng vậy, đúng vậy, hình như cũng không thấy bạn gái hắn nữa.”

“Nghe nói là chia tay rồi, tớ đây chẳng phải có cơ hội sao?”

Ellen ở bên cạnh nháy mắt với Mạch Đình, Mạch Đình giả bộ như không trông thấy.

Có mấy nữ sinh hét to về phía sân bóng rổ: “An Tử Yến, cố lên.” Sau đó cả đám ồn ào nhón nháo xô đẩy lẫn nhau, Mạch Đình liếc mắt nhìn một cái, haizz, nữ sinh a, đều chết vì vẻ ngoài. Mạch Đình cậu không xem lại bản thân đi, cậu thì tốt hơn chỗ nào, lúc trước lần đầu tiên trông thấy An Tử Yến, còn chẳng ngu người ra đấy thôi.

Thời gian cứ thế trôi qua, Mạch Đình ngồi ở bên sân ngáp ngắn ngáp dài, vẫn xem đồng hồ, bao giờ mới chịu ngừng, thật sự là, bọn họ chơi, mình lại ngồi chờ ở đây, chẳng nhân đạo chút nào. Khiến cậu không thể chịu được chính là việc mình như con gái ngồi đây nghe người khác thảo luận yêu thích nam nhân của mình ra sao.

Thật vất vả bọn họ mới đánh xong, An Tử Yến uống nước rồi đi về phía Mạch Đình, một cậu trai gọi An Tử Yến lại: “Buổi tối cùng đi ăn cơm đi.”

“Đúng vậy, cùng đi đi.” Nữ sinh dùng ánh mắt chờ mong nhìn An Tử Yến.

An Tử Yến thấy Mạch Đình thần tình ủ rũ, Mạch Đình đưa áo khoác cho An Tử Yến, An Tử Yến nhận lấy, trước mắt công chúng nắm tay Mạch Đình, kéo cậu đứng lên: “Không cần, chúng ta đi về.”

Tất cả mọi người nhìn hai người nắm tay nhau, chậm rãi lên xe rời đi.

“Giờ khẩu vị của An Tử Yến nặng như vậy?” Ai đó lên tiếng hỏi.

Chu Cách ôm tay: “Phỏng chừng sau này sẽ vẫn duy trì khẩu vị như thế.”

39. Chương 39: Sâu Trong Hôi Ưc Là Nỗi Đau

Khi Mạch Đình ở nhà thu xếp quần áo mùa hè chuẩn bị mang sang, trong lúc vô ý tìm thấy cuốn nhật ký của mình thời thơ ấu, cậu nhìn mặt bìa đã ố vàng, là lúc nào thì bắt đầu không viết nhật ký nữa, trước đây giống các cô gái hy vọng ghi lại từng chút từng chút một cuộc sống của mình, để sau này trở thành những hồi ức tốt đẹp.

Cậu mở nhật ký ra, là nét chữ non nớt của bản thân:

Ngày X tháng X năm X Trời trong

Mấy ngày hôm trước, khi tôi đang xem tivi, Tiểu Hạ chạy tới nói cho tôi biết, Mai mất tích rồi. tôi cũng không để ý, cho rằng trẻ con ham chơi, chạy đến nhà người thân. Mai nhỏ hơn tôi một tuổi, sống ở tầng trên, chúng tôi từ nhỏ lớn lên cùng nhau, hôm qua tôi bởi vì một chuyện nhỏ mà cãi nhau với bạn ấy, chúng tôi không ai để ý tới ai, chờ đối phương đến giải thích với mình trước. Hôm nay, Tiểu Hạ sắc mặt tái nhợt chạy tới nói cho tôi biết, Mai đã chết, bị người ta cưỡng bạo sau đó chìm chết trong nước, vừa mới tìm thấy thi thể. Đầu óc tôi trống rỗng, không biết phải đáp lại như thế nào, không thể tin được đó là sự thật, Mai mỗi ngày đều cười tủm tỉm, là người mỗi khi nghỉ hè đều ở nhà của tôi chờ mong được xem Tân Bạch nương

tử truyền kỳ, là người mặc bộ váy hoa mới không ngừng xoay tròn ở trước mặt tôi, là người đã làm bạn với tôi suốt 11 năm trời.

Khi Tiểu Hạ đi rồi, tôi vẫn còn ngây ngốc ngồi tại chỗ, sau đó mẹ nói cho tôi biết, người ta tìm khắp mọi nơi cũng không tìm được Mai, có một ngày, mẹ Mai nằm mơ, mơ thấy Mai ở trong nước kêu mẹ ơi, cứu con. Rồi thì, thật sự tìm thấy Mai trong nước, không mặc gì cả, bị nhét vào một cái túi chữ nhật đựng chặn bông, chèn thêm vài tảng đá để có thể chìm sâu xuống dưới, thì thể nhỏ nhỏ tái nhợt nằm ở đó, nhìn thấy mà ghê.

Tôi phải nói như thế nào đây, phải viết như thế nào mới có thể biểu đạt sự đau khổ của mình, nước mắt không kìm được chảy ra. Ai bảo tuổi nhỏ không hiểu gì, sao chỉ mới 12 tuổi tôi lại cảm thụ rõ ràng như thế.

Ngày X tháng X năm X Trời trong

Khi đang chuẩn bị ăn cơm, vừa tới cửa, chợt nghe được bố mẹ tôi nói chuyện, kỳ thật có người câu cá gần đây trông thấy Mai đi đâu đó, nhưng không dám nói ra, không muốn gây rắc rối. Mà Mai chết trong một trần nhỏ, đầu rộng lớn gì cho cam, nhưng lại không tìm thấy hung thủ. Tôi bước vào, bố mẹ liền im bặt, bọn họ không muốn đàm luận chuyện về Mai trước mặt tôi.

Tôi bắt đầu hận, hận con người ta ích kỷ, hận những kẻ dối trá vờ vịt làm người tốt, hận cảnh sát. Chỉ là một đứa trẻ 11 tuổi, sao có thể nhẫn tâm ra tay. Thật đáng buồn là không ai đứng ra nói một câu. Giấy phút ấy tôi lập chí sau khi lớn lên phải làm cảnh sát, tìm ra hung thủ sát hại Mai.

Nước mắt của tôi rơi lên cuốn nhật ký, lu mờ những con chữ tràn ngập hận ý. Mai, sao cậu có thể bỏ lại tớ như vậy, tớ vẫn chưa kịp nói với cậu tớ xin lỗi, xin lỗi, tớ không nên cãi nhau với cậu, xin lỗi, Mai. Nhưng rốt cuộc tớ không có cách nào nhận được sự tha thứ của cậu nữa rồi. Phần mộ nhỏ nhỏ cô đơn của Mai từng sống ở đó, mà hung thủ lại nhơn nhơn ngoài vòng pháp luật.

Tôi hận!

Tên độc ác, những người giúp đỡ tên độc ác, các người đều là ma quỷ, đáng chết, đáng chết.

12 tuổi tôi bắt đầu hiểu được cái gọi là nhân tình thế thái, lạnh lùng. Tôi tự thu mình vào trong thế giới của riêng mình, trở nên ít nói. Bạn học trong lớp dần dần cô lập tôi, sau lưng gọi tôi là quái nhân. Tôi không có bạn bè, tôi tự ti, nhưng tôi vĩnh viễn sẽ không quên tên của cậu, Mai.

Ông trời ơi, trong những ngày người ta khổ sở đến vậy sao ông không kiêng nể gì mà vẫn tỏa sáng, ánh mặt trời quá chói mắt, tôi cần phải trốn đi.

Mạch Đình khủng hoảng khép nhật ký lại, cậu rút cuộc nhớ ra tại sao mình không viết nhật ký nữa, bởi vì mỗi lần mở nhật ký là một lần đau xót, đã không còn tác dụng minh chứng hạnh phúc nữa.

Mạch Đình cũng đã quên mất lời thề son sắt thuở nào với Mai, bởi vì cậu không thể làm cảnh sát được, chậm rãi trưởng thành, mới nhận ra mình nhỏ bé như thế, người ta không thể muốn làm cái gì là có thể làm cái đó. Nhiều năm qua, nụ cười của Mai cũng từ từ phai nhạt dần trong trí nhớ. Mạch Đình lấy tay bưng mặt, nước mắt không kìm được theo mu bàn tay chảy xuống, ít nhất bản thân còn có thể bị thương, điều này là an ủi hay mỉa mai đây?

Thực xin lỗi, Mai, tớ đã nói dối.

Đối với cái chết của cậu, tớ căn bản là bất lực.

Phải mất một lúc lâu, Mạch Đình mới nhét nhật ký vào trong balô, mang theo sang bên kia. An Tử Yên đã về, Mạch Đình thu dọn đồ xong, bật tivi, An Tử Yên thấy mạch Mạch Đình có chút sững sờ.

“Làm sao vậy?”

Mạch Đình ngẩng đầu: “An Tử Yên, người khác đều cảm thấy tớ là quái nhân, còn cậu thì sao?” Mạch Đình đã không còn là Mạch Đình năm 12 tuổi nữa rồi, suy nghĩ cũng thay đổi, cậu không hề hận người khác nữa, không quan tâm đến người khác nữa, cậu không thể thay đổi bản chất của họ, chỉ có thể thay đổi chính mình, khiến chính mình trở thành một người tâm địa thiện lương, hăng hái làm việc nghĩa, là một người tuyệt đối sẽ không khoan tay đứng nhìn, vì Mai, cũng là vì những người khác.

Loại vẻ mặt này, An Tử Yến biết có điều gì đó không đúng, nhưng hắn cũng không phải người thích truy vấn, nếu Mạch Đình nguyện ý nói, hắn sẽ lắng nghe. Nếu cậu không muốn nói, An Tử Yến cũng sẽ không cưỡng cầu. Hắn chỉ ngồi bên cạnh Mạch Đình, tiếng tivi rất ồn, Mạch Đình lại hoàn toàn không nghe thấy, chỉ chờ câu trả lời của An Tử Yến.

“Người khác không nhận ra mặt tốt của cậu.”

Mạch Đình mân mê môi: “Vì sao bọn họ lại không nhận ra.”

An Tử Yến kéo Mạch Đình vào lòng, đặt cằm lên đầu Mạch Đình, tay nhẹ nhàng vỗ vỗ vào lưng Mạch Đình giống như an ủi trẻ nhỏ: “Mặt tốt của cậu chỉ cần tỏ nhận ra là đủ rồi, không phải sao?”

Đúng vậy, bản thân rất tham lam, mình không phải không có gì cả, mình có An Tử Yến, là nam nhân dễ dàng chọc thủng lớp vỏ bảo vệ của mình.

“Nếu có một ngày, cậu đột nhiên rời bỏ tớ thì sao?”

“Vậy cậu phải tin, rằng tớ sẽ quay trở về.”

Thanh âm dễ nghe của An Tử Yến quanh quẩn bên tai Mạch Đình, dịu dàng, mỹ lệ, động lòng người, Mạch Đình say mê trong đó không thể tự thoát ra được.

Tình yêu của cậu mỗi lần nói thành lời, tớ đều không chống đỡ được.

Mạch Đình bảo dì Viên về nhà, chuẩn bị tối nay mình xuống bếp nấu cơm, khi An Tử Yến ở phòng ngủ lấy quần áo định đi tắm, thấy được cuốn nhật ký ở vàng kia, hắn liếc mắt nhìn ra ngoài cửa một cái, gầy gầy cuốn nhật ký, nó liền rơi xuống đất tự động mở ra. Nếu bị Mạch Đình phát hiện, cũng có thể nói dối rằng mình chỉ vô tình trông thấy.

Hắn cầm lấy cuốn nhật ký, nhật ký đã viết được hơn ba mươi tờ, ngập tràn bi thương. An Tử Yến buông quần áo, ngồi trên giường, chậm rãi đọc hết tất cả, hiểu được vì sao Mạch Đình ban nãy lại có phản ứng như vậy.

Mạch Đình ở bên ngoài hô: “Cậu tắm xong chưa, cơm nấu sắp xong rồi.”

“Ừ.”

An Tử Yến đặt cuốn nhật ký vào chỗ cũ, đi vào nhà tắm.

Giữa trưa hôm sau, Mạch Đình liền nhận được điện thoại của An Tử Yến.

“Sao lại gọi cho tớ vào giờ này?”

“Buổi chiều đừng đi học, tớ ở ngoài cửa, ra đi.”

“Nhưng mà...”

“Lập tức.”

“Được rồi, tớ biết rồi.” Mạch Đình xin phép thầy giáo chạy ra ngoài, An Tử Yến đã chờ đến mất kiên nhẫn, thấy Mạch Đình đến, ấn còi thúc giục, Mạch Đình trừng lớn mắt trèo lên xe: “Cậu làm gì vậy, có chuyện gì quan trọng sao.”

“Ừ.”

An Tử Yến không nhiều lời, Mạch Đình cũng không hỏi thêm. Nếu là chuyện quan trọng, vậy chốc nữa sẽ biết ngay thôi. Xe chạy rất lâu rất lâu, lâu đến mức Mạch Đình ngủ thiếp đi mất, bị xóc nảy trên đường làm tỉnh, dụi dụi mắt, trông thấy một nơi dường như đã từng quen biết, đây chính là thị trấn mình đã ở trước đây, hết thấy vẫn giống hệt như trong trí nhớ. cậu kinh ngạc quay đầu nhìn An Tử Yến, nhưng rất nhanh sau đó liền mỉm cười, đúng vậy, có gì có thể giấu được An Tử Yến cơ chứ.

Xe vẫn đang tiếp tục đi tới.

“Không dừng lại ở đây sao? Còn định đi tiếp, cái tên này có phải mẹ tớ nói cho cậu biết không. Hôm nay cậu làm sao thế, tốt bụng quá a, mang tớ tới đây.”

An Tử Yến không nói gì, xe chạy đến một rừng cây cách trấn nhỏ không xa, con đường gập ghềnh không thể đi tiếp được nữa, chỉ đành đi bộ. Mạch Đình xuống xe, nhìn sâu vào trong rừng cây, hai tay siết chặt, móng tay đâm vào da thịt, cậu biết đây là đâu, là nơi mình vẫn luôn tránh né, bản thân vì bội ước, không có tư cách đến thăm Mai.

Cậu hiểu, An Tử Yến đã đọc nhật ký của mình.

An Tử Yến đi về phía rừng cây, quay đầu chăm chú nhìn Mạch Đình: “Đi.”

Mạch Đình thoáng do dự, nhưng vẫn đi theo sau An Tử Yến, suy nghĩ của cậu thực hỗn loạn. Một lát sau, liền trông thấy một ngôi mộ nho nhỏ, mọc đầy cỏ dại, Mạch Đình bước nhanh đến trước phần mộ, đứng ở nơi đó không nhúc nhích, An Tử Yến ở bên cạnh quan sát, gió thổi vào rừng cây, khiến lá cây rụng xuống vang lên tiếng sần sật.

Mạch Đình biết mẹ Mai sau đó bởi vì rất thương tâm, sinh thêm ba đứa nhỏ, rất ít đến đây thăm Mai. Đại khái cũng giống với nguyên nhân của mình, xem nơi này như một vết thương, không muốn vết thương thêm đau. Khi cậu đứng trước phần mộ của Mai, trong lòng lại bình tĩnh dị thường. Cậu nhẹ nhàng nhỏ cỏ: “Đã lâu rồi không đến thăm cậu, là tớ không tốt, luôn sợ tới nơi này, sợ cậu sẽ trách tớ, tớ thấy xấu hổ với cậu. Nhưng cậu cho tới bây giờ sẽ không trách tớ phải không, bởi vì chúng ta là bạn bè, bạn bè tốt nhất. Trước kia mỗi lần cãi nhau, hôm sau lại làm hòa, cậu sẽ trộm lấy mấy thứ ở nhà ra chơi, chúng ta thường dùng nền nướng lạc ăn, thứ bảy sẽ cùng Tiểu Chuyên đến bãi đậu xe liên hoan ca hát. Thực xin lỗi, ngày đó tớ và cậu cãi nhau, sau đó ở sau lưng cùng bạn học khác cười nhạo vấy của cậu, tớ không phải cố ý.”

Khi đã nhỏ sạch đám cỏ dại xung quanh, Mạch Đình lại đứng trước mặt ngôi mộ: “Thấy không? Tớ bây giờ đã trưởng thành rồi, Mai, cậu ở bên kia cũng sẽ cao lên phải không?”

Mạch Đình ngẩng đầu nhìn lên bầu trời trong xanh, sau đó tươi cười sáng lạn với An Tử Yến: “Cám ơn cậu, An Tử Yến.”

Kỳ thật khi đối mặt, so với trong tưởng tượng thoải mái hơn nhiều.

“Về thôi.”

“Ừ!”

Mạch Đình chạy theo, cuối cùng quay đầu lại nhìn ngôi mộ của Mai một lần nữa, sau đó rời khỏi rừng cây.

“Có rất nhiều việc con người không thể làm, trước đây tớ còn muốn trở thành cảnh sát tìm bắt hung thủ giết cậu ấy, bây giờ chẳng phải chỉ có thể đứng trước mộ cậu ấy thôi sao.”

“Cậu đã làm rất tốt rồi.”

“Bởi vì tớ có cậu đây mà.” Mạch Đình nghiêng đầu, cười thực ngọt ngào –

For you, my dear friend.

40. Chương 40: Toàn Bộ Thế Giới Của Tớ

“Để tớ xem thử cậu tặng cái gì nào?” Mạch Đình ôm con gấu bông ném ra ghế sau, thò tay cầm lấy cái hộp to bên cạnh.

“Cậu thật là không có thành ý gì hết, sinh nhật của Ellen, chọn quà cũng phải để người khác chọn giúp rồi mang tới, có bạn bè như cậu thật sự là đau đầu.” Mạch Đình tiếp tục nói.

An Tử Yến lái xe: “Cậu có thành ý, tặng gấu bông?”

“Cậu thì biết cái gì, con gái rất thích đó, thuần khiết cỡ nào, tốt đẹp cỡ nào, đầu giống như cậu, ngay cả giá cả thị trường cũng không biết.”

Mạch Đình mở hộp ra, ngu người, phẩm chất của bộ quần áo này thoát nhìn phi thường tốt, Mạch Đình lấy tay gầy cái váy ngắn đến không thể ngắn hơn, còn dây buộc tất: “Bộ chế phục cảnh sát này là sao, đây là quà sinh nhật của cậu?”

An Tử Yến từ chối cho ý kiến.

“Bại hoại, xã hội chính vì có loại người như các cậu nên mới loạn như vậy, hơn nữa cậu đem thứ này tặng cho cô ấy, cô ấy sẽ rất xấu hổ.” Mạch Đình vẫn chưa chữa được tật xấu hay giáo huấn người khác, kích động nói.

Xe chạy vào một rừng hoa anh đào, hiện tại đang là mùa thu hoạch, khắp núi đều là một màu hồng đẹp không sao tả xiết. Mạch Đình há hốc miệng nhìn phong cảnh chung quanh, sao tới tận bây giờ cậu mới biết còn có nơi đẹp như vậy, giống thế ngoại đào viên, ở giữa một rừng hoa hồng đỏ là một căn nhà gỗ, lãng mạn thôi rồi, nhưng sự lãng mạn này thuộc về Ellen.

“An Tử Yến, cậu có biết 22 tháng 6 là ngày gì không?” Mạch Đình lại bắt đầu toan tính trong lòng, cậu cũng muốn có được đôi ngọ như vậy.

“Là ngày Nhật Bản tập kích Trân Châu Cảng.”

“Vớ vẩn, là sinh nhật tớ.”

“À.” Đáp lại lãnh đạm cỡ nào, Mạch Đình trắng mắt liếc An Tử Yến một cái, cái tên không hiểu phong tình này, nhưng mình cũng không thể không biết xấu hổ nói thêm gì nhiều, vậy quá rõ ràng rồi.

An Tử Yến đỗ xe xong, Chu Cách ra nghênh đón: “Hai người các cậu tới muộn thế, đợi đã lâu rồi.”

“Tôi sẽ không vì một buổi tiệc sinh nhật mà xin phép nghỉ học đâu.”

“Lên lớp thì có gì tốt.”

“Với loại người không có tiền đồ như cậu không thể nói rõ được, đúng rồi, đây là nhà của ai?” Đây là chuyện Mạch Đình hiểu kỳ nhất.

“Nhà của tôi, nhà của tôi chuyên kinh doanh siêu thị, cung ứng hoa quả, rau dưa các loại.” Chu Cách có chút tự hào.

Mạch Đình nghe không hiểu, An Tử Yến giải thích đơn giản: “Chính là nông dân.”

“Thì ra là vậy.” Mạch Đình bưng tỉnh đại ngọ gật gật đầu.

Chu Cách còn chưa kịp phản bác, Ellen đã bước ra, cả người tỏa sáng, tóc vàng kim, làn da trắng như tuyết, ngũ quan thâm thúy, giống một nữ diễn viên ngoại quốc quyến rũ trong phim. Mạch Đình đem món quà của mình tặng cho Ellen, đương nhiên bao gồm cả món quà xấu xí của An Tử Yến. Rồi cùng nhau vào nhà.

Mạch Đình đánh giá căn phòng, chỉ có thể dùng cụm từ “tửu trì nhục lâm” (hồ rượu rừng thịt) để biểu đạt cảm thụ lúc này, cả phòng bày đầy rượu và đồ ăn, các món điểm tâm ngọt, còn bật ca khúc khó nghe, thật ồn ào. Người không đông, đại đa số là những người đã thấy hôm chơi bóng rổ, con gái cũng không ít. Mạch Đình bé nhỏ không đáng kể tại đây ở giữa bọn họ có vẻ phá lệ không hòa hợp.

Mấy cô gái trông thấy An Tử Yến, vẫn tỏ vẻ nhiệt tình trước sau như một, mỗi người đều vây quanh lại đây, điều này khiến Mạch Đình càng thêm lúng túng, cậu thường hay sắm vai người bị bỏ quên, đặc biệt khi đứng bên cạnh An Tử Yến. Các cô ấy chen Mạch Đình ra bên ngoài, Mạch Đình sắp bị đẩy đi bị An Tử Yến tóm lại được, kéo về bên người mình.

“Đừng làm phiền tôi.”

Đám con gái chép miệng: “Thật quá đáng, An Tử Yến vẫn đáng sợ như vậy.” Nói xong cực kỳ khinh thường liếc mắt nhìn Mạch Đình, thật sự không thể hiểu được, An Tử Yến rốt cuộc thích tên này ở điểm nào. Đùng nói bọn họ không hiểu, ngay cả Mạch Đình cũng không hiểu nổi.

“Các em cũng đừng đánh chủ ý lên người Yến, không thấy phu nhân ở bên cạnh sao.” Một cậu trai trong số đó lên tiếng trên chọc.

Xưng hô này chính là xem thường Mạch Đình.

“Chờ khi nào anh chán ghét đàn ông rồi, nhớ tới tìm em nha, cửa nhà cùng quần áo của em lúc nào cũng đợi anh đến mở.” Một cô gái xinh đẹp mặc váy đỏ mị nhân như tơ tằm An Tử Yến cái hôn gió.

An Tử Yến không hề cảm kích: “Tôi thấy cửa của cô vẫn nên đóng thì tốt hơn.”

Cô gái mặc váy đỏ cũng không bị đả kích chỉ cười cười, sau đó nhìn chăm chăm Mạch Đình: “Xin chào, tôi tên là Hồ Anh, bạn thân của Bạch Tiểu Tư, haizz, vốn tưởng Tiểu Tư bị đá, tôi còn cơ hội. Không ngờ lại bị người khác nhanh chân đến trước.” Hồ Anh cầm ly chân dài uống một ngụm rượu, vẻ mặt tiếc hận.

Nghe thấy là bạn của Bạch Tiểu Tư, Mạch Đình không quá bài xích cô gái này, bởi vì Bạch Tiểu Tư cũng coi như hồng nhan tri kỷ duy nhất của Mạch Đình.

Chu Cách và Ellen không coi ai ra gì hôn môi nồng nhiệt, tình cảm của hai người này vẫn tốt như vậy, ôm lấy nhau cùng khiêu vũ, những người khác nhảy thì nhảy, đánh bài thì đánh bài, uống rượu thì uống rượu, Mạch Đình hoàn toàn không thể dung nhập vào trong đó. Cậu không biết khiêu vũ, không biết đánh bạc, không biết loại rượu cao cấp này, cậu chỉ biết uống bia.

“Muốn ra ngoài?” An Tử Yến hỏi.

“Ừ.”

Hai người rời khỏi căn nhà gỗ, vẫn là không khí bên ngoài tốt hơn, Mạch Đình chạy tới hái mấy trái anh đào cho vào miệng, thực ngọt. Đưa anh đào cho An Tử Yến: “Cậu ăn không?”

“Không ăn.”

“Ngon lắm, muốn thử không?”

“Không ăn.”

Mạch Đình bĩu môi: “Không ăn thì thôi, vẫn là bên ngoài tốt hơn, không có đám đông ồn ào, không có âm nhạc khó nghe, không có mấy cô gái thích cậu, chỉ có tớ và cậu, cho nên...” Mạch Đình đỏ mặt, muốn nói lại thôi.

“Cho nên?”

“Cho nên là thời điểm tốt nhất để hôn nhau.” Mạch Đình rất ít khi chủ động thể mà lại nói như vậy, chính cậu cũng kinh ngạc, chẳng lẽ do tác dụng của anh đào?

An Tử Yến rất nhanh đáp ứng yêu cầu của Mạch Đình, hôn Mạch Đình, Mạch Đình kiễng chân, hai tay đặt trên vai An Tử Yến. Miệng còn lưu lại hương vị của anh đào, vừa ngọt, vừa chua. Sau khi kết thúc một nụ hôn thật dài, Mạch Đình hơi thở hỗn loạn, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng.

Đúng lúc này Chu Cách phi thường phá đám đứng ở cửa kêu to: “Mau tới cắt bánh sinh nhật.”

Mạch Đình cùng An Tử Yến trở về, có lẽ không vậy, bánh sinh nhật mà làm như bánh kết hôn, mấy tầng liền, sau đó Chu Cách cùng Ellen cầm tay nhau nắm dao trong tiếng vỗ tay và hò hét bắt đầu cắt bánh, vài lần Mạch Đình muốn nói, đây là sinh nhật, không phải kết hôn, hai người kia đang làm cái gì vậy. Nhưng đây là sinh nhật của Ellen, nên cậu đành nhịn xuống.

An Tử Yến lạnh lùng nói: “Hai con khi các cậu diễn xiếc à?” Hoàn toàn phá hỏng không khí vô cùng vui vẻ trong phòng, Ellen cầm bánh gatô trong tay quệt lên mặt Chu Cách, sau đó cười khanh khách.

Mạch Đình ở bên cạnh lắc đầu, có phải là học sinh tiểu học đâu? Thật là.

Không ngờ mọi người cũng bắt đầu lên cơn, mỗi người cầm một miếng bánh tìm kiếm mục tiêu ngay tại chỗ, tôi ném cậu, cậu ném tôi, loạn thành một đoàn, An Tử Yến chỉ thờ ơ lạnh nhạt đứng đó, không ai dám ném bánh vào hắn, ngay cả Mạch Đình cũng không dám. Nhưng Mạch Đình thì bị ném trúng mặt, còn có một miếng ở trên đầu trông như cái sừng.

Ngoại trừ An Tử Yến, tất cả mọi người đều giống như phát điên. Mạch Đình đã lâu không trải qua không khí náo nhiệt như vậy, sau khi quen biết với An Tử Yến, thế giới của cậu bắt đầu thay đổi.

Khi sắc trời đã muộn, đám người dần dần tản đi, căn phòng náo nhiệt yên tĩnh trở lại. Chỉ còn lại cảnh tượng bữa bãi. Chu Cách bảo An Tử Yến ở lại, căn nhà gỗ này có hai phòng ngủ. An Tử Yến không nói gì, coi như đồng ý. Buổi tối, Mạch Đình tẩy rửa sạch sẽ đồng bánh ngọt trên người, sau khi tắm xong đi ra, chợt nghe thấy phòng bên cạnh truyền đến thanh âm kỳ quái.

“Đứng yên, hai tay đặt lên tường, không được nhúc nhích, anh đã bị bắt.” Là giọng nói của Ellen.

“An Tử Yến, bọn họ đang làm gì vậy?” Mạch Đình đè thấp âm lượng nhỏ giọng hỏi.

An Tử Yến đang xem tivi, không cần An Tử Yến trả lời, đầu kia lại truyền đến tiếng của Ellen: “Tôi hiện tại phải kiểm tra người anh, hai chân mở ra, thành thật phối hợp, cái gì mà cứng cứng thế này?” Lời nói khiêu khích.

Không thích hợp, rất không thích hợp.

“Cảnh quan, đó là thứ có thể khiến em thoải mái.”

“Thoải mái bằng cách nào?”

Mạch Đình thiếu chút nữa phát điên, đoạt lấy điều khiển bật tiếng tivi đến mức cao nhất, cặp đôi ngu ngốc này ở phòng bên làm cái của nợ gì, thật, thật sự không nghe nổi nữa.

“Chế phục cảnh sát trắng.” An Tử Yến rất kỳ quái phun ra một câu.

“Cậu, cậu trợ trụ vi ngược.”

An Tử Yến châm chọc: “Gấu bông thuần khiết của cậu e rằng hiện tại đang chính mắt quan sát hết thảy.”

Mạch Đình sắc mặt phát xanh, cậu hối hận khi ở lại đây, căn phòng nhỏ đáng yêu, gấu bông đáng yêu, tất cả đều bị vậy bần.

Tiếng tivi tuy rất to, nhưng thanh âm cách vách càng lớn hơn: “A —— em là cảnh sát, anh muốn làm gì em, a ——, không cần, không cần sờ nơi đó, ngón tay anh —— a ——”

Mạch Đình che lỗ tai lại.

An Tử Yến hét lên với phòng bên: “Các người mẹ nó có thể nhỏ giọng một chút hay không, đừng ảnh hưởng lão tử xem tivi.”

Bên kia quả nhiên nghe lời nhỏ giọng đi nhiều, Mạch Đình dùng ánh mắt phi thường cảm kích nhìn An Tử Yến: “Tớ không biết nên cảm ơn cậu thế nào, cứu tớ một mạng rồi, thanh âm kia thật muốn giết người ta.”

“Chi bằng lấy thân báo đáp?” An Tử Yến một phen kéo Mạch Đình lại gần.

Mạch Đình giật mình liên ý thức được kế tiếp sẽ phát sinh chuyện gì, muốn phản kháng là vô hiệu, cậu chỉ có thể tận lực ức chế bản thân không phát ra thanh âm quá lớn, khỏi phải trở thành người vô sỉ như Ellen và Chu Cách.

Mạch Đình cứ đứng như vậy mà bị cởi hết quần áo, An Tử Yến ở sau lưng Mạch Đình, nhẹ nhàng liếm vành tai của cậu, tiếng hít thở khiến Mạch Đình toàn thân căng thẳng, cậu cảm giác được thứ cương cứng của An Tử Yến ở đằng sau.

Môi hân ở trên lưng rà qua rà lại, nụ hôn ẩm ướt, tình dục như lửa lan tràn toàn thân, Mạch Đình có chút đứng không vững, An Tử Yến ném cậu lên giường, mở ra hai chân để lộ khát vọng vô tận, An Tử Yến ngậm lấy phần thân của Mạch Đình, Mạch Đình uốn cong người, nhưng không cách nào thừa nhận kích thích mãnh liệt như vậy, tay cậu vò vò đầu An Tử Yến, cái miệng không an phận bắt đầu rên rỉ: “A —— hô —— a ——”

Tiếng hít thở thật sâu, đột nhiên thanh tĩnh, bỗng chốc lại mê ly.

“A —— tớ muốn cậu —— a ——”

Khi Mạch Đình sắp không chịu nổi nữa rồi, An Tử Yến rời khỏi, chậm rãi xuống bên dưới, chuyển sang mặt sau, dịu dàng liếm lộn, Mạch Đình bị nâng lên cao cao cố định, không thể nhúc nhích, chỉ có thể rên rỉ: “Ồ —— aha ——”

Mặt sau đã chuẩn bị tốt để nghênh đón An Tử Yên, An Tử Yên đứng dậy kéo Mạch Đình đưa lưng về phía mình để Mạch Đình chống lên tường, Mạch Đình chỉ biết thuận theo, An Tử Yên một phát đâm vào chỗ sâu nhất, Mạch Đình ngẩng đầu, mồ hôi từ trên trán chảy xuống xương quai xanh: “Aha ——tớ —— a —— hừ a —— còn muốn —— a —— càng nhiều —— toàn bộ ——”

“Vậy mau chuẩn bị nhận lấy đi.” An Tử Yên túm lấy tay đặt trên tường của Mạch Đình, mười ngón đan nhau. Lưng dán chặt vào nhau, hai người loạn choạng, ngã xuống.

Mạch Đình hoàn toàn đã đem việc khống chế âm lượng của mình quăng ra sau đầu, Chu Cách và Ellen ở phòng bên nghe được nhất thanh nhị sở, giờ rốt cuộc là ai vô sỉ đây?

Tớ nguyện ý đem cả thế giới này đều giao cho cậu, chỉ lưu lại tình yêu của cậu là đủ rồi.

Tình yêu a, tình yêu của tớ, tình yêu của chúng ta, hãy yêu khi còn sống, yêu đến chết đi.

41. Chương 41: Kiểu Hẹn Hò Của Mạch Đình

“Hình như đã lâu rồi chúng ta chưa đi chơi cùng nhau.” Mạch Đình gầy gầy đàn ghi-ta của An Tử Yên.

“Ừ.”

Ừ là có ý gì, thế thôi à? Nam nhân bình thường biết quan tâm săn sóc hẳn là sẽ lập tức mang mình ra ngoài lượn một vòng mới đúng chứ, đáng tiếc An Tử Yên lại không phải là một nam nhân bình thường biết quan tâm săn sóc. Chỉ thỉnh thoảng thôi.

“Tớ là nói, chúng mình đã lâu không hẹn hò.”

“Lại hẹn hò?”

“Cậu nói năng kiểu gì thế, lại cái gì mà lại, chúng ta mới hẹn hò một lần chứ mấy, lần ấy cậu còn mang tớ đi nhảy bungee, tớ sợ tới mức thiếu chút nữa phun nước tiểu giữa trời, hơn nữa, cậu sẽ không cho rằng yêu một người cả đời chỉ cần hẹn hò một lần là đủ đấy chứ?”

“Tớ chính là nghĩ như vậy.”

“Quả nhiên đây là bản tính của nam nhân, chưa truy đuổi đến tay thì bảo sao làm vậy, chờ đến lúc tóm được rồi liền quay ngoắt 360 độ, haiz, trước đây là ai giúp tớ bôi thương lên ngón tay bị thương, là ai đêm hôm khuya khoắt công tớ về nhà, còn mời tớ xem phim. Bây giờ thì sao? Khi vượt biên rồi, tớ vẫn là tớ trước đây, nhưng cậu đã không còn là cậu trước đây nữa.” Trí nhớ của Mạch Đình hình như hơi lộn xộn, lại còn bóp méo nó theo suy nghĩ của mình.

“Tớ từ trước tới nay đều không theo đuổi cậu. Bản thân động dục nói cái gì mà muốn dùng tiền trúng xổ số mua trái tim của tớ, chạy đến cửa phòng ngủ người ta rống to, vì sao lại yêu tớ như vậy, vì sao lại rơi vào lưới tình.” Xem ra ở cái khoản châm chọc, An Tử Yên vẫn hơn xa một bậc.

Mạch Đình có phần mất thể diện, bởi vì lời An Tử Yên nói chính xác là những gì đã xảy ra, nhưng cậu vẫn không phục: “Bây giờ thì sao? Muốn so lại chuyện cũ phải không? Nhảm chán, ấu trĩ, tớ đang nói với cậu việc hẹn hò, cậu lôi mấy chuyện này ra làm gì, cậu giỏi lắm a, còn không phải bị mị lực của tớ mê hoặc?” Mạch Đình túm lấy bả vai An Tử Yên, cho dù trước đây An Tử Yên có lợi hại bao nhiêu, lạnh lùng thế nào, cuối cùng người đứng bên cạnh hẳn vẫn là chính mình không phải sao.

An Tử Yên đứng lên, gạt tay Mạch Đình đang đặt trên vai mình xuống: “Tớ đây là thương xót cậu.”

“Đáng thương cũng là một trong số mị lực của tớ.” Mạch Đình đi theo An Tử Yên vào phòng ngủ, ôm lấy hần từ phía sau, dùng hai tay siết chặt thắt lưng của An Tử Yên: “Đây là nhà tù của tớ, nguyên rửa cậu cả đời đều trốn không thoát.”

“Buông ra, tớ phải thay quần áo.”

Mạch Đình nghe xong liền buông tay, không cần cả đời, Mạch Đình vừa mới lập nhà lao còn chưa đến một phút đồng hồ liền bị phá. An Tử Yên thay quần áo xong cầm lấy chìa khóa xe đi về phía cửa chính, thấy Mạch Đình không phản ứng, mất kiên nhẫn quay đầu: “Cậu rốt cuộc có đi không?”

“Cậu đồng ý đi hẹn hò với tớ? Có điều, lần này phải nói rõ, hẹn hò ở nơi tớ thích.”

“Dựa vào cái gì phải nghe cậu.”

“Lần trước là dựa theo phương thức của cậu, lần này như thế nào cũng phải đến phiên tớ chứ?”

An Tử Yến nhún nhún vai: “Tùy cậu.”

Ngồi trên xe, Mạch Đình bắt đầu nghĩ đến những nơi mình thích, một lúc sau mới đề nghị đến bảo tàng khủng long. An Tử Yến có chút khinh thường, quả nhiên là một người không thú vị, chọn nơi cũng không thú vị nốt.

Mạch Đình thực cao hứng, thời tiết hôm nay rất tốt, thỉnh thoảng ra ngoài, cũng có thể bồi dưỡng tình cảm giữa hai người, cậu bật nhạc trên xe, khe khẽ hát theo.

“Mạch Đình, lần sau trước khi cậu hát nhớ báo trước cho tớ một tiếng.”

“Vì sao?”

“Để tớ hâm mình một dạo trước đã.”

Mạch Đình tức giận đẩy vai An Tử Yến: “Cậu không muốn sống nữa à, chết càng xa càng tốt.”

Kể tiếp cả quá trình, Mạch Đình tựa như bà cô già giáo huấn An Tử Yến cách thức tôn trọng người khác. Khi tới được bảo tàng khủng long, chỉ trông thấy một đoàn du khách cùng vài gia đình a, cũng đứng, ngoại trừ Mạch Đình ai lại đi hẹn hò ở bảo tàng khủng long.

Đây là lần đầu tiên Mạch Đình tới nơi này, vừa tiến vào đại sảnh đập vào mắt chính là các loại hóa thạch của khủng long, tất cả đều trưng bày trên giá đỡ cao lớn, bên ngoài đề bằng thuyết minh thông tin chi tiết, Mạch Đình ghé sát vào một mặt thủy tinh, bên trong là hóa thạch của ba con khủng long, trong đó có một con rất lớn, hai con còn lại nhỏ hơn một chút....An Tử Yến nhìn chằm chằm con khủng long nhỏ hơn ở bên trái rồi đột ngột phun ra một câu: “Vừa nhìn đã biết con khủng long này là thụ (nhận được, được)...”

Mạch Đình tò mò: “Điều, vậy mà cậu cũng có thể nhận ra đứa nào là thụ? Tớ cảm thấy bọn nó giống anh em hơn, chỉ căn cứ vào một đồng xương cốt mà cậu có thể nhận ra bọn nó là KL?” Nam nam là BL, vậy khủng long chính là KL a, đây là lô-gic của Mạch Đình.

An Tử Yến mặt nhăn mày nhú: “Tớ là nói, vừa nhìn đã biết con khủng long này được yêu thích (thụ sủng) nhất, cậu không đọc bằng giới thiệu à? Ngụ ngốc.”

Mạch Đình đỏ mặt, tức giận giậm chân: “Nói còn không hết câu, tớ thấy cậu chính là cố ý chỉnh tớ.”

An Tử Yến phi thường ghét bỏ nhìn Mạch Đình: “Đầu óc suốt ngày chỉ biết nghĩ linh tinh, lại còn KL, biến thái. Ngay cả khủng long cũng không tha.”

“Lão tử, lão tử...” Ngoại trừ lão tử Mạch Đình không tìm thấy lời nào khác để nói.

Hai người tiếp tục thăm quan, bất quá lần này Mạch Đình đề cao cảnh giác, tuyệt đối không thể rơi vào bẫy của An Tử Yến, cậu coi như đã hiểu, An Tử Yến hoàn toàn xem việc chỉnh cậu là thú vui.

Kể tiếp là trứng khủng long, khủng long chân thằn lằn, khủng long chân thú, khủng long chân chim (.=), khiến Mạch Đình khen không dứt miệng, Mạch Đình thích những thứ nằm ngoài khả năng của mình, vậy mới có thể ảo tưởng và suy nghĩ. Nhưng An Tử Yến ở bên cạnh căn bản không có hứng thú với mấy vật chết này.

“Cậu cảm thấy thế nào?”

“Thì như thế.”

“Cái gì mà như thế, kia chính là khủng long bay đấy, tuy lớn lên hơi xấu một tẹo.”

“Thì sao chứ? Cuối cùng chả chết đấy thôi.”

Mạch Đình hoàn toàn không thể câu thông cùng An Tử Yến.

Rốt cuộc cũng thăm quan xong bảo tàng, hai người đi ra, Mạch Đình hỏi: “An Tử Yến, không phải cậu cảm thấy cùng tớ đến nơi này rất nhàm chán đấy chứ?”

“Ừ.”

“Cậu trả lời nhanh quá đấy.” Cái tên này nói dối một tý thì chết à?

“Có điều nhàm chán cũng chả còn cách nào, ai bảo tớ là người đàn ông của cậu.” An Tử Yến ngồi trên xe, Mạch Đình cũng theo An Tử Yến leo lên xe, An Tử Yến nghiêng đầu hỏi: “Kế tiếp đi đâu đây?”

“Cậu muốn đi đâu thì đi.”

“Không phải cậu nói lần hẹn hò này do cậu quyết định sao.” Nói bừa một câu, liền dễ dàng lấy lại được quyền làm chủ, Mạch Đình thật đúng là dễ khổng chế.

“Hẹn hò chỉ cần có cậu, đi đâu cũng được.”

“Đại trai nó vừa.”

An Tử Yến chạy xe đến một bình đài trên đường núi quanh co, từ nơi đó có thể thu hết cảnh mặt trời lặn tuyệt đẹp vào trong đáy mắt, An Tử Yến mở cửa xe, đi về phía trước, tựa vào mui xe, Mạch Đình cũng xuống theo. Ánh mặt trời không hề chói mắt, cảnh tượng mông lung mỹ lệ, phía Tây trở nên rực rỡ, cạnh bọn họ cũng có một chiếc xe, chỗ này chuyên dùng để ngắm phong cảnh, cũng là một cặp lái xe đến, ánh mắt của người trong xe đều hướng về phía Mạch Đình, loại ánh mắt đó khiến Mạch Đình rất không thoải mái.

“An Tử Yến, cậu nói xem tớ có thể đợi đến ngày thế giới này không còn ai ghét bỏ tình yêu của chúng ta không?”

“Tình yêu của chúng không hề khác với tình yêu của bọn họ.”

“Nhưng mà cho dù đi đến đâu, đều rước lấy những ánh nhìn kỳ quái.”

“Bọn họ là hâm mộ cậu.” An Tử Yến quay đầu nhìn thẳng vào Mạch Đình: “Có nhớ những gì tớ từng nói không, cậu là nam, tớ vẫn sẽ yêu.” Dứt lời sáp lại gần, chạm vào bờ môi ấm áp của Mạch Đình. Vừa hôn môi, vừa dùng ánh mắt lạnh như băng nhìn cặp ngồi trong xe, hai người kia bị ánh mắt đó dọa sợ, không dám nhìn sang bên này nữa.

Sợ gì chứ, trải qua tình yêu này cũng không phải chỉ có một mình cậu, còn An Tử Yến nữa mà.

Bảo hộ cậu, là trách nhiệm của hắn.

42. Chương 42: Cậu Phải Cam Đoan (thượng)

Vì việc chuyển giao tạm thời giữa các thầy cô giáo trong lớp, Mạch Đình học xong tiết một thì không còn gì để làm, một mình ở nhà càng buồn. Cậu đột nhiên muốn đến trường của An Tử Yến xem thử, dù sao đã lâu rồi mình chưa quay lại đó lần nào.

Khi đã thật sự rời khỏi trường học, nơi mà mỗi ngày bị mình rửa xả, mỗi ngày đều có thể đào ra một đồng huyết điểm, mỗi ngày đều than thở khi nào mới ra trường, bạn sẽ phát hiện bản thân luyện tiết nó như thế nào. Cho dù nhớ lại là hạnh phúc hay khổ sở, đó vẫn là nơi mình đã từng sống.

Sau khi Mạch Đình quyết định chủ ý, hứng thú vội vàng bắt xe đến trường cũ, cũng may đang là giờ nghỉ trưa, hết thầy đều quen thuộc như vậy, cậu ngẩng đầu nhìn căn phòng trước mặt, hồi tưởng tất cả những gì đã xảy ra ở đây. Nhưng bản thân đã rời khỏi rồi, không thể tạo thêm kỷ niệm được nữa, cho nên những gì còn đọng lại đối với Mạch Đình mà nói rất quý giá. Cậu chạy sang bên cạnh, gõ năm lần vào cửa phòng An Tử Yến.

An Tử Yến thoáng sửng sốt, có thể gõ cửa như vậy chỉ có Mạch Đình, hắn đứng lên ra mở cửa, quả nhiên trông thấy Mạch Đình cười hì hì, lướt qua hắn, kích động đánh giá xung quanh căn phòng, tuy An Tử Yến mỗi ngày không ngủ ở đây, nhưng nghỉ trưa cũng ghé qua, cho nên căn phòng vẫn rất sạch sẽ, Mạch Đình

chốc thì ôm bàn học, chốc lại dán mặt lên cửa sổ, cuối cùng nằm trên giường An Tử Yên, giống như cá không ngừng lặn lặn: “Nhớ quá a ——”

“Cậu điên à?” Đối với hành động liên tiếp của Mạch Đình, An Tử Yên cho ra kết luận.

“Là bộc phát tình cảm, là tâm trạng của người bình thường, cậu sẽ không hiểu.”

“Tớ cũng không muốn hiểu.”

Đột nhiên Mạch Đình nhớ ra một vấn đề muốn hỏi đã lâu, ngồi dậy từ trên giường: “Đúng rồi, sao cậu luôn ở một mình một phòng?” “Vấn đề này đã đeo bám cậu suốt một năm.

“Sợ ồn.”

Mạch Đình liếc mắt nhìn chằm chằm An Tử Yên, vì sợ ồn mà ở một mình một phòng, thật quá xa xỉ.

“Khinh thường nhất loại người như cậu, một chút ý thức tập thể cũng không có, một mình một phòng rất nhàm chán.”

“Nếu bị cậu xem trọng mới là nỗi đau của tớ.”

Nói không lại An Tử Yên, Mạch Đình đành phải đổi chủ đề: “Vậy lúc chúng ta mới quen nhau, mỗi ngày tớ đều gõ cửa làm ồn cậu, có phải cậu thấy tớ rất phiền không?”

“Chán ghét tới cực điểm.”

Bốn chữ đem Mạch Đình đá xuống địa ngục.

Mạch Đình tức giận đứng lên: “Nếu cậu không nói mình là song tính, cậu thật sự cho rằng tớ sẽ để ý tới cậu? Ai chán ghét ai còn chưa biết đâu, cậu nghĩ cậu là ai, tớ đi tìm Lí Minh, cậu cứ ở đây cô độc đến chết luôn đi.”

Đổi lấy biểu tình nghe tai trái ra tai phải của An Tử Yên, khiến Mạch Đình giận mà không dám làm gì, giống học sinh tiểu học, nhỏ nước bọt lên ra giường trắng như tuyết của An Tử Yên, sau đó lấy vận tốc ánh sáng chạy ra khỏi phòng, may là An Tử Yên không đuổi theo, Mạch Đình thở phào nhẹ nhõm, gõ cửa phòng bên cạnh, ở bên ngoài rống to: “Lí Minh, là tớ, mau mở cửa ra.”

Một nam sinh đeo kính đen cau mày mở cửa ra, khuôn mặt kia thật giống con gái, nhỏ nhắn như hai lòng bàn tay, làn da sáng bóng, môi hồng răng trắng, là một tiểu sinh anh tuấn. Mạch Đình sững sốt, đại khái là sau khi mình đi rồi, người mới dọn đến, lúc này Lí Minh theo cầu thang đi lên, liền trông thấy Mạch Đình, cao hứng: “Mạch Đình, còn tưởng cậu quên mất lão tử rồi chứ.”

Mạch Đình quay đầu lại, nhìn thấy Lí Minh, đen hơn trước, mụn trứng cá trên mặt đã biến mất, bộ dáng hiện tại cuối cùng cũng có thể ra ngoài gặp người.

“Tớ đây không phải đặc biệt chạy sang thăm cậu sao?”

“Bốc phét, cho dù thế nào, hôm nay cậu cũng phải mời khách a.”

“Không có tiền.”

“Cậu không có tiền chẳng phải còn có hậu thuẫn lớn đằng sau đó sao?” Lí Minh ra vẻ thâm ý.

Mạch Đình một cước đá bay: “Cút xuống địa ngục đi.”

Lí Minh kéo Mạch Đình vào phòng, sau đó chia sẻ cậu trai sắc mặt không tốt ban nãy: “Đây là Phó Dĩ Thư, bạn cùng phòng đương nhiệm, đây là Mạch Đình, bạn cùng phòng tiền nhiệm.”

Mạch Đình rất lịch sử vươn tay: “Xin chào.”

Phó Dĩ Thư căn bản không để ý tới Mạch Đình, liếc cũng không thèm liếc một cái, đi vào WC. Mạch Đình xấu hổ thu hồi tay, Lí Minh đồng tình nhìn Mạch Đình: “Cậu ấy đối với ai cũng vậy, đến đây đã một tuần nhưng không hề nói với tớ câu nào, ngoại trừ An Tử Yên.” Lí Minh lại một lần nữa ra vẻ thâm ý.

Mạch Đình mở to hai mắt, tới gần Lí Minh: “Lời này của cậu có ý gì.”

Lí Minh liếc mắt nhìn WC, sau khi xác định Phó Dĩ Thư chưa ra ngoài, nhỏ giọng nói với Mạch Đình: “Hình như cậu ấy thích An Tử Yến, mỗi lần nhìn An Tử Yến ánh mắt ấy rất giống với cậu trước đây.”

“Chuyện quan trọng như vậy, sao cậu không thông báo cho tớ?”

“Chẳng phải tớ còn đang trong giai đoạn quan sát sao, không thể vội vàng kết luận.”

Trong đầu Mạch Đình vang lên tiếng chuông cảnh báo, không ngờ mình mới đi không bao lâu, tình hình lại trở nên khẩn trương như vậy, cậu hỏi Lí Minh: “Cậu ấy có biết chuyện giữa tớ và An Tử Yến không?”

“Chưa được sự cho phép của lão nhân gia cậu, sao tớ dám đem chuyện này ra nói lung tung.”

“Cậu cái tên thành sự không đủ, bại sự có thừa này.” Mạch Đình rất hy vọng Lí Minh đem cái này cái kia nói hết cho Phó Dĩ Thư biết, để hắn biết khó mà lui, xem ra, Phó Dĩ Thư chiếm giường của cậu, chiếm bàn học của cậu, hắn hoàn toàn đang chiếm thế thượng phong, mỗi ngày hai người trong trường sớm chiều ở chung, bên ngoài...là chuyện sớm muộn a. Một ngày nào đó, có khi chiếm luôn cả bạn trai của mình, không muốn tiền nhiệm, chỉ muốn làm đương nhiệm.

“Cậu không thể trách tớ được, có trách thì trách bạn trai cậu quá quấy rầy, có điều cậu yên tâm, theo quan sát của tớ, An Tử Yến chưa hề động tâm.”

“Cậu có thể nhìn thấy tâm của An Tử Yến? Lượn đi.”

Không ai biết trong lòng An Tử Yến rốt cuộc nghĩ như thế nào, cái tên ấy sâu không lường được, nếu muốn thăm dò, khẳng định ngã chết.

Đúng lúc này Phó Dĩ Thư đi ra, cầm sách nói với Lí Minh: “Cậu có đi hay không, vào học rồi.”

Lí Minh cũng cầm lấy sách: “Có chứ, tớ cũng phải đi đây, Mạch Đình, không cho phép cậu đi, nếu không tớ giết cậu.”

“Biết rồi.”

Phó Dĩ Thư giống như thấy trộm nhìn Mạch Đình: “Cậu ấy không phải cứ đứng ở đây đấy chứ, chốc quay lại không còn gì thì làm sao?”

Lí Minh nghe Phó Dĩ Thư nói như vậy với Mạch Đình có chút mất hứng: “Mạch Đình là bạn của tôi, lời này của cậu hơi quá đáng rồi đấy.”

Mạch Đình tốt bụng chỉ cười cười: “Không sao, tớ cũng không định ở lại đây.”

Ba người cùng nhau ra khỏi phòng, vừa vặn đụng phải An Tử Yến cũng lên lớp, Mạch Đình trộm quan sát biểu tình của Phó Dĩ Thư khi thấy An Tử Yến, vẻ mặt lạnh lùng ban nãy quả nhiên trở nên nhu hòa đi rất nhiều, còn có một mặt ửng hồng nhàn nhạt.

Mạch Đình ghen rồi.

An Tử Yến túm lấy Mạch Đình, đẩy cậu vào phòng mình: “Giặt sạch ra giường cho tớ, bằng không hôm nay tự ngồi xe mà về.”

Sự mờ ám trong câu nói này khiến Phó Dĩ Thư phải chú ý đến, hắn thẳng thừng đánh giá Mạch Đình, phỏng đoán mối quan hệ giữa cậu và An Tử Yến.

“Chỉ là nước bọt thôi mà, khô rồi thì không thấy nữa.” Mạch Đình cố cãi.

An Tử Yến phanh một tiếng đóng cửa lại, nhốt Mạch Đình trong phòng. Sau đó giống như không trông thấy Phó Dĩ Thư và Lí Minh, đi mất.

Phó Dĩ Thư có chút mất mát, bởi vì An Tử Yến không nhìn hắn, mà phần nhiều là vì Mạch Đình đã đến đây.

Mạch Đình ở đầu bên này chấp tay sau lưng đi qua đi lại trong phòng, xem ra Phó Dĩ Thư thật sự thích An Tử Yến, mình nên giả bộ như không biết, lảng lảng xem tiến triển? Hay là nên hành động?

43. Chương 43: Cậu Phải Cam Đoan (hạ)

Đến khi An Tử Yên tan học về phòng, Mạch Đình đã ngủ trên giường. Ra giường trắng tinh đang ở bên ngoài phơi nắng, bị gió thổi phất pha phất phơ, tư thế ngủ của Mạch Đình là cuộn mình lại, người bình thường mà ngủ như thế nghĩa là không có cảm giác an toàn. An Tử Yên cầm lấy một quyển sách, ngồi ở bên giường đọc, cứ như vậy lẳng lặng ở bên cạnh Mạch Đình, đợi cậu tỉnh lại.

Phải mất một lúc lâu, Mạch Đình mới mơ hồ mở mắt ra, liền trông thấy An Tử Yên, cậu nở nụ cười ngồi dậy đuổi thất lưng: “Mấy giờ rồi?”

“Còn sớm.”

“Hôm nay tối chúng ta mới về được không? Tớ muốn mời Lí Minh ăn cơm.”

“Ừ.”

“Cậu chủ chi.”

An Tử Yên trợn mắt liếc Mạch Đình một cái, Mạch Đình rút quyển sách từ tay An Tử Yên, đổi thành dáng vẻ nghiêm túc: “Có chuyện này tớ phải nói với cậu.”

“Ừ.”

“Cái kia, đối với việc Phó Dĩ Thư thích mình cậu thấy thế nào?”

“Ai là Phó Dĩ Thư?”

Mạch Đình hoàn toàn bị đánh bại, ở bên cạnh hần lâu như vậy, thế mà lại không biết?

“Chính là bạn cùng phòng mới của Lí Minh.”

“À.” Phản ứng của An Tử Yên rất lạnh nhạt.

Hai tay Mạch Đình đặt trên vai An Tử Yên, dùng sức lắc hần: “Cậu nhất định không được động tâm với hần.”

“Động cái khỉ mốc.” Đối với hành động của Mạch Đình, An Tử Yên có phần dở khóc dở cười.

“Đương nhiên, tớ rất tin tưởng cậu, nhưng không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất, tớ lại không thể ngày nào cũng ở cạnh cậu, nếu một ngày nào đó đầu cậu đột nhiên bị kẹp cửa, tư tưởng chấp mạch, tớ không cách nào thừa nhận được đả kích này.”

“Tớ thấy cậu không cần đợi đến lúc chịu đả kích đâu, tin hay không giờ tớ giết cậu luôn.”

Mạch Đình đứng lên, khoanh tay: “Tớ thấy cậu là đang ra cái vẻ hồng hạnh muốn xuất tường.”

Mạch Đình không sợ chết, đổi lấy một cước hung hăng của An Tử Yên, đành phải mặt xám mày tro chạy sang phòng bên cạnh.

“Cậu chuẩn bị xong chưa?” Mạch Đình mất kiên nhẫn giục Lí Minh, tùy tiện vỗ vỗ cái mông vừa bị An Tử Yên đá, ầm ầm đau.

“Chờ một lát, không vội a.” Lí Minh chậm rãi đáp.

“Tớ đang chờ cậu đây.”

“Chờ thêm một lát cũng không sao cả.”

“An Tử Yên cũng đang chờ.”

“Đi thôi.” Khác biệt quá rõ ràng.

Phó Dĩ Thư đang ở trong phòng, từ lúc Mạch Đình tiến vào, ánh mắt chưa lúc nào rời khỏi Mạch Đình, thấy Mạch Đình cả người không được tự nhiên. Đột nhiên trong đầu Mạch Đình linh quang chợt lóe, nghĩ ra một chủ ý xấu, cậu kéo Lí Minh đến trước mặt Phó Dĩ Thư: “Cậu cảm thấy Lí Minh thế nào?”

Người ở đây đều không phải kẻ ngốc, đều hiểu được ý tứ của Mạch Đình, cái tên vì sắc bán đứng bạn bè này, Lí Minh sắc mặt xanh mét, còn kém chưa phân thân Mạch Đình.

Phó Dĩ Thư nhún nhún vai: “Không tốt cho lắm.”

“Tớ cảm thấy con người Lí Minh rất tốt, quả thực có thể nói là gần như hoàn mỹ.”

Hiện tại mấy lời xuôi tai này, khiến Lí Minh không cao hứng nổi dù chỉ một chút.

“Vậy sao cậu không ở bên cạnh hắn?” Phó Dĩ Thư hỏi ngược lại.

“Tớ, như thế nào có thể, ha ha.” Mạch Đình cười khan, tự chặn họng mình, xem ra không diễn được nữa. Lí Minh đẩy đẩy Mạch Đình: “Đi thôi.”

“Ừ.”

Mạch Đình phi thường lịch sự, lại một lần nữa lịch sự hỏi Phó Dĩ Thư: “Cậu có muốn đi không?” Đa phần mấy câu mời kiểu này đều là khách sáo, câu trả lời nhiều nhất là không cần, các cậu đi đi, cảm ơn. Nhưng khiến Mạch Đình bất ngờ chính là, Phó Dĩ Thư lại đứng lên, cười tủm tỉm: “Được.”

Nụ cười ấy, thật giả tạo.

Mạch Đình không đấu lại được Phó Dĩ Thư. Quả thực hối hận đến xanh ruột.

Ngồi trên xe An Tử Yến, không ai nói chuyện, Phó Dĩ Thư và Mạch Đình hai người đều có tâm sự riêng, Lí Minh cảm thấy không khí trong xe rất quỷ dị, không dám nhiều lời, mà An Tử Yến lại là người không thích nói chuyện. Tới chỗ ăn cơm, Mạch Đình gọi đồ ăn. Khi đồ ăn được mang lên, có một món Mạch Đình rất thích, nhưng bên trên lại phủ đầy một lớp rau thơm, Mạch Đình không thích ăn rau thơm a.

An Tử Yến cầm đĩa, vừa gấp hết rau thơm bỏ ra ngoài, vừa mắng Mạch Đình: “Không biết đường mà nói với người ta đừng cho rau thơm vào sao.”

“Tớ quên mất.” Bộ dáng hung dữ, so với rau thơm còn làm mất khẩu vị hơn, Mạch Đình thầm nghĩ trong lòng, không dám nói ra, cậu biết nếu nói ra, An Tử Yến khẳng định sẽ nhét tất cả rau thơm vào mồm cậu.

Hành động này làm Phó Dĩ Thư xiết chặt đôi đũa, hắn chưa từng trông thấy An Tử Yến như vậy bao giờ. Ở trường học người luôn cái gì cũng không nghe không thấy không hỏi, lại đối xử khác với Mạch Đình, hắn thật sự không hiểu, Mạch Đình trước đây đã dùng chiêu trò gì.

Lí Minh lại không để tâm mấy, khó có dịp đến một nhà hàng tốt như vậy, ngồi một bên thưởng thức hương thơm thức ăn, hắn ngay từ đầu đã biết Phó Dĩ Thư không có đất diễn, tuy Phó Dĩ Thư khi nhìn An Tử Yến giống Mạch Đình trong ánh mắt có sự mến mộ, nhưng ánh mắt An Tử Yến nhìn Phó Dĩ Thư lại hoàn toàn bình thường, hoặc là nói căn bản hắn không quan tâm. Lí Minh cảm thấy tiếc hận thay cho mình, nói đi nói lại xui xẻo nhất vẫn là bản thân.

Bữa cơm này coi như tốt đẹp, ít nhất Lí Minh và Mạch Đình tán gẫu rất vui vẻ với nhau, bọn họ nói về những chuyện từng xảy ra trong quá khứ. An Tử Yến đứng dậy đi thanh toán, Phó Dĩ Thư cũng đứng lên, nói đi toilet. Mạch Đình vẫn cùng Lí Minh tán gẫu đến nước miếng tung bay, cho đến khi Lí Minh nháy mắt với cậu: “Cậu ngốc a, còn không mau đi theo.”

“Đi đâu?” Quả nhiên rất ngốc.

“Đi theo Phó Dĩ Thư.”

“Không hay đâu, tớ không có sở thích rình người ta đi WC.”

Lí Minh bó tay, chỉ kém nước cầm búa gõ văng đầu Mạch Đình: “Hắn đi tìm An Tử Yến.”

“Không phải chứ?” Mạch Đình ngẩng đầu lên, quả nhiên không thấy An Tử Yến ở quầy thanh toán, cậu tìm tìm xung quanh, rốt cuộc ở một nơi vắng vẻ trông thấy An Tử Yến và Phó Dĩ Thư.

Mạch Đình không lại gần, lén lút nghe xem bọn họ nói gì.

“Có việc?”

“Cậu với Mạch Đình có quan hệ thế nào?” Phó Dĩ Thư cũng là một người khá thẳng thắn.

“Sao tôi phải nói với cậu?”

“Cậu không nói tôi cũng biết. Có điều cũng nên biết, tôi thích cậu, trước đây tôi cứ nghĩ cậu bài xích đàn ông, cho nên không nói ra, xem ra, tôi cũng không phải không có cơ hội.”

“Ai nói cậu có cơ hội.” An Tử Yến sở dĩ ở đây, là muốn làm rõ ràng mọi chuyện, miễn cho sau này rước lấy phiền toái, đương nhiên, cũng miễn cho Mạch Đình suy nghĩ linh tinh.

“Đàn ông mà, tôi hiểu được, yêu cầu của tôi không nhiều, nếu cậu ấy không học ở đây, dù sao cũng không biết được, cậu ở thể ở bên cạnh tôi, tôi không muốn tranh giành gì với cậu ấy, các phương diện, tôi đều khiến cậu vừa lòng.” Nụ cười của Phó Dĩ Thư tỏa ra mùi vị hấp dẫn.

“Đáng tiếc.” An Tử Yến diện vô biểu tình nhìn chằm chằm Phó Dĩ Thư: “Tôi chương mất cậu.” Dứt lời xoay người bỏ đi mặc kệ Phó Dĩ Thư đứng ngốc ở đó, Mạch Đình không kịp tránh, bị An Tử Yến phát hiện, xấu hổ phát phát tay: “Ha ha, thực khéo.”

“Khéo cái rắm, đi về.”

“Ừ.” Mạch Đình trong lòng sung sướng a. Cậu phát tay với Lí Minh: “Tớ đi trước, có rảnh lại đến thăm cậu.”

“Ừ, được rồi.” Lí Minh đáp lại.

Mạch Đình tin An Tử Yến, chỉ có điều không quá tin tưởng bản thân mà thôi, thói tự ti, đã trở thành khuyết điểm lớn nhất của cậu.

Ngồi trên xe, Mạch Đình quay sang nhìn An Tử Yến: “An Tử Yến, cậu có thể cam đoan hay không, ngoại trừ tớ, sẽ không động tâm với ai khác?”

Ngoài ý muốn không thấy hấn phản bác, không động chân động tay, An Tử Yến nhìn con đường phía trước, thần nhiên nói: “Tớ cam đoan, ngoài cậu ra, sẽ không động tâm với bất cứ ai.”

Lời nói của An Tử Yến giống như viên thuốc an thần, tan chảy trong thân thể Mạch Đình. Khiến đám tế bào không an phận đều bình tĩnh trở lại.

“An Tử Yến, vì sao mỗi lần ở cùng cậu tớ đều không nhận được muốn nói tớ yêu cậu a.”

“Buồn nôn.”

44. Chương 44: Chuẩn Bị Sẵn Sàng Để Nghênh Đón Hạnh Phúc

Quốc tế lao động sắp đến rồi, Mạch Đình gạt An Tử Yến trộm nghiên cứu sổ tay du lịch, ngày nghỉ mà còn phải ở trong nhà giống như bình thường ăn uống ngủ nghỉ, có khác chi gia súc. Cuối cùng cậu không đưa ra được biện pháp nào, bởi sau khi nhà nước hủy bỏ tuần lễ vàng, thời gian nghỉ liền ngắn lại, cho nên không thể đi nơi quá xa, nơi gần thì chẳng có gì thú vị. Rốt cuộc, cậu đành phải xin giúp đỡ từ An Tử Yến.

Mạch Đình ôm một chồng sổ tay du lịch thật dày đặt trước mặt An Tử Yến: “An Tử Yến, cậu cảm thấy bọn mình nên đi du lịch ở đâu đây?”

“Mới hẹn hò giờ lại đi du lịch?” Biểu tình ghét bỏ ra mặt.

“Đây là quá trình yêu đương, cậu có hiểu hay không? Sao hẹn hò đối với cậu cảm giác như hoàn thành nhiệm vụ thế nhỉ.”

“Vậy quá trình này thật đúng là nhàm chán.”

“Cậu không cần giẫm đạp lên tình yên của tớ.” Mạch Đình không thể nhận được nữa, quăng sổ tay du lịch vào người An Tử Yến.

“Tình yêu của cậu chính là phải đem ra chà đạp.”

“Cậu có chọn hay không, nếu không chọn, hôm nay không phải tớ chết thì chính là cậu sống.” Mạch Đình quỳnh lên, ăn nói lộn xộn.

“Tớ chọn sống.”

Mạch Đình tan nát, gục xuống, ngồi trên người An Tử Yên: “Lão tử hôm nay sẽ bóp chết cậu.”

Khi Mạch Đình gần như sắp lên cơn, An Tử Yên rút bừa một cuốn sổ tay du lịch vừa bị ném sáng, đặt trước mắt Mạch Đình: “Vậy đi nơi này.”

Mạch Đình lập tức bình tĩnh trở lại, lấy cuốn sổ kia xem, trèo xuống khỏi người An Tử Yên, chỉnh đốn lại suy nghĩ tập trung vào trang giấy, lẩm bẩm: “Đi Sanya a, hình như không tồi, hơn nữa gần đây mới thực hiện miễn thuế cho các cửa hàng, mua sắm linh tinh hẳn rất tốt, lúc này đi chắc sẽ đông lắm, có điều giờ đi đâu cũng đông vậy thôi. An Tử Yên, cậu cảm thấy vài ngày như vậy có đủ để chơi không? Tớ đây là lần đầu tiên đi xa nhà.”

Không thấy đáp lại, Mạch Đình quay đầu, An Tử Yên sớm đã lủi mất.

Mạch Đình cầm sổ tay du lịch dậm chân, hét lớn: “An Tử Yên, cậu cái tên vương bát đản, chưa bao giờ chịu ngồi yên một chỗ nghe tớ nói!”

Khi An Tử Yên chơi bóng rổ cùng đám Chu Cách xong trở về, Mạch Đình vẫn đang ngồi trên sôpha ra vẻ tức giận, cậu muốn cho An Tử Yên biết mình tức giận thì như thế nào, giáo huấn hẳn một lần.

Nhưng mà tục ngữ có câu đạo cao một thước. ma cao một trượng a.

Vừa vào cửa, An Tử Yên liền nghiêm mặt lạnh lùng, nhìn Mạch Đình: “Cậu còn ngồi ì ra đấy làm gì, đi nấu cơm!” Dì Viên vì con trai vừa về nhà, cho nên xin nghỉ phép vài ngày.

“Nhưng mà, tớ...”

“Nhưng cái gì mà nhưng, đã đồng ý đi du lịch với cậu rồi, còn muốn thế nào nữa?”

Chiêu tiên phát chế nhân này của An Tử Yên thật đúng là hiểm.

Bị nói như vậy, cơn tức của Mạch Đình hoàn toàn xẹp lẹp, thậm chí còn không hiểu ban nãy tại sao mình lại tức giận, hẳn quả thực đã đáp ứng mình đi du lịch, không có lý do nào phải giáo huấn hẳn a. Hơn nữa cũng là bản thân không đúng, đã muộn như vậy còn chưa nấu cơm, ai nha, mình không xứng là người yêu tốt.

“Tớ lập tức đi nấu cơm, nhanh thôi, cậu đợi một lát.”

“Ừ.”

Mạch Đình không trông thấy khóe miệng An Tử Yên nhếch lên thành một nụ cười đắc thắng.

Sau khi nấu cơm xong, Mạch Đình liền khẩn cấp muốn thảo luận chuyện du lịch. Nhưng thật ra An Tử Yên không mấy nhiệt tình để tâm đến việc này, cho nên chỉ có Mạch Đình nói ra suy nghĩ của bản thân, kỳ vọng của bản thân. Mà An Tử Yên phụ trách chủ trì và thỏa mãn mọi ý tưởng của Mạch Đình, đó là công việc khả thi nhất.

Mạch Đình là một người sống có kế hoạch, trước khi lao vào cuộc chiến luôn phải chuẩn bị thật tốt, ngày ngày phải cẩn thận quy củ. Đã nửa đêm mà vẫn ngồi một mình trước máy tính tra xem khách sạn nào tốt, nơi nào phải đi, chỗ nào vừa có đồ ăn ngon vừa thuận tiện đi lại.

Mạch Đình phải đi xa nhà, cùng với An Tử Yên.

Hôm sau, Mạch Đình mất gấu mèo đi học, cả ngày đều nâng cằm ngơ ngẩn cười, hôm nay An Tử Yên hẳn đã đặt xong vé máy bay. Ngày mai là có thể xuất phát, đi tới con đường tươi sáng hạnh phúc. Quả thực chỉ muốn vọt về thu dọn đồ đạc. Thời gian luôn trôi đặc biệt chậm, đặc biệt chậm khi quá mong chờ một điều gì đó. Thật vất vả đợi đến lúc tan học, sau khi lớp trưởng phân phó xong hết mọi việc, Mạch Đình liền phi như bay ra ngoài.

Sau khi về đến nhà, vội vàng lao tới phòng ngủ thu dọn đồ đạc. Cả người tiến vào trạng thái chuẩn bị cho chiến tranh.

“Kem đánh răng bàn chải đánh răng có phải mang đi không nhỉ? Không cần mang, qua bên kia mua là được, nhưng đã dùng quen bàn chải của mình rồi, qua bên kia mua lại lãng phí, tuy tốt nhất không cần mang theo nhiều đồ đạc, đi du lịch vẫn nên gọn nhẹ một chút, mang mấy thứ linh tinh hẳn sẽ không chiếm quá nhiều không gian, vẫn nên mang theo.” Mạch Đình lẩm bẩm lầu bầu.

Mất hơn hai tiếng suy xét, cuối cùng chỉ mang theo bàn chải, kem đánh răng cùng một tờ giấy ghi tên các nơi cần “chiếm đóng” ở Sanya, sau đó thêm mỗi người một bộ quần áo, thế là hết. Bất quá chỉ vì mấy thứ đồ linh tinh như vậy, cần suy xét lâu đến thế sao? Thật sự là khó hiểu.

Buổi tối An Tử Yến tìm khắp nơi không thấy bàn chải đánh răng của mình đâu. Trông thấy cái balô được Mạch Đình tân tân khổ khổ hô biến thành dị thường sạch sẽ, mở ra, lôi hết mọi thứ bên trong ra ngoài, rốt cuộc cũng tìm được bàn chải đánh răng của mình, sau đó giữ nguyên hiện trường chạy đi đánh răng, Mạch Đình vừa mới rửa bát xong quay trở lại phòng ngủ, liền thấy thành quả sau hai giờ đồng hồ của mình hiện tại giống một bãi chiến trường, quần áo mình đã gấp gọn gàng, giấy tờ đã cất, cậu túm tóc kêu lên: “An Tử Yến, là cậu làm có phải không?”

“Không phải.” An Tử Yến vừa đánh răng, vừa đáp.

Mạch Đình vọt tới cửa phòng tắm: “Còn nói không phải cậu, thế cái bàn chải kia cậu lôi ở đâu ra? Sao cậu lại làm như vậy? Không biết tôn trọng thành quả lao động của người khác. Xấu xa.” Khi Mạch Đình còn muốn tiếp tục giáo huấn, An Tử Yến liền đóng ngay cửa lại.

“Cậu từ trên xuống dưới đều là bi kịch.” Mạch Đình cảm giận phun ra một câu, quay trở lại gấp quần áo.

Đến lúc ngủ, căn phòng tĩnh lặng, đột nhiên vang lên tiếng cười quỷ dị của Mạch Đình, cậu dùng chăn che miệng cũng không ức chế được bã vai run rẩy của mình. An Tử Yến khẽ cắn môi, bật đèn đầu giường: “Cậu mẹ nó ngu thật rồi à?”

“Tở vui quá ấy mà, cảm giác như đi hưởng tuần trăng mật.” Lại phát ra tiếng cười khiến người ta mao cốt tung nhiên.

“Mau ngủ cho lão tử.”

“Không ngủ được, cậu ru tớ ngủ đi, tỷ như kể cho tớ nghe chút chuyện cổ tích.”

“Cậu còn nhỏ à?”

“Kể chuyện có tác dụng bình phục cảm xúc, bằng không có khi tớ sẽ cười cả đêm, nếu cậu chịu được thì tốt.” Những lời này nghe sao cũng thấy giống như đang uy hiếp.

An Tử Yến tắt đèn ở đầu giường đi, quyết định không để ý tới Mạch Đình, tiếp tục ngủ.

Đúng lúc ấy, tiếng cười lại truyền ra từ trong chăn, An Tử Yến rốt cuộc không thể nhịn được nữa.

“Lại đây, tớ kể chuyện cho cậu nghe.” Lời này quả thực phát ra từ kẽ răng.

“Thật sao?” Mạch Đình tiến vào trong ngực An Tử Yến, ánh mắt trong bóng tối chợt lóe sáng.

“Trong một thôn làng ở một ngọn núi nhỏ.”

Mạch Đình cắt ngang lời An Tử Yến: “Cậu quên không thêm ngày xưa ngày xưa a.”

“Khi tớ kể chuyện không được cắt ngang.”

“Ngại quá, cậu kể tiếp đi, tớ lấy nhân cách ra thề tuyệt đối sẽ không xen vô nữa.”

“Ngày xưa ngày xưa, trong một thôn làng ở một ngọn núi nhỏ xa xôi có một cậu bé, cậu bé sống chung với cha mẹ của mình, tuy cuộc sống rất nghèo khổ, nhưng rất vui vẻ. Có một lần, cậu bé lên núi chơi, bị một luồng ánh sáng hấp dẫn, cậu đi theo ánh sáng tiến sâu vào rừng cây, rồi ngẩng người khi trông thấy loài vật xinh đẹp trước mặt, đó là một con độc giác thú (thú một sừng), bộ lông trắng như tuyết, đôi mắt màu lam, cậu bé tiến lên vuốt ve nó, nó cũng không bỏ trốn. Rất nhanh hai người trở thành bạn tốt.”

Đây là tình tiết Mạch Đình rất thích, cậu tiếp tục im lặng lắng nghe.

“Cậu bé mang thú một sừng về nhà, xin cha mẹ cho phép nuôi dưỡng. Cuối cùng cha mẹ cậu cũng đồng ý. Việc là cũng theo đó mà đến. Buổi tối, trong phòng luôn truyền ra tiếng cười khe khẽ của cha cậu, rốt cuộc là chuyện gì khiến cho ông vui vẻ như vậy?”

Mạch Đình càng nghe càng cảm thấy không thích hợp.

“Đến sáng hôm sau, cậu bé bị đánh thức bởi tiếng hét của mẹ, cậu lao ra thì thấy, thấy cha mình bị treo trên xà nhà, cổ ngoẹo sang một bên, lưỡi thè ra, hai chân đung đưa đung đưa giữa không trung.” Mạch Đình muốn cắt ngang, nhưng ban nãy vừa lấy nhân cách ra thề.

“Tất cả mọi người đều cảm thấy con thú một sừng này là tà vật, định giết chết, nhưng cậu bé thề sống chết bảo vệ nó, cuối cùng đành phải đem thú một sừng thả về rừng. Nhưng đêm đến, cậu bé lại nghe thấy tiếng cười của mẹ, trong căn phòng trống rỗng có vẻ chói tai dị thường, cậu bé xuống giường, nằm úp xuống nhìn qua khe cửa vào phòng mẹ cậu, nhưng đột nhiên bà mẹ cũng cúi người xuống, nhìn qua khe cửa, ánh mắt của bà không phải nhìn cậu, mà là nhìn phía sau cậu, giống như sau lưng cậu có cái gì đó. Cậu bé cảm thấy có tiếng hít thở, cậu sợ tới mức không dám quay đầu lại nhìn, trốn ở trên giường phủ chăn kín đầu, hôm sau, mẹ cậu cũng chết, kiểu chết giống y đúc như cha cậu.”

Mạch Đình đã phát run, gắt gao túm lấy áo An Tử Yển.

“Người trong thôn cảm thấy rất không bình thường, không dám tới gần cậu bé, cậu bé trở nên cô độc không chốn nương thân, không biết đi đâu về đâu. Buổi tối, cậu nghe thấy tiếng cửa mở, cậu không dám cử động, thân thể căng thẳng, nhắm chặt mắt lại. Lúc này cậu cảm giác được có gì đó kề sát mặt mình, cậu rút cuộc mở to mắt ra, trong con ngươi cái gì cũng không trông thấy, ngoại trừ cặp mắt màu lam kia, cặp mắt ấy cậu vĩnh viễn sẽ không quên được, cậu sợ hãi, thứ đó phát ra tiếng cười của cậu.”

An Tử Yển kề sát miệng vào lỗ tai Mạch Đình: “Nó nói: Hiện tại đến phiên ngươi.”

Mạch Đình bị dọa đến mức sau ót toát mồ hôi lạnh, cậu lắp bắp: “Thực xin lỗi, tớ sai rồi, tớ không nên bắt cậu kể chuyện cho tớ nghe, tớ không nên giữa đêm cười cười ảnh hưởng đến giấc ngủ của cậu.” Đúng vậy, người như An Tử Yển sao có thể tốt bụng kể chuyện cổ tích cho mình nghe, bản thân mãi mà không rút ra được kinh nghiệm.

“Vậy ngủ.”

“Được.” Mạch Đình ôm chặt lấy An Tử Yển, nhìn nhìn xung quanh.

“Cậu muốn đè chết lão tử phải không?”

Hôm sau, ngồi trên khoang hạng nhất, Mạch Đình lại tái phát bệnh cũ: “Cậu xem chân của cậu đặt kiểu gì thế hả? Ngồi không ra ngồi, đứng không ra đứng, nói thế nào nhỉ, là người thanh niên thì nên tràn đầy sức sống mới phải.”

An Tử Yển mặc kệ.

Đúng lúc ấy phía sau truyền đến thanh âm của một cậu con trai: “Dựa vào cái gì, dựa vào cái gì, dựa vào cái gì a. Khiến lưng em nặng như vậy, mệt chết em, mau đỡ hộ em, thân thể nhỏ bé của em không thừa nhận được áp lực nặng nề như vậy.”

“Lão tử mỗi lần đều để em mang ít đồ nhất.”

“Cái gì chứ, thế mà cũng gọi là chuẩn bị à. Anh xem, đây là đèn pin, nếu đột nhiên mất điện, hoặc bị lạc trong rừng, khe núi, là thứ cần thiết giúp chúng ta sống sót, gần đây em đang xem một kênh mới, nói về kỹ năng sinh tồn, rất hữu dụng, đến lúc đó không chừng anh còn phải cảm ơn em đã cứu anh một mạng. Anh xem còn có dây thừng, dao nhỏ, bật lửa, a —— em thông minh quá, yêu em muốn chết rồi phải không.”

“Anh thật sự không muốn nói chuyện với em.”

Mạch Đình chột chột An Tử Yến bên cạnh, nhỏ giọng thì thầm bên tai hắn: “Thấy chưa, cậu còn may đấy, sao tớ có thể ngu ngốc và dài dòng như vậy được.”

“Cậu cũng chẳng kém đâu.”

Giờ phút này Tô Tiểu Mễ cũng đang thì thầm với Nghiêm Ngôn: “Anh có nghe thấy không, ban nãy cái cậu ngồi đằng trước kia thực thích giáo huấn người khác, anh còn may đấy, cái gì em cũng đều nghe theo lời anh.”

“Nếu em thực sự như vậy, sẽ không lần nào cũng bắt lão tử mang theo một đồng rác rưởi.” Nghiêm Ngôn nói.

45. Chương 45: Mạch Đình Và Tô Tiểu Mễ

Tối được căn phòng đã đặt trước ở khách sạn, Mạch Đình đặt hành lý xuống kích động nhìn trái nhìn phải, đây là phòng đôi, cửa sổ bằng thủy tinh sát đất sáng ngời trong suốt có thể nhìn rõ cảnh sắc bên ngoài, bể bơi hình tròn, làn nước xanh ngọc, cây cỏ, bờ cát, tất cả đều tạo nên một bức tranh nhiệt đới phong tình xinh đẹp.

Đều nói thành phố Sanya được thiên nhiên ưu đãi, lời này quả thật không giả, Mạch Đình nằm vật xuống giường lớn, cả người giống như rơi vào ổ bông mềm mại, mọi thứ cộng lại, gió biển tươi mát, ánh mặt trời ấm áp, biển cả mê người, những người dân hiếu khách và An Tử Yến quan trọng nhất với mình.

“An Tử Yến, cảm ơn cậu đã dẫn tớ tới thiên đường.”

An Tử Yến đứng cạnh cửa sổ sát đất, nghiêng đầu: “Vậy thiên đường của cậu hẳn nhiều lắm, chẳng phải cậu muốn tới Maldives đấy sao?” Cũng đúng, nơi có phong cảnh như tranh vẽ rất nhiều mà.

Mạch Đình nhìn lên trần nhà, nhớ lại xem khi nào thì mình nói với An Tử Yến bí mật này, rốt cuộc cũng lục ra được ở sâu trong ký ức, lần ấy uống rượu say, An Tử Yến công mình về nhà, mình nói với hắn nếu trúng thưởng sẽ tới Maldives, không ngờ bản thân đã quên mất mà hắn vẫn nhớ rõ ràng như vậy, trong lòng bỗng thấy ngọt ngào, chỉ cần một hành động nho nhỏ, là có thể khiến người ta hạnh phúc muốn chết.

“Nơi ấy phải để dành, để dành đến cuối cùng.”

“Vì sao?”

“Tớ muốn ở nơi ấy chúng ta tuyên bố đến chết không rời.” Đến chết không rời là lời hứa rất nặng nề.

“Cậu tự tin tớ sẽ đáp ứng vậy cơ à?”

“Không phải ư?” Lần này đến phiên Mạch Đình hỏi ngược lại, Mạch Đình không ngốc, khéo léo đem vấn đề này vứt cho An Tử Yến.

An Tử Yến tiếp tục nhìn ra bên ngoài cửa sổ, gió biển thổi làm cảnh sắc thêm động lòng người, có phần phong tình vạn chủng: “Vậy phải luôn bên cạnh tớ để xem tớ có thể hay không.”

Tuy không trực tiếp nói ra, nhưng những lời này coi như là gián tiếp đồng ý rồi.

Không cần cậu nói, tớ cũng sẽ ở lại bên cạnh cậu, chờ cậu ứng thuận lời hứa hẹn ấy.

Không cần nói, tớ cũng biết, một ngày nào đó cậu sẽ đứng trước mặt tớ và hỏi: “Mạch Đình, gả cho tớ nhé?”

Đúng không? An Tử Yến.

Mạch Đình từ trên giường đứng lên, nói một câu cực kỳ sát phong cảnh: “Lát nữa chúng ta ăn cơm xong, đi xem gay biểu diễn.”

“Thì ra cậu có sở thích này.”

“Cái rắm, tớ thấy bản giới thiệu viết có thể đi xem, dù sao mai chúng mình mới bắt đầu đi chơi.”

“Thì ra cậu có sở thích này.” Vẫn là câu lúc nãy.

“Cậu rút cuộc có nghe tớ nói gì không đấy, tớ chỉ tò mò muốn nhìn thử một cái mà thôi.”

“Thì ra cậu có sở thích này.”

“Cậu có để tớ yên hay không hả.”

Hai người vào bữa một quán ăn địa phương ăn hải sản, sắc trời dần dần tối, nhưng Mạch Đình vẫn có vẻ hưng phấn dị thường, đại đa số nguyên nhân hưng phấn đều đến từ Hồng nghệ nhân, chính là xem gay biểu diễn. Trong lúc ăn cơm cậu tốn rất nhiều thời gian để nghĩ về dáng vẻ của họ, kỳ thật Mạch Đình cũng không kỳ thị hay thương xót bọn họ.

Kỳ thị là ghét bỏ, mà tội nghiệp và thương xót sẽ chỉ khiến người khác càng thêm tự ti.

Bọn họ cũng giống mình, là người. Chỉ vậy thôi.

Nếu mình không chấp nhận bọn họ, vậy có khác gì với những người đã khinh thường tình yêu của mình, mọi người đều có quyền lựa chọn cách sống cho riêng mình. Mạch Đình chưa từng hối hận vì mối tình này.

Các người khinh bỉ tôi thì sao, tình yêu này không hề sai trái, tôi cũng không sai.

Các người không thích tôi thì sao, tôi tự thích mình là được. Mua vé vào cửa, Mạch Đình phát hiện bên trong đã rất đông người, Mạch Đình kéo An Tử Yến tìm một vị trí tốt, hứng thú dạt dào nhìn trên đài, tuy chưa bắt đầu, nhưng Mạch Đình tò mò sắp chết rồi. Có điều ở đây cấm chụp ảnh, thật là đáng tiếc. Rất nhanh buổi diễn đã bắt đầu, tư thế đi của bọn họ rất tao nhã, tuyệt không thua các cô gái, Mạch Đình tròn mắt há hốc mồm xem, đây là lần đầu tiên cậu chính mắt trông thấy, phản ứng cũng hơi quá mức, An Tử Yến vẫn như bình thường không chú ý mấy.

Đúng lúc này Tô Tiểu Mễ ở bên cạnh đột nhiên nói: “Ngôn, anh cảm thấy em lớn lên có giống gay không?”

Mạch Đình vừa nghe vậy, không nhịn được bật cười, quay đầu liền trông thấy Tô Tiểu Mễ, nếu từ giọng nói mà đoán, đây hẳn là người trên máy bay hôm nay, hơn nữa cho dù không nhận ra giọng nói, căn cứ vào chỉ số thông minh này cũng đúng tám chín phần. Giờ cậu mới thấy rõ bộ dáng của tên kia, không tồi nha, tướng mạo coi như cũng được, có điều về mặt thật sự gây thơ khiến cậu ta không giống người khác, Mạch Đình lại đánh giá nam nhân cao cao đứng bên cạnh cậu ta, hoảng sợ, người này có khí chất rất giống An Tử Yến, bất quá trên khuôn mặt tuần tú có vài phần chín chắn, mà An Tử Yến lại không có, zai nhà mình còn non lắm.

Tô Tiểu Mễ thấy Mạch Đình nhìn mình, vội co rụt cả người lại: “Ngôn, thôi xong, bị người khác nghe được, hình tượng nam tử hán của em bị hủy hoại rồi.”

“Không phải lo, em từ trước tới nay không có cái gọi là hình tượng nam tử hán.”

Mạch Đình cười rộ lên: “Là anh a, con trai mà lắm chuyện thế, trên máy bay tôi ngồi phía trước các anh, tôi tên là Mạch Đình.” Vẫn lịch sự như vậy.

Tô Tiểu Mễ nghiêng đầu nghĩ nghĩ: “Tôi vẫn nhớ cậu, tôi tên là...” Tô Tiểu Mễ chưa nói xong lại quay sang hỏi Nghiêm Ngôn: “Ngôn, em nói cho cậu ấy biết tên mình có nguy hiểm hay không?”

Mạch Đình kể tiếp liền chìa tay ra: “Anh sợ có nguy hiểm? Anh đi đến đâu cũng thấy nguy hiểm, mà vẫn sống được đến giờ là quá được rồi, chả kém cạnh ai cả.”

Tô Tiểu Mễ nắm tay lại thủ thế như võ sĩ quyền anh, hai chân nhảy tới nhảy lui: “Cậu lại nói tôi như vậy, muốn đánh nhau có phải không, đến a, hãy a, hãy.” Miệng phát ra tiếng đánh quyền.

An Tử Yến thờ ơ lạnh nhạt với màn xiếc khí này.

Nghiêm Ngôn gõ vào đầu Tô Tiểu Mễ: “Ít lên cơn giùm.”

Tô Tiểu Mễ lúc này mới tỉnh táo lại, thấy Mạch Đình vươn tay ra, do dự một chút, bắt lấy tay cậu: “Tôi tên là Tô Tiểu Mễ.” Mạch Đình vì quen được một người thú vị như Tô Tiểu Mễ cảm thấy thật vui vẻ, trong lúc xem biểu diễn, Tô Tiểu Mễ lặng lẽ đến gần Mạch Đình, hỏi dò: “Cậu thích con trai có phải không?”

“Giờ anh mới nhận ra?” Ánh mắt Mạch Đình nhìn Tô Tiểu Mễ ý nhắc đến An Tử Yến ở bên cạnh.

Tô Tiểu Mễ nhìn chòng chọc khuôn mặt tuấn tú nhưng diện vô biểu tình của An Tử Yến một lúc, sau đó cười nói: “Sao hần lại coi trọng cậu được nhỉ?”

“Anh không có tư cách nói tôi.”

“Cậu có ý gì, tôi đây chính là sáng sủa, hoạt bát, khả ái người gặp người thích.”

“Cũng không biết sự tự tin này từ đâu mà có.”

“Cậu vẫn còn nhỏ đi?”

“Năm nhất.”

Tô Tiểu Mễ liền bày ra tư thái tiền bối, vỗ vỗ bả vai Mạch Đình: “Nhóc con, tôi đây đã ra xã hội nài lưng dóc sức rất nhiều năm rồi, đối với chuyện tình cảm có thể nói là rõ như lòng bàn tay, biết tôi dùng cách nào thu thập người này thành dễ bảo như vậy hay không, có muốn tôi truyền cho chút ít bí quyết?”

Mạch Đình liếc mắt nhìn Tô Tiểu Mễ: “Thật sự không thể nhìn ra.”

“Cậu đừng không tin, đầu tiên yêu một thằng con trai, hần nói gì cũng phải nghe theo, mỗi lần Ngôn chỉ Đông tôi cũng không dám đi Tây, bảo sao nghe vậy là chức trách của tiểu thụ chúng mình, thỏa mãn tâm lý đàn ông của hần a, hần mới có thể chi tiền trên người cậu.” Thật là một cái ví dụ sai lầm.

“Tôi thấy anh mới là người bị cho vào tròng đi, tôi thì cho rằng đàn ông là phải quản, anh không quản hần tốt ấy mà, hần liền được nước lấn tới. Phương pháp kia của anh không được.”

Cả quá trình biểu diễn hai người đều thảo luận với nhau, rất nhanh kết thành bạn bè. Cũng đúng, cho dù là Tô Tiểu Mễ hay Mạch Đình đều chưa từng có một người bạn là đồng tính. Đương nhiên còn vì một nguyên nhân khác, cho dù gặp được người đồng tính thì họ đều thích nửa kia của mình, hiện tại hai người không cần phải lo lắng điều này.

Sau khi biểu diễn xong, Mạch Đình và Tô Tiểu Mễ vẫn còn ba hoa tán phét với nhau, hoàn toàn quên An Tử Yến và Nghiêm Ngôn ra sau đầu, hai người đi đằng trước không biết lén lút nói cái gì.

Nghiêm Ngôn đưa cho An Tử Yến một điều thuốc lá, An Tử Yến phát tay tỏ vẻ bản thân không hút thuốc lá. Nghiêm Ngôn châm điều thuốc nhìn hai người trước mặt: “Có thể dẫn vật người ta đến chết.”

Hàm nghĩa trong lời này hai người đều hiểu.

“Không phải anh cam tâm bị trói buộc sao.” An Tử Yến trông thấy chiếc nhẫn ở ngón áp út của Nghiêm Ngôn.

“Cậu cũng sắp thế rồi.”

46. Chương 46: Tôi Là Một Tên Ngốc

Sáng hôm sau, Mạch Đình dậy từ rất sớm, duỗi thắt lưng, kéo rèm ra để ánh nắng rực rỡ chiếu vào, hôm nay đã hẹn cùng Tô Tiểu Mễ ra bờ biển chơi. Đến muộn không phải là việc tốt, An Tử Yến còn đang ngủ, gọi vài tiếng cũng không phản ứng, Mạch Đình nhảy lên giường, ngồi lên người An Tử Yến: “Dậy đi.”

An Tử Yến khê nghiêng người, Mạch Đình liền trượt xuống dưới.

“Nếu cậu không dậy, tớ sẽ đi một mình.” Cho dù Mạch Đình nói lời cay đắng, An Tử Yến vẫn không nhúc nhích.

“Vậy chớ trách tớ cào cậu.” Mạch Đình vươn hai tay, cào vài nhát trên người An Tử Yến, nhưng An Tử Yến ngay cả một cái lông mi cũng không thềm động, tên này có phải người không thể.

Mạch Đình đặt đầu lên ngực An Tử Yến, nghĩ cách đối phó, đột nhiên linh quang chợt lóe, chậm rãi đến gần lỗ tai của An Tử Yến, rống lên: “Là ai mang đến tiếng gọi từ thời viễn cổ, là ai giữ lại kỳ vọng ngàn năm,

lẽ nào vẫn còn khúc hát không lời, hay do lưu luyến mãi không quên.” Mạch Đình hát đến mức quên mình, thứ duy nhất trên người cậu có thể giết người chính là giọng hát. Quả nhiên An Tử Yên hơi nhú nhú mày.

“Ta thấy một dãy núi, một dãy núi sông, núi núi sông sông liền dãy, nha la a, đây chính là cao nguyên Tây Tạng ặc ặc ——” Mạch Đình đang lên cao bị An Tử Yên bịt ngay mồm lại.

An Tử Yên rút cuộc cũng mở mắt, từ trên giường đứng lên, tay bịt mồm Mạch Đình dính nước bọt, hần chùi chùi vào quần áo của Mạch Đình: “Kêu la cái gì đấy.”

“Cậu sớm dậy có phải tốt rồi không? Nhanh đi thay quần áo đi.”

Chuẩn bị hơn nửa ngày, Mạch Đình mới kéo An Tử Yên chậm rì rì ra ngoài, tới địa điểm hẹn từ hôm qua, bọn Tô Tiểu Mễ còn chưa thấy đâu, sao lại thế, còn tưởng mình đến muộn rồi chứ. Một lát sau, Tô Tiểu Mễ khoa chân múa tay kêu to tên Mạch Đình, Mạch Đình quay đầu, thấy Tô Tiểu Mễ võ trang đầy đủ, quần bơi màu sắc rực rỡ, kính lặn. Trên lưng thì một đồng lớn, một đồng lớn đồ ăn.

“Anh rút cuộc là quái vật nào vậy?” Mạch Đình hỏi.

“Ăn uống là cách tốt nhất để thư giãn, cậu còn đi học nên không biết cuộc sống lẩn lộn của những người bên ngoài như chúng tôi, muốn tìm một cách để phát tiết, các cậu có cần không?” Nói xong đổ mấy thứ như rác rưởi từ trên túi sau lưng xuống bao phủ chân Mạch Đình cùng An Tử Yên.

An Tử Yên nhìn chòng chọc đồng đồ ăn vặt rồi nhìn chăm chăm Tô Tiểu Mễ: “Anh cũng không còn nhỏ, ăn mấy thứ như vậy nữa trung niên sẽ bị hói đầu, bụng to như chữa, mặt mày bóng nhẫy.”

Những gì An Tử Yên nói động đến nỗi đau của Tô Tiểu Mễ, Tô Tiểu Mễ thích chưng diện, sợ già, càng sợ bị hói đầu. Cậu ta bĩu môi, tới gần Nghiêm Ngôn: “Cho dù tôi trở nên như thế nào, Ngôn sẽ không ghét bỏ tôi, phải không?”

“Anh trước giờ chưa từng nói như vậy.”

Mạch Đình kinh ngạc phát hiện, hai người này miệng đều độc như nhau, đột nhiên cảm thấy hứng thú, đưa ra đề nghị lớn mật: “Hay là hai anh cãi nhau thử xem? Để xem ai thắng?”

Tô Tiểu Mễ cũng đồng ý với lời đề nghị này: “Đúng đúng, cãi nhau, cãi nhau.”

“Cố lên, Ngôn, em sẽ cổ vũ cho anh.”

An Tử Yên cùng Nghiêm Ngôn tựa như thấy thẳng diện nhìn hai người trước mặt, An Tử Yên quay đầu lại bình tĩnh nói với Nghiêm Ngôn: “Nhảy dù trên biển không?”

“Ừ.”

An Tử Yên và Nghiêm Ngôn bỏ lại hai người kích động chờ xem kịch vui ở nơi đó. Khi đi ngang qua chỗ nhân viên cứu hộ, Nghiêm Ngôn dừng lại, đi về phía nhân viên cứu hộ: “Nếu chỗ kia xảy ra chuyện gì, anh nhất định đừng để ý, coi như không trông thấy gì cả, đây là lời khuyên cho anh.” Nơi Nghiêm Ngôn chỉ là nơi Tô Tiểu Mễ và Mạch Đình đang đứng.

“Xem ra anh đã quen với việc này.” An Tử Yên nói.

“Hoàn cảnh bức bách.” Nghiêm Ngôn bắt đầu dĩ nhún nhún vai.

Tô Tiểu Mễ trừng mắt nhìn về hướng hai người vừa bỏ đi. “Các người đi thì càng tốt, chúng ta không thêm để ý tới các người, có gì hiếm lạ, chẳng phải bảo các người tranh cãi chút thôi sao, quỷ hẹp hòi, Mạch Đình, chúng ta tự mình chơi.”

“Chơi cái gì?”

“Đi bơi.”

Mạch Đình nhìn mặt biển, có chút do dự, không phải cậu sợ nước, cũng không phải không biết bơi, mà sau chuyện của Mai, cậu không thể chịu đựng được những nơi có thể bơi lội, cậu sợ, sự sợ hãi trong lòng là sợ đụng chạm tới một điều gì đó.

“Chỉ có thể bơi ở chỗ nước nông.”

“Chắc chắc, nhóc con, sợ như vậy là không được. Xem tôi tự do bay lượn ở trong nước đây này.” Dứt lời Tô Tiểu Mễ mặc quần áo của cậu ta. Nhắm phía bờ biển, đang chuẩn bị nhảy, lại chạy trở về, trái xem phải ngắm, cẩn thận dùng khăn phủ lên đồng hồ ăn vặt của mình: “Không cẩn thận lát nữa bị người ta trộm mất.”

Mạch Đình có xúc động muốn tung một cước vào mông Tô Tiểu Mễ.

Giấu kỹ đồ ăn xong, Tô Tiểu Mễ lại tiến lên, ụp một cái, lặn xuống làn nước, sau đó bắt đầu bơi, Mạch Đình đi ra đằng trước, vỗ tay: “Tự do bay lượn đúng chuẩn bơi chó.” Trong giọng nói lộ vẻ châm chọc, cái tên này toàn thân đều tự tin đến mức khó hiểu.

Mạch Đình cũng nhảy xuống, đợi Tô Tiểu Mễ lặn xuống nước, hít sâu một hơi nhấn mình vào làn nước, một lát sau lại trôi lên, nhưng không trông thấy Tô Tiểu Mễ đâu cả, cậu kêu to xung quanh: “Tô Tiểu Mễ, Tô Tiểu Mễ.” Không một ai đáp lại. Mạch Đình luống cuống, lại lặn xuống nước, chỉ có thể bơi ra xa một chút, đột nhiên sắc mặt cậu tái nhợt trông thấy Tô Tiểu Mễ giống như thi thể ở dưới đáy nước, sợ tới mức hồn phi phách tán, tiến lên dùng sức lay lay Tô Tiểu Mễ ở trong nước, lúc này Tô Tiểu Mễ giật mình, lại dọa Mạch Đình, đáng tiếc trong nước không thể thét chói tai, hai người cùng nhau trôi lên khỏi mặt nước.

Mạch Đình hết hơi: “Anh rốt cuộc đang làm gì vậy hả.”

“Giả chết.” Về mặt vô tội trả lời.

“Tô Tiểu Mễ, lão tử hôm nay phải giết anh.”

Mạch Đình nhấn Tô Tiểu Mễ vào trong nước, Tô Tiểu Mễ giãy dụa bơi ra, càng bơi càng xa. “Ở trong nước tôi chính là mỹ nhân ngư, muốn bắt tôi sao dễ thế được.”

Đúng lúc ấy Tô Tiểu Mễ bỗng đập nước liên hồi: “Mạch Đình”. Nói còn chưa xong, liền chìm xuống.

“Anh nghĩ rằng tôi sẽ lại tin anh?”

“Chân tôi, chân bị chuột rút, nhanh lên, cứu tôi.” Tô Tiểu Mễ lại bắt đầu đập nước, chốc lát lại trôi lên, chốc lại chìm xuống. Mạch Đình bơi đến nơi, Tô Tiểu Mễ đã gần chìm ngấm, bị Mạch Đình túm được tay lôi lên trên, sau đó dùng sức của chín trâu hai hổ mới kéo được Tô Tiểu Mễ lên bờ cát, Mạch Đình nhìn xung quanh, vừa định kêu người, lại bị Tô Tiểu Mễ tóm lấy cánh tay, Tô Tiểu Mễ hữu khí vô lực nhìn Mạch Đình: “Mạch Đình, tôi, xem ra tôi kiên trì không được lâu nữa, khụ khụ.” Tô Tiểu Mễ che ngực.

Mạch Đình tay chân hoảng loạn an ủi Tô Tiểu Mễ: “Đừng nói vậy, anh không sao cả, tôi lập tức gọi người tới cứu anh.”

“Để tôi, để tôi nói, hết, xin hãy nói với Ngôn, tôi yêu anh ấy, cho dù chết, tôi vẫn yêu anh ấy, khụ. Sau khi tôi chết đem tro cốt của tôi rải ra biển, hoặc sông Hoàng Phố, nghe nói tro cốt của đồng chí Tiểu Bình cũng được rải ở nơi đó. Quen được cậu tôi rất vui, kiếp này không còn gì để mất, khụ khụ, tôi lạnh quá, hô hấp cũng khó khăn, tôi, tôi sắp ...”

Mạch Đình gấp đến độ phát khóc: “Cậu đừng nói nữa, tôi lập tức gọi An Tử Yên lại đây.” Nói xong phát tay như điên về phía An Tử Yên và Nghiêm Ngôn: “An Tử Yên.”

An Tử Yên cùng Nghiêm Ngôn quay đầu lại nhìn, thấy Tô Tiểu Mễ giống như người chết nằm trên bờ cát, Mạch Đình đang kêu cứu. Hai người liếc mắt nhìn nhau một cái, An Tử Yên nói: “Vẫn nên tận lực không cần chú ý bên ấy.”

“Ừ.” Nghiêm Ngôn biểu thị đồng tình.

Hai người tiếp tục trò chơi của mình.

Mạch Đình tưởng An Tử Yên không trông thấy mình, đang muốn chạy lại đó, thanh âm hữu khí vô lực của Tô Tiểu Mễ giữ cậu lại: “Mạch Đình, đừng rời khỏi tôi, đừng bỏ lại tôi chết một mình ở đây, tôi, tôi rất lạnh, làm sao đây, tôi không muốn chết, tôi còn trẻ như vậy, khụ.” Tô Tiểu Mễ gắt gao cầm tay Mạch Đình: “Thay tôi sống cho tốt.” Nói xong liền buông tay, ngã vật ra đất, mặt ngoảnh sang một bên, chết.

Mạch Đình quỳ trước mặt Tô Tiểu Mễ, trong đầu tua lại cách cấp cứu xem được tên tivi, có một động tác ép nước ra ngoài, Mạch Đình đặt bừa hai tay lên ngực Tô Tiểu Mễ, liều mạng mà ấn, Tô Tiểu Mễ thống khổ kêu lên một tiếng, lần này chắc phải tắt thở thật.

“Đừng lo, hãy kiên trì.”

Dứt lời lại ấn xuống, tay Tô Tiểu Mễ quơ cào muốn ngăn cản Mạch Đình, Mạch Đình lại gạt tay Tô Tiểu Mễ ra: “Tin tôi đi, tôi sẽ không để anh chết.”

“A — ự — Mạch, Mạch Đình, chết thật đây này.”

Mạch Đình lúc này mới ngừng tay: “Sao rồi?”

Tô Tiểu Mễ giống như chạy nạn tránh xa khỏi Mạch Đình: “Thiếu chút nữa bị cậu ấn chết.”

“Tôi đây cũng là vì muốn cứu anh.”

“Là muốn giết tôi.”

Mạch Đình rất nhanh phản ứng lại, khẽ cắn môi: “Ban nãy anh gạt tôi?”

Tô Tiểu Mễ lại chẳng hề hổ thẹn: “Cậu cảm thấy thế nào? Tôi vẫn muốn đi theo còn đường trở thành diễn viên, nhưng Ngôn lại chẳng phối hợp, ý định mai một diễn xuất thiên phú của tôi, chỉ có cậu phối hợp với tôi rất tốt.”

Mạch Đình dùng sức đập tay lên cát, ngửa mặt lên trời thét dài: “Tôi chính là thằng ngốc, tôi chính là thằng ngốc.”

(bài Đình hát cho Yến dậy là Cao nguyên Thanh Tạng của Lý Na

47. Chương 47: Đến Nhận Sự Dạy Bảo Của Thầy Tô

Mạch Đình ban nãy bị đả kích vẫn chưa gượng dậy nổi, sau khi An Tử Yến và Nghiêm Ngôn quay trở lại, mới biết được toàn bộ chân tướng. An Tử Yến quay đầu nói với Nghiêm Ngôn: “May mà không qua đấy.”

“Lão tử vừa thấy tên kia nằm ở đó, biết ngay là lại chuẩn bị chơi trò bị kịch.” Quả nhiên Tô Tiểu Mễ suy nghĩ cái gì, Nghiêm Ngôn đều rất rõ ràng.

Mạch Đình giống như bị sét đánh ngang tai: “Các anh đều nhận ra?”

“Có thể tin là thật cũng chỉ có mình cậu.” Tuy rằng khi nói câu này mặt An Tử Yến vẫn không chút cảm xúc, nhưng Mạch Đình rõ ràng thấy trong mắt hắn có sự cười nhạo.

Tô Tiểu Mễ ở một bên không phục: “Hai anh thảo luận cái quỷ gì vậy, nói năng vớ vẩn, không hiểu nghệ thuật, cũng chỉ có Mạch Đình hiểu tôi, khi Mạch Đình có thể nhận ra đó là diễn kịch, cảm tình là cỡ nào chân thành tha thiết.”

Lời này đối với Mạch Đình không có tác dụng an ủi mấy: “Để tôi chết luôn đi, không còn mặt mũi mà sống nữa.”

“Tên nhóc này sao lại không chịu nổi kích thích như vậy, chẳng phải bị bọn họ nói hai câu thôi sao, tôi bị Ngôn ngược đãi bao nhiêu năm, còn sống rất tốt đây này.” Tô Tiểu Mễ hoàn toàn xuyên tạc.

“Là Nghiêm Ngôn còn sống rất tốt.” An Tử Yến bổ sung.

Mạch Đình còn kém không kéo đứt tóc mình.

An Tử Yến nắm lấy cổ tay Mạch Đình: “Đi theo tớ.” Dứt lời kéo Mạch Đình tới chỗ thuê mô-tô nước.

Tô Tiểu Mễ ngồi dưới ô che nắng ăn đồ ăn vặt, nhìn theo hai người mà cảm thán: “Haizz, giờ là thời đại của người trẻ tuổi a, thiếu phụ như em chỉ có thể ngồi ở đây ngắm bọn họ.”

Nghiêm Ngôn nắm mặt Tô Tiểu Mễ: “Thiếu phụ không phải từ hình dung về em.”

Tô Tiểu Mễ vỗ vỗ vị trí bên cạnh mình: “Ngồi đây ăn với em, mục tiêu của em là phải ăn sạch sành sanh.”
Nghiêm Ngôn ngồi xuống: “Ngoại trừ ăn ra em còn có thể làm gì.”

“Ngoại trừ ăn, còn có thể yêu anh, yêu anh, yêu anh.”

“Ngốc.”

Đầu bên kia Mạch Đình mới khôi phục lại từ trong đả kích, lập tức lâm vào khủng hoảng, đây là lần đầu tiên cậu ngồi lên cái thứ này, vừa nhìn đã thấy nguy hiểm, huống hồ người lái còn nguy hiểm hơn, chính là An Tử Yên. Cậu ôm chặt An Tử Yên từ phía sau: “Lái chậm chút.” Vừa dứt lời, mô-tô liền phi như bay ra ngoài, Mạch Đình cắn môi dưới, tự nhủ nhất định không thể giống con gái hét chói tai, quơ một vòng, móng Mạch Đình sắp rút khỏi vị trí, tay cũng dần dần túm không được, lại ngoặt một cái, Mạch Đình thành công bị quăng ra ngoài, ở trên không trung tạo thành một đường cong xinh đẹp, rồi rơi xuống nước, Mạch Đình nhô đầu lên khỏi mặt nước, vượt nước trên mặt bắt đầu mắng: “Lão tử bảo cậu lái chậm thôi, cậu cố ý phải không.” An Tử Yên lái mô-tô nước chạy quanh bên cạnh Mạch Đình, Mạch Đình vội vàng xoay tròn theo mà mắng An Tử Yên.

Đúng lúc này An Tử Yên đẩy mô-tô nước đi nhảy xuống, mất hút. Mạch Đình nhìn xung quanh, đột nhiên chân bị cái gì đó kéo giật, tiếng thét chói tai bao phủ trong nước, An Tử Yên ở dưới nước ôm lấy Mạch Đình hôn. Mạch Đình gắt gao túm An Tử Yên, cả thế giới nghiêng trời lệch đất.

Tô Tiểu Mễ giống như đang xem phim, vừa ăn khoai tây chiên vị cà rốt vừa ngó đầu ra nhìn: “Ngôn, anh đoán bọn họ làm gì ở trong nước?”

“Em còn không biết?” Đối với việc này, Tô Tiểu Mễ luôn luôn phản ứng cực kỳ nhanh.

“Chúng mình cũng thử đi?” Nói xong chu miệng lại nhào về phía Nghiêm Ngôn, Nghiêm Ngôn dùng tay ngăn cản: “Lấy cái miệng thối của em ra, anh cũng không muốn miệng mình toàn vị cà rốt.”

Phải luôn hạnh phúc, đây là hy vọng cũng là ký thác.

Tuy Mạch Đình cảm thấy cả người Tô Tiểu Mễ chả có chỗ nào nên thân, nhưng có một điểm Mạch Đình lại không bằng. Đó chính là sự tự tin của Tô Tiểu Mễ - cũng là điểm khuyết thiếu ở Mạch Đình. Khi chơi đến mệt, cậu và Tô Tiểu Mễ ngồi dưới ô che nắng, cậu rút cuộc không nhịn được thỉnh giáo: “Tô Tiểu Mễ, sao anh lại tự tin như vậy?”

Tô Tiểu Mễ vẽ mặt chính nghĩa lăm lệt: “Bởi vì tôi là con người thành công.”

“Coi như tôi chưa hỏi gì cả.”

“Sao cậu phải tự ti làm gì, thật không hiểu nổi, chẳng phải cậu đã có người như An Tử Yên thích rồi đấy ư? Chỉ dựa vào điều này cũng đáng để lấy ra khoe rồi.”

Tuy Tô Tiểu Mễ nói cũng có lý, nhưng sự tự ti đã ăn sâu bám rễ lên người Mạch Đình, không phải chỉ cần một hai lời là có thể khắc phục, hơn nữa cậu cũng không biết phải làm thế nào mới tự tin được: “Nhưng tôi không biết phải làm như thế nào?”

Ánh mắt của Tô Tiểu Mễ đột nhiên phát sáng, vỗ vỗ bả vai Mạch Đình: “Đừng lo, cậu đã tìm đến thầy Tô này, thì tôi sẽ đem sổ học suốt đời dạy cho cậu.” Tô Tiểu Mễ được công nhận, có cảm giác vinh quang cùng sứ mệnh.

“Anh thực sự sẽ giúp tôi? Anh là người tốt.” Mạch Đình hình như vẫn chưa thấm một đạo lý, không nên dễ dàng tin người, nhất là người như Tô Tiểu Mễ. Cậu ta tựa như một con ngựa hết ăn lại nằm, cho dù bạn đặt cược bao nhiêu, nó cũng không chạy về nhất. Nhưng Mạch Đình vẫn muốn đặt cược, một người nguyện đánh, một người nguyện chịu.

“Chờ chúng tôi ăn xong sẽ đến chỗ cậu, tôi sẽ dạy cậu thật tốt.” Tô Tiểu Mễ đã có chút gấp gáp.

An Tử Yên cùng Nghiêm Ngôn đều nhẹ nhàng thở dài một hơi.

Bữa cơm này ăn nhanh đến mức thần kỳ, ăn xong, liền vội vàng chạy tới phòng Mạch Đình. An Tử Yên bật tivi, Nghiêm Ngôn tựa bên cửa sổ hút thuốc, Mạch Đình lôi ra một quyển sổ, muốn ghi lại bí quyết tự tin

của Tô Tiểu Mễ, mà Tô Tiểu Mễ đắc ý rung đùi nói: “Tự tin là một môn nghệ thuật, hay nói cách khác, tôi chính là nghệ thuật, cậu có hiểu không?” Tô Tiểu Mễ hỏi Mạch Đình.

“Hiểu cũng không muốn nghe.” Mạch Đình trả lời, mấy lời này thật vô nghĩa.

“Cái kia, hai người có thể ra ngoài mà thảo luận được không.” An Tử Yến chỉ ra bên ngoài, cũng chính là bể bơi, tuy là một phần của căn phòng, nhưng bên ngoài vẫn có ánh mặt trời chói chang.

“Dựa vào cái gì, dựa vào cái gì, dựa vào cái gì a, chủ nhà như cậu thật bất lịch sự.” Tô Tiểu Mễ ồn ào.

Nghiêm Ngôn gạt tàn thuốc, mở cửa thủy tinh thông ra sau, ý bảo Tô Tiểu Mễ và Mạch Đình nhanh đi ra ngoài.

Mạch Đình trợn mắt liếc Nghiêm Ngôn và An Tử Yến: “Hai tên đàn ông thói cấu kết với nhau làm việc xấu.”

Nhưng hai cậu vẫn ngoan ngoãn di giá ra bên ngoài, Tô Tiểu Mễ tiếp tục nói: “Không sao cả, hoàn cảnh có gian khổ đến đâu cũng không thể làm lu mờ lòng nhiệt tình học tập của chúng ta. Tinh thần của chúng ta chính là thấy chết không sờn.”

Mạch Đình chịu hết nổi sự dài dòng của thấy chết không sờn: “Ít nói mấy lời vô nghĩa”.

Tô Tiểu Mễ lắc lắc ngón trỏ: “Cậu như vậy là không biết tôn trọng thầy giáo, đầu tiên cậu phải nhận thức bản thân, phải tự nhủ, mình là mỹ nam tử đẹp nhất trên thế giới này, mỗi bộ phận trên cơ thể, mỗi tế bào đều là hoàn hảo, cho dù đó không phải sự thật, cậu cũng phải khiến bản thân tin là thật, tôi xinh đẹp bởi vì tôi tự tin, mau hét lên với tôi.”

Mạch Đình có chút do dự, xem ra cậu chưa điên hẳn.

“Nếu ngay từ bước này đã không làm được, nhất định cậu cả đời sẽ tự ti, vì cậu không dám hét lên, cho nên tự ti, mà tôi tự tin, vì tôi cảm thấy đây là ưu điểm của mình, tôi phải biểu đạt ra ngoài.”

Mạch Đình dao động.

“Hét lên với tôi, tôi là anh chàng đẹp trai!”

“Tôi là anh chàng đẹp trai!” Lần này Mạch Đình điên thật rồi.

“Tôi là người đàn ông mạnh mẽ!”

“Tôi là người đàn ông mạnh mẽ!”

Tiếng tivi trong phòng được bật lên mức cao nhất, ý đồ ngăn chặn hai kẻ điên ồn ào bên ngoài.

“Mỗi cô gái đều yêu tôi!”

“Mỗi cô gái đều yêu tôi!”

“Từng thằng con trai đều thềm nhỏ dãi sặc đẹp của tôi!”

“Từng thằng con trai đều thềm nhỏ dãi sặc đẹp của tôi!”

“Không tồi, chính là như vậy, có cảm thấy nhiệt huyết sôi trào trong cơ thể hay không, có cảm thấy lòng tự tin nhanh chóng bành trướng hay không? Tiếp nào, toàn thân tôi đều là cơ bắp.”

“Toàn thân tôi đều là cơ bắp.”

Cứ rống như vậy ước chừng nửa giờ đồng hồ, Nghiêm Ngôn rốt cuộc nói: “Cậu đi hay tôi đi?”

An Tử Yến đứng lên, mở cửa thủy tinh nhìn hai người đang cực kỳ hưng trí: “Các cậu còn muốn lừa mình dối người đến bao giờ?”

Chỉ một câu nói, nháy mắt làm ngọn lửa mãnh liệt trong hai người tắt ngóm.

48. Chương 48: Tình Yêu Của Mỗi Người

Thời gian vui chơi luôn bất tri bất giác mà trôi đi rất nhanh, giống như khắc trước vừa mới tới nơi này, khắc sau đã rời khỏi, bởi vì Mạch Đình và An Tử Yến còn đang đi học, cho nên không có nhiều thời gian chơi đùa. Còn Nghiêm Ngôn và Tô Tiểu Mễ còn ở lại chơi vài ngày nữa. Mạch Đình trong lòng cho dù có ngàn vạn lần luyến tiếc nơi đây, thì vẫn phải quay về.

Tô Tiểu Mễ và Nghiêm Ngôn tiễn bọn họ ra sân bay. Trao đổi số điện thoại và địa chỉ với Mạch Đình.

“Sau này nhất định phải thường xuyên liên lạc, chớ quên trên đời còn có một người bạn là tôi, cho dù là bao xa cũng không ngăn trở được tình bạn của chúng ta, bạn tốt, hãy để chúng ta cùng nâng chén cộng ẩm.” Tô Tiểu Mễ mặt mày rạng rỡ, khăng khải khích lệ.

Mạch Đình lấy tay che mặt, không muốn người đi qua đi lại xung quanh thấy mình đứng cùng một chỗ với tên ngốc này.

“Dù sao anh mỗi ngày đều nhàn nhã ở nhà hết ăn lại nằm, có rảnh tới chỗ tôi chơi là tốt rồi.”

“Tôi mỗi ngày ở nhà phải giặt quần áo, nấu cơm, không biết có bao nhiêu vất vả. Hai người chúng ta thật sự là đồng bệnh tương liên a.” Tô Tiểu Mễ còn kém không ôm chầm lấy Mạch Đình mà khóc rống.

“Ai đồng bệnh tương liên với anh, An Tử Yến giúp tôi thuê người giúp việc.” Mạch Đình có chút đắc ý, rõ ràng là đang khoe.

Tô Tiểu Mễ quay đầu nhìn chằm chằm Nghiêm Ngôn: “Ngôn — nhà bọn họ có người giúp việc!!”

“Có gì hay mà so sánh.” Một câu của Nghiêm Ngôn đánh tan mọi hy vọng, hẳn không muốn đi sâu nghiên cứu vấn đề này, Tô Tiểu Mễ đã là một tên đại lười nhác, nếu thuê người giúp việc, thì thôi xong.

Không ngờ Nghiêm Ngôn lại chả thèm để ý tới mình, Tô Tiểu Mễ mếu máo, tiếp tục nói với Mạch Đình: “Cậu cũng đừng đắc ý, có người giúp việc thì sao, tôi có bằng tốt nghiệp đại học, cậu có không?”

“Tôi có bằng lái xe.” Mạch Đình lôi bằng lái tùy thân mang theo từ trong balô ra.

An Tử Yến không muốn xen vào cuộc tranh luận ấu trĩ này.

Tô Tiểu Mễ lại quay đầu nhìn chằm chằm Nghiêm Ngôn: “Ngôn, cậu ta có bằng lái xe!!”

“Em nói với anh làm cái rắm gì.”

Tô Tiểu Mễ dửng dưng: “Tiền tiêu vặt của tôi đặc biệt nhiều, đi đâu chỉ cần vẫy tay gọi taxi, chưa bao giờ ngồi xe bus.”

“Tôi có xe.” Cái này, nếu nhớ không lầm, cái xe đó sớm đã bị An Tử Yến thu hồi.

Hai người không nên so đo đến người chết ta sống như vậy.

“Tôi thề thiếp thành đàn.” Tô Tiểu Mễ đồng dạ.

“Tôi hậu cung ba nghìn.” Mạch Đình cũng khoác lác theo.

Cuối cùng Tô Tiểu Mễ bí từ, suy nghĩ một lúc lâu, đột nhiên nắm lấy tay Nghiêm Ngôn, đem nhẫn kết hôn trên tay hai người lắc lắc trước mặt Mạch Đình, lắc đến mắt Mạch Đình phát đau: “Tôi có nhẫn kết hôn.”

Mạch Đình giống như bị sóng điện vô hình đánh trúng, liên tục lùi về sau: “Thua, thua rồi.” Cái này thật sự là thảm bại, cậu quay đầu oán hận nhìn chằm chằm An Tử Yến, biểu tình đều là do cậu hại.

An Tử Yến làm bộ như không thấy.

Đúng lúc này, chuyến bay của họ sắp khởi hành.

“Có rảnh thì qua chơi bóng rổ.” Lời này là An Tử Yến nói với Nghiêm Ngôn.

“Ừ, có điều...” Nghiêm Ngôn nhìn chòng chọc Tô Tiểu Mễ, cái tên này đi đâu cũng phiền toái.

“Cạnh sân bóng rổ có nhà trẻ.”

“Quyết định như vậy đi.”

Nghiêm Ngôn nhẹ nhàng huých tay An Tử Yên.

Tô Tiểu Mễ nhắc nhở lần cuối với Mạch Đình: “Nhất định phải nhớ kỹ những gì tôi đã dạy cho cậu, phải tự tin, nếu ngay cả bản thân cũng thấy hổ thẹn, thì sao có thể hy vọng người khác xem trọng chính mình. Đương nhiên trong việc yêu đương có gì không hiểu có thể gọi điện thoại tới hỏi tôi.”

“Ừ, được rồi, tôi đi đây.” Vừa mới định đi lại bị Tô Tiểu Mễ giữ chặt: “Còn nữa, cậu có muốn thấy ảnh chụp của tôi không, tôi gửi cho cậu qua mạng.”

“Ừ, được rồi, tôi đi đây.”

“Còn nữa, chỗ các cậu có đặc sản gì nhớ gửi cho tôi.”

“Lão tử thật sự phải đi.”

“Còn nữa, còn nữa, lần đầu tiên trông thấy tôi cậu cảm thấy thế nào? Có phải rất đẹp trai hay không?”

Cuối cùng Mạch Đình còn kém không quỳ xuống cầu xin Tô Tiểu Mễ: “Xin anh, buông tha cho tôi đi, sắp không kịp chuyến bay rồi.”

Tô Tiểu Mễ mới buông tay ra, phát tay lia lịa với Mạch Đình đang cầm hành lý: “Mạch Đình, tạm biệt.”

Khi sắp vào cửa đăng ký, Mạch Đình quay đầu lại: “Tô Tiểu Mễ, tôi quên nói cho anh một việc.”

“A?”

“Ăn ít thôi, mấy ngày nay anh béo lên nhiều.”

Dứt lời, Mạch Đình bước đi, lưu lại Tô Tiểu Mễ mây đen đầy đầu.

Tiến Mạch Đình đi rồi, Tô Tiểu Mễ thở dài.

“Đi thôi.” Nghiêm Ngôn nói.

“Ừ.”

Tô Tiểu Mễ nắm tay Nghiêm Ngôn, vung a vung, vung thật cao: “Ngôn — may mà chúng mình kết hôn rồi, nếu không ban này thiếu chút nữa thì thua.”

“Em cũng chỉ có cái vốn này.”

“Rất muốn kết hôn lần nữa với anh, kết hôn vô số lần, luôn luôn kết hôn.”

“Vậy trước ly hôn đã.”

“Thôi quên đi.”

Hai người dưới ánh nắng chan hòa, sáng lạn mà tươi đẹp.

Đầu bên kia Mạch Đình và An Tử Yên ngồi trên máy bay, Mạch Đình nhìn ngắm không trung bên ngoài cửa sổ. An Tử Yên đột nhiên đứng lên, đẩy đầu Mạch Đình, Mạch Đình quay lại: “Làm gì vậy?”

An Tử Yên hắng hắng giọng, vẻ mặt cực kỳ mất tự nhiên quỳ xuống đất, từ trong túi lấy nhẫn ra, cầm lấy tay Mạch Đình: “Này, gả cho tớ thế nào!” Khẩu khí giống như có điểm không thích hợp.

Mạch Đình bị cảnh tượng này dọa sợ tới thất kinh, tuy cậu đã từng nghĩ đến việc này, nhưng không ngờ lại có nhanh như vậy, cậu thấy khó thở, ngơ ngác nhìn An Tử Yên.

“Không muốn?” An Tử Yên đang chuẩn bị thu hồi nhẫn đứng lên.

Mạch Đình rống to: “Cậu quỳ xuống cho tớ, ai nói không muốn.”

Mạch Đình chà xát tay, cuối cùng không yên đưa tay cho An Tử Yên, động tác đeo nhẫn của An Tử Yên có chút thô lỗ, nhưng cũng không ảnh hưởng đến tâm tình của Mạch Đình, đeo xong An Tử Yên đứng lên, ngồi trở lại vị trí cũ. Mạch Đình đưa tay lên trước cửa sổ, ngắm cái nhẫn: “Giờ chúng mình kết hôn có phải hơi sớm hay không?”

“Tớ cũng chưa nói phải kết hôn ngay bây giờ.”

“Ừ, tớ sẽ chờ, chờ cậu thực hiện lời hứa vào một ngày nào đó.”

“Trong lúc ấy tớ có thể đổi ý.”

“Cậu dám.”

Mạch Đình nhào vào trong ngực An Tử Yến: “Cậu sẽ yêu tớ cả đời phải không?”

“A, hẳn là vậy.”

“Trả lời kiểu gì vậy, thật là, sao không lấy ra sớm, nói không chừng ban nãy tớ sẽ không thua Tô Tiểu Mễ.”
Vẫn còn canh cánh việc này.

“Nhấn không phải thứ lấy ra khoe khoang với người khác.”

“Đây là chuyện đáng để khoe.” Mạch Đình nhẹ nhàng hôn lên khóe miệng của An Tử Yến: “An Tử Yến, cảm ơn món quà này của cậu, tớ sẽ hảo hảo quý trọng.”

Tình yêu của mỗi người thì nên để mỗi người tự bảo vệ.

Nơi có cậu và tớ, sẽ có tình yêu. Tớ nguyện cùng cậu đi tới chân trời góc biển, để mỗi nơi trên thế giới này đều tràn ngập tình yêu thương.

49. Chương 49: Cậu Có Thể Đi, Nhưng Đừng Bỏ Lại Tớ

Mạch Đình về đến nhà liền vứt loạn hành lý rồi tê liệt ngã xuống sôpha. Liên tục kêu khổ kêu mệt: “Ngồi xe lâu đến mức móng tớ sắp nát rồi.”

An Tử Yến cũng ngồi xuống sôpha.

Mạch Đình tiếp tục oán giận: “Giờ nhìn thấy xe là buồn nôn, mỗi ngày đến trường còn phải ngồi lâu như vậy, đều tại anh, hại tớ không có thời gian hưởng thụ bữa sáng tao nhã, sau đó mới chậm rãi đến trường.”

“Cậu thật giỏi trốn tránh trách nhiệm.”

“Không đổ cho cậu, tớ còn có thể đổ cho ai.”

“Vậy đem nhấn trả lại cho tớ.”

Mạch Đình rút tay về: “Mơ đi, nào có ai tặng rồi còn muốn lấy lại, vô sỉ đến mức nào a.”

“Còn có càng vô sỉ.” An Tử Yến tóm lấy tay Mạch Đình, đã định tháo nhấn, Mạch Đình giãy dụa, cười trốn khỏi lòng ngực An Tử Yến: “Nhấn còn, người còn; nhấn mất, người đi. Cậu xem rồi làm!”

“Cậu chọn người đi.”

An Tử Yến thật ra là nhàm chán mới đùa với Mạch Đình, Mạch Đình còn tưởng là thật. Tháo nhấn ra giấu ở một nơi an toàn, đột nhiên trong đầu cậu nảy ra một ý tưởng, cậu nhân lúc An Tử Yến không chú ý, đặt nhấn vào giữa khe móng rồi kẹp lấy, sau đó buông tay: “Không thấy nhấn đâu nữa, cậu tìm đi, tìm được rồi tớ không oán không hối.”

Đáng tiếc hết thấy động tác vừa rồi của Mạch Đình đã lọt vào mắt An Tử Yến, sâu trong đáy lòng hẳn thật sự không muốn trông thấy cảnh ấy một chút nào, cái chỗ đấy mà giấu đồ được à? An Tử Yến đi qua, hung hăng vỗ vào móng Mạch Đình, móng thả lỏng, nhấn liền rơi ra từ trong quần đùi, văng xuống đất, An Tử Yến cũng không thèm kiểm tra lại, liếc mắt nhìn Mạch Đình: “Cho đến hôm nay tớ mới hiểu rõ về con người cậu.”

Mạch Đình thấy mình đã bị bại lộ đỏ mặt phản bác: “Lời này của cậu là có ý gì.”

“Cậu rất biến thái!” Lại còn nhấn mạnh, nói xong liền đi tắm.

Mạch Đình làm mặt quỷ với An Tử Yên, nhặt nhẩn lên, đeo vào lần nữa, đi đến cửa phòng tắm: “Cậu đúng là cái đồ già mồm, để nhẩn ở đây thì sao, không phải cậu còn đem cái thứ ấy cho vào nơi đó, mọi người cũng vậy.”

Trong phòng tắm truyền ra tiếng sắc nước.

Hôm sau, Mạch Đình như thường lệ dậy từ rất sớm, giờ cậu đã lười gọi An Tử Yên rời giường, chỉ ghé vào lỗ tai An Tử Yên nhẹ nhàng nói: “Tớ đi học đây.” Theo thông lệ, không chờ mong sẽ nhận được hồi đáp.

Sau đó ngồi xe bus, đến trường, tan học lại ngồi xe, khi dùng chìa khóa mở cửa ra, vốn nên trông thấy di Viên đang nấu cơm, còn An Tử Yên không phải xem tivi thì cũng là nghe nhạc. Nhưng những hình ảnh quen thuộc ấy lại không xảy ra, cả căn phòng trống rỗng, một bóng người cũng chẳng thấy.

Sao lại như vậy? Sao lại không có ai cả? Có lẽ có việc gì rồi, Mạch Đình thả balô xuống đi về phía phòng ngủ. Khi đi ngang qua phòng đặt đàn dương cầm của An Tử Yên, liền lảo đảo, không thể tin được vào mắt mình, trong phòng trống trơn, những gì nên có đều đã biến mất. Trong lòng Mạch Đình đột nhiên nảy ra một dự cảm cực kỳ không tốt, chạy đến phòng ngủ mở tủ quần áo của An Tử Yên ra, cái gì cũng không có, điều này khiến Mạch Đình đỏ cả mắt, giống một người điên tìm khắp phòng những gì thuộc về An Tử Yên, nhưng hoàn toàn chẳng tìm thấy, dù chỉ là một vật nhỏ nhất. Cậu gọi điện thoại cho An Tử Yên, chỉ nghe được giọng con gái cứng ngắt, xin lỗi, số máy quý khách vừa gọi hiện không tồn tại.

Vội vàng gọi cho Chu Cách và Ellen bọn họ cũng không biết. Mạch Đình đem hy vọng cuối cùng ký thác lên người Bạch Tiểu Tư, nhưng ngay cả Bạch Tiểu Tư cũng không rõ. Mạch Đình chân tay luống cuống, không biết kế tiếp phải làm sao bây giờ. Cậu suy sụp ngồi trên sôpha, nhìn vách tường đến ngẩn người.

Những thứ chứng minh An Tử Yên đã từng sống trong căn phòng này đã hoàn toàn biến mất.

An Tử Yên cũng không thấy đâu, biến mất không một dấu vết, giống như chưa từng xuất hiện.

Cho dù không muốn tin đây là sự thật, nhưng mỗi lần nhắm chặt mắt lại, rồi mở mắt ra, vẫn như vậy. Tựa như cơn ác mộng vĩnh viễn không thể tỉnh lại, vô luận cầu véo mình ra sao, sự đau đớn ấy thời thời khắc khắc nhắc nhở Mạch Đình, đây là sự thật, An Tử Yên đi rồi, bỏ lại chính mình.

Cậu không cam lòng gọi lại cho An Tử Yên, ấn nút gọi tới mức ngón tay tê rần. Cuối cùng vứt di động đi, ngã xuống sôpha cuộn mình vào một chỗ: “An Tử Yên, hôm nay không phải Cá tháng Tư, cậu đừng đùa nữa, mau ra đây đi, bằng không tớ sẽ giận thật đấy.” Thanh âm cô độc của Mạch Đình phiêu đảng trong căn phòng tĩnh mịch.

Mọi việc luôn bất ngờ xảy ra, khi chúng ta còn chưa chuẩn bị tốt để đối mặt, nó liền phang ngay cho bạn một đòn cảnh cáo. Tiếng chuông cửa vang lên, Mạch Đình cuống quýt đứng dậy, chân đụng vào cạnh bàn, đau nhưng mặc kệ phi ra mở cửa: “An Tử Yên, cậu đã về rồi.”

Mà đứng ở cửa không phải An Tử Yên, là một người đàn ông xa lạ, đánh giá Mạch Đình, sau đó mới chậm rãi nói: “Xin lỗi, căn phòng này tôi không cho thuê nữa, phiền cậu ngay trong ngày hôm nay dọn đi dùm.”

Mạch Đình ngây ngốc, tay siết chặt nắm đấm cửa: “Nhưng giờ đã muộn rồi, ngày mai không được sao?”

“Ngày mai tôi đã hẹn người khác đến xem phòng, hôm nay phải thu dọn hết, tôi có thể giúp cậu.” Người đàn ông không chút cảm thông.

Mạch Đình sắc mặt tái nhợt nở nụ cười: “Không cần, tôi lập tức thu dọn đây.”

Người đàn ông vào nhà ngồi trong phòng khách, Mạch Đình đi về phía phòng ngủ, chậm rãi thu xếp đồ đạc, đầu óc giống như bị rỉ sắt, mất năng lực tự hồi, như vậy cũng tốt, tự hồi sẽ chỉ làm trái tim càng đau đớn, nơi ấy đã sắp đến cực hạn, đau nữa sẽ khô héo mất. Sau khi thu dọn xong xuôi, Mạch Đình kéo hành lý đi ra ngoài, đưa chìa khóa cho người đàn ông.

“Còn vật dụng trong nhà thì sao?” Người đàn ông hỏi.

Mạch Đình quay đầu lại nhìn thoáng qua, thản nhiên nói: “Chú giữ đi, tôi không dùng nữa.”

Sắc trời đã tối muộn, Mạch Đình đứng một mình ở ven đường chờ xe taxi, cậu ngơ ngác nhìn đêm đen phía cuối con đường, bóng đêm ấy cắn nuốt hết thảy, căn phòng, chiếc xe, bản thân. Ước chừng hai mươi phút

sau xe taxi mới đến, trước khi lên xe Mạch Đình quay đầu lại nhìn một lần cuối cùng, An Tử Yến, nơi không có anh, cũng không thuộc về em.

Xe thì cứ đi, giống như vĩnh viễn không đến điểm cuối, Mạch Đình cho tới bây giờ mới thấy thời gian trôi lâu như vậy. Khi tới cửa nhà, Mạch Đình hít sâu một hơi, gõ cửa, mẹ Mạch Đình mở cửa ra thấy Mạch Đình tay xách hành lý thì có chút kinh ngạc: “Sao con lại về đây?”

Mạch Đình mỉm cười rồi lại mỉm cười, khoe miệng cứng ngắc vẽ nên một đường cong bi thương: “Giờ con về đây ở, mẹ không vui sao.”

“Không phải mẹ không vui, đang yên đang lành sao lại quay về.”

“Mẹ, đừng hỏi, con mệt rồi muốn đi ngủ.”

Mẹ Mạch Đình không hỏi nữa, trao đổi chút ánh mắt với Mạch Đình. Mạch Đình kéo hành lý lên phòng, nhẹ nhàng khép cửa lại, nằm vật ra đất, Bạch Tiểu Tư gửi tin nhắn tới.

“Tôi gửi số điện thoại của An Tổ cho cậu, cậu hỏi thử xem. Mạch Đình, cố lên.”

“Tiểu Tư, cô dạy tôi đi, như thế nào mới có thể gắng gượng được, ngay cả cười rộ lên tôi cũng thấy khó khăn.”

Mạch Đình gọi cho An Tổ, đầu bên kia trước sau như một vẫn lạnh lùng như cũ.

“Xin lỗi, muộn như vậy còn gọi điện cho cô, cô có biết An Tử Yến đang ở đâu không?”

“Câu hỏi này thực buồn cười, cậu ngay cả An Tử Yến đang ở đâu cũng không biết, tôi thì biết chắc?”

“Cũng đúng.” Mạch Đình trào phúng cười cười, bản thân là người yêu của An Tử Yến, không biết hán ở đâu phải đi hỏi người khác.

“An Tổ, tôi biết cô không thích tôi, nhưng nếu gặp được An Tử Yến có thể chuyển lời giúp tôi được không?”

“Cậu không tự nói được à?”

“Nói với anh ấy, sau này tôi sẽ không giáo huấn anh ấy nữa, anh ấy có thể ngủ thoải mái; anh ấy có thể nói tôi, mắng tôi; có thể nửa đêm kể chuyện ma cho tôi nghe; thậm chí có thể lấy lại nhắn, nhưng chỉ không cho phép bỏ tôi lại một mình.” Dứt lời liền cúp điện thoại.

An Tử Yến, cái gì em cũng đồng ý với anh, anh có thể quay trở lại không?

Em đã đủ hèn mọn lắm rồi, còn phải như thế nào nữa anh mới có thể quay về?

Mạch Đình ngồi bật dậy, nằm xuống giường. Chiếc nhẫn ở ngón áp út khiến Mạch Đình phát đau. Những cảnh tượng trước đây ùn ùn ập tới, đều nói người sắp chết, hồi ức cả cuộc đời sẽ giống như đèn kéo quân đổ xô đến. Minh sắp chết rồi sao?

“An Tử Yến, nếu có một ngày, cậu đột nhiên rời khỏi tớ?”

“Vậy cậu phải tin, rằng tớ sẽ quay trở lại.”

Tớ từng hỏi cậu như vậy, và cậu đã trả lời tớ như thế.

50. Chương 50: Chỉ Là Tình Yêu Mà Thôi

Hiện tại Mạch Đình đã có thể hưởng thụ bữa sáng tao nhã, cũng có thể chậm rãi đi bộ đến trường, không cần phải dán mắt ngồi trên xe bus nữa. Nhưng tất cả đâu còn nghĩa lý gì? Không có An Tử Yến, cho dù cuộc sống an nhàn đến mấy, thoải mái đến mấy, đều không được tính là sống.

“Mẹ gạt con về đây vì việc này?” An Tử Yến cau mày nhìn chằm chằm người phụ nữ cho dù đã sinh hai người con vẫn thướt tha như cũ trước mặt, người phụ nữ trang điểm nhẹ nhàng, khuôn mặt xinh đẹp lại đậm chiêu ủ dột, người phụ nữ đó chính là mẫu thân đại nhân của An Tử Yến, Ngô Hinh.

An Tử Yến nói chuyện, bên cạnh hán có mấy người cao to vạm vỡ đang đứng.

“Nếu con ngoan ngoãn chịu nghe lời mẹ, mẹ đã không phải làm như vậy.”

“Chuyện này không cần bàn nữa.”

“Nó là con trai, con rõ ràng đang rất tốt với Tiểu Tư, sao lại quan hệ với một thằng con trai, con mẹ là một người đàn ông bình thường, đúng không, con nói cho mẹ biết đi, con vẫn thích con gái phải không?” Ngô Hình vẫn luôn coi con trai như bảo bối mà cưng chiều, cho dù hần thế nào, cũng chỉ nhắm một con mắt, mở một con mắt, nhưng giờ thì hơi quá trớn rồi.

“Nếu mẹ cảm thấy con không bình thường, con thấy chúng ta không cần thiết phải bàn bạc chi nữa.” An Tử Yên đứng lên, lại bị hai vệ sĩ ấn ngồi xuống.

“Rốt cuộc con làm sao vậy hả? Con vẫn luôn là đứa con trai ngoan của mẹ, mẹ chỉ muốn con cùng một cô gái kết hôn, sinh con, mẹ làm như vậy có gì không đúng, nhưng hiện tại con lại làm ra chuyện này, con có biết bố con tức giận đến thế nào không, mẹ nhân lúc bố con đi công tác mà về trước, con chỉ cần nhận lỗi, cùng thằng nhóc kia cắt đứt quan hệ, bố con sẽ không gây khó dễ.” Ngô Hình vừa nói vừa khóc, An Tử Yên càng thêm nhấn mặt, dùng tay lau nước mắt trên mặt Ngô Hình: “Con không mang tình yêu của mình ra đùa, vì không phải chơi đùa, cho nên cũng không như những người khác vì ánh mắt cùng áp lực từ bên ngoài mà vứt bỏ, đã chọn tình yêu này, phải chấp nhận tất cả hậu quả mà nó mang lại.”

“Sao con lại không chịu nghe lời mẹ, người làm cha làm mẹ có ai không muốn tốt cho con mình, con giờ còn nhỏ chưa hiểu được, khi con làm cha làm mẹ rồi sẽ biết quyết định bây giờ của mẹ chính xác cỡ nào.”

“Sao mẹ chắc chắn như vậy là tốt với con?” An Tử Yên cười lạnh.

Ngô Hình thấy An Tử Yên hoàn toàn không chịu nghe theo lời khuyên bảo của mình, rất khó chịu: “Con tự mình suy nghĩ kỹ lại đi, dù sao mẹ cũng sẽ không cho con ra khỏi cửa.”

“Không có gì phải suy nghĩ cả, mẹ, con đi trước.”

An Tử Yên đứng lên, một vệ sĩ bên cạnh đè vai hấn lại, bị An Tử Yên túm ngược lấy, ấn xuống đất, nghe được tiếng xương cốt gãy vụn, một người khác liền vọt đến, An Tử Yên né tránh: “Cút ngay, tôi không hơi sức đâu chơi đùa với mấy người.”

Nhưng hai vệ sĩ khác vẫn xông lên, khuỷu tay An Tử Yên đâm vào bụng một người phía sau, gạt chân người phía trước, hai vệ sĩ đều ngã xuống đất, An Tử Yên đang chuẩn bị đi ra ngoài, không biết Ngô Hình lấy từ đâu ra con dao nhỏ đặt lên cổ tay mình: “Đây là con bức mẹ, nếu con dám bước thêm một bước, mẹ sẽ cắt đứt cổ tay.”

An Tử Yên nghiêng đầu: “Hà tất phải làm như vậy?” Hấn biết mẹ mình là người bị cảm xúc chi phối, nhưng không ngờ sẽ dẫn tới tình trạng này.

“Trở về.”

“Đây là cái mà mẹ gọi là tốt cho con? Lấy cái chết uy hiếp con mình, đây là điều mẹ muốn?” An Tử Yên vẫn đứng ở cửa không nhúc nhích.

Ngô Hình không hề do dự cầm dao cứa một đường, cổ tay nứt ra thành miệng vết thương, máu tươi ồ ạt chảy. An Tử Yên vọt qua cầm lấy một cái khăn ở bên cạnh buộc tay Ngô Hình lại, đá tên vệ sĩ vẫn đang nằm dưới đất: “Mẹ nó còn sống sờ ra đó làm gì, mau gọi bác sĩ.”

“Vâng, vâng.”

An Tử Yên không ngờ bà sẽ thật sự làm như vậy, chỉ vì muốn mình ở lại.

Bác sĩ rất nhanh liền chạy tới, may mà miệng vết thương không sâu, băng bó một chút là ổn. Ngô Hình nằm trên giường siết chặt tay An Tử Yên: “Mẹ chỉ muốn con hiểu, không có con, mẹ cũng không sống được, cho nên, An Tử Yên, không được đi.”

An Tử Yên hồi lâu không lên tiếng, cuối cùng bỏ tay Ngô Hình vào trong chăn: “Đã biết, mẹ nghỉ ngơi cho tốt.”

Dứt lời, đi ra ngoài nhẹ nhàng đóng cửa lại, về phòng mình. Khóe miệng Ngô Hình mỉm cười, chỉ cần An Tử Yên ở lại đây, để nó bình tĩnh đôi chút, rồi từ từ sẽ suy nghĩ cẩn thận.

An Tử Yên ngã xuống giường, muốn gọi điện thoại cho Mạch Đình, lại không biết di động bị Ngô Hình giấu đi từ lúc nào. Hiện tại căn phòng này giống như nhà tù, An Tử Yên gối đầu lên tay, nhìn trần nhà, cậu ấy, giờ ra sao rồi? Sự tình so với những gì An Tử Yên tưởng tượng còn khó giải quyết hơn.

An Tổ nhận được tin chạy đến đây, sau khi thăm Ngô Hình, lặng lẽ mở cửa phòng An Tử Yên, tựa vào cửa: “Đừng dùng ánh mắt đó nhìn chị, không phải chị nói. Em cho rằng chuyện này có thể giấu diếm cả đời sao.”

“Em chưa từng muốn giấu, dù sao sớm hay muộn cũng phải đối mặt.”

“Lúc trước chị đã sớm nhắc nhở em, sau khi bố mẹ biết sẽ phản ứng ra sao, em cố tình không nghe chị, hiện tại nháo thành như vậy, em định giải quyết thế nào?”

“Ra ngoài, để em yên tĩnh một lát.”

An Tổ có phần mất hứng, những vẫn rời khỏi phòng. Ngô Hình cắt mọi đường dây điện thoại, mạng mẽo, không để An Tử Yên ra khỏi cửa, cũng không cho hân liên lạc với bên ngoài.

Vài ngày sau, bố của An Tử Yên – An Tấn đã trở lại, đặt hành lý xuống liền đến thẳng phòng của An Tử Yên. An Tử Yên trông thấy ông cũng chẳng phản ứng, vẫn nằm trên giường không nhúc nhích, An Tử Yên châm một điếu thuốc, kéo ghế ngồi xuống: “Con không có gì muốn nói với bố sao?”

“Không có.”

“Không có? Mày ở cùng một thằng đàn ông thì được coi là chuyện gì hử, lão tử nuôi mày lớn bằng từng này, không phải để mày làm cái chuyện ghê tởm này, mày đem mặt mũi của bố mẹ mày vứt ở đâu hử. Đến giờ này còn không nhận sai?”

“Tôi không hề thấy bản thân làm sai điều gì, hơn nữa nói ra cũng thật mỉa mai, mới trước đây các người còn chả thèm để tâm tới tôi, quăng tôi cho ông nội, hiện tại lại cảm thấy hứng thú với cuộc sống tình cảm của tôi, có phải tôi nên cảm động hay không?”

“Mày còn cãi bướng? Việc này còn chưa đủ dọa người hay sao, lão tử nghĩ tới liền cảm thấy buồn nôn, cái thằng kia thật không biết xấu hổ, mày còn vào hùa với nó? Việc này mà truyền ra ngoài, tao còn mặt mũi nào gặp người ta.”

“Nếu cảm thấy mất mặt, đừng ra ngoài gặp ai nữa.”

“Mày, mày, được lắm, giờ lớn rồi, muốn khiến tao và mẹ mày tức chết phải không, tao cho mày một cơ hội cuối cùng, nếu mày cam đoan không cùng cái thằng rác rưởi kia bên nhau nữa, chúng tao coi như chưa từng xảy ra chuyện gì, tao đưa mày ra nước ngoài học, cùng Tiểu Tư sống chung.”

“Không được dùng hai chữ kia để nói về cậu ấy.” An Tử Yên khế cắn môi, áp chế lửa giận trong lòng.

An Tấn tức giận mặt mũi đỏ gay, đá ngã ghế: “Người đâu.” Có hai người liền bước vào, An Tấn ra hiệu, bọn họ xốc An Tử Yên từ trên giường dậy, An Tử Yên không phản kháng, An Tấn rút dây lưng ra, hung hăng quất vào người An Tử Yên, An Tử Yên vẫn không nhúc nhích, diện vô biểu tình. Điều này càng khiến An Tấn thêm tức giận, tiếng dây lưng đánh vào da thịt nghe mà ghê rợn, Ngô Hình cùng An Tổ vọt vào, thấy một màn như vậy, Ngô Hình kêu lên: “Ông đừng đánh con.”

“Bà nghĩ là tôi muốn đánh nó chắc? Đánh nó lòng tôi không đau? Ai bảo nó cứng đầu như vậy?”

“Bố, bố làm gì vậy, có chuyện từ từ nói.”

“Không có biện pháp nói với nó, nó hoàn toàn không biết hối cải.”

Ngô Hình ôm lấy An Tử Yên: “Tử Yên, mau nhận lỗi với bố con, nói con sai rồi, nói con sẽ sửa, đừng như vậy.”

An Tử Yên chỉ một mực nhìn chằm chằm An Tấn: “Tôi không phản kháng, đơn giản vì ông là bố tôi, không phải vì tôi cho rằng mình sai, ông phải rõ điều này.”

“Nghe nó nói rồi đấy, bà mau tránh ra. Không đánh để nó tỉnh lại, nó không biết mình đang làm chuyện quái quỷ gì.”

An Tấn kéo giật Ngô Hình ra, hung hăng đánh lên người An Tử Yến, An Tổ và Ngô Hình không nhẫn tâm nhìn. Quay đầu sang một bên, hai người biết hiện tại không thể ngăn cản An Tấn, tính tình của ông, càng bị ngăn cản, lại càng phát hỏa, hoàn toàn ngược lại mà thôi. Một lát sau, An Tấn cuối cùng đánh đến hết hơi, ném dây lưng đi: “Khi nào mày nhận lỗi rồi đến lúc ấy tao mới thả mày đi.” Dứt lời ra khỏi phòng.

Ngô Hình nhẹ nhàng đặt tay lên vết thương chồng chất trên người An Tử Yến, nước mắt lăn chã tuôn rơi: “Sao con lại cố chấp như vậy, người thân trong nhà lại không bằng một kẻ bên ngoài ư, chúng ta đều là muốn tốt cho con.”

An Tử Yến hất tay hai người đang đè trên vai hắn ra, xoa xoa khoe miệng: “Nếu hủy hoại tình yêu của tôi, nếu khiến tôi khổ sở, nếu đem ánh mắt của thế tục áp đặt lên người tôi, là vì muốn tốt cho tôi, tôi còn có thể chịu đựng được. Nhưng các người lại dứt khoát muốn tôi cảm thấy đây là sai lầm, thì xin lỗi, tôi không làm được.”

“Con không hiểu sao, chúng ta làm như vậy tất cả đều vì con.”

“Mẹ lại sai rồi, vì tôi cho các người một lý do chính đáng, các người chỉ vì chính bản thân mình, các người sợ mất mặt, sợ bản thân bị người ta nhạo báng, sợ không ngẩng nổi đầu. Cho nên quyết định hy sinh tôi cùng tình yêu của tôi để bảo vệ mấy thứ này.”

“Con nói bậy bạ gì vậy, không, không có chuyện đó.” Ngô Hình sắc mặt tái nhợt phủ nhận.

An Tử Yến cười cười: “Có điều, mẹ à, các người quá coi thường tôi rồi, các người muốn bảo vệ thứ gì đó, tôi cũng có thứ cần bảo vệ.”

Tại sao tình yêu này không được người ta tiếp nhận, các người hy vọng tình yêu thế nào, sở thích ra sao, đó là chuyện của các người. Nhưng lại cố tình ghét bỏ tình yêu này, ghét bỏ người có được tình yêu ấy. Rốt cuộc ghê tởm đến mức nào, rốt cuộc khó chấp nhận ra sao, rốt cuộc có bao nhiêu trở trên, tôi chỉ cảm thấy, nội tâm hẹp hòi của các người khiến tôi ghê tởm, suy nghĩ xấu xa của các người thật khó chấp nhận, chữ bối vô tận của các người khiến tôi thấy trở trên.

Phải bóp nát tình yêu của chúng tôi đến mức nào các người mới chịu từ bỏ ý đồ.

Chỉ là một phần đơn giản của tình yêu, tôi yêu bạn, bạn yêu tôi. Cho dù là nam hay nữ, nó cũng chỉ là tình yêu mà thôi.

51. Chương 51: Có Tình Mịch Không?

“Phát tán tin tức ra ngoài, tôi muốn cậu ta không còn mặt mũi làm người.” Ngô Hình sau khi nói xong những lời này liền cúp điện thoại.

Một ngày, hai ngày, một tuần, hai tuần, Mạch Đình không biết những ngày qua mình đã sống thế nào, mỗi ngày cậu đều vui vẻ đến trường, sau đó tan học về nhà.

Tươi cười trở thành công cụ để che giấu, trong lòng trống rỗng, rơi bao nhiêu nước mắt cũng không đủ. Vẫn chưa có tin tức của An Tử Yến, mới đầu Mạch Đình còn cho rằng có thể tìm khắp mọi nơi, nhưng hy vọng càng nhiều thất vọng càng lớn, Mạch Đình sợ. Thêm một lần nữa lùi về cái vỏ của mình.

Có lẽ ngày mai, anh ấy sẽ xuất hiện, không không, có lẽ là ngày mốt, không sao cả, cho dù ngày mốt không xuất hiện, một ngày nào đó sẽ xuất hiện.

Hiện tại chỉ có thể chờ đợi, cũng chỉ có thể chờ đợi mà thôi.

An Tử Yến, em không sốt ruột, em còn có rất nhiều thời gian để chờ anh.

Hôm nay vẫn đi học như bình thường, vừa bước qua cổng trường, Mạch Đình liền trông thấy rất nhiều bạn học chỉ trở mình, không biết đang nghị luận cái gì, lúc Mạch Đình đến gần bọn họ lập tức lảng sang chuyện

khác né tránh cậu, ánh mắt bọn họ nhìn Mạch Đình tức như thấy ôn dịch. Mạch Đình cắn môi dưới, tận lực không để tâm tới ánh mắt xung quanh.

Trong giờ học các bạn cùng lớp thỉnh thoảng lại quay đầu xuống trộm nhìn cậu, điều này khiến Mạch Đình rất khó chịu. Cậu cúi đầu đánh giá bản thân, hôm nay mình có điểm gì kỳ quái, sao tất cả mọi người đều nhìn mình như vậy?

Khi tan học, Mạch Đình vào WC, đám con trai trong WC thấy Mạch Đình đều lẩn tránh, rất nhanh trong WC chỉ còn lại một mình Mạch Đình, Mạch Đình mở vòi nước, cúi người xuống dùng nước lạnh rửa mặt, giọt nước thấm ướt tóc và mi mắt Mạch Đình, Mạch Đình ngẩng đầu nhìn bản thân chật vật trong gương.

“Cậu có biết cái người tên là Mạch Đình không?” Bên ngoài WC truyền đến tiếng nói chuyện, Mạch Đình trốn vào gian ngăn cách, có hai cậu trai đi đến, tiếp tục thảo luận: “Nghe nói cậu ta thích đàn ông, giờ cả trường đều biết rồi.”

Tin tức này quá mức khiếp sợ, Mạch Đình dựa vào tường, thì ra là thế, mọi việc hôm nay đã rõ nguyên nhân, tất cả đều đã biết a.

“Biết lâu rồi, thật đúng là không thể nhận ra, bình thường một bộ thanh cao, hóa ra lại làm loại chuyện này.”

“Tớ cảm thấy cậu có hứng thú, sẽ không xuống tay với cậu ta đấy chứ.”

“Tớ đây thích mấy người giả vờ còn trong trắng cơ, kích thích.”

“Cậu thật con mẹ nó hạ lưu.”

Mạch Đình xiết chặt nắm tay, hai người bên ngoài phát hiện buồng trong có động tĩnh, liếc mắt nhìn nhau, một người đá văng cửa ra. Trông thấy Mạch Đình liền tà ác cười cười: “Thì ra là cậu a, trốn ở đây muốn nhìn lén con trai đi WC à.” Cậu trai kia đến gần Mạch Đình, tiếng cười mà hắc phát ra khiến người ta thật ghê tởm.

“Cút ngay.”

“Ái chà, tính tình không vừa nha, có phải không được thẳng nào thỏa mãn hay không, có muốn Thắng ca này giúp cậu thỏa mãn không?”

“Cậu con mẹ nó tôn trọng người khác đi.”

Cái tên tự nhân là Thắng ca kia nở nụ cười: “Tôn trọng, thật đúng là buồn cười muốn chết, rõ ràng cũng giống tôi, giả vờ giả vịt làm gì, tôi sẽ đối xử với cậu thật tốt, đến lúc đó ở trên giường cậu sẽ biết thư thái đến mức nào. Sao hả?”

“Tôi không giống loại người như cậu, tránh ra.”

“Không cho? Nếu cậu không thích ở trên giường, ở trong này cũng được.”

Mạch Đình cho Thắng ca kia một bạt tai, Thắng ca có chút tức giận: “Con mẹ nó, rượu mời không uống muốn uống rượu phạt, vậy đừng trách lão tử thô bạo.” Nói xong túm lấy cổ tay Mạch Đình, định vói vào trong quần áo của Mạch Đình, Mạch Đình liềm mạng giấy dựa. Đúng lúc này có một thầy giáo bước vào, thấy một màn như vậy, hét lớn: “Các em đang làm gì vậy hả.”

Thắng ca cùng cậu trai kia giả bộ vô tội: “Thầy a, không liên quan đến bọn em, là cậu ấy câu dẫn em.”

“Các em mau vào lớp đi.”

“Vâng.”

Dứt lời Thắng ca cười cười với Mạch Đình, rồi cùng cậu trai kia bỏ đi. Thầy giáo nhìn chằm chằm Mạch Đình, dùng ánh mắt mà Mạch Đình không hề thích: “Trò theo tôi đến văn phòng.”

Mạch Đình cúi đầu đi theo sau thầy giáo, khi tới văn phòng, thầy giáo uống ngụm trà: “Trò nếu thích loại chuyện này, giờ đã lên đại học, thầy cô giáo sẽ không quản trò, nhưng chính trò phải chú ý đến lời đồn đại, xem họ nói những gì, nơi này là trường học, trò là sinh viên, đừng làm chuyện khiến mình mất mặt.”

Mạch Đình không hề lên tiếng chỉ nhìn thầy giáo, hóa ra ngay cả thầy cô giáo cũng đã biết. Cậu không để lọt vào tai một câu nào, chỉ nhìn cái miệng mở ra khép lại của thầy giáo, tuôn ra những lời có thể làm tổn thương người khác.

Có phải do mình quá nhiều hạnh phúc hay không, cho nên ông trời mới trừng phạt ?

“Được rồi, trò quay lại lớp đi, tự mình ngẫm lại xem cái gì nên làm, cái gì không nên làm.”

Mạch Đình rời khỏi văn phòng, bước chân nặng nề, nhìn con đường phía trước, lại không biết phải đi như thế nào. Rốt cuộc còn có thể đi đâu? Rốt cuộc còn có một nơi nào đó để mình nương náu. Nhưng rất nhanh, Mạch Đình hít sâu một hơi, đi về phía lớp học. Không sao cả, mình còn chịu đựng được, cứ tiếp tục tổn thương tôi đi, các người thật đáng thương, chỉ có thể dựa vào việc làm tổn thương người khác để tìm thú vui cho mình.

Tất cả thời gian của An Tử Yến đều dành cho việc đánh đàn, đàn không ngừng, đàn một ngày một đêm, âm thanh bi thương khiến người ta đứt từng khúc ruột. lúc này, An Tổ đi đến, An Tử Yến cũng không ngừng lại.

“Em còn muốn như vậy đến bao giờ.”

An Tử Yến làm như không nghe thấy.

An Tổ tiếp tục nói: “Qua mấy ngày nữa, Mạch Đình sẽ hoàn toàn quên em.”

An Tử Yến diện vô biểu tình nói: “Cậu ấy sẽ chờ em.”

“Chờ em? Một chút tin tức cũng không có, nó có thể chờ em bao lâu? Một tháng? Một năm? Hay mười năm?”

“Cho dù là cả đời, cậu ấy vẫn sẽ chờ.”

“A — em quá tin tưởng vào nó rồi, em còn một đồng chuyện phiền toái kia kìa, còn hơi sức mà lo cho người khác? Em mẹ nó có bản lĩnh thì không quan tâm đến sống chết của mẹ mà ra ngoài thử xem, em không thể đúng không, nếu em mà đi, mẹ xảy ra chuyện gì, vậy em cả đời này lưng phải đeo cái danh bất hiếu, An Tử Yến, em chấp nhận đi, đối với tình yêu này em đã bất lực rồi, con cái sao có thể đấu với bố mẹ.”

An Tử Yến khí định thần nhàn đánh đàn: “Vậy sao?”

“Lại cãi bướng, đúng rồi, quên nói với em, mẹ cưỡng chế thu hồi lại căn phòng em thuê ở ngoài rồi, trong ngày hôm đó còn đuổi Mạch Đình đi, thật sự là đáng thương, một mình đêm hôm mang theo đồng lớn hành lý đứng ven đường đợi xe, còn nữa mẹ đem chuyện nó thích đàn ông lan truyền trong trường rồi, hiện tại mỗi người đều biết, mỗi người a. Em nếu là người đàn ông của nó, vậy chạy đi đằng nào rồi?”

Ngón tay của An Tử Yến ấn thật mạnh lên phím đàn, đàn dương cầm giống như cũng cảm thấy đau, phát ra âm thanh chói tai thống khổ. An Tổ bịt tai lại, An Tử Yến đứng lên, từng bước áp sát An Tổ, nắm cầm An Tổ: “Các người tốt nhất đừng đụng vào cậu ấy.”

“Nếu em không nhận sai, bố mẹ làm như vậy với nó là chuyện sớm hay muộn, sao hả? Phát hỏa? Muốn đánh chị a.”

Tay nắm cầm An Tổ siết lại thật chặt. “Không muốn để em sống tốt phải không? Chị chính là chị ruột của em mà.” Dứt lời buông An Tổ ra, đẩy cô ra khỏi cửa, An Tổ đứng bên ngoài, ngơ ngác, câu nói kia của An Tử Yến cùng ánh mắt bi thương của hắn, đã bao nhiêu năm rồi mình mới thấy.

Không muốn để em sống tốt phải không? Chị chính là chị ruột của em mà!

Câu nói của An Tử Yến vẫn xoay quanh trong đầu An Tổ, chẳng lẽ mình cứ nghĩ là tốt cho An Tử Yến, nhưng chỉ không ngừng làm tổn thương nó mà thôi, lẽ nào mình cũng sợ vì em trai mà mất mặt? Cảm thấy Mạch Đình câu dẫn An Tử Yến, rơi vào kết cục như vậy là trừng phạt đúng tội, nhưng tại sao ngày ấy đến, lại nhận ra chính mình cũng đang tự tay tra tấn An Tử Yến. Mình thì có gì tốt đẹp hơn chứ?

Tôi sẽ giúp em đòi lại tất cả mọi khổ sở em mà phải chịu, nhanh thôi ——

Người yêu không nhận được sự chúc phúc của người khác, tịch mịch không?

52. Chương 52: Nếu Như Gặp Lại Anh

An Tấn và Ngô Hình thấy An Tử Yến trước sau không chịu nhận sai, làm căng quá cũng không được, đành phải mời ông nội An tới. Ông nội tay cầm quả trứng, xuất hiện trong phòng An Tử Yến, đóng cửa lại. An Tử Yến đang dựa bên cửa sổ, quay đầu lại: “Ông nội, con chờ ông đã lâu.” Quả nhiên bố mẹ sẽ ra chiều này.

“Chuyện của con ông nghe cả rồi.”

An Tử Yến dìu ông nội ngồi xuống, không đợi ông nội mở miệng, An Tử Yến liền hỏi: “Ông nội, không phải ông cũng thấy con làm mất mặt nhà họ An đấy chứ, nếu ngay cả ông cũng tới khuyên con, đối với cái nhà này con chẳng còn hy vọng gì nữa?”

Ông nội An vừa nghe vậy liền đau lòng thay An Tử Yến: “Vớ vẩn, con là cháu trai mà ông hãnh diện nhất, ông từ trước tới nay chưa bao giờ cảm thấy con làm gì mất mặt, ông hỏi con một vấn đề, con xác định với cậu trai kia?”

“Chính là cậu ấy.”

“Nhưng mà con chỉ ăn một quả trên cây táo, sao không thử những quả khác, biết đâu ngoài quả của cậu ta ra còn quả khác ngọt hơn thì sao?”

“Con không thích ăn ngọt, đây đã là câu hỏi thứ hai của ông rồi.”

“Nếu con đã trả lời như vậy, ông cũng không còn lời nào để nói nữa, chỉ bản thân cháu mới lựa chọn được con đường tốt nhất cho mình, cháu vui vẻ, ông cũng vui vẻ, con cái thẳng nhóc này từ nhỏ đối với người khác luôn lạnh lùng, đối với mọi chuyện đều thờ ơ, ông già rồi, sống không được bao lâu nữa, nếu ông đi rồi chỉ sợ con sẽ luôn cô độc như vậy, hiện tại con nguyện ý tiếp nhận một người, ông cũng an tâm.” Ông nội An chăm sóc An Tử Yến từ nhỏ đến lớn sao lại không hiểu rõ An Tử Yến, kỳ thật có lẽ mới đầu không có cách nào chấp nhận, sau khi bình tĩnh lại, đó không phải là điều quá khó khăn, chân chính yêu một người, là phải biết suy nghĩ cho người ấy, có gì sánh được với hạnh phúc của An Tử Yến, khiến ông càng thêm mừng vui thanh thản.

“Đừng nói những lời như vậy nữa, cho dù ông muốn đi, con cũng sẽ không để ông đi.”

Ông nội An cười cười, vỗ vỗ bả vai An Tử Yến.

“Đi thôi, dìu ông ra ngoài, ba con đánh con thành như vậy, ông còn chưa tính sổ với nó đâu.”

An Tử Yến dìu ông nội, An Tổ đã bị thu phục, An Tử Yến vẫn luôn chờ ông nội tới đây, chỉ cần thuyết phục được ông nội thì mọi chuyện sau đó đều trở nên dễ dàng. Huống hồ ông nội là người rất dễ thuyết phục, xem ra, ngày ấy An Tổ nói An Tử Yến bất lực là quá sớm, hiện tại tựa hồ tất cả đều nằm trong sự khống chế của An Tử Yến.

Ông nội An đi đến phòng khách, ngồi trên sôpha, An Tấn đang định mở miệng, lại bị ông nội An ngăn cản: “Các người đừng nói gì cả, để tôi nói hết một lần cho xong, đầu tiên là anh, có ai đánh con mình như anh không hả? Nó phóng hỏa hay giết người à, hay là làm chuyện gì đại nghịch bất đạo? Còn chị nữa, nghĩ xem mình bao nhiêu tuổi rồi? Còn cắt cổ tay? Khi dọa con mình sao không ngấm lại chuyện này mà truyền ra ngoài sẽ dọa người đến mức nào. Chẳng phải chỉ là chọn người mình thích thôi à, chẳng phải vừa đúng người kia là nam thôi à, thế thì có làm sao? Ai dám khinh thường nhà họ An chúng ta? Chỉ có tự mình khinh thường bản thân.”

Ngô Hình sắc mặt hết xanh lại trắng: “Bố, không phải con muốn dọa An Tử Yến, con chỉ muốn nó sửa chữa sai lầm, chẳng lẽ bố không muốn ôm cháu?”

“Muốn chứ! Như thế nào lại không, nhưng có muốn cũng không thể ích kỷ như vậy được a, đem toàn bộ hy vọng áp đặt ở trên người nó, cái này không gọi là yêu thương.”

“Bố, cho dù bố nói gì, con cũng sẽ không đồng ý, loại chuyện này, người làm bố làm mẹ sao có thể đồng ý?” An Tấn cúi kính rút một liều thuốc, ngồi một bên hút.

“Đừng nói đến trách nhiệm của bố mẹ với tôi, hai anh chị trước kia khi An Tử Yến còn nhỏ ra ngoài chạy ngược chạy xuôi, chưa từng làm cái việc mà bố mẹ nên làm, mỗi lần đều tưởng rằng mang về mấy món đồ chơi quý giá thì có thể bù đắp cho nó, nó sẽ thích, hai anh chị đến bây giờ vẫn không hiểu được nó chân chính muốn cái gì? Thứ nó thực sự thích là gì, nó từ trước tới nay chưa từng yêu cầu quá đáng anh chị điều gì, không giống những đứa trẻ khác khóc nháo bắt anh chị ở lại chơi với nó vài ngày, ít nhất cũng phải ở cùng nó vào hôm sinh nhật. Giờ nó lớn rồi, cuối cùng có thứ mà nó thích thực sự, anh lại muốn đoạt đi. Anh là bố ruột của nó, một người bố sao có thể làm chuyện tàn nhẫn như vậy với đứa con của mình, đừng nói nó thích đàn ông, cho dù là quái vật, chuyện anh phải làm là ủng hộ nó, tự tạo cho mình một cơ hội đi, làm chuyện mà một người bố tốt chân chính nên làm.”

An Tấn cúi gầm, xoa xoa thái dương, trong đầu nhớ lại trước kia sinh nhật mỗi năm của An Tử Yến đều ở nước ngoài gửi quà về, gọi một cuộc điện thoại, theo thời gian trôi đi, giọng nói trong điện thoại cũng càng ngày càng lạnh nhạt. Tết nhất về nhà cũng bận lo công việc, gọi điện thoại, chưa từng đặt An Tử Yến ở trong lòng, hồi ức tiếp diễn cho đến cảnh ông đánh hắn. Nhiều năm qua, buồn cười nhất chính là không tìm ra được chút hình ảnh khiến người ta cảm thấy ấm áp.

Yêu thương tự nhận mang lại cho hắn, không ngờ lại trở thành nhà lao.

“Còn có cô người làm chị này nữa, chả ra sao cả, từ nhỏ đã điều ngoa, ương bướng, nhiều lần nó bao dung cô, hiện tại là lúc cô nên bao dung nó.” An Tổ lẳng lặng nghe.

Ông nội An tiếp tục nói: “Rốt cuộc các người còn muốn làm tổn thương nó đến đâu mới có thể thỏa mãn, tôi nói hơi khó nghe, có lẽ An Tử Yến sẽ không cho anh chị một đứa cháu, nhưng ít nhất anh chị còn có con trai. Nếu cứ khăng khăng một mực như vậy, không chỉ cháu, ngay cả đứa con này anh chị cũng đánh mất.”

Chỉ có Ngô Hình bất vi sở động: “Con không muốn con trai của mình ở bên cạnh một thằng đàn ông, con không muốn nó trở thành loại người này.”

“Cái nhà này còn chưa tới phiên chị lên tiếng định đoạt.” Ông nội An quát Ngô Hình, sau đó nhìn lướt qua mọi người: “Đã thế thì, biểu quyết đi.”

“Con không đồng ý, Tấn cũng sẽ không đồng ý, phải không?” Ngô Hình cầu xin An Tấn.

An Tấn ngẩng đầu lên nhìn An Tử Yến, khuôn mặt kia từ nhỏ chưa từng một lần nhìn kỹ, giờ đã trưởng thành rồi. Phất phất tay: “Xem ra con thật sự đã trưởng thành. Quên đi, con muốn làm gì thì làm.” Thấy An Tấn thế mà lại đồng ý, Ngô Hình trừng lớn mắt không thể tin được An Tấn liền khinh địch mà chấp nhận như vậy, siết chặt ống tay áo của An Tấn, gần như phát điên: “Ông có hiểu rõ cuộc mình đang nói cái gì hay không? Nó muốn làm gì thì làm? Bây giờ nó thích một thằng đàn ông, ông có biết sự tình nghiêm trọng đến mức nào không, sao lại đồng ý?”

“Lần này, tôi muốn làm một việc vì nó, bắt luận nó muốn gì đi nữa.” Nhiều năm như vậy, An Tử Yến chịu thiệt thòi rất nhiều.

Ngô Hình chuyển ánh mắt sang An Tổ, An Tổ cắn môi dưới nói: “Con không có ý kiến.”

“Các người làm sao vậy hả? Tử Yến, đừng vì một thằng đàn ông mà hủy hoại tiền đồ của con, nghe lời mẹ ngoan ngoãn ở trong nhà, một hồi thì sẽ ổn.”

“Vô dụng thôi, mẹ à, buông tay đi.” An Tử Yến nói.

An Tử Yến đã được thả ra cáo biệt ông nội và bố mình, đang chuẩn bị ra khỏi cửa, Ngô Hình ôm lấy An Tử Yến, khóc đến mức nhòe nhoẹt cả lớp trang điểm: “Tử Yến, mẹ xin con đấy, hãy nghe lời mẹ một lần này thôi, con muốn gì mẹ đều cho con, mẹ sẽ làm cho thằng nhóc kia biến mất vĩnh viễn.”

An Tử Yến cúi người xuống, nói bên tai Ngô Hình: “Mẹ à, đừng ép con hận mẹ.”

Ngô Hình buông lỏng cánh tay, ánh mắt đại ra nhìn An Tử Yến càng đi càng xa.

An Tổ đuổi theo, ngồi lên xe An Tử Yến: “Tiễn chị một đoạn, em không phiền chứ.”

An Tử Yến không lên tiếng, An Tổ lại nói tiếp: “Em đã sớm biết ông nội sẽ đến, cũng biết ông nội hiểu em rõ nhất, nhưng em dựa vào đâu mà cho rằng chị và bố sẽ đồng ý, nếu chúng ta không chấp nhận, vậy chẳng

phải em đã phí công rồi ư.”

“Bởi vì thương yêu em không chỉ có một mình ông nội.”

An Tổ khẽ đánh An Tử Yến, nở nụ cười: “Ít giả bộ.”

“Có phải mẹ đã làm đơn xin nghỉ học cho em không?”

“Đúng vậy, tưởng em sẽ ngoan ngoãn nghe lời sang Mì.”

“Vậy vừa may.”

Nếu là người một nhà, ai lại nhẫn tâm tổn thương nhau quá sâu.

Mạch Đình úp mặt lên bàn, nhìn đôi giày của mình, suy nghĩ bị tiếng ồn ào trong lớp cắt ngang.

“Nghe nói hôm nay lớp mình có bạn mới chuyển đến.”

“Tớ cũng vừa nhận được tin, hình như có lai lịch không nhỏ nha.”

“Mong chờ quá đi, để nhìn một chút thì tốt rồi.”

“Thèm zai đến vậy cơ à, cho dù dễ nhìn cũng không nhất định sẽ coi trọng cậu.”

“Không coi trọng tớ, ít nhất cũng sẽ chú ý cái loại kia, nếu bạn học mới biết nó thích đàn ông, không biết sẽ thấy thế nào, rất nhiều thằng con trai đều cảm thấy làm chuyện đó thực ghê tởm.”

Mạch Đình nghe những lời này đã nghe đến tê liệt, cái gì nọ kia, còn không bằng trực tiếp chỉ tên nói họ.

Nhưng cho dù lựa chọn không nghe, không thèm nghĩ nữa, thương tổn chung quy vẫn là thương tổn.

“Đến rồi, đến rồi.”

Đám con gái xao động không yên cũng chẳng khiến Mạch Đình nổi lên hứng thú, cậu vẫn như cũ úp mặt xuống bàn, An Tử Yến của em a, khi nào anh mới trở về?

“Đẹp trai quá mức cho phép rồi, hoàn toàn bên ngoài phạm vi chịu đựng của tớ.”

“Trời ơi, tớ nguyện ý đem tất cả hiến dâng cho anh ấy.”

“Mọi người đừng ồn ào nữa, đây là bạn mới chuyển tới lớp chúng ta, để bạn ấy tự giới thiệu trước đã.” Vị thầy giáo này, chính là thầy giáo đã gọi Mạch Đình vào văn phòng giáo huấn.

“Tôi là An Tử Yến, sớ dĩ nói cho các người tên của tôi là để các người biết, tôi chính là người đàn ông của Mạch Đình. Đối với chuyện này, các người có ý kiến gì không?” An Tử Yến lạnh lùng đánh giá cả lớp học, tuy rằng mặt không đổi sắc, lại có thể dọa sợ mọi người, còn Mạch Đình, Mạch Đình nghe thấy giọng nói quen thuộc, ngẩng đầu lên liền trông thấy khuôn mặt của An Tử Yến, dường như đã trải qua mấy đời, mơ hồ, rồi rõ ràng.

Đã tưởng tượng rất nhiều về lúc này, nếu gặp lại anh, có lẽ em sẽ thất thanh khóc rống.

Nếu gặp lại anh, có lẽ em sẽ chửi ầm lên.

Nếu gặp lại anh, có lẽ em sẽ không để ý tới anh nữa.

Nhưng giờ đây, anh cứ như vậy đứng trước mặt em, em ngoại trừ trào dâng một niềm hạnh phúc, rốt cuộc không thể làm gì khác nữa.

53. Chương 53: An Tử Yến, Em Nhớ Anh

Cả lớp không ai lên tiếng.

An Tử Yến quay đầu lại nhìn thầy giáo: “Còn thầy thì sao?”

Thầy giáo sắc mặt tái nhợt đứng ngậy ra đó, một màn này ông không ngờ tới, cũng chưa gặp bao giờ.

An Tử Yến tới gần thầy giáo, nhỏ giọng nói: “Ba năm trước đây, ông quan hệ với một nữ sinh, kết quả khiến bụng người ta to như cái trống, ông cho nữ sinh ít tiền, nữ sinh ấy liền không khai ông ra, bị đuổi học, ông lại tiếp tục giả làm người tốt. Nơi này là trường học, ông là thầy giáo, đừng làm chuyện khiến mình mất mặt.”

Thầy giáo đôi môi run run nhìn chằm chằm An Tử Yến, người này rốt cuộc là ai, vì sao ngay cả chuyện đó cũng biết, rõ ràng khi ấy đã che giấu rất tốt, chưa từng có ai biết được.

Một lát sau thầy giáo mới hồi phục lại tinh thần, hắng hắng giọng xấu hổ nói: “Giờ đã lên đại học, trường không cấm yêu đương, thầy không có ý kiến.”

“Nếu không ai có ý kiến thì nên quản tốt cái miệng của mình.”

An Tử Yến từ trên bục giảng đi xuống, mỗi khi đi ngang qua một cái bàn, ngón tay thon dài sẽ nhẹ nhàng gõ lên mặt bàn của bọn họ: “Nếu ai đó cảm thấy ghê tởm, không nhìn được, không sao cả, cứ nói ra thôi, tôi sẽ giúp, để người ấy vĩnh viễn cũng không trông thấy.”

Mạch Đình vẫn đứng ngây tại chỗ, không biết phải nói gì, phải làm gì, chỉ nhìn An Tử Yến, thậm chí không dám chớp lấy một cái, sợ nếu nhắm mắt lại, An Tử Yến sẽ biến mất.

An Tử Yến đi đến dãy bàn cuối cùng có Mạch Đình ngồi, những người ngồi bên cạnh Mạch Đình giống như tránh ôn dịch mà kéo bàn ra rất xa. An Tử Yến dừng lại cạnh một người, khoác tay lên vai nam sinh đó: “Vị bạn học này, nếu không muốn ngồi ở đây, thì rút đi.” Nam sinh kia rõ ràng cảm thấy lực đạo trên vai tăng mạnh, làm hắn đau đến cắn răng, rốt cuộc phải đứng lên tìm một vị trí khác, An Tử Yến ngồi xuống bên cạnh Mạch Đình, sờ sờ đầu Mạch Đình: “Xin lỗi, đã để cậu phải đợi lâu.”

Lại là nụ cười này, nụ cười âm áp mà trong sáng.

“Cậu thật sự là An Tử Yến?” Đây là câu nói duy nhất mà Mạch Đình có thể thốt ra.

Thầy giáo hắng giọng: “Được rồi, giờ bắt đầu vào học.” Thầy giáo bắt đầu giảng bài, các sinh viên cũng làm bộ làm tịch nghe giảng như thật, không ai dám liếc mắt nhìn ra sau.

Ở dưới mặt bàn cuối lớp, Mạch Đình siết chặt lấy tay An Tử Yến, siết chặt, không chịu buông ra.

Hiện tại không muốn hỏi cậu tại sao lại bỏ đi, thậm chí hưởng thụ giờ khắc này. Bảo tố ngu ngốc cũng được, dẫn độn cũng không sao, tố đã không còn tức giận vì cậu bỏ đi nữa rồi, chỉ cảm ơn cậu đã quay lại. Rất muốn được ôm lấy cậu, nói cho cậu biết, có cậu bên cạnh thật tốt.

Xong tiết đầu tiên, An Tử Yến liền đứng dậy, Mạch Đình sốt ruột túm lấy ống tay áo của An Tử Yến: “Cậu muốn đi đâu?”

“Còn có một việc phải giải quyết.”

“Chuyện gì, tớ đi cùng cậu.”

“Ngốc, tớ sẽ không bỏ đi nữa.”

“Vậy, cho cậu hai mươi phút, đi sớm về sớm.”

“Biết rồi, vẫn lắm chuyện như vậy.”

An Tử Yến rời khỏi phòng học, tóm bừa một nam sinh: “Nhắn dùm tôi một câu.”

Hoàn toàn không có ý tứ nhờ vả.

“Cái, cái gì.”

“Nói với Dư Thắng lớp năm, có người đợi hắn trong WC.”

“Nếu hắn hỏi là ai, tôi biết trả lời thế nào?” Cậu bạn này thật biết phối hợp.

“Mạch Đình.”

An Tử Yến đi vào WC, nói với tất cả nam sinh trong đó: “Tôi muốn dùng WC, phiền các cậu ra ngoài.” Bổ sung một chữ “phiền”, coi như hắn lịch sự.

Có người không phục: “Dựa vào cái gì a, cậu muốn dùng thì đuổi chúng tôi để làm chi.”

An Tử Yến bắt đầu mất kiên nhẫn, cau mày: “Bởi vì lão tử thích đi WC một mình.” Bị đe dọa như vậy, các nam sinh đành phải phần nộ rời đi, An Tử Yến nhìn đồng hồ, đã qua năm phút đồng hồ.

Cậu bạn kia đến gửi lời nhắn, Dư Thắng có chút đắc ý nói: “Tiểu Lục, tớ đã nói cái thằng đấy rất tao mà, còn giả bộ cự tuyệt, giờ chẳng phải hết nhịn nổi nữa rồi đấy ư, không kịp đợi tớ đi tìm nó, đi, Thắng ca mang cậu đi trải nghiệm.” Dư Thắng sửa sang lại tóc mình một chút, huýt sáo đi về phía WC. Hai người vừa bước vào WC, An Tử Yến liền khóa cửa lại.

Dư Thắng và Tiểu Lục quay đầu lại, thấy không phải Mạch Đình, mà là một tên xa lạ. Dư Thắng cao thấp đánh giá An Tử Yến, tiến về phía trước: “Tôi còn tưởng là Mạch Đình, có điều, cậu thật đúng là cực phẩm, tuy rằng hơi cao, nhưng rất hợp với khẩu vị của tôi, so với loại hàng như Mạch Đình tốt hơn nhiều, sao hả, bảo tôi tới đây, là muốn làm ở chỗ này?”

An Tử Yến thoáng cười lạnh, đi về phía bồn rửa mặt, vặn vòi nước.

Dư Thắng đến phía sau An Tử Yến: “Sao vậy, còn thẹn thùng?” Dứt lời định đặt tay lên người An Tử Yến, bị An Tử Yến bắt được, kéo lấy tóc Dư Thắng ấn đầu vào trong nước: “Cái miệng thật đúng là không sạch sẽ, để tôi giúp cậu rửa.”

Dư Thắng muốn giãy dụa, lại phát hiện bản thân hoàn toàn không thể động đậy, Tiểu Lục chạy lại hỗ trợ, bị An Tử Yến hung hăng đá một cước vào bụng, lát sau, An Tử Yến kéo tóc Dư Thắng lên, hai tay Dư Thắng vung đập loạn xạ, thở không nổi, nước bọt bắt đầu chảy ra: “Người của tao mà mày cũng dám động vào, chán sống rồi à.”

Nói xong càn ra sức ấn đầu Dư Thắng vào trong nước, Tiểu Lục nhìn An Tử Yến, thấy dáng vẻ hằn hoàn toàn là muốn giết chết Dư Thắng, sợ tới mức muốn kêu cứu, An Tử Yến lạnh lùng quay đầu, đặt ngón trỏ lên môi: “Suyt.” Tiểu Lục không dám há mồm, vì sao người đàn ông này khiến người ta cảm thấy đáng sợ như vậy.

Khi đầu của Dư Thắng được nhấc lên khỏi mặt nước, hắn đã xanh cả mặt, An Tử Yến ném Dư Thắng xuống đất, lấy ra dây thừng đã chuẩn bị từ trước trói hai tay hai chân Dư Thắng lại, sau đó ngồi xổm xuống: “Thích làm người khác lắm hả, cho mày ném thử tư vị khi bị làm là như thế nào.”

Dư Thắng luống cuống: “Mày, con mẹ nó mày là ai, tao căn bản không biết mày, tao đâu có chạm vào người nào của mày, mày nhận sai người rồi.”

“Có quen Mạch Đình không?”

“Mày nói nó? Tao căn bản còn chưa làm gì nó, tao thừa nhận tao muốn thượng nó, nhưng tao còn chưa...”

Dư Thắng chưa nói hết, An Tử Yến liền tặng cho hắn một cái bạt tai: “Nếu mày đã làm gì cậu ấy, sẽ không được đãi ngộ như vậy đâu.”

An Tử Yến lấy từ trong túi ra một đồng bút bi ném tới trước mặt Tiểu Lục: “Cho cậu chọn, không phải đặt ở mặt sau của hắn, thì đặt ở mặt sau của cậu.” Khẩu khí của An Tử Yến không để người khác cự tuyệt, Tiểu Lục nhìn đám bút bi màu sắc sắc sỡ trên đất, nhìn nhìn Dư Thắng, hai tay run rẩy cầm bút lên.

“Tiểu Lục, cậu mẹ nó muốn làm gì, cậu muốn chết phải không?”

An Tử Yến lại xem đồng hồ: “Nhanh lên, tôi không có nhiều thời gian.”

Tiểu Lục cởi quần Dư Thắng, nuốt nước bọt, hai tay run đến lợi hại, cầm một cái bút nhét vào mông của Dư Thắng, tiếp đó là cái thứ hai, thứ ba, thứ tư....Dư Thắng đau đến mức ứa mồ hôi lạnh phát ra tiếng kêu thảm thiết, ngay cả khí lực mắng chửi cũng không có. Máu từ đằng sau chảy xuống, hình ảnh vô cùng thê thảm, An Tử Yến mở cửa WC ra, quay đầu lại nhìn lướt qua Dư Thắng trên đất: “Nếu lại có lần sau, cậu cứ thử mà xem.”

Dứt lời đập mạnh vào cánh cửa rồi đi.

An Tử Yến trở lại phòng học, vừa đúng hai mươi phút, hần ngồi bên cạnh Mạch Đình, cầm lấy balô của Mạch Đình lục tìm này nọ, thấy balô của mình trở nên lộn xộn, Mạch Đình hỏi: “Rốt cuộc anh đang tìm cái gì?”

An Tử Yến tìm thấy thuốc nhỏ mắt, ngẩng đầu, nhỏ hai giọt lên mắt mình.

“Sao vậy? Đau mắt à?”

“Không phải, ban nãy vừa nhìn một thứ bẩn thỉu.”

Lúc vào học, rất nhiều người phát hiện bút của mình không cánh mà bay.

Mạch Đình theo An Tử Yến về căn phòng gần trường học mà An Tử Yến vừa thuê, sau khi đóng cửa lại, Mạch Đình rốt cuộc mở miệng: “Cậu đi đâu mà lâu như vậy? Không nói một tiếng cứ thế mà đi, cậu có biết thời gian qua tở vất vả, khổ sở thế nào không, sao cậu có thể nhẫn tâm bỏ lại tớ?”

An Tử Yến tựa vào sôpha, rốt cuộc đem tất cả mọi chuyện kể hết cho Mạch Đình. Mạch Đình sững sờ tại chỗ hồi lâu không nhúc nhích, thì ra mấy ngày nay chịu thống khổ không chỉ có một mình mình.

An Tử Yến kéo Mạch Đình vào trong lòng: “Ngoan, hiện tại không phải tớ đã trở lại rồi sao?”

Mạch Đình từ cổ áo của An Tử Yến thấy được vết thương bên trong, có chút đau lòng: “Còn đau không?”

An Tử Yến lắc đầu, Mạch Đình tiếp tục hỏi: “Cậu có từng nghĩ rằng, sẽ không quay trở lại đây nữa, hoặc là tớ đã quên cậu.”

“Không có, hơn nữa tớ nhất định phải trở về.”

“Vì sao?”

“Bởi vì ngày mai là sinh nhật cậu.”

Mạch Đình rốt cuộc nhịn không được, nhịn không được, mũi chua xót, rơi lệ đầy mặt.

Nước mắt thấm đẫm quần áo của An Tử Yến, ẩm áp mà ẩm ướt.

“An Tử Yến, tớ rất nhớ cậu.”

Rốt cuộc cái gì mới được coi là hạnh phúc? Nắm tay nhau ngắm ánh chiều tà, cùng uống một ly nước ngọt ngào, mặc quần áo giống nhau, dứt thức ăn cho nhau hay đêm đêm triển miên trên giường?

54. Chương 54: Mạch Đình, Sinh Nhật Vui Vẻ (thượng)

Sinh nhật gì đó đối với tôi mà nói cũng không quan trọng, An Tử Yến, thế giới của tớ có cậu mới hạnh phúc, chính là cậu, chỉ có cậu. “Cậu dọn đến đây sống cùng tớ hay vẫn ở nhà?” An Tử Yến hỏi Mạch Đình.

Thật là, vấn đề rõ ràng như vậy bảo mình trả lời sao đây, cũng không thể đáp ngay lập tức, tớ đương nhiên là muốn sống cùng cậu a, chả rụt rè chút nào, Mạch Đình ra vẻ khó xử: “Cái đó, tớ phải cân nhắc đã.”

Ước chừng qua một phút đồng hồ, An Tử Yến lại hỏi: “Cân nhắc xong chưa?”

“Nhanh thế, có điều, không phải cậu rất muốn tớ sống cùng với cậu đấy chứ?” Mạch Đình cười tủm tỉm.

“Không phải rất muốn.” An Tử Yến lạnh lùng.

Mạch Đình có chút khó thở, cái tên này sao không hạ cho mình một bậc thang, xem ra phải tự thân vận động rồi: “Chỉ cần hơi hơi muốn thôi, cậu mà nghĩ như vậy, tớ liền dọn qua đây ở cùng cậu.”

“Tùy cậu muốn nói thế nào cũng được.”

An Tử Yến nhún nhún vai.

An Tử Yến tựa vào sôpha, thí nghiệm hiệu suất của chiếc tivi vừa mua, sau đó miễn cưỡng nói: “Cậu còn muốn có một phòng xem phim không?”

Mạch Đình lắc đầu như trống bỏi: “Bỏ đi, tớ nghĩ kỹ rồi, sau này đều phải quý trọng mỗi một phút giây được ở cùng cậu, không thể lãng phí vào việc xem phim, tớ phải bù đắp lại cho đủ.” Dứt lời nhảy lên người An Tử Yến.

“Tránh ra, nặng muốn chết.”

“Cái rắm, rõ ràng gần đây tớ gầy đi.”

“Đó là ảo giác của cậu.”

“Vốn không nặng.” Mạch Đình cầm tay An Tử Yến đặt trên bụng mình: “Sờ thấy không?”

“Sờ cái gì? Thai nhi?”

“Cậu! Lão tử nói chính là xương cốt, eo tớ không có thịt, đều tại cậu, tất cả là vì nhớ cậu nhớ đến gầy cả người.”

An Tử Yến một cước đá Mạch Đình từ trên người mình xuống: “Cậu càng ngày càng buồn nôn, sắp ói đến nơi rồi.”

“Cậu vẫn là cái dáng vẻ ông già này! Ngày mai chính là sinh nhật tớ, có ai đối đãi như vậy với người được chúc mừng không?”

Bỏ đi lâu như thế, cũng không biết ôn nhu một chút.

“Còn chưa tới ngày mai.”

“Đợi đến mai xem tớ tra tấn cậu kiểu gì, tớ sẽ nói những lời buồn nôn mà cậu sợ nhất, cho cậu ăn đồ ngọt mà cậu ghét nhất, cho cậu nghe bài hát mà cậu ghét nhất. Còn phải bôi mỡ heo lên miệng cậu, hôn chết cậu.”

An Tử Yến lại chẳng buồn quan tâm: “Một năm mới có một lần, cậu xác định phải lãng phí cho chút chuyện nhàm chán này?”

Nói như vậy cũng đúng, không thể lãng phí sinh nhật của bản thân, vậy đem nó an bài vào ngày sinh nhật của An Tử Yến.

Đề tài ấy vẫn tiếp tục cho tới tận đêm khuya, Mạch Đình luôn không ngừng nói chuyện, mặc kệ An Tử Yến có để ý hay không, không gặp nhau đã lâu, lời cần nói tích lại nhiều lắm, bao nhiêu cũng không xuể. Cuối cùng Mạch Đình mất đã dấp lại nằm trong lòng An Tử Yến, nhưng vẫn thì thào tự nói: “Cậu có thể trở về chính là món quà tốt nhất đời này tớ nhận được, tớ không thể yêu cầu gì hơn, bằng không bị ông trời nghe thấy, sẽ trừng phạt tớ.”

“Ngốc, cậu còn muốn gì nữa?”

“Muốn nhiều lắm, rất nhiều. Tỷ như cùng cậu đến một nơi không có ai, chụp lại dáng vẻ khi cười của cậu cất trong ví tiền, làm bữa sáng cho tớ, mua cái công tay công hai chúng ta lại, như vậy cậu sẽ vĩnh viễn không biến mất trước mặt tớ, có điều việc đó là không khả thi.” Mạch Đình vừa nói, vừa nặng nề chìm vào giấc ngủ.

An Tử Yến kéo chăn đắp lên người Mạch Đình: “Khẳng định không khả thi, ai lại làm cái chuyện ngu ngốc đó.” Dứt lời tắt đèn.

Sáng sớm hôm sau, Mạch Đình bừng tỉnh từ trong ác mộng, ngồi bật dậy khỏi giường: “An Tử Yến!”

Cậu mơ thấy An Tử Yến rời bỏ mình, xem ra chuyện lần này khiến Mạch Đình bị đả kích không nhỏ, Mạch Đình sờ sờ vị trí bên cạnh, trống không. Trong lòng cả kinh, nhưng tiếng động bên ngoài rất nheculàm cậu thở dài nhẹ nhõm một hơi, An Tử Yến? Dậy sớm như vậy, thật đúng là hiếm thấy.

Vừa ra phòng khách chợt nghe được thêcâuâm mắng chửi của An Tử Yến: “Con mẹ nó, mày rút cuộc có sáng hay không, đồ giả.” Nói xong kéo lò vi ba chuẩn bị ném ra ngoài, bị Mạch Đình một bước ngăn trở: “Cậu làm gì vậy.”

“Hồng rồi, cái này đặt ở đây không có động tĩnh.”

“Cậu không ấn nút bật thì sao có động tĩnh được?” Mạch Đình cảm thấy thực khó tin, thành tích học tập đứng đầu, biết sử dụng các loại nhạc cụ, là một người ngoại trừ xấu tính ra thì Mạch Đình không tìm được khuyết điểm, thế nhưng đối với mấy việc nhỏ nhặt này lại dốt đặc cán mai.

“Còn phải ấn nút bật, chả nhẽ không tự động được à? Khoa học kỹ thuật bây giờ thật quá lạc hậu.”

Cái tên này, muốn trốn tránh trách nhiệm đây mà, rõ ràng bản thân kém hiểu biết. Đột nhiên trong đầu Mạch Đình bừng sáng, liềm mạng đâm tường cười to: “Xem như tìm được nhược điểm của cậu, còn tưởng cậu có bao nhiêu lợi hại, vào bếp một cái liền gơ tay đầu hàng, ha ha, buồn cười chết mất, ngốc a, xem ra tại phương diện này cậu còn phải gọi tớ một tiếng thầy Tiểu Mạch.” Mạch Đình đắc ý khó nén nói ra, cái đuôi ve vẩy tận trời.

Càng khiến người ta ngoài ý muốn chính là An Tử Yến không tức giận, không trêcâuluyện, chỉ lấy di động ra, không biết ấn cái gì, sau đó cất lại vào túi, cầm tiền trong tay, kéo lò viba, giống tha thi thể tha về chỗ cũ. Mạch Đình cũng đi theo An Tử Yến tới nhà bếp, ngó đầu vô: “Cậu rút cuộc đang làm gì vậy.”

“Cậu thật sự rất ồn.”

Mạch Đình lúc này mới phản ứng lại, từ phía sau ôm lấy thắt lưng của An Tử Yến: “Tối hôm qua tớ chỉ nói đùa vậy thôi, cậu còn tưởng là thật sao, sao tớ lại không biết xấu hổ làm phiền ông già như cậu giúp tớ nấu cơm.” Nói thì nói như vậy, Mạch Đình trên mặt lại cười tươi hơn hoa.

“Buông ra, nóng muốn chết.”

Mạch Đình nghe lời, buông An Tử Yến ra, ngó nhìn vào nồi: “Cậu nấu gì đấy?”

“Cháo.”

“Chỉ thấy mỗi nước, không thấy gạo đâu.”

“Đã nói là cháo, cần nhiều gạo làm gì.” Dù nói thế nào, đều là An Tử Yến thấy mình có lý.

An Tử Yến nhúng đũa vào nồi rồi đặt lên miệng nếm thử: “Chả có hương vị gì cả.” Cầm lấy lọ muối đổ vào nồi cháo, một phát liền nửa lọ. Mạch Đình không kịp ngăn cản, cuống quýt hoảng sợ lui về sau: “Ai bảo cậu nấu cháo phải cho muối, rút cuộc cậu có biết làm hay không.”

“Cậu lại ồn ào nữa thì ra ngoài đi.”

Dứt lời cầm chảo, ném trứng gà vào trong, dưới tình huống chả buồn quan tâm, trứng gà vỡ nát trên chảo, vỏ trứng cùng lòng trắng lòng đỏ trộn lẫn vào nhau, Mạch Đình ở bên cạnh thấy vậy mà ghê, nhưng không muốn tạo áp lực cho An Tử Yến, cũng không dám mở miệng, chỉ đành lặng lẽ mang mấy thứ nguy hiểm như nước rửa chén ra ngoài, tránh cho An Tử Yến đố mấythứ nay đổ thêm vào bữa sáng vốn đã “hoa lệ”.

Nửa tiếng sau, An Tử Yến cúi kính ra khỏi nhà bếp: “Có thể ăn.”

Mạch Đình hỗ trợ bưng cháo và trứng tráng, gian nan nuốt nước bọt, nhẹ nhàng ăn một miếng, thiếu chút nữa phun ra, sắc mặt cực kỳ khó coi, quả thực như tra tấn bản thân. An Tử Yến mặt không đổi sắc nhìn chằm chằm Mạch Đình: “Sao vậy, không ăn được?” Trong lời nói nồng nặc ý vị uy hiếp.

“Không, làm gì có chuyện đó, ngon, ăn rất ngon.”

“Vậy phải ăn hết.”

“Sao cậu không ăn.”

“Vừa nhìn đã không muốn ăn.”

Mạch Đình bị sặc: “Cậu biết rõ không thể ăn, còn bắt tớ ăn làm gì.”

“Chính cậu nói ăn rất ngon.”

Cái này Mạch Đình không thể phản bác.

Kết luận: không nên tùy tiện đưa ra nguyện vọng với An Tử Yên, sẽ chỉ làm tổn thương chính mình, cho dù hấn cố ý hay vô tình.

Mạch Đình vừa mới bắt đầu cảm động, vì bữa sáng mà biến mất vô tung vô ảnh, khi vất vả ăn xong bữa sáng, cậu lại thấy An Tử Yên chuẩn bị ra ngoài, ném mình qua một bên.

“Cậu phải ra ngoài?”

“Tớ còn có việc.”

“Có chuyện gì? Hôm nay là sinh nhật của tớ mà.”

“Thì sao.” An Tử Yên hoàn toàn chẳng buồn để ý, đóng cửa lại đi ra ngoài.

Mạch Đình cầm giấy vệ sinh đập lên cửa WC: “Hỗn đản, một bữa sáng của cậu liền khiến lão tử bị tào tháo đuổi? Nam nhân xấu xa, sớm biết có ngày hôm nay lão tử đã giết cậu trước, sau đó gian thi.” Mạch Đình tức giận nói năng lộn xộn.

Cuối cùng trong căn phòng trống rỗng chỉ nghe thấy thanh âm của bản thân, cậu đành chấp nhận số phận khoác balô đến trường, lúc bước vào lớp, phát hiện An Tử Yên căn bản không tới trường, cậu tự an ủi, có lẽ An Tử Yên đang tỉ mỉ chuẩn bị cho mình một kinh hỉ, nhưng rất nhanh ý tưởng này đã bị bác bỏ, tên kia làm gì có chuyện nghĩ ra mấy trò đó, mà cho dù có, cũng là thứ giết người.

Học được nửa buổi sáng, đột nhiên xuất hiện bốn người mặc đồ đen, ai nấy hung thần ác sát, giống y đúc xã hội đen. Mùa hè oi bức mặc tây trang đen xì đặc biệt gây chú ý, toàn bộ các bạn trong lớp đều nhỏ giọng bàn tán, một người trong số đó gọi thầy giáo ra ngoài, bọn họ thương lượng chốc lát, cuối cùng thầy giáo gật đầu đồng ý.

Mạch Đình tò mò, có phải trong lớp có ai gây chuyện hay không, may mà bình thường mình hay an phận, chưa bao giờ gặp phải cục diện rối rắm này, Mạch Đình nhẹ nhàng thở ra, có điều, Mạch Đình nhìn vị trí trống không bên cạnh, cái người này thì chưa chắc, chẳng lẽ An Tử Yên xảy ra chuyện? Bị xã hội đen đuổi giết, không thể nào, sao lại có tình tiết cầu huyết như phim vậy được.

Bốn người mặc đồ đen, đi về phía Mạch Đình, nhìn chằm chằm Mạch Đình, Mạch Đình có dự cảm cực kỳ không tốt. Khi tất cả đều đã đứng trước mặt Mạch Đình, Mạch Đình nhìn ra sau, không có ai khác, bọn họ quả thật nhắm vào mình, cậu sợ tới mức tóc gáy dựng đứng.

Một người mặc đồ đen rút từ trong túi ra một thứ trông giống thẻ cảnh sát: “Chúng tôi là cảnh sát.” Mạch Đình còn chưa nhìn cho rõ, đã cất đi mất, có lẽ căn bản không muốn Mạch Đình thấy kỹ.

“Tôi, tôi không làm gì cả.” Hai chân Mạch Đình phát run.

“Cậu bị bắt vì tội dâm loạn trẻ em, xin theo chúng tôi về cảnh cục.” Dứt lời hai người trong số đó xách Mạch Đình lên đi về phía cửa, Mạch Đình kêu to: “Tôi không làm việc đó, tôi bị oan.”

Nhưng đám người mặc đồ đen không để ý, mang Mạch Đình ra khỏi trường học, Mạch Đình nhìn bộ mặt hung ác của bốn người, trong đó có hai người đã cởi tây trang ra, để lộ một hình xăm rất lớn, Mạch Đình thông minh lập tức phản ứng lại, đây tuyệt đối không phải cảnh sát.

“Cứu...” Chữ mạng còn chưa nói ra, đã bị bịt kín miệng, đầu bị trùm một cái túi đen, Mạch Đình từ trước đến nay chưa từng gặp phải chuyện này, sợ tới mức thiếu chút nữa tè ra quần, chắc chắn mình bị bắt cóc rồi, cậu trộm thò tay vào túi định lấy điện thoại, bị phát hiện.

“Mày chán sống rồi phải không, dám báo nguy liền vứt mày xuống biển.”

Nói xong trói hai tay Mạch Đình lại, Mạch Đình khóc không ra nước mắt, chẳng hiểu tại sao mình lại dính tới hắc đạo thế này.

Xe đi một hồi lâu mới ngừng lại, đến, đến rồi? Mạch Đình bị ném xuống đất, nghe thấy tiếng xe rời đi, sau đó là tiếng cửa mở, tiếng bước chân, Mạch Đình hoảng loạn giãy dụa trên đất: “Xin đừng giết tôi.”

Túi đen bị kéo ra, mắt Mạch Đình gặp ánh sáng đột ngột nên hơi mơ hồ, rất nhanh liền trông thấy người đang ngồi xổm trước mặt mình không phải ai khác mà chính là người yêu của cậu – An Tử Yên.

“Sao lại chậm thế hả?”

Mạch Đình ngẩng đầu xem xét xung quanh, một bóng người cũng không có, mờ mịt hỏi: “Sao cậu lại ở đây?”

An Tử Yên cười trối cho Mạch Đình: “Tớ bảo bọn họ mang cậu tới đây, không phải cậu muốn kinh hỉ sao?”

Mạch Đình trợn trắng mắt, nhìn nhìn khuôn mặt vô tội của An Tử Yên, đứng phắt dậy, cặp mắt phủ đầy tơ máu, tóc tai rối bù cầm một cành cây dưới đất rống lên với An Tử Yên: “Lão tử, lão tử hôm nay không thể không đâm chết cậu, An Tử Yên!!!!”

55. Chương 55: Mạch Đình, Sinh Nhật Vui Vẻ (hạ)

“Cậu bình tĩnh lại đi.” An Tử Yên nói với Mạch Đình đang giờ nanh múa vuốt.

Nhưng Mạch Đình sao có thể bình tĩnh được cơ chứ, ban nãy thiếu chút nữa mình bị hù chết, kinh hỉ cái quái gì. Quả thực rất quá đáng.

An Tử Yên nhìn về phía hạ thân của Mạch Đình, ánh mắt chiếu thẳng vào nơi đó, sau đó quay mặt đi. Mạch Đình rõ ràng thấy hấn vì cười trộm mà bả vai run rẩy. Còn có một việc khiến Mạch Đình cực kỳ phẫn nộ và xấu hổ chính là, ban nãy cậu nghĩ rằng có người muốn giết mình, Mạch Đình chưa trải việc đời phi thường tiếc nuối không kìm được nước tiểu. Cậu đỏ mặt, bỏ nhào về phía trước túm lấy An Tử Yên dùng sức lay: “Cậu cười cái rắm, có gì đáng cười, còn không phải do cậu cái đồ vương bát đần này làm hại.”

An Tử Yên thu hồi khuôn mặt tươi cười, an ủi Mạch Đình: “Được rồi, mau cởi quần đem đi giặt.”

Lúc này Mạch Đình mới để ý tới xung quanh, nơi đây giống thâm sơn rừng già, không một bóng người, chỉ có một căn nhà nhỏ kiểu Âu, giống kiểu nhà của thợ săn nước ngoài mà Mạch Đình nhìn thấy trên phim, thật đúng là đơn sơ. Bất quá Mạch Đình hiện tại tạm thời không quan tâm được nhiều như vậy, cậu trực tiếp đi về phía căn nhà, vừa đi vừa quay đầu lại cảnh cáo An Tử Yên: “Không cho phép cười.”

“Đã biết.”

Đi được hai bước lại quay đầu: “Sao tớ vẫn nghe thấy tiếng cười, lão tử đã bảo không được phép.”

“Tớ không cười.”

“Cậu nói dối!”

Mạch Đình với chiếc quần ẩm ướt đầy cửa vào nhà, mặc dù ở ngoài trông rất đơn sơ, nhưng bên trong lại cực kỳ ấm áp, giấy dán tường màu cam, đồ dùng kiểu Âu cổ điển, trên tường treo bức tranh xinh đẹp. Rất giản đơn, không có tivi và vật dụng hiện đại nào khác, Mạch Đình cảm thấy chính mình như trở về thế kỷ trước, có một phong cách riêng, ngay cả đèn dương cầm màu trắng trong phòng khách cũng theo kiểu cổ, tựa như trải bao thế sự xoay vần vẫn là một ông lão xuất chúng.

Mạch Đình mở vòi nước đã hơi rỉ sét, ngay cả một giọt nước cũng chẳng có: “Không có nước, làm sao bây giờ?”

“Phía sau có hồ nước.”

Mạch Đình mở cánh cửa thứ hai, ở đằng trước thật không thể nhìn thấu, hóa ra căn nhà này được xây phía trên hồ nước, ở đây chỉ có sân chơi ghép bằng ván gỗ, có đặt một cái xích đu, ngồi trên ván gỗ có thể thò chân xuống nghịch nước, nước hồ rất trong, có thể trông thấy vài chú cá thỉnh thoảng bơi qua bơi lại.

Cũng chỉ có vậy, Mạch Đình tức giận nhìn An Tử Yên, sau đó cực kỳ ngượng ngùng cởi quần cùng sịp, kéo áo xuống che đi những nơi cần che. Sau đó dựa vào tấm ván gỗ, nhẹ nhàng tiến vào trong hồ nước, tìm một tảng đá rồi đứng vững, phát ra tiếng kêu sung sướng: “Oa, lạnh quá.”

Mùa hè oi bức ở một nơi yên tĩnh như vậy, tuy rằng cách thức đến đây có phần biến thái, nhưng nơi này thật sự khiến Mạch Đình động tâm: “Sao cậu tìm được một nơi như thế này?”

“Trước kia ông nội xây, sau đó thân thể ông không tốt nên không tới đây nữa, khi tâm tình tốt không tới đây.” An Tử Yến cũng bước lên tấm ván gỗ.

Mạch Đình vừa giặt quần vừa nói: “Lời này của cậu là có ý gì, hôm nay tâm tình cậu không tốt?”

An Tử Yến thả chân xuống hồ: “Đúng vậy, sợ nước tiểu của cậu độc chết cá của tớ.”

Mạch Đình nhúng quần vào trong nước, tạt nước về phía An Tử Yến, bọt nước bắn vào mặt An Tử Yến, An Tử Yến trừng mắt nhìn Mạch Đình, không định cùng cậu chơi đùa trong nước. Hắn nhìn thẳng vào Mạch Đình, trong mắt không có hảo ý, giờ phút này áo Mạch Đình vừa vắn che đến bắp đùi, hơn nữa còn bị nước thấm ướt, như ẩn như hiện, thân thể trắng nõn dưới làn nước xanh biếc càng thêm rõ ràng, cậu còn đang chuyên tâm giặt quần, cúi thấp thắt lưng, đường cong cơ thể vô tình khiêu khích An Tử Yến. Mạch Đình liếc thấy An Tử Yến đang nhìn mình, ngẩng đầu, ánh mắt An Tử Yến không phải nhìn mình chằm chằm, mà là nhìn chằm chằm bên dưới của mình, vội lấy tay che hạ thân: “Ban ngày ban mặt, cậu lại giở thói lưu manh.”

“Bọn mình làm đi.”

“Làm cái đầu cậu, đang là ban ngày, nói cái gì vậy hả, dù thế nào thì chuyện này cũng nên đợi đến tối.”

“Có gì khác nhau?”

“Khác lớn, truyền thống của dân tộc Trung Hoa là buổi tối mới ngủ.”

“Chưa từng nghe qua.”

“Giờ thì cậu nghe thấy rồi đấy, hôm nay là sinh nhật tớ, phải nghe theo tớ.”

“Được, được.” An Tử Yến hôm nay coi như biết điều.

Mạch Đình giặt sạch quần xong, lau mồ hôi trên trán, trở lại phòng khách không thấy An Tử Yến đâu, cậu ngó trái ngó phải, bắt gặp An Tử Yến lại ở gần hồ, cậu cũng qua đó, phát hiện hắn đang câu cá. Mạch Đình lặng lẽ ghé vào bên cạnh An Tử Yến, cúi đầu nhìn mặt nước nhỏ giọng hỏi: “Cậu nói xem chúng nó có cắn câu không?”

“Nếu cậu không trưng cái bộ mặt khùng bỏ ấy ra nhìn chúng nó, thì có thể.”

Mạch Đình nhéo đùi An Tử Yến, ngồi ở đó đung đưa hai chân, con mắt dõi theo đám cá trong nước đảo qua đảo lại. Không cần nghĩ đến những việc ngày mai cần làm, không cần lo lắng ai đó đến quấy rầy, hít thở thoải mái, tâm tình thoải mái, thoải mái được ở bên cậu, thoải mái cảm thụ tình yêu.

Phải tin rằng ngày mai sẽ tốt đẹp, hôm nay mới có thể khoái hoạt.

Mạch Đình không rên một tiếng ngồi bên cạnh An Tử Yến, nếu câu được cá lớn sẽ hoan hô một chút, sau đó đùa với cá trong thùng, khi sắc trời đã mờ tối, An Tử Yến đứng lên, Mạch Đình cầm thùng chuẩn bị đổ vào hồ.

“Cậu làm gì vậy.”

“Phóng sinh a.”

“Cậu thả bọn nó tối nay ăn gì.”

“Không phải còn có đồ ăn khác hay sao, ăn chúng nó thấy đáng thương lắm.”

“Không còn đồ ăn nào khác.”

“Cậu, cậu không mua gì thêm à?”

“Không có.”

Bụng Mạch Đình đã sớm đói đến kêu vang, lại nhận được tin tức như vậy. Nhìn nhìn bụng mình, lại nhìn nhìn đám cá vui vẻ trong thùng, vất vả chọn: “Thật sự rất xin lỗi các người.”

An Tử Yến giúp Mạch Đình khênh thùng : “Haizz, nếu cậu thật sự là người tốt, vậy đừng ăn a.”

“Cực tuyệt lắm chọc.” Mạch Đình theo An Tử Yến ra bên ngoài.

Hai người tìm kiếm chút củi gỗ đốt lửa, ánh lửa vây quanh bọn họ, dưới tình huống muối không có, cái gì cũng không cứ như vậy mà nướng cá, mùi cá nướng xông vào mũi Mạch Đình, khiến Mạch Đình nước miếng chảy ròng ròng, liên tục hỏi An Tử Yến đã được chưa. Tuy hết thấy đều rất đơn giản, hay là nói nhỏ nhất không đáng kể, nhưng Mạch Đình trong lòng lại đắc ý, sung sướng ăn xong bữa tối này.

Bởi vì ở trên núi, ban đêm rất lạnh, ăn uống xong Mạch Đình liền trốn vào trong nhà, đột nhiên đèn phụt tắt, chung quanh tối om, Mạch Đình nghĩ là mất điện, sờ soạn trong bóng tối: “An Tử Yến, cậu ở đâu?”

Không thấy tiếng trả lời, rừng cây bên ngoài được ánh trăng trắng tinh chiếu rọi có vẻ đặc biệt khủng bố.

“An Tử Yến, đừng dọa tớ nữa, mau ra đây đi.”

Vẫn không ai đáp lại, Mạch Đình đành phải thu mình vào một chỗ, trong lòng nguyên rủa, An Tử Yến, nếu mẹ nó cậu còn dọa tớ một lần nữa, lão tử liền đồng quy vu tận với cậu.

Lát sau, trong phòng xuất hiện ánh lửa, An Tử Yến cầm bánh gatô đã đốt nến đi tới, vẻ mặt khó chịu: “Bật lửa luôn là vấn đề.”

Mạch Đình sững sờ tại chỗ, nhìn bánh ngọt trong tay An Tử Yến, nhìn hắn đặt bánh ngọt lên bàn, nhìn chằm chằm vào bánh ngọt một lúc lâu mới nói ra câu đầu tiên: “Ban này không phải cậu nói không mua gì nữa sao? Đây là cái gì? Vừa rồi mang cái này ra ăn có phải hay hơn không?”

“Đây mà cũng gọi là đồ ăn? Nhiều nhất cũng chỉ coi là vật trang trí.” An Tử Yến cảm thấy điểm tâm ngọt đều là vật trang trí, không phải đồ cho người ăn.

“Nhưng mà...”

“Cậu có qua đây ước hay không?”

Mạch Đình đi tới, cái tên này lúc lắng mạn lại cực kỳ không ôn nhu, không phối hợp chi cả. Cậu đứng trước cái bánh, nhắm mắt lại nhẹ nhàng nói: “Hy vọng có một ngày, tôi có thể đẹp trai hơn An Tử Yến.”

“Cậu đây là rắm tâm gây khó dễ cho ông trời.”

“Còn hy vọng An Tử Yến là người câm.”

Mạch Đình cũng không vội thổi tắt nến, cậu muốn ngọn nến cháy thêm chốc lát, cậu quệt một miếng bơ bỏ vào miệng mình, hưởng thụ hương vị ngọt ngào đang khuếch tán: “Ăn ngon thật.”

An Tử Yến đi đến cạnh đàn dương cầm, mở ra, Mạch Đình chỉ lo ăn bánh ngọt, dù sao đàn cũng là bài hát tiếng Anh cậu nghe không hiểu, thanh âm duyên dáng vang vọng cả căn phòng, làn điệu nhẹ nhàng, ngọt ngào Mạch Đình chưa bao giờ nghe qua, trong bóng đêm cậu không thấy rõ khuôn mặt của An Tử Yến, chỉ nhìn thấy bóng dáng của hắn, An Tử Yến bắt đầu ngâm nga:

“Em a, rất nghịch ngợm, nói chuyện cùng hành động luôn không thống nhất;

Em a, rất đứng đắn, toàn bộ thế giới phải là người tốt mới vừa lòng;

Em a, rất nóng nảy, một đồng câu hỏi trong đầu cùng đèn nén trong bụng;

Em a, rất khác người, liền thích tạo ra chút hình thức;

Khi tôi nghĩ rằng đời này không ai có thể khiến mình động tâm, tôi lại gặp em;

Cho dù em có rất nhiều tật xấu, tôi vẫn yêu em;

Nhiều lần tôi làm em khóc, em phải hiểu tôi không cố ý;

Thế giới này quá chật chội, tôi sẽ để lại cho em mảnh đất trống bên cạnh mình;

Tôi chỉ muốn nói với em, em đau đớn tôi cũng không biết phải làm sao;

Tôi chỉ muốn cho em nghe, ca khúc viết nên vì em;

Nếu đã yêu, sẽ không ngừng lại;

Quên nói một điều, tên của em là Mạch Đình.”

Mạch Đình ngây ngốc, ngay cả bánh ngọt trong miệng cũng quên nuốt, bài hát này, là viết cho mình? Cậu cảm động, tay chân luống cuống, có chút thẹn thùng.

“Lại đây.”

Mạch Đình đi đến bên cạnh An Tử Yên, An Tử Yên đóng nắp đàn lại, ôm Mạch Đình ngồi lên trên: “Bây giờ là buổi tối.” Nói xong đem môi lại gần Mạch Đình, đầu lưỡi vói vào trong miệng Mạch Đình, đột nhiên chau mày buông Mạch Đình ra, phun ra một miệng đầy bọt: “Ngọt quá.”

Mạch Đình túm lấy đầu An Tử Yên, sáp lại: “Chính là muốn ngọt chết cậu.” Dứt lời đem toàn bộ bọt trong miệng đưa vào miệng An Tử Yên, đầu lưỡi giao triền cùng một chỗ, khát vọng rục rịch. An Tử Yên cởi bỏ từng nút áo của Mạch Đình, ngón tay mềm nhẹ vuốt ve. Thân thể đã lâu không được đụng chạm, vẫn như cũ nóng bỏng nhiệt tình, hô hấp của Mạch Đình càng ngày càng nặng nề, không tự giác mở hai chân kẹp lấy An Tử Yên. Một tay kéo khóa quần của An Tử Yên, thò vào, cố gắng lấy lòng hắn.

An Tử Yên cúi đầu hôn hai điểm nhô lên trước ngực Mạch Đình, càng ngày càng cứng, Mạch Đình xoa nắn hạ thân của mình nghĩ muốn giảm bớt nhu cầu của bản thân, nhưng lại chỉ khiến cậu càng thêm mất cảm.

“Ừm ——”

An Tử Yên lật Mạch Đình lại, để cậu quỳ gối trên đàn dương cầm hai chân mở ra đối diện với mình, hai tay Mạch Đình gắt gao bám trụ cây đàn, đối với tư thế này có chút thẹn thùng. An Tử Yên vuốt ve lưng Mạch Đình, cuối cùng đặt tay lên phần thân của cậu, vuốt ve qua lại, đầu lưỡi liếm mặt sau Mạch Đình, Mạch Đình thân thể căng cứng, không thể ức chế rên rỉ: “Aha —— a —— như vậy —— a —— hừ —— chịu không nổi.”

Kích thích luân phiên khiến lý trí còn sót lại của Mạch Đình nhanh chóng biến mất, trầm mê vô hạn trong tình dục. Mặt sau có cảm giác ướt át ẩm áp, khiến cậu không ngừng buộc chặt, mồ hôi từ trên trán chảy xuống, cắn môi: “Ách —— a —— sướng, sướng muốn chết.”

An Tử Yên đã tới cực hạn, nâng mông Mạch Đình lên, đưa vào, mặt sau đột nhiên bị lấp đầy, khiến Mạch Đình ngẩng đầu: “A —— rất, a —— lớn quá.”

“Đừng nói mấy lời hạ lưu kích thích tớ.”

“Tớ —— aha —— a ——” Mạch Đình nói không nên lời chỉ có thể dùng thân thể thừa nhận va chạm mãnh liệt của An Tử Yên, thanh âm thân thể va chạm vào nhau, tràn ngập căn phòng, Mạch Đình giống như ký thác khát vọng, nâng mông lên đón ý nói đùa với An Tử Yên: “A —— a ——”

Ngọn nến lúc sáng lúc tối, chiếu lên hai người đang dán vào nhau, tạo thành một bức tranh không gì sánh bằng.

Khi tất cả đã kết thúc, Mạch Đình ghé vào đàn dương cầm, An Tử Yên dùng quần áo bao thân thể cậu lại, Mạch Đình bám lấy An Tử Yên: “Cậu có thể đàn lại bài hát kia một lần nữa không? Tớ muốn ghi lại nó.”

An Tử Yên không lên tiếng, ngồi trước đàn dương cầm, mở ra lại bắt đầu đánh đàn, Mạch Đình cầm di động thu âm nằm trên đàn dương cầm nhìn An Tử Yên, nến đã sắp tắt, tia sáng cuối cùng lay lắt.

Sau khi đàn xong, An Tử Yên nhìn Mạch Đình đang nằm trên đàn dương cầm ôn nhu nói: “Sinh nhật vui vẻ, bảo bối của tớ.”

56. Chương 56: Tạo Nghiệt Hồi Trước

Kỳ thực Mạch Đình vào ở nhà mới chưa được bao lâu đã phải dọn ra, không phải vì hai người cãi nhau, cũng không phải vì ai đó đột nhiên mất tích, mà vì nghỉ hè đã đến rồi. Mạch Đình nhận được mệnh lệnh nghỉ hè phải về nhà ở, bình thường đã không trông thấy bóng dáng Mạch Đình, cho nên nghỉ hè là phải ở nhà cùng bố mẹ.

Mạch Đình không cầm nhiều đồ theo, bởi vì chỉ cần có thời gian rảnh, cậu lại quay về đây. Cậu đứng ở cửa: “Tớ về nhà đây.”

An Tử Yến đang đánh răng hàm hô ứng một tiếng.

“Cậu thật bất lịch sự. Cũng không biết ra cửa tiễn tớ a.”

“Nếu cậu muốn chết, tớ sẽ tiễn cậu một đoạn.”

“Tớ phi! Miệng chó không mọc được ngà voi, mới sáng ra, sớm hay muộn sẽ bị cậu nguyên cho chết, để xem lúc tớ đi thật rồi, ai tới nấu cơm cho cậu, ai tới chiều cổ cậu, đói chết cậu đi cái đồ vô lương tâm.”

“Tôi tới chiều cổ a.” Thanh âm quen thuộc vang lên phía sau Mạch Đình, quay đầu lại liền trông thấy khuôn mặt đang cười tủm tỉm của Bạch Tiểu Tư, vẫn xinh đẹp như vậy.

An Tử Yến ghét bỏ nhìn ra ngoài cửa: “Sao em lại về đây.”

“Chồng trước, về mặt đó của anh là sao, không muốn nhìn thấy em đến vậy cơ à, em về để thăm hai người a.”

Mạch Đình với việc Bạch Tiểu Tư bất thành linh xuất hiện có phần kinh ngạc, nhưng vẫn rất cao hứng: “Cô rốt cuộc đã trở về, tôi còn rất nhiều điều muốn thỉnh giáo cô, về đây rồi đỡ lãng phí tiền điện thoại của tôi. Bất quá giờ tôi phải về nhà, lúc này cô đến không phải là muốn đào góc tường đấy chứ.”

“Mạch Mạch, lời này của cậu ấy mà, rõ ràng là cậu đào góc tường tôi trước.”

Cũng đúng, nhưng không thể để cô nam quả nữ ở chung với nhau, nếu tình cũ đột nhiên bùng cháy vậy rất phiền phức, Mạch Đình kéo Bạch Tiểu Tư ra ngoài, rồi đóng cửa lại thật mạnh. An Tử Yến cảm thấy khó hiểu.

“Nhìn cái bộ dáng hẹp hòi của cậu kìa.” Bạch Tiểu Tư trêu chọc.

“Ngày phòng đêm phòng, cướp nhà khó phòng. Cô muốn đi đâu, tôi tiễn cô một đoạn.” Mạch Đình lấy chìa khóa xe đứng đưa trước mặt Bạch Tiểu Tư.

“Tôi vừa mới đến cậu đã muốn đuổi tôi đi?”

“Hôm nào đó sẽ hẹn với cô sau, hôm nay tôi còn có việc.”

“Còn nữa, An Tử Yến thật sự đưa xe cho cậu?”

Mạch Đình liếc mắt một cái bị nhìn thấu có chút chột dạ, kỳ thật hôm nay nhân lúc An Tử Yến còn đang ngủ mà ăn trộm, cho nên cậu mới đi vội vàng như vậy, không muốn An Tử Yến phát hiện ra.

Mạch Đình khoát tay: “Cô quá coi thường tình cảm giữa tôi và An Tử Yến rồi đấy, từ khi cô đi, tình yêu của chúng tôi như ánh mặt trời ban trưa, giờ tôi muốn gì cậu ấy cũng cho tôi, đừng nói là xe, ngay cả mặt trăng trên trời cậu ấy cũng sẽ bắc thang hái xuống cho tôi.”

“Tôi thấy anh ấy là dùng thang đập nát ước mơ nhỏ bé của cậu.”

“Mới sáng ra ai cũng rửa tôi, hôm nay khẳng định không tốt lành gì, nhanh đi đi.” Mạch Đình đẩy đẩy Bạch Tiểu Tư về phía trước.

“Đừng động chân động tay, cẩn thận tôi nói với An Tử Yến.”

“Tôi mới không sợ.”

Bạch Tiểu Tư ở cầu thang rống to: “Chồng trước, Mạch Đình sờ ngực em....” Mạch Đình che miệng Bạch Tiểu Tư: “Lạy bà, nói nhỏ thôi, chúng ta nếu có gian tình, sẽ bị tên kia giết chết.” Lời này là sự thật.

Trên đường quốc lộ, Mạch Đình lấy tốc độ rùa bò mà lái xe, Bạch Tiểu Tư ngáp ngán ngán dài: “Cậu có thể chạy nhanh một chút không?”

“An toàn quan trọng hơn tốc độ.”

Bạch Tiểu Tư mắng: “Lão tử vẫn trông thấy phòng của An Tử Yến từ kính chiếu hậu, người đi bộ còn xin vượt kia kia.”

“Cô vội cái gì, tôi còn chưa vội đây này.”

Bạch Tiểu Tư mặc kệ Mạch Đình, một cước dẫm nát chân phanh, cầm lấy balô bước xuống vẫy xe taxi, bỏ lại Mạch Đình đang ở một bên xoa mặt, Mạch Đình bĩu môi: “Có lòng tốt tiễn cô một đoạn, lại còn thái độ, sớm hay muộn cũng xảy ra chuyện.” Này này, Mạch Đình sáng ra cậu đã rửa người khác như thế là không được.

Mạch Đình tốn rất nhiều thời gian mới lái xe về đến nhà, hàng xóm xung quanh trông thấy một chiếc xe tốt như vậy đều có chút hâm mộ, Mạch Đình đeo kính râm, tiêu sái bước xuống xe, đóng cửa lại, giương tay ấn nút khóa xe, phong cách thôi rồi. Cậu lái xe về nhà chính là muốn thỏa mãn chút tâm hư vinh của mình, sau đó đập cửa nhà: “Mẹ, mau mở cửa, con về rồi.”

Mẹ Mạch Đình vội vã chạy ra mở cửa: “Chờ con đã lâu, con đeo cái gì vậy, trông như thằng mù, xe của ai đây.”

Mạch Đình bị đả kích tháo kính râm xuống: “Không hiểu gì về mốt, mượn của An Tử Yến.” Vừa vào nhà lại phát hiện trong phòng khách không chỉ có một mình bố, còn có ba người khác, một đôi vợ chồng cùng con gái của họ, cậu quay đầu lại nhỏ giọng hỏi mẹ: “Có khách sao?” Mẹ Mạch Đình kéo thẳng Mạch Đình đến trước mặt đôi vợ chồng kia: “Nhanh gọi chú Phó, dì Phó.”

“Chú Phó, dì Phó.”

“Ngoan, cháu là Mạch Đình a, đã lớn như vậy rồi, khi ấy trông hăng nhỏ, thời gian thật sự khiến người ta già đi a.” Chú Phó vừa khoa tay múa chân, vừa cảm thán.

Thấy vẻ mặt mờ mịt của Mạch Đình, mẹ Mạch Đình bổ sung: “Cái thằng này, quên hết rồi sao. Đây là người bạn thân thiết của bố con, trước đây con thường sang nhà bọn họ chơi, hôm nay bố con tình cờ gặp lại, bọn họ cũng sống ở gần đây, con nói xem có khéo hay không a.”

“À, à.” Mạch Đình chỉ biết gật đầu, nhưng hoàn toàn không nhớ chuyện mẹ Mạch Đình nói.

“Cháu không nhớ chú Phó hẳn còn nhớ Phó Thiến chứ, trước đây hai đứa chơi với nhau rất vui, mỗi ngày đều quần lầy nhau, khi ấy thằng quỷ nhỏ cháu còn nói lớn lên sẽ lấy Phó Thiến.” Sau khi dứt lời, bố mẹ hai bên đều nở nụ cười. Phó Thiến đỏ mặt khẽ oán trách, rồi cúi đầu không dám nhìn Mạch Đình.

Cảnh tượng hòa thuận vui vẻ này là sao? Mạch Đình có dự cảm không tốt.

“Vậy ư? Ha ha, lúc nhỏ nói chơi thôi nên con không nhớ rõ, con về phòng cất đồ trước.” Mạch Đình cười đến giả tạo, liên tục lui về phía phòng mình.

“Chúng ta người lớn nói chuyện, con và Phó Thiến tâm sự với nhau đi, lâu như vậy mới gặp lại chắc chắn có nhiều lời để nói.” Nói xong kéo Phó Thiến mặt mũi đỏ bừng vào phòng Mạch Đình, sau đó Mạch Đình kéo mẹ ra góc khuất nhỏ giọng nói: “Mẹ làm cái gì vậy hả, không phải con đã nói có bạn gái rồi ư? Mẹ đùa con đấy à.”

“Chưa kết hôn thì vẫn có thể cân nhắc những người khác, cái cô Thiến Thiến này mẹ xem thì thấy là khuê nữ đứng đắn, hơn nữa, mẹ còn chưa gặp bạn gái của con. Nhanh lên đi, đừng để người ta đợi lâu.”

“Mẹ.” Mạch Đình còn muốn lên tiếng nhưng đã bị mẹ ném vào phòng.

Không khí trong phòng rất xấu hổ, Mạch Đình đặt một chén nước trước mặt Phó Thiến, sau đó liền trốn tới một góc thật xa sắp xếp quần áo của mình, ra vẻ mình bận rộn nhiều việc, kỳ thật da đầu đang run lên.

Phó Thiến mở miệng trước: “Đình ca ca, bộ dáng của anh so với trước đây không thay đổi là bao.”

Thanh âm tình tứ này vừa thoát ra, Mạch Đình thiếu chút nữa đứng không vững, tựa vào tủ quần áo: “Gọi, gọi tôi Mạch Đình là được.”

“Đình ca ca không thích em gọi anh như vậy sao? Trước đây mỗi lần em gọi anh đều rất vui vẻ.”

Mạch Đình thực hối hận a, còn kém không cho mình một cái bạt tai, sao trước đây lại nơi nơi đùa giỡn lưu manh. Hiện tại xong rồi, không phải cô ấy có ý với mình đấy chứ, trong khoảnh khắc, Mạch Đình muốn bóp chết bản thân.

“Không có, chỉ là có chút không quen.”

“Từ từ rồi sẽ quen, dì Mạch nói sau này phải qua lại với bố mẹ em nhiều hơn, cũng đúng, lâu như vậy mới gặp lại, Đình ca ca, anh có tin không, em vẫn còn giữ ảnh chụp của chúng ta trước đây. Hồi xưa mỗi khi bị bắt nạt, Đình ca ca luôn ra mặt giúp em, Đình ca ca chính là anh hùng trong mắt em.” Phó Thiển tự nói một mình nói đến vui vẻ.

Mạch Đình ở bên cạnh chửi thầm, thằng ngu này, thích thể hiện à, giờ thì tốt rồi, vừa lòng chưa, xem mày ăn nói thế nào với An Tử Yên. Y như thằng tâm thần phân liệt. Tưởng tượng đến bộ mặt đáng sợ của An Tử Yên sau khi biết chuyện, Mạch Đình rung mình một cái.

“Đình ca ca, sao anh không nói chuyện với em, chê em nhàm chán à?” Phó Thiển có chút bị thương, khuôn mặt nhỏ nhắn nhăn nhó. Phó Thiển từ lâu đã xem Mạch Đình như mối tình đầu của mình, lúc nào cũng nhớ đến khoảng thời gian vui vẻ khi hai người ở cạnh nhau trước đây, thế cho nên dù sau này có thích ai, trông lòng cô Mạch Đình vẫn chiếm một vị trí quan trọng. Lần gặp gỡ ngoài ý muốn này càng khiến Phó Thiển vui mừng không nói nên lời.

Mạch Đình vội an ủi: “Không có đâu, tôi hơi hướng nội, không thích nói chuyện lắm.”

“Trước đây Đình ca ca rất hoạt bát mà.”

Ai bảo mày hoạt bát, đầu đất, hoạt bát cái lông. Mạch Đình quả thực tìm đủ mọi từ ngữ để mắng bản thân.

“Trước đây đầu óc của tôi hơi có vấn đề, sau vài ca phẫu thuật mới trở nên bình thường.”

Phó Thiển bật cười, nhưng lại cười giấu răng: “Anh thật thú vị.”

Mạch Đình mở cửa ra, tìm có lần trốn: “Tôi đi xem mọi người tán gẫu thế nào.”

“Đình ca ca.” Phó Thiển gọi Mạch Đình lại.

“A?”

Một lúc sau, Phó Thiển mới gian nan mở miệng: “Trước đây anh từng hứa sẽ lấy em, bây giờ có thể thực hiện không?”

57. Chương 57: Không Ai Có Thể Sánh Với Cậu

Mạch Đình cực kỳ xấu hổ quay đầu lại, miễn cưỡng cười cười: “Cô đừng đùa, tôi có bạn gái rồi.”

Phó Thiển ngược lại không hề kinh ngạc: “Em có nghe dì Mạch nhắc đến, có điều dì Mạch bảo tình cảm giữa hai người không được tốt lắm, thường xuyên cãi nhau, cô ấy còn đuổi anh về nhà hai lần.”

“Tất cả đều là đồn đại, tôi rất yêu người ấy.”

“Anh đừng gạt em, em biết anh khẳng định không thoải mái, nếu em và anh ở bên nhau, tất cả đều nghe theo Đình ca ca, mỗi ngày nấu cơm cho anh ăn, không để anh làm việc nặng nhọc, anh chỉ cần mỗi ngày ngồi một chỗ xem tivi, chơi máy tính.” Phó Thiển đã ảo tưởng đến cảnh tượng hai người sống chung với nhau.

Cảnh tượng ấy Mạch Đình cực kỳ quen thuộc, bởi chính cậu cũng đang thực hiện nó.

Hy vọng biết bao nhiêu lời này là từ miệng An Tử Yên nói ra, đáng tiếc không phải.

Cho dù xinh đẹp, cho dù lời nói khiến người ta động tâm đến đâu đi chăng nữa mà không xuất phát từ miệng người mình yêu, thì chẳng có tác dụng và ý nghĩa gì.

“Ha ha, cô thật hài hước, còn nói đùa kiểu này.” Cách thức đổi đề tài này thật đúng là cực kỳ gượng gạo và trức trặc.

Đúng lúc đó thanh âm của mẹ Mạch Đình xông vào lỗ tai Mạch Đình: “Sao hai người phải đi rồi, ngồi thêm chốc nữa thôi, ở lại đây ăn cơm.”

“Không cần đâu, ở nhà còn có việc, rảnh lại qua chơi, dù sao cũng ở gần nhau. Thiến Thiến, mau ra đây, chúng ta về thôi.”

“Hình như hai đứa còn chưa tán gẫu xong.”

Mạch Đình quay đầu nhìn chằm chằm Phó Thiến: “Kìa, mẹ cô gọi cô về.”

Phó Thiến lưu luyến không rời đứng dậy, kéo kéo góc áo Mạch Đình, lôi Mạch Đình đến sau cửa: “Đình ca ca, em không nói đùa, em nói thật đó.” Dứt lời nhân lúc Mạch Đình không chú ý mà kiễng mũi chân hôn một cái lên má trái Mạch Đình, sau đó xấu hổ chạy đi. Mạch Đình sững sờ tại chỗ năm giây, sau đó sắc mặt tái nhợt vọt vào phòng tắm, cầm khăn liềm mạng chà a chà bên mặt trái ấy, sợ sẽ để lại ấn ký. Trong lòng lo lắng mâu thuẫn có nên kể chuyện này với An Tử Yến hay không, nếu nói cho An Tử Yến biết, phỏng chừng da mặt mình sẽ bị hằn lốt sạch. Rốt cuộc An Tử Yến ở trong lòng Mạch Đình là loại ác ma đáng sợ đến mức nào. Dù sao bản thân cũng không làm gì có lỗi với hằn, là cô gái kia tự chủ động, chính không sợ tà. Chỉ cần mình bình tĩnh là ổn, hằn là không sao chứ?

Mẹ Mạch Đình xộc vào phòng tắm của Mạch Đình: “Sao rồi, sao rồi? Hiện tại Thiến Thiến đã thành thiếu nữ hơn nữa bộ dáng cũng đáng yêu, động tâm chưa hả.” mẹ Mạch Đình lấy khuỷu tay hých hých Mạch Đình, không có hảo ý cười cười.

“Sao rồi cái gì, con đã nói mấy lần mình có bạn gái rồi mà.”

“Bạn gái của con, mẹ mới nói chuyện với người ta có một lần, lâu như vậy còn chưa gặp mặt lần nào, có cái gì tốt.”

“Mẹ, không thể nói như vậy, con không phải loại người có mới nới cũ.”

“Không phải mẹ bảo mày chia tay với bạn gái.”

“Ý mẹ là?” Mạch Đình cảm thấy kỳ quái.

Mẹ Mạch Đình nhìn quanh, như sợ có người khác nghe lén, nhẹ nhàng nói với Mạch Đình: “Con gạt bạn gái kết giao thử với Thiến Thiến, chân đạp hai thuyền, so sánh một chút, xem xem bên nào thích hợp với con hơn, sau đó chọn lại, chọn tốt bỏ xấu.” Ta nói chứ, này mẹ Mạch Đình, phương thức giáo dục của bà là một vấn đề cực kỳ nghiêm trọng.

“Không được, con không làm cái chuyện thiếu đạo đức ấy.”

“Có gì mà không được, lão nương bảo mày ngày mai phải hẹn Thiến Thiến ra ngoài chơi.”

“Không được.”

“Vì sao không được, đừng có lấy bạn gái xa cuối chân trời kia của mày ra làm cái có.” Mẹ Mạch Đình hung hăng trừng Mạch Đình.

Mạch Đình cái khó ló cái khôn, thốt ra: “Mai con đã hẹn bạn gái đến đây, cho nên không thể cùng cô gái kia đi chơi.”

Nói xong Mạch Đình liền hối hận. Mẹ Mạch Đình sững sốt: “Con nói thật?”

“Thật.” Rõ ràng có chút lo lắng bất an.

Đợi mẹ đi rồi, Mạch Đình liền thành kiến bò trên chảo nóng, gấp đến độ xoay quanh, cuối cùng nghĩ ra một chủ ý cực kỳ tồi tệ, cậu hẹn gặp với Bạch Tiểu Tư. Vừa thấy mặt, Mạch Đình liền làm bộ cầu xin ghé vào bàn cà phê: “Àn nhân a, lần này cô nhất định phải cứu tôi.”

“Con người cậu thực phiền phức, đuổi tôi đi lại gọi tôi về, sao hả?” Vừa thấy Mạch Đình cầu xin chính mình, Bạch Tiểu Tư liền có dự cảm không tốt.

“Ân nhân, chuyện này hơi khó mở miệng.”

“Đừng dài dòng, nhanh nói.”

“Cô có thể làm bạn gái của tôi không?” Mạch Đình cau mày ngẩng đầu khẩn cầu Bạch Tiểu Tư.

Bạch Tiểu Tư sững sốt, phản ứng đầu tiên chính là cầm lấy di động: “Tôi muốn gọi cho An Tử Yến, nói cậu định đội nón xanh cho hắn.”

Mạch Đình đoạt lấy di động: “Cô nghe tôi nói hết đã, sự tình là như vậy, bạn cũ của bố tôi có một cô con gái thích tôi, bố mẹ tôi cố ý gán ghép tôi với cô ấy, tết năm ngoái không phải tôi nói có bạn gái sao, bảo cô giả mạo nói chuyện điện thoại với mẹ tôi ấy, giờ mẹ tôi vì chưa từng gặp cô, cho nên có chút lo lắng. Nếu tôi mang cô về nhà, hẳn bà sẽ không gán ghép tôi lung tung nữa, hơn nữa, nếu biết tôi có một cô bạn gái xinh đẹp như thế này, bà ấy chắc chắn sẽ rất vui.” Mạch Đình không quên vuốt mông ngựa.

“An Tử Yến biết không?”

Mạch Đình lắc đầu, Bạch Tiểu Tư đứng dậy định đi: “Cậu đùa kiểu gì vậy, cái chuyện tùy thời có thể mất mạng này tôi không làm.”

“Sẽ không, chuyện này trời biết, đất biết, cô biết, tôi biết.” Mạch Đình kéo Bạch Tiểu Tư về chỗ cũ.

“Sao cậu phải phiền phức như vậy, trực tiếp nói với bố mẹ đi.”

Mạch Đình mặt trầm xuống: “Không phải tôi không muốn nói cho bọn họ biết, mà là bây giờ còn quá sớm, chúng ta còn đang đi học, hơn nữa bố mẹ tôi tư tưởng quan niệm hơi bảo thủ, tôi nghĩ phải từ từ, nếu đột ngột nói luôn ra bọn họ sẽ không chấp nhận. Cô cũng biết, chuyện lần trước An Tử Yến cùng người nhà, tôi thật sự không muốn nhanh như vậy phải đối mặt với nó, hiện tại tôi chỉ muốn được ở bên cậu ấy, không có đau khổ, không có áp lực từ gia đình, đơn thuần muốn sống chung với cậu ấy. Đợi đến lúc thời cơ chín muồi tôi sẽ nói ra, Tiểu Tư, cô phải tin tôi, giúp tôi lần này nữa thôi.”

Mạch Đình là nghiêm túc, cậu không phải không muốn nói, nhưng phải đợi đến đúng thời cơ. Hay nói cách khác, cậu muốn trốn chạy trong giây lát, sau chuyện lần đó, cậu thực sự sợ hãi mất đi An Tử Yến một lần nữa. Bản thân cậu cũng chưa chuẩn bị sẵn sàng để đối mặt, cậu không phải An Tử Yến, cậu là Mạch Đình, Mạch Đình là người mà mọi việc phải thật chu toàn mới có thể thực hiện.

Bạch Tiểu Tư thoáng do dự: “Cậu chắc chắn An Tử Yến sẽ không biết?” Cô không sợ làm bạn gái của Mạch Đình, không sợ đến gặp bố mẹ Mạch Đình, càng không sợ phải diễn trò, cô chỉ sợ bị An Tử Yến biết, vậy sẽ chết cực kỳ, cực kỳ thảm.

“Tuyệt đối sẽ không biết.”

“Haizz, được rồi, nốt lần này thôi đấy, ngày mai mấy giờ?” Bạch Tiểu Tư thỏa hiệp.

Mạch Đình còn kém không cảm động đến nước mắt nước mũi chảy ròng ròng: “Ân nhân a, cô chính là tái sinh phụ mẫu của tôi, ngày mai 9 giờ, trang điểm nhẹ nhàng thanh thuần chút.”

Rốt cuộc hết thấy đều an bài thỏa đáng, Mạch Đình thở phào nhẹ nhõm ngã xuống giường gọi điện cho An Tử Yến.

“Làm gì.”

“Làm gì là làm gì, đương nhiên là gọi điện thoại cho cậu, sao hả, tớ đi rồi thấy thế nào?”

“Thế giới thanh tĩnh.”

“Biết ngay sẽ không nói được câu nào hay ho, An Tử Yến.”

“Ừ?”

“Hỏi cậu một việc, cậu đã nói hết với người nhà rồi, mà tớ lại chưa nói, cậu có trách tớ không?”

Đầu bên kia trầm mặc trong chốc lát: “Không vội, đợi cậu chuẩn bị cho tốt rồi nói cũng không muộn.”

“An Tử Yến, cậu là người chồng tốt nhất trên thế giới này.”

“Ít nịnh hót.”

“Haizz, nếu cậu chết, tớ biết đi đâu tìm một người chồng như cậu.”

“Đừng có nằm mơ, đời này cậu đừng hòng tìm được người nào đối xử tốt với cậu hơn tớ.”

“Cũng đúng, không ai có thể sánh với cậu, cậu là tốt nhất.”

“Biết thế là tốt, tớ muốn ngủ.” Dứt lời vô tình cúp điện thoại, Mạch Đình oán hận nói với cái điện thoại: “Cũng là người tính tình xấu xa, xú nam nhân.” Mạch Đình cầm điện thoại đặt trong ngực, khuôn mặt tươi cười tiến vào mộng đẹp.

58. Chương 58: Con Dâu Tốt Của Mẹ Mạch Đình

Chín giờ sáng hôm sau Bạch Tiểu Tư đúng hẹn tới nhà Mạch Đình, ăn mặc gọn gàng chỉnh chu, mẹ Mạch Đình nhìn mà vui tươi hơn hớn, cứ nghĩ bạn gái của Mạch Đình là một cô rất xấu, ai ngờ bộ dạng lại trong trẻo như nước, quả thực không thể tin nổi vào hai mắt mình, hơn nữa lại vô cùng lễ phép, vừa vào cửa liền dì ơi, dì à, gọi ngọt đến mức trong lòng mẹ Mạch Đình toàn đường.

Mẹ Mạch Đình kéo Bạch Tiểu Tư ngồi xuống sofa, lúc thì dâng hoa quả, lúc lại bưng nước.

“Dì à, được rồi mà, cứ mặc cháu, dì vội đông vội tây như vậy chẳng phải coi cháu như người ngoài sao?” Bạch Tiểu Tư tận lực khiến thanh âm của mình trở nên thật dịu dàng.

“Cái gì mà người ngoài với không người ngoài, lần đầu tiên cháu đến chơi đương nhiên không thể bạc đãi cháu, cháu gái lớn lên thật xinh đẹp, tên cháu là gì a?”

“Cháu tên là Bạch Tiểu Tư, gọi cháu Tiểu Tư là được, Mạch Mạch mỗi ngày đều khen dì trước mặt cháu, giờ mới có dịp đến gặp dì, dì thật sự còn rất trẻ ạ.”

“Ai nha, ha ha, để cháu chê cười rồi, hiện tại vẫn đang đi học? Bố mẹ cháu thì sao? Cháu là con một à?”

Một loạt câu hỏi liên tiếp, Mạch Đình trách mẹ: “Tiểu Tư lần đầu đến chơi, mẹ lại hỏi nhiều như vậy, có phải điều tra hộ khẩu đâu.”

“Chà chà, thật đúng là có vợ thì quên mẹ.”

Bạch Tiểu Tư then thùng khê kéo Mạch Đình: “Đừng nói chuyện với dì như vậy, dì muốn hỏi cứ để dì hỏi, đó không phải là quan tâm tới chúng ta sao?”

“Cũng là cháu hiểu chuyện, sau này cháu phải quản nó chặt vào, dì thấy nó nhất định nghe lời cháu.”

“Bình thường việc lớn đều do Mạch Đình làm chủ, là phụ nữ vẫn nên nghe theo lời đàn ông, trách để mất mặt bên ngoài.”

“Lời này nói rất đúng.”

Mạch Đình ở bên cạnh đứng ngồi không yên, sợ không cẩn thận sẽ bị lộ.

Bạch Tiểu Tư giống cô vợ nhỏ hiền lành then thùng cầm tay Mạch Đình: “Dì à, tình cảm giữa con và Mạch Đình rất sâu đậm, dì là người sáng suốt, anh ấy không muốn rời khỏi cháu, cháu cũng không muốn rời khỏi anh ấy, cho nên hy vọng dì có thể ủng hộ chúng cháu, cháu nghe nói dì giới thiệu bạn gái cho anh ấy, vậy là làm tổn thương cháu, chẳng lẽ dì không thích Tiểu Tư?” Bạch Tiểu Tư đôi mắt mở to ngập nước, đầm đìa đáng yêu.

Nhịn, phải nhịn, không thể nôn, Mạch Đình thân xác căng thẳng cường chế cảm giác muốn ói.

Mẹ Mạch Đình trừng mắt liếc nhìn Mạch Đình một cái, trách cậu sao lại đem chuyện này kể cho Tiểu Tư, rồi mới cười hì hì: “Là lỗi của dì, vẫn chưa gặp cháu, dì còn tưởng Mạch Đình lừa mình, hiện tại dì an tâm rồi, cháu là cô gái tốt.”

“Cám ơn dì.”

“Cháu thật là, đừng khách khí như vậy, chờ ở đây, dì đi nấu vài món cho cháu.”

“Để cháu giúp dì, cháu mỗi ngày đều giúp Mạch Đình nấu cơm, giờ bảo cháu ngồi đây, cháu không quen.”

“Được, được.” Mẹ Mạch Đình càng thêm vừa lòng, người bạn gái trong truyền thuyết của Mạch Đình xuất hiện, khiến mẹ Mạch Đình mừng rỡ cười toe toét, đừng nói bộ dáng rất xinh đẹp, mẹ Mạch Đình luôn tự nhận là biết cách nhìn người, Bạch Tiểu Tư chắc chắn là một cô gái tốt, lại chịu khó, rất lịch sự, biết phép tắc, quả thực chính là người vợ tiêu chuẩn, hơn nữa nghe nói nhà rất giàu, thật sự là dẹt hoa trên gấm. Hiện tại bà rất hối hận bố Mạch Đình đi làm không trông thấy Bạch Tiểu Tư. Tuy mẹ Mạch Đình sẽ không gán ghép Mạch Đình và Phó Thiên nữa, nhưng Phó Thiên sao có thể cam tâm chịu thua. Có đôi khi Mạch Đình quá ngây thơ khi nghĩ cách giải quyết vấn đề rồi.

Hết thấy tựa hồ đều nằm trong kế hoạch của Mạch Đình, không bị bại lộ. Cuối cùng dưới sự nài ép yêu cầu ở lại của mẹ Mạch Đình, Bạch Tiểu Tư vẫn cực kỳ lễ phép lấy cớ con gái không thể về nhà quá muộn mà cự tuyệt việc qua đêm. Bên ngoài truyền đến tiếng gõ cửa, Mạch Đình chạy ra mở cửa, vừa mở ra liền trông thấy An Tử Yến, sợ tới mức hồn phi phách tán, lắp bắp: “Cậu, cậu tới đây làm gì?”

Đối với phản ứng như vậy của Mạch Đình khi trông thấy mình, An Tử Yến có phần khó chịu: “Tớ tới bắt kẻ trộm xe.”

Mẹ Mạch Đình vừa thấy An Tử Yến tới, rất cao hứng: “Tiểu Soái, cháu đến rồi a, đã lâu không gặp cháu, thực khéo.”

“Chào dì ạ.” An Tử Yến lễ phép gọi một tiếng.

Mẹ Mạch Đình kéo lấy Bạch Tiểu Tư cũng đang ngây ra như phỗng giống Mạch Đình, nhẹ nhàng vỗ tay Bạch Tiểu Tư: “Tiểu Soái, cháu xem, cháu chưa gặp phải không, đây là bạn gái của Mạch Đình nhà dì, cũng không biết nó có phúc khí thế nào mà tìm được bạn gái xinh đẹp như vậy.”

An Tử Yến nheo mắt lại: “Bạn gái?”

“Đúng vậy, đây là lần đầu tiên dì gặp cô ấy đấy, rất được phải không. Tình cảm của bọn nó rất tốt a.” Sau đó mẹ Mạch Đình lại trịnh trọng nói với Bạch Tiểu Tư: “Tiểu Tư a, cháu ở với nó đã lâu, mới này dì cũng thấy hai người thân mật với nhau, chờ sau khi tốt nghiệp liền kết hôn luôn. Đến lúc đó, Tiểu Soái cũng phải đến tham gia hôn lễ đó nha.”

Mẹ Mạch Đình nhấn mạnh từng chữ từng chữ phi thường rõ ràng, cả ba người còn lại đều nghe rành mạch, Mạch Đình sợ tới mức chân nhuễn, cậu chính xác trông thấy khuôn mặt của An Tử Yến từ diện vô biểu tình càng trở nên diện vô biểu tình, Mạch Đình rất muốn chạy, chạy trốn đến nơi chân trời góc bể.

Một lát sau, An Tử Yến mới cười cười với mẹ Mạch Đình: “Được a.”

Mạch Đình và Bạch Tiểu Tư cùng lùi về sau vài bước, đến rồi, nụ cười ấy, cái kiêu ngoài cười nhưng trong không cười ấy chính là lời tuyên bố tử hình với cả hai.

“Đúng lúc Tiểu Tư phải về, Tiểu Soái cháu tiễn cô ấy nhé.”

Bạch Tiểu Tư siết chặt lấy tay mẹ Mạch Đình: “Dì à, xin dì cho cháu ở lại đêm nay.”

An Tử Yến nghiêng đầu hỏi: “Sao hả? Không muốn đi.”

“Đi, sao lại không đi chứ.” Bạch Tiểu Tư giật nảy người thay đổi ý kiến, buông tay mẹ Mạch Đình ra: “Dì à, cảm ơn dì đã thịnh tình khoản đãi, sau này có thể cháu không còn cơ hội xuất hiện trên thế giới này nữa, dì phải bảo trọng thân thể a.”

“Nói vớ vẩn gì vậy, sau này là con dâu tương lai phải năng qua thăm dì mới đúng.”

Bạch Tiểu Tư sắc mặt tái nhợt: “Dì à, dì thật sự không cần nói thêm gì nữa.”

“Lại còn xấu hổ, mau đi đi, đừng để Tiểu Soái chờ lâu.”

Bạch Tiểu Tư cúi đầu hừ khí vô lực đi theo An Tử Yến.

“Cả cậu nữa.” An Tử Yến nói với Mạch Đình đang sợ tới phát run, từ đầu đến cuối, ngữ điệu của An Tử Yến đều rất bình tĩnh, bình tĩnh đến đáng sợ.

“Cũng đúng, cũng đúng, Mạch Đình mau đi tiễn người yêu con, ban này còn khanh khanh ta ta, tách ra một cái liền trở nên ngốc nghếch.” Mẹ Mạch Đình cười trêu ghẹo đôi tình nhân đột ngột trở nên mất tự nhiên này.

Mạch Đình hít một ngụm khí lạnh, đi ra ngoài, tới cửa còn quay đầu lại về mặt bị thương nhìn mẹ: “Nếu con không trở về, xin mai táng con cho tốt.”

“Đừng đùa kiểu này chẳng hay ho gì cả, nhanh đi.”

Mẹ Mạch Đình đóng cửa lại, cảm thấy mũi mũi thờ ra một hơi, sau đó lẩm nhẩm ca hát bắt đầu quét tước nhà cửa. Trong đầu nghĩ đến cô con dâu tốt của bà.

59. Chương 59: Mạch Đình Được Nữ Nhân Vây Quanh

Mạch Đình và Bạch Tiểu Tư ở trên xe không dám thở mạnh, An Tử Yến không nói gì, chẳng ai muốn là người mở miệng đầu tiên. An Tử Yến nhẹ nhàng đánh tay lái, tạo ra thanh âm càng khiến hai người tâm phiền ý loạn. Kỳ thật An Tử Yến cũng không ngốc, hẳn biết Bạch Tiểu Tư và Mạch Đình chắc chắn không có gì sắt, nhưng ở sau lưng mình làm loại chuyện này, không giáo huấn tử tế một lần là không được. Ban này nghe mẹ Mạch Đình bảo hẳn tham dự hôn lễ của bọn họ, hẳn tức giận đến mức thiếu chút nữa sút bay Mạch Đình.

Sau khi về đến nhà, An Tử Yến ngồi trên sôpha bật điều hòa, hai người kia cũng rụt rè sợ hãi ngồi xuống theo.

“Ai cho hai người ngồi?”

Hai người lập tức nhảy dựng đứng lên.

“Đứng cho tốt.”

Hai người lại lập tức nghiêm nghiêm chỉnh chỉnh mà đứng, Mạch Đình thỉnh thoảng cũng tự nhủ, bản thân rõ ràng cũng là đàn ông sao phải sợ An Tử Yến như vậy, hẳn là nên dũng cảm đứng ra đối đầu với hắn, nhưng ý tưởng này cũng chỉ để giải khuây cho mình mà thôi, cho cậu mười lá gan, cậu cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ, đủ chuyện xảy ra trong quá khứ là minh chứng cho Mạch Đình, người như An Tử Yến, không gì là không làm được.

“Đứng xa nhau chút, lão tử mới không ngứa mắt.”

Bạch Tiểu Tư và Mạch Đình vội vàng cách xa nhau ra. Hiện tại ý nghĩ trong đầu Bạch Tiểu Tư xoay chuyển liên tục, dưới tình huống mạng sống bị uy hiếp, cô không hề chùn chân lựa chọn hy sinh người khác để bảo toàn bản thân. Giả bộ đáng thương: “Yến ca.” Ngay cả gọi tên cũng đổi thành kiểu kính trọng: “Thật sự không liên quan đến em, là Mạch Đình mặt dày mày dạn cầu xin em làm bạn gái cậu ấy, giúp cậu ấy giấu diếm, em đã tận tình khuyên can cậu ấy, nhưng cậu ấy căn bản không nghe, em còn định gọi điện thoại cho anh, nhưng cậu ấy lấy cái chết ra ép em, anh nói xem em phải làm sao? Chẳng lẽ em bảo người của anh đi chết? Anh có biết em quan tâm anh đến mức nào không, để ý tới anh, còn tận lực làm tốt chức trách bảo vệ người yêu của anh, nếu không phải vì nể mặt anh, em sẽ giúp cậu ấy sao? Đáp án là chắc chắn sẽ không.” Bạch Tiểu Tư thật đúng là thông minh, xoay chuyển rất nhanh.

Mạch Đình ở bên cạnh không nhận được: “Lời này của cô cách sự thật hơi xa rồi đấy.”

Bạch Tiểu Tư không để ý tới Mạch Đình: “Anh cũng biết tiêu chuẩn của em rất cao, loại con trai thân cao dưới mét tám, dáng vẻ tiểu thụ, làm việc lú ra lú rú, chỉ số thông minh thấp hơn đứa trẻ 14 tuổi như thể này em tuyệt đối chướng mắt. Sau khi chia tay anh, em vẫn một mực truy tìm người đẹp trai hơn anh, nhưng mà từ nước ngoài cho đến trong nước không một ai có thể sánh được với anh.” Công phu nịnh bợ của Bạch Tiểu Tư cũng thuộc dạng nhất lưu.

“Này, này, cô đang mắng ai đó?” Mạch Đình ở một bên phản bác.

An Tử Yến nhìn Bạch Tiểu Tư điềm đạm đáng yêu, lạnh lùng nói: “Mau thu lại cái bộ mặt cầu xin của em đi.”

Bạch Tiểu Tư thu hồi lại vẻ điềm đạm đáng yêu của mình, khôi phục bình thường, Mạch Đình cười nhạt, cái cô này lật mặt còn nhanh hơn lật sách.

“Anh không tin thì cứ hỏi Mạch Đình, trời xanh có mắt, em tuyệt đối trong sạch. Haizz, rõ ràng là em đến giúp đỡ, giờ lại thành có lỗi với cả hai bên, làm bạn với các anh thật vất vả, mệt mỏi quá, em bị cướp mất chồng, còn phải giả làm bạn gái của cái người đã cướp mất chồng em, kết quả bị chồng trước phát hiện, anh bảo em chịu sao nổi đây.” Thật sự là mối quan hệ phức tạp.

Khổ nhục kể này không hề khiến An Tử Yến động lòng, nhưng lại khiến Mạch Đình động tâm, cậu vỗ vỗ ngực: “Không liên quan đến cô ấy, quả thật là tớ cầu xin cô ấy giúp tớ.”

“Anh xem, em lấy đạo đức và khuôn mặt xinh đẹp này đảm bảo tuyệt đối sẽ không có lần sau, thật đấy!” Bạch Tiểu Tư chớp chớp mắt, tản ra ánh sáng van lơn.

“Còn chớp nữa, anh liền cạo sạch lông mi của em.”

Mạch Đình ở bên cạnh vui sướng khi người gặp họa cười trộm, An Tử Yến quay sang: “Cậu rất vui?”

Mạch Đình liếc mạng lác đầu, trở về vẻ mặt nghiêm túc.

Đúng lúc này di động trong túi quần Mạch Đình đổ chuông, đang thời điểm mấu chốt ai lại gọi tới vậy chứ. An Tử Yến vươn tay về phía Mạch Đình: “Cầm đến đây.”

Mạch Đình run lấy bầy đưa điện thoại cho An Tử Yến, An Tử Yến nhấn nút nghe, đầu bên kia liền truyền tới thanh âm của con gái: “Đình ca ca, anh ăn cơm chưa.”

An Tử Yến nhíu mày, ngẩng đầu hỏi: “Ai là Đình ca ca?”

Mạch Đình cực kỳ hổ thẹn gơ tay lên, Phó Thiển nghe thấy không phải là giọng nói của Mạch Đình có chút kỳ quái: “Này, anh là ai, Đình ca ca của tôi đâu.”

“Cậu ấy a, đang đợi chết.” An Tử Yến không khách khí cúp điện thoại, tắt nguồn.

An Tử Yến liếc mắt nhìn Bạch Tiểu Tư một cái: “Em có thể đi được rồi.”

Bạch Tiểu Tư phi như bay ra cửa, lại bị An Tử Yến gọi lại: “Tiểu Tư, nếu lần sau còn ở sau lưng anh cùng Mạch Đình làm cái chuyện vụng trộm này, tự chọn kiểu chết cho mình.”

“Tuyệt đối không có lần sau.” Nhận được đặc xá Bạch Tiểu Tư cao hứng đáp ứng, sau đó nhìn Mạch Đình, kiểu chào ấy, giống như phải vĩnh biệt.

Đợi Bạch Tiểu Tư đi khuất, An Tử Yến đứng lên, đến trước mặt Mạch Đình: “Mới hai ngày không gặp mà thôi, cậu không chỉ tìm vợ, còn thêm một em gái, tớ có nên khen cậu hay không?”

“Cậu đừng nói như vậy, chỉ là mây bay mà thôi, ha ha —” Mạch Đình muốn không khí tại hiện trường giảm bớt áp lực, giả bộ cười vui vẻ, nhưng thấy An Tử Yến căn bản không định cùng cười với cậu, cuối cùng tiếng cười càng ngày càng nhạt: “Ha, ha, ha ——”

“Ha cái rắm, giờ cậu hoàn toàn coi lão tử như không tồn tại đấy à.”

“Tớ nào dám a, ngày đó không phải tớ từng hỏi cậu, cậu cũng đồng ý tớ có thể tạm thời không nói với người thân.”

An Tử Yến khế cần môi: “Lão tử đồng ý cậu có thể không nói với người nhà, nhưng không đồng ý cậu lừa bố mẹ, cậu còn gạt họ đến mức nào? Để xem sau này cậu ăn nói ra sao.”

“Kỳ thật không phải tớ cố ý, nhất thời nóng vội buột miệng thốt ra.”

“Ngu xuẩn!” An Tử Yến mắng.

“Cậu, cậu nặng lời quá rồi đấy, nghe tớ giải thích đã.” Mạch Đình gian nan nuốt nước bọt. Thấy An Tử Yến không nói gì, cậu đem tất cả mọi chuyện từ đầu tới đuôi kể lại cho An Tử Yến. Sau khi nói xong An Tử

Yến vẫn không lên tiếng, cậu học theo Bạch Tiểu Tư giả bộ đáng thương, chớp hai mắt nhìn An Tử Yến: “Tớ sẽ không làm chuyện gì có lỗi với cậu, bảo Bạch Tiểu Tư giúp đỡ cũng chỉ muốn đuổi Phó Thiên kia đi, tớ đối với cậu chính là trung trinh như một, cậu cũng biết tiêu chuẩn của tớ rất cao, sao có thể coi trọng người thân cao dưới mét tám, bộ dạng phổ thông bình thường, nói chuyện nhẹ nhàng nhỏ nhẹ, hướng chỉ lại là con gái. Từ trong trường đến ngoài trường không ai có thể sánh được với cậu.” Xem ra Mạch Đình rất nỗ lực cầu sinh, có điều nên thay từ ngữ mới mẻ một chút thì hơn.

“Chỉ có cậu đùa giỡn người khác thôi à? Sao lại để cô ấy hôn?” Việc này khiến An Tử Yến không thoải mái.

“Cái đó, là cô ấy hôn tớ, tớ còn không kịp phản ứng.”

An Tử Yến nhéo lỗ tai Mạch Đình: “Cậu còn muốn tớ mắng cậu như thế nào nữa đây? Cậu ngoại trừ bị An Tổ coi quần áo thiếu chút nữa cường bạo, bị Chu Lệ chúc say không biết gì rồi nằm bên cạnh, bị cái người gọi là em gái hôn, thì cậu có thể làm được cái gì nữa?”

Mạch Đình đau đến nhe răng nhếch miệng: “Cậu nhắc tới mấy chuyện đó làm chi, tớ nào biết hiện giờ con gái đều hung hãn cởi mở như vậy.”

“Nếu cậu dám để đứa con gái nào khác chạm vào, hoặc cậu chạm vào người họ, xem lão tử giải quyết cậu thế nào.”

“Cho dù Phó Thiên ôn nhu đến đâu, đáng yêu ra sao, sẵn sàng thế nào, mà cậu chỉ bá đạo, lạnh lùng, vô tình, thì tớ vẫn muốn ở bên cậu, bởi vì cậu ngoại trừ mấy cái đó ra, thỉnh thoảng cũng sẽ ngọt ngào, thỉnh thoảng khiến tớ vui vẻ, thỉnh thoảng khiến tớ cảm động rồi tỉnh rồi ngủ. Dù là thỉnh thoảng thì vĩnh viễn không thể so sánh với người khác, thỉnh thoảng ấy đủ cho tớ dùng cả đời, không cần đến người khác, dù chỉ một chút.”

An Tử Yến buông tay nhéo lỗ tai Mạch Đình ra, đi về phía phòng ngủ. Mạch Đình thầm hoan hô trong lòng, xem ra tự mình biện hộ vẫn có chút tác dụng, cứ như vậy liên tục nhẹ nhàng thoải mái thu phục được An Tử Yến. An Tử Yến dứt di động vào túi đi ra: “Đi thôi.”

“Đi đâu?”

“Nơi cậu muốn tới nhất.”

Mạch Đình cả kinh, không phải vừa rồi mình nói cảm động lòng người quá cho nên cậu ấy muốn dẫn mình tới Maldives đấy chứ, đại não mất khả năng tự hỏi, mình còn chưa chuẩn bị tốt đâu, tử quỷ này, thật mạnh động quá đi.

“Tớ hiểu được tâm trạng cảm động bây giờ của cậu, nhưng đi Maldives ngay bây giờ không được, để đến lúc kết hôn đã.” Mạch Đình mặt mũi đỏ bừng nhìn chằm chằm An Tử Yến.

An Tử Yến liếc mắt nhìn Mạch Đình: “Đồng học, cậu suy nghĩ nhiều rồi.”

“Vậy cậu mang tớ đi đâu?”

“Đi rồi chẳng phải sẽ biết.”

Dọc theo đường đi Mạch Đình đều suy nghĩ xem An Tử Yến sẽ dẫn mình tới chỗ lãng mạn nào.

“Cậu không giận tớ?” Mạch Đình khát khao tốt đẹp hỏi.

“Sao phải giận. Cho dù cậu tìm Bạch Tiểu Tư làm vợ, cho dù cậu tùy ý để Phó Thiên hôn, cho dù cậu còn chuẩn bị giấu tớ việc này. Tớ cũng sẽ không tức giận với cậu.”

Khẩu khí của An Tử Yến có điểm không thích hợp, nhưng Mạch Đình không suy nghĩ nhiều. Cậu nhìn ra bên ngoài cửa sổ, nơi này hơi quen, đây không phải khu trông trọ nhà Chu Cách nhận thuê hay sao, phía trước là rừng anh đào, không ngờ đi qua cổng, còn rộng lớn hơn nữa, Chu Cách đang cười tủm tỉm phát tay với bọn họ, An Tử Yến dừng xe, Chu Cách nói: “Trên xe đều là cực phẩm.” An Tử Yến nhìn theo hướng Chu Cách chỉ, kết quả thực vừa lòng.

Mạch Đình cũng nhìn sang bên đó, là một chiếc xe buýt, giống với xe giao thông công cộng, bên trong tất cả đều là các cô các chị béo tròn, chen chúc một chỗ gần như sắp nứt cả xe, thì thầm bàn tán ồn ào không ngừng, tràn diện vô cùng thâm thẳm.

“Chu Cách, chuyện này là sao?”

“Cái này a, là đoàn viên đến báo danh tham gia giảm béo, hôm nay tới thăm quan nơi này, chủ yếu giới thiệu với các cô ấy một số loại thực phẩm hữu cơ có lợi cho thân thể, tự mình cảm thụ thực vật do thiên nhiên ban tặng, tránh xa thực phẩm rác rưởi. Đây là đoàn giảm béo tốt đẹp cỡ nào a. Tôi nhờ bọn họ giúp tôi cho thêm một người vào, cậu xem, các cô ấy đang đợi cậu đấy.”

Mạch Đình giờ mới phản ứng lại, xoay người muốn chạy, bị An Tử Yến túm được: “Cậu đã thích hưởng thụ cảm giác nữ nhân vây quanh đến vậy, tớ sẽ thành toàn cho cậu.” An Tử Yến ném Mạch Đình vào trong xe, Mạch Đình gắt gao tóm lấy tay An Tử Yến thêm một lần giây dựa sau chót: “Yến ca, chúng ta về nhà từ từ rồi nói, làm như vậy không hay cho lắm.”

An Tử Yến buông tay Mạch Đình ra, nháy mắt với đám các cô các chị trên xe: “Bạn của tôi liền phiền các cô chiều cổ.”

Bọn họ được một anh đẹp trai nhờ vả như vậy, quả thực khí thế hùng hực, Mạch Đình đang định trốn, bị mấy cái tay trên xe túm ngược lại, xô vào trong, giống như phim kinh dị, Mạch Đình càng ngày càng bị đẩy sâu, kẹt giữa một đồng thịt, chỉ nghe thấy tiếng kêu gào thảm thiết: “An Tử Yến, cái tên vương bát đần nhà cậu, kẻ lừa đảo, cậu đã nói không tức giận, cậu lừa tớ, tớ hận cậu ——”

“Lời tớ nói mà cậu cũng tin?” An Tử Yến nhìn chiếc xe càng chạy càng xa, chậm rãi nói.

Trên xe nóng hừng hực, mùi mồ hôi khiến Mạch Đình không thở nổi, cậu bị nhét sâu vào trong, đầu đầu cũng là bộ ngực và mông vĩ đại, cậu không dám động đây, lại càng không dám hô hấp, mặt nghẹn đến xanh mét, hơn nửa ngày mới hít thở một lần. Mặt cậu bị ép đến biến dạng, các cô các chị trên xe không ngừng kể chuyện nhà, sắp chọc thủng lỗ tai của cậu, khủng bố nhất chính là, thỉnh thoảng có bàn tay không biết từ đâu chui ra sờ mông Mạch Đình, mà không chỉ có một, lúc ấy Mạch Đình thậm nghĩ cắn lưỡi tự sát. Khát khao tốt đẹp của cậu, đã một đi không trở lại. Không có Maldives, chỉ có một đồng ngực cùng mông.

Trải qua một giờ thăm quan, khi Mạch Đình trèo xuống khỏi xe, đã gần như mất nửa cái mạng, ôm chặt thân thể bị xâm phạm ước chừng một giờ của mình, An Tử Yến đang chờ cậu ở trên xe, cậu ngoan ngoãn ngồi lên, hiện tại trên người Mạch Đình toàn mùi mồ hôi của vô số nữ nhân, dọc theo đường đi vẫn chưa gượng dậy nổi mà nói một câu. An Tử Yến dừng xe trước cửa nhà Mạch Đình: “Còn dám không?”

“Không, không dám.”

“Sau này không cho phép gặp lại Phó Thiển.”

“Đã biết.”

“Mạch Đình.”

“A?”

“Mặc kệ là thật hay giả, thấy cậu ở bên cạnh người khác, tớ sẽ không vui, hiểu chưa?”

60. Chương 60: Lời Nói Dối Của Pinocchio.

Ngày hôm sau, Mạch Đình mơ mơ màng màng mở mắt ra liền trông thấy Phó Thiển bưng sữa và bánh mì đặt trên tủ đầu giường mình, Mạch Đình xoay người ngủ tiếp, thậm nghĩ mình đang mơ, nhưng vài giây trôi qua, tiếng động sau lưng thực chân thật, Mạch Đình lại mở mắt ra lần nữa, quay đầu, quả nhiên thấy Phó Thiển đứng trong phòng mình, mà bản thân chỉ mặc độc quần sịp, cậu nhảy dựng lên từ trên giường, phản ứng đầu tiên chính là nhìn ra ngoài cửa sổ xem có xe của An Tử Yến ở bên ngoài không.

Phó Thiển nghiêng đầu cười cười: “Đình ca ca, đánh thức anh a.”

“Sao cô lại ở đây?” Mạch Đình vừa nói vừa nhìn ra ngoài cửa sổ, nếu cảnh tượng lúc này bị An Tử Yến bắt gặp, mạng nhỏ mới lấy lại được từ hôm qua chắc chắn sẽ mất.

“Em đến thăm anh, sao vậy, Đình ca ca không chào đón em ư?”

“Không chào đón.” Mạch Đình đã bất chấp cả phép lịch sự, hiện giờ lịch sự đối với Mạch Đình mà nói tùy thời đều có thể hại chết người.

“Đình ca ca thật ác, trước đây Đình ca ca đối xử với em rất ôn nhu.” Phó Thiên có chút bi thương nhìn Mạch Đình.

“Cô đừng nhắc tới chuyện trước đây nữa, chuyện trước đây tôi đã không nhớ rõ, sao còn có thể ôm loại tình cảm đặc biệt nào với cô.” Mạch Đình vừa nói vừa mặc quần áo.

“Anh gạt em, em cảm giác được Đình ca ca vẫn còn tình cảm với em.”

“Không thể nào, cô có thể cảm giác được chuyện chưa từng xảy ra?” Mạch Đình thoáng kinh ngạc.

Lời này vừa thốt ra liền làm tổn thương Phó Thiên, cô ngồi bệt xuống đất bật khóc nức nở, quá mức yếu ớt rồi, Mạch Đình sợ nhất thấy con gái khóc, tiến lên định vỗ vỗ bờ vai an ủi cô ấy, trong nháy mắt câu cảnh cáo của An Tử Yến lại nháy ra: “Nếu cậu dám để đứa con gái nào khác chạm vào, hoặc cậu chạm vào người họ, xem lão tử giải quyết cậu thế nào.” Mạch Đình vội rút tay lại: “Cô đừng khóc a, có chuyện từ từ nói.”

“Anh đã bảo không thích em, có gì để nói nữa chứ.” Phó Thiên giận dữ.

“Cô cũng không thể ép buộc tôi thích cô a.”

“Em không ép buộc anh, em chỉ bảo anh thử xem sao, không kết giao một lần, sao anh biết được chúng ta có tình cảm hay không.”

“Tôi thật sự không thể ở bên cô, thử cũng không được.”

“Vì sao? Em xấu đến vậy à?”

“Không, không phải, tôi rất yêu một người, tôi đã đem tất cả mọi thứ cho người ấy, nên không thể dành tình cảm cho bất cứ ai, hy vọng cô có thể hiểu được.”

Phó Thiên sụp đổ rống lên với Mạch Đình: “Em không hiểu, cũng không muốn hiểu, Đình ca ca, em không định chia sẻ anh với người khác, em chỉ muốn được ở bên cạnh anh mà thôi, chẳng lẽ nguyện vọng nhỏ bé đó mà anh cũng không thể thỏa mãn em sao?”

“Tôi không làm được.”

“Vì sao? Anh nói đi, vì sao lại không làm được.” Phó Thiên bắt đầu tìm cách gây sự.

Cuối cùng Mạch Đình giống như đã bất chấp tất cả, ngồi trên giường ôm đầu: “Được rồi, tôi sẽ nói thật cho cô biết, kỳ thật tôi không có hứng thú với con gái.” Biểu đạt gián tiếp như vậy hẳn là cô ấy sẽ hiểu, Mạch Đình thầm nghĩ.

Phó Thiên ngừng khóc, nhìn chằm chằm nửa thân dưới của Mạch Đình, một lát sau mới phun ra một câu: “Đình ca ca, không phải anh bị bắt lực đẩy chứ, đây là lý do anh vẫn cự tuyệt em?”

Mạch Đình ngẩng đầu, thấy Phó Thiên nhìn nửa người dưới của mình, quyết định tát nước theo mưa: “Đúng, đúng vậy, kỳ thật tôi bị bệnh giang mai.”

Phó Thiên bị dọa sợ, Mạch Đình tiếp tục nói: “Là bạn gái tôi - Bạch Tiểu Tư lây bệnh cho tôi, trước đây cô ấy rất ăn chơi, đã làm mấy việc không sạch sẽ, nhưng tôi không biết, gặp được cô ấy đã nghĩ tìm thấy tình yêu đích thực, kết quả cô ấy lây bệnh giang mai cho tôi, cho dù như vậy, tôi vẫn không thể chia tay với cô ấy. Nghe nói con gái bị bệnh này bên dưới sẽ thối rữa rất kinh khủng, bên dưới Tiểu Tư quả thực chính là cảnh tượng như vậy, bên dưới của tôi cũng đã rụng lông, giống con chó bị ghê.” Mạch Đình nói năng lung tung, càng nói càng khủng bố, càng nói càng ghê tởm.

Phó Thiên là tiểu thư khuê các đích thực, nghe thấy vậy sắc mặt tái nhợt cúi đầu: “Không đâu, Đình ca ca không phải người như thế.”

“Thời gian trôi qua con người cũng phải thay đổi, loại bệnh này còn có thể khiến người ta sống không bằng chết, tôi và Bạch Tiểu Tư thường xuyên đau đớn lẫn lộn ở trên giường, bác sĩ nói không trị hết được, cho dù trị rồi cũng sẽ tái phát, không thể sinh con, sinh nó ra không chừng có vấn đề, Thiến Thiến, cô thực nguyện ý cùng tôi trải qua cuộc sống không có tương lai này sao?”

Bạch Tiểu Tư ở đầu bên kia hắt xì một cái thật mạnh.

Phó Thiến do dự, không thể tin được sự thật trước mắt: “Em không tin, là anh viện cớ cự tuyệt em phải không? Không cần gạt em, Đỉnh ca ca.”

Mạch Đỉnh nhớ ra lần trước mẹ Mạch Đỉnh có cất bột trần châu ở đây, nhân lúc Phó Thiến không chú ý trộm lấy một ít đặt lên bàn, sau đó học theo dáng vẻ từng thấy trên tivi, lấy thẻ ngân hàng ra, gác chân lên bàn: “Ngại quá, lên cơn nghiện, cô cứ coi như chưa thấy gì, nhất định không được nói với bố mẹ tôi.”

Mạch Đỉnh gạt bột chân trâu lên thẻ, sau đó nhắm mắt lại, đè lại một bên lỗ mũi hít vào, cổ nén xúc động muốn chảy nước mắt và ho khan. Sau đó ngửa mặt ra sau, chân run run: “Chà, thống khoái.” Phó Thiến chưa từng nghĩ đến việc Đỉnh ca ca của mình đã trở thành một người như vậy, hình tượng tốt đẹp trong trí nhớ bắt đầu vỡ tan tành.

“Em, em về đây.” Phó Thiến che mặt chạy xuống lầu dưới, đụng trúng bố mẹ Mạch Đỉnh vừa đi chợ về: “Thiến Thiến, sao đã về rồi, không ngồi chơi thêm chút lát.”

“Dì, cháu, cháu còn có chút việc, đi trước.”

“Đợi đã, để dì bảo Mạch Đỉnh tiễn cháu, con gái đi một mình dì hơi lo, hơn nữa nhìn bộ dáng thấp thỏm của cháu kìa.” Mẹ Mạch Đỉnh đoán chắc là Mạch Đỉnh cực tuyệt cô bé, tuy bà đã chấp nhận Bạch Tiểu Tư, nhưng trông thấy dáng vẻ thương tâm của Thiến Thiến, mẹ Mạch Đỉnh có chút không đành lòng.

“Mạch Đỉnh, mau ra đây tiễn Thiến Thiến.”

“Không, không sao đâu a, cháu tự mình đi là được.”

“Không được, nhất định phải để nó tiễn cháu.”

Đầu bên này Mạch Đỉnh đang rửa sạch bột chân trâu trong mũi mình. Tâm không cam tình không nguyện đi ra: “Nhưng mà...”

“Không nhưng nhị gì hết, phải đưa người ta về.”

Mạch Đỉnh xuống dưới lầu, cùng Phó Thiến ra ngoài, đi chưa được bao xa, Phó Thiến như sực nhớ ra cái gì, lại quay đầu; “Anh chờ em một chút, em để quên đồ.”

“Được.” Mạch Đỉnh huyết sáo, may mà bản thân thông minh tài trí, giải quyết xong một phiền phức.

Mẹ Mạch Đỉnh mở cửa cho Phó Thiến: “Sao lại trở lại? Có phải quên đồ không?”

Phó Thiến vào nhà, đóng cửa, để tránh người bên ngoài nghe được: “Chú Mạch, dì Mạch a, có chuyện không nói với hai người không được, hai người mau dẫn Đỉnh ca ca đến bệnh viện đi, bệnh giang mai của anh ấy rất nghiêm trọng.” Lời này vừa thốt ra, đồ ăn trong tay mẹ Mạch Đỉnh, cùng điều khiển trong tay bố Mạch Đỉnh, đều đáp xuống đất, con mắt trừng lớn.

“Cháu đi trước, đừng bảo là cháu nói ra, Đỉnh ca ca không cho cháu nói.” Dứt lời liền vội vã đi ra ngoài, bởi vì cũng không xa, hai người đi bộ, cả quãng đường không ai lên tiếng, mỗi người đều có tâm sự riêng. Khi đến nhà Phó Thiến rồi, Phó Thiến cười cười với Mạch Đỉnh: “Đỉnh ca ca, tuy không thể chấp nhận anh của hiện tại, nhưng em rất cảm ơn anh đã cho em một khoảng thời gian tốt đẹp thời thơ ấu, xem ra hồi ức vĩnh viễn chỉ là hồi ức mà thôi.” Nói xong Phó Thiến vào nhà, Mạch Đỉnh cười tủm tỉm, trong lòng cực kỳ vui sướng, vừa trở về, vừa vươn tay lên trời: “Yà hú ——” vậy là có thể trải qua nghỉ hè cùng An Tử Yến.

Khi qua chỗ rẽ, cậu phát hiện có người đứng ở đó, tập trung nhìn kỹ thì ra là An Tử Yến.

An Tử Yến dựa vào tường nhìn nụ cười càng ngày càng cứng đờ trên mặt Mạch Đỉnh: “Cậu còn nhớ đã đáp ứng tớ cái gì hay không?”

Thời gian sai, gặp nhau sai.

Nếu tớ nói đây chỉ là hiểu lầm, cậu sẽ tin tớ ư?

Đột nhiên, có chút hồi hận, nếu không nói dối, chúng ta chỉ cần đối mặt với gia đình.

Mà hiện tại, lời nói dối từng chút từng chút một ly gián chúng ta.

Có phải bản thân quá ích kỷ hay không, chưa từng suy nghĩ cho cậu?

61. Chương 61: Rốt Cuộc Sụp Đổ

“Cái đó, tớ, không, này.” Mạch Đình trông thấy An Tử Yến đã bắt đầu nói năng lộn xộn, muốn giải thích nhưng không biết bắt đầu từ đâu.

An Tử Yến bắt gặp Mạch Đình tiễn Phó Thiển về nhà, nhìn bộ dáng vui vẻ của Mạch Đình, hần liền cảm thấy không thoải mái. Đối với việc xuất hiện một ít cảm xúc trong tình yêu này, An Tử Yến không thể khắc chế, cũng vô lực ngăn cản.

“Sự việc không phải như cậu nghĩ đâu.”

An Tử Yến đã không muốn nghe bất cứ điều gì nữa, túm lấy tay Mạch Đình kéo về phía nhà Phó Thiển: “Cậu đã không muốn nói, để tớ giúp cậu.”

“Cậu bình tĩnh một chút, trước nghe tớ giải thích đã.” Mạch Đình dùng sức ghì An Tử Yến lại.

Nhưng mà cậu sao có thể kìm An Tử Yến lại được: “Không phải giải thích.”

“Cậu cho tớ một phút thôi, một phút là được rồi, để tớ nói rõ mọi việc a.”

“Không được.”

“Thật đó, cậu phải tin tớ.”

“Không thể.”

“Chúng mình trở về đi.”

“Không cho.”

Mạch Đình nói gì cũng vô ích, hiện tại An Tử Yến đã kéo cậu đến trước cửa nhà Phó Thiển, dùng chân đá cửa tạo tiếng động, Phó Thiển chạy ra mở cửa, Mạch Đình cúi thấp đầu đem một tia hy vọng cuối cùng ký thác vào việc Phó Thiển sẽ không nhận ra mình, nhưng việc đó là không có khả năng.

“Đình ca ca, anh...” Khi lên tiếng đồng thời thấy đứng bên cạnh Mạch Đình còn có một anh chàng rất đẹp trai nhưng sắc mặt không tốt: “Đây, đây là ai?”

“Là của tôi, ừm, cái kia, ngồi cùng bàn.” Vừa giới thiệu xong, An Tử Yến một tay bắt lấy cổ tay Mạch Đình, tay còn lại nắm thắt lưng của cậu, cúi đầu bao trùm miệng Mạch Đình, không để Mạch Đình có cơ hội thở dốc, Mạch Đình liều mạng đập vào ngực An Tử Yến. Đầu óc trống rỗng. Phó Thiển ở một bên sững sờ.

Một lát sau, An Tử Yến mới buông Mạch Đình ra, Mạch Đình chà xát đôi môi bị hôn đến mức sưng đỏ của mình, chỉnh trang quần áo xộc xệch, tiều tụy nhìn Phó Thiển hắng hắng giọng giới thiệu lại: “Là ngồi cùng bàn kiêm bạn trai của tôi.”

Giờ Phó Thiển mới phản ứng lại, khép cái miệng vì kinh ngạc mà há hốc nói: “Vậy ban nãy anh nói anh bị bệnh giang mai là gạt em? Anh làm tất cả mọi thứ là để che giấu việc này?”

“Bệnh giang mai?” An Tử Yến cau mày nhìn Mạch Đình: “Vậy mà cậu cũng bịa ra được.”

“Đình ca ca, là thật sao, tất cả đều là gạt em, vì sao anh lại gạt em, em khiến người khác chán ghét đến vậy cơ à?”

Mạch Đình bị hai người nhìn chằm chằm chỉ muốn chui ngay xuống lỗ, dưới sự truy vấn của Phó Thiển không chỉ một mà hai ba lần liên tiếp, Mạch Đình rốt cuộc bởi vì hai ngày nay lo lắng hãi hùng, cảm xúc

phức tạp trong lòng gần như khiến cậu sụp đổ, giống một người điên, giựt tóc xé áo, dầm tay giậm chân: “Được rồi, tất cả đều do tôi không tốt, không nên nói dối, còn nói dối nhiều như vậy, các người còn muốn tôi phải thế nào, tất cả tôi đều thừa nhận, nghe rõ rồi chứ, tôi chính là thích đàn ông.”

Giờ phút này Mạch Đình đã hoàn toàn đánh mất lý trí, bộ mặt khủng bố nhìn chằm chằm Phó Thiến, chỉ vào An Tử Yên: “Chính là người đàn ông này, chỉ có một mình hắn, thấy rõ chưa? Tôi yêu hắn, cho dù hắn là nam, tôi vẫn yêu, tôi cũng yêu, yêu muốn chết. Cứu tôi với, ghen chết tôi rồi.”

Tiếng rống của Mạch Đình hấp dẫn sự chú ý của vài hộ gia đình bên cạnh, ai nấy mở cửa ra ngó sang xem náo nhiệt. Cậu đã muốn đập bình quăng vại, khi một người đã tới cực hạn, sẽ sụp đổ, tỷ như Mạch Đình hiện tại.

“Các người nhìn cái gì, chưa thấy qua người thích đàn ông à, An Tử Yên, hôn tở, để bọn họ chống mắt lên mà xem, hừ chết bọn họ, sao hả, đến cực cảnh sát tố cáo tôi a, tôi cũng muốn tuyên bố với toàn bộ thế giới này tôi hạnh phúc đến mức nào, nhưng tôi lại không thể, các người mới là đầu sỏ gây nên mọi chuyện, các người không thích hai thằng con trai ở bên nhau, các người không đồng ý hai thằng con trai ở bên nhau, nhưng đó là tình yêu, ngoại trừ làm tổn thương chúng tôi các người còn muốn cướp đoạt tình yêu nữa ư?” Mạch Đình le lưỡi với những người đó, nhả bọt, lắc lắc đầu, một khi đã bắt đầu thì không thể dừng lại, càng nói càng nhiều, nói năng lộn xộn, giống như muốn đem tất cả cảm xúc và phẫn nộ phát tiết ra ngoài.

“Hiện tại rất cuộc cũng có cơ hội, tình yêu của các người thì sao, nếu không thể khiến người ấy thích mình liền hại người ấy đến chết. Tôi chỉ muốn lặng lẽ sống cuộc sống của hai người, không muốn quấy rầy đến ai, có thể làm bạn của tôi, nhưng không thể thích tôi, đương nhiên càng không thể thích hắn.”

Mạch Đình đi tới đi lui mà vẫn chưa nói hết.

An Tử Yên đứng lúc ngăn lại Mạch Đình, cúi thấp thất lưng khiêng Mạch Đình trên vai đi xuống lầu: “Thực không ngờ, cậu còn có một mặt như vậy.” Bình thường Mạch Đình vẫn lịch sự, quy củ không ngờ đột nhiên bị bức thành một mụ đàn bà chanh chua hay chửi đổng người ta.

Phó Thiến từ đầu đến cuối đều không kịp nói câu nào, thấy Mạch Đình càng ngày càng xa, hóa ra Đình ca ca chưa từng thay đổi, vẫn đáng yêu như vậy, sự thay đổi duy nhất có lẽ chính là tình yêu của anh ấy, tranh với người kia là không có phần thắng, Đình ca ca đã không thể đứng bên cạnh giúp mình như hồi trước nữa, anh ấy đã thuộc về người khác. Cô thở dài, nhìn hàng xóm xung quanh: “Thật ngại quá, anh họ tôi mới chia tay bạn gái, uống say nên nói năng lộn xộn, mọi người đừng để trong lòng.” Ai nấy xem náo nhiệt đều trở lại phòng mình. Trước đây là anh bảo vệ em, bây giờ hãy để em bảo vệ anh một lần.

Khi đã đi được chừng 100 mét, Mạch Đình chọc chọc bả vai An Tử Yên: “Được rồi, thả tở xuống, để người ta trông thấy không hay lắm.”

“Giờ cậu mới biết để người ta trông thấy không hay lắm?”

Mạch Đình đã khôi phục bình tĩnh, bởi vì đột nhiên lên cơn ban nãy mà hồi hận không thôi, nhân loại thật sự là sinh vật đáng sợ, giây trước còn có lý chẳng ngại, giây tiếp theo liền hối hận sao bản thân lại hùng hồn như vậy.

“Vừa rồi tở có giống người điên không?”

“Không giống.”

Mạch Đình thở phào nhẹ nhõm, An Tử Yên bồi thêm một câu: “Kẻ điên còn không bằng cậu.”

“Còn không phải là bị ép buộc sao, chó nóng vội cũng nhảy tường thôi.”

“Con chó nhà cậu nhảy cũng không cao lắm.”

“Này, lại mắng tở, xem đi, phá hỏng chuyện tốt của tở, rõ ràng đã thu phục được Phó Thiến, giờ thì tốt rồi, thất bại trong gang tấc.”

“Cậu đang nhắc tới chiều cũ?”

“Ít nhất tở đây là nói dối thiện lương, so với chiều số độc ác của cậu tốt gấp mấy lần, haizz, không hiểu tại sao tiểu thiên sứ tốt bụng được thượng đế tạo ra như tở lại đi coi trọng cái tên ác ma nhà cậu.”

“Thiên sứ bị bệnh giang mai.” An Tử Yên châm chọc.

“Cút xuống địa ngục đi.” Mạch Đình đẩy đẩy An Tử Yên.

An Tử Yên sóng vai cùng Mạch Đình, Mạch Đình hít sâu một hơi, đột nhiên thấy thoải mái rất nhiều, thì ra bước đầu tiên cũng không quá mức khó khăn, xin hãy kiên nhẫn, đợi tới đờ hết gánh nặng trên vai xuống, là cậu có thể thoải mái ôm lấy tớ.

An Tử Yên đá đá mấy hòn đá bên đường nói: “Có một giây tớ nghĩ cậu đã thích người khác.”

“Sao có thể.”

“Mới phát hiện tớ chưa từng nghĩ sẽ có một ngày, cậu không yêu tớ nữa. Mạch Đình, tớ phải nói rõ ngay tại đây, cho dù cậu muốn chạy, có trời cũng phải đem cậu giữ lại bên cạnh tớ. Bởi vì, hình như tớ, đã không thể rời khỏi cậu.” An Tử Yên híp mắt nhìn mặt trời, chói chang.

Đối với Mạch Đình mà nói, lời của An Tử Yên luôn bá đạo mà êm tai.

“Vĩnh viễn cũng sẽ không có ngày đó, bởi vì yêu cậu chính là chuyện đương nhiên a. Trái tim cùng suy nghĩ đã sớm đầu hàng trước cậu, muốn bỏ đi thật không dễ.”

Rất muốn nói với cậu, tớ vui lắm, rốt cuộc biết cậu đang sợ hãi điều gì.

Đó chính là đánh mất tớ.

Thật sự rất khéo, giống y hệt với tớ.

Điều tớ sợ hãi nhất, cũng chính là đánh mất cậu.

An Tử Yên mạnh mẽ nắm tay Mạch Đình, Mạch Đình muốn trốn cũng không thoát: “Buông ra, bị người ta nhìn thấy thì làm sao?”

“Vậy cậu tiếp tục lừa bọn họ đi.” Trên đường cái An Tử Yên nắm tay Mạch Đình chậm rãi đi về phía trước.

“Không phải chuyện gì cũng dễ lừa như vậy, tớ đây đến lúc đó sẽ nói tay chúng ta bị dính nhựa cao su, hoặc tớ là nữ, nhưng ăn mặc giống con trai.”

“Tùy cậu.”

“Đúng rồi, nhân tiện nói một cậu, cậu vừa mới ghen, đáng vẻ xúc động ấy rất đáng yêu. Tớ rất thích cậu vì tớ mà biểu hiện tâm tình ra ngoài.”

“Cậu muốn chết à.”

Tay phải của cậu, tay trái của tớ, mười ngón giao nhau, triền triền miên miên.

62. Chương 62: Một Vài Chuyện Ngày Hè

Mùa hè thời tiết thực nóng bức, nóng đến mức Mạch Đình chỉ cần trông thấy chỗ râm mát liền chui ngay vào đó, vì sự kiện bệnh giang mai ngày hôm qua mà Mạch Đình bị bố mẹ mắng đến cẩu huyết lâm đầu, mẹ Mạch Đình còn quyền đâm cước đá với Mạch Đình, muốn cự tuyệt con nhà người ta cũng không nên lấy cớ như vậy, nhưng khiến Mạch Đình giật mình nhất lại là, Phó Thiển đối với chuyện cậu thích con trai không hề hé răng nửa lời, xem ra người tốt vẫn được báo đáp, Mạch Đình không nhịn được tự khen bản thân hồi trước thông minh, có thể cao tay đến thế.

Cậu đặt tay lên trước trán che khuất ánh mặt trời, còn bao lâu nữa mới đến nhà An Tử Yên a, thật là, mặt trời chết tiệt, ác độc quá thể. Kỳ thật Mạch Đình cũng không cần phơi nắng như vậy để đến nhà An Tử Yên a, còn không phải bản thân cam tâm tình nguyện đi bộ dưới ánh nắng chói chang cả quãng đường dài hay sao. Khi đến được nhà của An Tử Yên, cậu dùng sức gõ cửa, một lát sau An Tử Yên mới ra mở cửa, Mạch Đình đẩy An Tử Yên sang một bên tự rót cho mình một cốc nước đá, sau đó cởi quần áo, dùng nó lau mồ hôi: “Nóng chết tớ, mùa hè năm nay nóng thật.”

An Tử Yên đóng cửa lại: “Cậu nhìn dáng vẻ của mình kìa.”

“Dù sao dáng vẻ nào của tớ cậu cũng đã thấy hết, tớ không quan tâm.” Mạch Đình cầm quạt ngồi trên sàn nhà, phát hiện không bật điều hòa, gió thổi tới từ bên ngoài cửa sổ đều là gió nóng. Cậu cầm điều khiển bật điều hòa nhưng không thấy có phản ứng, có mất điện đâu nhỉ, rõ ràng tivi vẫn đang bật.

Mạch Đình ném điều khiển cho An Tử Yến: “Cái điều hòa này kỳ thị tớ, cậu bật đi.”

“Cậu là thằng ngốc à, điều hòa hỏng rồi, còn chưa ai đến sửa.”

“Cái gì?!” Mạch Đình giống như nghe thấy tiếng sét giữa trời quang: “Uống công tớ đến tận đây, sao cậu không nói sớm.”

“Lão tử cũng không bảo cậu đến.” Cái con người này thật không biết phải trái, tự mình chạy đến còn lái nhà lái nhái.

“Thật là, tớ vừa rời khỏi đây, cái nhà này liền chẳng ra đâu vào với đâu.”

“Vâng, vâng, cậu rời khỏi trái đất, trái đất cũng không quay nữa.”

Mạch Đình nóng đến độ không còn khí lực đấu võ mồm với An Tử Yến, cậu nằm xuống sàn nhà, lăn qua lăn lại: “Nóng quá a, cậu không cảm thấy vậy sao.”

“Cậu ồn ào như vậy đương nhiên sẽ nóng, mau đứng lên cho tớ.”

Mạch Đình cầm quạt ngồi bên cạnh An Tử Yến, phe phẩy quạt quạt cho An Tử Yến: “Nóng thì nói xừ nó đi, tớ quạt giúp cậu.”

Một lát sau, tay Mạch Đình có chút mỏi, nhưng vẫn gắng chống đỡ, An Tử Yến mặt nhăn mày nhú: “Đừng quạt nữa, tớ không nóng.”

Đúng lúc này, có tiếng rao bán dưa hấu, Mạch Đình chạy tới cửa sổ gọi với xuống dưới, sau đó rống hỏi: “Dưa hấu bao nhiêu tiền một cân.”

“Một đồng.”

“Có bớt không?”

“Nhóc à, một đồng mà cậu còn mặc cả.”

“Tôi lập tức xuống đây, chú đừng đi a.”

Mạch Đình mặc xong quần áo liền chạy xuống lầu, lát sau ôm một quả dưa hấu tròn vo đi lên, trong nhà bếp cắt quả dưa thành từng miếng nhỏ để vào đĩa, sau khi sắp xếp hết thấy, cậu ngồi xuống đất, đặt đĩa dưa lên bàn trước mặt, vừa ăn vừa xem tivi, quay sang hỏi An Tử Yến: “Sao cậu không ăn.”

“Cậu ăn là được.”

“Tớ nói thật chứ, cậu cứ như vậy là không được, cái gì cũng chê, không cao lên được đâu.”

“Cậu cái gì cũng ăn, chả cao được bao nhiêu.”

“Cậu nhắc đến mới nhớ, nếu cao hơn, tớ có thể làm công hay không.” Thật đúng là ảo tưởng.

“Cậu á? Cho dù cao thế nào, cũng chỉ là thụ mà thôi.”

“Cậu đây là đang xem thường người khác.”

“Sao hả, cậu muốn thay đổi khẩu vị?” An Tử Yến nheo mắt lại.

“Tớ chỉ là so sánh, so sánh chính là chuyện không có thực, cậu có hiểu hay không hả? Vẫn còn là sinh viên, quả nhiên không được thông minh cho lắm.”

An Tử Yến cầm miếng dưa hấu nhét vào miệng Mạch Đình: “Ăn dưa hấu của cậu đi, lắm mồm thế.”

Sau khi ăn no, Mạch Đình chùi miệng mình vào quần áo sạch sẽ của An Tử Yến, không đợi An Tử Yến kịp nói gì cười tùm tùm mở miệng trước: “Tớ biết cậu sẽ không để ý, đúng không.”

“Đừng lây bệnh giang mai cho tớ là được.”

“Cậu còn nhắc lại chuyện này làm chi.” Mạch Đình nhảy lên sôpha, cả người dán sát vào An Tử Yên, gối đầu lên chân hắn.

“Xuống dưới, nóng muốn chết.”

Mạch Đình cầm lấy cây quạt trên đất quạt quạt: “Không nóng, không nóng, tớ quạt giúp cậu sẽ không nóng, cả căn nhà nơi thoải mái nhất chính là nơi này, cậu để tớ nằm một lát.”

An Tử Yên không nói nữa, Mạch Đình vừa xem ti vi vừa ngủ thiếp đi mất, cây quạt trong tay cũng dần dần trượt xuống đất, An Tử Yên cúi đầu nhìn Mạch Đình trong lòng mình, bởi vì quá nóng, trên trán mồ hôi, An Tử Yên lấy tay lau mồ hôi cho cậu, cầm quạt nhẹ nhàng quạt gió cho Mạch Đình, gió mát lao thẳng tới Mạch Đình, khiến chân mày cậu lập tức giãn ra.

Không biết ngủ bao lâu, Mạch Đình ngẩng đầu dậy, còn chưa tỉnh táo thắc mắc mình đang ở đâu, rất nhanh cậu nhìn ra bên ngoài cửa sổ thấy sắc trời đã tối muộn, vội hô xong đời, chắc chắn sẽ bị mẹ mắng chết, cậu thất kinh đứng dậy quay đầu hướng về phía cửa, kết quả một tay không vịn ổn, Mạch Đình mất trọng tâm đập thẳng vào giữa hai chân An Tử Yên, lần tiếp xúc này cực kỳ chuẩn xác, An Tử Yên bị đau mà tỉnh, kêu lên một tiếng thống khổ, Mạch Đình nhìn xuống, sợ tới mức ngay cả mạng cũng không còn, vội vàng kiểm tra thân dưới của An Tử Yên: “Có sao không? Còn ngạnh nổi không vậy?” Tuy Mạch Đình có chút lo lắng, nhưng khóe miệng của cậu lại lộ ra ý cười phi thường không thích hợp.

An Tử Yên cúi gập người che khuất nửa thân dưới, đau đến mức không nhìn được phải xử lý: “Con mẹ nó, vỡ cha nó rồi.”

Nhân lúc An Tử Yên còn chưa khôi phục lại, Mạch Đình chạy tới cửa đeo giày vào, sau đó lại trở về bỏ nhào về phía An Tử Yên, hôn một cái lên mặt hắn: “Tớ đi trước đây, không cần tiễn.”

An Tử Yên túm lấy Mạch Đình, Mạch Đình liều mạng giãy thoát, phi như bay xuống dưới lầu, ở bên dưới rống to: “An Tử Yên, bỏ chỗ dựa hầu còn lại vào tủ lạnh, ngày mai tớ lại đến ăn.”

“Cậu quay lại cho tớ.”

“Đùa kiểu gì vậy, cậu bảo tớ quay lại, tớ sẽ quay lại chắc, tớ đâu phải thằng ngốc. Ngủ ngon, tiểu đệ đi trước một bước.”

“Mạch Đình!! Cậu chết chắc rồi.”

“Mạch Đình không nghe thấy, Mạch Đình không nghe thấy.” Mạch Đình cười cười chạy đi, dọc đường Mạch Đình luôn chạy chậm để về nhà cho kịp giờ. Khi về tới nhà đã nóng không thể chịu nổi, né tránh mẹ lái nhả ca cẩm sao lại về muộn như vậy vọt vào nhà tắm tắm nước lạnh, sau đó về mặt thích ý bước ra, quả nhiên vẫn là tắm nước lạnh thoải mái nhất. Mạch Đình an nhàn nằm trong phòng bật điều hòa đột nhiên thấy An Tử Yên thật đáng thương, tục ngữ có câu vợ chồng phải có phúc cùng chung, có nạn cùng chịu, hiện giờ có phải mình đối xử với hắn hơi quá đáng hay không. Rất nhanh, cậu lại nhớ ra một câu tục ngữ khác: vợ chồng là chim trong một rừng, tai vạ ập đến phải tự bay. Nghĩ vậy Mạch Đình an ổn ngủ thiếp đi.

Sáng sớm hôm sau, Mạch Đình liền cảm thấy giống như bị say xe, toàn thân vã mồ hôi như tắm. Đứng dậy không nổi, cậu hữu khí vô lực gọi mẹ, mẹ Mạch Đình chạy tới, thấy dáng vẻ nửa sống nửa chết của Mạch Đình chỉ biết chắc là bị cảm mạo, nhìn nhìn điều hòa: “Con bật điều hòa suốt đêm không cảm mới là lạ, cũng không biết tiết kiệm tiền điện cho lão nương.”

“Con bị cảm rồi.”

Mẹ Mạch Đình vươn tay sờ sờ trán Mạch Đình: “Không sốt cao lắm, để mẹ đi lấy thuốc, con cái thằng nhóc chết tiệt này, giữa ngày hè nóng oi bức lại bị cảm lạnh.”

Bản thân sinh bệnh mà thái độ của người nhà lại lạnh lùng như vậy, Mạch Đình chỉ có thể tìm kiếm chút an ủi nơi người yêu.

Cậu nhân lúc mẹ tìm thuốc gọi điện thoại cho An Tử Yên.

“Lại làm sao vậy?”

“Tớ, hình như tớ ốm rồi, rất nghiêm trọng.”

“Khi nào thì chết?”

“Cậu, được được được, tớ chết cũng tốt, dù sao không ai quan tâm đến tớ, có sống tiếp cũng chẳng còn ý nghĩa gì nữa.”

“Cậu không thể chết được.”

“Vì sao?” Mạch Đình chờ đợi lời ngon tiếng ngọt.

“Cậu chết, ai tới làm nền cho tớ.”

“Ta mà chết cũng không buông tha cho cậu, biến thành quỷ dọa cậu phun nước tiểu, An Tử Yên!”

Mạch Đình hao hết một tia khí lực cuối cùng, nằm ở trên giường, cam chịu như một người đã chết.

Ông trời, ông thật bất công, An Tử Yên chinh tôi nhiều lần như vậy, sao ông không dùng sét đánh chết hẳn. Không phải tôi chỉ hơi đụng vào JJ của An Tử Yên hay sao, thế nhưng lại khiến tôi bị cảm.

Bộ não tràn ngập trí tuệ và tri thức hữu dụng của tôi đụng vào cái nơi chứa đựng tình trùng vô dụng của hắn, nói đi nói lại vẫn là tôi chịu thiệt mà.

63. Chương 63: Khi Ôm Người Ta Liền Trở Nên Ôn Nhu

Sau khi mẹ Mạch Đình cho cậu uống thuốc, để cậu ngủ một giấc, nhưng Mạch Đình đã ngủ đến tận trưa mà đầu óc vẫn choáng váng nặng nề, mơ mơ màng màng mở mắt, toàn thân nóng hầm hập, không ngủ được nữa. Trong phòng khách mẹ Mạch Đình bật tiếng tivi hơi to, quả thực ồn ào muốn chết.

Mạch Đình lại nhịn không được gọi điện thoại cho An Tử Yên, suy nghĩ chỉ cần rảnh rỗi một chút, cậu sẽ nhớ ngay tới An Tử Yên. Cái tên chết tiệt vô khổng bất nhập, đang từng chút chiếm lấy tế bào não của cậu.

(vô khổng bất nhập: chỗ nào cũng nhúng tay vào, lợi dụng tất cả mọi dịp (ví với sự lợi dụng mọi cơ hội để làm điều xấu).)

“An Tử Yên, tớ thật đáng thương, ôm mà lại không có người chăm sóc.” Người ta lúc đau ôm có vẻ đặc biệt yếu ớt, nhất là những người cần tìm thấy ở những người khác cảm giác tồn tại của bản thân.

“Mẹ cậu đâu?”

“Mẹ cho tớ uống thuốc xong thì ra phòng khách xem tivi, hoàn toàn mặc kệ tớ, thật sự khiến tớ thất vọng đau khổ.” Cổ họng Mạch Đình hơi ngứa, bật loa ho khan hai tiếng, thật sự là kỳ quái, lúc ôm muốn kêu ca với An Tử Yên, nhưng không để hắn thấy mình ôm đến mức nào, miễn cho hắn phải lo lắng.

“Đã ho như vậy rồi, mau đi khám.”

“Có làm không vậy, thế mà cậu cũng nghe thấy. Như thế này thì sao?” Mạch Đình cố ý bỏ di động vào trong chăn, sau đó cách chăn nhỏ giọng nói: “An Tử Yên, cậu là tên hỗn đản.” Rồi lấy điện thoại ra: “Thế nào, có nghe được tớ vừa nói gì không, chắc không nghe thấy rồi.” Không hiểu Mạch Đình đắc ý gì khi làm việc này.

“Tớ thấy cậu là không muốn sống nữa rồi.” Ngực khí đầu bên kia không tốt.

“Lỗi tai của cậu thật quái, như thế mà cũng nghe được, thật kỳ lạ, là ảo giác của tớ phải không, chung quy vẫn cảm thấy giọng nói của cậu cách tớ rất gần, là gió đưa tiếng nói của cậu đến bên cạnh tớ sao?”

“Tớ thấy gió thổi đến mũi cậu rồi, trở thành một tên ngốc.”

“Cậu lại mắng tớ, tớ đang ôm đấy, cậu là bạn trai tớ lại không ở cạnh tớ còn chưa tính, mắng tớ gì chứ.”

“Ai nói tớ không ở bên cạnh cậu.”

“Đừng nói mấy lời kiểu như tinh thần cậu ở bên tớ.”

“Tinh thần của tớ vĩnh viễn không tồn tại cùng cậu.”

Mạch Đình nghe thấy cửa sổ có tiếng động, quay đầu liền bắt gặp An Tử Yến đang mở cửa sổ ra, một tay chống khung cửa sổ, nhảy một phát, liền thoải mái chui vào phòng Mạch Đình, di động từ bên tai Mạch Đình rơi xuống giường, An Tử Yến thấy biểu tình y như thẳng ngốc của Mạch Đình, cười tinh nghịch: “Hi _____”

Mạch Đình tát cho mình một cái, miệng lẩm bẩm: “Mau tỉnh lại đi, đừng mộng đẹp nữa.” Nhưng hai má đau đớn khiến cậu rõ ràng ý thức được đây là sự thật, rốt cuộc cậu kinh hô: “An Tử Yến!! Sao cậu lại đến đây, vạn nhất bị mẹ tớ phát hiện ra thì sao? Hơn nữa đây là tầng hai, sao cậu leo lên đây được?” Mạch Đình cũng mặc kệ thân thể còn đang suy yếu, nhảy xuống từ trên giường, nhìn ra ngoài cửa sổ, trông thấy một cái thang đặt ở đó, còn có cả Chu Cách và Ellen đang tựa vào thang hôn nhau nồng nhiệt, khi Chu Cách để tay lên hông Ellen Mạch Đình lập tức rút đầu về, nhắm mắt làm ngơ.

Mẹ Mạch Đình bị tiếng động trên lầu quấy rầy: “Mạch Đình, con làm gì trên đó thế.”

“Không, không làm gì cả, mẹ không được đi lên.” Thật đúng là giấu đầu lòi đuôi. Mẹ Mạch Đình nổi lòng nghi ngờ, muốn xem xem Mạch Đình đang làm cái quỷ gì, đi đến phòng Mạch Đình, mẹ nghe thấy tiếng bước chân, sợ tới mức kéo rèm cửa sổ lại, đẩy An Tử Yến lên giường, phủ chăn lên cả hai, bịt miệng hẳn. Mẹ Mạch Đình mở cửa ra: “Con đang làm gì vậy?”

Mạch Đình thở hổn hển từ trong chăn lộ đầu ra: “Không làm gì cả, mẹ, mẹ ra ngoài đi.”

“Sao mặt con lại đỏ như vậy?”

“Con, con đang giải quyết nhu cầu sinh lý của đàn ông, mẹ mau ra đi.”

Mẹ Mạch Đình thoáng sửng sốt, có chút xấu hổ, dù sao bắt gặp con mình tự an ủi trong phòng, là một chuyện rất ngượng ngùng, mẹ Mạch Đình rầm một tiếng đóng cửa lại: “Đang ốm mà còn thành thói tự sướng, chả biết nó nghĩ thế nào.” Mẹ Mạch Đình xuống lầu tiếp tục xem tivi. Mạch Đình xuống giường khóa kỹ cửa, rồi lại quay về nằm trên giường, trải qua một phen sức ép này tựa hồ sắp hôn mê đến nơi.

“Lý do gạt người ta của cậu sao đều hạ lưu như vậy hả.”

“Cậu đừng nói nữa.” Mạch Đình hữu khí vô lực trả lời.

An Tử Yến đặt tay lên trán Mạch Đình, mặt nhăn mày nhu: “Đứng lên, tớ đưa cậu đến bệnh viện.”

“Không cần, tớ uống thuốc rồi.” Mạch Đình ôm lấy thắt lưng của An Tử Yến, dán khuôn mặt nóng rẫy lên cổ An Tử Yến: “Thân thể của cậu rất mát, thật thoải mái, cứ để như vậy trong chốc lát đi, thuốc gì cũng không hữu dụng bằng cậu.”

“Đừng nói mấy lời ngu ngốc.”

“Cái này không phải lời ngu ngốc, mà là tâm tình.”

Mẹ Mạch Đình một lát sau lại chạy tới gõ cửa: “Đình Đình.”

“Lại làm sao nữa, con chưa giải quyết xong.”

“Mẹ muốn đi chơi bài, con ở nhà một mình không sao chứ.”

“Vâng, uống thuốc xong con thấy đỡ hơn rồi, mẹ đi đi.”

“Nếu có chuyện gì nhất định phải gọi điện cho mẹ, mẹ ở ngay đây thôi, sẽ lập tức quay về.”

“Biết rồi, mẹ đi đi, mẹ ở nhà ngược lại con không cách nào nghỉ ngơi cho tốt.”

“Được được, mẹ ra ngoài ngay đây.”

Mẹ Mạch Đình cầm túi ra khỏi nhà, An Tử Yến đứng dậy, bị Mạch Đình giữ chặt: “Cậu đi đâu vậy?”

An Tử Yến không trả lời, vào nhà tắm tìm khăn mặt nhúng qua nước lạnh, sau đó ngồi trở lại bên giường, lau mồ hôi trên mặt cho Mạch Đình: “Cho cậu hai tiếng, nếu không hạ sốt tớ liền mang cậu tới bệnh viện.”

“Nào có nhanh như vậy.”

An Tử Yến trừng mắt liếc Mạch Đình một cái: “Không cho cò kè mặc cả.”

Mạch Đình bấu môi, không tiếp tục đề tài này nữa, hưởng thụ cảm giác lành lạnh khi An Tử Yến lau mồ hôi cho mình, một cảm giác vi diệu nảy lên trong lòng, Mạch Đình ngây ngô cười: “Tớ đã mừng tượng ra cảnh cậu chăm sóc cho tớ nếu sau này tớ trở thành người sống thực vật.”

“Thế cậu có biết tình tiết như thế này không?”

“Như thế nào?”

“Đẩy xe lăn đến bên vách đá, sau đó buông tay, đó chính là kết cục của cậu sau này.”

Đối với lời nói ác độc như vậy, Mạch Đình khác với mọi khi không hề tức giận, lý luận không dứt với An Tử Yến, chỉ cười cười: “Cậu sẽ không làm thế, An Tử Yến, cậu vĩnh viễn sẽ không làm thế.”

“Chắc chắn?”

“Đúng vậy, bởi vì cậu là bạn trai ngang bướng của tớ, còn bởi vì cậu sẽ không làm tổn thương tớ.” Mạch Đình túm lấy áo của An Tử Yến, kéo về phía mình: “Chồng a, hôn một cái.”

Hai người đụng chạm cùng một chỗ, lạnh lùng của cậu, nóng bỏng của tớ, lưu lại ấn ký tình yêu cho nhau.

Thì ra, đau ốm cũng có thể khiến người ta trở nên ôn nhu. Là phần ôn nhu chỉ thuộc về An Tử Yến.

Mạch Đình không biết thiếp đi mất từ lúc nào, khi tỉnh lại đã là buổi chiều, An Tử Yến đã ngủ bên cạnh mình, ngón tay của Mạch Đình nhẹ nhàng đặt lên khuôn mặt tuần tú của An Tử Yến, nhin không được bật cười, mỗi lần yên tĩnh như vậy, sẽ cảm ơn ông trời, mình phải may mắn cỡ nào mới được hân yêu.

Mẹ Mạch Đình ở bên ngoài gõ cửa: “Đình Đình, sao rồi, có tốt hơn không, mẹ nấu chút gì cho con ăn nhé.”

Me bật dậy lao ra khỏi phòng, nhanh chóng khép cửa lại: “Mẹ, mẹ nhỏ giọng chút được không, lỗ tai con sắp điếc đến nơi rồi.”

“Rõ ràng mẹ nói rất nhỏ mà, trong người thấy thế nào.”

“Đỡ hơn rồi, mẹ đem cơm đặt bên ngoài phòng con là được, mẹ đừng hỏi, cũng đừng quan tâm, lần này con ốm muốn tùy tiện một lần, vừa chơi máy tính, vừa ăn cơm.”

Mẹ Mạch Đình thấy Mạch Đình nghiêm túc, cũng liền thuận theo ý của Mạch Đình. Khi Mạch Đình bung cơm về phòng, An Tử Yến đã tỉnh lại, lấy tay sờ sờ trán Mạch Đình, nhiệt độ đã hạ, liền đi về phía cửa sổ, Chu Cách và Ellen đã sớm không còn bóng dáng, chỉ lại cái thang, phía dưới dán một tờ giấy sửa cửa sổ, để tránh người ta hoài nghi, nhưng Mạch Đình cảm thấy như vậy càng khiến người ta nghi ngờ.

“Tớ đi đây.”

“Không ở lại thêm lát nữa à?”

“Không được.”

Trông thấy An Tử Yến mở cửa sổ, Mạch Đình xoắn xoắn ngón tay, có chút luyến tiếc. Đột nhiên bật dậy ôm lấy An Tử Yến: “Tối nay cậu ở lại đây đi.”

“Đừng vớ vẩn, không phải cậu đã đỡ rồi sao?”

“Chưa khỏe hẳn mà, thật đấy, không tin cậu sờ mà xem.” Mạch Đình cầm tay An Tử Yến đặt lên trán mình tràn ngập chờ mong hỏi: “Đúng không? Đúng không?”

An Tử Yến hết cách đành đóng cửa sổ lại, mặt không đổi sắc nói: “Sớm muộn gì cũng có một ngày bị cậu đeo bám đến chết.”

64. Chương 64: 8 Phút (thượng)

“Đi thôi, cùng ra ngoài chơi. Tôi sẽ không để ý tới cái bóng đèn nhà cô đâu.” Mạch Đình sau khi khỏi ốm đang ăn nốt chỗ dưa hấu để trong tủ lạnh.

Bạch Tiểu Tư chán muốn chết lật tạp chí: “Sáng sớm gọi tôi đến đây là vì việc này, biết thế ở nhà ngủ cho lành.”

“Tôi đây là đang cảm tạ lần trước cô giúp tôi, tích thủy tri ân đừng tuyên tương báo, chúng ta tới công viên trò chơi hay đi bơi?”

(Tích thủy tri ân đừng tuyên tương báo: ân nghĩa nhỏ như giọt nước cũng phải dùng cả con suối để báo đáp.)

“Không đi.”

“Cô đừng cự tuyệt nhanh như vậy a, ở trước mặt An Tử Yến cũng nên giữ thể diện cho tôi chứ.”

“Dì cả của tôi sắp đến.”

“Khi nào thì đến? Sao hả, bây giờ là cô gái ngoan ngoãn, còn muốn tiếp dì cả?” Mạch Đình vút một vỏ dưa vừa ăn xong, cầm lấy miếng khác tiếp tục ăn.

Bạch Tiểu Tư và An Tử Yến đồng thời liếc mắt nhìn Mạch Đình: “Hạ lưu.”

“Sao lại hạ lưu, tự nhiên mắng tôi làm chi. Dì cả của cô trông thế nào? Có phải cũng là mỹ nữ như cô không?” Mạch Đình có chút khó hiểu, không phải đang đàm luận về dì cả của cô ấy sao, bản thân có chỗ nào hạ lưu chứ.

“Nó trông như thế nào tôi không biết, tôi chỉ biết nó có màu giống thứ cậu đang ăn.”

“Rốt cuộc cô đang nói cái gì vậy?” Mạch Đình nhìn miếng dưa trong tay, dì cả của cô ấy thích mặc thành quả dưa? Đoạn đối thoại ông nói gà bà nói vịt này, càng khiến Mạch Đình cảm thấy hứng thú: “Vậy người ấy đang làm gì?”

“Nó làm gì tôi không biết, tôi chỉ biết nó chuẩn bị phi lưu trực hạ tam thiên xích.”

(Phi lưu trực hạ tam thiên xích: Trích từ bài thơ “Vọng Lư sơn bộc bố” của Lý Bạch, nghĩa là :Thác nước chảy như bay xuống từ ba ngàn trượng)

“Rốt cuộc cô có trả lời câu hỏi của tôi hay không.”

“Tôi đang trả lời đấy thôi.”

Mạch Đình cảm thấy bản thân quả thực không cách nào câu thông với Bạch Tiểu Tư, quay sang hỏi An Tử Yến: “An Tử Yến, cậu có quen dì cả của cô ấy không?” “Đừng hỏi lão tử vấn đề ghê tởm ấy.”

“Hai người các người mắng tôi, cẩn thận tôi trở mặt. Không phải chỉ là dì cả thôi sao, có gì mà phải giữ bí mật, chẳng chịu nói cho tôi biết, chẳng lẽ dì ấy làm gián điệp chắc, hai tên quỷ hẹp hòi, vậy nơi dì ấy ở có thể nói cho tôi biết được chứ.”

Bạch Tiểu Tư rút một cái băng vệ sinh ra đưa tới trước mặt Mạch Đình: “Nó ở đây.”

Mạch Đình nhìn băng vệ sinh trước mắt mình, bấy giờ mới phản ứng lại, đưa hẩu trong miệng phun hết ra ngoài, vội vàng ném dưa hẩu vào thùng rác đồng thời quát: “Cô thật ghê tởm, ghê tởm dã man, tôi sắp ới đến nơi rồi, cứ nói hần ra có phải xong không, lại còn đặt biệt danh, dì cả cái con khỉ, không thấy ngượng với dì cả thật của cô à.” Mạch Đình phát điên.

Bạch Tiểu Tư nhún nhún vai tỏ vẻ chẳng sao cả: “Please, ai chả biết Tiểu Hồng chính là dì cả, do cậu ngốc cứ hỏi tiên tục đấy chứ.”

“Cô đừng đặt biệt danh cho cái đó nữa.” Cái tên Tiểu Hồng càng dễ dàng khiến Mạch Đình liên tưởng tới dưa hẩu vừa ăn.

“Phản ứng kịch liệt như vậy làm gì, mẹ cậu, chị của An Tử Yến, bạn gái trước của cậu, em gái tự nhận của cậu, tất cả đều có, sao mà phải kinh ngạc, chẳng phải cậu cũng ngày ngày ở trong Tiểu Hồng sao?”

“Cô đừng nói nữa, không đứng đắn.” Mạch Đình bịt tai lại không muốn nghe chữ nào có liên quan đến Tiểu Hồng nữa.

“Hôm nay tôi không rảnh, tôi với bạn phải đến tham gia hẹn hò 8 phút.”

“Hẹn hò 8 phút là gì?” Mạch Đình bị cái tên này hấp dẫn, lại nổi lên hứng thú.

“Bạn không biết à? Chính là một trò chơi thân cận, hai người ngồi chung một bàn với nhau trong vòng 8 phút, xem xem ấn tượng ra sao, sau khi hết 8 phút thì lại đổi bàn, tiếp tục ngồi chung bàn với người khác, cuối cùng điền vào một tờ phiếu, vừa lòng với ai nhất, nếu đối phương cũng ghi tên cậu, thì hẹn hò thành công.”

“Nghe có vẻ rất thú vị.”

“Đương nhiên, đáng tiếc cậu không có gan đi.” Bạch Tiểu Tư liếc mắt nhìn An Tử Yến một cái.

Mạch Đình cũng quay đầu lại nhìn An Tử Yến, đưa ra lời thỉnh cầu cực kỳ lớn mật: “An Tử Yến, dù sao chúng ta cũng không có gì để làm, đi chơi chút thế nào? Là giả thôi mà, thể nghiệm chút cũng không tồi.”

“Đừng có mơ.”

“Đừng nhỏ mọn như vậy a, tớ rất độ lượng nha, đi kết bạn thôi mà, tớ từ trước tới nay chưa thử bao giờ, muốn được mở rộng tầm mắt.”

“Không được.” Không có việc gì làm liền chơi trò thân cận, quả thực chính là tật xấu.

“Tớ tin cậu sẽ không coi trọng người khác, cậu cũng phải tin tớ a, chẳng nhẽ cậu không tự tin vào bản thân mình?” Mạch Đình khích tướng.

“Tớ không muốn tham gia vào cái trò thiếu muối đó.” Một câu này, như đánh cho người ta một gậy, Bạch Tiểu Tư ở bên cạnh nói giúp cho Mạch Đình: “Chồng trước, anh phải thử một lần a, chỉ là chơi đùa thôi mà, Mạch Đình là một người rất tự ti, chẳng lẽ anh muốn cậu ấy cứ mãi như vậy, phải để cậu ấy tiếp xúc với thế giới bên ngoài nhiều hơn a, anh đem cậu ấy nhốt trong nhà, cả đời chỉ biết đến một mình anh thôi sao, vậy cậu ấy sẽ càng ngày càng thu mình lại, coi anh là chỗ dựa duy nhất, do đó đánh mất khả năng tự lực, nếu một ngày nào đó anh xảy ra chuyện gì, hoặc gặp phải tình huống đặc biệt không thể chăm sóc cho cậu ấy, anh định để cậu ấy chờ đến lúc anh trở về hay sao, cứ thế tiêu tụy mà chết đi?” Không phải chỉ là một trò chơi thôi sao, sao lại nghiêm trọng hóa vấn đề nên rồi. Kỳ thật Bạch Tiểu Tư muốn trông thấy An Tử Yến xấu mặt, không hiểu tại sao, An Tử Yến càng khó chịu, Bạch Tiểu Tư càng vui vẻ, cũng chẳng hiểu cái loại tâm lý biến thái này được hình thành từ lúc nào.

“Em nói đến trò thân cận hay là đến bác sĩ tâm lý.” An Tử Yến hoàn toàn bất vi sở động.

Bạch Tiểu Tư trao đổi ánh mắt với Mạch Đình, Mạch Đình mất hứng khoanh tay: “Tớ mới khỏi ốm cậu liền đối xử như vậy với tớ, khi ấy cậu hiểu lầm tớ và Chu Lệ ở bên nhau, khiến tớ đau lòng muốn chết, còn phải chuyển trường. Cậu thì vô duyên vô cớ mất tích, cậu có biết tớ khổ sở đến mức nào không, bị bạn học thóa mạ, bị thầy giáo phê bình, vất vả lắm cậu mới quay lại, cũng cấm tớ làm cái này, không cho phép làm cái kia, chỉ đi chơi chút thôi mà, có phải là thật đau.” Thật sự là dóc cặn vốn liếng.

Bạch Tiểu Tư cũng theo đó phụ họa: “Chúng ta ở bên nhau bốn năm, anh lại vì em ra nước ngoài và muốn ở bên người thứ ba, vừa gọi điện liền đá em, anh có biết em bị An Tổ, bố mẹ em, bố mẹ anh dẫn vật đến thăm không? Anh chưa từng cảm ơn em. Đó là điều mà em đáng được nhận mà.”

An Tử Yến ngược nhìn trời trở mình xem thường: “Đời này lão tử nào mọc nấm rồi mới quen biết với hai người.”

Đây chính là biểu thị sự đồng ý, Mạch Đình vui vẻ chạy đi thay quần áo, tuy nói là giả, nhưng không thể đánh mất thể diện bản thân, chốc nữa không ai chọn mình, thế thì thật xấu hổ. Mạch Đình bởi vì một trò nhỏ nhỏ này mà hưng phấn, cậu từ trước tới nay chưa từng tham gia loại chuyện như vậy bao giờ, cũng muốn lĩnh hội tư vị trong đó.

An Tử Yến vẻ mặt khó chịu đứng ở cửa hội sở, nhìn ai cũng ăn mặc chải truốt, thật muốn quay đầu về nhà. Sao mình lại đồng ý tham gia cái trò chơi ngu ngốc này chứ.

Cũng đúng, cặp đôi chạy tới tham gia quả thực không nhiều, huống chi đôi này lại toàn là nam.

Bạch Tiểu Tư hỗ trợ điền vào phiếu, bạn của cô cũng tới rồi, chính là Hồ Anh gặp ở bữa tiệc sinh nhật của Ellen, cô ấy trông thấy An Tử Yên và Mạch Đình thì rất ngạc nhiên, sau khi được Bạch Tiểu Tư giải thích liền hiểu rõ, bất quá cô không nghĩ An Tử Yên lại độ lượng như vậy, mang Mạch Đình đến tham gia trò này, Bạch Tiểu Tư ở bên cạnh giúp cô giải đáp nghi vấn, hẳn có thể đồng ý cho Mạch Đình đến đây, nhưng nếu Mạch Đình mà có mắt đưa mày lại với ai thì tập xác định.

Có một cô gái bước tới, giải thích quy củ với mọi người: “Xin mời nhóm các bạn nam tìm vị trí ngồi, sau 8 phút, các bạn nam sẽ ngồi yên, các bạn nữ thay phiên đổi chỗ, chúng tôi sẽ phát cho mỗi người một tờ phiếu, có thể cho điểm với từng đối tượng gặp mặt, điểm càng cao, thì cơ hội thành công càng lớn, đương nhiên nếu không chọn được ai ưng ý cũng có thể bỏ quyền, vậy giờ xin hãy ngồi vào chỗ của mình.”

Mạch Đình giúp An Tử Yên không tình nguyện ngồi vào một chỗ, ẩn hẳn ngồi xuống xong, bản thân cũng ngồi ở cái bàn ngay cạnh hắn, có thể tùy thời quan sát nhất cử nhất động của hắn, một tiếng chuông vang lên, nhóm nữ bắt đầu tỏa ra, cứ như vậy quang minh chính đại cho điểm bọn họ, nhìn các cô ấy từng người từng người một thay phiên nhau ngồi trước mặt mình, Mạch Đình cảm giác bản thân là hoàng đế đang tuyển phi. Thật sự rất ưu việt, hóa ra thế giới này vẫn còn phần khích đến vậy.

Mạch Đình đều tự giới thiệu mình trước, sau đó hai bên nói về sở thích, tâm sự chuyện thường ngày, rồi vùi đầu cho điểm, số 1 tóc rất đẹp, số 2 trang điểm quá đậm, số 3 luôn lấy tay gãi dưới nách, số 4 buổi sáng chưa rửa mặt, vẫn còn dử mắt, sau đó cậu quay đầu lại dòm An Tử Yên, An Tử Yên đã gần như mất bình tĩnh muốn lật bàn đến nơi rồi, cô gái ngồi đối diện vẫn rất cẩn thận dò hỏi: “Anh đang làm nghề gì?”

“Sao phải nói với cô?”

“Vậy anh thích kiểu người như thế nào?” Cô gái vẫn kiên trì, dù sao gặp được một anh đẹp trai thế này, không thể buông tha một tia hy vọng.

“Dù sao cũng không phải cô.”

Cô gái không tức giận, như cũ cười tủm tỉm: “Có phải hôm nay gặp chuyện không vui? Có thể nói cho tôi nghe thử xem a.”

“Cô ngồi ở trước mặt khiến tôi rất không vui.”

Tuy An Tử Yên nhất nhất đều trả lời các câu hỏi của cô gái, nhưng lại cực kỳ bất lịch sự, cô gái đỏ mặt xấu hổ trầm mặc, ngay cả Mạch Đình cũng hết chịu nổi, lặng lẽ nghiêng người nhỏ giọng nói: “Thái độ quá quái như vậy, sẽ không ai chọn cậu đâu, đến lúc đó phiếu bầu của tớ so với cậu sẽ cao hơn, hê hê, tớ có thể mở mày mở mặt rồi.” Thật không biết cậu tới tham gia trò này với mục đích gì.

An Tử Yên đẩy đầu Mạch Đình về: “Vị tiên sinh này, xin đừng châu đầu ghé tai ở đây.” An Tử Yên căn bản không muốn tiến hành loại đối thoại nhằm chán này với Mạch Đình.

Bạch Tiểu Tư ngồi xuống trước mặt Mạch Đình, Mạch Đình kéo cái bàn cách xa An Tử Yên một chút, sau đó ghé sát vào Bạch Tiểu Tư: “Tiền bối, thỉnh giáo người một việc.”

“Nói.”

“Cô cùng An Tử Yên ở bên nhau bốn năm, có biện pháp nào thuần phục hắn không, mỗi lần đều là tôi mắc vạ.”

“Nếu tôi mà có, còn đến phiên cậu chắc?”

“Không phải cô cũng chẳng chịu thua kém sao, hẳn có nhược điểm trí mạng gì không.”

“Có a, chính là cậu.”

“Xì, tôi không phải nhược điểm của hắn, tôi là bảo bối của hắn, xem ra dựa vào cô không có mấy hy vọng, phải tự thân vận động thôi, đợi tôi tìm được nhược điểm của hắn, sẽ cho hắn một kích trí mạng.”

“Ví dụ?”

“Ví dụ như nếu hắn sợ gián, tôi sẽ bắt một con, dọa hắn sợ tới mức hét chói tai. Một ngày nào đó phải khiến hắn ngoan ngoãn nghe lời tôi nói, sẽ không châm chọc tôi, không chinh tôi.”

Tiếng chuông lại vang lên, Bạch Tiểu Tư vỗ vai Mạch Đình: “Đến lúc chết cũng không có ngày đó.”

Bạch Tiểu Tư ngồi xuống trước mặt An Tử Yến, Mạch Đình kéo bàn lại gần chút, nghe xem hai người họ nói gì.

“Chồng trước, mới này Mạch Mạch nói với em, cậu ấy muốn tìm nhược điểm của anh, sau đó chính chết anh, còn muốn làm công, khiến anh ngoan ngoãn nghe lời, rồi tra tấn anh, cho anh muốn sống không được, muốn chết không xong.”

Mạch Đình đứng bật dậy: “Nói vậy, tớ mới không nói như vậy, cô ấy vu oan giá họa.” Khiến cô gái ngồi đối diện cậu hết hồn. Mạch Đình trầm nghĩ, giây trước mới nêu ra kế hoạch, giây sau đã bị bán đứng.

65. Chương 65: 8 Phút (hạ)

“Cậu nhất định phải tin tớ, tớ từ trước tới nay chưa bao giờ nhắc đến việc mình phải làm công, cô ấy hoàn toàn bóp méo sự thật.” Mạch Đình càng nói càng kích động, sợ An Tử Yến hiểu lầm mình.

“Cậu không có thiên phú làm công. Sao giờ lại muốn vùng dậy khởi nghĩa?”

“Tớ không có, tớ chỉ thỉnh giáo tiền bối về việc phải sống chung với cậu thế nào.”

“Hiện tại cậu thấy khó khăn khi sống chung với tớ?”

Mạch Đình nói thế nào cũng không đấu lại được An Tử Yến, quyết định liền lảng sang chuyện khác: “Hiện tại là thân cận, nói mấy cái đó làm chi, thật sự chẳng ra đầu vào với với đầu.”

“Về nhà nói sau.”

Mạch Đình ngồi xuống, nói với cô gái trước mặt: “Ngại quá, chúng ta tiếp tục.”

“Anh, các anh rốt cuộc có quan hệ gì?” Cô gái tò mò hỏi.

“Thế mà không nhận ra? Là quan hệ giữa Hoàng Thượng và thái giám.” Bạch Tiểu Tư bổ sung.

Mạch Đình trừng mắt liếc Bạch Tiểu Tư một cái: “An Tử Yến không phải là thái giám.”

“Không phải cậu nghĩ mình là Hoàng Thượng đấy chứ.”

Thấy đề tài càng ngày càng xa, Mạch Đình hắng hắng giọng: “Xin bàn bên cạnh chú ý một chút, không nên ảnh hưởng đến người xung quanh.”

Bạch Tiểu Tư nhún nhún vai, sau đó mị nhãn như tớ nhìn An Tử Yến: “Honey, chúng ta đây hảo hảo thân cận, em tên là Bạch Tiểu Tư, thân thể khỏe mạnh, tình trạng sinh dục vô cùng hoàn mỹ, nhớ rõ phải chọn em nha.” Dứt lời ngón tay nhẹ nhàng đặt lên mu bàn tay của An Tử Yến vuốt ve.

Quả thực là châm chọc mãnh liệt, Mạch Đình ở bên cạnh tức giận đến đỏ mắt, móng tay cào bàn, nhìn chằm chằm cái tay đang vẽ loạn kia, hận không thể xông lên phía trước cắn đứt. An Tử Yến nhìn Bạch Tiểu Tư: “Hoàn mỹ đến mức độ nào? Anh cho em một cái bút máy, em có thể sinh ra bút máy con?”

Bạch Tiểu Tư cười đến hoa lá tung bay: “Ai da, anh nói cái gì vậy, quỷ sứ, ghét quá đi.”

“Đừng phát tao ở đây.” An Tử Yến lạnh lùng nhìn chằm chằm Bạch Tiểu Tư.

Đã hết giờ, cũng gần kết thúc rồi, Bạch Tiểu Tư vừa đứng dậy, Mạch Đình liền ngồi xuống trước mặt An Tử Yến, người tổ chức đi tới: “Ngại quá, hai vị tiên sinh, các anh...”

Bạch Tiểu Tư ngồi vào vị trí của Mạch Đình giải vây: “Các người cũng không có quy định chỉ có nam với nữ a, hơn nữa chẳng ai để ý đâu.” Dứt lời Bạch Tiểu Tư hư tình giả ý nháy mắt với cô gái đối diện, cô gái liền đỏ bừng cả mặt. Người tổ chức cũng thấy không có vấn đề gì cả, lui ra.

“Xin chào, tôi là số 12, tôi tên là Mạch Đình, chòm sao của tôi là Song Tử, song thân đều khỏe mạnh, tôi không thích ăn rau thơm, uống cà phê không thích thêm đường, không thích ăn mướp đắng, không thích mấy đồ lèo lẹt, sẽ khiến tôi toàn thân không thoải mái, thân thể vô cùng tráng kiện, tâm tính rất tốt, giắc

mộng lớn nhất là trở thành nhà giàu mới nổi, cho nên mỗi ngày đều mua xổ số. Tạm thời mới nghĩ được nhiều đó, còn cậu thì sao?”

An Tử Yến giống như trông thấy thẳng diên nhìn Mạch Đình, Mạch Đình tiếp tục nói: “Thế nào, có thấy quen tai hay không, chẳng ngờ đã lâu như vậy rồi, thật may mắn, cho dù thời gian trôi đi, chúng ta vẫn không thay đổi.”

An Tử Yến lắc đầu: “Cậu đã không còn là cậu lúc trước.”

“Sao cậu lại nói như vậy, tớ già đi hay béo lên, cậu mau giải thích rõ ràng cho tớ.”

“Lúc trước cậu là xử nam, giờ đã tàn hoa bại liễu.”

Câu này vừa thốt ra, Mạch Đình thiếu chút nữa tức giận đến hộc máu, ở dưới bàn đá chân An Tử Yến: “Cậu lại nói mấy lời này, cũng không biết do tên vương bát đần nào làm hại. Cậu trả đây, trả lại tấm thân xử nam cho tớ, cậu cái tên vong ân phụ nghĩa này.”

An Tử Yến tiếp tục lắc đầu, cầm bút, xoẹt xoẹt vài đường trên tờ phiếu: “Xem ra chỉ có thể cho cậu điểm thấp nhất, thái độ cực kỳ có vấn đề.”

Mạch Đình giằng lấy bút của An Tử Yến: “Đừng a, cho tớ điểm cao nhất, đến lúc đó chọn tớ.”

“Vì sao phải chọn cậu?”

“Câu hỏi kiểu gì thế, cậu hôn tớ, thượng tớ, còn không chọn tớ? Cậu có đạo đức cơ bản không hả.”

“Tớ mà có đạo đức thì đã không hôn cậu, thượng cậu.”

“Cậu, được, nếu không chọn tớ, sau này đừng hòng hôn tớ, thượng tớ.”

“Tớ không hôn cậu, thượng cậu, cậu có thể chịu được?”

Bạch Tiểu Tư ở bên cạnh ho khan nhắc nhở hai người: “Phạm vi nói chuyện của các cậu có thể rộng thêm chút hay không?”

Mạch Đình ngượng ngùng đè thấp âm lượng: “Cậu nếu không chọn tớ, từ nay về sau tớ sẽ niệm phong mộng lại, rời khỏi giang hồ, cho cậu không chỗ tìm mộng.”

“Ở bên cậu càng lâu, tớ càng tin tưởng vững chắc, cậu tuyệt đối không phải người đứng đắn.”

“Còn không phải do cậu bức tớ.” Mạch Đình học theo Bạch Tiểu Tư vẽ loạn lên mu bàn tay của An Tử Yến: “Cậu không chọn tớ còn có thể chọn ai?”

“Cậu hao hết tâm tư kéo tớ đến đây là vì muốn tớ chọn cậu?”

“Ý nghĩa không giống nhau.”

8 phút qua đi, người tổ chức thu hết phiếu lại, rất nhanh đã có kết quả, An Tử Yến chẳng buồn nghe, cúi kính lấy chìa khóa xe đi về phía cửa, lúc này người tổ chức lên tiếng: “Xem ra người chọn An Tử Yến tiên sinh rất nhiều, có điều An tiên sinh tựa hồ không vừa lòng với các bạn nữ, chọn bạn nam số 12 Mạch Đình.” Có rất nhiều người kinh ngạc nhìn Mạch Đình, Mạch Đình ngượng ngùng cười cười với họ.

“Nhưng mà Mạch Đình tiên sinh lại chọn bạn nữ số 9 là Bạch Tiểu Tư tiểu thư.” Lời này vừa ra, Bạch Tiểu Tư và Hồ Anh đều ngây ngẩn cả người, chỉ có Mạch Đình vẫn đứng nguyên tại chỗ tươi cười. An Tử Yến từ cửa quay trở lại, nhìn chằm chằm Mạch Đình.

“Thế nhưng Bạch Tiểu Tư lại chọn An Tử Yến tiên sinh, thật đúng là phức tạp a, hôm nay thật đáng tiếc, xem ra không có đôi nào thành, các vị phải đợi đến lần sau, chúng tôi sẽ tổ chức vào chiều mai, hôm nay kết thúc tại đây.” Bạch Tiểu Tư thở dài nhẹ nhõm, may mà mình chọn An Tử Yến, xem ra Mạch Đình không muốn sống nữa, hay bị An Tử Yến chiều hư rồi?

Mọi người lập tức giải tán, trong hội sở dần dần chỉ còn lại vài người.

Mạch Đình cười đến sái quai hàm: “Ha ha, lần này cuối cùng cũng chinh được cậu, tự mình đa tình chọn tớ, kết quả tớ chọn người khác, thật mất mặt, cười chết tớ, An Tử Yến a An Tử Yến, cậu cũng có ngày hôm

nay.” Mạch Đình càng nói càng cảm thấy thống khoái, không chú ý đến An Tử Yến bên cạnh sắc mặt càng ngày càng khó coi.

Ngay cả Bạch Tiểu Tư và Hồ Anh cũng phải hít một hơi lãnh khí, Mạch Đình sắp gia nhập đội quân cảm tử rồi, trước mặt nhiều người như vậy mà dám chinh An Tử Yến.

Mạch Đình cười đến chảy nước mắt: “Ai bảo cậu lần trước nhét tờ vào cái xe giảm béo ấy, khiến tớ bị lãng nhục ít nhiều, tiểu tử, hại người chung quy sẽ hại đến mình, đạo lý này cậu hiểu chứ.”

“Cậu cảm thấy đùa như vậy rất vui?” An Tử Yến lạnh lùng hỏi.

Mạch Đình bị khẩu khí lạnh lùng dọa sợ, ngừng cười: “Cậu tức giận?”

“Cậu thấy thế nào, tớ nên cùng cười với cậu chắc? Cậu chọn cô gái khác tớ nên vui vẻ thay cậu?”

“Tớ, tớ không có ý này.”

“Vậy ý cậu là gì?”

Bạch Tiểu Tư ở bên cạnh nói đỡ: “Chồng trước, quên đi, Mạch Đình chỉ muốn đùa một chút với anh thôi.

An Tử Yến chẳng thèm nghe, xoay người bước đi, Mạch Đình từ phía sau ôm lấy hắn: “Tớ chỉ đùa chút thôi mà, đừng cho là thật.”

An Tử Yến đẩy Mạch Đình ra: “Mạch Đình, cho dù cậu bảo tớ chọn bao nhiêu lần, tớ đều chọn cậu, còn cậu thì sao? Thích chọn người khác đến thế sao, vậy cậu cùng cô ta ở bên nhau đến già đi.” Dứt lời đi ra cửa, ngồi vào xe rồi lái xe đi thẳng, Mạch Đình chưa từng nghĩ tới cảnh này, cậu kích động giải thích với Bạch Tiểu Tư: “Hắn chinh tôi nhiều lần như vậy tôi chưa từng tức giận, tôi nào biết chinh lại hắn một lần, hắn lại, tôi thật sự không biết.” Bạch Tiểu Tư nhìn Mạch Đình hốc mắt phiếm lệ, an ủi vỗ vai cậu, có chút khó hiểu, kỳ quái, bình thường An Tử Yến không phải người hẹp hòi như vậy, sao đột nhiên lại tức giận đến mức này.

Mạch Đình tự bắt xe về nhà An Tử Yến, tâm loạn như ma, không ngừng trách cứ bản thân sao lại đùa giỡn như vậy, càng nghĩ càng cảm thấy mình sai, An Tử Yến chọn mình, mà bản thân lại trước mặt mọi người chọn cô gái khác, nếu mình là An Tử Yến cũng sẽ tức giận, Mạch Đình còn kém chưa cho mình vài cái bạt tai, sao mình lại trở thành một người độc ác như vậy. Khi cậu mở cửa nhà ra, phát hiện An Tử Yến đang nằm trên sôpha, nghiêng người, lưng hướng ra ngoài, Mạch Đình không trông thấy mặt hắn, nhưng có thể tưởng tượng ra bi thương của hắn, cậu cúi đầu sám hối: “Xin lỗi, tớ đã biết bản thân kém cỏi đến mức nào, lại đùa giỡn với cậu như vậy, tớ ấu trĩ, tớ không phải người, tớ chưa từng nghĩ cho cậu, cậu đã nói, cậu mỗi lần đều cọn tớ, chưa từng chọn ai khác, mà tớ thì...”

An Tử Yến không đáp lại.

Mạch Đình nói tiếp: “Tớ biết cậu nghe thấy, tớ đã giải thích, sao cậu không chịu tha thứ cho tớ, An Tử Yến, xin cậu nói một câu tôi, cho dù mắng tớ cũng được.”

Không có đáp lại.

Cuối cùng Mạch Đình bỏ nhào vào đùi An Tử Yến: “An Tử Yến! Đừng không để ý đến tớ.”

66. Chương 66: Đến Gặp Phụ Huynh Thì Thế Nào

An Tử Yến xoay người lại, bỏ tai nghe nhạc mp3 ra, vẻ mặt như không có việc gì nhìn Mạch Đình: “A, cậu đã về rồi.”

Mạch Đình ngẩng đầu, nước mắt đang chuẩn bị lặn lẽ rơi xuống liền chảy ngược vào trong, cậu đã về rồi? Cậu mở đầu kiểu gì thế này.

“Cậu, mới nãy cậu, này, cậu không tức giận?”

“Tức giận cái gì?”

Ban nãy chẳng lẽ mình nằm mơ, không thể nào a.

“Khi ở hội sở, không phải cậu ——” Mạch Đình càng lúc càng không hiểu đang xảy ra chuyện gì, chẳng lẽ An Tử Yến có bệnh tâm thần phân liệt?

An Tử Yến ngồi dậy đặt máy nghe nhạc lên bàn, nói đến vân đạm phong khinh: “Tớ chỉ đùa chút thôi, đừng coi là thật.”

Tớ chỉ đùa chút thôi, đừng coi là thật. Tớ chỉ đùa chút thôi, đừng coi là thật.

Những lời này y như ma chú quanh quẩn bên tai Mạch Đình, xoay cho Mạch Đình choáng váng đầu óc, thật lâu sau mới hồi phục lại tinh thần, bản thân một lần nữa, lại một lần nữa bị An Tử Yến chinh, cậu cầm trong tay cái gì đó ném vào người An Tử Yến: “Cái tên thối nát nhà cậu, cậu nhảm chán hết trò để chơi rồi phải không, ấu trĩ a ấu trĩ, dùng cái chiêu chết tiệt này, cậu không sinh được con trai, sinh con gái không có ngực.”

An Tử Yến tiếp được từng món đồ Mạch Đình ném tới: “Chú ý hình tượng chút.”

“Ở bên cạnh cậu không có cái gọi là hình tượng, có phải lão tử mệnh hèn nên trời sinh bị cậu chinh hay không, lão tử cũng sẽ thực sự tức giận, cậu chờ đấy, chờ đến lúc gặp phải cậu nữ nhân xấu nhất trên thế giới này.” Mạch Đình luôn luôn có một khuyết điểm rõ ràng, khi tức giận chữ người ta sẽ trở nên không kiêng nể gì.

Lúc Mạch Đình chuẩn bị lên cơn tiếp, An Tử Yến đột nhiên lại mở miệng: “Ban nãy ông nội gọi cho tớ, bảo tớ ngày mai mang cậu đến gặp ông.”

“Cậu đi mà mang chó về, tớ không rảnh.” Mạch Đình vừa nói xong câu này, đại não mới tiếp thu được tin tức, động tác khựng lại, giống như tivi bị ấn nút tạm dừng, tất cả động tác đều ngừng giữa chừng.

“Cậu, cậu gạt tớ.”

“Tớ khi nào thì gạt cậu.”

“Cậu lúc nào cũng gạt tớ.” Có điều An Tử Yến chưa bao giờ lấy người trong nhà ra đùa giỡn, việc này, hình như là thật.

Mạch Đình liền trở nên luống cuống, ôm mặt, đi qua đi lại trong phòng khách: “Sao đột nhiên như vậy, tớ phải làm gì bây giờ, cần chuẩn bị cái gì không? Ông nội cậu thích gì? Ghét cái gì? Tớ mặc gì thì thích hợp? Mang quà như thế nào mới thỏa đáng.”

“Cậu khẩn trương như vậy làm chi, ông cũng không ăn thịt người.”

“Có thể dạy dỗ ra cái tên chết tiệt nhà cậu, nói không chừng sẽ ăn thịt người.”

“Vậy cậu mang một ít thịt đến cho ông đi.”

“Đừng giỡn, hiện tại là gặp phụ huynh, cậu đứng đắn một chút cho tớ.”

“Được được, cậu tự mình chuẩn bị đi.”

Mạch Đình cả đêm không ngủ ngon giấc, về đến nhà cậu liền lên mạng tra kiểu tóc và kiểu quần áo mà người già thích, đi cắt tóc và mua quần áo mới, sáng sớm hôm sau cũng chuẩn bị mua hoa quả và lẵng hoa. Tuy hết thấy đều đã an bài thỏa đáng, nhưng cậu vẫn lo lắng, ông nội của An Tử Yến cậu đã từng nghe nói đến rất nhiều lần, là người nuôi dạy An Tử Yến lớn khôn, là người thành toàn cho mình và An Tử Yến, bản thân không thể phụ tấm lòng của ông.

Cứ như vậy cậu tự gây sức ép cho mình đến quá nửa đêm mới mệt mỏi ngủ thiếp đi, hôm sau không cần đồng hồ báo thức đã tỉnh dậy, bố mẹ còn đang ngủ, cậu để lại tờ giấy nhắn trên bàn, sau đó soi gương rồi ra ngoài. Mua xong cả đồng đồ mới chạy tới nhà An Tử Yến, sáng sớm An Tử Yến còn đang ngủ.

Mạch Đình đẩy đẩy An Tử Yến: “Mau tỉnh dậy, chúng ta khi nào thì đi, không được đến muộn, phải tạo ấn tượng ban đầu thật tốt.”

An Tử Yến mở mắt, đánh giá Mạch Đình: “Cậu mặc như Tôn Trung Sơn làm gì?”

“Cậu thì biết cái gì, người già đều thích kiểu này, so ra có vẻ trang trọng, kính cẩn hơn.”

“Đủ kính cẩn, tay kẹp thêm tài liệu là thành vĩ nhân rồi.”

Mạch Đình đi tới đi lui trước gương: “Cậu cảm thấy như vậy không đẹp?”

“Mặc nhiều thế cậu không thấy nóng à?”

“Đến gặp ông nội cậu đó, ai rảnh mà quan tâm nóng hay không nóng.”

“Tùy cậu.” An Tử Yến lật mình tiếp tục ngủ. Mạch Đình vẫn đứng trước gương, luyện tập tươi cười, sau đó vươn tay ra: “Xin chào, ông nội, cháu là Mạch Đình, không được không được, trông ngu quá.”

“Ông nội, gần đây thân thể thế nào, có gì không thoải mái không. Vớ vẩn, đây là rửa người ta chứ còn gì.”

“Ai da, ông nội, cháu còn nghĩ là anh trai của An Tử Yến, sao lại trẻ như vậy. Không được, quá mức giả tạo, tuyệt không chân thành.”

“Ha ha, An Tử Yến là cháu của ông, ha ha ha ha. Càng giống thằng ngốc, có gì mà buồn cười chứ, rốt cuộc phải làm sao bây giờ.”

“Ngu ngốc.” An Tử Yến ở trong chăn nhỏ giọng nói.

“Cậu không giúp tớ, còn mắng tớ? Nếu ông nội cậu không thích tớ, không đồng ý cho chúng ta bên nhau thì làm sao bây giờ, đó là vấn đề cực kỳ nghiêm trọng.”

An Tử Yến rời giường, bị Mạch Đình quấy rầy đến ngủ không yên.

Mạch Đình đứng trước mặt An Tử Yến tạo một tư thế gợi cảm: “Xin chào, cháu là Mạch Đình, cháu là người tốt, cậu cảm thấy thế nào?”

An Tử Yến nhìn tư thế và nụ cười cứng đờ của Mạch Đình: “Rất giả tạo.”

“Cậu thật xoi mói.”

“Bộ dáng của cậu vốn đã khiến người ta thích rồi, cứ như vậy thôi.”

Mạch Đình hoàn toàn không dự đoán được An Tử Yến đột nhiên lại nói thế, có chút bất ngờ, mặt đỏ đánh An Tử Yến: “Cậu nói cái gì vậy a, sáng ra đã tuôn mấy lời ân ái, vốn đã rắc rối, cậu còn thêm phiền, không hiểu chuyện.” Thực ra, hiện tại tim Mạch Đình đang đập như nổi trống.

An Tử Yến nhún nhún vai thay quần áo, Mạch Đình lại hỏi: “Cậu thật sự cảm thấy tớ được người ta yêu mến?”

“Bằng không sao tớ lại thích cậu.”

Mạch Đình lắc đầu không thể tin được, hôm nay không phải sinh nhật của mình, mình cũng không ốm, có phải An Tử Yến ăn nhầm thuốc rồi không, cậu xác nhận lại một lần nữa: “Vậy cậu thích tớ ở điểm nào?”

“Rất nhiều, ưu khuyết điểm của cậu tớ đều thích.”

Mạch Đình ngã xuống giường, vắn vẹo: “Tớ không chịu nổi nữa, sắp ói, cậu quả nhiên không thích hợp với lời nói dịu dàng, mau tháo mặt nạ ra, cậu căn bản không phải An Tử Yến.”

“Tớ đây là đang luyện tập đôi chút, dù sao ở trước mặt ông nội cũng ra vẻ tình cảm rất tốt với cậu.”

“Thật sự là đáng thương, chúng ta còn phải ra vẻ tình cảm rất tốt, bình thường rốt cuộc kém đến mức nào a.”

“Không kém, mỗi ngày tớ đều muốn tâm niệm cậu dùng toàn bộ sinh mệnh để yêu tớ.”

“An Tử Yến, tớ cực kỳ khinh bỉ sự giả tạo của cậu.”

Bất quá cũng không thể trách An Tử Yến, bình thường hai người đều tranh cãi với nhau, ở trước mặt ông nội mà còn như vậy không được tốt lắm, huống hồ thân thể ông nội quan trọng hơn.

Giờ phút này Mạch Đình đang đứng trước cửa nhà ông nội An, đây là một căn nhà rất khí phái, nghe An Tử Yến nói ông sống một mình ở đây, cho nên bố mẹ của An Tử Yến sẽ không có mặt, điều này khiến Mạch Đình nhẹ lòng đôi chút, nhưng vẫn thực khẩn trương đến độ bàn tay đổ mồ hôi, sợ mình không cẩn thận nói sai gì đó, cậu đứng ở cửa rồi đột nhiên xoay người bỏ chạy.

“Tên ngốc này.”

An Tử Yến đuổi theo, túm lấy quần áo của Mạch Đình, Mạch Đình giãy dụa: “Buông ra, tớ phải về nhà.”

“Muộn rồi.”

“Tớ sợ.”

An Tử Yến nắm tay Mạch Đình, độ ấm truyền vào lòng bàn tay Mạch Đình: “Tớ ở đây cậu sợ cái gì.”

An Tử Yến nhấn chuông cửa, một quản gia ra mở cửa, trông thấy An Tử Yến liền cười tủm tỉm: “Đã về rồi a, ông nội cậu chờ đã lâu.”

“Vâng.”

Mạch Đình đánh giá căn phòng, có không ít người trong phòng, đều phụ trách chăm lo cho cuộc sống hàng ngày của ông nội hoặc dọn dẹp quét tước, trong phòng khách một ông lão đầu bạc đeo kính đang đọc báo, An Tử Yến kéo Mạch Đình đang lui từng bước về phía sau.

“Ông nội.”

Ông nội An ngẩng đầu, vẻ mặt tươi cười, coi bộ là một người đàn ông hiền lành, bất quá từ ngữ quan có thể nhận ra khi còn trẻ cũng là đại soái ca, ông gật gật đầu nhìn An Tử Yến, lại nhìn Mạch Đình: “Đây là người kia của cháu?”

An Tử Yến nhéo tay Mạch Đình: “Mau chào ông a.”

Mạch Đình mới hồi phục lại tinh thần, lắp bắp: “Ông, ông, cháu, cái kia, cháu là ông nội.”

An Tử Yến nhìn chòng chọc Mạch Đình, điều này khiến Mạch Đình càng thêm luống cuống: “Không, không phải cháu, cháu là nói, ông nội, ông còn có thể sống, sống bao lâu.”

“Không phải, cháu muốn nói, ông nội, ông, ông sống đủ lâu rồi.”

An Tử Yến khẽ cắn môi: “Khẳng định sống lâu hơn cậu.”

Ông nội An vẫn cười cười bảo hai người ngồi xuống: “Không cần sợ hãi như vậy, không sao cả, trước ngồi xuống ăn chút gì đã.”

Mạch Đình khóc không ra nước mắt, thật muốn cầm hoa quả trên bàn làm dao đâm vào yết hầu của mình.

“Ông nói, cháu rót nước cho ông.” An Tử Yến cầm lấy cái chén của ông nội.

“Mấy việc này cứ để người khác làm là được.”

“Không sao cả.”

Ồ đệt, có làm không vậy, đái ngô này mình từ trước tới nay còn chưa được hưởng thụ qua, Mạch Đình nhất thời cảm thấy ngưỡng mộ và kính trọng ông nội An, An Tử Yến ở trước mặt ông nội lại trở thành một người dịu dàng, quả thực là trăm năm khó gặp, đừng nói là tự nguyện, nếu ai đó bảo hắn đi rót nước, phỏng chừng hắn sẽ đem thi thể của người ấy nhúng luôn vào nước. Mà giờ....Mạch Đình quả thực không thể tin được vào hai mắt mình, một lần nữa khinh bỉ An Tử Yến cái tên dối trá này. Ấy mà lại tự nói ra mấy lời vô sỉ như vậy, thể giới hình như đảo lộn mất rồi.

Thì ra cậu cũng có một mặt thiện lương, tuy mặt này cực kỳ cực kỳ cực kỳ nhỏ.

Cũng xin cậu hãy tha thứ cho sự vụng về của tớ, vì quá yêu cậu, cho nên sẽ để ý tới tất cả những gì liên quan đến cậu.

67. Chương 67: Ngoại Trừ Các Mặt Khác, Thì Ra Tình Yêu Của Cậu Nhiều Như Vậy

Mạch Đình thấp thỏm bất an ngồi trên sô pha, liên tục chơi đùa ngón tay của mình, muốn tâm tình bình tĩnh đôi chút, nhưng đều phí công, cậu không cách nào đối mặt với ông nội An mà bình tĩnh được, hoàn toàn không có biện pháp, hơn nữa cậu mặc một thân quần áo trang trọng đầy cộm giữa hè nóng bức, mồ hôi tuôn ra như tắm, càng khiến kiểu tóc cầu cậu trở nên ẩm ướt, có vẻ chật vật không chịu nổi, ông nội An nhìn Mạch Đình mồ hôi đổ đầy đầu: “Cởi áo khoác ra đi, nhìn cháu nóng đến mức sắp cảm nắng rồi.”

“Không, không cần, cháu tốt lắm.” Khi nói câu này ra thì đồng thời mồ hôi trên trán Mạch Đình cũng chảy xuống, đều do hôm nay khí trời oi bức, rõ ràng đã bật điều hòa rồi mà, sao vẫn nóng như vậy, hơn nữa cũng không phải Mạch Đình không muốn cởi áo khoác, cậu cảm thấy mặc nhiều sẽ nóng chết, cho nên bên trong áo khoác chính là cơ thể trần truồng.

“Cháu đừng cật mạnh, còn ngại ngần gì chứ.”

“Thật sự không cần.”

An Tử Yên ở bên cạnh lắc đầu: “Mới đến chưa đầy hai mươi phút, đã không nghe lời ông rồi.”

Mạch Đình vừa nghe, càng thêm sốt ruột, vội vàng giải thích với ông nội An: “Ông à, cháu tuyệt đối không có ý này, cháu chỉ là, cái kia, bên trong không mặc gì cả.” vừa nói vừa đỏ mặt, Mạch Đình ở trước mặt ông nội trở nên dị thường hoang mang và thẹn thùng, giống cô vợ nhỏ, đáng vẻ hung dữ giáo huấn hàng ngày đã bay mất sạch.

An Tử Yên sáp lại gần nhỏ giọng nói: “Tớ mãnh liệt khinh bỉ sự gài tạo của cậu.”

Mạch Đình chỉ có thể ở một bên giương mắt nhìn, vì sao mỗi lần mình cười nhạo An Tử Yên, hẳn luôn tìm được thời cơ thích hợp đáp trả lại mình, thật đúng là một tên tiểu nhân mang thù.

Ông nội An tiếp tục nói: “Không mặc thì không mặc, đều là đàn ông con trai cả, sợ cái gì, mau cởi ra, nếu cháu nóng đến sinh bệnh, ông không biết phải ăn nói thế nào với bố mẹ cháu.”

Nếu ông nội đã nói như vậy, Mạch Đình đành phải cực kỳ mất tự nhiên cởi áo khoác ra, cảm thấy rất mất mặt, lần đầu tiên đến nhà An Tử Yên cũng cái đáng vẻ này, kết quả mất hơn hăn, nhưng càng không được tự nhiên, hai tay khoanh trước ngực, che khuất hai điểm nhỏ của mình.

“Tử Yên, cháu đi lấy cho Tiểu Đình một bộ quần áo của mình.”

An Tử Yên nhún nhún vai, đi lên lầu. Mạch Đình ngồi đối diện ông nội, rất không thoải mái, đành phải đứng dậy, đến phía sau ông nội An, đặt tay lên vai ông: “Ông à, cháu giúp ông mát xa, cái khác không dám nói, chứ đây là nghề của cháu.”

Ông nội An vui tươi hơn hở, liên tục gật đầu: “Được được, thực ngon.”

Khi lần đầu tiên trông thấy Mạch Đình, ông nội An có chút kỳ quái, An Tử Yên sao lại thích Mạch Đình, nhưng ngay sau đó ông nội An đã phát hiện ra, ở bên Mạch Đình cực kỳ thoải mái tự tại, cậu suy nghĩ gì, qua vẻ mặt của cậu liền hiểu rõ, nhưng làm việc rất cẩn thận, sợ người ta không thích, loại tính cách mâu thuẫn đơn thuần lại cẩn thận này, khiến người ta buồn cười.

“Bình thường An Tử Yên có bắt nạt cháu không.”

Đề tài này vừa được đưa ra, trong lòng Mạch Đình quả thực sóng cuộn biển gầm, tất cả nỗi khổ tâm đều cuồn cuộn tuôn trào: “Ông à, ông không biết đấy, cháu bị ức hiếp thậm chí đến mức nào, trước kia tập quân sự cháu ngất trước mặt cậu ấy, cậu ấy không giúp cháu, ngược lại khiến một tên mập người hôi miệng thối tới cứu cháu, cháu trực tiếp hôn mê bất tỉnh; rủ cháu hẹn họ lại đi nhảy bungee, còn gạt cháu xe điều khiển bằng giọng nói, hại cháu rống nửa ngày, cá tháng tư nói phải cùng Bạch Tiểu Tư kết hôn, làm cháu phát khóc, còn mắng cháu là đàn bà; sinh nhật cháu tìm xã hội đen đến bắt cóc cháu.” Tội ác của An Tử Yên có nói cả ngày cũng không hết, Mạch Đình liếc thấy ay từ trên lầu đi xuống, vội vàng ngậm miệng lại, bằng không cậu quả thực có thể nói suốt ba ngày ba đêm.

Có điều thứ hấn cầm trong tay không phải quần áo, mà là một chiếc khăn lông ngắn, ném lên vai Mạch Đình: “Tìm không thấy quần áo, cậu dùng tạm cái này đi.”

Mạch Đình tức giận muốn đạp chân An Tử Yến, nhưng An Tử Yến né được, cậu cầm hấn mặt lên: “Đây là cái gì, cậu nghĩ tớ và cậu đang ở nhà tắm hơi à, ông nội, người xem.”

Ông nội An liếc nhìn An Tử Yến: “Cháu cứ bắt nạt người ta như vậy, đến lúc người ta bỏ đi, ông cũng mặc kệ.”

“Cháu đây là đào tạo cậu ấy.”

“Vớ vẩn, Mạch Đình đem chuyện cháu ức hiếp nó như thế nào kể hết cho ông rồi, cháu cũng không còn nhỏ nữa, mà còn ham giỡn như vậy.”

Hạn phúc tới thật nhanh, Mạch Đình kích động tý thì ngắt, đây là lần đầu tiên cậu được nghe người khác giáo huấn An Tử Yến, cậu quả thực lệ nóng doanh tròng, trên đỉnh đầu ông nội An toát ra vòng tròn ánh sáng, chẳng lẽ đây là chúa cứu thế trong truyền thuyết, An Tử Yến neho mắt lại nhìn thẳng vào Mạch Đình: “Cậu cáo trạng tớ.”

“Ông à, người nhìn đi, chính là vẻ mặt này, cậu ấy thường dùng vẻ mặt nàu dọa cháu sợ.”

“Có ông ở đây, cháu không được ức hiếp Tiểu Đình nữa, nhanh đi lấy quần áo, tìm không thấy thì mua cái mới.”

An Tử Yến bĩu môi, cũng không chống đối. Lại đi lên lầu, Mạch Đình cảm thấy bản thân như đã bay đến thiên đường, vẫn luôn tìm nhược điểm của An Tử Yến, hóa ra xa tận chân trời, gần ngay trước mắt. Cậu cực kỳ hưởng thụ cảm giác này, không có áp bách, không có trêu đùa, ông nội An trở thành chỗ dựa cực kỳ vững chắc cho Mạch Đình.

Mạch Đình sử xuất toàn bộ thu đoạn lấy lòng: “Ông à, ông thật sự là người tốt, nơi này có thoải mái không, cháu giúp ông xoa bóp, lát nữa sẽ đấm chân giúp ông, khi tắm giúp ông chà lưng, đúng rồi, cơm chiều cứ để cháu nấu.”

Người già đều thích nịnh, quả nhiên ông nội An được Mạch Đình nịnh đến vui vẻ, cả ngày không ai đến thăm mình, đột nhiên cả phòng trở nên thật náo nhiệt, ông nội An cảm thấy vui vẻ thật sự.

Khi An Tử Yến cầm lấy điều khiển đổi kênh khác, Mạch Đình không vui: “Tớ đang xem mà.”

“Đâu liên quan gì đến tớ.”

Mạch Đình kéo căng yết hầu rống lên: “Ông ơi, An Tử Yến không cho cháu xem tivi.”

Giọng nói của ông nội từ hoa viên truyền đến: “Tử Yến, sao lại tranh với Tiểu Đình, muốn xem thì đến phòng mình mà xem.”

An Tử Yến ném điều khiển vào người Mạch Đình, Mạch Đình lại rống: “Ông ơi, An Tử Yến lấy điều khiển đánh cháu.”

“Tử Yến!!”

Khi Mạch Đình chuẩn bị nấu cơm, cậu nói với An Tử Yến ở bên ngoài: “Cậu còn đứng ngây ra đó làm gì, lại đây giúp tớ a.”

“Mơ đi nhé.”

“Ông ơi!! Cháu chi bảo An Tử Yến đến rửa chút đồ ăn, cậu ấy bảo nằm mơ đi.”

“Tử Yến, đừng như vậy, mau đến giúp một tay.”

An Tử Yến cắn răng, trừng Mạch Đình, Mạch Đình có ông nội, lá gan càng lớn: “Trừng cái gì mà trừng, mau tới giúp tớ.”

An Tử Yến mặt không đổi sắc bước vào nhà bếp: “Mạch Đình, cậu phải hiểu được một việc.”

“Cái gì, cậu muốn làm gì, cẩn thận tớ tố giác cậu với ông nội.”

“Cậu phải hiểu, cậu không có khả năng ở cạnh ông nội cả đời, chỉ cần rời khỏi căn nhà này, xem lão tử chính cậu thể nào.”

“Cậu còn uy hiếp tớ, tớ không thèm nghe, nhanh rửa thức ăn giúp tớ, cậu không ăn cơm, tớ với ông nội còn muốn ăn.”

“Cậu đang đẩy nhanh ngay chết của mình đấy.”

“Ông ơi, An Tử Yên nói cháu rời khỏi căn nhà này, sẽ giết cháu.”

“Nó dám!”

Chắc, Mạch Đình đã trở thành một tên chuyên môn cáo trạng không hơn không kém, một khi có cơ hội liền tố giác An Tử Yên, mặc kệ hậu quả, cơ hội báo thù tốt như vậy, Mạch Đình sao có thể buông tha.

Buổi tối, An Tử Yên tựa vào cửa sổ trong phòng, Mạch Đình hầu hạ ông nội xong mới quay về phòng, đóng cửa rồi liền chen vào lòng An Tử Yên: “Cho tớ một chỗ.”

“Tránh ra, nóng chết được.”

“Ông ơi!! An Tử Yên không ôm cháu.” An Tử Yên bịt miệng Mạch Đình lại: “Cậu kêu thêm lần nữa có tin tớ ném cậu xuống tầng dưới không.”

Mạch Đình cười kéo tay An Tử Yên ra, nhìn ngoài cửa sổ: “Cậu đang nhìn cái gì vậy?”

Vị trí của căn phòng rất tốt, có thể nhìn rõ toàn bộ khung cảnh trên trời dưới đất, vầng trăng khuyết cao cao treo trên bầu trời, mấy ngôi sao lóe sáng trong đêm, ngẫu nhiên còn nghe thấy tiếng côn trùng kêu, một tia gió mát thổi qua, là phong cảnh không mỹ lệ cũng không lãng mạn. Mạch Đình nâng má nhìn trời đêm: “Cậu nói xem, vì sao hồi ức của tớ lại toàn là cậu ức hiếp tớ như thế nào? Không phải cậu nên sửa lại thái độ của mình với tớ ư?”

“Cậu chỉ nhớ một số việc, mà quên mất cái này cái kia, những gì còn lại mới là cái đáng nhớ.”

Bị An Tử Yên nói như vậy, Mạch Đình cũng hiểu được có lý, trong đầu cậu hiện lên cảnh An Tử Yên mua truyện cổ tích cô bé lọ lem cho mình, lễ giáng sinh thỏa mãn mọi nguyện vọng của mình; vì sợ mình tỉnh mịch mà giới thiệu bạn của hắn cho mình làm quen; đến Tết thì nói “tớ yêu cậu”; nấu cơm cho mình; nửa đêm cho dù tay bị đầu mình đè tê rần cũng không rên một tiếng, sinh nhật hát ca khúc viết cho mình, cho dù toàn bộ người trên thế giới đều phản đối, vẫn một mực yêu mình, còn có thật nhiều thật nhiều, nếu không có hồi ức về cơn ác mộng kia, toàn bộ đều là ngọt ngào cậu mang lại. thì ra ngoại trừ các mặt khác, tình yêu của cậu lại rõ ràng đến vậy.

“Ngẫm lại thì thấy hóa ra cậu đối xử với tớ rất tốt.”

“Lừa cậu, chính là muốn cậu ghi nhớ kỹ, muốn cậu biết, tớ phải cho cậu ngọt ngào rồi đau khổ, tra tấn cậu cả đời.”

“An Tử Yên! Cậu là đồ đại ma quỷ.”

“Cả ngày nhường nhịn cậu, cậu hời quá còn gì.”

“Chúng ta chính là người yêu, người yêu đó!!!”

“Ai bảo cậu cáo trạng tớ.”

“Cậu cái đồ quỷ thủ dai, quỷ ấu trĩ.”

“Giống nhau cả thôi.”

68. Chương 68: Tâm Hồn Vô Nát

Nếu thực sự có một ngày, cuộc sống không còn đè ép con người ta tới mức không thở nổi, ngày qua ngày không hề lặp đi lặp lại, bên tai không có tiếng ồn do người đáng ghét tạo ra, tiền trở nên vô giá trị. Mọi

việc đều được tiến hành theo nguyện vọng của mình, ai không vừa mắt cứ từng người từng người biến mất, chỉ nằm trên giường cũng sẽ không béo, mua đồ không bao giờ cần đến tiền.

Nếu thực sự có một ngày như vậy, đó không phải thiên đường, mà là địa ngục.

Vẫn sống dưới ánh sáng sẽ mất đi kỳ vọng, chỉ có trong bóng tối mới có thể trông đợi bình minh.

Mất đi ý nghĩa của cuộc sống, tiêu pha hoang phí, mỗi người đều sống trong địa ngục, ai có thể so với người khác tốt hơn, đa số mọi người đều thích đem oán giận và đau khổ của mình đặt dưới kính hiển vi, càng lúc càng phóng đại, nói cái gì mà thể giới của tôi là màu xám, người xung quang đáng ghét đến mức độ nào, tôi không thể chịu đựng được. Không một ai chân chính hiểu tôi cần gì, bởi vì cảm xúc đã chết, đầu óc chỉ còn ý nghĩ tiêu cực.

Đây mới là cuộc sống.

Nếu bạn có thể tiếp tục, bạn chính là đấng sỹ. Nếu bạn không thể tiếp tục, vậy không cần nói nữa, muốn chết thì chết.

Phải biết rằng, không có gì tốt hơn việc còn sống, những cái khác đều trở nên rất nhỏ bé.

Khi Mạch Đình mở mắt ra, mặt trời bên ngoài đã treo cao, cậu hí hóp nhìn cửa sổ, sờ soạng, phát hiện An Tử Yên bên cạnh đã biến mất, thậm chí ổ chăn cũng lạnh, xem đồng hồ, đã 10 giờ sáng rồi. Bản thân lại ngủ dậy muộn như vậy, còn muộn hơn cả An Tử Yên, Mạch Đình cảm thấy khó tin, chẳng lẽ bình thường vẫn bị An Tử Yên chèn ép, cho nên chất lượng giấc ngủ cũng liền giảm đi?

Mạch Đình chân trần đi trên đất, vặn thắt lưng, hít vào hơi thật sâu: “Thật sự là một ngày mới sáng lạnh tươi đẹp a.” Nói xong liền sôi nổi xuống lầu, ông nội An đang đeo kính lão đọc báo, hôm nay thật kỳ lạ, trong đại sảnh vắng tanh, hoàn toàn không thấy bóng dáng những người khác.

“Ông ơi, An Tử Yên đi đâu rồi ạ?”

“Ông bảo nó ra ngoài mua giúp ông mấy thứ, các cháu chơi ở đây vài ngày cũng sắp phải quay lại rồi, ông không thể để cháu tay không mà về.”

Quả thật, Mạch Đình đã ở nhà ông nội An ba, bốn ngày, mỗi ngày đều sống như hoàng đế, vui đến mức quên cả trời đất.

“Ông à, không cần phiền phức như vậy, chúng cháu đến thăm ông, còn để ông phải mua linh tinh, cháu không nỡ rời xa ông.” Nghĩ đến cảnh lập tức phải rời khỏi căn nhà này, Mạch Đình cảm thấy tóc gáy dựng đứng, mấy ngày nay cậu toàn dựa vào ông nội An, đã trèo lên đầu An Tử Yên rồi, cậu rõ ràng có thể nhận ra An Tử Yên không nhẫn nhịn được nữa, sắp phải về, Mạch Đình lại có phần hối hận không nên suốt ngày cáo trạng An Tử Yên. Đó không phải tự chuốc khổ vào thân hay sao.

“Ông biết cháu rất tốt, có điều nên tặng thì vẫn phải tặng, đúng rồi, Tiểu Đình, giúp ông xoa bóp bả vai, hôm qua ngủ có chút đau.”

“Được được.” Mạch Đình liên tục gạt đầu đi đến sau lưng ông nội, tìm đúng vị trí bắt đầu xoa ấn.

Kết quả lần này ông nội lộ vẻ lực đạo của Mạch Đình quá nhẹ, bảo Mạch Đình dùng thêm sức ở đầu ngón tay, cuối cùng Mạch Đình xắn ông tay áo, sử xuất khí lực toàn thân ấn xuống vai ông nội An, vừa nhấn một cái, Mạch Đình nghe thấy tiếng xương cốt gãy, thanh âm rất lớn, sau đó ông nội liền nhắm mắt tựa vào sofa không hề nhúc nhích, Mạch Đình sợ tới mức rút tay lại, giọng nói run rẩy hỏi ông nội: “Ông, ông ơi, ông làm sao vậy?”

Ông nội An vẫn không có phản ứng, trong lòng Mạch Đình có dự cảm không tốt, cậu sợ đến mức sắp phát điên rồi, tim đập như nổi trống. Cậu nhẹ nhàng chọc chọc ông nội An, ông nội liền ngã vật xuống sofa: “Ông nội, người đừng làm cháu sợ, cháu là người nhất gan.”

Ông nội An ngã xuống sofa chẳng hề động đậy, Mạch Đình sốt ruột đến đỏ mắt, run rẩy đặt tay phía dưới mũi ông, trong lòng trầm xuống, da đầu run lên, hoàn toàn không có hô hấp, cậu túm tóc mình, hai mắt tròn trĩnh, không dám tin đây là sự thật, rõ ràng chỉ xoa bóp đôi chút, thế mà lại chết được, Mạch

Đình nhớ ra An Tử Yến từng nói thân thể của ông nội An không tốt, mà mình lại dùng sức như vậy, phải làm sao bây giờ, biết ăn nói thế nào với An Tử Yến đây?”

“Ông nội, người không thể chết được, mau tỉnh lại, coi như cháu cầu xin ông.” Mạch Đình giống như phát điên nhào vào người ông nội An, nước mắt thì nhau rơi xuống, sau đó tát nhẹ vào mặt ông nội An: “Ông ơi, ông ơi.” Cậu không biết phải nói gì, chỉ có thể không ngừng gọi ông nội, loại cảm giác mất mát này khiến Mạch Đình càng thêm thống khổ, kinh hoàng.

“Ông ơi, cháu xin ông hãy tỉnh lại đi.” Càng lay càng mạnh.

Đúng lúc này cửa phòng mở ra, An Tử Yến đứng ở đó, chợt nghe thấy tiếng khóc tê tâm liệt phế của Mạch Đình, hấn mặt nhăn mày nhu: “Sao vậy?”

Mạch Đình nghe được giọng nói của An Tử Yến, nức nở quay đầu lại, trên mặt toàn là nước mắt nước mũi, cậu dùng tay áo lau lau nước mũi sắp chảy xuống miệng: “Tớ, tớ ản chết ông nội rồi.” Dứt lời lại bắt đầu khóc, không dừng lại được.

An Tử Yến bấy giờ mới nhìn đến ông nội nằm trên sô pha, không nói được một lời, diện vô biểu tình, sắc mặt xanh mét. Mạch Đình vừa quỳ vừa lết đến, bổ nhào vào đùi An Tử Yến: “Tớ phải làm sao bây giờ, đều tại tớ không tốt, cậu đánh tớ, mắng tớ đi.” Dứt lời liền vươn tay muốn tát mình, bị An Tử Yến túm lấy cổ tay, dùng mu bàn tay lau khô nước mắt trên mặt Mạch Đình, nhưng vừa lau xong nước mắt lại chảy xuống.

“Đừng khóc nữa, xấu muốn chết.”

“Nhưng mà, tớ làm ông nội...” Mạch Đình khóc đứt quãng, giống như không thở nổi, nấc liên tục.

“Bảo cậu đừng khóc nữa mà.”

Nói xong, trở mình xem thường: “Ông cũng không kém, một vừa hai phải một chút cho cháu.” Mấy ngày hôm nay đều là ông nội An giáo huấn An Tử Yến, hiện tại Mạch Đình khóc thành như vậy, An Tử Yến rốt cuộc bắt đầu chỉ trích ông nội. Bất quá nói đi cũng phải nói lại, người đã quên bản thân lúc ấy chính Mạch Đình thế nào rồi à?

Ông nội An mất hứng từ trên sô pha ngồi dậy: “Nếu cháu không về kịp, mặt của ông sẽ bị nó đánh cho sưng lên.” Ông nội An xoa xoa khuôn mặt hồng hồng của mình.

Mạch Đình nghe thấy phía sau truyền đến giọng nói của ông nội, sợ tới mức hét lên, lùi về phía cửa: “Nhanh như vậy đã trở lại báo thù.”

An Tử Yến đi lên lầu chuẩn bị tắm rửa: “Ông già rồi mà vẫn còn đùa kiểu này, lạc thú chỗ nào chứ?”

“Ông cái đồng xương cốt già, suốt ngày ở trong phòng, không có ai đến chơi với ông, khó khăn lắm mới có người đến đây, hơn nữa cái trò này có thể đoạt người vào tay, nếu không phải thằng nhóc cháu đau lòng nó làm hỏng đại sự của ông. Nói không chừng nó vẫn chưa phát hiện ra.” Ông nội An còn trách cứ An Tử Yến.

Mạch Đình bị một đoạn đối thoại này làm cho sững sốt, lát sau mới phản ứng lại, chẳng những không khóc nữa, mà ngược lại càng khóc to hơn, lần này là khóc cho chính mình, sao bản thân lại ngốc như vậy, bị An Tử Yến lừa, bị Bạch Tiểu Tư lừa, bị Tô Tiểu Mễ lừa, bị ông nội An lừa, mình chính là diễn viên với vai cảnh ngộ bất hạnh trong phim a.

“Ông nội! Người ——” Mạch Đình kêu to.

“Không thể trách ông được, cháu rất dễ lừa.”

“An Tử Yến, cậu xem ông kia.” Mạch Đình cáo trạng với An Tử Yến.

“Cậu cũng nên kiểm điểm lại đi, mỗi lần đều làm mấy chuyện ngu ngốc.”

“Tớ là một người đơn thuần, đụng trúng một nhà toàn kẻ lừa đảo các người.” Mạch Đình giựt tóc, đi qua đi lại trước mặt ông nội An, lại không dám hó hé gì với ông nội An, An Tử Yến đã đi tắm, chẳng trách, chẳng trách, trong phòng không có ai, thì ra tất cả đều bị ông nội An đuổi đi rồi, chẳng trách, bây giờ Mạch Đình mới bình tĩnh đại ngộ.

“Không đúng, ông nội, cháu rõ ràng nghe thấy tiếng xương cốt bị trật khớp.”

Ông nội An lấy từ trong túi ra một cái máy ghi âm nhỏ, bật lên, cái tiếng đáng sợ ban nãy liền phát ra.

“Cháu để tay dưới mũi ông không thấy hô hấp.”

“Khi ấy ông nín thở.” Ông nội An hoàn toàn không có một tia áy náy, ông ngược lại hiểu được vì sao An Tử Yến thích bắt nạt Mạch Đình như vậy, thì ra sau khi bắt nạt cậu, phản ứng của cậu lại buồn cười như vậy, có cảm giác thành tựu rất khó nói.

Mạch Đình liều mạng lắc đầu hoàn toàn không thể tin được chuyện trước mắt, nhưng đó chính là sự thật, cậu rốt cuộc cũng hiểu, tính cách của An Tử Yến là di truyền từ ai, bản thân quá khinh địch rồi.

“Ông à, cháu đối với tốt như vậy, sao ông còn chửi cháu.” Mạch Đình giống diễn viên trên phim truyền hình dài tập tìm kiếm đáp án.

“Ông chán quá ấy mà.”

“Chán cũng không thể chửi cháu a, ông khiến cháu đau lòng quá, ông có biết ban nãy cháu lo lắng đến mức nào không, ở nhà An Tử Yến bắt nạt cháu, cháu kéo dài hơi tàn mà sống, hiện tại ông lại ức hiếp cháu, ông bảo cháu phải sống sao.”

“Được rồi, là lỗi của ông, ông sẽ bồi thường cho cháu.”

“Muộn rồi, không gì có thể bù đắp được tâm hồn tan nát của cháu, đơn thuần thì có gì sai? Chân thật thì có gì sai?” Mạch Đình càng nói càng tức giận bất bình, bản thân luôn tự hào với tính cách thiện lương này, nhưng toàn bị mọi người làm bìa mà bán.

Ông nội An vẫy tay với Mạch Đình, ý bảo cậu cúi đầu. Mạch Đình nghe lời cúi đầu, ông nội An lặng lẽ nói gì đó với Mạch Đình, chỉ thấy khuôn mặt u ám của Mạch Đình càng ngày càng sáng ngời, cậu nhìn chăm chăm cửa phòng tắm,

Tâm hồn tan nát của Mạch Đình, đột nhiên đã được lời nói thần kỳ của ông nội An chữa khỏi.

69. Chương 69: Tiểu Ca, Thái Độ Kiểu Gì Đây?

Đêm nay là đêm cuối cùng ở nhà ông nội An, đêm khuya thanh tĩnh, chỉ nghe thấy tiếng kim đồng hồ chạy, Mạch Đình mở mắt ra, nhỏ giọng đầy dẫy An Tử Yến: “An Tử Yến?”

Không thấy đáp lại.

Cậu hươ hươ tay trước mặt An Tử Yến, sau khi xác định An Tử Yến đã ngủ sâu, trộm rời khỏi giường, nhẹ nhàng kéo tủ quần áo ra, bên trong tủ quần áo có một ngăn kéo nhôm lại lấy trong túi ra chiếc chìa khóa mà ông nội cho cậu, mở ngăn kéo, bên trong là một cuốn album, tuy rằng đã lâu, nhưng nhìn qua vẫn còn rất mới.

Mạch Đình ôm album này nhẹ tay nhẹ chân chuồn sang phòng cách vách, sau khi vào phòng, bật đèn lên liền khẩn cấp mở album ra, tất cả đều là hình hồi nhỏ của An Tử Yến, thì ra tên kia trước đây đáng yêu như vậy, manh đến nỗi Mạch Đình muốn chảy máu mũi, mỗi tấm ảnh đều muốn cầm đi, ảnh chụp trong album nhanh chóng bị Mạch Đình trộm sạch, bất quá cậu không quên mục đích chính của mình khi làm việc này, cậu lật đến trang cuối cùng của cuốn album, dưới bức hình thứ hai còn có một tấm hình khác, Mạch Đình rút nó ra, cười đến ôm bụng lăn lộn trên sàn nhà, bức ảnh này chụp An Tử Yến hồi 5,6 tuổi, không mặc gì cả, ôm búp bê vải oa oa khóc lớn. Theo lời ông nội An, khi ấy An Tử Yến chưa hề khóc bao giờ, An Tổ liền cởi sạch quần áo của hắn, nhét búp bê vải cho hắn, còn liều mạng nhéo hắn, muốn nhìn thử xem dáng vẻ hắn khóc trông như thế nào, thật sự là người một nhà mà ác độc quá. Tuy An Tử Yến hay hại người, có điều Mạch Đình người yêu của hắn cảm thấy buồn cười hơn là đáng thương.

An Tử Yến, có tấm ảnh này, cho cậu biết ai mới là vương giả! Đến phiên tổ thống trị thế giới.

Ngày hôm sau, hai người cáo biệt ông nội An chuẩn bị về nhà, lúc gần đi Mạch Đình và ông nội An lén lút trao đổi ánh mắt với nhau, khi về đến nhà Mạch Đình liền ho khan hai tiếng hắng hắng giọng: “An Tử Yến, từ nay về sau nhà này có ba nội quy, tổ hy vọng cậu có thể tuân thủ.”

An Tử Yến quay đầu lại: “Mạch Đình, cậu còn tưởng mình đang sống trong thế giới cổ tích đấy à?” Về đến nhà rồi mà còn to gan như vậy, xem ra mấy ngày nay đã tiếp cho cậu ấy không ít tư tưởng bất chính.

Mạch Đình lấy bức ảnh từ trong túi ra đặt trước mặt An Tử Yến: “Tiểu ca, phong thủy luân lưu chuyển, đạo lý này cậu đã nghe thấy chưa?”

An Tử Yến vừa nhìn thấy bức ảnh kia, sắc mặt liền trở nên rất khó coi, túm lấy xé nát, đây là sự sỉ nhục lớn nhất cuộc đời này. Mạch Đình lại chẳng bận tâm, cậu sớm đã có chuẩn bị: “Không sao cả, tớ đã sớm sao chép lại rồi, một tấm bị xé, còn có hàng nghìn hàng vạn tấm khác.”

“Cậu đang uy hiếp tớ?”

An Tử Yến cũng nên tự rút ra kinh nghiệm, đi theo người tốt học cái tốt, đi theo người xấu học thói xấu.

“Đừng nói mấy lời khó nghe như vậy, không phải tớ uy hiếp cậu, tớ chỉ chính cậu đến chết, hê hê hê ——”

“Cậu cảm thấy tớ sẽ nghe theo?”

“Không nghe à, cậu phải hiểu rõ một điều, tớ sẽ đem bức ảnh này gửi cho tất cả người quen của cậu, Bạch Tiểu Tư chắc chưa nhìn thấy nó bao giờ, nếu cô ấy xem nó rồi, cậu đoán cô ấy sẽ có phản ứng như thế nào, cậu thực sự có thể sống cả đời trong tiếng cười nhạo của người khác?”

“Cậu dám!”

“Ái chà, tiểu ca, sống chung với cậu đã lâu tớ đã sớm không màng tới sinh tử, gần vua như gần cọp, còn có cái gì dám hay không dám chứ.”

Đến nước này An Tử Yến chỉ còn nước cắn răng, bắt đầu từ khi nào Mạch Đình lại trở thành một tên xấu xa như vậy, xem ra người ta vĩnh viễn có thể bảo trì thanh thuần, chỉ cần giả bộ trong sáng. An Tử Yến cân nhắc một lát, để người khác trông thấy bức ảnh này là điều không thể được, đại trượng phu có được dân được, xem ra chỉ có thể đáp ứng cậu ấy thôi.

Mạch Đình ở trước mặt An Tử Yến hươ hươ 3 ngón tay: “Sao hả? Có đồng ý hay không a?”

“Nói.”

“Thứ nhất, phải yêu tớ; thứ hai, phải yêu tớ; thứ ba, vẫn là phải yêu tớ.”

“Tớ lấy đâu ra nhiều tình yêu như vậy.”

“Không có cũng phải ra vẻ có.”

“Làm bộ.”

“Tớ chỉ thay đôi phương thức ở chung của chúng ta mà thôi, dùng phương thức của tớ, quay lại thành một cặp bình thường.”

An Tử Yến tưởng tượng cuộc sống sau này theo khuôn phép cũ toàn thân liền không thoải mái, nhưng hắn vẫn nhịn xuống, trước hết để cậu đắc ý trong chốc lát, tìm không được ảnh cũng chẳng sao, tớ sẽ khiến cậu ngoan ngoãn tiêu hủy hết ảnh chụp.

“Ăn cơm.” Mạch Đình đem đồ ăn đặt lên bàn, An Tử Yến đi tới đang định ngồi xuống, bị Mạch Đình ngăn lại: “Đi lấy bát ăn cơm a.”

An Tử Yến không nói gì, lấy bát, hai người ngồi ở bàn ăn cơm, Mạch Đình cầm đũa vẫn không nhúc nhích, nhìn chăm chăm cơm trắng trong tay mình rồi nhìn chăm chăm thức ăn, sau đó nháy mắt liên tiếp với An Tử Yến. Cuối cùng, Mạch Đình nháy sấp đến chảy nước mắt An Tử Yến mới gấp thức ăn bỏ vào bát Mạch Đình, Mạch Đình cười tươi như hoa: “Cảm ơn, thế nào, thức ăn có ngon không?”

“Ngon.”

“Ngon mà trên mặt cậu không có biểu cảm nào vậy.”

“Tớ đang giết vi khuẩn trong thịt.”

“Tiểu ca, cậu cũng nên phối hợp một chút. Nghĩ mà xem nếu Chu Cách nhìn thấy bức ảnh kia của cậu, cả đời cậu cũng không ngẩng mặt lên nổi, muốn giả bộ lạnh lung lại càng không. Lát nữa chúng ta đi tản bộ đi, nghe nói có công viên mới được tu sửa.”

“Được.”

Nói An Tử Yên hiện tại giống một ông chồng biết quan tâm chăm sóc, chỉ bằng nói là cái xác không hồn. Hai người chậm rãi đi dạo trong công viên, tán gẫu chuyện phiếm về mấy tin đồn thú vị xảy ra gần đây, về tiếng chim hương hoa. Đi dạo xong hai người vào siêu thị mua đồ, Mạch Đình lại bắt đầu mở miệng, về giá cả thức ăn, giá thịt, thứ nào quá hạn sử dụng, thứ nào chứa nhiều chất béo. Nếu là bình thường giữa hai người sẽ không xuất hiện đối thoại như vậy, hôm nay là ngoại lệ, đây là điều Mạch Đình muốn, một cuộc sống đơn giản. Mạch Đình có lẽ chưa từng nghĩ đến, nếu cứ đơn giản thế thôi, không chỉ tình yêu, mà cuộc sống cũng mất đi rất nhiều niềm vui.

Buổi sáng, Mạch Đình cảm thấy hôm qua ngủ rất ngon, một ngày mới lại đến, hết thấy đều nằm trong tầm khống chế của mình. Hôm qua An Tử Yên ngủ rất muộn, không biết ngồi trước máy tính làm cái gì, cậu đẩy đẩy An Tử Yên: “Rời giường, chúng ta đi chạy bộ.”

“Chạy cái rắm.”

“Tiểu ca, thái độ kiểu gì vậy.”

“Lão tử cứ thích thái độ đấy.”

“Chẳng lẽ cậu đã quên chuyện tấm ảnh?” Mạch Đình tốt bụng nhắc nhở An Tử Yên, thế nhưng An Tử Yên không vì việc đó mà đổi sắc, lấy di động từ dưới gối ra, sau đó ném trước mặt Mạch Đình: “Tự mình xem đi.”

Mạch Đình có chút khó hiểu, cầm lấy di động mở album ra, trong nháy mắt sắc mặt trở nên tái nhợt, trong ảnh là Mạch Đình mặc bra cùng quần lót chữ T, đỏ rực như lửa, trên ảnh Mạch Đình ghé nằm sấp trên sàn nhà, cái mông vểnh lên, ngón tay bỏ vào miệng, tươi cười thực sáng lạn, Mạch Đình muốn ói: “Đây không phải tớ!” Đối với người bảo thủ như Mạch Đình thì đây là chuyện tuyệt đối, tuyệt đối không có khả năng.

“Tớ biết là không phải cậu.”

“Vậy...” Mạch Đình đột nhiên hiểu được tối qua An Tử Yên ngồi trước máy tính lâu như vậy để làm gì, thì ra là tạo ảnh giả, quả thực rất xấu xa, rất trơ trẽn.

“Nếu cậu không đưa hết đồng ảnh kia ra, tớ sẽ gửi bức ảnh này cho bố mẹ cậu.”

“Cậu uy hiếp tớ?”

“Không phải tớ uy hiếp cậu, mà là trước khi cậu chính chết tớ, phải chính chết cậu đã.”

An Tử Yên nhấn vào nút gửi đi, Mạch Đình cực kỳ hối hận, không nên nói cho An Tử Yên biết số điện thoại của bố mẹ, trở thành nhược điểm trong tay kẻ địch. Nhưng hiện giờ không phải lúc để hối hận, nếu bố mẹ nhìn thấy tấm ảnh này, bản thân sẽ gặp phiền phức lớn, cậu chỉ còn cách ngoan ngoãn giao ra tất cả ảnh chụp giấu trong phòng, trong di động, trong máy tính.

An Tử Yên cầm ảnh xé thành từng mảnh nhỏ: “Xác định đã giao ra toàn bộ?”

“Xác định.”

“Thề đi.”

“Nếu tớ không giao hết ra, phía dưới của tớ sẽ héo tàn thành cây kim.”

An Tử Yên vừa lòng gật gật đầu, Mạch Đình vươn tay: “Giờ đưa điện thoại cho tớ được rồi chứ, để tớ xóa nó đi.”

An Tử Yên nở nụ cười, nhẹ nhàng ấn một cái, bức ảnh liền bị gửi đi. Mạch Đình tức giận muốn học máu, túm lấy An Tử Yên liêu mạng lay lay: “An Tử Yên!!!! Cậu lại gạt tớ, tên thối tha. Tớ đe chết cậu, đe chết cậu.” Dứt lời nhào lên người An Tử Yên quyết một phen sống chết.

“Tiểu ca, không phải cậu đã tự đặt mình vào chỗ chết đấy chứ.”

“Sao cậu lại xấu xấu xa như vậy!”

“Sao cậu lại ngốc nghếch như vậy!”

70. Chương 70: Thuận Theo Tự Nhiên

Mạch Đình mắng An Tử Yến ở đầu dây bên kia đến cẩu huyết lâm đầu, sau khi bố mẹ trông thấy bức ảnh lần trước, lỗi tai của cậu bị mẹ hành hạ không ngừng, qua mấy hôm mới khiến bố mẹ tin rằng bức ảnh đó là giả.

“An Tử Yến, lần sau không được phép làm như vậy nữa, chẳng may bố mẹ tố nghi ngờ thì biết sao giờ?” Mạch Đình cầm điện thoại đi tới đi lui trong phòng, chốc thì chột tường, chốc lại vo giấy.

An Tử Yến không trả lời thẳng câu hỏi của Mạch Đình: “Này, cậu chuẩn bị khi nào mới nói cho bố mẹ biết.”

“Sao vậy, không phải cậu nói có thể chờ à?”

“Không thích che che giấu giấu.”

“Chuyện này cứ phải để thuận theo tự nhiên a.”

“Vì sao tố cảm thấy cậu đang trốn tránh.”

“Làm gì có chuyện đó.” Trong lòng Mạch Đình không chừng cũng có ý định này, biết cứ kéo dài như vậy là rất không công bằng với An Tử Yến, nhưng đây đâu phải trận đấu, cho dù hàng ngày Mạch Đình đều tự cổ vũ và cổ lầy dũng khí, khi thật sự đối mặt với bố mẹ, lại không biết phải bắt đầu từ đâu, cậu sợ, sợ rất nhiều chuyện.

“Thật không?”

“Vốn đã không có, được rồi, đừng nói chuyện này nữa, mấy ngày nay tố sẽ không qua đó, đợi đến khai giảng thì gặp.”

“Ừ.” An Tử Yến đang định ngắt điện thoại, Mạch Đình lại gọi hắn: “An Tử Yến.”

“Gì nữa!”

“Ừm, cái kia, nhớ rõ mỗi ngày ít nhất phải nhớ tố một tiếng, được rồi, cứ vậy đi, bye bye.” Mạch Đình vội vàng cúp máy, vỗ vỗ mặt, ý đồ vỗ lui về ứng đồ trên mặt.

Đột nhiên cậu cảm thấy không thích hợp, rất không thích hợp, hình như thiếu thiếu cái gì, ngón tay trong gương mình không đeo nhẫn! Nhẫn An Tử Yến đưa cho mình biến mất rồi, mất từ khi nào nhỉ, nhớ rõ mấy hôm trước còn thấy mà, Mạch Đình gấp đến độ xoay quanh, lật tung phòng mình lên cũng không tìm được, sau đó chạy sang hỏi mẹ: “Mẹ, mẹ có thấy nhẫn của con đâu không?”

“Cái nhẫn kim cương giả của con ấy hả? Không thấy.”

Mạch Đình lừa mẹ bảo mình đến tiệm trang sức mua một cái nhẫn giả.

“Sao lại không thấy? Có phải mẹ trộm giấu đi rồi hay không?”

“Tao không bị điên, thứ kia của mày đáng được mấy đồng, sao hả? Mất rồi à, mất rồi thì thôi.” Mẹ Mạch Đình không quan tâm lắm.

Nhưng Mạch Đình sau khi nghe xong, lại bắt đầu tìm kiếm xung quanh, rồi ngồi nhớ lại quãng đường từ chỗ An Tử Yến về nhà mình, lần lượt rà soát một lần, lòng nóng như lửa đốt, sau khi tìm cả ngày, Mạch Đình càng thêm nặng nề, cho dù rơi ở bên ngoài cũng sẽ bị người khác nhặt mất, sao có thể tìm được, nói là nói như vậy, nhưng Mạch Đình không cam tâm, trong đầu cậu luôn xuất hiện hình ảnh An Tử Yến quỳ gối đeo nhẫn cho mình, thứ quý giá nhường ấy mà mình lại đánh mất, nếu An Tử Yến biết được, chắc chắn sẽ mắng mình, bị ăn mắng còn đỡ, trong lòng hắn sẽ khó chịu, đó không chỉ là một cái nhẫn, mà còn là một phần hứa hẹn.

Mạch Đình tìm liên tục vài ngày, thậm chí cố gắng không gọi điện thoại cho An Tử Yến, đến tận lúc khai giảng vẫn không tìm thấy, cậu luôn nhủ thầm, có lẽ nó rơi vào góc nào đó trong phòng, mình chưa tìm được ngay. Chỉ cần nhân lúc An Tử Yến chưa phát hiện ra, tìm được là ổn.

Ngày đầu tiên đi học, An Tử Yến rõ ràng cảm thấy Mạch Đình rất bất an, nói chuyện với cậu ấy, cậu ấy cũng chỉ đáp vài câu cho có lệ, điều này khiến An Tử Yến rất không thoải mái. Lúc tan học, An Tử Yến quay đầu hỏi Mạch Đình: “Hôm nay đến chỗ tớ?”

Mạch Đình ánh mắt né tránh: “Tớ, tớ còn có việc.”

“Cậu thì có chuyện gì.”

“Dù sao cũng là bạn, tớ đi trước.” Mạch Đình bức thiết muốn đi tìm nhẫn.

An Tử Yến túm tay Mạch Đình lại, nhưng vừa chạm vào đã bị Mạch Đình cuống quýt giãy ra, tâm hoảng ý loạn sợ An Tử Yến phát hiện trên tay mình không đeo nhẫn, nếu An Tử Yến phát hiện ra, có thể cảm thấy mình căn bản không coi trọng nó hay không, tùy tiện làm rơi, có thể sau này sẽ không hứa hẹn gì với mình nữa hay không, Mạch Đình đột nhiên thấy chán ghét bản thân, tại sao lại để mất nhẫn cơ chứ, mất cái gì cũng được, nhưng không thể mất những thứ An Tử Yến cho mình.

Cảm xúc ghét bỏ ấy bị An Tử Yến đặt vào mắt, mặt nhăn mày nhú, xiết chặt tay của mình, đang định nói gì đó, Mạch Đình đã nhanh chóng muốn rời khỏi đây: “Cứ vậy đi, mẹ tớ còn đang chờ ở nhà.” Dứt lời liền xoay người bước đi. An Tử Yến nhìn theo thân ảnh của Mạch Đình, ánh mắt luôn luôn đậm đặc hiện lên một tia mất mát.

Mạch Đình, cậu muốn tránh né tớ đến vậy cơ à?

Mạch Đình về tới nhà lại lao vào tìm kiếm, trong máy giặt, trong giày, dưới gầm giường, cầm đèn pin soi từng cm dưới gầm giường, khiến mặt bám đầy bụi, càng tìm càng thất vọng, quỳ rạp trên đất, hay là mình mua tạm một cái giống ý như đúc, nói không chừng An Tử Yến sẽ không phát hiện ra, nhưng mình lại không có nhiều tiền như vậy, hơn nữa mình mua thì còn ý nghĩa gì nữa, cậu không biết nên làm sao cho phải.

Tránh né An Tử Yến gần một tuần, An Tử Yến chẳng hề nói gì cả, nhưng sắc mặt càng ngày càng lạnh, thứ bảy sau khi tan học, Mạch Đình đeo balô đang định đi, An Tử Yến mở miệng: “Ngồi xuống.”

“Tớ, nhà của tớ còn có việc.” Mỗi lần đều lấy cái cớ như vậy, ngay cả Mạch Đình cũng thấy quá gượng ép, dùng balô che tay của mình, liên tục thối lui.

“Cậu thử bước thêm một bước nữa xem.”

Sao cậu ấy lại tức giận? Mạch Đình nhìn An Tử Yến, chân giống như bị đóng đinh, rốt cuộc không dám động đậy. Người trong phòng học dần dần về hết, An Tử Yến đá ghế đến trước mặt Mạch Đình: “Tớ bảo cậu ngồi xuống.”

“Nhưng mà...”

Mạch Đình không dám nói tiếp, bởi vì vẻ mặt hiện tại của An Tử Yến thật đáng sợ, dọa chết Mạch Đình, cậu chậm rãi ngồi xuống, vẫn ôm xiết lấy balô để ở đằng trước, An Tử Yến bực bội đoạt lấy balô ném xuống đất, kéo cái ghế Mạch Đình đang ngồi đến trước mặt mình: “Vì sao lại trốn tớ?”

“Không a, cậu suy nghĩ nhiều quá.” Thôi xong, sao hắn có thể phát hiện ra.

“Còn nói không có, nhìn vào tớ mà nói chuyện này.” An Tử Yến nắm cầm Mạch Đình, quay sang đối diện với mình.

“Thật sự không có, mấy hôm nay trong nhà có việc.”

An Tử Yến cười lạnh một tiếng, hữu khí vô lực đứng dậy, đút hai tay vào túi quần: “Nếu cậu cảm thấy tớ bức bách cậu, nếu cậu không muốn nói với bố mẹ, con bà nó cậu cứ cứ nói thẳng ra, như vậy là có ý gì?” Từ cái ngày An Tử Yến vô tình hỏi Mạch Đình bao giờ mới nói với bố mẹ, Mạch Đình bắt đầu trở nên kỳ lạ, không gọi điện thoại cho mình, còn không muốn mình chạm vào cậu ấy, hắn cho rằng mình có thể nhẫn nhịn được, nhưng cậu ấy không dám nói sự thật với bố mẹ mà dám quay sang xa lánh mình.

An Tử Yến rất bực bội, rất khó chịu.

Mạch Đình thật sự không hiểu gì cả: “Cậu, cậu hiểu lầm rồi.”

“Vậy cậu giải thích rõ ràng cho tớ.”

“Tớ không nói được.”

“Cậu tưởng tớ thực sự để ý chuyện cậu nói hay không nói cho bố mẹ biết à? Lão tử bảo cậu giải thích rõ ràng, cho dù cậu định giấu diếm cả đời, tớ cũng chấp nhận, ai bảo tớ muốn ở bên cậu.” An Tử Yến thoáng trầm mặc rồi nói tiếp, lần này ngữ khí nhẹ nhàng hơn: “Nhưng mà, cậu lại dễ dàng buông tay như vậy, nếu tình yêu của cậu là thế, tớ không còn lời nào để nói.” Dứt lời An Tử Yến lướt qua Mạch Đình đang ngây ngốc tại chỗ chuẩn bị rời đi.

Cái đầu dần dần của Mạch Đình không thể suy nghĩ được gì cả, thậm chí phải giữ An Tử Yến lại, cậu đứng bật dậy, túm lấy quần áo của An Tử Yến khiến hắn dừng cước bộ: “Tớ không nói cho bố mẹ biết là vì muốn được ở bên cậu lâu hơn, không muốn bị quấy rầy, không muốn bị chia rẽ, thêm được phút nào hay phút ấy, sau này cậu có thể dừng nói mấy lời như tình yêu của tớ chỉ thế thôi hay không, tình yêu của tớ sớm đã không còn là của tớ nữa rồi, nó cả ngày đều đi theo cậu. Nếu mấy hôm nay khiến cậu hiểu lầm, là do tớ không tốt, vì tớ đánh mất cái nhẫn cậu tặng, lời hứa mà cậu dành cho tớ, tớ đã đánh mất. Sợ bị cậu phát hiện.”

Nghe được nguyên nhân, An Tử Yến đột nhiên rất muốn bóp chết luôn Mạch Đình tại đây, xoay người lại: “Vì cái việc vỡ vãn này?”

“Sao lại vỡ vãn, nó rất quan trọng, là một cái nhẫn kim cương đấy.”

“Thì sao, tớ có thể mua lại 100 cái cho cậu.”

“Đó là lời hứa cậu đồng ý với tớ.”

“Thì sao, tớ có thể hứa lại với cậu 100 lần.”

Bị An Tử Yến nói như vậy, Mạch Đình liền thả lỏng, không ngờ nói ra lại đơn giản thế, là cậu luôn phức tạp hóa mọi việc: “Tớ còn sợ bị cậu mắng a.”

“Nếu cậu không làm gì sai, tớ mắng cậu làm gì.”

“Nhưng có lúc tớ không làm gì sai, cậu vẫn vô duyên vô cớ chửi tớ.”

“Chửi cậu là chửi cậu, mắng là mắng, đó là hai việc khác nhau.”

“Tớ cảm thấy như nhau.”

An Tử Yến hung hăng véo mặt Mạch Đình: “Về sau đừng như vậy nữa.”

“Nếu như cậu mua lại cho tớ 100 cái nhẫn kim cương.”

“Ban này tớ đùa đấy.”

“Này, cậu ——” Mạch Đình còn chưa kịp nói hết, An Tử Yến liền nhẹ nhàng đặt một nụ hôn lên môi Mạch Đình, nắm tay Mạch Đình: “Đi thôi, đừng lảm chuyện nữa.”

“Vậy hôm nay đến nhà cậu.”

“Cậu nói mình phải về nhà, tớ liền vứt hết đồ của cậu đi rồi.”

“Thật hay giả, ném chỗ nào, tớ ra nhặt lại.”

Cái việc thuận theo tự nhiên ấy, rất nhanh đã tới. Đầu bên kia Ngô Hình đứng dậy từ sôpha nhà Mạch Đình, chỉnh trang quần áo, sau đó tươi cười nhìn cặp vợ chồng sắc mặt ngưng trọng phía đối diện, hơi cúi xuống: “Tôi đây không quấy rầy hai người nữa, hy vọng anh chị có thể quản tốt con trai của mình, đừng để nó quấy lầy An Tử Yến nhà chúng tôi, con mình dính vào việc này, người làm cha làm mẹ không thể mặc kệ được.” Dứt lời bước ra ngoài. Cả căn phòng trở nên hoàn toàn yên tĩnh.

71. Chương 71: Tình Yêu Không Có Tiền

Dưới sự yêu cầu không chỉ hai, ba lần của Mạch Đình, An Tử Yên lại một lần nữa mua nhẫn cho cậu. Mạch Đình nhìn chiếc nhẫn trên ngón tay mình cảm thán: “An Tử Yên, cậu nói xem tình yêu của chúng ta có phải được xây dựng trên tiền tài hay không, nếu cậu không có tiền, sẽ không thuê nổi phòng ở ngoài, không mua nổi thức ăn, phải vừa đi học vừa làm thêm, ngay cả thời gian ngủ cũng không có, còn thành thời đâu mà yêu với đương.”

“Lại suy nghĩ mấy chuyện loạn thất bát tao.”

“Không có tiền, cậu chính là một tên sinh viên nghèo, mà với người như cậu, phỏng chừng còn không nuôi sống được bản thân.” Hoàn toàn là đáng về khinh thường An Tử Yên. Mạch Đình cũng không tự nghĩ xem mình thế nào, thành tích không tốt hơn An Tử Yên, chỉ số thông minh không cao bằng An Tử Yên, thậm chí bên dưới cũng không lớn bằng An Tử Yên.

“Cái khác không nói. Ít nhất tớ có thể làm thầy dạy đàn dương cầm, cậu thì sao?”

Lời này vừa thốt ra, Mạch Đình liền cười toáng lên, túm lấy quần áo của An Tử Yên cười không dậy nổi thất lúng: “Ha ha — cậu đang kể chuyện cười đấy a, cậu á? Làm thầy giáo, phỏng chừng dẫm đạp lên thi thể học sinh mất! Ha ha, buồn cười chết mất.”

An Tử Yên nghiêng đầu lạnh lùng liếc nhìn Mạch Đình, một cái liếc mắt như vậy, Mạch Đình liền ngừng cười, nhưng vẫn không nhịn được co rúm cả vai, trong đầu tưởng tượng cảnh An Tử Yên dạy đàn.

“Cậu đàn kiểu gì thế hả? Đã dạy bao nhiêu lần rồi, đầu cậu chứa cái gì vậy hả, hay là căn bản không có nào.” Dứt lời An Tử Yên túm tóc học viên ẩn xuống phím đàn.

Nghĩ đến cảnh này, Mạch Đình cực kỳ nghiêm túc khuyên nhủ An Tử Yên: “Cậu suy xét cho kỹ, sau này không thể đi theo con đường làm thầy dạy đàn được, rất không thích hợp với cậu a, đồng chí.”

An Tử Yên bị Mạch Đình chê cười, thật muốn đá cho cậu một cước, nghe khẩu khí của cậu ấy, giống như bản thân không có tiền liền trở thành phế vật vậy, trước đây khi ở nước ngoài, hắn đã từng đi làm thêm, có điều Mạch Đình không biết đấy thôi.

An Tử Yên rút hết tiền trong ví và chi phiếu ném lên bàn, sau đó nhìn chằm chằm Mạch Đình: “Lấy hết tiền của cậu ra đây.”

“Vì sao?” Tuy Mạch Đình hỏi vậy, nhưng vẫn nghe lời lấy hết tiền ra đặt cạnh đồng tiền của An Tử Yên, có khi lát nữa lại cầm lên, còn có thể đục nước béo cò, trộm thêm vài tờ của An Tử Yên.

“Cho cậu thấy tình yêu không có tiền là như thế nào.”

“Cậu xem cậu đi, chỉ nói vui vậy thôi, thế mà lại coi là thực.”

“Nhẫn cũng tháo xuống.”

“Đừng a, tớ mới đeo có một lát.”

“Nhanh lên.”

Mạch Đình không tình không nguyện tháo nhẫn xuống, thật là, bình thường cũng hay đùa giỡn với hắn, lần này sao lại kích động như vậy, nếu không đem theo tiền thì có thể đi đâu cơ chứ, cũng không làm gì được, mua gì được. Vạn nhất An Tử Yên không có tiền, lòng tự trọng của hắn biết đặt ở đâu, có thể cảm thấy thực mất mặt hay không a! Mạch Đình bắt đầu hối hận vì đã đùa giỡn như vậy, cậu không muốn An Tử Yên phải khó xử.

Đột nhiên, cậu như nhớ đến điều gì. “Cậu đợi tớ một lát.” Nói xong liền chạy vào trong phòng, hơn nửa ngày vẫn chưa đi ra, An Tử Yên mất kiên nhẫn bước vào thì thấy Mạch Đình không biết kiếm đâu ra tờ giấy rất to, viết lên trên: “Tôi tên là Tô Tiểu Mễ, năm nay 17 tuổi, anh trai ruột năm ngoái vì kiếm tiền học phí cho tôi mà kiệt sức, tháng trước đã mất, hiện giờ trong nhà chỉ có một mình tôi, tôi muốn tiếp tục tâm nguyện của anh trai và bố mẹ hoàn thành chương trình học, hy vọng người có tấm lòng hảo tâm giúp đỡ, quỹ gối cầu xin!”

“Cái này để làm gì.”

“Nếu không có cách nào làm ra tiền, đến lúc đó bày tờ giấy này ra đất, rồi quỳ gối ở đấy, ít nhất sẽ không chết đói.”

An Tử Yến véo lỗ tai Mạch Đình kéo cậu ra khỏi phòng: “Tớ sao lại coi trọng hạng người lừa đảo bịp bợm nhà cậu, lại còn giả danh người khác.”

Mạch Đình ăn đau che lỗ tai đang đỏ ửng lên: “Mấy lời này của cậu thật khó nghe, đây là cách bắt đắc dĩ để kiếm sống thôi, hơn nữa viết tên tớ ra chẳng may gặp người quen thì sao?” Cậu ấy, cậu không sợ gặp người quen của Tô Tiểu Mễ à.

“Lý do của cậu thật nhiều, nhanh lên.”

“Biết rồi, biết rồi.” Mạch Đình hơi đổi bĩu môi, khi đang đổi giày, di động trong túi đồ chuông, lấy ra xem hóa ra là mẹ.

“À lô, mẹ ạ, có chuyện gì không?”

Đầu bên kia trầm mặc trong chốc lát, sau đó hỏi: “Hiện tại con đang ở đâu?”

“Không phải con đã nói với mẹ rồi sao, thỉnh thoảng qua ở với Tiểu Tư a.”

“Vậy à, ngày mai con về nhà đi.”

“Sao thế ạ, trong nhà xảy ra chuyện gì?”

“Không có, mẹ thấy nhớ con thôi.” Nói xong mẹ Mạch Đình cúp điện thoại, ba Mạch Đình liếc mắt nhìn, Ngô Hinh đã nói chuyện Bạch Tiểu Tư đang đi du học ở nước ngoài với bọn họ, hiện giờ Bạch Tiểu Tư đang ở nước ngoài.

Mạch Đình bỏ di động vào túi, bình thường mẹ đều tùy tiện gọi tới, nếu không phải mắng mình, thì cũng là lải nhải nửa ngày, hôm nay giọng điệu lại có chút là lạ, nhưng Mạch Đình cũng không để chuyện này trong lòng.

An Tử Yến đeo đàn ghi-ta lên lưng, Mạch Đình trừng lớn mắt: “Không phải chứ, chuẩn bị ra đường mãi nghệ? Cái chuyện phô mặt ra đường này cậu cũng làm?” Mạch Đình quả thực cảm thấy rất khó tin, An Tử Yến? Chạy ra ngoài đường đàn hát trước mặt đủ loại người? Mạch Đình nghĩ thôi cũng đã thấy e ngại.”

“Bằng không hôm nay ăn gì?”

“Tớ đã nói tớ có thể quỳ ở đó mà, nói không chừng người ta thấy tớ đáng thương, liền cho tớ ít tiền, thoải mái hơn so với việc cậu đánh đàn, tớ không sợ mất mặt, cái này tớ gọi là trải nghiệm cuộc sống, vạn nhất cậu đàn không có ai nghe, cậu chẳng ném đàn vào mặt người trên đường ấy chứ.” Mạch Đình vẫn tưởng tượng An Tử Yến thành ác ma giết người.

An Tử Yến nhún nhún vai, không để tâm đến lời nói của cậu, lưng đeo ghi-ta rời khỏi nhà, Mạch Đình cuống quýt đeo giày: “Đợi tớ với.”

“Chúng ta lái xe đến chỗ đông người một chút.”

“Đã nói không có tiền, cậu còn đi xe.”

“Đừng a, không phải chỉ là một lần thể nghiệm thôi sao, đại gia ngài mở một con mắt, nhắm một con mắt không được ư.”

An Tử Yến vẫn tự mình đi về phía trước, Mạch Đình ở đằng sau gật gù chỉ trích: “Mới sáng ra đã bắt tớ bỏ nhà, bỏ xe, bỏ nhẫn kim cương.”

“Sao hử, ý của cậu là mình chịu uất ức.”

Mạch Đình bước nhanh chân hơn, vọt lên trước An Tử Yến, xoay người lại, vừa nhìn An Tử Yến vừa đi giật lùi: “Bất quá tớ vốn chỉ cần mình cậu, mà mấy thứ kia là vật tặng kèm, có hay không cũng chẳng sao. Cậu chấp nhận đi, cho dù cậu có tiền hay không, tính cách tốt hay xấu, tớ đều đi theo cậu, sống cùng cậu, chết

cùng cậu, đã chết thì phải nằm chung trong một quan tài, hơn nữa cậu mới không nỡ để tớ chịu khổ, cậu sẽ kiếm thật nhiều tiền, thật nhiều tiền cho tớ dùng, đúng không, An Tử Yến, đúng không? Đúng không!”

“Cái tên quỷ đầu to nhà cậu mau tránh ra để lão tử nhìn thấy đường mà đi.” Khẩu khí nói chuyện của An Tử Yến thật ác liệt, nhưng khoe miệng không nhin được nhếch lên, tạo thành nụ cười mê chết người xung quanh.

Thời tiết đã không còn nóng bức nữa, nhưng đi bộ lâu như vậy, Mạch Đình vẫn đổ mồ hôi, có điều lần này cậu không hề oán giận, chỉ yên lặng đi theo sau An Tử Yến, nhìn tay trái của An Tử Yến, thật muốn nắm lấy nó, nhưng mà cậu không thể.

Rốt cuộc cũng tìm được một nơi thích hợp, rất đông người, hơn nữa cũng không thấy đội trật tự đô thị, An Tử Yến mở hộp đàn ghi-ta ra, Mạch Đình có chút lo lắng: “Cậu nhất định phải làm như vậy?” An Tử Yến luôn luôn là người sợ ồn ào, hiện tại lại đặt mình vào hoàn cảnh này.

An Tử Yến không lên tiếng, lấy ghi-ta ra, ngồi trên một tảng đá, An Tử Yến mặc áo sơ mi và quần bò đơn giản, bình tĩnh ôm đàn ghi-ta, khi chạm vào nó hẳn có vẻ mặt rất đặc biệt, đầu tiên là nhẹ nhàng gảy thử xem âm thanh thế nào, giờ phút này Mạch Đình thực khần trương, khi trông thấy phản ứng của những người xung quanh, Mạch Đình càng thêm lo lắng, trước không nói những cái khác, riêng khuôn mặt của An Tử Yến đã hấp dẫn phái nữ, có rất nhiều cô gái đang xúm xít lại đây.

Giọng nói hơi khàn khàn và từ tính của An Tử Yến xuyên qua làn gió, truyền ra mọi phía:

“Cuối cùng nước mắt đã cạn, cuối cùng thói quen thành tàn nhẫn;

Mỗi ngày mặt trời cứ mọc theo lẽ thường, khi sớm tinh mơ còn say khướt;

Tựa như giấc mộng khởi đại thuở ban đầu, bị thời gian vùi lấp;

Không có gì có thể khiến tôi quỳ xuống, nụ cười của chúng ta đã tan thành mây khói;

Người tựa lông hồng, mệnh như cỏ dại;

Bất trị, ti tiện lại kiêu ngạo;

Không nơi kỳ vọng, không thể xin xỏ;

Vận mệnh như đao, để tôi đến lĩnh giáo.”

Ca khúc bị thương chân thật cảm động lòng người, rất nhiều người đều bỏ tiền vào trong hộp đàn, khi An Tử Yến hát Mạch Đình vẫn một mực ngồi nghe, lâm vào trầm tư. Ở cạnh An Tử Yến lâu như vậy, tuy hiện giờ hẳn diện vô biểu tình, nhưng Mạch Đình vẫn có thể từ đôi mắt của hắn mà cảm nhận được nỗi đau, là nhớ đến chuyện gì sao? Chưa từng thấy mặt yếu ớt này của An Tử Yến, nhưng chưa thấy không có nghiūa là không có. An Tử Yến, cậu rốt cuộc đem vết thương và sự thống khổ của mình giấu sâu đến nhường nào, sâu đến mức trước đây tớ chưa bao giờ cảm giác được.

Hiện tại đến lượt tớ bảo vệ cậu, tớ sẽ chờ, chờ đến một ngày cậu đem tất cả vui vẻ và đau đớn nhẹ nhàng nói cho tớ biết.

72. Chương 72: Chồng Của Tớ

An Tử Yến thấy tiền cũng đã được kha khá, ít nhất đủ cho cả hai người ăn một bữa, chỉ hát một bài, rồi cất đàn ghi-ta đi. Mạch Đình đã bị đám người vây xung quanh không biết đẩy đến tận nơi nào, An Tử Yến đứng lên: “Này —”

Cái đầu ăn hại của Mạch Đình lấp ló trong đám người, một tay giơ cao, An Tử Yến đi tới, tóm lấy cánh tay đang giơ lên ấy kéo Mạch Đình ra khỏi đám đông: “Đi thôi.”

Mạch Đình ở đằng sau bị kéo, mặt mũi đỏ bừng nhìn hai tay đan vào nhau, vốn định nói nhiều người trông thấy như vậy sẽ bàn tán, nhưng cậu nhanh chóng vứt nó ra sau đầu, mặc cho An Tử Yến nắm tay mình rời

khỏi đây, người trên đường lại mơ hồ đều bị bỏ lại đằng sau, trong mắt Mạch Đình rõ ràng chỉ có An Tử Yến.

“An Tử Yến, nếu có một ngày cậu vì việc gì đó mà khóc, tớ sẽ không cười cậu.”

“Chỉ khi mắt tớ bị mù.”

Thật đúng là một tên mạnh miệng, hai người mua chút đồ, ngồi ở ghế đá ven đường mà ăn, Mạch Đình chớp chớp ngon miệng, hươ hươ hai chân: “Tớ vẫn nghĩ cậu là một đại thiếu gia được nuông chiều, vậy cái đáng về ban này là sao.”

“Tớ có tiền rồi cần gì phải sống nghèo khổ.” Cái này, cái này chẳng lô-gíc gì cả.

“Thằng nhóc nhà cậu khẩu khí thật lớn.”

“Cậu vừa gọi tớ là gì?”

“Honey.”

“Lão tử đang ăn cơm, đừng buồn nôn.”

“Xấu cậu không muốn, hay cậu cũng không muốn nghe, rốt cuộc cậu muốn thế nào.”

“Ăn nhanh lên.”

“Ăn xong chúng ta đi đâu, An Tử Yến, nói thật đi, cậu đột nhiên làm như vậy để làm gì.”

“Để cậu biết, cho dù thế nào, tớ vẫn có thể nuôi sống cậu.” An Tử Yến đứng dậy, vươn tay ra với Mạch Đình, nghiêng đầu cười tình nghịch, chói mù mắt Mạch Đình, mỗi lần chỉ cần cậu cười, toàn bộ thế giới trong lòng tớ đều bùng nổ đóa hoa màu trắng ấm áp.

Mạch Đình hớn hờ vui sướng đặt tay lên tay An Tử Yến, cũng không quan tâm, bên cạnh có người hay không, tay còn lại ôm lấy cổ An Tử Yến nhảy lên người hắn, hai chân kẹp lấy thắt lưng của An Tử Yến: “Làm sao bây giờ, tớ yêu cậu quá đi mất.”

“Cậu đổi câu khác được không.”

“Nhưng mà câu này nói thế nào cũng không đủ, không chán, không xong.”

“Ngốc, bỏ ra.”

Mạch Đình nhảy xuống, cầm tay áo của An Tử Yến: “Hiện tại tiêu hết tiền rồi, đi đâu kiếm thêm đây?”

“Ai nói nhất định phải có tiền mới hẹn hò được.”

“Đây là hẹn hò.”

“Tớ nói phải là phải.”

“Cậu có làm hay không, nào có kiểu hẹn hò như vậy, cậu lại lãng phí một buổi hẹn hò của tớ. Cái này không tính.”

“Tớ nói phải là phải. Đừng để tớ lập lại lần nữa.”

“Tên vô lại.”

Mạch Đình tâm tình tốt, ngâm nga một giai điệu quay về nhà. Vừa bước chân vào nhà thấy bố đang xem tivi, mẹ thì nấu cơm, thấy Mạch Đình về liền tươi cười: “Về rồi a, mau đi rửa mặt mũi, lát nữa ăn cơm.”

“Vâng ạ.”

Cảm thấy có gì đó là lạ, Mạch Đình lắc lắc đầu có lẽ là mình nghĩ nhiều, cậu rửa mặt mũi xong, mẹ đã bày đồ ăn lên bàn, Mạch Đình đói cực kỳ, cầm lấy đĩa ăn ngấu nghiến. Bố Mạch Đình vẫn không lên tiếng, chỉ cúi đầu trầm mặc, một lát sau, mẹ Mạch Đình mới mở miệng: “Hôm trước có một cô tới đây, nói cô ấy là mẹ của An Tử Yến.”

Mạch Đình vừa nghe được lời này, cực kỳ hoảng sợ, một loại dự cảm rất rất không tốt từ từ ập đến, sắc mặt cậu tái nhợt nhưng vẫn tỏ vẻ trấn tĩnh: “Vậy sao? Vậy cô ấy còn nói gì nữa không?”

“Có a, cô ấy nói giống với mẹ, bảo con và An Tử Yên là một cặp, buồn cười quá.” Mẹ Mạch Đình nở nụ cười, khiến Mạch Đình cảm thấy càng đáng sợ, mẹ Mạch Đình lại tiếp: “Rõ ràng con và Tiểu Soái cảm tình tốt như vậy, mẹ thấy các con rất thân thiết, thật là, cũng không hiểu sao cô ta lại ăn nói bừa bãi như vậy, đúng không?” Nhà Mạch Đình là phần tử tri thức, người nhà đều rất bảo thủ, đối với việc đàn ông thích đàn ông, bọn họ trước nay không thể chấp nhận được, ngay cả nghe nói đến cũng hiếm, tuy Ngô Hình đã nói hết với họ, Mạch Đình mẹ vẫn nhủ thầm không có chuyện đó, tuyệt đối không phải là sự thật, bà đang lừa mình dối người, hy vọng con trai chỉ đang gặt mình thôi.

Mạch Đình buông bát đĩa, cắn môi ngẩng đầu nhìn mẹ: “Mẹ, thực ra con...”

“Mẹ chỉ biết đó không phải sự thật, nhanh ăn cơm đi, ăn xong lên chơi máy tính.” Mẹ Mạch Đình cắt ngang lời Mạch Đình, bà không muốn chính tai mình nghe được sự thật. Bà không thể chấp nhận chuyện này lại xảy ra trong chính gia đình của mình.

“Nhưng mà con...” Mạch Đình đã hạ quyết tâm thẳng thắn, giờ lại vướng phải việc như vậy.

“Không nhưng nhị gì cả, mau ăn cơm, thức ăn nguội rồi sẽ không ngon.”

Mẹ Mạch Đình vẫn mỉm cười, điều này khiến Mạch Đình càng khó chịu, cậu tình nguyện bị mẹ mắng, tình nguyện để bố đánh, nhưng dưới tình hình này, cậu lại không biết phải làm sao, phải ứng đối thế nào mới tốt, đành rầu rĩ ăn nốt bữa cơm, liếc mắt nhìn bố mẹ một chút liền trở về phòng, không bật đèn lên, ngồi trên giường ngáy ngốc hơn nửa ngày, mới gọi điện thoại cho An Tử Yên.

“Này, An Tử Yên.”

“Ừ?”

“Cái kia, hình như bố mẹ tớ biết rồi.” Mạch Đình cũng không kinh sợ như những gì mình tưởng tượng, ngược lại bình tĩnh đến khó tin, khi bố mẹ biết được chuyện này ở sâu trong lòng cậu kỳ thật thở phào nhẹ nhõm, sớm hay muộn rồi cũng sẽ đến, tốt hơn so với việc mỗi ngày phải lo lắng đề phòng.

An Tử Yên thoáng trầm mặc: “Tớ sẽ đến đó.”

“Không cần, làm này để tớ tự mình đối mặt, hơn nữa cậu mà đến càng thêm phiền phức.”

Đầu bên kia không nói gì, Mạch Đình giống như lên tinh thần cho mình, cười cười: “Yên tâm đi, tớ tuyệt đối sẽ không vì dáng vẻ hiện tại của bố mẹ mà đau lòng, hoặc vì bố mẹ khuyên giải an ủi mà mềm lòng, cậu khiến tớ hiểu được rất nhiều chuyện, có một chuyện tớ cũng muốn cậu hiểu rõ, việc duy nhất tớ không làm được chính là rời khỏi cậu.”

“Đừng nói dễ nghe như vậy.” An Tử Yên hiểu hiện giờ kỳ thực trong đầu Mạch Đình rất loạn, nhưng vẫn muốn để mình yên tâm.

“Không đâu, cứ như vậy ở bên tớ một lát đi. An Tử Yên của tớ, chồng của tớ.”

Hai người không ai nói chuyện nữa, Mạch Đình nằm trên giường đặt điện thoại bên tai, nhìn chằm chằm trần nhà, đầu bên kia truyền đến tiếng hít thở đều đặn khiến Mạch Đình bình tâm lại, thực ảm áp.

Tình yêu của chúng ta, một bên phải chịu đựng suy sụp và thống khổ, bên kia mới có thể học cách kiên cường.

73. Chương 73: Cho Dù Ra Sao, Tớ Còn Có Cậu

Tối hôm qua Mạch Đình cũng không biết mình ngủ thiếp đi từ lúc nào, nghĩ xem có cách gì ứng đối hay không nhưng phát hiện trong đầu trống rỗng, bỏ đi, nếu đã đến nước này, có chém mình cũng phải đưa đầu ra chịu.

Cậu mở cửa phòng ra, bố mẹ đã dậy từ sớm, mẹ Mạch Đình vừa trông thấy Mạch Đình, liền vào phòng lấy túi xách, luống cuống tay chân thu dọn đồ: “Con đến nhà bà ngoại chơi vài ngày, mẹ giúp con làm đơn xin nghỉ học, cũng đã lâu con không đến thăm bà rồi.”

“Con không đi.”

“Con thằng nhóc này sao lại nói như vậy, không cần bà ngoại nữa à?”

“Mẹ biết con không phải có ý này, mẹ, con,...”

“Con cái gì mà con, không có gì hay để nói hết.”

Mạch Đình đoạt lấy túi xách: “Rõ ràng mẹ đã biết, vì sao còn muốn gặt bản thân, nếu mẹ thực sự không tin, cần gì bắt con đến nhà bà ngoại.”

“Mẹ không hiểu con đang nói gì, được rồi, đừng nói nữa, mẹ không muốn nghe.” Mẹ Mạch Đình lại một lần nữa cắt ngang Mạch Đình, bà thật sự không muốn nghe, bà tình nguyện sống trong thế giới của riêng mình.

Mạch Đình bắt lấy bả vai của mẹ ý đồ khiến bà trấn tĩnh đôi chút: “Mẹ, con thích An Tử Yến, con yêu An Tử Yến, con chỉ muốn An Tử Yến.”

Mẹ Mạch Đình nâng tay lên tát Mạch Đình một cái, tiếng vang thanh thúy, trên mặt nóng rát. Mẹ Mạch Đình cũng bị hành động của mình làm cho sửng sốt, bình thường bà rất ít khi đánh Mạch Đình, bà xoa xoa đầu tay hằn lên mặt Mạch Đình, không nhịn được chảy nước mắt: “Con biết mẹ không phải cố ý đánh con, nhưng sao con lại có thể nói ra những lời khiến mẹ đau lòng như vậy, thích một thằng con trai là thế nào hả.”

“Chỉ là thích mà thôi.”

“Con đừng nói mấy câu ngu ngốc nữa, các con còn nhỏ biết cái gì là yêu? Cuộc sống không đơn giản như con nghĩ đâu, các con đang sống trong xã hội này, là cái xã hội vĩnh viễn sẽ không chấp nhận các con.” Vĩnh viễn! Một từ xác định rõ, một đoạn xiềng xích nặng nề. Mẹ Mạch Đình tiếp tục cầm lấy túi xách thu thập: “Chúng ta có thể chuyển nhà lần nữa, con có thể bắt đầu lại, từ từ sẽ tốt lên.”

“Bắt đầu lại? Có lẽ mẹ không hiểu, rời khỏi An Tử Yến con chẳng thể làm được gì.”

“Nó là con trai, có gì tốt cơ chứ?” Mẹ Mạch Đình không thể chấp nhận được, tuy bà biết An Tử Yến là một đứa trẻ xuất chúng, nhưng dù sao vẫn là nam a.

“Mẹ đâu phải con, sao biết cậu ấy có gì không tốt?” Mạch Đình hỏi vặn.

“Đừng nói mấy lời chọc giận mẹ nữa, mẹ biết con nhất thời hồ đồ, mẹ cũng xin nghỉ ở công ty rồi, cùng con về nhà bà ngoại.”

“Con không đi.”

“Nhất định phải đi, sao con không hiểu cho nỗi khổ tâm của mẹ.”

Mạch Đình rút cuộc nghẹn ngào: “Hai thằng con trai ở bên nhau thì sao chứ? Ngoại trừ không thể sinh con, không thể lý giải, ngoài hai điều đó ra bọn con khác với mọi người ở điểm nào? Mà hai điều này, điều đầu tiên bọn con đành chấp nhận, còn điều thứ hai là do các người áp đặt cho chúng con. Bởi vì các người nhìn không quen, thì con không được làm, dựa vào đâu cơ chứ, dựa vào đâu mà các người luôn tự cho mình là đúng đến phá hoại tình yêu vốn dĩ không sai của con, chẳng lẽ thứ con liều chết bảo vệ ở trong mắt các người khó chấp nhận đến thế sao?”

“Không cần nhiều lời, nói gì cũng vô dụng, sau này con sẽ hiểu, chúng ta đây đều là vì muốn tốt cho con. Chuẩn bị đi, lát nữa cậu tới đón chúng ta.” Mẹ Mạch Đình đóng cửa lại, để Mạch Đình đứng một mình trong phòng.

Mạch Đình cúi đầu, luôn là câu nói: vì muốn tốt cho con, các người sao biết được cái gì mới tốt nhất với tôi, dù sao cũng không phải thứ trong lòng tôi. Hóa ra không phải cứ đơn giản là có thể thuyết phục người khác, hóa ra không phải cứ thành thật là có thể khiến người ta cảm động. Cho dù tình yêu này trong sáng đến mức nào, bạn cũng không lấy được sự hâm mộ từ họ, chỉ có sợ hãi và chán ghét mà thôi.

Bởi vì cả hai đều là nam, a, lý do ấy quang minh chính đại cỡ nào.

Cậu rất nhanh đã đến, mẹ Mạch Đình chỉ nói về thăm ông bà ngoại vài ngày, cái khác đều không nhắc đến, Mạch Đình đứng ở đó, bố Mạch Đình thủy chung không nói một câu, cũng không buồn liếc mắt nhìn Mạch Đình.

“Đi thôi, con còn ngây ra đấy làm gì, cậu còn đang chờ kia kìa.” Mẹ Mạch Đình thúc giục.

Mạch Đình cắn môi dưới, ra khỏi nhà theo mẹ lên xe, nếu mẹ cảm thấy mang con rời xa An Tử Yên, hết thấy sẽ chấm dứt, vậy mẹ làm rồi, con đã từng thử, không có tác dụng. Mạch Đình liếc mẹ một cái, sau đó quay đầu nhìn chằm chằm ngoài cửa sổ.

An Tử Yên gửi tin nhắn tới: “Cho dù thế nào, lão tử không cho phép cậu khóc.”

Mạch Đình cười cười, nhún vai: “Cái rắm, chỉ có cậu mới chính tớ đến phát khóc, hiện giờ cậu không bỏ rơi tớ, không cãi nhau với tớ, không kết hôn với Bạch Tiểu Tư, không mất tích, cậu lúc này đang ở bên cạnh tớ, sao tớ phải khóc.”

“Mệt rồi thì gọi tớ đến.”

“Không mệt, chỉ cần tớ nghĩ, cho dù xảy ra chuyện gì, tớ còn có cậu, tớ không thấy mệt mỗi chút nào.”

“Ừ, cho dù xảy ra chuyện gì, cậu vẫn còn có tớ.”

Mạch Đình nhét di động vào túi, hít sâu một hơi, hạ cửa kính xe, gió thổi vào, làm rối tóc Mạch Đình. Cậu giống như mới nạp điện, tâm tình thoải mái lên rất nhiều, vươn tay ra ngoài cửa sổ, cảm thụ cơn gió lướt qua từng kẽ tay, mẹ Mạch Đình ngăn cản: “Đừng cho tay ra ngoài cửa sổ, rất nguy hiểm.”

Mạch Đình quay đầu, ánh mặt trời chiếu vào mặt Mạch Đình, còn có nụ cười sáng lạn kia nữa: “Mẹ, mẹ có thể trách cứ con, nhưng cho dù xảy ra chuyện gì đi nữa, cho dù người xung quanh khinh thường con đến mức nào, con vẫn rất thích An Tử Yên, mỗi một câu nói của cậu ấy là lý do khiến con vui vẻ cả ngày, mỗi một việc cậu ấy làm là lý do càng khiến con yêu cậu ấy nhiều hơn.”

Mẹ Mạch Đình sắc mặt tái nhợt, nhìn cậu đang lái xe phía trước, may là đang gọi điện thoại nên không nghe thấy. Sau đó quay sang, kinh ngạc nhìn vẻ mặt hạnh phúc của Mạch Đình, cười đến tít cả mắt.

“Không được phép nói như thế nữa.” Mẹ Mạch Đình quát lớn.

“Có cậu ấy, con chẳng sợ gì cả.” Mạch Đình không thèm nhắc lại, tựa vào cửa sổ.

Chúng ta là nam, cho nên chúng ta không thể yêu nhau.

Vớ vẩn!

Chính tớ còn không thể ngăn mình yêu cậu, huống hồ là bọn họ?

74. Chương 74: Vì Cậu, Tớ Mới Khóc

Nơi bà ngoại ở rất heo lánh, trước đây không có đường bộ phải đi thuyền mất một lúc mới tới, trong có con đập, hơn chục hộ gia đình, ngay cả điện cũng lúc yếu lúc mạnh, đôi khi còn không bật nổi cả tivi, chứ nói gì đến sóng điện thoại, Mạch Đình phải đứng trên tầng thượng kiềng chân mới có thể thu được tín hiệu.

Mạch Đình mang bàn ghế ra bên ngoài ngồi, mẹ Mạch Đình cũng đi theo ngồi bên cạnh, đúng lúc một cặp vợ chồng dắt đứa con nhỏ đi ngang qua, hai người đồng loạt nhìn chằm chằm gia đình này, cho đến khi họ càng đi càng xa.

“Đây mới là điều một người nên có, một người vợ và đứa con đáng yêu của mình, niềm vui đơn giản chỉ có thế. Con chưa từng nghĩ đến cảm giác của bố con sao, con thật sự có thể vì cái gọi là tình yêu của mình, vứt bỏ một gia đình hoàn chỉnh?” Mẹ Mạch Đình chỉ cần có cơ hội sẽ khuyên bảo Mạch Đình.

Mạch Đình giẫm lên một hòn đá, dùng chân đẩy đến đẩy đi: “Nếu ở bên cạnh một người mà mình không yêu, cho dù có thể sống với nhau đến chết, ngày qua ngày cũng chỉ bắt quá là dày vò nhau, ai nói một gia

đình toàn vẹn cứ phải là một nam một nữ, một đũa trẻ, nếu đó mới là niềm vui thực sự, con tình nguyện không cần, con không tham lam, chỉ cần mỗi ngày vui vẻ là đủ rồi.”

“Vì sao con không nghe lời mẹ thế hả, cuộc sống tốt đẹp bày ra trước mặt không chọn, lại cố tình chọn cuộc sống không ngừng nổi đầu này?”

Mạch Đình thoáng cười khổ, cười mẹ Mạch Đình không hiểu: “Cuộc sống mà con kiên trì chọn, mới chính là cuộc sống tốt đẹp nhất.”

“Để con hiểu ra vấn đề khó như vậy sao?”

“Mẹ, để mẹ chấp nhận khó như vậy sao?” Mẹ Mạch Đình liên tục lắc đầu, Mạch Đình từ nhỏ đến lớn đều rất ngoan ngoãn, nói gì nghe nấy, nhưng không ngờ đối với việc này lại cố chấp như vậy, mà sự cố chấp này bà hoàn toàn không thể lý giải được, bà chỉ hy vọng, Mạch Đình có thể quên đi chuyện hoang đường ấy mà bắt đầu lại một lần nữa, con đường kia, cho dù chính mình đồng ý, đi tiếp sẽ vất vả đến nhường nào, mẹ Mạch Đình rõ ràng, áp lực của thế tục, ánh mắt của những người xung quanh, bà không muốn Mạch Đình chịu thương tổn do nó mang lại. Nếu bị mọi người biết được, nếu Mạch Đình chia tay với An Tử Yển, vậy tiền đồ của nó chẳng phải bị hủy rồi sao, còn có cô gái nào nguyện ý chấp nhận một thằng đàn ông thích đàn ông cơ chứ?

“Con vì An Tử Yển, từ bỏ nhiều thứ như vậy, có đáng không?”

“An Tử Yển a, cậu ấy là một người cao cao tại thượng, bao nhiêu người thích cậu ấy con không nhớ hết được, thành tích của cậu ấy lại rất tốt, nhà giàu, đẹp trai, đánh đàn, ca hát cũng giỏi, nhưng cậu ấy lại thích loại người như con, con không từ bỏ gì cả, ngược lại cảm thấy may mắn vì mình có được rất nhiều.” Mẹ Mạch Đình còn muốn nói gì đó, bị Mạch Đình cắt ngang, Mạch Đình tiếp tục nhìn chằm chằm hòn đá trên đất: “Con chính là một người rất bình thường, tùy thời có thể mai một trong đám đông, nếu không gặp được An Tử Yển, cả đời này cứ bình lặng như vậy, chuyện gì cũng ngoan ngoãn nghe theo lời bố mẹ, để bố mẹ làm chủ, thay vì nói con sống vì mình, thì thực ra con đang sống cho bố mẹ. An Tử Yển ở trong đám người lại chọn một đứa bình thường như con, mẹ có biết lúc ấy con cao hứng biết bao không, thế giới của con có thêm thật nhiều màu sắc, cậu ấy chọc con, con sẽ phát điên, khi cậu ấy tức giận, con sẽ sợ hãi, khi cậu ấy bỏ đi, con sẽ thương tâm, khi cậu ấy biện hộ, con sẽ phát nổ, khi cậu ấy hôn con, con sẽ điên mất, khi cậu ấy yêu con, con sẽ chết. Đó là tất cả cảm xúc biến ảo của tình yêu, mà con chưa từng trải nghiệm, dường như đó mới là cuộc sống. Con chỉ thích An Tử Yển, mà vừa vặn cậu ấy là nam mà thôi.”

Mẹ Mạch Đình không ngờ Mạch Đình lại có tình cảm sâu đậm như vậy với An Tử Yển, bà vỗ vỗ Mạch Đình: “Có một loại tình yêu, trải qua rồi thì thôi, để nó thành quá khứ, con chỉ là không thử yêu những người khác, không phải không còn cách nào. Mẹ sẽ không so đo nữa, chúng ta coi như chưa từng xảy ra chuyện gì.”

“Nhưng chẳng phải đều đã xảy ra rồi đấy ư?” Mạch Đình ngẩng đầu nhìn mẹ, mẹ Mạch Đình trong lòng ngổn ngang trăm mối, không biết phải hình dung thế nào, mỗi lần đụng tới việc này bọn họ sẽ luôn trốn tránh sự thật, bà đứng lên: “Mau đi ăn cơm, con vào trước đi, đầu óc con toàn suy nghĩ linh tinh.”

Mạch Đình không hề lên tiếng, quyết định đến đâu hay đến đó, thay vì nói mẹ Mạch Đình tới khuyên bảo mình, chỉ bằng nói là mình khiến mẹ thông suốt, kỳ thật chỉ cần vui vẻ chấp nhận, cẩn thận giấu lại, hai thằng con trai ở bên nhau có gì mà to chuyện chứ. Sẽ chất à? Đương nhiên là không!

Cả ngày ở nơi này rất khó chịu, nửa đêm, nhân lúc bà ngoại ngủ, Mạch Đình đến gõ cửa phòng mẹ: “Mẹ, con biết mẹ chưa ngủ, mẹ định kéo dài bao lâu nữa?”

Mẹ Mạch Đình rốt cuộc không nhịn được mở cửa ra, cảm xúc giống như đã sụp đổ hoàn toàn, khóc nức nở, bổ nhào vào Mạch Đình, đánh lên người cậu: “Đình Đình, con thương cho hai thân già chúng ta đi, bố mẹ chỉ có một mình con, con muốn sau này bố mẹ sống sao, con vì một thằng con trai, ngay cả bố mẹ cũng không cần nữa à, chúng ta nuôi con lớn bằng từng này, sao có thể không sánh bằng nó, Đình Đình, coi như mẹ cầu xin con, nghe lời khuyên của mẹ, chia tay đi, cho dù con yêu nó nhiều thế nào, cũng chỉ đau lòng một thời gian thôi, rồi từ từ sẽ phai nhạt, chung quy vẫn tốt hơn so với nỗi đau con phải chịu sau này.” Mẹ Mạch Đình đã chẳng thiết mặt mũi mà cầu xin Mạch Đình, khóc đến mức Mạch Đình ngay cả tim cũng đau, cậu cứ đứng ở đó không nhúc nhích.

Một lát sau, Mạch Đình mới mở miệng: “Các người muốn chia rẽ tình yêu của con, ngược lại trở nên đáng thương, vậy còn chúng con – những người bị chia rẽ thì sao? Ai tới thương xót cho con, chẳng nhẽ con chọn An Tử Yến, thì các người không cần con nữa. Là các người tự đẩy con ra đấy thôi, luôn miệng nói con không cần các người, mẹ, mẹ không thể tác thành một lần cho tình yêu của con được sao.”

Không thể tin được mình đã khóc mà cầu xin Mạch Đình nhưng cậu chẳng hề động lòng, mẹ Mạch Đình tức giận không có chỗ trút, lại giơ tay lên tát Mạch Đình một cái: “Mày cái đồ bất hiếu.” Dứt lời đẩy mạnh Mạch Đình ra ngoài, Mạch Đình vội ngẩng đầu lên, để nước mắt sắp rơi xuống chảy ngược vào trong, cậu đã đáp ứng An Tử Yến sẽ không khóc. Mạch Đình chạy đến ban công, lấy ra di động, ban đêm ở nông thôn hơi lạnh, Mạch Đình ôm chặt hai tay mình ẩn dãy số của An Tử Yến, đầu bên kia truyền đến tiếng tút tút.

“An Tử Yến, này, An Tử Yến, cậu có nghe được không? An Tử Yến, An Tử Yến, này, này, An Tử Yến, tớ là Mạch Đình, này, An Tử Yến, An Tử Yến.” Mạch Đình cứ không ngừng gọi như vậy.

“Hơn nửa đêm, quỷ rừng ma kêu làm gì hả.”

Điện thoại trong tay Mạch Đình rơi xuống đất, giọng nói này rất quen thuộc, rất gần, là từ dưới lầu truyền đến, Mạch Đình nhìn xuống, nương theo ánh trăng trông thấy An Tử Yến đứng ở bên dưới đang ngẩng đầu nhìn mình chằm chằm, tim Mạch Đình đột nhiên đập rất nhanh, máu xông lên não, luống cuống tay chân vọt xuống tầng dưới, mở cửa ra, bổ nhào vào người An Tử Yến, An Tử Yến ôm lấy Mạch Đình, liên tục lùi về sau.

“Sao cậu lại tới đây.” Cứ như vậy, Mạch Đình bật khóc, cho dù thế giới bên ngoài có tàn nhẫn đến mức nào, Mạch Đình đều có thể nhẫn nhịn. Nhưng chỉ cần là An Tử Yến, tuyến lệ của Mạch Đình liền hoạt động hết công suất.

An Tử Yến mặt nhăn mày nhú, lau nước mắt cho Mạch Đình: “Cậu lại khóc nữa rồi.”

“Ai bảo cậu đột nhiên chạy tới đây tớ mới khóc đấy chứ, cậu cái tên chết tiệt này.” Mạch Đình vừa khóc vừa cười.

“Ai nói tớ đột nhiên đến, tớ vẫn luôn ở bên cạnh cậu.”

“Lúc này mà cậu cũng không quên nói đùa khiến tớ vui vẻ.”

“Không phải đùa, là nói thật.”

Mạch Đình bấy giờ mới trông thấy rõ ràng khuôn mặt của An Tử Yến, cằm đã lún phún râu, có chút mệt mỏi: “Không phải chứ, cậu vẫn luôn ở gần đây?” Bản thân bảo hấn dừng đến, hấn quả thật không đến, nhưng vẫn ở ngay bên cạnh mình. Trái tim Mạch Đình xiết chặt.

“Chứ còn gì nữa.”

“Cậu, cậu, vì sao phải như vậy?” Mạch Đình đã kinh ngạc đến mức nói năng lộn xộn, An Tử Yến luôn có những hành động khiến mình không thể tin được.

An Tử Yến đẩy đẩy đầu Mạch Đình: “Sao với trăng gì chứ, cậu thực sự nghĩ rằng tớ sẽ để cậu chịu đựng một mình à, ngốc quá, tớ chính là người đàn ông của cậu, có trách nhiệm bảo vệ cậu.”

“Tớ..”

“Được rồi, lão tử đã nói không cho cậu khóc.”

Đợi Mạch Đình khôi phục lại cảm xúc, hai người tựa vào tường, Mạch Đình kề sát bên An Tử Yến: “Cậu nói xem có phải tớ rất bất hiếu không, mẹ khóc cầu xin tớ, tớ vẫn thờ ơ.”

“Đó chưa phải là chiêu cuối cùng của bố mẹ.”

“Cũng đúng, bọn họ thật ngốc, muốn tìm kiếm tất cả tình yêu của tớ, sau đó giết chết. Bọn họ không biết rằng, tớ đã đem tình yêu của mình giấu hết ở chỗ cậu. Có điều tớ bị ăn hai cái bạt tai, hơi đau.” Mạch Đình sờ sờ mặt mình.

An Tử Yến nghiêng đầu, nâng mặt Mạch Đình lên, nhẹ nhàng thổi thổi má bên trái cho Mạch Đình: “Tớ giúp cậu thổi.”

Mạch Đình thẳng lưng, cười khanh khách: “Buồn quá.”

“Đừng nhúc nhích.”

“Nhưng buồn chết đi được.”

75. Chương 75: Nguyện Vọng Nhỏ Nhoi Không Đáng Kể

Mẹ Mạch Đình không hề để ý tới Mạch Đình, bà đang tức giận, tức giận thẳng con đã cả gan dám chống đối lại mình. Mạch Đình cũng không nói gì hết, nếu giờ đi nhận sai thì tất cả cố gắng trước đây đều trở nên uổng phí, có lẽ mình thật sự bất hiểu. Lúc này đây, cậu quyết định, nên vì bản thân.

Hai bên cứ giằng co như vậy, khi ăn cơm, ngay cả bà ngoại cũng nhận ra sự bất thường: “Hai con mấy ngày nay sao vậy hả?”

Mẹ Mạch Đình miễn cưỡng cười cười: “Mẹ, không có việc gì đâu, mẹ đừng xen vào.”

Mạch Đình buông bát: “Bà ngoại, dù sao bà sớm muộn gì cũng biết.” Mạch Đình đang định nói ra, mẹ Mạch Đình cắt ngang: “Mạch Đình, con một vừa hai phải cho mẹ.”

“Mẹ cảm thấy con là người hèn hạ như vậy à? Bà ngoại, cháu sẽ nói thật cho bà biết.”

“Mạch Đình!”

“Rốt cuộc là có chuyện gì?” Bà ngoại nhìn mẹ con hai người cãi nhau, cũng muốn biết rốt cuộc là vì sao.

“Cháu đang sống cùng một người đàn ông.” Mạch Đình vẫn không quan tâm tới sự ngăn cản cực lực của mẹ mà nói ra, mẹ Mạch Đình tức giận đến nỗi môi phát run, bà ngoại vừa nghe thấy vậy, bát rơi xuống đất, phát ra tiếng vang thanh thúy, tan nát tung tóe.

“Tiểu Đình, cháu, cháu nói cái gì?”

“Bà ngoại, cháu thích một người con trai.” Khi lời này được thốt ra, bà ngoại đứng bật dậy, không thể tin được nhìn chằm chằm Mạch Đình, bà ngoại quanh năm sống ở nông thôn, từ trước tới nay chưa từng gặp, cũng chưa từng nghe nói về việc này, hoàn toàn không chịu nổi đả kích, một chữ cũng không nói ra được, trước mắt tối sầm liên hôn mê bất tỉnh, Mạch Đình sợ tới mức đỡ lấy bà ngoại, mẹ Mạch Đình cũng chạy lại giúp, nâng bà ngoại nằm lên giường: “Mẹ, mẹ, làm thế nào bây giờ?” Sau đó cuống quýt cầm điện thoại ấn 120.

Mẹ Mạch Đình đẩy Mạch Đình về mặt lo lắng ra: “Mày cút ra ngoài, giờ mày vui rồi chứ? Khiến bà ngoại tức giận như vậy mày mới vừa lòng, mày cút a, đi nói cho toàn bộ người trên thế giới này biết mày làm cái gì, mày muốn những người quan tâm đến mày tức chết thì mày mới vừa lòng có phải không, thế thì mày mới có thể ở bên cạnh An Tử Yến có đúng không?”

“Con, con không biết sẽ như vậy, con không ngờ...” Mạch Đình chân tay luống cuống.

“Mày cút ra ngoài cho tao, nhà của chúng tao không chứa chấp được loại người tàn nhẫn như mày, tao đồng ý cho mày ở bên nó, mày theo nó đi, mày thích thế nào thì làm thế ấy, đừng quay về nữa, đây không phải điều mày muốn sao, ngoại trừ tình yêu vĩ đại của mày ra, mày còn quan tâm gì nữa đâu?”

“Mẹ, không phải con cố ý khiến bà ngoại tức giận, con chỉ muốn rõ ràng mọi chuyện.”

“Hiện tại thì rõ rồi chứ? Mày còn muốn cái nhà này trở nên như thế nào mới hài lòng hả, tao không có đứa con ích kỷ như mày, mau cút đi.”

“Mẹ ——”

“Đừng gọi tao là mẹ nữa, mày nghe chưa rõ à? Tao bảo mày cút đi! Nếu bà ngoại thật sự xảy ra chuyện gì, tao vĩnh viễn sẽ không tha thứ cho mày.”

Mạch Đình nhìn thoáng qua bà ngoại trên giường, xoay người đi ra ngoài. Hai tay siết chặt, móng tay đâm vào da thịt, cậu thật không ngờ, bà ngoại lại tức giận thành như vậy, bây giờ bản thân tựa hồ là người có tội rồi. Mạch Đình vẫn đứng ở cửa nhìn xe cứu thương đưa bà ngoại đi, mẹ Mạch Đình cũng đi cùng, bầu

trời tối tâm mờ mịt, tiếp đó là tiếng sấm trầm đục nặng nề, một lát sau, từng hạt mưa tựa như nước mắt thi nhau rớt xuống, thấm ướt cả thể giới.

Nếu chuyện vốn đúng, nhưng mọi người lại cho rằng người đã sai, thì chuyện đó cũng trở thành sai.

Phải hình dung như thế nào nỗi đau của tứ giờ phút này, hai bên đều không thể buông, càng kéo miệng vết thương càng lớn, cuối cùng trở thành một vực sâu không thể lấp đầy.

Mạch Đình đi dưới cơn mưa, mặc cho hạt mưa xối xả tấp vào người, đôi môi tái nhợt, thân thể run rẩy, con đường dưới chân đã trở nên lầy lội, cậu chạy về phía trước, chạy đến trước xe của An Tử Yên, xuyên qua cửa sổ xe trông thấy An Tử Yên đang mệt mỏi tựa vào tay lái mà ngủ.

Mạch Đình kêu to: “An Tử Yên.”

An Tử Yên ngẩng đầu, thấy Mạch Đình toàn thân ướt đẫm, cơ thể gầy yếu không ngừng run rẩy, Mạch Đình tiếp tục tê tâm liệt phế hét lên trong mưa: “Đều tại tớ, đã phá vỡ tất cả, bà ngoại tức giận đến ngắt xỉu, nếu bà xảy ra chuyện gì, tớ phải làm sao đây, nếu yêu cậu phải nhận lấy nỗi đau mất mát, tớ phải làm sao đây, An Tử Yên, cậu nói cho tớ biết tớ phải làm gì bây giờ?” Mạch Đình nói xong liền bỏ chạy, trong đầu cậu rất loạn, nếu bà ngoại thực sự vì mình mà có chuyện gì, đừng nói mẹ Mạch Đình, ngay cả bản thân cậu cũng không thể tha thứ cho mình được.

Ngoại trừ tình yêu vĩ đại của mày ra, mày còn quan tâm gì nữa đâu.

Câu nói của mẹ không ngừng xoay chuyển trong đầu cậu, có phải mình quá ích kỷ hay không, vì thành toàn cho tình yêu của bản thân, mà khiến nhiều người bị tổn thương như vậy, ở bên nhau, mà lưng phải gánh tối lợi nặng nề, có thật sự tốt đẹp không?

An Tử Yên đuổi theo, túm lấy Mạch Đình, ôm chặt cậu vào trong ngực mình, cho dù ướt đẫm, cũng có thể cảm nhận được nhiệt độ cơ thể của nhau, Mạch Đình há mồm thở phò phò trong ngực An Tử Yên.

Mạch Đình ngẩng đầu, trông thấy ánh mắt của An Tử Yên, bật khóc nức nở: “Tớ thật sự đã cố hết sức, nhưng mà, hóa ra tất cả mọi chuyện, không phải cố hết sức là có thể giải quyết, cho dù bị đâm tới đầu rơi máu chảy tớ cũng không sao cả, hiện giờ bà ngoại lại..., tớ yêu cậu, An Tử Yên, nhưng không phải dưới điều kiện mất đi người thân.”

An Tử Yên nhìn dáng vẻ đau khổ của Mạch Đình, hóa ra từ trước tới nay mình gây cho cậu ấy nhiều đau khổ như vậy, cậu ấy không phải mình, cậu ấy là Mạch Đình thiện lương, ngoan ngoãn, lại phải chịu đựng những điều không đáng có.

“Cho nên, cậu muốn chia tay với tớ?”

“Thực xin lỗi, An Tử Yên, thực xin lỗi, tình yêu không thể chiến thắng hết thảy.”

An Tử Yên cười cười, ẩn bên trong nụ cười là tràn đầy đau đớn, hắn không trách Mạch Đình, đây là điểm hấn thích ở cậu không phải sao, cậu ấy vẫn luôn nghĩ cho người khác, hướng hồ đây còn là người nhà của cậu ấy, nếu ích kỷ quá, hắn cũng không vui vẻ.

“Nếu cậu muốn vậy, tớ sẽ đồng ý, nhưng hãy để tớ rời khỏi cậu. Cậu nói đúng, tình yêu không thể chiến thắng hết thảy.”

Hạt mưa rơi vào mắt Mạch Đình trở thành giọt lệ, An Tử Yên cúi xuống hôn lên đôi mắt của Mạch Đình: “Khóc cái gì, không chết được.” Dứt lời An Tử Yên cởi áo khoác ra phủ lên đầu Mạch Đình, xoay người đi về phía xe, bóng dáng của An Tử Yên trong mưa khiến người ta đau lòng như thế, đây là lần đầu tiên, An Tử Yên nghe theo lời Mạch Đình, chỉ vì không muốn Mạch Đình chịu tra tấn trong lòng.

Cậu không hề kiên cường đến vậy, tớ biết.

An Tử Yên lái xe sát qua bên người Mạch Đình, Mạch Đình nhìn theo đèn xe dưới làn mưa càng lúc càng mờ hồ, thực buồn cười, chúng ta không hề cãi nhau âm ỉ, chúng ta cũng không có bên thứ ba xen vào, nhưng ông trời luôn tìm được cách phá vỡ tình yêu này, cuối cùng nó vẫn không thể chịu được áp lực thế tục, vỡ nát tan tành.

Mạch Đình ngồi bệt dưới đất, siết chặt lấy áo khoác của An Tử Yến: “An Tử Yến, trước khi tớ quên được cậu, xin cậu đừng yêu người khác,”

An Tử Yến lái xe rất nhanh, bất kể phương hướng, không biết qua bao lâu, cuối cùng hần đột nhiên phanh gấp, đâm thật mạnh lên tay lái.

Sau khi cậu đi, thế giới của tớ trở nên trống rỗng, chỉ có nước mắt và vết thương vĩnh viễn sâu vô cùng vô tận.

Mạch Đình đi tới bệnh viện ở trần trên, thấy bà ngoại đã ổn định, thở dài nhẹ nhõm, mẹ Mạch Đình lạnh lùng nhìn Mạch Đình cả người ướt đầm: “Mày còn đến đây làm gì, không phải bảo mày đi tìm An Tử Yến rồi sao?”

Mạch Đình không nói gì, chỉ đứng trước giường bệnh bà ngoại, bà ngoại chậm rãi mở mắt ra, thấy Mạch Đình liền nắm lấy tay cậu: “Cháu à, cháu không thể hồ đồ như vậy, sao lại đi yêu một thằng con trai, đó là điều thiên lý bất dung a.”

Mạch Đình miễn cưỡng cười cười: “Bà ngoại người không cần khuyên con, con đã biết rồi, sẽ không có lần sau, làm người thì không thể ích kỷ như vậy được phải không? Con còn cần sống vì cái này, sống vì cái kia, cuối cùng mới nhận ra tình yêu chẳng được coi là gì cả.” Mạch Đình trào phúng nói.

Mẹ Mạch Đình nghe Mạch Đình nói như vậy, ngữ khí cũng hơi dịu đi: “Vì sao làm ầm ĩ đến mức này con mới hiểu được hả, có điều giờ thì tốt rồi, bà ngoại cứ để mẹ chăm sóc, con trở về tắm nước nóng rồi nghỉ ngơi đi, không lại bị cảm lạnh.”

Mạch Đình gật gật đầu, cậu cũng không biết mình quay lại nhà bà ngoại bằng cách nào, cậu tắm rửa rồi thay một bộ quần áo sạch sẽ, sau đó bắt đầu ngồi giặt áo khoác của An Tử Yến, một lần lại một lần, tay bị chà sát đến đỏ bừng, nhưng không muốn dừng lại.

Có lẽ thời gian vốn không chịu được gánh nặng như thế. Rất nhiều chuyện không phải do chúng ta quyết định, ôm biết bao kỳ vọng tươi đẹp, rồi chỉ có thể đối lấy đáp án tàn khốc. Cho dù luôn nhắc nhở mình phải cố gắng nhiều hơn, một ngày nào đó sẽ có hồi báo, đến khi ngày ấy không chịu đến, thứ còn lại chỉ có tuyệt vọng và phẫn nộ, muốn nói với thế giới ồn ào này cảm hết lại đi, sao không để chúng tôi yên ổn hưởng thụ tình yêu của mình, dù chỉ một ngày thôi, tuy không cần các người đánh giá tốt về tôi, nhưng tôi vẫn hy vọng nhận được sự chúc phúc từ các người.

Nguyên vọng nhỏ nhoi không đáng kể, mà phải hao hết tất cả để cầu xin.

An Tử Yến, cậu nói đúng, sao phải khóc, không chết được.

Quả thật không chết được, nhưng sống rất đau đớn.

“Tôi cứ nghĩ tình yêu có thể vượt qua tất cả, ai ngờ đôi khi cô ấy lại bất lực. Tôi cứ nghĩ tình yêu có thể bù đắp tiếc nuối trong cuộc đời, nhưng tạo ra nhiều tiếc nuối nhất lại là tình yêu. Trăng có khi tròn khi khuyết, trong những cuộc tình không ngừng tái diễn, thay một người khác, thì sắc trời cũng không còn xanh như trước nữa.”

-by Trương Tiểu Nhân

Thấy câu này xuất hiện ở đầu chương truyện, thấy hay hay nên e ra, Trương Tiểu Nhân là một nhà văn nữ Hồng Kông khá nổi tiếng. Có lẽ câu này được trích từ một trong những tác phẩm của cô ấy.

76. Chương 76: Sau Đây Không Cần Thử Nữa

Mỗi ngày Mạch Đình đều đi đi về về giữa nhà và bệnh viện, nhưng bà ngoại và mẹ Mạch Đình không hề thấy cậu cười, giống như mất hết cảm xúc, chăm sóc thân thể bà ngoại, cứ thế, Mạch Đình càng ngày càng gầy, gầy đến mức bà ngoại cầm lấy tay Mạch Đình mà đau lòng: “Tiểu Đình, cháu ăn nhiều vào.”

“Bà ngoại, cháu không nuốt nổi.”

“Sao cháu phải tra tấn mình như vậy, nghĩ thoáng ra một chút sẽ tốt thôi.”

“Bà ngoại, bà muốn cháu nghĩ thoáng như thế nào đây, cháu rời khỏi An Tử Yến không phải vì cháu không yêu cậu ấy, cháu là vì bà, vì mọi người, nơi chứa đựng tình yêu của cháu, mỗi ngày đều đau đớn quằn quại, chỉ để nó trở nên trống rỗng, vì sao nhất định phải bắt con chọn lựa, vì sao?” Mạch Đình nhào vào lòng bà ngoại nằm trên giường, nức nở.

Bà ngoại vuốt ve đầu Mạch Đình: “Tất cả rồi sẽ thành quá khứ, cháu sẽ từ từ tốt lên, tin bà.”

Mạch Đình đứng dậy, thu dọn bát đĩa, cười khổ. “Trái tim của cháu sẽ không còn như trước nữa, nó chỉ có thể từ từ chết đi, có lẽ chết đi cũng tốt, ít nhất không cảm thấy đau đớn nữa, bà ngoại, cháu về trước đây, mai lại đến thăm bà.” Mạch Đình cầm cặp lồng đi ra ngoài cửa, bà ngoại nhìn theo Mạch Đình mà thở dài.

Ở cửa bệnh viện gặp được mẹ, mẹ Mạch Đình cũng không nhận được khuyên: “Con cái thằng nhóc này không vui lên chút được à.”

“Mẹ bóp chết tình yêu của con, sao hả, còn muốn giết chết cảm xúc của con?” Dứt lời Mạch Đình bước đi. Đúng vậy, lần này không ích kỷ nữa, không cần lo lắng có ai đó vì mình mà bị bệnh, không bao giờ lo lắng về gánh nặng mà tình yêu mang lại, thật thoải mái, thoải mái đến ngay cả bản thân cũng không cảm giác được là mình đang sống.

“Em a, rất nghịch ngợm, nói chuyện cùng hành động luôn không thống nhất;

Em a, rất đứng đắn, toàn bộ thế giới phải là người tốt mới vừa lòng;

Em a, rất nóng nảy, một đồng câu hỏi trong đầu cùng đè nén trong bụng;

Em a, rất khác người, liền thích tạo ra chút hình thức;

Khi tôi nghĩ rằng đời này không ai có thể khiến mình động tâm, tôi lại gặp em;

Cho dù em có rất nhiều tật xấu, tôi vẫn yêu em;

Nhiều lần tôi làm em khóc, em phải hiểu tôi không cố ý;

Thế giới này quá chật chội, tôi sẽ để lại cho em mảnh đất trống bên cạnh mình;

Tôi chỉ muốn nói với em, em đau đớn tôi cũng không biết phải làm sao;

Tôi chỉ muốn cho em nghe, ca khúc viết nên vì em;

Nếu đã yêu, sẽ không ngừng lại;

Quên nói một điều, tên của em là Mạch Đình.”

Mạch Đình đặt di động bên tai, lắng lắng, nghe đi nghe lại, đây là căn cứ duy nhất chứng minh An Tử Yến có tồn tại, tất cả không phải một giấc mơ, chỉ kết thúc mà thôi.

An Tử Yến cũng không tốt hơn là bao, mặc kệ người xung quanh từng muốn phá hoại hai người như thế nào, An Tử Yến chưa từng buông tay, mà khi Mạch Đình khóc cầu xin bản thân, khóc giải thích, khóc để chia tay, An Tử Yến không đành lòng lại làm Mạch Đình càng thêm đau khổ, cứ vậy rời đi. Hắn chưa từng nghĩ đến, hóa ra hai chữ chia tay, sẽ khiến hắn đau đớn đến vậy, đau đến mức hắn không đứng dậy nổi.

Giống như ma chú, từng lời nói của Mạch Đình cứ hiện lên trong đầu hắn.

“An Tử Yến, sao cậu còn chưa dậy, mau đứng lên, nhanh không muộn học.”

“An Tử Yến, có làm không vậy, cậu lại lấy sách của tớ, sao không tự mang sách của mình hả.”

“An Tử Yến, cậu mà chỉnh tớ lần nữa, tớ đồng quy vu tận với cậu.”

“An Tử Yến, cậu cái tên vô lại này.”

“An Tử Yến, cậu cũng nên chuyên tâm yêu tớ một chút được không, chả tập trung gì cả.”

“An Tử Yến, cái này mà cũng tính là hẹn hò.”

“An Tử Yến, cậu rất yêu tớ, đúng không? Đúng không!”

An Tử Yến thất hồn lạc phách đi trên đường, bị mấy tên côn đồ theo dõi, chặn hấn lại trong con ngõ nhỏ, một tên tóc vàng nói: “Nhìn cái đã biết là có tiền, toàn thân đều là hàng hiệu, này, cho mấy anh đây vài đồng tiêu tạm với, các anh đây sẽ tha cho chú mày, bằng không hôm nay chẳng dễ mà chạy được đâu.”

An Tử Yến ngẩng đầu nhìn chằm chằm mấy tên côn đồ, ánh mắt ấy khiến mấy tên kia sợ chết khiếp, nhưng tóc vàng vẫn kiên trì. “Mày, mày nghĩ chừng chúng tao thì chúng tao sẽ sợ chặc? Giao tiền ra đây.”

“Tao thấy bọn mày chán sống rồi.”

“Ái chà, khẩu khí không nhỏ, không để mày mở rộng tầm mắt chút, mày còn tưởng chúng tao là mèo bệnh, anh em, lên.”

Vài phút sau, tiểu lưu manh đứa nào đứa nấy mặt mũi bầm dập, tóc vàng ngã xuống đất, lấy di động ra: “Có gan mày đừng chạy, tao lập tức gọi người đến, mày đừng chạy, đừng có chạy.”

An Tử Yến vẫn đứng tại chỗ không nhúc nhích, quả nhiên một lát sau, có 20 người đi tới, vây quanh An Tử Yến, tất cả đều xông lên, nhưng An Tử Yến mặt vẫn không đổi sắc thẳng tay đánh trả, cho dù bị đánh trúng cổ họng cũng không rên một tiếng, trán và xung quanh khóe mắt của An Tử Yến đều chảy máu, sau khi đánh gục tên cuối cùng, hấn lau lau máu trên trán, vết thương đau đớn khiến hấn nhếch miệng, không được, không được. An Tử Yến đá văng một tên cản trở lối đi của hấn, chạy về bãi đỗ xe, rồi lái như bay về nhà bà ngoại Mạch Đình.

Mạch Đình từ lúc trở về vẫn không hề nhúc nhích, ngây ngốc nhìn nơi An Tử Yến rời đi, giống như An Tử Yến sẽ lại từ nơi ấy xuất hiện, Mạch Đình chỉ biết rằng, bản thân không thể nào quên được, rõ ràng là mình muốn chia tay, người lưu luyến lại vẫn là mình.

Cậu ngồi đếm những việc và vật ngang qua cửa sổ.

Ở cổng thôn con bò của lão Hoàng lại chạy ra ăn cỏ.

Cháu dâu của ông Tôn lại về quê trộm sinh con, đây đã là cái thai thứ ba rồi.

Mấy đứa trẻ con lại nghịch bùn với nhau.

Xe của An Tử Yến đang đi về phía này, mình đã bảo cái xe ấy màu sắc rất chói mắt, chỉ cần liếc một cái liền nhận ra.

Mạch Đình đột nhiên giật nảy mình, mắt tròn xoe, xác định bản thân không hề nhìn lầm.

Xe của An Tử Yến đã dừng lại trước cửa nhà mình, sau đó cửa xe mở ra, cách cửa sổ đứng trước mặt cậu, Mạch Đình trông thấy An Tử Yến chưa kịp kinh ngạc đã hét lên: “Vết thương trên mặt cậu là sao, ai đánh cậu, sao không bôi thuốc, sao không đến đến bệnh viện hả.” Mạch Đình nhìn vết thương trên mặt An Tử Yến, vô cùng đau lòng.

An Tử Yến bịt miệng Mạch Đình lại: “Để tớ nói, Mạch Đình, tớ đã thử rồi, cách của cậu không thể thực hiện được, vẫn dùng cách của tớ đi, lão tử thực con mẹ nó không thể rời khỏi cậu.” Dứt lời ôm lấy Mạch Đình, kéo Mạch Đình từ trong cửa sổ ra ngoài.

“Này, cậu làm gì vậy, để tớ băng bó vết thương cho cậu đã.”

An Tử Yến nhét Mạch Đình vào trong xe, sau đó cũng ngồi lên. Ở trên xe, Mạch Đình nhìn An Tử Yến, rốt cuộc không nhịn được nữa, khóa ngồi trên người An Tử Yến, thô lỗ mà khẩn cấp hôn hấn, tay cậu siết chặt lấy quần áo của An Tử Yến, cảm thụ hơi ấm chân thật từ cơ thể hấn, hai tay An Tử Yến đặt trên lưng Mạch Đình, dùng sức, giống như muốn khảm cậu vào thân thể của chính mình.

Hết cách rồi, tớ thật sự rất nhớ cậu, An Tử Yến.

Sau này, không bao giờ, vĩnh viễn không bao giờ thử tách nhau ra nữa.

Tình yêu không thể chiến thắng tất cả thì sao chứ, cần chiến thắng nhiều như vậy làm gì, tớ chỉ cần có cậu là đủ rồi.

Của tớ, của cậu, lại hôn tớ, vẫn hôn tớ, hôn đến mức tớ không thể nghĩ đến việc khác nữa.

77. Chương 77: Việc Này Nhìn Nhiều Sẽ Quen

An Tử Yến hạ ghế ngồi, không ngừng mút lấy đôi môi mềm mại của Mạch Đình. Tình dục xông thẳng lên não Mạch Đình, cậu mãnh liệt muốn An Tử Yến, muốn tất cả của hắn, trái tim và thân thể, tuyệt không để lại thứ gì. An Tử Yến khó dần nổi vội vàng cởi quần áo Mạch Đình. Đầu lưỡi giao triển cũng một chỗ, khát vọng vô bờ ở trong xe càng không thể vãn hồi.

Tay An Tử Yến vuốt ve thân thể mê người, lưu lại ấn ký chỉ thuộc về mình trước ngực Mạch Đình.

“A —— ưm a ——”

Quần áo rơi vãi lộn xộn, tiếng rên rỉ kêu mị động lòng người, hơi thở nóng bóng tỏa ra đập vào thủy tinh, khiến nó trở nên mờ ảo. Ngón tay An Tử Yến thâm nhập vào Mạch Đình, làm Mạch Đình càng thêm bất an vặn vẹo, ma sát phân thân của An Tử Yến, muốn ngừng mà không được, Mạch Đình gắt gao đè lại bả vai của An Tử Yến, cắn môi dưới của mình, nhìn thấy trong mắt An Tử Yến khuôn mặt đỏ ửng của mình, ngón tay An Tử Yến cao thấp qua lại đông đưa, tìm kiếm nơi ẩm ướt ấm áp kia, hôm nay Mạch Đình hẳn cảm hơn so với bình thường, thân thể nóng bỏng, vô lực ghé vào người An Tử Yến: “Aha —— a —— ưm a ——”

An Tử Yến tăng thêm chút lực, khiến Mạch Đình liên tiếp hít sâu, cào lung tung lên lưng An Tử Yến, lưu lại dấu ấn hồng nhạt, An Tử Yến mở khóa quần, giải phóng phân thân của mình, Mạch Đình nhẹ nhàng ngồi xuống, hai tay cuốn lấy cổ An Tử Yến, thân thể khẽ lay động, để An Tử Yến xâm nhập, xâm nhập sâu hơn nữa, khiến mình liên tục thở gấp.

“A — An Tử Yến —— ah —— còn muốn —— a ——”

An Tử Yến siết chặt lấy Mạch Đình, đẩy phân thân của mình đến nơi sâu nhất có thể, chốc chốc lại lùi ra, khoái cảm rõ ràng bên trong, trong xe lộn xộn tất cả đều là tiếng rên rỉ và tiếng da thịt va chạm vào nhau, chỉ có sự tiếp xúc chặt chẽ như vậy, mới an tâm, nhiệt độ cơ thể ấm áp mới có thể nói cho tớ biết, bên cạnh còn có cậu.

Sau khi tất cả lắng đọng lại, Mạch Đình khoác quần áp của An Tử Yến, ôm hai chân ngồi trên ghế phó lái, đặt cằm lên đầu gối nói: “Giờ phải làm sao đây?”

“Cái gì làm sao đây, tớ sẽ không chịu trách nhiệm.”

Mạch Đình tức giận nhéo An Tử Yến: “Cậu còn có tâm tình nói giỡn.”

An Tử Yến bắt lấy tay Mạch Đình, kéo cậu vào trong lòng mình, vuốt ve đầu cậu: “Cứ để tớ.”

“Cậu sẽ không giết hết cả nhà tớ đấy chứ.”

“Không đâu.”

“Vậy chắc cũng gần như vậy.”

“Cái đây là biện pháp sau cùng.”

Mạch Đình náo loạn trong ngực An Tử Yến, cái tên này sao chẳng đứng đắn chút nào, An Tử Yến dè Mạch Đình lại: “Được rồi, để cậu tận mắt chứng kiến tài ăn nói của bạn trai mình.”

“Ngoại trừ châm chọc và đả kích người ta, cậu còn gì nữa hả?”

“So với việc chỉ biết cào lung người ta vẫn tốt hơn.”

An Tử Yến nhắc đến khi nãy tình cảm mãnh liệt, Mạch Đình cào vài đường trên lưng hắn, Mạch Đình bị nói mặt mũi đỏ bừng, đành định cãi lại thì thấy vết thương ở mặt hắn, chạm nhẹ một cái, An Tử Yến nhủu mày, Mạch Đình cũng nhủu mày theo: “Ai bảo cậu đánh nhau với người khác, thật là, không có tớ, cậu xem cậu thành cái dạng gì rồi.”

“Ồn muốn chết.” An Tử Yến buông Mạch Đình ra, vặn chìa khóa xe.

“Nhanh như vậy liền chê tớ ồn. Mới này cậu nói thế nào hả.”

“Tớ chỉ biết, cậu nhanh như vậy đã thành bà tám.” An Tử Yến khởi động xe.

“Cậu là đồ chết tiệt, khoan đã, cậu đi đâu đấy.”

Xe tiến về phía trước, An Tử Yến nhún nhún vai: “Đi tìm bà ngoại và mẹ cậu.”

“Cái gì !!” Thanh âm của Mạch Đình thiếu chút nữa chọc thủng màng nhĩ của An Tử Yến: “Cậu lái chậm một chút, đợi tớ mặc quần áo đã.”

“An Tử Yến, tớ bảo cậu lái chậm thôi, quần áo của tớ ở đâu.”

“An Tử Yến!! Cậu điếc à, nhanh tìm quần áo giúp tớ, đi chậm thôi.”

“An Tử Yến!! Cậu ngồi lên quần của tớ, đứng lên, đứng lên, cậu đứng lên cho tớ.”

“Cậu đừng đụng vào tay lái cho lão tử, muốn chết à.” An Tử Yến nói.

Xe đỗ trước cửa bệnh viện, may mà Mạch Đình đã mặc xong quần áp, đầu đổ mồ hôi, An Tử Yến mở cửa xe đi xuống, mà Mạch Đình vẫn ngồi trong xe, nhìn chằm chằm cửa lớn của bệnh viện, do dự có nên đi vào hay không. An Tử Yến qua bên đó mở cửa xe, lôi Mạch Đình ra.

“Nếu khiến bà ngoại tức giận bệnh nặng thêm thì sao.”

“Dù sao nơi này cũng là bệnh viện, bệnh thì chữa.”

“Cậu, cậu thật độc ác.”

“Hơn nữa, đàn bà con gái rất ít khi tức giận khi nhìn thấy tớ.” An Tử Yến quay đầu lại tặng cho Mạch Đình một nụ cười đẹp chết người không đền mạng.

“Ngoại trừ bộ mặt này ra, những cái khác đều xấu xa bỉ ổi, ngay cả bà ngoại tớ cũng không tha.”

“Cậu ngay cả bộ mặt cũng không có.”

“Tớ có tâm hồn xinh đẹp.”

“Dùng được cái rắm.”

Hai người múa mép khua môi rớt cuộc có nghĩ đến việc thuyết phục người nhà cho mình được ở bên nhau không hả. Diễn trò tình cảm cho người ngoài xem thì được cái tác dụng gì.

Hai người đến trước phòng bệnh, nói không khẩn trương là giả, lòng bày tay Mạch Đình ứa mồ hôi lạnh, trong óc không bật ra nổi nửa chữ, nhưng vẫn an ủi bản thân, An Tử Yến thông minh như vậy, nhất định đã nghĩ ra cách giải quyết mới kéo mình đến đây, bằng không hẳn sẽ chẳng mạo hiểm như vậy, haha — An Tử Yến của cậu á, sao có thể là người người kiên định như thế! Mạch Đình càng nghĩ càng thấy bất an, lôi An Tử Yến ra sau: “Cậu rốt cuộc có cách gì, nói thử cho tớ xem nào, đến lúc ấy sẽ phối hợp với cậu a, đột nhiên xông vào, tớ không kịp chuẩn bị tâm lý, lát nữa thất bại thì làm sao giờ?”

Mạch Đình lo lắng thật nhiều chuyện, nếu đã đến nước này, sao không thử mạnh tay một lần.

“Thất bại thì làm lại.”

An Tử Yến, cậu từ trước tới nay không sợ chuyện gì à? Cậu không sợ mẹ và bà ngoại tớ căn bản không muốn trông thấy cậu, nói mấy lời khó nghe sao?”

“Tớ chỉ sợ không có được cậu.”

Mạch Đình nghe xong đứng ngốc tại chỗ, sau đó bổ nhào vào ngực An Tử Yến: “Cái tên vô lại này, không cho phép làm tớ cảm động nữa, tình yêu của tớ đã quá tải rồi, cậu còn muốn tăng thêm bao nhiêu nữa mới vừa lòng hả.”

“Đề chết cậu mới thôi.”

Mạch Đình không nhin được nở nụ cười, An Tử Yến lạnh lùng nói: “Cười cái rắm, mau mở cửa, cậu muốn kéo dài tới khi nào.”

Bấy giờ Mạch Đình mới buông An Tử Yến ra. Cửa được đẩy ra, tất cả đều giống như một thước phim quay chậm, Mạch Đình có thể nghe thấy rõ ràng tiếng hít thở của bản thân, trong phòng bà ngoại đang nói chuyện với mẹ Mạch Đình, thấy Mạch Đình cùng một cậu con trai xa lạ bước vào có chút kinh ngạc, tuy trên mặt hắn có vết thương, nhưng không hề ảnh hưởng đến vẻ đẹp trai của hắn, bà ngoại chẳng cần suy đoán, nhìn vẻ mặt của Mạch Đình thì biết, mẹ Mạch Đình sắc mặt tái nhợt, không thể tin được vào mắt mình.

“Mẹ, bà ngoại, con...” Mạch Đình ấp úng.

An Tử Yến kéo Mạch Đình, tay phải nâng gáy cậu, khi Mạch Đình còn chưa kịp phản ứng đã cúi xuống kịch liệt hôn môi, Mạch Đình hai mắt trợn tròn, liều mạng đánh và đẩy An Tử Yến, một lát sau, An Tử Yến mới buông Mạch Đình ra, Mạch Đình thở gấp, lại không dám mắng, có xúc động muốn thất cổ. An Tử Yến nghiêng đầu nhìn hai người còn lại đang khiếp sợ: “Việc này nhìn nhiều sẽ quen, hai thằng con trai ở bên nhau kỳ thật chẳng có gì ghê gớm.”

Nếu thực sự có thể tức giận đến hộc máu, Mạch Đình phỏng chừng phun xa năm thước. Cái này mà là cách à, cái này mà là mưu kế à, tớ chỉ biết cái tên hỗn đản nhà cậu không thể tin được!!!

78. Chương 78: Cho Dù Công Tớ Cũng Phải Đi Hết Con Đường Này

Mạch Đình nhân lúc mẹ mình còn chưa kịp bùng nổ, muốn kéo An Tử Yến ra ngoài. “Con thấy lát nữa bọn con hăng đến.”

“Đứng lại, cháu cũng tới đây rồi, chúng ta liền đem mọi việc nói cho rõ ràng.” Mẹ Mạch Đình thần tình chấn định.

An Tử Yến nhìn thoáng qua Mạch Đình, gật gật đầu với cậu, Mạch Đình bấy giờ mới buông tay An Tử Yến ra, An Tử Yến đi về phía trước, lễ phép cúi thấp người trước mặt bà ngoại Mạch Đình: “Bà ngoại, cháu tên là An Tử Yến, là bạn trai của cháu ngoại bà.”

An Tử Yến so với Mạch Đình còn trực tiếp hơn, bà ngoại nhìn Mạch Đình, xấu hổ không biết nên nói cái gì mới tốt, chỉ đành gật gật đầu sau đó cứng ngắc ứng tiếng: “Ừ.”

Mẹ Mạch Đình nhìn chằm chằm An Tử Yến, An Tử Yến cũng không trốn tránh, đối diện với ánh mắt dò xét của mẹ Mạch Đình: “Tử Yến, không phải cô không thích cháu, Mạch Đình nếu làm bạn với cháu, cô rất vui. Nhưng còn việc kia, cháu thông minh hơn Mạch Đình, cháu hiểu hậu quả mà nó mang lại chứ!”

“Cháu thật sự không biết sẽ có hậu quả gì.”

“Tương lai của các cháu thì sao? Ai sẽ để mắt đến các cháu, các cháu cả đời phải sống trong sự dè bủ của người khác, hiện tại, các cháu bị tình yêu khiến cho hồ đồ, nghĩ có thể giải quyết tất cả, nhưng tính táo ngẫm lại, thật sự có thể giải quyết sao? Các cháu có thể trốn đến một nơi không có ai khác ư?” Những lời mẹ Mạch Đình nói quả thật có lý, bất quá chưa đủ để thuyết phục An Tử Yến.

“Cô à, cháu không muốn mang Mạch Đình trốn đi đâu cả, cũng không nghĩ phải giải quyết tất cả vấn đề, cháu không thể không chế đánh giá của xã hội này và những người khác với chúng cháu, cháu cũng không muốn không chế, bởi vì cháu căn bản không quan tâm người khác nghĩ gì.”

“Cháu đã không quan tâm đến suy nghĩ của người khác, vậy còn tới nói chuyện với cô làm chi, cháu có thể thích làm gì thì làm.”

“Nhưng cô không phải người ngoài, cô là mẹ của Mạch Đình, cháu không thể khiến cậu ấy nhận được chúc phúc từ mọi người, ít nhất cũng phải khiến cậu ấy nhận được sự chúc phúc từ người thân.”

Mẹ Mạch Đình nở nụ cười trào phúng: “Cháu thực sự nghĩ mình có tư cách làm việc đó? Muốn nhận được sự chúc phúc của tôi, không có đâu, tôi sẽ không đồng ý cho con trai mình đi vào con đường chết, tôi là mẹ

nó, tôi đâu làm gì sai, tôi chỉ muốn bảo vệ con trai mình, Tử Yến, cháu hãy buông tha cho Mạch Đình nhà chúng tôi đi, cháu rõ ràng có thể tìm được người tốt hơn, giỏi hơn nó.”

“Con thì sao, con đâu làm gì sai, con chính là con của mẹ, muốn được mẹ chúc phúc khó khăn đến vậy sao?” Mạch Đình nhin không được xen mồm.

Mẹ Mạch Đình lại phát hỏa: “Mày chỉ biết nói giúp cho nó, tao là mẹ mày, mày với nó có quan hệ huyết thống hơn tao chắc?”

Bà ngoại thấy tình cảnh càng ngày càng không thể vãn hồi, muốn khuyên nhủ nhưng không biết bắt đầu từ đâu, mấy ngày nay trông Mạch Đình tiều tụy, bản thân quả thật không chấp nhận hai người đàn ông yêu nhau, nhưng bà ngoại cũng không rõ lắm, thật là vì muốn tốt cho Tiểu Đình, hay bởi vì quan niệm hai người đàn ông không thể ở bên nhau mà cực lực phản đối.

Mạch Đình nói thầm. “Nếu thực sự có quan hệ huyết thống, chẳng phải loạn luân còn gì.”

An Tử Yến trừng mắt nhìn Mạch Đình, ý bảo cậu đừng tranh luận, Mạch Đình biết điều ngậm miệng lại. Mẹ Mạch Đình thấy vậy càng tức thêm, mình nói thế nào nó cũng không nghe, An Tử Yến chỉ tùy tiện vài câu, Mạch Đình liền ngoan ngoãn nghe lời. Bà thấy bất bình thay cho người làm mẹ này.

“Được rồi, mày đã lớn, mày ghê gớm, hôm nay nói cho rõ, mày muốn người mẹ này, hay muốn An Tử Yến.”

“Con không muốn chọn.”

“Không muốn cũng phải chọn.”

“Cô à, cô nói người ngoài xem thường chúng cháu, nếu Mạch Đình là con trai của cô, thì chẳng phải cô càng nên đứng sau ủng hộ cậu ấy sao, đâu có người mẹ nào ghét bỏ đứa con của mình, thế giới đã lạnh lùng và tàn khốc như vậy, ít nhất vẫn có thể hưởng thụ chút hơi ấm gia đình, luôn luôn nói phải bảo vệ cậu ấy, cô à, thứ cháu mạo phạm, cô có khác gì so với những người khiến cậu ấy tổn thương? Đều cầm vũ khí sắc bén công kích lên người chúng cháu cả thôi. Tình yêu này đã đủ khổ sở rồi, cô cần gì khiến nó càng trở nên khó khăn hơn.”

Bà ngoại lẳng lặng nghe An Tử Yến bình tĩnh tự thuật, vô ngôn dĩ đối. (không còn lời gì để đáp lại)

Mẹ Mạch Đình sững sờ tại chỗ một hồi lâu mới nói: “Không tới phiên cậu dạy tôi cách làm mẹ.” Dứt lời, tiến lên túm lấy cổ tay Mạch Đình: “Rốt cuộc là muốn gia đình hay là muốn tình yêu của mày, tự quyết định đi.”

“Mẹ —”

“Không nói gì thì tao coi như mày chọn gia đình, giờ theo tao về nhà thu dọn quần áo, chúng ta đi.”

“Nhưng còn bà ngoại...”

“Tao sẽ gọi điện bảo cậu đến chăm sóc.”

“Con không đi.”

“Không do mày quyết định.” Mẹ Mạch Đình hung hăng kéo cậu ra bên ngoài, cổ tay Mạch Đình bị nắm đến phát đau, đúng lúc ấy, An Tử Yến đột nhiên quỳ xuống, quỳ xuống sau lưng mẹ Mạch Đình, tất cả xung quanh đều trở nên im lặng, An Tử Yến chậm rãi nói: “Cô à, con sẽ không để Mạch Đình chịu ủy khuất.” Chỉ một câu đồn giãn mà khiến tim Mạch Đình nhói đau, nước mắt của cậu thì nhau rớt xuống, An Tử Yến, một An Tử Yến quật cường, không bao giờ nhận thua, thế nhưng lại quỳ xuống như vậy, Mạch Đình thì thảo gọi tên người yêu: “An Tử Yến?”

Nhìn hai đầu gối chạm đất của An Tử Yến, Mạch Đình khó chịu muốn chết, cậu giãy dụa khỏi tay mẹ, tiến lên quỳ xuống ôm An Tử Yến: “An Tử Yến, đừng quỳ, xin cậu hãy đứng lên, tớ không muốn cậu quỳ, tớ không muốn cậu quỳ, cậu mau đứng lên a, An Tử Yến.”

Mẹ Mạch Đình túm lấy Mạch Đình: “Chúng ta đi ——”

“Con không muốn ——”

Mẹ Mạch Đình không quan tâm Mạch Đình khóc nháo, kiên quyết kéo cậu ra khỏi phòng, Mạch Đình vẫn gọi tên của An Tử Yến, thanh âm vang vọng cả hành lang, càng lúc càng nhỏ, cuối cùng cũng không nghe thấy nữa. An Tử Yến đứng dậy, vỗ vỗ bụi trên quần, quay đầu nhìn bà ngoại: “Cả đời chưa từng quý bao giờ, quả thật không quen.” (đọc mà buồn cười ATY nó giỏi thật)

Bà ngoại không phải kẻ ngốc, nhìn ra được tình cảm giữa hai người thâm sâu đến mức nào, nếu đã tới nước này, đúng như những gì An Tử Yến nói, hai người đã chịu đủ thống khổ, làm bà ngoại, hà tất phải gây thêm thương tổn.

An Tử Yến kéo ghế ngồi cạnh giường bà ngoại: “Bà ngoại, để cháu chăm sóc bà đi.”

“Cháu à, làm khó cháu rồi.”

“Không sao, cháu không sao.”

Hai người trở lại nhà bà ngoại, Mạch Đình giãy khỏi tay mẹ nói: “Buông ra, hiện tại mẹ vừa lòng chưa, vui vẻ chưa?”

“Sao con lại ăn nói như thế với mẹ.”

“Con là vậy đấy, rốt cuộc mẹ còn muốn thế nào nữa, ruột cuộc còn muốn làm gì nữa, mẹ mới nguyện ý chấp nhận, con trai thì làm sao, con phải nói rõ với mẹ, cho dù mẹ chia tách bọn con, đời này con cũng không yêu bất cứ ai khác, bức đi, mẹ cứ bức con như vậy đi, một ngày nào đó con sẽ bị mẹ bức chết.”

“Tao là mẹ mày.”

Mạch Đình nở nụ cười, cười đến chảy nước mắt: “Mẹ là mẹ của con? Con đã bị mẹ chọc sâu thêm vào vết thương, mẹ không thấy ư? Mẹ còn chưa nhận ra sao?”

Mạch Đình cầm ghế ném về phía giường: “Mẹ nó cái thế giới chết tiệt này.”

Từ đầu tới cuối, không một lời an ủi, chỉ có rơi lệ.

Con đường này, tớ đi thật mệt mỏi.

An tử yến, nếu có một ngày, tớ không còn đủ sức nữa, cho dù phải cống tở, cũng phải đi đến cuối con đường.

Dù sao cũng không có ai quan tâm đến tình yêu của chúng ta, dù sao cũng không có ai coi trọng chúng ta.

Tất cả đều không quan trọng.

Thế giới của tớ bởi vì có cậu mới ánh lên sắc màu rực rỡ, ấm áp hạnh phúc.

Nếu khóc cạn nước mắt cũng không nhận được sự đồng tình, nếu hét khàn cả giọng cũng không ai nghe, nếu chảy khô cả máu cũng không nhận được bố thí, tớ đây cuối cùng, chỉ biết lẳng lặng nằm trong ngực cậu, nói một câu vĩnh viễn không bao giờ thay đổi: An Tử Yến, tớ yêu cậu.

79. Chương 79: Sẽ Tốt Lên Thôi

Vừa về đến nhà Mạch Đình liền khẩn cấp trốn vào phòng mình gọi cho An Tử Yến.

“Bên cậu thế nào?”

“Đợi cậu cậu đến tớ mới đi.”

“Mẹ tớ vẫn không đồng ý làm sao bây giờ? Hay cậu thử lại lần nữa?”

“Cậu thì biết cái gì, về nhà có khóc nháo không đấy?”

“Bị cậu bắt bài rồi.”

“Vậy phỏng chừng 24 giờ tới, mẹ cậu hẳn sẽ nghĩ thông suốt, lúc ở bệnh viện biểu tình của mẹ cậu đã có chút thay đổi, cộng thêm cậu làm loạn, hiện tại phải chờ, chờ mẹ cậu suy nghĩ kỹ càng, không có người mẹ nào nhẫn tâm tổn thương đứa con của mình.”

“Cậu nghĩ mình là bác sĩ tâm lý, hay là thầy đoán tướng số hử, nghe khẩu khí của cậu chả chân thành tý nào, giống như đều nằm trong kế hoạch của cậu hết rồi, cái người quỳ ở bệnh viện ngày hôm qua là cậu bỏ tiền thuê diễn viên phải không. Hơn nữa sao cậu biết tớ sẽ khóc nháo?”

“Cậu không khóc mới là lạ.”

“Cậu có ý gì, cứ làm như tớ thích khóc lắm đấy, còn không phải vì cậu a.”

“Tớ chưa từng yêu cầu cậu khóc. Sau này đừng khóc nữa, nhìn cái liên phiền.” An Tử Yến thật đúng là mạnh miệng, rõ ràng trông thấy là đau lòng, nhưng vẫn bướng bỉnh nói mấy lời khó nghe như vậy.

“Vây càng tốt, tớ chính là muốn phiền chết cậu.” Có điều Mạch Đình ở bên An Tử Yến đã lâu, biết rất rõ tính cách của An Tử Yến. Mạch Đình lè lưỡi nhả mặt với điện thoại. An Tử Yến từ bên ngoài cửa sổ nhảy vào: “Có tin tớ cắt đầu lưỡi của cậu đi không.”

Mạch Đình sững sờ tại chỗ, vọt tới cạnh cửa sổ nhìn xuống bên dưới, phát điên hét lên: “Sao cái thang lại ở đây.” Tưởng tượng đến cảnh trước đây mỗi ngày ban đêm có người mò đến trèo lên thang, Mạch Đình không khỏi nổi da gà, An Tử Yến cởi áo ném di động lên giường rồi vào phòng tắm, mấy ngày nay vẫn chưa được nghỉ ngơi tốt, ngay cả tắm rửa cũng không xong, hoàn toàn coi Mạch Đình như người vô hình.

Mạch Đình mở cửa phòng tắm: “Cái này gọi là tự tiện xông vào nhà dân, cậu có biết nếu là ở Mỹ, tớ có thể công khai giết cậu mà không phải ngồi tù không hử.”

Đối với hành động ngang nhiên chạy đến phòng mình của An Tử Yến, Mạch Đình thầm nhủ rồi sẽ quen, An Tử Yến chính là người như thế, mỗi lần chỉ cần An Tử Yến đột nhiên thần kỳ xuất hiện, trái tim Mạch Đình luôn đập như nổi trống. Đã ở bên nhau lâu rồi mà vẫn ôm loại tình yêu cuồng nhiệt ấy với An Tử Yến, ngay cả Mạch Đình cũng cảm thấy khó tin.

Đợi An Tử Yến tắm xong, ngồi bên giường, Mạch Đình cầm khăn mặt, quỳ gối phía sau An Tử Yến, giúp hắn lau đầu: “Cậu thực sự cho rằng mẹ tớ sẽ đồng ý?”

“Ừ.”

“Nếu mẹ không đồng ý thì sao?”

“Vây nghĩ cách khác.”

“An Tử Yến, chi bằng cậu dẫn tớ bỏ trốn.”

“Không được.” An Tử Yến cự tuyệt rất quyết đoán.

“Vì sao?”

“Tớ chỉ làm những việc khiến cậu vui vẻ.”

Mạch Đình nở nụ cười: “Chỉ cần ở bên cậu tớ sẽ vui vẻ.”

“Ngốc ạ, không phải tớ muốn cậu chỉ vui vẻ chút chút, tớ muốn cậu từ trên xuống dưới đều vui vẻ.” Trong lòng An Tử Yến rất rõ ràng, nếu thật sự cứ vậy mà đi, Mạch Đình vĩnh viễn không tháo được cái nút thắt này.

Mạch Đình đặt cằm lên đầu An Tử Yến: “Vây cậu nhất định phải nhớ, cho dù thế nào, cho dù đi đến đâu, đều phải mang theo tớ bên cạnh.”

“Cậu nặng như vậy, sao dễ mang đi được.”

“Cái rắm.”

Sau khi Mạch Đình giúp An Tử Yến lau khô tóc, chân trần nhảy xuống giường đến phòng tắm lấy dao cạo râu: “Tớ cạo râu giúp cậu.”

“Tớ sẽ cẩn thận.” Mạch Đình khóa gối trên người An Tử Yến, nhẹ nhàng xoa một tầng bột màu trắng, sau đó bắt đầu cạo.

“Sao hử, tớ đây rất điệu nghệ đi.”

“Này, cậu chú ý cho lão tử.”

“Cậu đừng động a.”

“Điều nghệ cái khỉ mốc, chảy máu rồi.”

“Tớ giúp cậu lau.”

“Để tớ tự làm.”

“Đừng a, chỉ lỡ tay thôi mà.”

“Mạch Đình, cậu dừng lại cho tớ.”

“Nhớ tay, để tớ cạo cho cậu lần nữa, tuyệt đối sẽ không sao.”

Cuối cùng, An Tử Yến cưỡng chế đá Mạch Đình từ trên người mình xuống, nếu không ngăn cản phòng chừng phải bỏ mạng trong tay cậu ấy, hấn đến phòng tắm giải quyết xong, quay về nằm trên giường, mấy ngày nay quá mệt mỏi, Mạch Đình cũng nằm bên cạnh An Tử Yến, dùng chân gắt gao quần lấy An Tử Yến: “Bọn họ thật sự sẽ đồng ý?” Vẫn không yên tâm.

“Ừ.”

“Thật à?”

“Ừ.”

“Cậu chắc chắn?”

“Ừ.”

“Tớ vẫn không thể nào tin được.”

“Ừ.”

Mạch Đình ngẩng đầu lên thấy hai mắt An Tử Yến đã díp lại, mơ mơ hồ hồ trả lời, cậu trộm tới gần An Tử Yến: “Vậy có phải cậu rất yêu Mạch Đình không?”

“Ừ.”

Mạch Đình cười thâm, cam tâm tình nguyện mà nói ra lời tâm tình thực sự rất hiếm, bắt qua ta bảo này Mạch Đình, cái đó không xem như là cam tâm tình nguyện a, phỏng chừng An Tử Yến căn bản không biết bản thân đang nói gì, Mạch Đình sờ sờ khuôn mặt của An Tử Yến, hấn chắc một lần, luôn ngủ ở trong xe, cậu nhẹ nhàng hôn An Tử Yến, sau đó tìm một vị trí thoải mái trong ngực hấn.

“Chúng ta sẽ vĩnh viễn ở bên nhau.”

“Ừ.”

“Cậu là thằng ngốc à?”

Không có câu trả lời, An Tử Yến đã ngủ mất rồi, Mạch Đình bĩu môi, ngủ thật đúng lúc, sau đó cũng ngọt ngào mà thiếp đi.

Mẹ Mạch Đình đem tất cả mọi chuyện nói hết cho bố Mạch Đình, bố Mạch Đình chỉ trầm mặc không lên tiếng, sau đó kéo chăn lên liền ngủ, mẹ Mạch Đình cả đêm trằn trọc suy nghĩ, những lời của An Tử Yến và nước mắt của Mạch Đình không ngừng hiện lên trong đầu bà, kỳ thật mẹ Mạch Đình không phải người nhẫn tâm như vậy, khi An Tử Yến quỳ xuống với bà, bà có chút mềm lòng. Bà bật đèn đầu giường, đứng dậy lấy từ trên giá sách một quyển album thật dày, bên trong đều là ảnh chụp từ nhỏ đến lớn của Mạch Đình, bà lật xem từng trang, cảm khái hàng vạn hàng nghìn, từ nhỏ đã dạy Mạch Đình phải làm một người thiện lương, hiện tại nó cũng chưa vi phạm ước nguyện ban đầu của mình không phải sao?

Ngoại trừ thích An Tử Yến, Mạch Đình vẫn là Mạch Đình của bà.

Nếu không cách nào chia rẽ hai đứa, vậy chỉ còn nước thành toàn, tuy trong lòng bà thấy không cam lòng, nhưng cứ gượng ép cho bọn nó bà cũng không nề.

Mẹ Mạch Đình quay trở về nằm trên giường, từ phía sau ôm lấy bố Mạch Đình, ngủ thiếp đi. Sáng sớm hôm sau, mẹ Mạch Đình mở mắt ra thấy bố Mạch Đình đang hút thuốc, ông đã bỏ thuốc nhiều năm rồi, bố Mạch Đình phát hiện mẹ Mạch Đình đã tỉnh, ấn đầu thuốc xuống gạt tàn, sau đó ngồi trên giường, cũng không quay đầu lại, thản nhiên nói: “Chuyện của con thôi cứ chiều theo nó đi, chúng ta làm đến nước này cũng đủ rồi.”

“Ông đồng ý?” Mẹ Mạch Đình thật không ngờ bố Mạch Đình này giờ không nói gì, câu đầu tiên lại đồng ý cho hai đứa ở bên nhau.

Bố Mạch Đình gật đầu: “Cho dù không đồng ý cũng đâu còn cách nào, chẳng lẽ trở mặt nhìn con mình chịu khổ, lòng bà tôi hiểu, nếu không ngăn cản được, cứ như vậy, chỉ làm tổn thương bọn nó nhiều hơn. Chúng ta đã cố hết sức rồi, đây là con đường nó chọn, ít nhất vẫn nên ủng hộ bọn nó, chung quy để nó hận chúng ta vẫn tốt hơn.”

Mẹ Mạch Đình cúi đầu trầm mặc không đáp, một lát sau mới ngồi dậy từ trên giường, dựa vào vai bố Mạch Đình: “Xem ra cũng chỉ đành vậy thôi.”

80. Chương 80: Cho Dù Có Bao Nhiêu Đau Khổ

Em đứng khuất xa trong góc tối, vờ như bản thân là khách qua đường

Trái tim em lẫn trốn giữa đám đông

Chẳng biết lúc ấy chân tình của chúng ta đã làm sai điều gì

Nếu anh không phải là anh, mà em không phải em, thì sẽ vui vẻ nhường nào

Cho dù đi cùng anh trên con đường này có bao nhiêu đau khổ, em chỉ muốn có được lời chúc phúc sau cuối;

Có tổn thương hơn nữa em cũng không để ý, nguyện cùng anh thoát khỏi mọi trời buộc;

Cho dù đi cùng anh trên con đường này có bao nhiêu đau khổ, lau khô dòng lệ tự nhủ không được khóc;

Em không sợ ai kia nói đó là sai lầm, chỉ cần anh kiên trì vĩnh viễn không chịu thua;

(Cho dù có bao nhiêu đau khổ - Na Anh)

Mấy hôm nay chưa hôm nào có được giấc ngủ yên ổn như đêm qua, Mạch Đình tỉnh lại trong ngực An Tử Yến, có chút lưu luyến không rời đứng dậy, nếu không dậy sớm, lát nữa bị bố mẹ phát hiện sẽ không hay lắm. Không biết mọi việc có đúng như những gì An Tử Yến dự liệu hay không, Mạch Đình ở rất nhiều phương diện hoàn toàn tín nhiệm An Tử Yến, có điều chuyện này, cậu vẫn bán tín bán nghi.

Cậu lặng lẽ mở cửa phòng, để tránh đánh thức An Tử Yến, đi xuống lầu, giả bộ nhăn nhó khó chịu không buồn để ý tới ai, muốn để bố mẹ biết mình sẽ không thỏa hiệp, mẹ Mạch Đình đặt bữa sáng lên đĩa đưa cho Mạch Đình: “Ăn mau đi.”

“Con ăn không vô.”

“Ăn không được cũng phải ăn, còn búống nữa, cẩn thận mẹ đổi ý.”

“Đổi ý cái gì?”

“Cho con và An Tử Yến ở bên nhau.”

Mẹ Mạch Đình vừa dứt lời, Mạch Đình liền đứng bật dậy, không thể tin được đây là sự thật. Cậu đem lỗ tai dán sát vào người mẹ: “Mẹ nói cái gì, lặp lại lần nữa.”

“Không nghe thấy thì thôi.”

Về lo lắng lúc trước hoàn toàn biến mất, Mạch Đình ôm lấy mẹ mình, hôn thật mạnh một cái lên mặt mẹ: “Mẹ, mẹ là người tốt nhất trên thế giới này, là người mẹ thiện lương nhất trong tất cả các người mẹ, con yêu mẹ.” Dứt lời lại bỏ nhà sang phía bố đang đọc báo: “Bố, con, con thật sự...” Mạch Đình nhất thời không biết phải nói gì, có gì khiến người ta kích động hơn lúc này, Mạch Đình hưng phấn đến khó thở, bố Mạch

Đình thấy dáng vẻ như sắp thăng thiên của Mạch Đình, lật tờ báo: “Được rồi, đừng nói gì hết, nhanh đi ăn sáng, trông con gầy như vậy.”

“Tuân lệnh.”

Mạch Đình phi như bay về bàn ăn, nhét thức ăn vào mồm, vừa nhai vừa hàm hồ nói: “Con ăn xong rồi, về phòng trước.” Cũng không đợi ai trả lời, Mạch Đình bỏ chạy về phòng mình, vào phòng, An Tử Yến đã rời giường, Mạch Đình gian nan nuốt thức ăn xuống họng, vỗ đùi đánh đom đóp: “An Tử Yến, cậu đoán như thần, bố mẹ tớ quả nhiên đồng ý rồi.” Dứt lời, túm lấy balô thu dọn đồ đạc: “Nhanh, nhân lúc bố mẹ tớ chưa kịp hối hận, chúng ta trốn trước.”

“Cậu vẫn nên ở nguyên đây đi, tớ còn có việc.”

“Không phải chứ, ngày tốt như vậy, cậu không mang tớ đi chúc mừng?”

“Lát nữa gặp.” An Tử Yến hoàn toàn không để ý tới Mạch Đình, nói xong một câu liền biến mất ở cửa sổ, Mạch Đình chạy đến bên cửa sổ không nhìn được mắng: “Cậu có làm không vậy, giải quyết xong mọi việc liền đi, có khác gì việc ngủ cùng tớ rồi không chịu trách nhiệm.”

An Tử Yến ngẩng đầu, dăm mạc nhìn chằm chằm Mạch Đình: “Tớ ngủ với cậu nhiều lần như vậy, có thấy cậu bảo tớ chịu trách nhiệm đâu.”

“Cặn bã, khách làng chơi.”

“Cậu đã định trước là bị tớ phiêu, hơn nữa phiêu xong tớ không cần trả tiền.” (phiêu trong phiêu kỹ: chơi gái)

Mạch Đình cầm mấy thứ linh tinh ném xuống nhưng An Tử Yến đều tránh được, chỉ có thể tức giận trở về phòng, khoanh tay, liếp tục đá giường và nguyên rửa An Tử Yến. Chuông cửa vang lên, là ai vậy, sáng sớm đã tới. Kế tiếp cậu chợt nghe thấy giọng nói của An Tử Yến: “Cô, chú ạ.”

“Là cháu a, vào nhà đã rồi nói sau.”

Mạch Đình thiếu chút nữa lao đầu vào gầm giường, lát nữa gặp? Cái lát nữa này cũng hơi bị nhanh rồi đấy, An Tử Yến rút cuộc muốn đùa đến khi nào.

Mạch Đình chạy tới phòng khách, An Tử Yến đã ngồi trên sôpha, Mạch Đình muốn nói gì đó, bị An Tử Yến trừng một phát liền nghẹn ở cổ họng, mẹ Mạch Đình đặt bữa sáng trước mặt An Tử Yến: “Sao sáng ra đã tới đây rồi?”

“Nếu cô chú còn chưa đồng ý, sao cháu có thể ngủ được.”

Tớ khinh, Mạch Đình chửi thầm trong bụng, cái tên này, nói dối mà tim không đập mặt không đỏ, rõ ràng tối hôm qua ngủ như chết trên giường.

“Cháu cũng thật là.”

“Bởi vì cháu không phải muốn chơi đùa với Mạch Đình, cháu muốn sống cả đời cùng cậu ấy.”

Cái rắc, cái rắc, một giây trước còn nói phiêu tớ không trả tiền, lão lừa đảo giang hồ. Mạch Đình chỉ dám phỉ nhổ trong bụng, kỳ thật cậu cũng không tốt hơn là bao.

“Có những lời này của cháu cô cũng yên tâm, chuyện tới nay, cô không nói thêm gì nữa, đây là con đường các con đã chọn, cho dù sau này khóc lóc cũng phải đi.”

“Cô à, đời này chuyện duy nhất cháu không làm chính là khiến cậu ấy khóc.”

Nói dối không chớp mắt, chắc chắn lời thoại trên phim.

“Vậy chúng ta giao Mạch Đình cho cháu, nhất định phải chăm sóc nó thật tốt.”

“Cám ơn cô chú. Cháu vĩnh viễn sẽ không làm cô chú hối hận về quyết định ngày hôm nay.” Thái độ của An Tử Yến thành khẩn, ngữ khí chân thành. Mạch Đình suýt chút nữa không nhận ra An Tử Yến, cậu bị lời nói của An Tử Yến làm nội thương, chết tiệt, làm trò trước mặt mọi người, không biết xấu hổ. Một giây trước, cậu còn mắng tớ đến cầu huyết lâm đầu.

An Tử Yến từ trong túi lấy ra hai vé máy bay và thẻ tín dụng vàng: “Trước kia nghe Mạch Đình nói cô chú vẫn muốn đến Lệ Giang chơi, coi như cháu hiếu kính cô chú chuyển đi này.”

Bố Mạch Đình liên tục cự tuyệt: “Chúng ta sao có thể nhận thứ này của cháu, mau cất đi.”

“Chú à, đều đặt hết cả rồi, không đi chẳng phải rất đáng tiếc sao, chú đây là coi cháu như người ngoài, cô chú nuôi dạy Mạch Đình đến bây giờ, cũng nên báo đáp cho hai người.”

Mạch Đình ở bên cạnh thấy vậy sững sốt, có phải An Tử Yến tìm đọc cả bộ sách lời hay ý đẹp hay không, cảm giác như hân bị thiên sứ ám.

Bố Mạch Đình và mẹ Mạch Đình nghe An Tử Yến nói vậy cười tủm tỉm: “Cũng là cháu hiếu chuyện.”

“Cô à, cô đừng khen cháu, nấu cô chú không nhận, cháu sẽ rất buồn.”

Mạch Đình ở một bên liên tục lắc đầu, diễn viên thể thân, tuyệt đối là diễn viên thể thân, An Tử Yến vĩnh viễn không nói những lời như vậy.

Bố mẹ Mạch Đình rốt cuộc không thể từ chối trước tấm thịnh tình của An Tử Yến, nhận phần đại lễ từ An Tử Yến.

“Vậy cháu ở lại đây chơi vài ngày đi, trên vé máy bay ghi là ba ngày sau.” Nếu đã nhận lễ, đương nhiên không cần khách sáo nữa, bắt người tay ngắn, cắn người miệng mềm thôi. Kỳ thật khi tất cả đã thông suốt, hóa ra chấp nhận lại là một chuyện dễ dàng như vậy, chỉ cần đi đến bước này, sẽ phát hiện, cái gì cũng không thay đổi, chỉ là một con đường khác, phong cảnh khác mà thôi.

Điểm cuối vẫn tốt đẹp như nhau.

Mẹ Mạch Đình lôi kéo bố Mạch Đình đi chợ, trong phòng rốt cuộc chỉ còn lại hai người, Mạch Đình hồi phục tinh thần từ trong cảm động, vẽ mặt thâm tình nhìn An Tử Yến: “Không ngờ cậu sẽ nói những lời này, hóa ra trong lòng cậu tớ quan trọng như vậy, tớ cảm động chết mất.”

An Tử Yến lạnh lùng quay sang nhìn Mạch Đình: “Thế mà cậu cũng tin? Tớ lừa bố mẹ cậu thôi, để bọn họ an tâm, chứ lấy đâu ra chuyện tốt ấy.”

“An Tử Yến, cậu là tên cầm thú!!!”. Sự cảm động của Mạch Đình trong nháy mắt tan thành mây khói.

“Tự mình cảm động còn lắm trò.”

Mạch Đình tức đến độ dậm chân, cậu rốt cuộc hiểu được một việc, trong thân thể của An Tử Yến vĩnh viễn cũng không có thiên sứ, chỉ có ác quỷ đội lốt. Đáng tiếc, khi nhận ra thì đã muộn rồi.

81. Chương 81: Khởi Đầu Của Hạnh Phúc

Đợi chờ lâu như vậy, ngày này cuối cùng cũng đến, khiến người ta trở tay không kịp. Hạnh phúc tới quá nhanh khiến cậu chưa chuẩn bị tâm lý. Mạch Đình ngọt đến gần như hôn mê bất tỉnh.

An Tử Yến vừa làm trò trước mặt bố mẹ giờ đang ngồi cạnh mình, Mạch Đình cắn đũa trộm liếc nhìn An Tử Yến, sau đó nhẹ nhàng ở dưới bàn dùng chân cọ An Tử Yến, cậu thực hưởng thụ cảm giác này, liên tục gấp thức ăn vào bát An Tử Yến: “Cậu ném thử món này, đây là món sở trường của mẹ tớ đấy, còn có cái kia, cái kia nữa cũng ném thử xem.”

An Tử Yến khẽ cắn môi, nhỏ giọng cảnh cáo Mạch Đình: “Đủ rồi!” Cứ thế thì cả bàn đồ ăn sẽ bị cậu ấy gấp vào bát mình mất.

Bố mẹ Mạch Đình trông thấy thằng con mình trong mắt chỉ có An Tử Yến, nuôi dạy nó bao nhiêu năm, chưa bao giờ thấy nó ân cần đến thế, vẫn là thoáng chút ghen tỵ. mẹ Mạch Đình cầm bát đặt trước mặt Mạch Đình, ý ám chỉ phi thường rõ ràng, Mạch Đình nhìn mẹ: “Sao vậy? Ăn xong rồi a, để bát sang bên kia.”

Mẹ Mạch Đình tức giận đến trợn tròn mắt, An Tử Yến ở dưới bàn hung hăng giẫm lên chân Mạch Đình, Mạch Đình ăn đau nhứu mày, nhỏ giọng hỏi: “Sao vô duyên vô cớ lại giẫm tớ?”

An Tử Yến nháy mắt với cậu, ai ngờ cậu lại ngốc như vậy, Mạch Đình nhìn thức ăn, lại nhìn An Tử Yến, rồi nhìn mẹ, bưng tỉnh đại ngộ: “Mẹ, mai nấu thanh đạm chút, mấy món mẹ làm hình như không hợp khẩu vị của An Tử Yến.” Vừa dứt lại lại bị ăn thêm một đũa, mãi cho đến khi cơm nước xong xuôi, Mạch Đình cũng không hiểu được mình đắc tội An Tử Yến từ lúc nào, rõ ràng mình rất ngoan mà.

Mẹ Mạch Đình lạnh lùng nhìn chằm chằm Mạch Đình: “Rửa bát.”

Ngay cả mẹ cũng đột nhiên lãnh đạm với mình, Mạch Đình nghĩ mãi cũng không thông. Đúng lúc ấy, An Tử Yến bỗng đứng lên: “Cô à, để cháu rửa đi.”

Mạch Đình thiếu chút nữa nuốt luôn cả bát, An Tử Yến? Chủ động yêu cầu rửa bát? Mạch Đình đứng dậy, đặt tay lên trán An Tử Yến, lo lắng hỏi: “Có phải bị ốm rồi không?”

“Không cần đâu, cứ để Mạch Đình rửa, cháu là khách sao có thể bảo cháu đi rửa bát được.”

“Không sao cả, cô à, để cháu làm.” An Tử Yến cầm lấy bát đĩa đi về phía nhà bếp, mẹ Mạch Đình nhìn An Tử Yến rồi quay sang nhìn Mạch Đình: “Tiểu Soái so với con hiểu chuyện biết bao, trông cái dáng vẻ đáng khinh của con kia, nhìn cái liềm phiền.”

Mạch Đình chỉ vào mình: “Mẹ bị đục thủy tinh thể à, cậu ấy? An Tử Yến hiểu chuyện hơn con? Cho dù mẹ tin, phần lớn độc giả cũng không tin.”

“Lắm chuyện, mau bê bát đĩa vào giúp nó a.”

Bị mẹ mắng, Mạch Đình không phục, cậu có thể thừa nhận An Tử Yến đẹp trai hơn mình, thông minh hơn mình, nhưng đánh chết cậu cũng không thừa nhận An Tử Yến hiểu chuyện hơn mình, giả vờ, lại giả vờ, cho dù cậu có giả bộ thành Phật sống, tớ vẫn như cũ thấy trên đầu cậu có một cặp sừng. Có điều cảnh này Mạch Đình sao có thể bỏ qua, cậu một tay bưng bát đĩa, một tay cầm di động, lén lút chụp trộm, sau này làm căn cứ cười nhạo hần cả đời. nhìn mà xem hiện tại ai đang ở nhà bếp đây này.

Về phần An Tử Yến, vào nhà bếp rồi, sắc mặt liền khôi phục vẻ bất biến như trước, quả thực giống y một tên mắc bệnh tâm thần phân liệt. hần vụn vôi nước, cầm lấy bát đĩa đầy dầu mỡ cho vào trong nước, lắc lư một chút, nếu sạch rồi, hần sẽ để sang một bên, còn không thì ném luôn vào thùng rác, cuối cùng đại đa số chén đĩa đều táng thân trong sọt rác, chỉ còn lại hai cái anh dũng sống sót.

Mạch Đình vừa quay chụp ở đằng sau, vừa tẩm tắc lắc đầu: “Đây mà gọi là rửa bát à? Nhiều nhất chỉ có thể gọi là đập bát.”

“Cậu đang làm gì đấy?”

“Chụp vài tấm a, cậu không thấy giờ rất nhiều hôn lễ người ta đem cảnh quay và ảnh chụp hai người làm thành một bộ phim tài liệu à, sau này bọn mình cũng vậy.” Ban này không phải chính cậu cười nhạo An Tử Yến sao?

“Cậu còn chụp thêm phát nào nữa, có tin lão tử biến nó thành phim kinh dị không?”

Vừa nghe được kiểu uy hiếp này, Mạch Đình tâm không cam tình không nguyện nhét di động vào túi, đẩy An Tử Yến ra, vén tay áo: “Việc này cứ để tớ làm đi. Đàn ông chân chính sao có thể sợ khổ sợ mệt...” Mạch Đình bắt đầu quở trách, cuối cùng rửa sạch cả dầu mỡ bám trên tay An Tử Yến: “Tớ có xem qua tâm lý trị liệu, càng sợ cái gì, càng phải đối mặt với nó, phỏng chừng cậu sợ dầu mỡ, nhìn một chút là được.”

“Đừng ép tớ đánh cậu ở đây.”

“Sao cậu có thể đánh tớ trước mặt bố mẹ a, vậy chẳng phải hình tượng cậu cố công xây dựng sẽ bị hủy trong chốc lát hay sao.”

An Tử Yến nhắc chân lên, đầu gối liền đụng vào phân thân của Mạch Đình, Mạch Đình đau đến mức giật lùi về sau, không thể tin được trừng mắt nhìn An Tử Yến: “Cậu, cậu thế nhưng đá vào chỗ đó của tớ, nếu hỏng mắt, cũng không có lợi cho cậu.”

An Tử Yến nhún nhún vai: “Tớ chỉ dùng đằng sau, đằng trước chả liên quan.”

“Thế mà cậu cũng nói được. tớ liều mạng với cậu.” Mạch Đình mở bàn tay đầy mỡ của mình ra tiến về phía An Tử Yến, lúc này thanh âm của mẹ Mạch Đình từ bên ngoài truyền đến: “Mạch Đình, con ở trong đây làm gì thế.”

An Tử Yến một cước đá văng Mạch Đình, cầm lấy bát đĩa làm bộ như đang chuyên tâm tẩy rửa: “Cô à, Mạch Đình chẳng chịu làm gì cả, chỉ biết ở bên cạnh làm phiền cháu.”

Mẹ Mạch Đình nhéo nhéo lỗ tai Mạch Đình: “Không phải mẹ bảo con đến giúp sao?”

“Con, cậu ấy, cái kia.” Mạch Đình chỉ vào hạ thân mình.

“Còn làm ra động tác hạ lưu như vậy, chỉ cái gì mà chỉ, sợ không ai biết cái nắm kim châm bên dưới của mày à.”

Mạch Đình rõ ràng trông thấy bả vai của An Tử Yến run run, cậu quả thực không muốn sống nữa, đợi mẹ Mạch Đình đi ra ngoài, An Tử Yến đặt chén đĩa qua một bên, quay đầu lại nhìn Mạch Đình: “Còn đứng ngây ra đó làm gì, rửa nốt đi.”

Mạch Đình cũng chỉ còn nước trợn mắt, bắt đầu dùng sức chà sát cái bát: “Tớ với cậu không cừ không oán, sao phải chỉnh tớ, còn cáo trạng tớ, quá mức vô sỉ a.”

“Khi cậu cáo trạng tớ với ông nội, sao lại không thấy vô sỉ.”

Vẫn còn nhớ chuyện này !!! Mạch Đình xem như hiểu được, cho dù mình làm gì An Tử Yến, hắn sẽ đòi lại cho bằng được, chỉ là sớm hay muộn mà thôi. Hạnh phúc là ảo giác, sự xấu xa của cậu mới là điều cảm thụ được rõ ràng nhất.

Rửa bát xong, Mạch Đình muốn cùng An Tử Yến đi tản bộ, vừa ra khỏi nhà liền thấy xe đạp dựng trước cửa, mẹ Mạch Đình đi chợ hay đi chơi bài sẽ đạp xe mà đi, An Tử Yến trực tiếp ngồi lên yên xe, một chân chống đất.

“Cậu có thể đi xe đạp? Sao tớ chưa thấy cậu đạp xe bao giờ?”

“Cậu cũng không thấy Chu Cách làm tình, vậy hắn vẫn là xử nam à?” So sánh thiệt cmn chuẩn, cậu không thấy, không có nghĩa là người khác không làm.

“Tớ chỉ hỏi vậy thôi.”

“Có đi hay không?”

“Có.”

Mạch Đình ngồi ở đằng sau, túm lấy quần áo của An Tử Yến, An Tử Yến đạp lên bàn đạp xuất phát. Mạch Đình ở đằng sau vung vẩy hai chân, ôm chặt eo của An Tử Yến, dán mặt lên lưng hắn, gió từ phía trước cùng hơi thở của An Tử Yến đều thổi vào lòng Mạch Đình.

Chẳng hề muốn cậu tặng vô vàn hoa hồng cho tớ,

Chẳng hề muốn cậu hái sao trên trời cho tớ,

Chẳng hề muốn cậu mang lại tất cả mọi điều ngọt ngào cho tớ,

Tình yêu mà tớ muốn rất đơn giản, thật sự rất đơn giản.

An Tử Yến, tớ chỉ cần cậu cả đời đứng ở nơi mà tớ có thể chạm tới được.

Cậu chính là hoa hồng của tớ, vì sao của tớ, ngọt ngào của tớ, là tất cả của tớ.

“An Tử Yến.”

“Ừ?”

“Cậu thích nhất tớ ở điểm nào?”

“Không có.”

“Cái rắm, kiểu gì cũng phải có một cái.”

“Cái nào, ngu ngốc? Dốt? Hạ lưu? Giả bộ đứng đắn?”

“Sao cậu có thể như vậy, có tin tớ nhảy khỏi xe hay không?”

“Không phải tớ thích con người cậu thế nào, mà tớ thích cảm giác khi ở bên cậu.”

Mạch Đình vừa nghe thấy vậy, đột nhiên muốn từ đằng sau chui vào lòng An Tử Yên đang trước, xe đạp lao đà lao đảo, An Tử Yên không nhịn được mắng: “Cậu ngồi yên cho lão tử.”

“Không sao hết, tớ tin tưởng kỹ thuật của cậu.”

“Cậu chán tầm nhìn của lão tử.”

“Tớ tin tưởng kỹ thuật của cậu. Vấn đề của tớ còn chưa xong đâu, cảm giác ở bên cạnh tớ là sao?”

“Tránh ra.”

“Không nói sẽ không tránh.”

“Cảm giác muốn giết cậu.”

Bánh xe liền tông vào sườn tuổi phun trong quảng trường, cả hai đều rơi vào trong nước, Mạch Đình toàn thân ướt đầm đứng dậy, cười thực vui vẻ. Người xung quanh trông thấy hết, dùng ánh mắt khác thường nhìn chằm chằm Mạch Đình và An Tử Yên, giờ bố mẹ biết cả rồi, Mạch Đình không thèm quan tâm đến những người khác, Mạch Đình tiến lại gần An Tử Yên, vòng hai tay qua cổ hắn: “An Tử Yên, giúp tớ đuổi hết đám người đáng ghét này đi, đừng để bọn họ phá vỡ hạnh phúc mới bắt đầu của tớ.”

An Tử Yên nhẹ nhàng cười, ôn nhu véo má Mạch Đình: “Ngốc.”

“Cậu có dám hôn tớ ở đây không?”

An Tử Yên ôm lấy Mạch Đình, Mạch Đình dán sát lên người An Tử Yên, dâng lên đôi môi của mình.

Cậu hỏi tớ, cảm giác ở bên cậu là gì.

Tớ đã không nói, ở bên cậu là cảm giác của tình yêu.

82. Chương 82: Ngưu Lang Và Chức Nữ

Cuộc sống lại lần nữa trở về quỹ đạo, ăn cơm, đến trường, cãi nhau, bị chỉnh, tất cả đều không khác gì so với trước đây, Mạch Đình thực quý trọng cảm giác này, cậu sẽ không buông tha cơ hội có thể yêu An Tử Yên thêm một ngày. Chẳng hiểu tại sao, mỗi lần trông thấy An Tử Yên đều muốn ôm riết lấy hắn, sau đó có xúc động muốn hôn mặt hắn. Bất quá cũng chỉ xúc động mà thôi, nếu mình khiến mặt hắn đầy nước miếng, phỏng chừng hắn sẽ dùng nước miếng dìm chết mình.

Cho dù thế nào, tính cách xấu xa của cậu vĩnh viễn không thay, trái tim thiện lương của tớ cũng không đổi, để xem cuối cùng ai được lâu hơn, Mạch Đình cảm thấy chung quy thắng lợi vẫn nghiêng về phía chính nghĩa.

Trong trường bắt đầu bận rộn, bởi hai tuần sau chính là ngày kỷ niệm thành lập trường, từng lớp đều chuẩn bị hai tiết mục biểu diễn, hiện tại lớp Mạch Đình đang mở hội nghị thảo luận nhiệt tình nên chọn tiết mục gì, rốt cuộc chọn kịch nói, nhưng phải diễn cái gì mới được, ai nấy đều thấy nan giải, việc này Mạch Đình rất rất tích cực, cậu giơ tay lên, phát biểu ý kiến. Lớp trưởng gật đầu, Mạch Đình liền đứng dậy: “Cô bé lọ lem, cô bé quàng khăn đỏ a.”

“Đâu còn trẻ con nữa, chúng ta là sinh viên, hơn nữa diễn kịch nước ngoài không chiếm được sự ưu ái của thầy cô giáo.”

“Vậy diễn Đông tở.”

“Đông tở độ khó rất cao.”

Thấy phương án mình đưa ra đều bị từ chối, Mạch Đình mếu máo ngồi xuống, oán giận với An Tử Yến đang đặt chân lên bàn, chơi trò chơi điện thoại ở bên cạnh: “Cái này không được, cái kia cũng không được, thật sự là khó hầu hạ.”

Không biết ai đó đột nhiên đề nghị: “Hay diễn Ngưu Lang và Chức Nữ đi.”

Đề nghị này mọi người đều tán thành, ngay cả Mạch Đình cũng thấy không tồi, lớp trưởng sờ sờ cằm: “Chức Nữ thì để Tiểu Y diễn, còn Ngưu Lang thì sao?” Tiểu Y chính là hoa khôi của lớp bọn họ, vào lúc này, vì hình tượng của cả lớp chắc chắn phải tìm những con người ưu tú nhất, ánh mắt của tất cả mọi người bao gồm cả Mạch Đình đều hướng về phía An Tử Yến, Mạch Đình cầm tay An Tử Yến: “Đã đến lúc vì lớp cống hiến một phần sức lực.”

An Tử Yến giẫy khỏi tay Mạch Đình, lạnh lùng quét mắt nhìn toàn bộ lớp học: “Ai bảo tôi diễn Ngưu Lang, tôi liền bóp chết Chức Nữ.” An Tử Yến sao có thể đồng ý diễn kịch, Mạch Đình bên cạnh đã muốn rục rịch, lại một lần nữa đứng lên tự đề cử bản thân: “Các cậu thấy tôi thế nào?”

Mọi người đồng thời thu hồi ánh mắt, tiếp tục thảo luận: “Làm sao bây giờ, Ngưu Lang tìm ai diễn đây?”

“Các cậu không thêm chú ý đến tớ là có ý gì hả?” Câu chỉ trích của Mạch Đình rất nhanh bị nhấn chìm trong tiếng thảo luận sôi nổi.

Cuối cùng cũng đưa ra quyết định, Ngưu Lang để cho một bạn nam cũng khá điển trai trong lớp diễn, Mạch Đình cũng muốn diễn a, cậu bình thường đối với loại hoạt động này đều cực kỳ nhiệt tình, An Tử Yến đã mất kiên nhẫn, cầm túi xách chuẩn bị đi, Mạch Đình tội nghiệp đem hi vọng cuối cùng đặt trên người An Tử Yến, giật nhẹ ống tay áo của hắn, ngẩng đầu lộ vẻ mặt như chú mèo con đáng thương: “Chồng ơi, em cũng muốn diễn.”

An Tử Yến toàn thân tê rần, nhíu mày: “Buổi tối khẳng định mơ thấy ác mộng.”

Dứt lời đi đến cạnh lớp trưởng, chọt chọt hắn: “Này, để cậu ấy diễn vai con bò già.”

Lớp trưởng chỉ còn nước gập đập như đập tỏi. Sau đó quay sang nhìn Mạch Đình: “Cậu có đi không?”

Mạch Đình cũng cầm lấy túi xách đứng dậy, theo sau lưng An Tử Yến, lầm bầm lầu bầu: “Bảo tớ diễn vai con bò, có làm không vậy, bắt quả con bò cũng coi như một vai, diễn viên chân chính sẽ không câu nệ vai diễn. Có vai chung quy vẫn tốt hơn là không được diễn, này, đợi tớ a.” Mạch Đình đuổi theo An Tử Yến.

“Ai bảo chân cậu ngắn.”

“Có tin buổi tối tớ cựa chân cậu đi không.”

“Cho dù có cựa, cũng dài hơn chân cậu.”

“An Tử Yến!! Cậu đứng lại đó cho tớ. Này, đứng lại, chờ tớ một chút thôi, này, cậu có nghe tớ nói không hả?”

“An Tử Yến, cậu cũng biết tớ thích Johnny Depp, thích xem phim viễn tưởng, mới có phim Pirates of the Caribbean 4, cậu dẫn tớ đi xem đi, chúng ta lâu rồi chưa xem phim ở rạp.”

“Tự đi đi.”

“Sao cậu lại như vậy a.”

Mạch Đình lần đầu tiên diễn kịch, hồi cấp 3 cũng muốn diễn, nhưng vĩnh viễn đều không lấy được vai. Tuy lần này không phải vai chính, nhưng cậu đã thực thỏa mãn, cậu thực kích động, thực khân trương, sợ mình diễn không tốt sẽ khiến cả lớp mất mặt. Cậu luôn như vậy, nghĩ rất nhiều cho người khác, khiến bản thân ngược lại thêm phiền não.

Bắt đầu từ lúc tan học ngày hôm sau, Mạch Đình cùng vài bạn khác ở lại tập kịch, Mạch Đình cầu xin An Tử Yến cả buổi, hắn mới đồng ý chờ cậu, bằng không có một mình mình cậu sẽ lo lắng, khi bọn Mạch Đình tập luyện, An Tử Yến ngồi yên trên ghế, mới đầu còn tốt, càng về sau, vài người trong số họ rõ ràng cảm

thấy ánh mắt âm trầm mắt kiên nhẫn sau lưng, thậm chí khi diễn cũng run như cây sậy, An Tử Yến lạnh lùng nhìn lớp trưởng, nhìn đồng hồ, ý bảo đã đủ rồi.

Lớp trưởng chỉ còn cách bảo mọi người: “Hôm nay ngừng ở đây, ngày mai chúng ta tập tiếp.”

“Chưa tập được 30 phút mà.” Mạch Đình hỏi.

An Tử Yến đứng dậy, duỗi thắt lưng, vung túi xách lên đặt lên vai: “Đi thôi.”

Sau khi thấy An Tử Yến rời khỏi phòng học, lớp trưởng giữ chặt Mạch Đình: “Ngày mai cậu đừng bảo An Tử Yến chờ mình nữa.”

Những người khác cũng gật đầu đồng ý, Mạch Đình khó hiểu: “Vì sao?”

“Cậu không để ý tới ánh mắt giết người của hắn à? Căn bản không thể chuyên tâm tập luyện được a.”

Mạch Đình suốt ngày sống trong ánh mắt ấy, đã quá quen, cậu bưng tỉnh đại ngộ gật gật đầu: “Hiểu rồi.” Dứt lời phi như bay đuổi theo An Tử Yến.

“Hôm nay kết thúc sớm như vậy có phải do cậu giở trò quỷ hay không.”

“Đúng thì sao.”

“Cậu như vậy là không được, cả ngày hung dữ, ánh mắt nhu hòa một tý a, giống tớ đây này, cậu xem.” Mạch Đình quay sang An Tử Yến nở một nụ cười hớn hở, lộ ra hàm răng ngay ngắn, mắt hí thành một đường thẳng.

An Tử Yến đẩy mặt Mạch Đình ra: “Ngốc.”

“Sao lại mắng tớ, còn nữa, ngày mai cậu không cần chờ tớ nữa.” Mạch Đình nhìn An Tử Yến, lo lắng sẽ làm tổn thương lòng tự trọng của hắn, bất quá mọi việc đều không nằm trong dự liệu của cậu: “Cái vẻ mặt được giải thoát kia của cậu là sao, cậu giải thích rõ ràng cho tớ.”

An Tử Yến nhún nhún vai, tiếp tục đi về phía trước, Mạch Đình từ phía sau giữ chặt lấy quần áo của hắn: “Cậu không nói không cho cậu đi.”

An Tử Yến nghiêng đầu về mặt xấu xa: “Không cho tớ đi, vậy là muốn tớ hôn cậu.”

Mạch Đình liền đỏ mặt, đẩy An Tử Yến ra: “Tránh, ban ngày ban mặt ai muốn cậu hôn.”

An Tử Yến rốt cuộc không chờ Mạch Đình nữa, tập luyện coi như thuận lợi, đến sát ngày kỷ niệm thành lập trường, mọi người tập luyện đến khuya, sắc trời đã tối đen, Mạch Đình vừa thu dọn đồ đạc, vừa nhìn ra bên ngoài, muện như vậy có thể gặp bất cóc hay không a. Tiểu Y và Mạch Đình cũng nhau rời khỏi phòng học, trải qua hai tuần luyện tập, ai nấy đều trở nên thân thiết với nhau. Tiểu Y tò mò hỏi: “Mạch Đình, bình thường An Tử Yến rốt cuộc là người như thế nào a?” Ở lớp học luôn là đáng vẻ diện vô biểu tình, khiến người ta rất khó đoán được tính cách của hắn, cho nên Tiểu Y rất tò mò về con người thật của An Tử Yến.

Mạch Đình vừa nghe thấy vậy, trong lòng liền rung lên hồi chuông cảnh báo, không phải có ý với An Tử Yến đấy chứ, vậy không thể nói tốt về hắn được, tránh cho Tiểu Y thích hắn, Mạch Đình nghĩ nghĩ, liều mạng xua tay: “Ha ha — loại người như hắn không có gì hay, ngày đầu tiên ở bên hắn tớ liền hối hận không kịp, tính tình rất kém, cả ngày hết ăn lại nằm, lại keo kiệt, bảo hắn mời tớ ăn một bữa do dự phải cỡ nửa năm, kỹ thuật hôn cũng chán, hơn nữa người như hắn mới đầu cảm thấy hắn rất tuấn tú, kỳ thật nhìn quen sẽ thấy bình thường thôi, còn không biết chọn quần áo, thường thức của hắn xoay quanh một chữ tục, hai chữ rất tục, nếu không phải tớ mỗi ngày giúp hắn phối đồ, chắc chắn, căn bản không cách nào gặp người khác.” Mạch Đình chém gió như thật tuôn một tràng dài, sau đó liền thấy Tiểu Y xấu hổ nhìn sau lưng mình, trong lòng chợt lạnh, thôi bỏ mịa rồi, bình thường mà xuất hiện vẻ mặt này, chứng tỏ...

Mạch Đình hàm răng run lập cập, nơm nớp lo sợ hỏi Tiểu Y: “Hắn ở phía sau tớ?”

Tiểu Y gật gật đầu: “Bạn trai tớ còn đang đợi ở cổng trường, tớ đi trước nhé.” Dứt lời bỏ chạy thật nhanh.

Mạch Đình đứng nguyên tại chỗ không nhúc nhích, suy nghĩ đối sách, An Tử Yến tựa vào bên tường ở đằng sau lại lên tiếng trước tiên: “Quay lại đây!”

Mạch Đình nghe theo quay lại thì thấy An Tử Yên khoanh tay, neho mắt nhìn mình chăm chăm, Mạch Đình sờ sờ gáy, vọt tới trước mặt An Tử Yên gắt gao ôm hân, lảng sang chuyện khác: “Cậu cố ý tới đón tớ, tớ rất cảm động.”

“Đừng có ra về.”

“Tớ không hiểu cậu đang nói gì.”

“Ít giả ngu.”

“Tớ không hiểu cậu đang nói gì.”

“Buông ra.”

Mạch Đình buông tay ra, tự mình tiến về phía trước, vừa đi vừa hoảng sợ nhìn ra sau, ánh trăng mờ ảo, con người cũng trở nên mờ ảo a, bóng tối bên mặt An Tử Yên tăng thêm một tầng khủng bố, mới đầu Mạch Đình còn khuyên nhủ mình phải trấn định, nhưng khi cậu quay đầu liếc nhìn An Tử Yên cái nữa, rốt cuộc phát cuồng kêu toáng lên: “Help —— Helpme ——!” Sau đó huy động hai chân chạy như điên về phía trước.

“Cái tên này, mau đứng lại cho tớ.”

“Có ngu mới dừng lại.” Thông minh đột xuất.

Bất quá Mạch Đình cũng chẳng chạy được bao xa, An Tử Yên túm lấy Mạch Đình từ đằng sau: “Đã nói chân cậu ngắn còn không tin.”

Mạch Đình thở phì phò giẫy dụa trong lòng An Tử Yên: “Buông ra, buông, cẩn thận tớ hét lên bây giờ.” An Tử Yên chẳng thèm quan tâm, kéo Mạch Đình về phía nhà, cuối cùng Mạch Đình chỉ còn nước cầu xin tha thứ: “Cho tớ một cơ hội làm người a.”

“Đã cho cậu rất nhiều lần rồi.”

83. Chương 83: Cậu Nói Dối Nha

Ngày kỷ niệm thành lập trường cuối cùng cũng tới, khắp nơi đều tràn ngập không khí náo nhiệt, cả trường giống như được phủ lên một tấm thảm màu sắc rực rỡ, đặc biệt xinh đẹp, có điều giờ không phải lúc thường thức, hiện tại Mạch Đình đang rất khẩn trương, xoa tay liên tục, dù sao đây cũng là lần đầu tiên của cậu a. Cậu mặc phục trang rất nặng giả làm con bò, chỉ để lộ mắt và miệng. Sau đó đứng bên cạnh An Tử Yên: “Sao hả, cậu thấy tớ thế nào?”

“Một con bò còn có thể thế nào?”

“Tớ rất khẩn trương a, sợ diễn sai.”

“Dù sao cũng không ai nhận ra.”

“Không nói được vài câu tốt đẹp.”

Lớp trưởng gọi Mạch Đình: “Mạch Đình, sắp đến giờ rồi, chúng ta diễn tập một lần nữa.”

“Được, được, đến đây.”

Mạch Đình lê phục trang hình con bò còng kênh bước về phía trước.

“Mạch Đình!”

“Cái gì.” Vừa quay đầu lại, đèn flash trên điện thoại của An Tử Yên chợt lóe, Mạch Đình tức giận giơ chân: “Cậu chụp cái gì mà chụp, bình thường tớ đẹp như vậy thì không chụp, giờ chụp cái rắm.”

An Tử Yên nhét di động vào túi, tiếp tục đọc sách.

“Mạch Đình, nhanh lên.” Lớp trưởng thúc giục.

“Biết rồi.”

Dạ hội biểu diễn mừng kỷ niệm thành lập trường được tổ chức tại hội trường lớn, Mạch Đình vẫn đứng ở hậu trường nhìn xuống khán phòng, An Tử Yến đâu rồi, còn hai tiết mục nữa là đến lớp mình, thời khắc lịch sử như vậy hẳn lại biến mất.

An Tử Yến đang từ bên ngoài quay lại trường học, xem đồng hồ, đi về phía hội trường, cái tên kia sắp diễn rồi. Mỗi lần căng thẳng kiểu gì cũng phạm sai lầm, có điều căn cứ vào biểu hiện khi gặp ông nội lần đầu, An Tử Yến cũng không chắc lắm.

An Tử Yến canh thời gian thật chuẩn, vừa bước chân vào hội trường chợt nghe thấy MC nêu tên vở kịch, Mạch Đình rất nhanh đã lên sân khấu, cậu chỉ có chút lời thoại thôi, kỳ thật rất đơn giản, bất quá, cậu rất căng thẳng. Mở đầu là lời dẫn truyện:

Ở trên trời có một nàng tiên vô cùng xinh đẹp, tên của nàng là Chúc Nữ, công việc của nàng là dùng một loại tơ thần kỳ dệt lên tầng tầng lớp lớp đám mây mỹ lệ, còn trên mặt đất có một gia đình rất nghèo họ Ngưu, con trai thứ tên là Ngưu Lang, cha mẹ đều đã qua đời, anh chị dâu chỉ cho hắn một con bò và một chiếc xe nát, Ngưu Lang cùng chú bò nương tựa vào nhau sống qua ngày, cho đến một hôm:

Lúc này Mạch Đình bước vào sân khấu, cậu hoảng hốt cuống cuống, đại não đột nhiên trở nên trống rỗng, vài câu thoại rõ ràng đã thuộc lâu lâu giờ hoàn toàn mơ hồ, nhìn bạn nam đóng vai Ngưu Lang: “Khụ, à, như vậy, ta là sao Thái Bạch hạ phàm, không phải, không phải, ta, ta là con bò già, người đến hồ gì đó rình coi tiên nữ tắm, sau đó trộm bộ áo màu đỏ, kia, người kia chính là vợ người.”

Tiếp đó dưới sân khấu hàng loạt tiếng cười, khiến Mạch Đình càng thêm lúng túng.

An Tử Yến nhu nhu thái dương, cái gì mà rình coi, xem Ngưu Lang như thằng biến thái à. Tiếp đến, vài câu thoại còn lại của Mạch Đình cũng nói sai, khi Mạch Đình rời khỏi sân khấu, Mạch Đình thực mất mát, lần đầu tiên biểu diễn của mình là như vậy đấy, phá hỏng tâm huyết của mọi người, tất cả đều do mình làm hại, vừa vào hậu trường liền trông thấy An Tử Yến, Mạch Đình cúi phục trang ra, để lộ bộ mặt khổ qua nhăn nhó, bởi vì bên trong rất nóng, trán cậu đầm mồ hôi, nhìn An Tử Yến, càng thêm buồn bực, cả người uể oải tới cực điểm, dấu môi: “An Tử Yến, tớ diễn hỏng rồi!”

An Tử Yến rút khăn tay ra đưa cho Mạch Đình: “Hỏng thì hỏng, mau lau đi, chả ra sao cả.”

Mạch Đình nhận lấy khăn tay lau mồ hôi trên mặt: “Nhưng chúng tớ tập luyện lâu như vậy, vì tớ mà hỏng cả rồi, tớ thật vô dụng, chẳng trách trước đây không ai cho tớ diễn, giờ tớ thành trò hề, tớ...!!!” Mạch Đình cực kỳ tiêu cực.

“Ít nhất cậu không làm tớ thất vọng.”

“Thật ư? Cậu cảm thấy tớ diễn không tệ lắm?”

“Không, tớ căn bản không ôm hy vọng cậu diễn tốt, cho nên sẽ không thấy thất vọng.”

Mạch Đình vò cái khăn thành một cục rồi ném vào người An Tử Yến: “Cậu làm chồng kiểu gì vậy hả, khinh thường tớ, tớ chịu hết nổi rồi, tớ, tớ, tớ, tớ,....”

“Cậu, cậu, cậu, cậu, cậu cái gì mà cậu.”

Người trong hậu trường đều nhìn vợ chồng son cãi nhau, chuyện của An Tử Yến và Mạch Đình đã không còn xa lạ ở trường, có điều rất ít người trông thấy bộ mặt này của An Tử Yến, cực kỳ tò mò cùng hâm mộ, nhiều cô gái nghĩ, nếu An Tử Yến cũng nói nhiều như vậy với mình thì tốt quá rồi.

Mạch Đình đang ở trong hạnh phúc mà không biết hưởng chả buồn cảm kích, cầm lấy cái đầu bò vừa cởi ra ném An Tử Yến, mấy thứ bên cạnh cũng cùng chung số phận, có điều An Tử Yến đều tránh được, cuối cùng Mạch Đình tức giận đến không còn cách nào khác, xoay người, khoanh tay, không thêm để ý tới An Tử Yến, chờ hắn tới dỗ mình, duy trì tư thế đó hơn nửa ngày vẫn chẳng thấy gì, Mạch Đình hắng hắng giọng: “Nếu cậu không giải thích, tớ thật sự sẽ giận.” Hóa ra vừa nãy là giận giả à.

Một bàn tay vỗ vỗ vai Mạch Đình, Mạch Đình quay đầu lại, trông thấy mặt lớp trưởng, biểu tình trầm xuống, lớp trưởng đối với vẻ mặt của Mạch Đình cực kỳ không hài lòng, nhưng hắn vẫn tốt bụng nhắc nhở Mạch Đình: “An Tử Yến đã đi lâu rồi.”

Mạch Đình nhìn xung quanh, quả nhiên không thấy An Tử Yên đâu cả, tức giận run người, cứ thế mà đi à? Còn không có tính người cơ bản nhất, lão tử thực cmn giận rồi đấy!!!

Khi dạ hội chấm dứt đã là chín giờ bốn mươi phút, Mạch Đình hữu khí vô lực trở lại lớp học lấy túi xách, tuy luôn trông cậy An Tử Yên đối với mình ôn nhu săn sóc một chút, nhưng vẫn là không thể nào, ít ra cũng nên an ủi mình, vốn trong lòng đã đủ khổ sở, cần lấy một chút ấm áp từ chỗ hân.

Kéo túi xách trong ngăn bàn ra, hai vật theo ảo bay ra ngoài rơi xuống đất, Mạch Đình tò mò nhặt lên xem, trong lòng đột nhiên được cảm giác hạnh phúc như thủy triều lấp đầy, lá vé xem phim “Pirates of the Caribbean 4” chiếu lúc 10 giờ, Mạch Đình vọt ra khỏi phòng học, chạy tới rạp chiếu phim, tuy rằng miệng vẫn mắng An Tử Yên không nói trước với mình, nhưng ý cười trong mắt không lần đi đâu được.

Thật vất vả chạy đến rạp chiếu phim, liếc mắt một cái liền nhận ra An Tử Yên trong đám đông, hân vẫn hấp dẫn ánh nhìn của người ta như vậy. Mạch Đình cúi thấp lưng, đặt tay lên đầu gối thở phà phò, nghĩ một lát mới đi tới chỗ An Tử Yên.

An Tử Yên xem đồng hồ nhíu mày: “Này, đợi lâu lắm rồi đấy.”

Mạch Đình ngắc đầu định nói gì đó, bị An Tử Yên cắt ngang: “Nếu là mấy lời buồn nôn, phiền cậu ngậm miệng lại.” Dứt lời cầm lấy túi xách của Mạch Đình, đi vào trong, Mạch Đình cũng gắt gao bám theo sau.

Khi đèn dóm được tắt hết, Mạch Đình tập trung tinh thần xem phim, đã đem chuyện diễn hống hôm nay vứt ra sau đầu, vốn cũng không phải chuyện to tát gì cho cam. An Tử Yên đặt tay lên tay vịn chống cằm, ngắm sườn mặt Mạch Đình, thời gian trôi qua thật nhanh, lần đầu đi xem phim với cậu ấy đã hơn một năm trước rồi.

Hóa ra ở bên nhau, là không còn cảm giác về thời gian.

Giống như mới ở chung hôm qua, hôm nay đã không thể tách rời.

Ở giữa khoảng thời gian tốt đẹp ấy, có những hồi ức khó khăn, khiến hai người càng ngày càng gần bó.

Đầu bên kia, lớp trưởng nhận được một cái phòng bì rất dày từ An Tử Yên, tuy hân chưa nói gì, nhưng lớp trưởng là người thông minh, hiểu An Tử Yên là muốn khoe hân và Mạch Đình cũng những bạn tập kịch, tránh cho Mạch Đình cảm thấy áy náy trong lòng. Hiện tại bọn họ đang ăn uống thả phanh, thay vì nai lưng ra tập kịch mà chẳng được cái chi, còn chẳng bằng như vậy ăn no uống đậm mà không phải trả tiền.

Xem xong phim rồi, Mạch Đình chưa đã ghiền bước ra khỏi rạp, sắc trời đã muộn. Mạch Đình cầm lấy tay An Tử Yên, vung a vung: “Đồng học, có phải cậu thích tớ không?”

“Cái đó, có một chút.”

“Một chút là bao nhiêu?”

“Rất ít.”

“Đồng học, cậu nói dối nha.”

.....

84. Chương 84: Để Tớ Không Yêu Cậu Quá Nhiều

“Quả nhiên không thể cứ dính vào nhau, lâu rồi sẽ thấy phiền, mới đầu còn thấy mới mẻ, nhưng sau đó phiền phức chết đi được.” Nam sinh Giáp oán giận về bạn gái mình với nam sinh Ất.

“Tớ cũng thích cái kiểu dục nghênh hoàn cự, luôn luôn có cảm giác muốn chinh phục, suốt ngày quấn lấy nhau rất nhanh sẽ thấy chán.” Nam sinh Ất cũng tỏ vẻ đồng tình.

“Con gái mà liếc mắt một cái đã nhìn thấy rất chán.”

“Đúng vậy, ngày ngày ở bên tai nói cái gì mà yêu anh, yêu anh. Chẳng khác gì tra tấn, quả nhiên vẫn có mà như không vẫn tốt hơn.”

Mạch Đình đi phía sau hai cậu kia vểnh tai nghe, trong lòng thầm hô không ổn, hung hăng dậm chân, theo như lời bọn họ cái gì mình cũng phạm phải, thật sự là tính sai. Hai nam sinh phát hiện ra động tĩnh sau lưng quay đầu lại nhìn thì thấy một người xa lạ bèn giương nanh múa vuốt.

Mạch Đình xấu hổ rời khỏi tầm mắt hai người, bắt đầu nhớ lại xem mình có từng dục cự hoàn nghênh, có từng mờ mịt, từng có mà như không, hay tỏ ra thần bí bao giờ chưa.

Không có! Tất cả đều không có, chạy đến cửa phòng An Tử Yến gào thét là cậu, khiến hắn nói chuyện yêu đương với mình là cậu, suốt ngày chủ động yêu thương nhưng nhớ là cậu, hay nói yêu hắn cũng là cậu, hết thấy đều là cậu, một tý cảm giác thần bí cũng không có, mình chính là loại người liếc mắt một cái liền xem thấu, Mạch Đình đá mạnh vào tường, sao mình không thấy hổ thẹn, biết vậy trước đây rụt rè chút. Khiến An Tử Yến chủ động theo đuổi mình. Hóa ra đây là nguyên nhân mình luôn ở thế yếu, chủ động quần lấy ai kia, cuối cùng liền trở thành người nấu cơm, dọn dẹp, mà An Tử Yến sau này còn có thể kiêu ngạo khoe khoang, năm đó là cậu ta liều mạng theo đuổi tôi.

Mạch Đình càng nghĩ càng cảm thấy mình tính lầm.

Vì để sau này bản thân không bị An Tử Yến chán ghét, cũng là vì tranh thủ chút ưu thế cho mình, Mạch Đình ra một quyết định quan trọng, từ hôm nay trở đi không cần việc biểu hiện việc rất yêu An Tử Yến ra ngoài, thậm chí đặt trong lòng là được. Ôm quyết định trọng đại như vậy, Mạch Đình trở về nhà.

An Tử Yến về muộn hơn so với cậu, hắn đi cắt tóc, Mạch Đình ngậy ngốc nhìn kiểu tóc mới của An Tử Yến, mái tóc ngắn ngắn, rất hợp với khuôn mặt tuần tú của hắn, sạch sẽ đơn thuần ưa nhìn. Thấy dáng vẻ này của An Tử Yến, tay Mạch Đình ngứa ngáy, rất muốn khen, rất muốn xông lên phía trước sờ sờ, vò vò, nhưng cậu không thể, cậu cắn đầu lưỡi để nhắc nhở bản thân, liên tục lùi về sau.

“Cậu làm gì vậy.”

“Không làm gì cả, vừa mới về, hơi mệt.” Mạch Đình cố ý không nhìn An Tử Yến, nhưng vẫn len lén liếc sang bên đó, có lẽ không đấy, thay đổi kiểu tóc lại càng đẹp trai, Mạch Đình ngồi trên sofa ra vẻ trấn định, móng tay đã sớm cào loạn lên sofa. An Tử Yến đã ngồi xuống bên cạnh cậu, Mạch Đình lùi lùi tránh ra.

Hôm nay Mạch Đình không giống như bình thường giáo huấn An Tử Yến, cũng không nói mấy lời buồn nôn. Tận lực khiến mình thoát tục, lạnh lùng một chút, rõ ràng vừa hạ quyết tâm, lại trở nên đẹp trai như vậy về giày vò lão tử, chắc chắn là cố ý, lưu manh, biến thái, đáng ghét. Người ta cũng chỉ cắt tóc mà thôi, có cần mắng như vậy không hả,

An Tử Yến muốn lấy điều khiển trong tay Mạch Đình, Mạch Đình nhảy dựng lên: “Cậu nghiêm túc một chút cho tớ.”

“Cậu muốn thế nào?” Từ lúc về đến giờ, Mạch Đình có vẻ kỳ quái.

Mạch Đình nhìn khuôn mặt của An Tử Yến, quay đầu sang bên, hít sâu một hơi, siết chặt nắm tay, kiểu tóc này quả nhiên rất được, khiến Mạch Đình rằng nanh cũng ngứa, nhưng vẫn gồng chống đỡ: “Quân tử chỉ giao đàm nhược thủy. Sau này chúng ta duy trì quan hệ trong sáng, bắt đầu lại lần nữa, giờ tớ là một người rụt rè và bí ẩn.”

“Vốn đã không phải người trong sáng.”

“Cậu nói ai, tớ có chỗ nào không trong sáng.”

An Tử Yến đoạt lấy điều khiển đổi kênh, thản nhiên đáp: “Nếu cậu có thể tìm trên người mình một nơi tớ chưa từng liếm qua, tớ liền thừa nhận cậu có lẽ trong sáng.”

“Cậu thật hạ lưu, tớ nói không phải thân thể, mà là tâm hồn.”

An Tử Yến cười nhạt: “Tâm hồn cậu so với có thể còn dơ bẩn hơn.”

“Vũ nhục, vũ nhục nghiêm trọng! Tớ nói cho cậu biết, tớ...” Mạch Đình nhìn An Tử Yến, lại bắt đầu ngứa ngáy, như vậy cũng không được, thế kia cũng không xong. Mạch Đình chạy về phòng, lôi ra cái công tắc lần trước bọn Chu Cách để ở đây, một đầu khóa chân mình, đầu còn lại khóa vào lan can, như vậy có thể không chế được, kiên quyết không dính lấy người ta, kiên quyết không để An Tử Yến chán ghét mình.

“Sao cậu lại tự còng mình.”

“Ai cần cậu lo.” Mạch Đình ném chìa khóa tới trước mặt An Tử Yên. “Đến lúc đi ngủ mới được mở.” Sau đó che mắt mình: “Đừng để tớ trông thấy cậu.” Dứt lời quay lưng lại, dán vào ban công, kỳ thật bỏ qua ánh sáng trên người hắn, thân thể và bối cảnh của hắn, bộ dáng của hắn, hắn cũng là người thường như mình, không lý nào mình lại yêu hắn như vậy a, rất nhanh Mạch Đình đã bị chính ý tưởng này của mình đánh bại, cậu không thể xóa đi ánh sáng quanh người hắn, xóa đi thân thể bối cảnh của hắn, càng không thể không nhìn bộ dáng của hắn. Chỉ cần vừa trông thấy đã không kìm nén được muốn yêu hắn, cái loại xúc động khiến toàn thân ngứa ngáy này, làm người ta muốn ngừng mà không được, đành để mặc bản thân lún sâu.

Ái chà —! Thật sự là đồ xấu xa, đem cậu giấu kín như vậy, mà cậu vẫn có thể tìm được khe hở đoạt lấy tim tớ, thân thể của tớ.

Một lát sau Mạch Đình liền thấy đói bụng, cậu đứng ngoài ban công hét lên với An Tử Yên ở bên trong: “Giúp tớ lấy chút đồ ăn.”

Đồ ăn bị An Tử Yên ném ra ban công, Mạch Đình ngồi trên ban công, chỉ cần kiên trì vài ngày sẽ quen. Sao mình thấy như nuôi chó ấy nhỉ.

Vừa ăn xong lại muốn đi WC: “Mau đưa chìa khóa cho tớ, tớ phải đi tiểu.”

Một vỏ chai nước khoáng lăn tới, Mạch Đình tức giận xanh mét cả mặt mày: “Cậu lại vũ nhục tớ, cái miệng chai nhỏ như vậy, không chứa nổi đại gia hỏa của tớ.”

“Thứ to nhất trên người cậu chính là cái đầu.”

“Mau lên, tớ không nhịn được nữa.”

“Không phải cậu thích ở bên ngoài sao?”

“Nhanh lên, bàng quang sắp vỡ rồi!”

Lời này vừa thốt ra, Mạch Đình chợt nghe thấy tiếng bước chân, cậu hai chân kẹp chặt cửa thở phào một hơi, An Tử Yên cầm cái giá ba chân xuất hiện, đặt máy quay phim kỹ thuật số lên trên, bỏ lại một câu: “Khi nào vỡ nhớ nói với tớ, để tớ chụp lại.” Rồi quay trở lại phòng khách tiếp tục xem tivi.

Mạch Đình tức giận đến nghiêng răng nghiêng lợi, càng buồn đến lợi hại, nhìn nhìn chai nước khoáng trên đất, nhìn nhìn ngoài ban công có người hay không, đành phải nhặt chai nước khoáng lên, đưa lưng ra bên ngoài, cậu nghĩ camera trước mặt chưa bật, bởi vì An Tử Yên đã nói khi nào vỡ mới bảo hắn, hắn ra chụp lại. Đây là lý giải của Mạch Đình.

Rất nhanh chóng bả vai Mạch Đình rũ xuống, lộ ra vẻ mặt thư sướng: “A — thống khoái!”

An Tử Yên đi tới, cầm camera vào phòng: “Gửi cho bọn họ mỗi người một bản gốc.”

Mạch Đình cầm chai nước khoáng run rẩy, chất lỏng bên trong chai sóng sánh dưới ánh mặt trời.

Ngây ngốc ngồi ở ban công đến lúc ăn cơm, An Tử Yên cau mày, ném chìa khóa cho Mạch Đình: “Hôm nay ra ngoài ăn.”

“Vì sao?”

“Cậu dám nói tay cậu không dính chút nào?” An Tử Yên nhắc đến cái gì, Mạch Đình hiểu được ngay, đương nhiên không có khả năng không dính một giọt, Mạch Đình quả thực mắt mặt. Cầm chìa khóa mở công tay ra: “Có thể ra ngoài ăn, nhưng cậu không được ngồi đối diện tớ.”

“Mạch Đình.” Ngữ khí An Tử Yên không tốt. “Nếu cậu cảm thấy lão tử cắt tóc không đẹp chút nào, cậu nói ngay cho lão tử.” Từ lúc mình cắt tóc, Mạch Đình không thêm liếc mắt nhìn mình một cái, điều này khiến An Tử Yên trong lòng rất khó chịu.

Mạch Đình sững sờ tại chỗ, lắp bắp: “Cái, cái gì không đẹp, chính là bởi vì rất đẹp, đẹp đến rơi nước mắt, đẹp, đẹp chết đi được, đẹp, rất đẹp.” Mạch Đình phát điên rồi.

An Tử Yến khó hiểu nhìn Mạch Đình đi tới đi lui. Không biết sao cậu lại có phản ứng như vậy.

“Tớ chịu hết nổi rồi.” Mạch Đình giống như hổ đói bổ nhào vào người An Tử Yến, An Tử Yến không dự đoán được màn tập kích này, ngã xuống đất, Mạch Đình ngồi trên người An Tử Yến, dùng sức hít thở mùi thơm ngát từ cơ thể hắn, khuôn mặt vui ở cổ An Tử Yến cọ cọ.

“Cậu mẹ nó là biến thái à.”

“Vẫn rất yêu cậu, căn bản không thể không chạm vào cậu, An Tử Yến, nếu có một ngày, cậu chê tớ phiền thì sao, liếc một cái liền xem thấu tớ, chỉ có tớ coi cậu là trung tâm.”

“Cậu đang nói cái gì mà ngu ngốc vậy hả.”

“Tớ đã quen mỗi ngày được ôm cậu thật chặt, được nắm tay cậu, được hôn cậu, không ngừng nói tớ yêu cậu, nếu cứ lặp lại như vậy, tớ sợ...”

“Vì việc này?”

“Đúng vậy.”

“Khỏi cần lo, tớ đã sớm chê cậu phiền.”

“An Tử Yến, cậu !!! Cậu đừng đắc ý, cậu cũng khiến tớ thấy phiền, cũng có thói quen không tốt.” Nói xong câu đó, Mạch Đình lục lọi trong đầu tìm khuyết điểm của An Tử Yến.

“Tớ có a.”

Mạch Đình thật không ngờ, An Tử Yến nhận rõ ràng như vậy, ngược lại mơ hồ: “Thói quen gì?” Đường như An Tử Yến chả có chỗ nào khiến mình thấy phiền, thấy chán ghét.

“Mỗi ngày ôm cậu, nắm tay cậu, hôn cậu, nghe cậu nói yêu tớ, là thói quen không tốt của tớ.”

Để tớ không yêu cậu quá nhiều, quả nhiên trừ phi tớ chết may ra còn có thể.

85. Chương 85: Bị Tớ Bắt Bài Rồi Nhé, An Tử Yến!

Tuy trong trường rất nhiều người đã biết chuyện của An Tử Yến và Mạch Đình, nhưng An Tử Yến vẫn nhận được vô số lời tỏ tình, hoàn toàn không để Mạch Đình vào mắt. Bất quá Mạch Đình cũng coi như là một người rộng lượng, kẻ khác thích An Tử Yến chứng tỏ hắn có mị lực, mình thật tình mắt, chắc chắn sẽ không xảy ra chuyện gì, hơn nữa cậu tin tưởng An Tử Yến. Thái độ chảnh sao cả này của Mạch Đình khiến đám người kia càng ngày càng càn rỡ.

An Tử Yến ở bên ngoài lớp học bị một cô gái chặn đường, không biết ai gọi Mạch Đình đang vui đầu đầu khổ đọc sách ra xem, Mạch Đình ngẩng đầu lên liền thấy ngoài cửa sổ có một cô gái đứng sát rạt An Tử Yến, mái tóc quần bông bênh, bộ dáng rất được, không thể không nhắc tới thân thể của cô ta, chỗ nào nên to thì to, chỗ nào nên nhỏ thì nhỏ, nhất là bộ ngực, sừng sững ngạo nghễ.

“An Tử Yến, em thích anh.”

“Đâu liên quan tới tôi, tránh ra.” Vẫn xấu xa trước sau như một, An Tử Yến không có phong độ thân sĩ gì cả, cho dù là nam hay nữ hắn đều không nể mặt.

An Tử Yến lách mình sang trái, cô gái cũng nghiêng sang trái chặn đường hắn, khiêu khích nhìn An Tử Yến: “Em nghe nói anh từng có bạn gái, chẳng lẽ không nhớ nhưng cơ thể phụ nữ?”

Mạch Đình ở một bên như đang xem phim, khẩn trương nhìn chằm chằm ra ngoài, cô gái này thật thẳng thắn. Ai ngờ còn thẳng thắn hơn nữa, cảnh tượng tiếp theo khiến toàn bộ các bạn zai trong lớp đều rớt hết cằm xuống đất, cô gái kia đột nhiên cởi áo khoác mình ra, cách An Tử Yến chỉ một bước nhỏ, hai tay cầm hai bên sườn áo, cho dù các bạn zai trong lớp xoay đầu kiểu gì cũng không nhìn được, tầm mắt bị chặn, nói cách khác, cũng chỉ có một mình An Tử Yến trông thấy mà thôi.

“Em không mặc gì bên trong, đừng nói là anh không có cảm giác gì nhé?”

Các bạn trai trong lớp phun máu mũi, con gái thời nay thiệt cmn cỡ mỗ, chỉ có Mạch Đình khấn trương nhìn ánh mắt của An Tử Yến, không được xem, không được xem, tuy rằng bình thường cậu là ác ma, nhưng cũng là chính nhân quân tử.

Đáng tiếc, An Tử Yến không phải chính nhân quân tử chi hết, hần cúi đầu nhìn thoáng qua bộ ngực khủng của cô gái kia, Mạch Đình tức giận muốn ngã ra ngoài cửa sổ, thế mà dám nhìn.

“Nhìn rồi đấy, cô để tôi đi được chưa.” An Tử Yến lạnh lùng nói.

“Sao hả?” Cô gái tràn đầy tự tin, quả nhiên vẫn là đàn ông, mới này không phải cũng liếc mắt nhìn chỗ đó của mình.

An Tử Yến rút cuộc mất kiên nhẫn, đẩy cô ta ra: “Sao với trắng cái gì? Thực xấu.” Dứt lời đi thẳng không thèm ngoái đầu nhìn lại, bỏ mặc cô gái mặt mũi đỏ bừng, khuất nhục.

Trở lại chỗ ngồi đúng lúc vào lớp, Mạch Đình chăm chú nhìn An Tử Yến, sau đó nhân lúc thầy giáo và các bạn không chú ý, đột nhiên kéo khóa quần An Tử Yến, thò tay vào sờ sờ, nắn nắn.

“Cậu làm gì lão tử vậy hả.”

Mạch Đình rút tay lại, vừa lòng gật gật đầu: “Tớ chỉ muốn xác nhận một chút ban này cậu nhìn bộ ngực của cô gái kia có nổi lên phản ứng hay không. Giờ tớ đã biết cậu đối với cô gái đó không có hứng thú.” Mạch Đình nói đến đúng lý hợp tình cẩn thận giúp An Tử Yến kéo khóa quần, nhẹ nhàng vỗ vỗ phân thân của hắn: “Ngoan, không có việc gì đứng loạn cứng lên nha, tình yêu của tao toàn bộ dựa vào mày.” Tình yêu của cậu trông cậy vào nơi ấy thật đúng là hiếm lạ.

An Tử Yến tung chân đá một cái: “Có tin lão tử giẫm chết cậu không.”

“Nếu phải lựa chọn kiểu chết, tớ tình nguyện bị hôn đến chết ngạt.” Mơ thiệt đẹp.

An Tử Yến dùng chân đá cái bàn của bạn học phía trước: “Này, giúp tôi một việc, hôn Mạch Đình đến hít thở không thông mà chết.” Bạn học kia và Mạch Đình nháy mắt sắc mặt tái nhợt, Mạch Đình véo An Tử Yến: “Tớ nói là được cậu hôn!!”

“Mơ đẹp nhỉ, nếu phải chết, sẽ cho cậu chết rất thống khổ.”

Mạch Đình không thuận theo không từ bỏ: “Cậu còn lương tâm không hả, đã chết rồi còn muốn tra tấn tớ.”

“Vậy không cần chết.”

“Một ngày nào đó tớ sẽ tìm được cách tra tấn cậu.”

“Tớ thấy cậu không có khả năng tìm được khi còn sống.”

“Vì sao?”

“Cậu chết, chính là sự tra tấn lớn nhất với tớ.” An Tử Yến áp sát, khuôn mặt dễ nhìn càng ngày càng gần, cười xấu xa nhìn Mạch Đình: “Cho nên, tớ vĩnh viễn cũng không để cậu có cơ hội tra tấn tớ.”

Toàn bộ thế giới dường như đều an tĩnh lại, Mạch Đình thấy được sự chân thật của An Tử Yến ẩn sau nét mặt xấu xa của hắn, hóa ra trước đây mình chưa bao giờ nhìn kỹ cả, chỉ cần nguyện ý cảm nhận, sẽ phát hiện, An Tử Yến cũng không phải người quá khó hiểu.

Thì ra tình yêu của hắn vẫn giấu trong đôi mắt, trong suốt mà nồng nhiệt. Chả trách trước đây không tìm được.

Đôi môi của An Tử Yến cứ như vậy ép xuống, dùng sức mà mút lấy, Mạch Đình tròn tròn mắt. Thầy giáo trên bục giảng xấu hổ hắng hắng giọng: “Này, tôi hy vọng mọi người vẫn nên tuân thủ kỷ luật trong lớp.” Mấy bạn ngồi đằng trước không hiểu thầy đang nói cái gì.

Mạch Đình đánh mạnh lên vai An Tử Yến, đẩy hắn ra. Ghé vào trên bàn: “Đây là ở trên lớp!!”

“Biểu tình của cậu là muốn được tớ hôn.”

“Vớ vẩn, tớ không có.” Mạch Đình lấy gương ra soi, sao mình không nhìn thấy, thôi bỏ đi, dù sao rất nhiều người sẽ không phát hiện ra biểu tình mình để lộ trong lúc vô ý, coi như huề nhau, Mạch Đình trộm ngấm An Tử Yến, nở nụ cười.

Cậu liếc mắt một cái là có thể nhìn thấu tớ, mà tớ đã đọc được suy nghĩ trong cái liếc mắt ấy.

Bị tớ bắt bài rồi nhé, An Tử Yến!

Nếu An Tử Yến không có hứng thú với con gái, vậy con trai thì sao?

Hiện tại Mạch Đình đang lén lút bám theo An Tử Yến và một cậu trai bộ dáng rất tuấn tú, hai người họ đến một nơi rất náo nhiệt, việc này phải nhắc đến lúc sáng sớm. Cuối tuần Mạch Đình đã dậy từ lâu, An Tử Yến nhận được điện thoại, liền chuẩn bị ra ngoài, Mạch Đình hỏi hần, hần bảo có chút việc. Vốn không nghi ngờ gì cả, nhưng đúng lúc Mạch Đình ở cửa sổ nhìn theo An Tử Yến, lại thấy một cậu trai đứng dưới lầu chờ An Tử Yến, cậu ta khá cao, tuy không đẹp trai bằng An Tử Yến, nhưng cũng ưa nhìn, hai người đi cạnh nhau như đôi tình nhân, điều này khiến lòng Mạch Đình trầm xuống.

Mỗi lần Mạch Đình đều cảm thấy bản thân tựa như làm nền, đứng bên cạnh An Tử Yến, sẽ chỉ khiến người ta thấy An Tử Yến càng thêm đẹp trai, mà khi Bạch Tiểu Tư hoặc cậu trai kia đứng bên cạnh An Tử Yến, chung quy khiến người ta liên tưởng đến tranh ảnh, phim truyện tình yêu thần tượng. Thật sự không công bằng, Mạch Đình lắc lắc đầu, hiện giờ không phải lúc nghĩ đến mấy cái đó. Ánh mắt của cậu gắt gao đặt lên người An Tử Yến và cậu trai nọ, nhưng do khoảng cách quá xa nên không trông thấy vẻ mặt của họ, cũng không nghe được họ nói gì, Mạch Đình phi như bay vào phòng ngủ thay quần áo chạy xuống lầu, vừa lúc An Tử Yến lái xe chở cậu trai kia đi khỏi.

Mạch Đình vẫy một xe taxi trên đường, bám theo sau họ. Mạch Đình lo lắng bám theo nhưng không dám xuất hiện. Vạn nhất mình hiểu lầm An Tử Yến thì sao, An Tử Yến sẽ nghĩ thế nào, không tin hần?

Chính mình kỳ thật rất tin hần, nhưng những người đang yêu không giống như bình thường, không cách nào bộ như không để ý, ít nhất Mạch Đình không thể làm được điều ấy.

Tất cả bạn bè của An Tử Yến, Mạch Đình đều đã gặp, duy độc không có ấn tượng với cậu trai này. Dễ nhìn như vậy, không lẽ nào mình không nhớ. An Tử Yến chưa bao giờ mang mình đến đây, người kia rốt cuộc là ai? Mạch Đình bám sát hai người, trong lòng rất không thoải mái.

Đội Mạch Đình phục hồi lại tinh thần, phát hiện hai người đã biến mất khỏi tầm mắt của mình, cậu lo lắng tìm kiếm xung quanh trong đám đông, không cẩn thận đụng trúng cạnh bạn vuông vức của công viên, đau đớn ngồi bệt xuống đất. Đúng lúc ấy một người đàn ông cũng ngồi xổm xuống cạnh cậu: “Cậu có khỏe không, không sao chứ?” Thanh âm ôn nhu sắc sảo tương phản rất lớn với thanh âm lạnh lùng của An Tử Yến, Mạch Đình ngẩng đầu, liền trông thấy một khuôn mặt thực sạch sẽ, đeo kính đen, tầm 25, 26 tuổi, trên người tỏa ra mùi lực của đàn ông trưởng thành, đang tỏ vẻ quan tâm hỏi han, ánh mắt như muốn kéo Mạch Đình vào trong lòng mình.

Nhưng trái tim của Mạch Đình cần cái chìa khóa An Tử Yến mới có thể mở được.

Mạch Đình đứng dậy, hết nhìn đông lại nhìn tây, tìm kiếm thân ảnh của An Tử Yến, người đàn ông kia cũng đứng lên: “Tôi tên là Lưu Vĩ, cậu đang tìm người à?”

Mạch Đình chỉ lo gật đầu, trông hần cũng không giống người xấu: “Tôi tên là Mạch Đình.”

“Là người rất quan trọng?” Lưu Vĩ ý vị thâm trường nhìn Mạch Đình.

“Ừm.”

“Dù quan trọng thế nào cũng phải chú ý bản thân, đụng vào như vậy rất đau đấy, có nặng lắm không?”

Mạch Đình lắc đầu: “Không đau.” Người này ôn nhu tốt bụng quá thể.

Lúc này Mạch Đình lại trông thấy An Tử Yến cùng cậu trai nọ, cậu quyết định chạy tới hỏi cho rõ ràng, chung quy vẫn tốt hơn ở đây một mình đoán mò, nghĩ như vậy, cậu vội vàng cáo biệt Lưu Vĩ: “Ngại quá, tôi đi trước đây.” Không đợi ai đó đáp trả liền phi như bay về phía An Tử Yến.

“Mạch Đình.” Lữ Vĩ gọi Mạch Đình lại, tiến lên phía trước: “Thật vui vì được làm quen với cậu.”

“Tôi cũng vậy.” Mạch Đình đáp bừa một câu, xoay người vội vàng chạy đi. Không chỉ ôn nhu sẵn sàng, còn rất lịch sự, quả nhiên là đàn ông trưởng thành, đáng vẻ không giống như cái tên An Tử Yên kia, đối xử với mình rất tệ, thường xuyên chửi người, còn thô lỗ bất lịch sự, ấu trĩ. Ngẫm lại, trên người Lữ Vĩ tập trung tất cả những gì An Tử Yên không có.

Lữ Vĩ nhìn theo bóng dáng Mạch Đình, ban nãy một mực quan sát cậu ra, trên mặt xuất hiện đủ loại biểu tình, đáng vẻ rất đáng yêu, hẳn là có người yêu rồi. Bất quá, từ trước đến nay chưa một ai thoát khỏi sự ôn nhu của mình. Có bạn trai rồi vẫn có thể thoải mái đoạt đi.

Mạch Đình gọi to tên An Tử Yên rồi chạy tót, An Tử Yên nhíu mày, kéo Mạch Đình ra sau mình: “Cậu tới đây làm gì.”

“Tớ mới là người phải hỏi cậu, không vui khi thấy tớ à?”

Cậu trai bên cạnh quay đầu lại nhìn Mạch Đình sau lưng An Tử Yên. “Đây là người đào góc tường của chị tôi phải không?”

“Chị cậu?”

An Tử Yên giải thích: “Cậu ấy là con trai dì cả Bạch Tiểu Tư, Tào Thành Nghị.”

Mạch Đình sợ tới mức há hốc mồm: “Dì cả của cô ấy có thể thành con!!”

An Tử Yên khẽ cắn môi: “Lão tử nói là dì cả thật sự.”

“Xin chào, tôi đến đây chơi, cầu xin chị ấy bảo Yên dẫn tôi đi linh tinh.”

“Xin, xin chào.” Mạch Đình có chút xấu hổ, hình như hiểu lầm An Tử Yên, nhưng cảm thấy có gì đó không đúng, bĩu môi với An Tử Yên: “Vậy sao cậu không dẫn tớ theo cùng. Ghét bỏ tớ hay thế nào.”

“Sao tớ có thể mang cậu đi gặp trai!”

Mạch Đình sững sốt, Tào Thành Nghị kháng nghị: “Tuy tôi thích đàn ông, nhưng cậu cũng không nên như vậy, tôi nào dám động vào người của cậu.”

“Nói thế thì các cậu ở cùng một chỗ càng khả nghi.”

“Ánh mắt đỏ của cậu là sao, tôi là công.”

“Vậy cậu cũng không nên gạt tớ a.” Tuy đã yên tâm, nhưng vẫn canh cánh trong lòng.

“Người như cậu ta, không đáng nhắc tới.”

An Tử Yên nói như thật, khiến Tào Thành Nghị trợn trắng mắt, Mạch Đình còn muốn lên tiếng, bị An Tử Yên nắm cổ tay: “Cậu thật ồn, về nhà.” Sau đó quay đầu: “Tự cậu tìm khách sạn ở đi.”

“Đừng a, cho tôi đến ở nhà cậu vài ngày thôi.”

An Tử Yên kéo Mạch Đình, cũng không thèm quay người lại: “Nếu là thi thể của cậu, tôi cho phép để trong tủ lạnh.”

86. Chương 86: Nó Sẽ Khiến Chúng Ta Bị Chia Cách

Lữ Vĩ là một tay thợ săn dựa vào cảm giác để tìm con mồi, lần này cảm giác của hắn liền chỉ vào Mạch Đình, muốn cậu trở thành nhân vật chính trong câu chuyện của hắn. Đáng tiếc hắn vẫn không nhìn thấu được Mạch Đình, Mạch Đình nguyện là diễn viên quần chúng trong thế giới của An Tử Yên, chứ tuyệt đối không chạy đến thế giới của người khác.

Không ai có thể hiểu được rốt cuộc Mạch Đình yêu An Tử Yên nhiều đến mức nào. Rất rất rất rất rất rất yêu!

Thời tiết bắt đầu chuyển lạnh, bầu trời cũng trở nên u ám hơn. Mạch Đình mặc áo khoác thật dày, xoa xoa bàn tay bị đông cứng đến đỏ bừng, giờ nghỉ trưa mà trường học cũng không bật điều hòa, cái trường này thực keo kiệt, Mạch Đình nhìn An Tử Yên gục đầu ngủ trên bàn bên cạnh, lăm la lăm lét một lúc, rốt cuộc muốn đem bàn tay lạnh như băng của mình nhét vào trong quần áo của An Tử Yên, tưởng tượng cảnh An Tử Yên bị lạnh mà giật mình tỉnh dậy, Mạch Đình liền nhin không được vui vẻ, Mạch Đình thiệt giống con gián đánh mãi không chết, mỗi lần đều bị giáo huấn đến thảm, nhưng không học khôn ra được.

Tay mới vừa vươn tới, An Tử Yên mở miệng: “Tớ khuyên cậu đừng làm chuyện điên rồ.”

Mạch Đình vội vàng rút tay lại, thế mà cũng nhìn thấy, cậu ử rũ dùng đầu đẩy đẩy An Tử Yên: “Tay của tớ rất lạnh, cậu xem, đỏ bừng lên rồi này.”

An Tử Yên chẳng buồn ngẩng đầu, tiếp tục gục xuống bàn.

“Này, cậu tốt bụng mà phản ứng lại chút được không.” Mạch Đình đẩy An Tử Yên.

An Tử Yên bấy giờ mới ngồi dậy, nhìn nhìn tay Mạch Đình, Mạch Đình đang đợi sự ôn nhu, An Tử Yên nắm lấy tay Mạch Đình: “Lạnh lắm à.”

“Ừ.” Mạch Đình liềm mạng gật đầu.

An Tử Yên vén áo Mạch Đình lên, đem bàn tay lạnh lẽo của Mạch Đình đặt lên bụng cậu, động tác mau lẹ khiến Mạch Đình không kịp ngăn cản, chỉ có cái bụng bị cảm giác lạnh như băng tập kích, Mạch Đình kêu oai oái.

“Hết lạnh rồi chứ.”

Mạch Đình cầm sách trên bàn ném An Tử Yên: “Cậu cái tên quỷ chết tiệt, cậu chờ đấy, ngày nào đó tớ tìm được người ôn nhu săn sóc hơn cậu, cậu hối hận cũng không kịp.”

An Tử Yên nhíu mày: “Sao hả, cậu muốn đi tìm người khác?”

Vừa thấy An Tử Yên thay đổi sắc mặt, Mạch Đình cũng làm theo đổi sang khuôn mặt tươi cười, tựa đầu lên vai An Tử Yên, cười run rẩy cả người: “Thật là, cậu không biết đùa à, chỉ thuận miệng nói đùa trêu tức cậu chút thôi.” Nếu cậu muốn trêu tức An Tử Yên sao tự nhiên lại quay sang lấy lòng hắn.

“Ở trong lớp phát tao làm gì.”

“Cái rắm, đây là biểu lộ chân tình.”

“Tất cả biểu lộ đều là tao.”

“An Tử Yên!!!”

Luôn bắt nạt mình như vậy, chính là An Tử Yên.

Đợi Mạch Đình đi WC xong quay trở lại lớp, phát hiện An Tử Yên đã biến mất, cái tên này lại trốn học. Mạch Đình lắc đầu, đối với hành vi bất lương ấy cảm thấy cực kỳ khinh bỉ và trơ trên.

Hiện tại Lữ Vĩ đang đứng bên ngoài trường học của Mạch Đình, trông thấy An Tử Yên rời đi, hắn từng điều tra Mạch Đình, đương nhiên cũng biết bạn trai của cậu-An Tử Yên, xem ra mình gặp phải đối thủ khó nhằn, nhưng càng khó càng hứng thú, không phải sao? Huống hồ người xuất sắc như An Tử Yên lại chọn Mạch Đình, chứng tỏ ánh mắt của mình rất chuẩn.

Hắn vào trường, tìm được lớp học của Mạch Đình, hình như vẫn còn tiết, Lữ Vĩ kiên nhẫn chờ ở bên ngoài. Một lát sau, rốt cuộc cũng ra chơi, Mạch Đình bước ra hít thở không khí trong lành, vừa lúc đứng bên cạnh Lữ Vĩ, có điều hoàn toàn không nhận ra hắn, điều này khiến Lữ Vĩ bị đả kích, hắn luôn tự cho mình là người dễ khắc sâu ấn tượng.

“Cậu là Mạch Đình?” Lữ Vĩ hỏi, giọng nói của hắn luôn ẩn chứa sự ôn nhu từ sâu bên trong.

Mạch Đình mờ mịt quay đầu lại thì thấy Lữ Vĩ, cậu đã hoàn toàn quên mất cái người mà mình từng khen biết ôn nhu săn sóc lại lịch sự này.

Lữ Vĩ cười cười, gợi ý cho cậu: “Hai ngày trước tôi từng gặp cậu trong công viên.”

Bấy giờ Mạch Đình mới phản ứng: “Là anh a, ơ, sao anh lại đến đây?”

“Em trai tôi học ở đây, tôi đến tìm nó có chút việc, nhưng cậu xem tôi bây giờ mới phát hiện ra mình không biết nó học lớp nào, gọi điện thoại cũng không ai bắt máy, tôi thực lo lắng, không ngờ lại gặp cậu ở đây, thật là khéo.”

Mạch Đình luôn luôn tốt bụng nhiệt tình thấy Lữ Vĩ buồn rầu như vậy quyết định hỗ trợ: “Cậu ấy tên là gì, tôi tìm giúp anh.”

“Không cần đâu, sẽ khiến cậu muộn giờ học.” Lữ Vĩ giả bộ thực khó xử, quả nhiên là con cáo già.

Thật lịch sự a, đã lâu không nghe mấy câu đối thoại lịch sự như vậy Mạch Đình có chút không quen, đáng vẻ không giống ai kia, suốt ngày bảo mình ngu ngốc, ngu ngốc.

“Không sao cả, dù gì tiết sau cũng là giờ tự học, tôi ngồi trong lớp cũng chán.” Mạch Đình liếc mắt nhìn chỗ ngồi trống không cạnh mình.

“Vậy làm phiền cậu rồi, tên nó là Lữ Thụ.” Lấy bừa một cái tên giả.

Mạch Đình và Lữ Vĩ cơ hồ lật tung cả trường nhưng vẫn không tìm được Lữ Thụ, cậu mệt mỏi ngồi ở chân cầu thang, còn tìm nữa, phỏng chừng đến tận lúc tan học mất, Lữ Vĩ mua hai ly cà phê nóng, đưa một ly cho Mạch Đình: “Thật ngại quá, có thể là tôi nhớ lầm.”

“Không sao đâu, anh còn sốt ruột hơn tôi mà.” Mạch Đình uống một ngụm cà phê.

“Cậu thật tốt bụng.”

Mạch Đình đột nhiên được người ta khen, ngượng ngùng cười cười: “Nhưng có người nói sự tốt bụng của tôi không dùng được cái rắm gì.”

“Là do hần không biết quý trọng cái tốt của cậu.”

Nghe thấy có người đứng về phía mình, Mạch Đình cảm thấy trò chuyện rất hợp với Lữ Vĩ, quả nhân là người thành thực, có được người bạn như vậy hần không tồi, Mạch Đình đơn thuần a, có thể nhìn thấy tình yêu trong mắt An Tử Yển, nhưng không nhận ra hồ điệp rình mò trong mắt Lữ Vĩ. Đúng lúc ấy tiếng chuông tan học vang lên, Mạch Đình đứng dậy: “Tôi phải về rồi.”

“Ở nhà có bạn gái đang chờ?” Lữ Vĩ hỏi.

“Bạn trai.” Mạch Đình thẳng thắn.

Đối với sự thẳng thắn của Mạch Đình, Lữ Vĩ hơi kinh ngạc, chẳng phải rất nhiều người muốn giấu chuyện này sao, Mạch Đình nhận ra nghi hoặc trong mắt Lữ Vĩ: “Sao vậy, dọa anh à, không tất yếu phải giấu diếm.” Mạch Đình cười cười nhìn Lữ Vĩ: “Huống hồ, tôi gấp gáp muốn cho cả thế giới biết chuyện này.”

“Hình như tình cảm giữa hai cậu rất tốt?”

Vừa nhắc đến, Mạch Đình liền mếu máo: “Làm gì có, tên ấy chỉ biết khi dễ tôi, chửi tôi!”

Lữ Vĩ nhìn phản ứng của Mạch Đình, vẫn trước sau như một ôn nhu cười cười: “Để tôi đưa cậu về, tránh để hần lo lắng cho cậu.”

Lữ Vĩ không lấy tư cách người theo đuổi mà lấy thân phận bạn bè xuất hiện bên cạnh cậu, điều này khiến Mạch Đình thả lỏng cảnh giác với Lữ Vĩ, dù sao một mình đi bộ về nhà cũng buồn, cậu gật gật đầu, quay về lớp lấy túi xách rồi cũng Lữ Vĩ sóng vai bước đi, Mạch Đình một mực oán giận, mà Lữ Vĩ chỉ lẳng lẳng ở bên cạnh lắng nghe, thỉnh thoảng cho ý kiến.

An Tử Yển trên đường lái xe về nhà liền bắt gặp Mạch Đình cùng một ông già đeo kính tán gẫu rất vui vẻ, ầy, ầy, An Tử Yển, Lữ Vĩ người ta thực ra mới 28 tuổi thôi. An Tử Yển mặt trầm xuống, siết chặt tay lái, phóng vụt qua hai người, Mạch Đình trông thấy xe của An Tử Yển tức đến gờ chân: “Anh xem cậu ấy kia, còn không đợi tôi!”

“Có lẽ không nhìn thấy.” Lữ Vĩ ý vị thâm trường nhìn theo hướng An Tử Yển rời đi.

“Chắc chắc cậu ấy đã nhìn thấy!” Mạch Đình khẳng định, còn lái xe nhanh như vậy, chưa có bằng lái, nếu xảy ra chuyện gì thì làm sao bây giờ.

Lữ Vi đưa Mạch Đình đến tận dưới lầu: “Hôm nay cảm ơn cậu.”

“Tôi mới phải cảm ơn anh, nghe tôi nói nhiều như vậy.”

“Nên làm, tôi đi trước đây, đúng rồi, nếu tay lạnh tắm nước ấm xong sẽ thoải mái lên nhiều.” Dứt lời vỗ vỗ bả vai Mạch Đình, nhân lúc cậu không để ý trộm lấy điện thoại của cậu, sau đó cười dịu dàng với cậu rồi đi mất, hẳn hiểu được, muốn theo đuổi Mạch Đình phải chậm rãi công chiếm trái tim cậu, cho cậu một người đàn ông mà cậu không có được.

Mạch Đình sửng sốt, sao anh ta biết tay mình vẫn lạnh? Quan sát thật cẩn thận.

Nhưng cậu cũng không nghĩ nhiều, xông lên lầu muốn tìm An Tử Yến lý luận, vừa mở cửa ra liền ồn ào: “Ban này nhìn thấy tớ, sao không dừng xe lại, thật là.” Trong phòng lạnh như băng, Mạch Đình bật điều hòa lại nói tiếp: “Hôm nay tớ mới quen một người bạn mới, tên là Lữ Vi, cậu không biết đâu, ôn nhu, sẵn sóc hơn cậu nhiều.” Mạch Đình vừa khen Lữ Vi tốt vừa vào nhà bếp nấu cơm. Cậu không biết bản thân đã phạm phải một sai lầm lớn nhất khi yêu, vĩnh viễn không được khen người đàn ông khác trước mặt bạn trai mình.

An Tử Yến càng nghe càng tức giận, đem bao tay giữ ấm vừa mới mua cho Mạch Đình ném vào thùng rác, vào phòng ngủ hung hăng sập cửa lại. Cái cảm giác chua xót này, thật sự khiến người ta không thoải mái.

Mạch Đình nghe thấy tiếng cửa mở từ nhà bếp lộ đầu ra: “An Tử Yến?”

Không nhận được hồi âm, Mạch Đình mờ mịt không hiểu An Tử Yến tức giận cái gì.

Có đôi khi cho dù bạn có được tình yêu vẫn là chưa đủ, phải học cách vận dụng nó như thế nào.

Bởi vì nếu không cẩn thận, thứ khiến chúng ta ngọt ngào, cũng sẽ khiến chúng ta bị chia cách.

Nó rất nóng bỏng, khi bị tổn thương sẽ rất đau đớn.

87. Chương 87: Nỗi Đau Khi Nghĩ Một Đẳng Nói Một Nẻo

An Tử Yến không ăn cơm, một mực ngủ trên giường. Mạch Đình ngồi bên giường, chả hiểu ra sao cả, rõ ràng An Tử Yến có gì đó sẽ nói hết ra, lần này lại chỉ cho Mạch Đình một khoảng trầm mặc. An Tử Yến quả thật có thể nói ra tất cả, nhưng đụng tới cái việc ghen tuông này, hẳn không mở miệng được, hơn nữa trong đầu vẫn hồi tưởng lại cảnh hai người tán gẫu thực vui vẻ, cộng với Mạch Đình không ngừng khen Lữ Vi tốt đẹp. Trong phòng, chỉ còn lại tiếng hít thở của bọn họ. Im lặng, hóa ra lại là chuyện thống khổ như vậy. Đặc biệt Mạch Đình căn bản cảm thấy mình không làm sai chuyện gì, lại bị An Tử Yến đối xử lạnh lùng, cậu rất khó hiểu, rất không cam tâm.

Ngày hôm sau, An Tử Yến vẫn không nói chuyện với Mạch Đình, hai người cùng nhau đi xuống lầu, liền phát hiện Lữ Vi đang đứng phía dưới chờ Mạch Đình, vẻ mặt vô hại, Mạch Đình thấy Lữ Vi đến đây thì rất lạ, chạy lại gần, An Tử Yến khó chịu nhíu mày.

“Sao anh lại tới đây?”

“Hôm qua điện thoại của cậu rơi xuống đất, lúc định trả cho cậu, cậu đã vào nhà rồi, tôi ngại quấy rầy cậu.” Lữ Vi ra vẻ thiện ý, ai cũng không nhận ra âm mưu gây rối của hắn, ngoại trừ An Tử Yến, An Tử Yến trông thấy cái tên nham hiểm này liền bực mình.

Mạch Đình xấu hổ: “Còn phiền anh mới sáng ra phải tới đây một chuyến, thật ngại quá.”

“Dù sao tôi cũng rảnh, nếu thấy ngại, mời tôi uống một cốc cà phê là được.”

An Tử Yến tiến lên bắt lấy cổ tay Mạch Đình, lạnh lùng nhìn chằm chằm Lữ Vi: “Ông già, chúng tôi còn phải đến trường.”

Bảo mình là ông già, Lữ Vĩ thiếu chút nữa trở mặt, nhưng hắn vẫn nhin xuống, ra vẻ độ lượng. Mạch Đình xông lên ngăn cản An Tử Yên: “Anh không cần để ý, cậu ấy đối với ai cũng như vậy.”

Mạch Đình lại một lần nữa phạm phải sai lầm, chạm tới giới hạn của An Tử Yên.

“Cậu có đi hay không?”

“Cậu tức giận gì chứ, thật không thể hiểu nổi, có ai chọc cậu à, sao lại trút giận lên người mà mình không biết, anh ấy là bạn của tớ.” Vốn bị ngớ lơ cả ngày Mạch Đình đã buồn bực rồi, sáng sớm lại thấy hấn phát hỏa, nhin không được chống đối, người ta tốt bụng đến trả lại điện thoại, còn bị An Tử Yên lôi ra trút giận.

An Tử Yên sững sốt, nhìn Mạch Đình, ánh mắt ấy khiến Mạch Đình không rét mà run, sao cậu ấy tức giận đến vậy. An Tử Yên siết chặt nắm tay: “Cậu ở trước mặt tớ bảo vệ thằng khác?” Ngữ khí tỏ rõ dự thất vọng, dứt lời An Tử Yên buông tay ra, xoay người, có chút mất mát, có chút bất đắc dĩ, Mạch Đình ở đằng sau không trông thấy được, An Tử Yên ngồi lên xe phóng như bay rời đi.

“Rốt, rốt cuộc nói cái gì vậy hả, An Tử Yên!! Cậu quay lại giải thích rõ ràng cho tớ.” Mạch Đình hét lớn, sáng ra mình đâu trêu chọc gì hắn, tớ bảo vệ ai chứ? Rõ ràng tự mình phát hỏa, sao nói cứ như đều là lỗi của mình.

Nếu là trước đây, An Tử Yên có lẽ đã đánh Lữ Vĩ, nhưng nếu thực sự làm như vậy, ở trong mắt Mạch Đình mình sẽ thành tên hỗn đản mất. Để ý đến nhiều thứ, sẽ bị chúng trời buộc, An Tử Yên hung hăng đập lên cửa kính xe mắng: “Ngu ngốc!” Không biết là mắng mình hay mắng Mạch Đình.

Rất nhiều việc Mạch Đình không nhận ra, cho nên bỏ lỡ, nếu không nắm bắt được hạnh phúc, lấy thứ gì ra ngăn cản đau thương? Cậu không nhận ra mất mát của An Tử Yên, sự bất an của An Tử Yên, không nhận ra khát vọng trong mắt Lữ Vĩ với mình, ngày thơ hết như một đứa trẻ.

Lữ Vĩ nhìn theo hướng An Tử Yên bỏ đi, bước đầu tiên chính là ly gián các cậu, kỳ thật ly gián bọn họ rất dễ, hai tính cách tương phản với nhau, một không muốn nói, một đoán không ra. Chỉ cần bỏ thêm chút gia là ổn.

“Cậu không sao chứ?”

Mạch Đình ngẩng đầu miễn cưỡng cười cười, nhưng nụ cười rất khó coi: “Không sao, để anh chê cười rồi, cậu ấy nhìn ai cũng không vừa mắt, anh đừng để trong lòng, tôi đi học đây.”

“Hồn cậu không ở đây, cứ để cậu đi như vậy, tôi rất lo, hay là để tôi tiễn cậu một đoạn.”

Mạch Đình nhìn khuôn mặt chân thành của Lữ Vĩ, cũng không từ chối, chỉ gật gật đầu, dọc đường đi không có tâm tình nói chuyện phiếm, trong đầu rà soát lại một lượt xem hôm qua mình đã làm gì khiến An Tử Yên tức giận, nhưng lại không suy xét đến Lữ Vĩ. Có lẽ cậu hoàn toàn không đặt chuyện Lữ Vĩ ở trong lòng, càng không ngờ đến anh ta chính là nguyên nhân chủ yếu của cuộc cãi vã này.

“Ở bên nhau rất khó khăn phải không, coi bộ, tính cách cậu ta rất kém.” Vẫn là Lữ Vĩ mở miệng trước.

“Cậu ấy rất ít khi như vậy.” Mạch Đình lắc đầu.

“Vậy ư, sao tôi cảm thấy cậu ủy khuất nhỉ, nghe cậu hôm qua oán giận, vẫn luôn bị cậu ta khi dễ, kỳ thật cậu cũng không cần cố gắng chống đỡ, nếu mệt mỏi rồi, chia tay không phải tốt hơn sao?”

“Xem ra quả nhiên anh còn chưa hiểu rõ tôi và cậu ấy, cậu ấy vẫn luôn bắt nạt tôi, có điều, tôi thường nghĩ, đời này có lẽ không cách nào tìm được ai khác đối xử với tôi tốt hơn cậu ấy, mặc dù hơi mâu thuẫn, bất quá phải nói như thế nào nhỉ, chỉ khi không có cậu ấy ở bên tôi mới thấy mệt mỏi, cho nên tôi sẽ không chia tay, dù cậu ấy muốn, tôi vẫn sẽ nắm lấy tay cậu ấy. Đến nơi rồi, tôi vào học đây, vậy nhé, hôm nay cảm ơn anh.” Mạch Đình phát phát tay với mv rồi chạy về phía cầu thang.

Lữ Vĩ nhìn theo bóng dáng Mạch Đình biến mất trong trường học, hình như ca này không dễ như mình tưởng.

Hai người vẫn giảng co đến tận khi tan học, Mạch Đình rốt cuộc chịu hết nổi, gọi lại An Tử Yên đang chuẩn bị rời đi: “Cậu muốn thế nào đây, đã xảy ra chuyện gì vậy hả?”

Toàn bộ các bạn trong lớp đều đổ dồn ánh mắt về phía hai người, An Tử Yên liếc nhìn một lượt, lập tức ai nấy như ngựa xỏ chuồng tán loạn thu dọn sách vở phóng vèo ra khỏi lớp. An Tử Yên tùy ý dựa vào một cái bàn học, nhìn Mạch Đình, vẻ mặt hồ hởi: “Lữ Vi kia không tới đón cậu à?”

Mạch Đình cắn môi dưới: “Cậu đang nói gì vậy, sao anh ta phải tới đón tớ?” Vừa hỏi xong, Mạch Đình mới phản ứng lại, khó tin tròn tròn mắt: “Cậu vì Lữ Vi mà tức giận? Tức cái gì chứ, chúng tớ là bạn.”

“Thật là một người bạn tốt a.” Khẩu khí của An Tử Yên đều là châm chọc.

“Cậu cố tình gây sự đấy à, vì việc chẳng đâu vào đâu này mà cãi nhau với tớ, trút giận lên tớ? Tớ ngay cả quyền kết giao bạn bè cũng không có? An Tử Yên, cậu đừng có quá đáng.”

“Đến lúc nào cậu mới hiểu ra hả, đợi tới khi hân hôn cậu à?”

“Cậu càng nói càng quá đáng, cậu chẳng biết gì sất, chỉ dựa suy nghĩ của mình liền đổ oan cho người khác.”

An Tử Yên cười cười, trong nụ cười đều là đau thương, mỗi một câu nói của Mạch Đình đều đâm sâu vào lòng hân: “Đúng vậy, tớ cố tình gây sự đấy, dù sao tớ nói gì làm gì, đều là tên hỗn đản.”

Mình và Lữ Vi rõ ràng chẳng có gì cả, tại sao An Tử Yên lại nói như vậy, gán ghép cùng một người khác, khiến Mạch Đình cảm thấy rất khó chịu, nhiều hơn nữa là phần nộ.

“An Tử Yên, sao phải làm tớ khổ sở, tớ khổ sở cậu mới dễ chịu có phải không? Cũng đúng, dù sao cậu vẫn thích khi dễ tớ, cậu chưa bao giờ quan tâm đến cảm nhận của tớ.” Mạch Đình tức giận đến mức không biết bản thân đang nói cái gì.

An Tử Yên đứng lên, áp sát Mạch Đình, đỏ mắt: “Đây là điều cậu nghĩ?”

“Bằng không cậu còn muốn tớ nghĩ thế nào? Vô duyên vô cớ nổi giận với tớ, thật sự rất buồn cười, tớ chỉ có thêm một người bạn, so với cậu mỗi ngày đều có người chạy tới tỏ tình, có gái theo đuổi cậu, tớ đã tức giận với cậu bao giờ chưa? An Tử Yên, cậu thật ích kỷ.”

An Tử Yên nắm cầm Mạch Đình, hung hăng, siết chặt: “Sao cậu dám, sao cậu dám nói như vậy với tôi. Lão tử mẹ nó từ đầu đến cuối đều bảo vệ cậu, còn cậu thì sao, ích kỷ? Hân ôn nhu hơn tôi à? Săn sóc hơn tôi à? Sau đó thì sao? Cậu đến sống cùng hân phải không?”

Mạch Đình bị An Tử Yên siết rất đau, không tự chủ được rơi nước mắt, là bởi vì mình nói những lời đó ư, nhưng mình chưa bao giờ muốn so sánh An Tử Yên với bất cứ ai khác, Mạch Đình định nói gì đó, An Tử Yên buông Mạch Đình ra: “Mạch Đình, cậu thực sự khiến tớ thất vọng.”

“Muốn tớ phải nói như thế nào cậu mới tin giữa tớ và anh ta không có gì, sao cậu lại không tin tớ?”

An Tử Yên bị Mạch Đình làm tổn thương dường như có chút vô lực, hân biết cậu và Lữ Vi kia chẳng có gì sất, hân tức giận là vì Mạch Đình bảo vệ và so sánh hân với Lữ Vi. Nhưng hân mệt mỏi rồi, mệt đến mức không muốn nói thêm gì nữa, xoay người định rời đi, Mạch Đình bắt lấy tay hân: “Có phải nếu tớ không gặp Lữ Vi nữa cậu sẽ thấy khá hơn, được rồi, vì cậu, nếu cậu không vui, tớ sẽ không gặp, thế đã được chưa?”

“Ở trong lòng cậu, tớ chính là người như vậy?” An Tử Yên bỏ tay Mạch Đình ra. Ở trong mắt cậu ấy mình thực sự ích kỷ đến thế cơ à?

“Cậu còn muốn như thế nào nữa? Quả nhiên Lữ Vi nói đúng, ở bên cậu mệt mỏi quá.” Mạch Đình tức giận, biết rõ lời này sẽ làm tổn thương An Tử Yên, nhưng vẫn bướng bỉnh nói ra, cậu cũng muốn An Tử Yên cảm thụ được nỗi đau trong lòng mình.

An Tử Yên phần nộ nhìn Mạch Đình, rốt cuộc mất đi lý trí: “Mạch Đình, cậu con mẹ nó thật không biết xấu hổ.”

Lời này vừa thốt ra, hai người đều sững sốt, Mạch Đình nâng tay lên cho An Tử Yên một cái bạt tai vang dội, khóc đẩy An Tử Yên ra rồi bỏ chạy, trong phòng học trống rỗng chỉ còn lại An Tử Yên, cậu cho là cậu khổ sở, tớ sẽ dễ chịu?

Nghĩ một đằng nói một nẻo cũng có thể khiến người ta rất đau rất đau.

Cậu thương tổn tớ, tớ làm cậu đau.

Là ai đang khóc, đánh thức cả thế giới.
Là ai rên rỉ, liếm từng miếng vết thương.

88. Chương 88: Ánh Mắt Bị Lừa Gạt

“Ngu ngốc, vương bát đần, thế mà lại mắng tớ.” Mạch Đình vừa chạy vừa dùng tay áo lau nước mắt, cũng không tìm được câu nào khó nghe hơn để mắng hấn, cậu vẫn chạy, chạy mãi, chạy đến khi rã rời cả người, mới ngồi bên bờ sông. Trong đầu, trong lòng đều hiện lên khuôn mặt và giọng nói của An Tử Yên.

Vì sao lại trở nên như vậy, hóa ra không phải cứ giải quyết xong vấn đề gia đình là có thể tốt đẹp.

Còn có vấn đề giữa chúng ta nữa.

Lữ Vĩ luôn theo dõi Mạch Đình từ trường học, hấn đứng trước mặt Mạch Đình, rút khăn tay ra rồi ngồi xuống đưa cho Mạch Đình: “Không sao chứ, sao lại khóc thành như vậy?” Mang theo bộ mặt tươi cười của thiên sứ.

Mạch Đình nhìn thấy Lữ Vĩ, nhận lấy khăn tay: “Sao đến đâu cũng gặp được anh thế nhỉ?”

“Đại khái là do ông trời an bài, sao vậy?”

“Không có gì.”

“Có chuyện gì cứ nói hết ra sẽ cảm thấy tốt hơn đấy.”

Nghĩ đến việc đó, Mạch Đình lại nhin không được hốc mũi chua xót: “Còn có thể là vì ai cơ chứ, nói cái gì mà anh thích tôi, rồi nổi giận với tôi, mắng tôi! Chúng ta mới quen nhau được hai ngày, sao anh có thể thích tôi được, thật sự là lấy lòng tiểu nhân đo lòng quân tử.” Nếu những lời này bị An Tử Yên nghe được, phỏng chừng phải cãi nhau thêm hiệp nữa.

Lữ Vĩ giả bộ ảm đạm: “Xem ra là tôi không tốt, khiến các cậu phải cãi nhau, tôi mang đến phiền toái cho cậu.” Nói xong chuẩn bị rời đi, Mạch Đình bắt lấy tay Lữ Vĩ: “Đưa vào đâu a, hấn mắng tôi như vậy, tôi vẫn cho phép hấn được con gái tổ tình, còn tôi thì không được kết bạn?”

“Nhưng mà, như vậy không hay cho lắm.”

“Không có gì không hay hết, lần này là lỗi của hấn, tôi sẽ không nhượng bộ.”

An Tử Yên lái xe đuổi theo, dừng xe cách đó không xa, trông thấy Mạch Đình và Lữ Vĩ, bọn họ còn tay trong tay, hấn không lên tiếng, lái xe rời đi, có gì đau lòng hơn việc bắt gặp cảnh cậu cùng thành khác ở bên nhau.

Lữ Vĩ tiếp tục lửa cháy đổ thêm dầu: “Sao hấn lại mắng cậu. Không phải cậu đã nói hấn đối xử với cậu rất tốt ư?”

“Nhưng lại mắng tôi như vậy, đời này tôi không thêm quan tâm đến hấn nữa.”

“Thật sự có thể làm thế sao?” Lữ Vĩ hỏi.

Bị hỏi vặn, Mạch Đình sững sờ vài giây, cuối cùng rũ vai lắc đầu: “Không có khả năng, đừng nói là hấn mắng tôi, cho dù đánh tôi, tôi cũng không thể khống chế được trái tim và thân thể của mình muốn tới gần hấn.”

“Tình yêu đã đến nước này liệu còn tốt không? Hấn ta không tin cậu nữa rồi, đừng nói tôi, sau này cậu sẽ không kết bạn nữa à? Các cậu còn muốn cãi nhau như vậy đến lúc nào, nếu ngay cả tín nhiệm cơ bản nhất cũng không có, thì tình yêu chỉ là trên lý thuyết.”

Con người rất kỳ quái, khi nghe người khác nói xấu An Tử Yên, trong đầu Mạch Đình lại hiện ra những mặt tốt của hấn: “Tuy hấn mắng tôi ngu ngốc, đần độn, nhưng có lúc sẽ gọi tôi là bảo bối. Tôi mặc kệ có phải trên lý thuyết hay không, tôi mặc kệ có tín nhiệm hay không, tôi chỉ cần An Tử Yên, những cái khác không quan trọng.”

Thấy Mạch Đình kiên định như vậy, Lữ Vĩ cũng không có ý định rút lui, xem ra đâm còn chưa đủ sâu, cần phải thêm một dao. Lữ Vĩ là thợ săn không từ thủ đoạn, đương nhiên cũng sẽ không vì Mạch Đình phá hoại kế hoạch hoàn hảo của hắn mà bỏ cuộc.

“Vây kế tiếp cậu muốn đi đâu, nếu không có chỗ nào ở có thể đến nhà tôi.”

Mạch Đình lắc đầu: “Không cần, cảm ơn ý tốt của anh, tôi muốn ngồi ở đây thêm lát nữa, một mình suy nghĩ.”

Lữ Vĩ đứng dậy: “Tôi không quấy rầy cậu nữa, chuyện gì cũng nên nghĩ rộng ra một chút, đừng làm khó mình quá, cái gì đáng, cái gì không đáng, cậu hẳn là hiểu được.”

Mạch Đình trầm mặc không đáp, theo dự đoán của Lữ Vĩ, Mạch Đình cuối cùng chắc chắn sẽ không nhận được trở về tìm An Tử Yến, hắn canh chuẩn thời gian An Tử Yến về đến nhà, đúng lúc gặp An Tử Yến và Tào Thành Nghị đi cùng nhau, Lữ Vĩ cười cười: “Nhanh như vậy đã tìm được tân hoan, xem ra tôi cũng không cần quá tốn công.”

An Tử Yến nghiêm mặt lạnh lùng: “Anh tới đây là gì?”

“Con đường này đâu có viết tên cậu, tôi không thể đi à?”

Tào Thành Nghị xông lên muốn đập bẹp cái bản mặt kiêu ngạo của Lữ Vĩ, bị An Tử Yến kéo lại: “Tôi cảnh cáo anh, tốt nhất đừng đụng vào cậu ấy.” Hàn khí trong mắt An Tử Yến khiến Lữ Vĩ thoáng kiêng dè, nhưng hắn rất nhanh trấn định lại. “Vì sao không thể đụng vào, trên người cậu ta đâu có viết tên cậu.”

“Không cần khích tôi, ông già. Kết cục sẽ rất thảm.”

“Dù sao kết cục sẽ rất thảm, chi bằng chơi đùa cho thỏa rồi tính sau, thành quỷ cũng phong lưu, công phu trên giường của cậu ấy hẳn đã được cậu dạy dỗ không tồi đi.”

An Tử Yến hung hăng tặng cho Lữ Vĩ một đấm vào mũi, bởi vì dùng sức quá mạnh Lữ Vĩ té ngã trên đất, máu mũi tuôn ròng ròng, Lữ Vĩ lấy tay sờ sờ, nhưng lại nở nụ cười, đây là hiệu quả mà hắn muốn, bởi vì cách đó không xa, hắn thấy Mạch Đình đã chạy sang bên này, nâng Lữ Vĩ sắc mặt tái nhợt dậy: “Sao hả? Có nặng lắm không?”

Lữ Vĩ lắc đầu: “Đừng lo, không liên quan tới cậu ấy, tôi chỉ muốn khuyên cậu ta đến giải thích với cậu, xem ra là tôi quá lỗ mãng rồi.”

Mạch Đình nghe vậy, lại tức giận, quát An Tử Yến: “Cậu có làm không vậy, sao lại đánh người?”

Tào Thành Nghị muốn nói giúp cho An Tử Yến, bị An Tử Yến ngăn cản: “Cứ để cậu ấy nói.”

“Đánh người không có lý do? Mắng tở còn chưa tính, thừa mẹ nó không phải đàn ông, chẳng phải tở chỉ kết bạn thôi sao, ngứa mắt vậy cơ à? Thế cậu đi cùng thằng khác thì sao, thật quá đáng, đánh người ta thành như vậy.”

An Tử Yến bị tổn thương rất sâu, sâu đến mức đã mất đi cảm giác đau đớn, chỉ có xót xa.

Xót xa cậu không nhìn thấy vết thương của tở, xót xa tở không nhìn thấu được tình yêu của cậu.

Lữ Vĩ ở một bên giả vờ tốt bụng: “Mạch Đình, đừng vì tôi mà cãi nhau, tôi sẽ rất áy náy.”

Tào Thành Nghị mắng Lữ Vĩ: “Mày mẹ nó thật sự là thằng đàn ông khiến người ta ghê tởm.”

“Hai đánh một rất đắc ý? Chúng ta đi.” Mạch Đình đỡ Lữ Vĩ.

An Tử Yến gọi cậu: “Mạch Đình.”

Mạch Đình đưa lưng về phía An Tử Yến dừng lại.

“Nếu cậu tiến thêm một bước, chúng ta coi như chấm dứt.”

Mạch Đình toàn thân run rẩy, cho dù cãi nhau thế nào, sao có thể dễ dàng nói ra những lời như vậy, rõ ràng người sai là hắn, gánh vác phần thống khổ này lại là mình, Mạch Đình căn bản không muốn chia tay, nhưng

vẫn quật cường đỡ lấy Lữ Vĩ. An Tử Yên quay đầu đi vào phòng, Tào Thành Nghị nói: “Tại sao không nói cho cậu ấy biết?”

An Tử Yên thản nhiên trả lời: “Nói ra thì có ích gì.”

Lấy tình yêu ra cược, cược cậu lưu lại, cược cậu sẽ quay đầu, kết quả cậu bỏ đi rất dứt khoát.

Tào Thành Nghị nhìn theo thân ảnh mỗi một của An Tử Yên, tuy vẫn diện vô biểu tình, nhưng Tào Thành Nghị rõ ràng có thể cảm thấy sự khổ sở của An Tử Yên, quen biết hắn đã nhiều năm, đây vẫn là lần đầu tiên hắn bắt gặp An Tử Yên như vậy. Hắn quay đầu nhìn theo hướng Mạch Đình rời đi, không khỏi thở dài, ngay cả cửa người nhà cũng đã bước qua, sao giờ lại trở nên thế này.

Mạch Đình đưa Lữ Vĩ đến bệnh viện, mũi Lữ Vĩ bị đánh gãy, đang được bác sĩ xử lý, Mạch Đình lao vào WC hao hết tất cả khí lực, dạ dày nhộn nhạo phiên giang đào hải, cậu nôn thốc nôn tháo vào bồn rửa mặt, thật khó chịu, cảm giác này thật khó chịu muốn chết đi được, cậu ngẩng đầu nhìn khuôn mặt trắng bệch của mình trong gương.

Cậu đã nói, cậu sẽ luôn yêu tớ.

Cậu đã đáp ứng, chúng ta sẽ luôn bên cạnh nhau.

Cậu đã hứa, sẽ cùng đi Maldives.

“An Tử Yên, cậu là đồ lừa đảo, đại lừa đảo.” Mạch Đình đâm mạnh vào gương, Mạch Đình trong gương vỡ vụn thành từng mảnh, thủy tinh cứa vào da thịt cậu, rất đau, máu chảy xuống thấm ướt cổ tay áo, miệng vẫn không ngừng rên rỉ: “Đồ lừa đảo, lừa hết tất cả tình yêu của tớ, rồi lại nói chia tay với tớ, vì sao không chịu nhận sai, chỉ cần cậu nhận sai, tớ chẳng gì khác nữa, chỉ cần cậu, An Tử Yên, tớ chỉ cần cậu thôi mà.”

Mạch Đình cự tuyệt lời mời của Lữ Vĩ, thất hồn lạc phách đi về nhà, mẹ Mạch Đình trông thấy Mạch Đình như vậy, khẳng định lại cãi nhau với An Tử Yên, các cặp yêu nhau sẽ thường xuyên cãi vã, không to thì nhỏ, mẹ Mạch Đình chẳng để tâm. Mạch Đình chạy về phòng, bỏ nhào lên giường, bất động

Mạch Đình của tớ a, là cái gì che mất tâm mắt của cậu? Chắc chắn không phải tình yêu của cậu rồi.

89. Chương 89: Sau Đây Đừng Cãi Nhau Nữa

Đã kết thúc rồi ư? Tình cảm lâu như vậy đã chấm hết rồi sao?

Hai người sau đó không nói chuyện với nhau nữa, An Tử Yên không đến trường, vị trí bên cạnh Mạch Đình trống trơn, trái tim của Mạch Đình cũng trống rỗng. Lữ Vĩ mỗi ngày đều đến tìm Mạch Đình, nhưng Mạch Đình luôn thất hồn lạc phách, ngay cả nói chuyện với hắn cũng thấy khó khăn, Lữ Vĩ không sốt ruột, chỉ kiên nhẫn ôn nhu chờ đợi, thời gian và tình yêu của mình sẽ bù đắp nỗi đau của cậu ấy.

Chẳng lẽ làm tổn thương hai người họ, lương tâm không cắn rứt à?

Cậu nói giữa chúng ta coi như chấm dứt? Nhưng mà, tớ không làm được.

Mạch Đình đứng trong nhà, không dám nói với ai, nhắc đến tên An Tử Yên, cậu đã muốn khóc.

“Mạch Đình, cậu con mẹ nó thật không biết xấu hổ.”

“Mạch Đình, nếu cậu tiến thêm một bước, chúng ta coi như chấm dứt.”

Cậu nói làm tổn thương người ta của An Tử Yên, trở thành ác mộng mỗi đêm của Mạch Đình, đã bao nhiêu đêm mơ thấy An Tử Yên, ngọt ngào trong mộng dần dần biến mất, khi tỉnh lại phát hiện bản thân nước mắt ràn rụa, ngay cả khi cãi nhau với bố mẹ, cũng chưa từng một mỗi như vậy, khi đó ít nhất vẫn còn cậu ở bên, hiện tại thì không còn nữa.

Hôm nay, khi Mạch Đình ra ngoài mua giúp mẹ ít đồ, nhưng đụng mặt An Tử Yên, trong lúc cậu đứng sững tại chỗ không biết như thế nào cho phải, An Tử Yên lại chẳng buồn để ý tới Mạch Đình, giống như người xa lạ, đi lướt qua cậu. Trái tim cậu bị bóp nghẹt, đau đớn khiến hô hấp trở nên thật khó khăn.

Tớ tình nguyện để cậu trừng phạt mình, chỉ cần đừng ngó lơ tớ.

Bạch Tiểu Tư gọi điện tới thì đã hơi muộn, để hai người ăn không ít khổ, mới có thể hiểu rõ phần tình cảm này đối với họ quan trọng đến mức nào, cô nghe nói An Tử Yến mỗi ngày đều nhốt mình trong phòng đánh đàn, tâm tình hẳn không tốt, cứ như vậy; cô nghe nói Mạch Đình mỗi ngày mất đều sưng phù; cô nghe nói rất nhiều người cảm thấy bọn họ không qua được cửa này, xuất hiện bên thứ ba. Nhưng Bạch Tiểu Tư từ đầu đến cuối đều tin, không có gì có thể chia tách hai người, hảo hợp là chuyện sớm hay muộn, mà cô tới là để gia tốc chuyện đó.

“Mạch Đình.”

“Tiểu Tư, cô không biết, tôi...” Mạch Đình đang định đem một bụng uất ức phun ra với Bạch Tiểu Tư, Bạch Tiểu Tư liền cắt ngang: “Lần này hình như cậu hơi quá đáng, Tào Thành Nghị kể hết với tôi rồi.”

“Tôi quá đáng? Là hẳn mắng tôi trước, là hẳn đòi chia tay. Tiểu Tư, ngay cả cô cũng đứng về phía hẳn sao?”

“Đáng đời cậu, cậu nhớ rõ An Tử Yến chửi mắng và lời chia tay của anh ấy, sao cậu không ngẫm lại xem, vì sao anh ấy lại mắng cậu, rốt cuộc là anh ấy đưa ra lời chia tay, hay là cậu cam chịu chia tay?”

“Chẳng phải vì Lữ Vĩ sao, anh ta là bạn của tôi, chẳng lẽ tôi kết bạn cũng phải nhìn sắc mặt hẳn?”

“Ngu xuẩn, trước chưa nói tên Lữ Vĩ kia là thằng đàn ông ti tiện đến mức nào, An Tử Yến có bao giờ ngăn cản cậu kết bạn đâu, lm thì sao? Chu Cách và Ellen thì sao, tôi thì sao? Anh ấy ngăn cản sẽ làm tổn thương tới người của cậu, cậu luôn miệng nói quan hệ giữa cậu và Lữ Vĩ trong sạch, còn cậu thì sao? Khi nào thì cậu chọn tin An Tử Yến, Mạch Đình, tôi nói cho cậu biết, cho dù An Tử Yến làm gì, nói gì, tôi đều tin anh ấy. Bởi vì tôi yêu thương anh ấy, giống tình yêu giữa người thân, giống tình cảm giữa bạn bè với nhau. Nhưng cậu, ngay cả tình cảm của tôi cũng không bằng, tôi đây lúc trước không nên tặng An Tử Yến cho cậu, tôi đem anh ấy cho cậu, không phải để cậu làm tổn thương anh ấy, khi sự thiện lương và tình yêu của cậu xung đột, cậu lựa chọn thế nào?”

“Là tôi tổn thương hẳn?”

“Chẳng thế thì sao, trừ cậu ra, còn ai sẽ khiến anh ấy bị tổn thương, còn ai có thể xúc phạm tới anh ấy. Mỗi một câu nói của cậu, từng câu từng chữ đều đâm vào tim anh ấy. Anh ấy không nên mắng cậu như vậy, nhưng so ra thì, cậu làm ra cái việc này, nói những lời ấy, cậu nghĩ mình không có lỗi à. Bảo vệ người đàn ông khác là cậu, đi cùng người khác cũng là cậu, Mạch Đình a, sao cậu có thể hồ đồ thế hả. Lữ Vĩ là cái quái gì, đáng để cậu hy sinh tình yêu của mình à?”

“Chúng ta nói đến cái người tên là Lữ Vĩ.” Bạch Tiểu Tư đem chuyện ngày đó kể hết lại một lần với Mạch Đình, Mạch Đình ngồi trên giường, cảm thấy mình từ đầu đến cuối thật ngốc, sao lại phạm phải sai lầm sơ đẳng như vậy, Mạch Đình hung hăng cầu mình, tại sao vì một tên nam nhân không quan trọng mà đi cãi nhau với An Tử Yến, hóa ra người ích kỷ không phải An Tử Yến, mà là mình.

Bạch Tiểu Tư nói chuyện điện thoại xong với Mạch Đình, lại gọi cho An Tử Yến, An Tử Yến nhận điện nhưng không lên tiếng.

“Này, anh trừng phạt cậu ấy như thế là đủ rồi, đến lúc đó cậu ấy có làm sao anh ở đấy mà đau lòng. Chắc giờ cậu ấy đang đến công ty của Lữ Vĩ, em nói hết với cậu ấy rồi, anh đó, thừa biết chỉ số thông minh của cậu ấy, có chuyện gì thì cứ nói rõ ràng với cậu ấy là được, cậu ấy không biết cách nhìn người, anh dạy cậu ấy a, cậu ấy xử lý việc này quá kém, anh còn vào hòa cùng cậu ấy.”

An Tử Yến cắt đứt cuộc điện thoại dài dòng của Bạch Tiểu Tư.

Mạch Đình giống như phát điên chạy tới công ty Lữ Vĩ làm việc, là cậu tự hại mình chứ không phải ai khác, nhớ lại lời chỉ trích của mình với An Tử Yến và ánh mắt bi thương của hẳn, trái tim Mạch Đình đau như bị kim châm, bản thân là người yêu An Tử Yến, khiến hẳn tổn thương cũng là mình. Người trong công ty rất nhiều, Mạch Đình liếc mắt một cái liền trông thấy Lữ Vĩ, xông lên tặng cho hẳn một cái tát, con người hồng hồng quát Lữ Vĩ: “Cái tát này là vì An Tử Yến.” Dứt lời lại cho hẳn thêm cái tát nữa: “Cái tát này là vì tôi, tôi tin anh như vậy, anh lại làm ra chuyện không biết xấu hổ.”

Lữ Vĩ rất nhanh khôi phục lại từ trong kinh ngạc, vậy là bại lộ rồi, nhưng hẳn vẫn không chịu từ bỏ: “Cậu không cảm thấy tôi so với hẳn tốt hơn, ôn nhu sẵn sàng hơn à?”

“Có lẽ tôi chưa biểu đạt rõ ràng, tuy tôi hy vọng An Tử Yến có thể ôn nhu sẵn sàng, nhưng nào có ấu trĩ đến vậy, tình yêu sao hoàn hảo được chứ. Huống hồ tôi yêu tất cả thuộc về cậu ấy, cậu ấy có thể tức giận tôi đến giờ chân giờ tay, cậu ấy có thể khiến tôi khốn cùng, cậu ấy có thể khiến tôi có xúc động muốn giết người, nhưng cậu ấy cũng sẽ dỗ tôi vui vẻ, kiên nhẫn chăm sóc lúc tôi ốm, nói những lời khiến tôi thoải mái, hứa hẹn điều xa xỉ. Với tôi mà nói, nếu cậu ấy rời đi, tôi cười rồi cũng sẽ khóc. Anh hiểu chưa? Mặc dù anh có những thứ mà cậu ấy không có, nhưng anh không phải An Tử Yến. Dù anh có nhiều ưu điểm hơn nữa, với tôi mà nói vẫn chỉ là người qua đường mà thôi, huống hồ căn bản anh kém xa cậu ấy, anh không xứng so sánh với cậu ấy, trước đây là tôi bị mù, nghĩ đến việc được người như anh thích, lão tử liền cảm thấy ghê tởm.”

Tất cả mọi người đều trông thấy cảnh này, nhưng Lữ Vĩ vẫn tỏ ra trấn tĩnh, nhìn Mạch Đình đang nổi giận đùng đùng: “Thật sự không thể cân nhắc chút à?”

“Tôi rất yêu cậu ấy, ngay cả cái xấu của cậu ấy, tôi cũng yêu đến mức không nỡ buông tay, thời gian yêu cậu ấy còn không đủ, lấy đâu ra thời gian cân nhắc anh, anh cũng đừng làm tưởng, từ đầu đến cuối ngay cả bộ dáng thật sự của anh tôi còn chưa thấy rõ.”

“Nói thật dễ nghe,” Lữ Vĩ cười lạnh: “Nếu tình yêu của các cậu thực sự vĩ đại như vậy, sẽ bị tôi chọc phá sao? Hiện tại hẳn ta không cần cậu nữa rồi, cậu nói vậy thì có ích gì? Chi bằng đi theo tôi, tránh cho cuối cùng chả có được gì cả.”

Lời nói của Lữ Vĩ khiến Mạch Đình sững sờ tại chỗ, khốn nạn thật. Tất cả đều là lỗi của mình, tự tay đánh mất tình yêu của mình. Lữ Vĩ tiến lên, vỗ vỗ bả vai Mạch Đình, Mạch Đình phần nộ từng bước lùi ra sau.

“Ai nói tôi không cần cậu ấy?” Thanh âm quen thuộc từ phía sau truyền tới, Mạch Đình không thể tin được vào tai mình, hốt hoảng quay đầu lại, trông thấy An Tử Yến đang đi về phía này.

An Tử Yến kéo Mạch Đình ra sau lưng mình, dấn lên cái mũi mới được nắn thẳng của Lữ Vĩ: “Không phải tôi đã nói, đừng đụng vào cậu ấy sao.”

Lữ Vĩ ăn đau che mũi, lại chảy máu, lần này ngay cả nói cũng không được rõ ràng. Chỉ có thể kinh ngạc nhìn An Tử Yến, sao hắn lại xuất hiện ở đây.

“Không có sự cho phép của tôi, anh đã muốn dẫn cậu ấy đi, tôi nói rồi là tự anh đi tìm chết.” An Tử Yến đi đến bên một chiếc bàn làm việc.

“Cậu ta ở trước mặt cậu bảo vệ tôi, giúp tôi, chỉ trích cậu, loại người này mà cậu vẫn cần.”

An Tử Yến nhắc cái ghế lên, thậm chí không thêm do dự, trực tiếp đập thẳng lên đầu Lữ Vĩ, Lữ Vĩ ngã xuống đất, đầu chảy máu, vài cô gái xung quanh hét chói tai, An Tử Yến nhíu mày: “Anh còn dám đề cập đến chuyện này, nghe một cái đã thấy bức mình. Đừng nói loại người này, loại người kia với tôi.”

An Tử Yến kéo Mạch Đình, đang định bỏ đi, quay đầu nhìn Lữ Vĩ đang thống khổ quay cuồng trên mặt đất: “Nếu anh còn dám xuất hiện trước mặt tôi, tôi sẽ lái xe đâm chết anh.” Lữ Vĩ nhìn theo An Tử Yến, vẻ mặt của hắn không phải nói giỡn, hất nói là làm.

Mạch Đình vẫn bị An Tử Yến nắm tay, ngây ngốc không nói gì, mãi cho đến khi hai người ngồi trên xe. Trăm ngàn câu xin lỗi đều vọt lên cổ họng Mạch Đình, nhưng chưa kịp nói thì nước mắt đã tuôn ra trước.

An Tử Yến kéo Mạch Đình cảm xúc kích động vào lòng, nhẹ nhàng nói: “Được rồi, đừng khóc, là tớ không tốt, xin lỗi, không nên mắng cậu như vậy.”

Mạch Đình khóc càng dữ, ở bên An Tử Yến đã hơn một năm, chưa từng nghe hắn xin lỗi mình, từ trước tới nay người giải thích luôn là cậu, đây là lần đầu tiên, giọng nói của An Tử Yến rõ ràng như vậy. Mạch Đình lắc đầu: “Xin lỗi, xin lỗi, xin lỗi, xin lỗi, An Tử Yến, xin lỗi, làm ra chuyện ngu ngốc này, xin lỗi, xin lỗi.” Mạch Đình cứ liên tục nói xin lỗi, không còn cách nào bù đắp lại nội tâm áy náy của mình.

“Sau này không bao giờ cãi nhau nữa, sau này tớ với cậu vì ai mà bất hòa, tớ tuyệt đối sẽ không liếc mắt nhìn người đó một cái, sau này không được nói chia tay nữa, sau này sẽ luôn yêu cậu.” Mạch Đình gất gao dán lên người An Tử Yến, cảm thụ nhiệt độ và tiếng tim đập của hắn.

Làm lành rồi mới phát hiện không đáng để cãi nhau như vậy. Có điều cũng đừng nên tự trách mình, các đôi hay cãi nhau là bởi tình yêu dễ dàng khiến người ta mất khống chế, làm nảy lên nỗi buồn và thương tổn, chính là tác dụng phụ của tình yêu.

Khi An Tử Yên nghe Lữ Vĩ nói những lời đó, rốt cuộc không thể tức giận với Mạch Đình được nữa.

An Tử Yên vỗ về mạch đình đang khóc trong ngực mình: “Chẳng phải cậu đã nói, cái xấu của tớ cũng yêu.”

“Đúng vậy.”

“Kỳ thật hai ngày trước, tớ giả bộ như không quen biết cậu, là tớ cố ý chọc tức cậu.” An Tử Yên nói đến vân đạm phong khinh.

Mạch Đình ngẩng phắt đầu lên: “An Tử Yên!!! Cậu là tên hỗn đản, ấu trĩ quá thể đáng.”

“Mới này cậu nói thích mà.”

An Tử Yên cười xấu xa khởi động xe, Mạch Đình tức giận lau khô nước mắt: “Cậu cũng đừng đắc ý, vừa rồi thực hối hận không ghi âm lại lời xin lỗi của cậu, lần đầu tiên thấy cậu xin lỗi tớ.”

“Đây cũng là lần duy nhất.”

“Dựa vào cái gì a.”

“Không dựa vào đâu cả, bởi vì đời này tớ sẽ không mắng cậu như vậy nữa, không làm chuyện có lỗi với cậu, thì sao phải xin lỗi.”

Lời này vừa thốt ra, Mạch Đình liền cười tươi như hoa: “An Tử Yên, tớ yêu cậu.”

“Có lắm không vậy, lại là câu này.”

“Tớ yêu cậu, tớ yêu cậu, An Tử Yên, tớ yêu cậu. Muốn nói cho cậu phiền chết đi.”

Tình yêu của chúng ta, chậm rãi trưởng thành, lần này sẽ không còn gì có thể chia tách chúng ta được nữa.

Tớ sẽ luôn đứng phía sau cậu, để không nhìn thấy ai khác.

Mùa đông năm trước:

“Việc này tùy cậu, nhưng lão tử không cho phép cậu đi gặp mặt.”

“Nhưng mà...”

“Không nhưng nhị gì cả. Tớ nói cho cậu biết, tớ và việc đi xem mắt cậu phải chọn một, không có chuyện song song tồn tại.”

“Tớ chọn cậu, chỉ cần trong mục lựa chọn có cậu, tớ đều chọn cậu.”

Hãy tin tớ, sau này vẫn sẽ như vậy.

90. Chương 90: Người Mà Tớ Yêu Nhất!

Mạch Đình đang giúp An Tử Yên thu dọn đồ đạc, hình như công ty của ba hắn có việc, cần An Tử Yên qua phụ, nhưng ở rất xa, Mạch Đình phải lên lớp không thể đi cùng An Tử Yên được, tuy trong lòng hơi luyến tiếc, nhưng Mạch Đình không biểu hiện ra ngoài, miễn cho ai kia đắc ý, còn tưởng rằng mình thực sự không thể rời khỏi hắn.

“Ở bên ấy nhớ rõ ăn được, mặc ấm, giờ thời tiết càng ngày càng lạnh, cậu đã lớn rồi, đừng để tớ lo.”

“Biết rồi, thưa mẹ.” An Tử Yên châm chọc.

Bị Mạch Đình cầu một cái, Mạch Đình đưa túi xách cho An Tử Yên, có phần không nỡ: “Có muốn tớ tiễn cậu không a.”

“Không cần, này, buông ra.”

Mạch Đình vẫn túm chặt quai hành lý: “Tớ muốn tiền cậu.”

“Được, nếu cậu chạy ra xe trước tớ, tớ sẽ để cậu tiền.” An Tử Yến còn chưa kịp nói bắt đầu, Mạch Đình đã như cơn gió lao ra cửa, chạy xuống lầu, chưa bao giờ thấy cậu ấy chạy nhanh như vậy, người bay nha. Khi chạy đến trước mặt xe của An Tử Yến, cậu dừng lại thở hổn hển, quay đầu ra hiệu thắng lợi: “Tớ thắng.”

Nhưng đằng sau nửa cái thân ảnh cũng không có, một lát sau, An Tử Yến mới chậm rì rì xuất hiện từ trên cầu thang.

“Tớ chỉ nói đùa thôi, thế mà cậu chạy thật.”

“An Tử Yến! Cậu lại trêu tớ, tớ không tiền cậu nữa.” Mạch Đình dỗi muốn đi về, bị An Tử Yến túm được nhét vào xe.

Mạch Đình ngồi trong xe khoanh tay: “Đây là tự cậu yêu cầu tớ đi tiền đó nha, tớ không hề quyến luyến cậu.” Thật đúng là chưa đánh đã khai.

“Tớ chỉ muốn chốc nữa có người lái xe về thôi.”

“Cậu cái đồ vô tình, lần này đi bao lâu a?”

“Chưa biết.”

“Trả lời kiểu gì đấy, sao lại chưa biết, còn tớ thì sao?”

“Cậu không luyến tiếc tớ cơ mà?” An Tử Yến giả bộ không rõ hỏi lại.

“Tớ, tớ chưa nói gì hết, ý tớ là tiền thuê nhà, tiền điện nước,...phải làm sao?”

“Vậy cậu có thể yên tâm, cho dù cả đời tớ không về cũng đủ để cậu tiêu.”

“Cậu dám!” Mạch Đình cảnh cáo An Tử Yến.

An Tử Yến vừa lái xe, vừa liếc nhìn Mạch Đình.

“Về mặt đó của cậu là có ý gì, mau nói rõ cho tớ.”

Hai người cứ âm ỉ như vậy cho tới tận sân bay, Mạch Đình bắt đầu mất tự nhiên. Không muốn hấn đi chút nào, tuy rằng cứ quẩn lầy hấn không tốt, nhưng mà, thân thể lại không nghe theo lý trí. Mạch Đình dùng sức vuốt ve cơ thể của mình, An Tử Yến giống như trông thấy thẳng điên nhìn Mạch Đình, xuống xe vút chìa khóa cho Mạch Đình: “Tự lái xe về đi.”

Mạch Đình nhận lấy chìa khóa ngồi trong xe, nhìn An Tử Yến đi vào sân bay, sắp biến mất trong đám đông, đột nhiên ấn cửa kính xuống, lộ đầu ra ngoài: “An Tử Yến!”

“An Tử Yến, cậu quên đồ.”

An Tử Yến quay trở lại, Mạch Đình mở cửa xe, kéo hấn vào trong, ôm chặt lấy, đánh nhanh thắng gọn hôn An Tử Yến, sau một nụ hôn dịu dàng, Mạch Đình hơi thở dốc: “Cậu đã quên mang nụ hôn của tớ.”

“Ngu ngốc.”

“Chỉ cho cậu mười ngày, nhất định phải về.” Mới đầu khẩu khí còn ra lệnh, sau lại nhịn không được làm nũng: “Được không a —— An Tử Yến ——”

Mới đầu An Tử Yến định trêu chọc Mạch Đình, sau thấy cậu làm nũng thì có chút bất lực, cuối cùng giật giật khóe miệng: “Được rồi, biết rồi.”

“Để tớ một mình ở đây, cậu không lo lắng à.”

“Tớ đã bảo Chu Cách giám thị bất cứ lúc nào xem xem cậu có mang thằng khác về nhà không.”

Mạch Đình cắn vào vai An Tử Yến: “Lão tử nói là lo lắng cơ thể và tinh thần của tớ, không phải bảo cậu lo lắng tớ đi tìm thằng khác, quá đáng!”

“Buông ra, tớ phải lên máy bay.”

Mạch Đình bấy giờ mới lưu luyến buông An Tử Yến ra, An Tử Yến đóng cửa xe, thấy khuôn mặt nhăn nhó của Mạch Đình, thò tay qua cửa xe sờ sờ đầu Mạch Đình: “Ngoan ngoan chờ tớ về.”

“Cậu về tớ mới ngoan được.”

An Tử Yến hung hăng véo mũi Mạch Đình, bước vào sân bay, Mạch Đình ghé trên cửa kính xe nhìn An Tử Yến càng lúc càng xa, cuối cùng biến mất trong tầm mắt mình.

Cậu mới đi có một giây, mà tớ đã bắt đầu nhớ cậu rồi, số thời gian còn lại, tớ biết làm sao đây?

Mạch Đình về đến nhà, hít sâu một hơi, đột nhiên phát hiện mình không có việc gì để làm, hóa ra đôi khi cuộc sống cũng nhàm chán như vậy. Mạch Đình xắn tay áo, quét dọn một lượt. Cuối cùng lau lau mồ hôi trên trán, kéo màn cửa, ngồi trước dàn dương cầm của An Tử Yến, ánh mặt trời nhẹ nhàng phủ lên cây đàn, Mạch Đình không biết đàn, vươn một ngón tay, nhẹ nhàng ấn xuống, cảm thụ nơi An Tử Yến từng chạm vào.

Cậu nhắm đi nhắm lại một bài hát, rồi nhìn ra ngoài cửa sổ.

Người mà tớ yêu nhất, hiện tại cậu đang làm gì, có nhớ tớ như tớ nhớ cậu không?

Mạch Đình là người hiểu chuyện, cậu biết nếu đã gọi An Tử Yến đến, chắc chắn là việc quan trọng, cho nên cậu không muốn gây phiền phức cho An Tử Yến, ban ngày dùng giấy vệ sinh lau ghế ngồi của hắn, đôi khi nhìn sang vị trí ấy lại nhớ đến vài chuyện vui vẻ, bật cười thành tiếng, bạn ở bàn trên nghe thấy mà nổi da gà, Mạch Đình này thật đúng là nhớ quá hóa cuồng. Buổi tối khi đi ngủ, sẽ nhắn tin cho An Tử Yến.

“Tớ muốn ngủ.”

“Đã muộn thế này, không ngủ cậu còn định làm gì?”

“Đợi cậu chúc ngủ ngon a, tốt nhất là vỗ về lưng tớ ru tớ ngủ.”

“Cô tóc dài trong phòng không giúp cậu vỗ lưng à?”

“An Tử Yến, cậu chán sống rồi à, dám dọa tớ, lão tử ngủ, không thèm quan tâm tới cậu nữa.”

Mạch Đình nhét di động xuống gối, sau đó cảnh giác nhìn quanh bốn phía, bật hết đèn trong phòng lên, khóa trái cửa lại, rồi mới trón vào ổ chăn, ôm lấy gối đầu của An Tử Yến, kẹp giữa hai chân.

Năm ngày sau, khi Mạch Đình tan học về nhà, nghe thấy trong phòng có tiếng động, nhất thời vui sướng, tưởng An Tử Yến đã về, mở cửa phòng ra: “An Tử Yến, cậu về rồi...” Nói chưa hết câu, sắc mặt trở nên tái nhợt, chỉ thấy Chu Cách và Ellen không mặc quần áo đang lẫn lộn trên giường của mình và An Tử Yến, Mạch Đình đóng sập cửa lại: “Các người mẹ nó vào bằng cách nào?”

“An Tử Yến gửi gắm cậu cho tôi, tôi là đến xem cậu có cần gì không, nếu cậu thiếu mất một tay hoặc ít đi một chân, tôi biết ăn nói thế nào với cậu ấy.” Bên trong vẫn đang tiếp tục.

“Lão tử chỉ muốn cái ấy dài thêm, lăn ra đây cho tôi, đừng làm nữa.”

“Cậu là người từng trải, hẳn cũng biết, ngừng giữa chừng rất khó chịu.” Ngữ khí của Chu Cách quả thực cực kỳ vô lại.

Mạch Đình lại tức giận: “Tôi lập tức gọi điện thoại cho An Tử Yến.”

“Đừng, đừng, tôi ra ngay đây.”

Một lát sau, Chu Cách và Ellen quần áo xộc xệch bước ra, hai người này uống lộn thuốc à, quen biết lâu như vậy, đối với việc này quả thực là làm không biết mệt, có cơ hội liền đại khai sát giới, khác chi gia súc.

Ellen hất tóc ra sau, buộc lên: “Đi thôi.”

“Đi đâu?”

“Tử Yến sợ cậu nhàm chán, bảo chúng tôi dẫn cậu ra ngoài ăn cơm, chơi đùa.”

Mạch Đình ngoảnh mặt sang một bên, khoanh tay: “Sợ tôi nhầm chán thì mau trở về, có gì hay cơ chứ, tôi nhầm chán chỗ nào, không có hẳn cuộc sống của lão tử để chịu biết bao nhiêu.”

Chu Cách nhún nhún vai: “Phiền cậu đừng nói những lời này bằng vẻ mặt tươi hơn hoa kia.” Thật đúng là mạnh miệng, rõ ràng vui bỏ xừ còn giả vờ.

Chu Cách và Ellen chơi cả ngày với Mạch Đình, đến tận khuya mới đuổi cậu về nhà, Mạch Đình về đến nhà gạch một nét lên tờ lịch, còn bốn ngày nữa, gửi cho An Tử Yến một tin nhắn: “Đừng tưởng rằng tìm người khác đến tớ sẽ mềm lòng, còn bốn ngày, nếu không về, tớ sẽ tức giận.”

Sau khi gửi xong tin nhắn, Mạch Đình ngọt ngào ngủ thiếp đi.

Buổi sáng tâm tình của Mạch Đình rất tốt, vận thất lưng, thấy di động có tin nhắn mới chưa đọc, mở ra thì thấy là tin nhắn của An Tử Yến: “Không về đúng hẹn được.”

Khuôn mặt đang tươi sáng của Mạch Đình liền trở nên ảm đạm, thế mà không về, thật quá đáng, quá đáng, quá đáng, Mạch Đình ném gối của An Tử Yến xuống đất, giẫm a giẫm. Nhưng chỉ dám phát tiết như vậy thôi, dù sao chuyện bên ấy cũng quan trọng hơn, nếu mình cứng đầu muốn An Tử Yến phải về, sẽ khiến người ta ghét.

Mạch Đình gục xuống bàn học, viết tên An Tử Yến lên bàn, không về đúng hẹn, lại chưa nói phải ở thêm bao lâu, rốt cuộc muốn mình chờ đến khi nào, cái tên vô tình này, cẩn thận ông đây không yêu cậu nữa. Vẫn còn giận dỗi a. Lắm bà lắm bầm đến khi tan học, Mạch Đình nổi giận dùng dùng bước đi, vung nắm đấm, không chú ý tới người khác: “Về rồi tiểu lên đàn của hần, lấy bàn chải đánh răng của hần cọ bồn cầu, ném đinh lên giường hần.”

“Vài ngày không thấy gan cũng lớn hơn nhiều.” Thanh âm của An Tử Yến vang lên sau lưng Mạch Đình.

Trái tim của Mạch Đình thiếu chút nữa vọt ra ngoài, quay đầu, liền trông thấy An Tử Yến, đang nghiêng nghiêng nhìn mình, khuôn mặt đẹp trai khó thở mang theo nụ cười xấu xa, tuy Mạch Đình bị các bạn khác va vào mà lùi ra sau, nhưng vẫn gắt gao dõi theo An Tử Yến, giống như không tin đây là sự thật, mà là ảo giác.

Cuối cùng cậu chen qua dòng người đang tuôn ra ào ào, tiến lên, bổ nhào vào người An Tử Yến: “An Tử Yến!” Thật lâu, thật lâu, Mạch Đình ôm lâu lắm, sau đó mới ngẩng đầu: “Chẳng phải cậu nói không thể về đúng hẹn sao?”

“Không thể về đúng hẹn mà là về sớm hơn.”

“Chắc chắn là cậu cố ý, đúng không?”

“Không hiểu cậu đang nói cái gì?”

“Chắc chắn cậu cố ý nhắn như vậy, này, cậu đừng đi, quay lại nói rõ ràng cho tớ.”

Thấy An Tử Yến cứ đi như không, Mạch Đình đuổi theo tìm hần lý luận, vừa mới bắt được ống tay áo của hần, chuẩn bị nã một tràng, An Tử Yến quay đầu lại túm ngược lấy tay Mạch Đình: “Tối nay ăn gì?”

“Ồ, cái đó, cậu muốn ăn gì, trong tủ lạnh hết đồ ăn rồi, đi qua siêu thị thì vào mua vài thứ.” Mạch Đình hoàn toàn đem chuyện vừa rồi quăng ra sau đầu.

Người mà tớ yêu nhất, không có cậu, tớ làm sao bây giờ?

Mạch Đình nghiêng đầu trộm nhìn An Tử Yến, càng thêm siết chặt tay hần.

91. Chương 91: Như Vậy Cậu Sẽ Không Nghe Thấy Nữa

Bây giờ đã là mùa đông, rất lạnh. Mạch Đình mở cửa sổ nhìn ra bên ngoài, nếu tuyết rơi thì sẽ rơi thật, ghét nhất là mưa tuyết kiểu này, vừa lạnh vừa bẩn. Mạch Đình sục xạo một hồi, cuối cùng cũng tìm được

một cái ô, hết cách rồi, bình thường trời mưa có thể đi xe đến trường, nhưng tối qua vừa mang xe đi bảo dưỡng.

Mạch Đình chuẩn bị xong tất cả mới gọi An Tử Yên dậy: “Nhanh rời giường, bên ngoài mưa to lắm.”

“Vậy đừng đi học.”

“Tớ không cổ vũ hành vi bất lương này của cậu, mau đứng lên.”

An Tử Yên kéo Mạch Đình đang oang oang cái mồm lên giường rồi ôm lấy: “Ngủ đi.”

Mạch Đình cầu cầu tay mình, nguy hiểm thật, thiếu chút nữa rơi vào tay giặc. Kiên quyết đẩy An Tử Yên xuống giường: “Mau lên mau lên, học kỳ sau tớ còn muốn vào ban cán sự lớp, đừng níu chân tớ.”

An Tử Yên ngồi dậy từ trên giường: “Lớp phó lao động?”

“Cái rắm, lớp phó học tập.”

Mạch Đình rõ ràng trông thấy khóe miệng An Tử Yên nhếch lên thành một tia trào phúng, An Tử Yên mở tủ quần áo: “Mới sáng ra đừng kể chuyện cười.”

Mạch Đình ném gối về phía An Tử Yên. “Ai kể chuyện cười? Lão tử nói thật, hai năm nữa sẽ tốt nghiệp, tớ phải chăm chỉ học tập, để tăng thành tích, trở thành con người có ích với xã hội, với quốc gia.”

“Lại kể chuyện cười.”

“An Tử Yên —!!!”

Mưa càng lúc càng lớn, An Tử Yên cầm chiếc ô màu xanh che trên đầu hai người, mưa rơi xuống tán ô, chảy xuôi bên rìa rồi rớt xuống giấy, Mạch Đình mở lòng bàn tay hứng lấy những hạt mưa bên ngoài ô, đang định đùa dai hắt chút nước này lên mặt An Tử Yên, An Tử Yên đã mở miệng trước: “Đừng làm chuyện điên rồ.”

Mạch Đình chán nản rút tay lại, lau tay lên quần áo mình: “Sao mỗi lần cậu đều nhận ra tớ định làm gì?”

“Lần nào cậu chả để lộ cái mặt gian manh.”

“Vớ vẩn, tớ không có. Chắc chắn là cậu đặt thiết bị nghe lén trong tim tớ.”

“Có đặt thì phải là đặt bom.”

“Cậu~!”

“Tớ cái gì mà tớ, cậu cũng chỉ biết tròng mắt, ném đồ, và mấy chiêu mắng chửi người ta.”

“Tớ còn biết khóc.”

“Đàn bà.”

“Lão tử không giống đàn bà thì làm sao chịu đựng được. Cậu là đàn ông đấy, ra giữa phố cởi quần chứng minh xem.” Mạch Đình dùng chính là phép khích tướng.

“Nên cởi là cậu mới đúng, chứng minh cho mọi người thấy cậu đội lốt đàn bà.”

“An Tử Yên!!”

“Sao hả, vừa tròng mắt, vừa ném đồ, vừa chửi?”

“Được lắm, coi như cậu lợi hại, tớ nói không lại cậu.”

“Đã thế thì đừng nói ngay từ đầu.”

“Tớ nghĩ, cuối cùng sẽ có một ngày nói được cậu, cho nên phải thường xuyên thử.”

“Đã bảo cậu đừng kể chuyện cười, nghe không hiểu hay thế nào.”

“An Tử Yên, cậu không tôn trọng người khác.”

“Cậu không đáng để tớ tôn trọng.”

Mạch Đình âm ỉ cho đến tận trường, An Tử Yến cụp ô vào, Mạch Đình lúc này mới thấy bả vai của An Tử Yến bị ướt một mảng lớn, mà mình lại chẳng sao cả, cho nên hoàn toàn không chú ý đến, ô vẫn luôn che hết về phía mình, nói Mạch Đình không cảm động là giả, An Tử Yến vớt ô cho Mạch Đình, đi về phía phòng học, Mạch Đình chạy theo, ôm cánh tay hắn: “An Tử Yến, cậu thật gian trá, đừng tưởng rằng dùng đả kích phân tán lực chú ý của tớ, thì tớ sẽ không phát hiện ra sự tốt bụng của cậu.”

“Đầu đập vào đâu à?”

“Đúng vậy, bị tình yêu của cậu đập cho hôn mê.”

An Tử Yến giãy khỏi tay Mạch Đình: “Tránh ra, buồn nôn chết được.”

Mạch Đình lại níu lấy tay An Tử Yến: “Không tránh, tránh đi rồi sao có thể nói chuyện cùng cậu.”

“Bảo cậu tránh ra.”

“Không tránh.”

Người trong lớp thấy dáng vẻ quần lấy không tha của Mạch Đình, cho ra một kết luận chung, không nhận ra nha, da mặt của Mạch Đình thật dày, có thể nghiền cứu làm áo chống đạn.

Gần đây Mạch Đình thực sự rất chăm chỉ, dù sao cũng cuối kỳ rồi, sắp phải thi. Nếu mình phải học lại, thì mơ ước vào ban cán sự lớp sang năm sẽ bị ngâm nước nóng, hơn nữa cậu rất cuộc không thể chịu đựng được việc thành tích của mình luôn đứng ở giữa, còn bị cái tên An Tử Yến không đi học đầy đủ dè chết, ở trên giường bị dè thì không nói làm gì, ngay cả thành tích học tập cũng bị hấn lấn át, tự tôn bị tổn thương nghiêm trọng. Vừa nghĩ như vậy, vừa ngắm An Tử Yến đang tựa lưng vào ghế vẽ mặt buồn chán, có lần không đây, hắn còn chả thèm ghi chép, về nhà cũng không ôn tập, mình thì mỗi ngày vò đầu bứt trán, cắn nát móng tay.

“Có phải cậu từng ngủ với thầy giáo không, cho nên điểm mới cao như vậy.” Mạch Đình hồ nghi nhìn An Tử Yến, không đầu không đuôi phun ra một câu.

An Tử Yến lạnh lùng liếc mắt trừng Mạch Đình: “Cậu thử xem, xem có thể đổi lấy cái chức lớp phó học tập không.”

“Vậy thì không dám, sao thành tích của cậu luôn tốt hơn tớ.”

“Cậu hỏi tớ, tớ hỏi ai.”

“Cậu có phương pháp học tập gì thì nói cho tớ biết đi, vợ chồng là cùng chung cùng hưởng, cậu đừng keo kiệt a.”

“Chúng ta cùng chung cùng hưởng chỉ có thân thể.”

“Tớ khinh! Cứ chờ đấy, đợi đến khi tớ lấy được cái chức lớp phó học tập, lão tử chính là cán bộ lớp, cậu chỉ là tên phàm phu tục tử.” Dứt lời Mạch Đình đặt một quyển sách giáo khoa thật dày lên trước mặt, bắt đầu cắn bút suy nghĩ. Cậu tuyệt đối sẽ không nhờ An Tử Yến phụ đạo, không thể để hắn biết mình dốt đến mức nào.

An Tử Yến giấy trước còn thấy trong mắt Mạch Đình toát lên ngọn lửa phấn đấu thiêu đốt hùng hực, giấy sau quay lại thì cậu đã gục xuống ngủ mất tiêu. An Tử Yến nhìn không được bật cười khê: “Ngu ngốc.” Thấy Mạch Đình mặc phong phanh, cau mày, An Tử Yến cởi áo khoác của mình ra phủ lên người Mạch Đình.

Trời mưa cả ngày, bên ngoài mông mông lung lung, khiến người ta có cảm giác thực nặng nề. Cổ Mạch Đình hơi mỏi, cậu rất cuộc mở mắt, ngoại trừ An Tử Yến đang đọc sách bên cạnh, trong lớp chẳng còn một ai, cậu đứng bật dậy, áo rơi xuống đất, Mạch Đình nhặt nó lên, thật ấm áp, đưa cho An Tử Yến: “Đầu hết rồi.”

“Ai, tan học rồi thì lấy đâu ra người.”

Mạch Đình bùng phát: “Tan học, tớ ngủ đến trưa luôn à?” Cậu nhìn không được đấm lên vai An Tử Yến: “Sao chẳng gọi tớ dậy, hại tớ lãng phí buổi học.”

“Tự mình ngủ say như heo, ai không biết tưởng cậu chết bỏ nó rồi, ồn ào như thế mà vẫn không tỉnh.”

“Vớ, vớ vẩn, rõ ràng tớ ngủ không say, chỉ cần một tiếng động nhỏ sẽ tỉnh.”

“Được rồi, bọn họ là bay ra ngoài.” Khi tan học cực kỳ ồn ào, thế mà không đánh thức cậu dậy được, còn nói mấy lời ngu xuẩn này.

“Khẩu khí kiểu gì vậy, quá đáng.”

An Tử Yên mặc áo khoác đứng lên: “Nhanh, đi về.”

“Ừ.”

Mạch Đình thu dọn sách vở, cầm ô theo sau An Tử Yên, vẫn giống như buổi sáng, tán ô màu xanh che trên đỉnh đầu hai người, chỉ nghe thấy tiếng mưa rơi tí tách. Mạch Đình túm lấy quần áo của An Tử Yên, tay kia thì cầm lấy cán ô, đẩy ô về phía hần, cười tủm tỉm nhìn An Tử Yên: “Không được phép bắt công!”

Lúc này đằng sau có một cặp đang nhỏ giọng nghị luận, nói là nhỏ giọng nghị luận, nhưng Mạch Đình vẫn nghe thấy rõ ràng.

“Không phải là cái loại đó đấy chứ.”

“Chắc chắc không sai, em không thấy hần vẫn túm lấy quần áo thằng bên cạnh à.”

“Thật buồn nôn, còn ra vẻ quang minh chính đại, về nhà đi a, ở trên đường nhìn thấy chả thoải mái chút nào.”

Mạch Đình giả bộ như không nghe thấy, cơ thể lại giống như bị tổn thương nhích gần về phía An Tử Yên. An Tử Yên hơi vẩy ô ra sau, nước mưa bắn hết lên mặt và trên người cặp kia, khi bọn họ đang chuẩn bị phát hỏa, An Tử Yên lạnh lùng quay đầu lại, đặt ngón trỏ lên môi mình: “Xuyt, không muốn ăn đánh thì ngậm miệng vào.”

Người con trai thấy bộ dáng của An Tử Yên, sợ hãi, cô gái thì không phục, muốn lên tiếng, An Tử Yên bổ sung thêm một câu: “Đừng tưởng tôi không đánh con gái.”

Cô gái bị dọa sợ, đành phải cam chịu giương mắt nhìn, bởi vì bạn trai mình căn bản không đánh lại người này. Thế là đem lửa giận trút hết lên đầu bạn trai, dùng gót giày giẫm lên chân anh chàng: “Anh đúng là không phải đàn ông, mất hết cả mặt mũi.”

“Anh...”

“Anh cái gì mà anh, bình thường chả phải anh nói mình rất lợi hại à.”

An Tử Yên lấy ra máy MP3, bật nhạc, nhét tai nghe vào tai Mạch Đình, thế giới của Mạch Đình trong nháy mắt chỉ còn âm nhạc ngọt ngào và khuôn mặt của An Tử Yên, không còn nghe thấy điều gì nữa.

Cậu nói: bảo bối, đây là thế giới tàn khốc, không phải cứ dựa vào mỉm cười là có thể chống đỡ nổi.

Tớ nói: An Tử Yên, chẳng phải tớ còn cậu sao. Tớ dựa vào cậu khẳng định có thể chống đỡ được.

Cậu nói: thật đúng là một tên ngốc.

Tớ nói: không phải cậu thích tên ngốc là tớ đấy ư?

Cậu nói: ai nói tớ thích cậu.

Tớ nói: thế ai vừa gọi tớ là bảo bối.

Cậu nói: tớ đang nói chuyện với bác gái nhặt rác, đầu năm nay, nhặt rất rất vất vả cực khổ.

Tớ nói: ngay cả bác gái cũng không tha.

Cậu nói: ngay cả cậu tớ cũng coi trọng, huống hồ là bác gái kia.

Tớ nói: cậu có ý gì?

Cậu nói: ý trên mặt chữ.

92. Chương 92: Về Bố Mạch Đình

Sáng sớm cuối tuần, Mạch Đình không để An Tử Yên được ngủ yên, ở trên giường hết giật chần lại ầm ĩ, nhất định phải khiến An Tử Yên rời giường cùng đi theo dõi bố Mạch Đình.

Cái này phải nhắc đến hôm qua, hôm qua theo thường lệ Mạch Đình về nhà chơi, chợt nghe mẹ cậu than thở: “Bố mày gần đây không biết đang làm cái quỷ gì, luôn lén lút, đi sớm về muộn, hỏi ổng, ổng cũng không nói.”

“Không lẽ có tình nhân bên ngoài.” Mạch Đình nói giỡn.

Mẹ Mạch Đình trợn mắt nhìn cậu: “Ngậm cái miệng quạ đen của mày lại.”

“Con nói đùa thôi mà, mẹ đừng lo, có thể có việc thật, không muốn để mẹ phải lo lắng, người như bố con mà mẹ còn không yên tâm à, làm vợ chồng với nhau bao nhiêu năm, bố đã khi nào làm chuyện có lỗi với mẹ chưa.”

Mấy lời của Mạch Đình, khiến tâm tình của mẹ cậu tốt lên nhiều. Sau khi ăn uống no say, Mạch Đình chuẩn bị quay về chỗ An Tử Yên, giờ đã là buổi tối, con đường này cậu rất quen thuộc, cho nên Mạch Đình cũng không vội, chậm rãi đi bộ. Đột nhiên cậu trông thấy trên ghế đá trong quảng trường có hai người đàn ông đang ngồi, có hóa thành tro Mạch Đình cũng có thể nhận ra, một người trong số đó là bố cậu. Mạch Đình kinh hãi kêu a một tiếng, hoàn toàn không thể tiếp thu, bắt đầu miên man suy ngẫm, tối rồi không về nhà, lại cùng một người đàn ông khác ngồi trong công viên, chẳng lẽ là...? Có khi nào vì mỗi ngày trông thấy mình và An Tử Yên mà chịu ảnh hưởng, nhưng bố là người đã có gia đình a, sao có thể. Mạch Đình không dám nhìn nữa, chạy như điên về nhà, đá văng cửa phòng, về mặt như sắp tận thế dòm An Tử Yên: “An Tử Yên, xong rồi xong rồi, xảy ra việc lớn, là bố đi truyền cho tớ.”

“Cậu không sợ bị sét đánh chết à.”

“Có biến, cậu có biết vừa nãy tớ trông thấy gì không, nói ra chưa chắc cậu đã tin.”

“Bố cậu chém mẹ cậu?”

Mạch Đình lắc đầu nguây nguẩy: “Bố tớ thế nhưng ở cùng với một người đàn ông khác.” Mạch Đình giật tóc mình, không khống chế được đi qua đi lại trước mặt An Tử Yên: “Bỏ mịa rồi, việc này rất nghiêm trọng, tớ biết ăn nói thế nào với mẹ, tớ phải đối mặt thế nào với bố, An Tử Yên, cậu nói tớ phải làm gì bây giờ?”

An Tử Yên hoàn toàn không để lời nói của Mạch Đình vào lòng: “Ai bảo với cậu hai người đàn ông ở chung một chỗ là có quan hệ đó.”

“Bằng không thì là cái gì? Chỉ có kẻ ngây thơ mới cho rằng đó là quan hệ bạn bè thông thường.”

“Lão tử thấy cậu chẳng có vẻ gì là ngây thơ cả.”

“Không được, tớ nhất định phải làm rõ chuyện này, ngày mai cậu giúp tớ đi theo dõi bố.”

“Vớ vẩn,”

“Việc này liên quan đến hạnh phúc gia đình, sao lại vớ vẩn.”

“Dù sao tớ cũng không hòa theo cậu làm cái việc nhàm chán này.”

Thế cho nên, mới sáng ra, Mạch Đình không ngừng ồm ồm nhón nháo, nhất định phải lôi An Tử Yên đi cùng. Nếu hắn không đồng ý sẽ không để hắn ngủ, cuối cùng An Tử Yên đành thỏa hiệp, cực kỳ không muốn cùng Mạch Đình tới trước cửa nhà trốn sau bụi cây, Mạch Đình ngồi xổm lén lút thò đầu ra xem động tĩnh, quay đầu thì thấy An Tử Yên vẫn đứng ở đó, kéo An Tử Yên xuống: “Đang trốn mà cậu đứng làm cái khỉ gì, sẽ bị người ta phát hiện ra.”

“Trốn cái rắm.”

Đúng lúc ấy bố Mạch Đình cầm một cái làn đi ra, tâm tình dường như rất tốt, lại còn huýt sáo, không đi xe đạp, chậm rãi hướng về phía chợ, Mạch Đình kéo An Tử Yên thật cẩn thận theo sau, vừa đi vừa giải thích với An Tử Yên: “Bình thường chỉ cần cuối tuần nghỉ ở nhà, bố tớ sẽ giúp mẹ ra ngoài mua thức ăn.”

An Tử Yến chẳng hề lên tiếng, theo sau, dù sao nói gì cũng vô dụng.

Mạch Đình thấy bố tay đỡ thất lưng cúi xuống mua đồ, thất lưng của bố vẫn không tốt, Mạch Đình có chút đau lòng, đã bao lâu rồi, không cần thận quan tâm đến bố, vốn cho rằng bố ở bên cạnh đối tốt với mình là chuyện đương nhiên, bố cho mình tiền là chuyện đương nhiên, lái nhải dài dòng không ngại phiền là chuyện đương nhiên. Lại không biết rằng trong lúc ấy, bố mẹ cũng đang dần dần già đi, thấy bố giờ đọc báo phải đeo kính lão, tay nổi đồi mồi, vẫn cứ nghĩ bố sẽ không thay đổi, vẫn cứ nghĩ bố mới ba mươi.

Cho đến một ngày nhận ra thân ảnh tập tễnh của bố, mới bắt đầu hối hận không kịp.

An Tử Yến thấy được thần sắc trong mắt Mạch Đình: “Từ giờ trở đi cũng không tính là muộn.”

Mạch Đình kinh ngạc quay sang, sau đó cười gật đầu, sau khi bố Mạch Đình mua xong thức ăn, lập tức quay về nhà. Mạch Đình vẫn không chịu từ bỏ, An Tử Yến liền mắng: “Chẳng phải ban nãy cậu nói phải hiếu thuận với ba sao.”

“Hiếu thuận là một chuyện, điều tra rõ chân tướng lại là chuyện khác.”

Một lát sau, bố Mạch Đình lại ra ngoài, thần sắc quỉ dị đảo dác nhìn quanh, khi đã chắc chắn không có ai, mới đi về phía đầu kia con phố, Mạch Đình phát hiện có biến, kéo An Tử Yến lập tức bám theo. Sau đó, đi vào một quán cà phê, Mạch Đình lắc đầu: “Cậu xem, khẳng định có quỷ, trực giác của tớ không tồi đấy chứ.”

“Tớ mặc xác cậu.”

Một người đàn ông tuổi tác xấp xỉ bố Mạch Đình bước tới, hai người uống cà phê lên lút thảo luận gì đó.

“Mờ ám, cực kỳ mờ ám, cậu nhìn thấy chưa.”

Lại có thêm một người nữa đi đến, ngồi xuống cạnh họ, Mạch Đình không thể tin được: “Lẽ nào là 3p?”

An Tử Yến liền đáp một phát lên gáy Mạch Đình: “Cậu dâm cũng vừa vừa phải phải thôi.”

“Một bên là bố tớ, một bên là mẹ tớ, lòng bàn tay hay mu bàn tay đều là thịt, tớ phải làm sao đây, tớ không thể chịu được việc gia đình mình tan vỡ.”

An Tử Yến trợn trắng mắt, cái tên này bị bệnh rồi à? Tuy có hơi lên lút, nhưng mờ ám ở chỗ nào, ánh mắt của Mạch Đình kiểu gì thể không biết.

“Không được, đàn bà con gái luôn là bên chịu thiệt thòi, tớ không thể gạt mẹ được.” Dứt lời kéo An Tử Yến về nhà.

“Mạch Đình, nguyên nhân duy nhất khiến gia đình cậu tan vỡ chính là đã sinh ra cậu.”

Mạch Đình đã không thèm để tâm đến những gì An Tử Yến nói, trong lòng cực kỳ loạn, nếu nói với mẹ, mẹ sẽ phản ứng thế nào. Nhưng nếu không nói, càng để lâu càng bị tổn thương. An Tử Yến cũng không ngăn cản Mạch Đình, dù sao cũng đang chán, để xem cậu bày ra được trò gì.

Mạch Đình vô cùng lo lắng bước vào nhà: “Mẹ, con, mẹ, con, mẹ, con.”

“Mày muốn chết à.”

“Giờ không phải lúc để nói đùa, có một chuyện con không biết có nên nói với mẹ không, mẹ nghe xong nhất định phải bình tĩnh.”

“Đừng nói với mẹ là mày có thai đấy nhé, mẹ mày chắc chắn bị hù chết.”

Mạch Đình nghe thấy tiếng cười khê đằng sau của An Tử Yến, quay đầu trừng mắt liếc An Tử Yến một cái: “Mẹ, cái kia.”

Việc này biết nói thế nào mới phải, dù sao người kia không phải ai khác, mà chính là bố mình, trong lòng Mạch Đình loạn muốn chết. Cứ do dự, lúng túng mãi, hai mươi phút trôi qua, bố Mạch Đình đã quay về, thấy Mạch Đình và An Tử Yến ở nhà, An Tử Yến đang ngồi trên sofa xem tivi, Mạch Đình đáng vẻ lo lắng bám sau lưng mẹ nấu cơm trong nhà bếp.

An Tử Yến trông thấy bố Mạch Đình trở về: “Chú ạ, chú đã về?”

“Ấy, sao hôm nay lại rảnh rỗi đến đây chơi.”

Mạch Đình vừa nghe thấy giọng bố, thần sắc cực kỳ ngưng trọng đi ra: “Bố!”

Còn chưa đợi Mạch Đình nói tiếp, bố Mạch Đình đã mở miệng trước: “Con đến thư phòng, bố có lời muốn nói với con. Tử Yến, cháu cũng tới đó đi.”

“Đúng lúc con cũng có việc muốn nói với bố.” Mạch Đình nghiêm túc.

Sau khi An Tử Yến và Mạch Đình vào thư phòng, bố Mạch Đình liền khóa cửa phòng lại, Mạch Đình rót cuộc nhin hết nổi, vẻ mặt chân thành: “Bố, việc này bố nên suy xét thật kỹ, vì một người đàn ông mà từ bỏ gia đình của mình, con đường này không dễ đi, như hiện tại, chúng con ở bên nhau vất vả biết chừng nào, mỗi ngày phải hứng chịu ánh mắt của bao người, cậu ấy bắt đầu trở nên sa sút tinh thần, hút thuốc, uống rượu, cãi nhau với con, đôi khi còn đánh nhau. Bố đừng cho rằng con rất hạnh phúc, giả đấy. Hôm qua cậu ấy tát con một cái, con hối hận vì đã chọn con đường này, cho nên, đừng học theo con, coi như con cầu xin bố.” Trước cứ mặc kệ đã, Mạch Đình bịa đặt ra sự thống khổ khi hai người ở bên nhau như thật, để dọa bố Mạch Đình biết khó mà lui. Cậu không trông thấy An Tử Yến ở phía sau mặt càng ngày càng đen.

Bố Mạch Đình khó hiểu: “Rốt cuộc con đang gì vậy?”

“Không phải bố bảo bọn con vào đây để khai thật à?”

“Khai thật cái gì, bố bảo các con vào đây là bởi vì sắp tới sinh nhật mẹ con rồi, bố muốn tổ chức cho mẹ, mới này bố còn tìm và người bạn và đồng sự của mẹ, cho mẹ một cái kinh hỉ. Không nói cho các con biết trước vì sợ phá hỏng kế hoạch, nhưng vẫn cần các con giúp bố.”

“A ——?!” Mạch Đình há hốc miệng, xấu hổ không biết giấu mặt vào đâu.

“A cái gì mà a, vừa rồi con nói cái gì hử, các con đánh nhau?”

“Ha ha —— đùa bố thôi, bố còn cho là thật à, ha ha —— An Tử Yến, cậu xem bố tin thật kìa.”

Bố Mạch Đình cảm thấy Mạch Đình như người điên, ông mở cửa thư phòng ra: “Bố đi giúp mẹ con nấu cơm, nhớ phải giữ bí mật.”

Cửa thư phòng đóng lại, Mạch Đình cứng ngắc quay đầu lại: “Tớ, tớ ban nãy nói đùa thôi.”

An Tử Yến nở nụ cười, lại là nụ cười ấy, lắc đầu áp sát Mạch Đình: “Cậu không nói đùa, nói rất đúng.”

“An Tử Yến, ha ha —— cậu không nở đánh tớ đâu, phải không a, chồng tốt ——” Mạch Đình chớp chớp hai mắt, giờ này chỉ còn cách giả vờ đáng yêu.

“Cậu cho rằng chúng ta rất hạnh phúc sao, giả cả đấy.” Dứt lời đặt Mạch Đình lên bàn, ra sức đánh.

Khi bạn còn rất nhỏ....

Bố mẹ dành rất nhiều thời gian, dạy bạn cầm thìa, dùng đũa, nên ăn như thế nào....

Dạy bạn mặc quần áo, đeo tất, buộc dây giày...

Dạy bạn rửa mặt, dạy bạn chải đầu...

Dạy bạn đạo lý làm người....

Bạn có còn nhớ chẳng thường xuyên ép hỏi bố mẹ, bạn từ đâu ra?

.....Cho nên.....

Cho nên, đến một ngày bố mẹ già đi....

Xin đừng trách tội họ...

Khi họ bắt đầu quên cách buộc dây giày, quên đeo tất....

Khi đôi tay chải đầu của họ bắt đầu run rẩy không ngừng....

Xin đừng thúc giục họ, bởi vì khi bạn đang từ từ trưởng thành, thì họ lại dần dần già đi....

Chỉ cần bạn luôn ở trước mắt họ....

Trái tim của họ sẽ thực sự ấm áp....

Nếu có một ngày, khi họ không còn đứng vững, muốn đi cũng không được...

Xin bạn hãy siết chặt lấy tay họ, ở bên cạnh họ chậm rãi bước đi....

Tựa như...

Tựa như năm đó bố mẹ nắm lấy tay bạn....

93. Chương 93: Dừng Mấy Lời Buồn Nôn Của Tổ, Giết Chết Cậu!!

Hiều lằm xem như đã hóa giải, sau khi cơm nước xong xuôi, liền cáo biệt bố mẹ, trên đường trở về, Mạch Đình đột nhiên nhớ lại những lời mình nói với bố lúc nãy, dâng trào cảm xúc, nhìn An Tử Yên nói: “An Tử Yên, có phải tổ rất có lỗi với cậu không, cậu không có cơ hội trải qua ngày của cha.” Minh là con trai, không thể sinh cho cậu ấy một đứa con, đó là sự thật.

“Không được trải nghiệm ngày của cha, vậy thì trải nghiệm lễ tình nhân.”

An Tử Yên đáp đến vân đạm phong khinh, khiến lòng Mạch Đình nổi lên từng gợn sóng.

Mạch Đình cầm lấy một cái vỏ đĩa phim nói với An Tử Yên: “An Tử Yên, cậu xem, mấy thứ như phim điện ảnh, phim truyền hình, đều là giả, chỉ còn một giây cuối cùng cũng có thể ngăn bom phát nổ, diễn viên chính trúng hơn mười vết đạn, chạy hai ba bước mà không chết, diễn viên phụ vừa lộ mặt ra đã bị bắn chết, nữ chính sắp bị OOX, nam chính ở thời điểm mấu chốt một cước đá vỡ cửa, bọn lang sói ấy bình thường rất thông minh lại thủ đoạn, nhưng không ăn nổi một con dê, còn có rất nhiều rất nhiều cái khác, cậu nói mọi chuyện xảy ra trên thế giới này đều khéo như vậy sao?”

“Vậy cậu muốn thấy cái gì? Vừa vào phim bom đã nổ, diễn viên chính vừa xuất hiện liền bị bắn chết? Nữ chính bị XXOO xong nam chính mới đá cửa? Dê bị ăn hết sạch?”

“Cũng không hẳn như vậy, tổ chỉ hỏi thế thôi.” Nếu quả thực như những gì An Tử Yên nói, sẽ chẳng ai xem tivi nữa.

“Đại đa số mọi người không thể chấp nhận bị kịch, tuy không liên quan đến mình, nhưng vẫn hy vọng nó tốt đẹp.”

“Tổ cũng thích tốt đẹp, tựa như tổ thích cậu vậy, cậu chính là điều tốt đẹp nhất của tổ.”

“Mấy lời này, nói cả tháng rồi còn chưa đủ à.”

“Người khác muốn nghe còn không được đây.”

“Người đó thật may mắn.”

Mạch Đình đứng bật dậy khỏi sô pha, nhìn mặt với An Tử Yên: “Tổ đi học đây, sắp thi rồi.”

“Ừ.”

Mạch Đình chân trần, ngồi trên ghế, đung đưa chân, chăm chỉ đọc sách. Chỉ cần là việc cậu hạ quyết tâm, cho dù kết quả ra sao, cậu sẽ luôn cố gắng, tựa như khi yêu An Tử Yên vậy. Đến tận nửa đêm, mi mắt Mạch Đình càng ngày càng nặng, cuối cùng gục xuống bàn ngủ thiếp đi. An Tử Yên tắm xong, ôm ngang Mạch Đình đặt trên giường, đắp chăn cho cậu, sau đó ngồi trở lại bàn học, xem đề ôn tập Mạch Đình làm, cầm bút, sửa lỗi sai cho cậu, ghi chú giải thích rõ ràng.

Cậu luôn không để tổ nhìn thấy tình yêu của mình, nhưng cuối cùng tổ đều cảm nhận được.

Hôm nay, là sinh nhật của mẹ Mạch Đình, Mạch Đình bị bố bắt ăn mặc như cái đèn lồng đỏ, nói là để chúc mừng, Mạch Đình nhìn bộ quần áo đỏ như lửa, đỏ đến thiêu cháy mình, thấy thế nào cũng không thoải mái.

An Tử Yến chở mẹ Mạch Đình đang không hiểu gì cả đến cửa khách sạn, Mạch Đình cực kỳ lăm trờ che mắt mẹ: “Mẹ, con đêm tới ba mẹ mới được mở mắt ra nha.”

“Sao cậu không đêm tới ba trăm luôn đi.” Đối với mấy hành động như vậy, An Tử Yến luôn luôn khinh bỉ.

Mạch Đình giẫm lên chân An Tử Yến, sau đó nhẹ nhàng đêm tới ba buông tay che mắt mẹ cậu ra, cả căn phòng tối đen đột nhiên sáng ngời, dây ruy băng treo khắp nơi, bốn, năm mươi người đứng đó, đồng thanh nói sinh nhật vui vẻ. Mạch Đình cũng tiến đến nói bên mẹ đang mừng sắp phát khóc: “Mẹ, sinh nhật vui vẻ, tất cả đều do bố chuẩn bị cho mẹ, thế nên mới thần thần bí bí như vậy.”

Mẹ Mạch Đình nén giận liếc bố Mạch Đình một cái, nhưng vẫn không che giấu được ý cười nơi khóe miệng, trước kia chưa từng tổ chức sinh nhật, đều là người trong nhà tự nấu bữa cơm đơn giản, trông thấy bạn bè cũ và đồng sự, còn có chồng mình và con trai, đương nhiên có cả chồng của con trai mình, mẹ Mạch Đình vui đến mức không biết nói gì mới tốt, đôi mắt rưng rưng, Bạch Tiểu Tư ôm quà tặng đi tới: “Cô à, đây là đồ trang điểm cháu mua từ nước ngoài, chúc cô vĩnh viễn trẻ đẹp.”

“Được, được, cháu thật ngoan.”

Mạch Đình kinh ngạc nhìn Bạch Tiểu Tư, cô ấy chui từ đâu ra vậy, mẹ Mạch Đình đi tiếp đón khách khứa, Mạch Đình kéo Bạch Tiểu Tư đến trước mặt mình: “Cô trở về từ khi nào.”

“Sao hả, gặp tôi không vui à, giờ bên kia đang là kỳ nghỉ đông, cho nên tôi về nước.”

“Đương nhiên là vui rồi, có điều trường của cô cũng hơi tùy tiện, sao về mà không báo cho tôi biết.”

“Không phải muốn cho cậu kinh hỉ sao.” Bạch Tiểu Tư nhẹ nhàng ôm Mạch Đình, sau đó quay đầu chạy sang ôm An Tử Yến: “Chồng trước, em rất nhớ anh.” Ôm thật chặt nha.

“Này, này, em vừa phải thôi.”

Bị An Tử Yến đẩy ra Bạch Tiểu Tư liếc mắt nhìn Mạch Đình: “Sao mặc như Tiểu Hồng, ai muốn ôm cậu ta chứ.”

Mạch Đình tức giận đến đỏ bừng cả mặt: “Tiểu Hồng cái gì, đừng nhắc đến chuyện đó nữa.”

Bị nói như vậy, Mạch Đình càng thấy mình mặc như vật rất mất tự nhiên. Thật muốn thay quần áo, có điều việc này để sau hẵng làm, cậu còn muốn đưa ra món quà của mình, đây là món quà mà Mạch Đình muốn tặng cho mẹ từ lâu, một chiếc xe đạp mới, cái xe cũ mẹ đã đi nhiều năm rồi, cũng nên đổi đi là vừa, mình ăn tiêu tiết kiệm, mỗi ngày còn nhân lúc An Tử Yến không chú ý trộm lấy vài đồng trong ví An Tử Yến cho vào ví mình. Hơn nữa cò kè mặc cả hơn nửa ngày với ông chủ mới mua được cái xe giá 400 đồng, cậu muốn tặng cho mẹ ngay.

Cậu giấu cẩn thận chiếc xe ở bên ngoài.

“Mẹ, mẹ lại đây chút.”

“Ừ.” Mẹ Mạch Đình đi tới.

“Mẹ, con cũng có quà tặng mẹ.”

Đang định đưa nó cho mẹ, thì đúng lúc ấy một chiếc xe thể thao đỏ ở cửa, Mạch Đình và mẹ đều hiếu kỳ nhìn sang, liền trông thấy một anh đẹp trai cùng một người đẹp ăn mặc nóng bỏng tóc vàng, từ trên xe bước xuống, đương nhiên không cần phải nói, chính là Chu Cách và Ellen, Ellen mặc một bộ váy ngắn màu đỏ bó sát người, rất hợp với làn da trắng như tuyết của cô ấy, so với cái đẹp của Bạch Tiểu Tư là khác nhau, mẹ Mạch Đình lần đầu tiên gặp Chu Cách và Ellen, Chu Cách da mặt tuy dày nhưng rất thân thiện, đi tới hôn một cái lên mặt mẹ Mạch Đình: “Người đẹp, sinh nhật vui vẻ.”

Mẹ Mạch Đình cười tít cả mắt: “Được được, cảm ơn.”

“Cháu là bạn của An Tử Yến, tên là Chu Cách, đây là bạn gái cháu Ellen.”

Mẹ Mạch Đình tấm tắc khen ngợi: “Cô chỉ biết bạn của An Tử Yến ai nấy đều có tố chất thần tượng nha, bạn của Mạch Đình toàn mấy đứa kém cỏi. Ai nha, nhìn xem, toàn là nam thanh nữ tú.” Mẹ Mạch Đình rất ít khi thấy người nước ngoài, hơn nữa khi bà mở miệng khen ngợi, ánh mắt đều tập trung vào An Tử Yến, Bạch Tiểu Tư, Chu Cách, Ellen, căn bản chẳng buồn liếc nhìn Mạch Đình, khiến Mạch Đình không chen ngang được.

Mạch Đình ở một bên liều mạng ho khan, bị mẹ đẩy ra: “Chà chà, thực đẹp trai, thực xinh đẹp.”

Chu Cách nhìn thoáng qua An Tử Yến: “Đến trễ, đồ của cậu đưa tới rồi đó.”

An Tử Yến gật gật đầu, dắt mẹ Mạch Đình đi về phía xe thể thao, khoảnh khắc ấy mẹ Mạch Đình lảng lảng, cảm thấy mình như nữ chính trong phim Hàn, ta nói này mẹ Mạch Đình, An Tử Yến chính là con dâu tương lai của bà, nghĩ tiếp là loạn luân đấy.

An Tử Yến lôi xe đạp từ trong xe thể thao ra, đặt trước mặt mẹ Mạch Đình, xe đạp lung linh lấp lánh, quả thực xa hoa tới cực điểm, tất cả được khảm thủy tinh, An Tử Yến cười cười với mẹ Mạch Đình: “Cô à, sinh nhật vui vẻ, chiếc xe này nếu cô đạp mệt rồi, ấn vào đây sẽ chuyển sang chế độ tự động, sau này cô đi chợ sẽ đỡ mệt hơn.”

Cho dù là vẻ ngoài hay giá tiền, quả thực không có chiếc xe đạp nào sánh nổi nó, mang nó ra ngoài sẽ nở mày nở mặt, mẹ Mạch Đình thiếu chút nữa không vỗ tay, vòng quanh chiếc xe: “Chà, chà, chà, rất đẹp, chà.” Mẹ Mạch Đình cũng không biết nói gì cho phải, bà rất thích.

Mạch Đình ở đầu bên kia quả thực như sét đánh giữa trời quang, cảm giác như một mình đứng trên đỉnh núi hưởng gió to mưa lớn, nhưng cậu vẫn hít sâu một hơi, mẹ là người thân của mình, tâm ý so với mấy món đồ xa xỉ kia quan trọng hơn, Mạch Đình nhớ lại cảnh tượng mình ăn tiêu tiết kiệm, còn món quà nào có thể sánh với món quà con trai tặng mình cơ chứ, mẹ sẽ không quan tâm đến vấn đề nhiều hay ít tiền.

Cậu cố lấy dũng khí đi đến: “Mẹ, con cũng có quà tặng mẹ.”

“Thế à? Cái gì đấy?” Ánh mắt của mẹ cậu vẫn không rời khỏi chiếc xe đạp kia, vuốt ve không ngừng lớp thủy tinh lấp lánh.

Mạch Đình dắt cái xe cực kỳ bình thường sơn màu vàng của mình đến, chân thành nói với mẹ: “Mẹ, con mỗi tháng đều dành dụm một ít, mua cho mẹ chiếc xe này, còn có kè mặc cả với ông chủ, nhưng vẫn tự mình dắt nó đến đây, không dám đi thử.”

Mẹ Mạch Đình xoay người sang chỗ khác, nhìn thoáng qua xe của Mạch Đình: “Xe đạp a, thực ngoan.” Khẩu khí chính là qua loa cho xong, mẹ Mạch Đình nhìn nhìn Chu Cách và Ellen: “Tiểu Tư, Cháu dẫn mọi người vào trong, để khách đứng ngoài không tốt, các cháu vào phòng ăn uống gì đi.”

Chu Cách lễ phép gật đầu: “Cô à, xe rất được, hoàn toàn xứng với người đẹp như cô.” Chu Cách cố ý ở trước mặt Mạch Đình giơ ngón cái lên, không cần nói cũng biết Chu Cách là chỉ chiếc xe kia, tay mẹ Mạch Đình vẫn không rời chiếc xe An Tử Yến tặng mình: “Cảm ơn, cô cũng rất thích.”

Vậy thôi à? Đối xử như thế với mình? Có lầm không đấy. Mạch Đình khó thở nhìn mẹ: “Mẹ, đây chính là thành ý của con.”

Mẹ Mạch Đình chẳng buồn nâng đầu, mãi ngắm nghía cái xe mới yêu thích của mình: “Mẹ biết rồi, con cứ để xe ở đó, lát nữa bảo bố con đạp về, mẹ vào đây, để mọi người nhìn xem cái xe này.” Mẹ Mạch Đình thật cẩn thận dắt xe vào phòng. Mạch Đình hoàn toàn không thể chịu được đả kích, cái gọi là tình thân đây sao? So với mây bay còn nhanh hơn.

An Tử Yến đồng tình vỗ vỗ đầu Mạch Đình: “Ngốc ạ, chân thành đáng giá mấy đồng.”

“Cậu cố ý phải không, chắc chắn là cậu cố ý.”

An Tử Yến nhún nhún vai, từ chối cho ý kiến.

“An Tử Yến!! Hôm nay không phải cậu chết thì chính là tớ sống, cậu đoạt mất trái tim của tớ, cơ thể của tớ, còn muốn cướp mất gia đình của tớ, cậu là đồ lòng tham không đáy.”

“Cậu đừng nói mấy lời buồn nôn nữa có được không.”

“Đây là cách duy nhất khiến cậu không thoải mái.” Mạch Đình biết được khuyết điểm của An Tử Yến, sợ mấy lời buồn nôn.

An Tử Yến đi vào sảnh, Mạch Đình một mực lải nhải sau lưng hắn: “Tớ yêu cậu, cậu là sinh mệnh của tớ, đời đời kiếp kiếp cậu phải ở bên tớ.”

“Đừng ồn.”

“Hãy để sinh mệnh của chúng ta được lấp đầy bởi tình yêu, hạnh phúc vạn tuế.”

“Lão tử bảo cậu đừng ồn.”

“Hãy để cơn lũ tình yêu cuốn tớ đi, An Tử Yến, lão tử yêu cậu, nào, hôn một cái.”

“Lão tử kéo đứt lưỡi cậu.”

Dùng mấy lời buồn nôn của tớ, giết chết cậu!! Đồ ác ma.

~

94. Chương 94: Chuyện Hạ Lưu Trong Sinh Nhật!

Tất cả mọi người đều ăn uống vui vẻ, còn ca hát nữa, náo nhiệt thôi rồi. Mạch Đình lén lút chạy vào phòng bên cạnh thay quần áo, bởi vì Bạch Tiểu Tư cùng Chu Cách và cả Ellen luôn nói cậu là Tiểu Hồng, Tiểu Hồng, hơn nữa rõ ràng mình và Ellen mặc màu giống nhau, cô ấy thì trông như tiên nữ, còn mình thì như cục shit tằm đổ.

Nhưng bởi đang là mùa đông, quần áo vừa dày lại khó cởi, Mạch Đình trán đổ đầy mồ hôi, vẫn không thể kéo được cái khóa ở đằng sau, mẹ Mạch Đình uống đến cao hứng, đang định cùng Mạch Đình hợp xướng bài “Trên đời chỉ có một người mẹ tốt”, nhưng không tìm thấy cậu, bảo An Tử Yến đi tìm Mạch Đình. Ban này An Tử Yến trông thấy Mạch Đình vào phòng bên cạnh, biết là cậu thay quần áo, có điều lâu quá rồi đấy.

Mạch Đình phát hỏa, trực tiếp xé rách quần áo, đúng lúc ấy An Tử Yến mở cửa ra, liền bắt gặp Mạch Đình đang cong người, quần vất lên vai, phía dưới chỉ mặc chi sít, chỉ còn độc cái áo, còn hở đằng sau lưng, hắn đột nhiên thấy có gì đó rục rịch trong người: “Cậu đang làm gì vậy.”

Mạch Đình hoảng sợ, quay đầu lại thấy là An Tử Yến, thở dài nhẹ nhõm: “Thì ra là cậu, làm tớ sợ muốn chết, bộ quần áo này khó cởi quá.”

“Để tớ giúp cậu.”

Không hợp lý, An Tử Yến nào có tốt bụng như vậy, chưa đợi Mạch Đình kịp suy nghĩ cho kỹ càng, An Tử Yến đã dán sát sau lưng cậu, Mạch Đình rõ ràng cảm giác được có thứ gì đó cọ vào mình, muốn xoay người đẩy An Tử Yến ra: “Đồ lưu manh, hôm nay là sinh nhật mẹ tớ, tớ vẫn đang nghe mẹ hát bên ngoài kia kìa, dưới tiếng hát của mẹ tớ không thể làm chuyện táng tận thiên lương này được.”

An Tử Yến đè lại Mạch Đình, không cho quay đầu, thò tay vào trong quần áo cậu, bắt lấy hai điểm trước ngực: “Không sao cả.”

“Cái gì mà không sao, có sao, cậu buông tay ra.” Tuy rằng cậu không muốn, nhưng thân thể rất thành thật tâm phục khẩu phục bàn tay của An Tử Yến, bắt an vận vận. Cho dù cách một lớp quần, cảm giác ở mặt sau vẫn khiến Mạch Đình thẹn thùng.

“Khẩu thị tâm phi.”

“Không có, buông ra, lát nữa mẹ tớ vào thấy được thì sao.”

“Vậy chúc mẹ cậu sinh nhật vui vẻ.”

“Cậu ——!”. Thật sự rất vô lại.

An Tử Yến nhẹ nhàng xoa nắn bên dưới Mạch Đình, hôn bả vai cậu, ngón tay cao thấp vuốt ve, Mạch Đình đã hết đường chống cự, móng nhếch lên gắt gao dán sát vào bên dưới của An Tử Yến, lộ ra đường cong mê người. Tay cậu nắm lấy cạnh bàn trước mặt, phát ra tiếng rên rỉ thấm vào ruột gan.

“A —— An Tử Yến —— ưm a ——” nhẹ nhàng kiễng mũi chân, dẫm lên chân An Tử Yến.

Môi An Tử Yến chậm rãi dời xuống, ôn nhu liếm mặt sau Mạch Đình, bao bọc phân thân của cậu bằng tay mình, Mạch Đình dưới sức mạnh của khoái cảm gần như đánh mất mình: “A a a —— ưm a —— a ——”

“Nhỏ giọng chút, thanh âm của cậu sắp át cả tiếng mẹ hát rồi.”

Mạch Đình nắm lấy bả vai của An Tử Yến: “A — cậu —— hức a —— a ——” Lúc này mà muốn bảo trì thanh tĩnh rất khó, hướng hồ ngón tay của An Tử Yến đã thâm nhập vào mặt sau cậu, co rút, kích thích mỗi một tác bên trong.

Mẹ, con xin lỗi mẹ ——

An Tử Yến bế bồng Mạch Đình lên, đặt Mạch Đình lên cửa, hai chân Mạch Đình vòng qua thắt lưng của An Tử Yến, An Tử Yến kéo khóa quần, giải phóng phân thân đã cương cứng của mình, khi Mạch Đình còn chưa chuẩn bị xong tinh thần liền đâm thật mạnh vào, tư thế này khiến Mạch Đình cảm thấy rất sâu, hít vào một hơi, cùng nhau sa đọa, mồ hôi chảy đầm đìa.

“Hức a —— a tớ a —— tớ không chịu nổi nữa.”

“Nhịn một chút nữa.”

“A a ——” Tiếng kêu cực kỳ hương diễm.

Đúng lúc ấy có người ở bên ngoài gõ cửa, là giọng nói của mẹ Mạch Đình: “Mạch Đình, con ở trong đó à, mau ra đây hát với mẹ.”

Mạch Đình sợ tới mức tóc gáy dựng đứng, phân thân xiù xuống. An Tử Yến buông Mạch Đình ra, kéo khóa quần, mở cửa, Mạch Đình liền trốn ra sau cửa, biểu tình của An Tử Yến giống như ban nãy chẳng có chuyện gì xảy ra cả, ung dung bình thản: “Cô à, cậu ấy không có ở đây.”

Mẹ Mạch Đình đã uống say, cả người mơ mơ màng màng dựa vào cửa: “Thật không? Nó đi đâu ấy nhỉ, Tử Yến, đáng ghét, cháu cũng không hát với cô.” Đàn bà con gái mà có rượu vào sẽ thích làm nũng, mẹ Mạch Đình chính là người như vậy.

An Tử Yến ho khan một tiếng, Chu Cách cực kỳ miễn cưỡng quay đầu lại, trao đổi ánh mắt với An Tử Yến, Chu Cách đi tới, đỡ lấy mẹ Mạch Đình: “Người đẹp, cháu cùng cô khiêu vũ.”

“Được được, nghe theo lời cháu.”

Mẹ Mạch Đình bị mang đi, An Tử Yến còn chưa kịp đóng kín cửa, Mạch Đình liền vươn tay đến, nín áo hắt, kéo khóa quần hắt, nhảy lên người hắt: “Còn muốn.”

Cửa chậm rãi khép lại.

Một lúc say, Mạch Đình mặt mũi đỏ bừng mới cùng An Tử Yến trở về, giả bộ như không có việc gì ngồi xuống bàn, Bạch Tiểu Tư liếc mắt soát một lượt Mạch Đình: “Làm xong rồi à.”

“Làm xong cái gì, không hiểu cô đang nói gì cả, tôi là loại người trong ngày trang trọng như vậy là mà đi làm cái việc ấy hay sao?” Thật đúng là trọn tròn mắt nói dối.

Ellen dựa vào vai Chu Cách: “Hức a —— tớ a —— tớ không chịu nổi nữa, tớ còn muốn.”

Mạch Đình đứng lên chỉ trích: “Cái quái gì vậy, dám nghe trộm, An Tử Yến, cậu xem.”

“Tớ đã bào cậu đừng kêu to như vậy.”

Thấy An Tử Yến không giúp mình, Mạch Đình luôn luôn giữ gìn hình tượng đúng đắn cũng không vững, cầm cốc uống một hơi cạn sạch, sau đó nhân cơ hội trốn: “Mẹ, nào, chúng ta hát đi.”

Mạch Đình vừa đi đến trước mặt mẹ, mẹ Mạch Đình liền vỗ vỗ bả vai cậu: “Con trở về là sáng suốt, con xem con vừa đi, cái bàn kia lại lập tức trở nên sáng ngời.”

“Con là con ruột của mẹ.”

“Vì việc này, uống với mẹ một chén.” Mẹ Mạch Đình kéo Mạch Đình uống rượu, rất nhanh hai người vì uống quá nhiều mà say, bữa tiệc sinh nhật này vẫn tiếp tục cho tới tận đêm khuya, các vị trung niên ai nấy đều đùa giỡn đến HIGH, sau đó mới dần dần rã đám, Bạch Tiểu Tư không uống rượu, lái xe đưa Chu Cách và Ellen về, bố Mạch Đình đạp cái xe lắp lánh lại mẹ Mạch Đình về, bởi vì mẹ Mạch Đình nhất định phải ngồi xe này, xe của Mạch Đình thì để lại đây mai mới đến lấy, Bạch Tiểu Tư nhìn nhìn Mạch Đình rũ rượi ngồi trên người An Tử Yên: “Không sao chứ? Em chở Chu Cách về nhà trước rồi quay lại đưa hai người về?”

“Không cần đâu, muộn rồi, em cũng nghỉ ngơi sớm đi.”

“Được rồi, chú ý an toàn.”

Đợi Bạch Tiểu Tư lái xe đi mất, chỉ còn lại hai người, Mạch Đình đột nhiên ngồi xổm trên đất ỏi ra, ỏi đến chảy nước mắt, An Tử Yên ở phía sau vỗ vỗ lưng Mạch Đình, Mạch Đình túm lấy tay An Tử Yên, khó chịu muốn chết. An Tử Yên nhíu mày, lấy ra chìa khóa xe, Mạch Đình hét lên che trước cửa xe: “Uống rượu xong không được phép lái xe.”

An Tử Yên chỉ uống cùng mẹ Mạch Đình vài chén, Mạch Đình dựa vào xe: “Cổng tớ về.”

“Muốn tớ mệt chết à?” Nơi này cách nhà mình ít nhất cũng phải bốn mươi phút đi bộ.

“Ái chà, chúng ta lãng mạn chút, hơn nữa đã lâu rồi cậu không công tớ.”

“Nửa đêm lãng mạn cái rắm.”

“Không công tớ, tớ đi tiểu.” Mạch Đình đồ vô sỉ, đứng trước đầu xe, đối diện kính chắn gió kéo khóa quần, khiêu khích nhìn An Tử Yên, đợi quyết định của hắn, An Tử Yên mặt không đổi sắc: “Chỉ cần một giọt chảy ra, cậu tập xác định đi.”

Bình thường loại uy hiếp này rất hữu dụng với Mạch Đình, nhưng hiện giờ Mạch Đình cũng không phải là Mạch Đình thường ngày, An Tử Yên vừa dứt lời, Mạch Đình thực sự phun một đường lên mặt tấm kính, sắc mặt An Tử Yên cực kỳ khó coi, cái tên này.

“Dù sao tớ uống rượu, cậu đánh tớ, tớ không cảm thấy đau.” Rượu tựa hồ có thể khiến một người thêm nhiều dũng khí, Mạch Đình mở rộng hai tay, nhìn An Tử Yên: “Chồng à, công em.”

An Tử Yên không nói gì, nửa đêm rồi mà cứ đứng ở đây cũng không phải biện pháp, hắn nhìn cái xe yêu quý của mình, đi đến đưa lưng về phía Mạch Đình, Mạch Đình liền nhảy lên lưng hắn, vòng tay ôm cổ An Tử Yên, dán mặt vào gáy hắn: “An Tử Yên, cậu thật tốt.”

An Tử Yên công Mạch Đình đi tới đi lui. Mạch Đình thì thào tự nói, nghe không rõ cậu đáng nói gì, cuối cùng thanh âm càng ngày càng nhỏ.

“Mạch Đình?” An Tử Yên gọi tên Mạch Đình, không thấy đáp lại.

Hắn mở cửa xe, hóa ra vừa rồi An Tử Yên vẫn đi xung quanh cái xe, ném Mạch Đình vào ghế sau, ngồi trên xe, nhìn nhìn Mạch Đình ngủ trầm trầm phía sau, ần cần gạt nước, rửa sạch chất lỏng bên trên: “Xem ngày mai lão tử xử lý cậu thế nào.”

Khuôn mặt khi ngủ của cậu, an tường đến vậy, lại không biết ngày mai chờ đợi mình là kết cục bi thảm.

95. Chương 95: Thứ Mọi Người Tìm Kiếm

Bạch Tiểu Tư lôi kéo Mạch Đình và An Tử Yên đến chợ đêm ăn vặt, dù sao đã lâu không về đây rồi, Mạch Đình đánh giá xung quanh, cứ nghĩ Bạch Tiểu Tư là đại tiểu thư được cưng chiều, nhưng hình như cô ấy thích mấy chỗ này hơn, nơi nơi đều là người, mùi dầu mỡ phát ngấy, nhưng đồ ăn thì phong phú vô vàn, đương nhiên là rất ngon. Ba người ngồi một bàn, chờ bà chủ quán bưng mấy món thơm thơm để ăn lên.

Mạch Đình đang uống trà, Bạch Tiểu Tư liền phun ra một câu kinh người: “Các cậu bao giờ kết hôn?”

Mạch Đình bị sắc nước trà: “Sao, sao lại hỏi vậy, hơn nữa, cho dù tôi muốn, nói không chừng người ta cũng không nguyện ý a.” Mạch Đình cố ý nói thế, ánh mắt hướng về phía An Tử Yến diện vô biểu tình.

“Sao hả, cậu muốn tớ lấy cậu?”

Vấn đề bị quăng trở lại cho Mạch Đình, Mạch Đình đỏ mặt: “Ai muốn cậu lấy tớ, không biết xấu hổ, chẳng qua là Tiểu Tư đột nhiên hỏi vậy thôi, tớ nói cho cậu biết, tớ trước đây chưa từng nghĩ đến. Cậu cho rằng tớ ở bên cậu thì cậu được lấy tớ chắc.”

Bạch Tiểu Tư ở bên cạnh chán ngán hết trò chống cảm: “Câu này của cậu, xoắn hết tâm tư ra rồi.”

“Không hiểu các người đang nói cái gì, bà chủ, còn chưa xong sao.” Mạch Đình đổi đề tài.

Đúng lúc ấy, một cô bé cầm hoa đi tới, nhìn An Tử Yến: “Anh à, mua một bông hồng tặng bạn gái đi.”

Bạch Tiểu Tư muốn đùa dai định bụng trêu đùa cô bé kia, thuận tiện chọc Mạch Đình chút, kéo tay An Tử Yến: “Đúng vậy, chồng ơi, mua cho em một bông, người ta rất muốn.” Mạch Đình tức giận tròn mắt, đột nhiên cũng kéo tay còn lại của An Tử Yến: “Chồng ơi, em cũng muốn.”

Cô bé bán hoa sắc mặt tái nhợt, khóe mắt run rẩy, nhãn thần lộ vẻ kỳ quái nhìn An Tử Yến, chậm rãi rời đi, đi được vài bước lại ngoảnh mặt lại dòm, An Tử Yến lạnh lùng nhìn chằm chằm hai người: “Uống thuốc quá liều?”

“Là cô ấy khơi mào trước.”

“Là cậu cướp mất người đàn ông của tôi, nói đi cũng phải nói lại, cậu chính là tiểu tam.”

“Vậy cô chính là thiếu phụ luống tuổi có chồng.”

Một trận khắc khẩu thu hút ánh mắt các bàn bên cạnh, An Tử Yến nhẹ nhàng gõ lên mặt bàn, hai người lập tức im bật: “Mất hết mặt mũi với hai người.”

Cuối cùng bà chủ cũng bưng đồ ăn lên, Bạch Tiểu Tư ăn như chết đói, hoàn toàn đập nát hình tượng thực nữ, Mạch Đình thấu hiểu liếc mắt nhìn An Tử Yến: “Rốt cuộc tớ cũng biết tại sao cậu lại vứt bỏ cô ấy, chọn tớ, cậu xem xem, tớ lịch sự hơn bao nhiêu, khi ăn ngay cả răng nanh cũng không lộ, còn dùng giấy ăn.”

“Đúng, đúng, ăn xong rồi còn dùng khăn tay chấm chấm khóe miệng, cất lại vào ví, sau đó thì vén tóc, hất ra sau, tôi tặng cậu hai chữ: đàn bà, kèm một chữ khuyến mại: thuần đàn bà.” Bạch Tiểu Tư lộ vẻ châm chọc.

“Tiểu Tư, những lời này của cô không thể chấp nhận được, cô có thể vũ nhục tôi không đẹp trai, có thể vũ nhục tôi ngốc, nhưng cô không thể vũ nhục bản chất nam tử hán của tôi.”

“Tôi tin trước đây cậu là nam tử hán, nhưng hơn một năm nay, thực sự đã bị An Tử Yến làm tới làm lui thành mợ.”

Đối với hành động ăn nói trắng trợn vô sỉ giữa chốn đông người của Bạch Tiểu Tư, Mạch Đình chỉ có thể giương mắt nhìn, dậm chân dưới bàn, An Tử Yến cất tiếng lạnh lùng: “Nếu không ăn, thì rút ra ngoài.”

“Chồng trước, anh bắt công, vừa thấy Mạch Đình nói không lại em, liền như vậy.”

Mạch Đình kỳ quái, An Tử Yến bảo mình rút ra ngoài mà, bắt công chỗ quái nào? Đây là cái logic kiểu gì.

“Em còn nói nữa, bưng bát sang bàn bên mà ăn.”

“Muốn đuổi em ấy à, không dễ như vậy đâu.” Bạch Tiểu Tư chẳng có vẻ gì là sợ câu uy hiếp này của An Tử Yến.

Mạch Đình tốt bụng gấp tất cả những gì cậu nghĩ là ăn ngon vào bát An Tử Yến, An Tử Yến không mở miệng, Mạch Đình lấy cái gì liền ăn cái ấy, mặt không chút biểu cảm. Thật là, tốt bụng gấp thức ăn cho hán, không biết đường cảm ơn người ta, coi đó là điều hiển nhiên, cái tên này.

Bạch Tiểu Tư trông thấy vẻ mặt của Mạch Đình, lắc đầu, xem ra Mạch Đình còn khiếm khuyết vài điểm a, tuy rằng người chủ động yêu An Tử Yến là cậu ấy, chủ động trả giá cũng là cậu ấy, có điều sự chủ động của cậu ấy quá rõ ràng, ngược lại áp đảo cả An Tử Yến. Chỉ nhận ra mấy biểu hiện nho nhỏ bên ngoài của An Tử Yến.

Bạch Tiểu Tư khoảng bát: “Đặc biệt yêu cầu đãi ngộ công bằng, chồng trước, anh thật quá đáng.”

“Lại lắm nhảm gì đây.”

Mạch Đình cũng thấy khó hiểu.

Bạch Tiểu Tư chỉ vào mấy món Mạch Đình vừa gấp cho An Tử Yến: “Mấy thứ này toàn là món anh không thích ăn, nếu mà là em gấp cho anh, phỏng chừng anh úp hết lên đầu em.”

An Tử Yến trừng mắt liếc Bạch Tiểu Tư: “Nói ít thôi.”

Hắn không thích ăn? Hắn chưa bao giờ nói với mình, vậy, hắn biết mình không thích ăn cái gì, thích ăn cái gì, mà mỗi lần mình nấu cho An Tử Yến, hắn đều im lặng ngồi ăn, cứ tưởng hắn không kiêng ăn chứ, hóa ra hắn cũng có vài món không thích.

Mạch Đình muốn gấp lại thức ăn vào bát mình: “Sao cậu không nói cho tớ biết, ngay cả Bạch Tiểu Tư cũng biết, tớ lại không biết, cậu không nói cho tớ biết, sao tớ biết được.”

An Tử Yến ngăn Mạch Đình: “Tớ nói mấy việc vợ vẫn ấy với cậu làm gì.”

Bạch Tiểu Tư ở bên cạnh phiên dịch: “Ý của chồng trước là, chỉ cần là đồ cậu gấp, anh ấy sẽ ăn hết.”

“Lão tử đã bảo nói ít thôi, muốn chết à.”

Bạch Tiểu Tư le lưỡi, không dám hé răng nữa. Mạch Đình nhìn An Tử Yến bình thản ăn, trong lòng ám áp, nếu không phải ở đây có rất nhiều người, thì cậu đã nhào qua ôm lấy An Tử Yến rồi.

Tớ cứ nghĩ bản thân đã hiểu rõ về cậu, hóa ra, cậu còn rất nhiều thứ đợi tớ đến tìm tòi, đến cảm ngộ.

Bạch Tiểu Tư vỗ vỗ bả vai Mạch Đình: “Nhóc con, đời này còn dài, từ từ lĩnh hội anh ấy đi, sẽ có kinh hỉ không tưởng nha.”

An Tử Yến đứng dậy cầm bát của Bạch Tiểu Tư đi ra ngoài, đặt giữa đường cái, rồi quay trở lại, Bạch Tiểu Tư kêu lên, An Tử Yến nhún nhún vai: “Lão tử đã cảnh báo rồi, ai bảo em bà tám.”

“Chồng trước, thật quá đáng.”

Mạch Đình cười trộm khi thấy người gặp họa, sau đó nhìn An Tử Yến, cái tên này! Phải làm sao đây, hình như càng ngày càng yêu hắn hơn rồi.

Sau khi cơm no rượu say, Bạch Tiểu Tư muốn càn quét quán tiếp theo, An Tử Yến và Mạch Đình liền kéo cô đến nhà ga đợi xe, Mạch Đình và Bạch Tiểu Tư đi đằng trước, An Tử Yến theo sau.

“Anh ấy không muốn nói ra, không muốn để cậu phát hiện, anh ấy đang xấu hổ đó.”

“Hắn? An Tử Yến? Tôi không nghe lầm đấy chứ, hắn xấu hổ.”

“Cậu không hiểu, từ trước tới nay anh ấy không am hiểu cách đối xử tốt với người khác, hoặc là nói từ trước tới nay chưa đối xử tốt với ai, nhưng cậu là ngoại lệ.”

“Sao cứ thấy cô hiểu An Tử Yến hơn tôi nhỉ.”

“Anh ấy đối xử với cậu là vậy, chứ trước kia với tôi rất xấu xa, cậu không thể so sánh được, nhưng tôi có thể. Yêu và không yêu rất khác nhau, Mạch Đình, phải biết quý trọng, đối với An Tử Yến, không cần lắng nghe, chỉ cần cảm thụ.” Dứt lời Bạch Tiểu Tư liền chạy về phía nhà ga: “Được rồi, tiễn tới đây thôi, chồng trước, tạm biệt.” Tặng cho An Tử Yến một nụ hôn gió thật kêu.

Thấy Bạch Tiểu Tư đã chạy xa, Mạch Đình chuyển hướng đến bên cạnh An Tử Yến, vẻ mặt tràn đầy tình cảm cùng xúc động, An Tử Yến sồn tóc gáy: “Rốt cuộc cô ấy đã nói gì với cậu.”

“Không cho cậu biết, đây là bí mật của bọn tớ.” Là bí mật về cậu.

“Quả nhiên bị tớ làm tới làm lui thành mợ.”

“Này, này!”

“Đừng nhìn tớ như vậy.”

“Như vậy là như nào? Tớ không cảm giác được a.”

“Chính là như cậu hiện tại.” An Tử Yến đẩy mặt Mạch Đình ra.

Mạch Đình nở nụ cười, cười đến mức đôi mắt cong cong.

Người khác đều có thể nhận thấy cậu đối với tớ rất tốt, chẳng lẽ tớ lại không phát hiện ra?

Xem ra tớ cũng phải cố gắng, giống mọi người lục lọi kiếm tìm, từ trong sự lạnh lùng của cậu lấy được tình yêu.

Tìm được năm phần, cậu sẽ hôn tớ một chút. Tìm được cả mười, cậu sẽ yêu tớ cả đời.

.....

96. Chương 96: Làm Người Như Cậu Cũng Không Tồi

Buổi tối mấy hôm nay, Mạch Đình đều tăng tiết thêm giờ, sắp thi rồi phải chạy nước rút, cậu hằng còn canh cánh chuyện làm lớp phó học tập, có điều khiến cậu cực kỳ khó chịu chính là, bản thân thì ôm sách liều mạng tưng, An Tử Yến ở ngay bên cạnh lại chơi trò chơi trên máy tính, không phải An Tử Yến quấy rầy đến cậu, bởi vì An Tử Yến từ đầu tới cuối chẳng hề nói nửa câu.

“Này, cậu không ôn tập gì à?”

“Đừng ảnh hưởng tới tớ.”

“Tớ ảnh hưởng cậu? Cậu đang chơi trò chơi thì tớ có thể ảnh hưởng cái gì được?”

“Ảnh hưởng tớ đánh boss.”

Sách của Mạch Đình bay vèo qua đập vào An Tử Yến, bị An Tử Yến bắt được, cầm sách lên xem, lại ném về: “Câu thứ ba làm sai.”

“Thật hay giả? Tớ tin tưởng chắc chắn vào bản thân.” Mạch Đình tiếp tục cầm sách nghiền ngẫm, An Tử Yến xem đồng hồ, đã nửa đêm rồi, hần đứng dậy, đá đá Mạch Đình: “Đi ngủ.”

“Ừ, ngủ ngon.” Mạch Đình ngay cả đầu cũng chẳng buồn nâng.

An Tử Yến nhăn mặt: “Quy định trong nhà là, tớ ngủ thì cậu cũng phải ngủ.”

“Quy định ấy ở đâu ra vậy, sao tớ lại không biết.”

An Tử Yến cúi thấp người, khiêng Mạch Đình lên vai: “Vừa đặt ra.”

“Cậu làm gì vậy, thả tớ xuống, đợi tớ làm nốt đã.”

“Làm cái gì mà làm, đến lúc đó tớ giúp cậu gian lận là được.” An Tử Yến nói như thật, cái đó, hành vi này cực kỳ sai trái a.

“Ai, ai muốn cậu gian lận, cách thức tầm thường ấy tớ không cần.” Mạch Đình ở một vài phương diện nào đó lại quá chính trực.

An Tử Yến ném Mạch Đình lên giường: “Cậu dám cử động nữa xem.”

Mạch Đình vốn đang định giãy dụa, nghe thấy thế liền ngoan ngoãn nằm trên giường, nhắm chặt hai mắt, An Tử Yến đã nằm xuống bên cạnh cậu, tắt đèn đi. Trong phòng trở nên tối đen như mực, không biết qua bao lâu, Mạch Đình nghe được tiếng hô hấp đều đều của An Tử Yến, tưởng hần ngủ rồi, mở mắt ra định ngồi dậy.

“Cậu muốn đến phòng thi hay muốn bị đẩy vào nhà xác?”

Mạch Đình tóc gáy dựng đứng, không dám có ý niệm động cựa gì trong đầu nữa, ngoan ngoãn nằm xuống ngủ.

Hôm sau, Mạch Đình mắt gấu mèo bò xuống giường, An Tử Yến ghét bỏ nhìn Mạch Đình: “Xem bộ dạng cậu kìa.”

“Lão tử mắt gấu mèo cậu liền ghét bỏ, nó mà sưng húp thành phao bơi thì sao.”

“Vứt cậu vào thùng, quẳng xuống biển cho chìm nghỉm là xong.”

“An Tử Yến!!!”

Mạch Đình nói không lại An Tử Yến, thở phì phì đi thu dọn sách vở, chuẩn bị lên lớp. Tới trường rồi, Mạch Đình liền vội vàng gỡ sách ra, cũng không biết là trời sinh ngu ngốc, hay căng thẳng mà quên hết sạch, hôm qua rõ ràng vẫn còn nhớ, hôm nay đầu óc liền loạn thành một đoàn, tư duy trì trệ, cứ thế này mà đi thi thì chết chắc, Mạch Đình giựt tóc, đập đầu vào bàn.

An Tử Yến ở bên cạnh lạnh lùng nhìn: “Đừng khiến chỗ nào cũng là máu.”

“Cậu thật độc ác, không thấy tớ đang buồn rầu à.”

“Cũng không phải đề cương luận văn, cậu để ý như vậy làm gì.”

“Cậu lại ăn nói bừa bãi rồi, chúng ta là học trò, học trò không phải nên lấy bài vở làm việc chính sao?”

“Nói đi nói lại, cậu vẫn muốn làm lớp phó học tập.”

Một câu liền trúng đích, đi học đã lâu chưa thấy cậu ấy cố gắng như vậy bao giờ, học kỳ này đã tâm bình bực chạy bằng được cái chức lớp phó học tập.

“Có điều tớ nghe nói, khi thi lúc nộp bài mới viết tên, thường thường điểm sẽ cao hơn.”

“Loại mê tín này mà cậu cũng tin?” Mạch Đình nghi hoặc nhìn An Tử Yến, bình thường nếu An Tử Yến nói mấy câu đại loại như vậy, chờ mình không phải trông thì cũng là bầy. Có lẽ nào thay đổi biện pháp chính mình.

Bất quá tuy Mạch Đình bên ngoài tỏ vẻ không tin, nhưng vẫn nhớ kỹ những lời ấy, chẳng phải cổ nhân hay nói, ninh khả tín kỳ hữu, bất khả tín kỳ vô.

(Hãy cứ tin vào điều đã có, chẳng nên tin tưởng chỗ không đâu.)

Càng vội càng dễ phạm sai lầm, tới ngày thi, Mạch Đình không hề bỏ cuộc, mặc dù thật sự đọc sách, nhưng chẳng lọt chữ nào, đầu óc cậu giờ là một đồng hồ ồn, ngơ ngác ngồi trong phòng thi, còn may An Tử Yến thi cùng phòng với mình, ít nhiều cũng khiến cậu an tâm đôi chút. Cho đến khi phát giấy thi, Mạch Đình mới bình tĩnh lại, cầm bút đọc đề thi một lượt, xong đời, cái cần làm thì không làm, mình còn chưa ôn đến phần này.

Những người làm được bài, xong từ rất sớm, mau mau chóng chóng mong hết giờ. Thật sự là đáng ghét.

Những người không làm được bài, sốt đầu mề trán, sợ thời gian trôi đi quá nhanh. Thật sự đáng thương.

Mạch Đình thuộc loại sau, đối với đề bài đã bắt lực, nghẹn nửa ngày không viết nổi một chữ, đầu óc ngoài trống rỗng thì vẫn cứ là trống rỗng, ngay cả tý cận cũng không có. Chốc chốc nhìn đồng hồ, chốc chốc đổ mồ hôi lạnh. Làm mấy việc vô bổ không giúp ích được gì.

Cậu nhìn An Tử Yến, đang ngồi chơi kìa, ánh mắt hai người vừa lúc chạm nhau, Mạch Đình làm mặt quỷ với An Tử Yến, An Tử Yến làm như không thấy, tiếp tục ngồi chơi. Không làm được bài còn chưa tính, ngay cả thằng bạn trai còn chả buồn quan tâm bản thân, quả thực là bị kịch trong bị kịch.

Tại Mạch Đình nghe thấy tiếng chuông mà cậu không muốn nghe thấy nhất, cuối cùng thở dài một hơi, quả nhiên viết tên sau cùng cũng không mang lại may mắn chi sất, cậu chuẩn bị đặt bút điền nốt cái tên, những người khác đã đứng dậy, An Tử Yến lúc ấy đi tới, tốc độ cực nhanh, cầm bút viết tên mình lên trên bài thi của Mạch Đình, sau đó kéo Mạch Đình đi.

“Ban này cậu làm gì vậy hả.”

“Coi như quà mừng năm mới cho cậu.”

“Này, quà cáp kiểu gì thế, rõ ràng là gian lận, nếu như bị phát hiện thì sao.”

“Có phải thi vào trường cao đẳng đâu, không nghiêm ngặt như vậy.”

“Nhưng cũng không thể gian lận a, sau này tớ nào dám nhìn ai nữa.”

“Vậy cậu tiểu vào xe tớ thì sao?”

“Đó là hai việc khác nhau.” Nghĩ đến sự kiện sau khi uống rượu ấy, Mạch Đình quả thực vô cùng xấu hổ, sao mình lại làm cái chuyện mất mặt như vậy cơ chứ, vừa định nói gì đó, An Tử Yến liền cắt ngang: “Câm miệng.”

“Ở bên cậu không muốn học cái xấu cũng khó, nhưng thành tích của cậu thì sao?”

“Quan tâm làm gì.”

Mạch Đình muốn tức giận mà không tức giận nổi, chỉ có thể oán trách nhìn An Tử Yến, cái tên này, tính cách vẫn cứ bá đạo như thế, theo hần không muốn học cái xấu cũng khó.

Thôi bỏ đi, hiện tại đã thi xong rồi, nên hưởng thụ một phen, quan tâm nhiều làm chi, đầu óc lúc nào cũng căng như dây đàn, có khi sẽ đứt mất, vẫn nên học theo An Tử Yến, sống tự do tiêu sái chút, một lần thôi cũng được, bản thân hãy thử phóng túng xem. Mạch Đình vứt hết sách và đề tham khảo vào đồng rác, cảm giác ấy thật là thích a, không cần nghĩ đến ngày mai, chỉ cần ở bên cạnh cậu, giờ phút này, là thời gian của chúng ta.

“Sao vậy? Điên thật rồi à?”

“Cái rắm, ngẫu nhiên muốn trông thấy thế giới trong mắt cậu thôi.” Mạch Đình nhìn vào mắt An Tử Yến.

“Nhìn thấy gì?”

“Thấy tớ.”

“Vậy đó là thế giới của tớ.”

An Tử Yến, vậy cậu có trông thấy những thứ đang lấp lánh trong đôi mắt của tớ không? Là cảm động, là hạnh phúc, là ngọt ngào, là tình yêu vĩnh cửu.

97. Chương 97: Càng Ngày Càng Ngọt Ngào

Vài ngày sau khi thi xong, Mạch Đình chuẩn bị để về nhà đón năm mới, Mạch Đình phải ở bên bố mẹ, An Tử Yến phải ở bên ông nội, lại tách nhau ra a, tách ra, thật sự là một từ nặng nề, khiến người ta phải phiền lòng.

Mạch Đình đã thu dọn xong đồ đạc của mình, ngồi xuống cạnh An Tử Yến: “Cậu sẽ nhớ tớ, đúng không? Đúng không?”

“Còn tùy tình hình.”

“Tùy tình hình là thế nào.”

“Nếu tớ thấy cần thiết.”

“Đây là điều rất cần thiết.”

Mạch Đình đứng dậy, kéo An Tử Yến từ sôpha lên: “Đi, cùng tớ đi chợ, hôm nay tớ phải nấu một bữa hoành tráng.”

“Muốn tớ tặng bốc cậu?”

“Xuống địa ngục đi. Mau lên, không nhanh đồ ngon bị người ta chọn mất.”

An Tử Yến đi theo Mạch Đình vào siêu thị, An Tử Yến là người đi đến đâu cũng dễ dàng thu hút ánh mắt xung quanh, Mạch Đình biết rất nhiều người nhìn không được phải liếc mắt nhìn An Tử Yến, Mạch Đình rất tự hào nha, người đàn ông này là thuộc về mình, là của riêng mình. Mạch Đình liền khoác tay An Tử Yến.

“Đây là thức ăn nát gì vậy, cũng dám đặt ở siêu thị bán.”

“Sao lại nát, nó vốn là thế, có đôi khi tớ cảm thấy trên vài phương diện cậu hơi bị kém.”

“Mấy cái đó thì có ích gì.”

“Cậu cảm thấy vô dụng không có nghĩa là nó thật sự như vậy.”

An Tử Yến bĩu môi, khinh thường. Giúp Mạch Đình đẩy xe, Mạch Đình lấy đồ ăn và gia vị cần dùng bỏ vào xe đẩy, khi mua đủ rồi, Mạch Đình đứng ở cửa chờ An Tử Yến tính tiền đi ra, đột nhiên trông thấy một đôi tình nhân, cô gái ôm một bó hoa hồng, vẻ mặt hạnh phúc từ trước mặt đi đến, thì thoảng hai người lại quay sang nhìn nhau. Thật đúng là ân ái a, tính ra thì, An Tử Yến hình như chưa từng tặng hoa mình, cũng đúng, hành vi lãng mạn kiểu ấy, muốn hẳn làm chi bằng cầm dao đâm hẳn.

An Tử Yến xách đồ đi ra, thấy Mạch Đình xuất thần nhìn bó hoa trong tay cô gái, hỏi: “Muốn?”

Mạch Đình phục hồi lại tinh thần, lắc đầu: “Tớ muốn cái đó làm gì, tớ cũng không phải con gái, về thôi, tớ đói lắm rồi.”

An Tử Yến nhìn biểu tình của Mạch Đình, có chút đăm chiêu.

Mạch Đình thật sự làm rất nhiều món ngon, đầy cả một bàn. Hải lòng vỗ vỗ tay: “Ăn cơm thôi.”

An Tử Yến đi tới, ngồi xuống: “Sao nấu nhiều thế.”

“Tớ thích, hơn nữa ai đó vốn muốn cùng tớ đón năm mới, nhưng không có biện pháp a.”

“Mạch Đình.”

“Ừ?”

“Quà mừng năm mới muốn cái gì?”

Khó có dịp An Tử Yến chủ động, Mạch Đình sao có thể buông tha dễ dàng: “Vậy tớ muốn nhiều một chút.”

“Nói nghe xem nào.”

“Khẩu khí lớn nha, tí nữa tớ nói ra đừng có mà giật mình đấy.”

“Cậu có nói hay không thì bảo?”

“Tớ muốn thật nhiều thật nhiều lãng mạn.” Cái này đối với An Tử Yến mà nói có hơi khó khăn, hẳn thực xa lạ với mấy chuyện lãng mạn, theo kinh nghiệm trước đây, lý giải của An Tử Yến về lãng mạn cùng mình rất lệch lạc a.

“À.”

“Này, cậu không có gì để hỏi hử, à là thế nào?”

“Tớ chỉ hỏi thế thôi, chưa nói nhất định phải cho cậu.”

“Vậy cậu hỏi làm gì.”

“Để cậu hi vọng, sau đó khiến cậu thất vọng.”

“An Tử Yến, có tin tớ dùng đũa đâm chết cậu không.”

“A, a —— Tớ sợ quá.” Lời nói và vẻ mặt lúc này của An Tử Yến quả thực có thể khiến người ta học máu, chưa từng thấy ai xấu xa như hẳn, vấn đề là Mạch Đình cũng hết cách a.

Cơm nước xong xuôi, An Tử Yến đặt hành lý của Mạch Đình ở ghế sau, Mạch Đình ngồi lên xe. “Khi nào cậu về nhà?”

“Tiễn cậu đi rồi tớ mới về.”

“VẬY CHI BẰNG LÁI HAI VÒNG ĐI.”

“Làm gì.”

“Để tớ được ở bên cậu thêm lát nữa.”

“Muốn ở cạnh tớ đến vậy thì cùng tớ về nhà.”

“Cậu mơ đi, người nhà cậu ai cũng khủng bố.”

An Tử Yến khởi động xe, rất nhanh đã đưa Mạch Đình đến tận cửa nhà, sắp lại gần hôn má trái Mạch Đình: “Ngoan nha!”

Mạch Đình sờ sờ má trái mình, xoay người xuống xe lúi hành lý ở ghế sau, rồi xách hành lý đứng ở đó: “Cậu có biết tớ muốn nghe cái gì không.”

Mạch Đình nói thì nói vậy nhưng căn bản không hy vọng gì nhiều An Tử Yến sẽ thực sự mở miệng.

Nhưng lần này An Tử Yến lại gây ngạc nhiên, có điều khẩu khí cực kỳ không thích hợp: “A a —— tớ yêu cậu, được chưa. Sang năm mới đừng xấu nữa.” Dứt lời lái xe như bay rời đi.

Mạch Đình chống hông về hướng xe: “Tớ khinh!”

Buổi sáng ngày đầu tiên về nhà, Mạch Đình mở mắt ra, liền hoảng hồn, trên tủ đầu giường có đặt một bông hồng trắng, có kèm thiệp, Mạch Đình gỡ tấm thiệp, liếc mắt một cái liền nhận ra nét chữ của An Tử Yến: loại hoa này, rất dễ chết.

Mạch Đình mặt tối sầm, viết như vậy là có ý gì! Hơn nữa sao lại đặt ở tủ đầu giường, từ lúc nào mà mình không biết.

Nói thì nói vậy, Mạch Đình vẫn không nhịn được kéo khoe miệng, vội vàng gọi điện cho An Tử Yến, đầu dây bên kia còn đang ngủ.

“Làm gì vậy?”

“Là cậu tặng hoa?”

“Đúng thì sao!”

“Sao lại tặng tớ hoa, hơn nữa cậu để vào từ lúc nào.”

“Tặng cậu hoa thì sao, quần được tớ chắc, lắm chuyện, tớ muốn ngủ.” Dứt lời liền cúp điện thoại, có đôi khi Mạch Đình thực hoài nghi bản thân rốt cuộc là kẻ thù hay người yêu của hắn.

Có điều khi Mạch Đình ghé sát vào đóa hoa ngửi ngửi, một mùi thơm ngát tỏa ra, tâm liền mềm nhũn.

Ngày thứ hai về nhà, khi Mạch Đình tỉnh dậy, phát hiện lọ hoa ngày hôm qua mình dùng cắm đóa hồng trắng có thêm một đóa hồng đỏ, cũng có thiệp, lần này chỉ có hai chữ: như trên.

Ngày thứ ba về nhà, Mạch Đình tỉnh dậy, lần này là hoa hồng vàng, trên thiệp viết: như trên. Mạch Đình hoài nghi đây là .

Ngày thứ tư về nhà, Mạch Đình tỉnh dậy, lần này là hoa hồng phấn, vẫn là hai chữ ấy trên tấm thiệp.

Cho đến khi lọ hoa cắm đầy hoa hồng đủ màu, thì cũng đã ba mươi tết, tuy hoa cực kỳ xinh đẹp, nhưng sự cảm động ban đầu của Mạch Đình dần bị sợ hãi thay thế, mỗi bông hoa đều không hiểu xuất hiện bằng cách nào trong phòng mình mỗi sáng, kiểu gì cũng thấy như ma làm.

Đầu bên kia Chu Cách khổ sở gọi điện cho An Tử Yến: “Cậu rồi hơi à, mỗi ngày bắt tớ tới đến trèo vào nhà Mạch Đình tặng hoa hồng khi gió, còn không được đánh thức cậu ấy.”

“Cậu và Ellen ở trên giường tớ làm cái gì ấy nhỉ, lão tử còn chưa tìm cậu tính sổ đâu.”

“Mạch Đình đúng là bà tám, sớm biết thế tới tới lão tử đã dùng gối đè chết cậu ấy.”

“Mạch Đình mà chết, cậu là người đầu tiên chôn cùng.”

Có điều, tôi phải nhắc cậu a Mạch Đình, khi nào thì cậu mới mang cái thang ở bên ngoài phòng mình đi nha.

Mạch Đình hít một hơi, nhìn hoa hồng, nghe nhạc, đứng đưa mình, lại sắp đón năm mới.

Cậu cũng khiến tớ cảm thấy càng ngày càng ngọt ngào, cậu có biết tớ sẽ chịu không nổi không.

Nếu mắc bệnh tiểu đường, chắc chắn là do cậu gần đây khiến tớ ngọt ngào quá nhiều rồi.

.....

98. Chương 98: Tớ Yêu Cậu

Giao thừa, Mạch Đình đứng bên cửa sổ, mới ăn xong điểm tâm. Mạch Đình phà hơi lên cửa kính, sau đó dùng ngón tay viết tên của An Tử Yến. Trong chốc lát cái tên đó liền biến mất không dấu vết.

Có chút nhớ An Tử Yến, cũng chỉ chút chút mà thôi.

Hiện tại hắn đang làm gì, ăn cơm xong chưa? Khi nào mới gọi điện thoại cho mình a, không phải quên rồi đấy chứ, chắc chắn là hắn cố ý kéo dài, khiến mình hoảng hốt, ai lo lắng chứ? Mạch Đình ném di động lên giường, mình cần bản chẳng cần, lát sau lại cầm lấy di động, có phải còn đang ngủ không nhỉ? Mạch Đình sắp bị đồng suy nghĩ loạn thất bát tao của mình bức đến phát điên.

Cuộc gọi của An Tử Yến đến vào lúc Mạch Đình đang lâm vào trạng thái phát cuồng, Mạch Đình cuống quýt nhận điện thoại: “Sao giờ mới gọi cho tớ, cậu có ý gì hả.”

“Cậu xuống dưới lầu nhìn thử xem.”

Nghe thấy An Tử Yến nói vậy, Mạch Đình liền kích động, An Tử Yến đến đây? Cậu hỏa tốc chạy xuống, mở cửa ra, bên ngoài không một bóng người, Mạch Đình thậm chí còn lục tìm ở đồng rác, nhưng chẳng thấy nửa bóng người, cầm di động: “Cậu ở đâu?”

“Cậu tin thật à?”

Mạch Đình không lên tiếng, trong lòng rất thất vọng, quên luôn cả việc mắng An Tử Yến, lại bị hắn chinh, sao bản thân ngọc thể cơ chứ, cũng đúng, sao hắn có thể đến đây được, nói như vậy mà mình cũng tin. An Tử Yến xấu xa, An Tử Yến chết tiệt, lão tử hận cậu muốn chết, Mạch Đình vừa mắng thầm vừa trở về phòng, còn cúp điện thoại.

“Thế mà đi lừa mình, cả đời không muốn gặp lại cái người ấy nữa, nhảm chán, ầu trĩ.”

“Ai nha, không muốn gặp tớ, vậy tớ đi đây.” An Tử Yến tựa bên cửa sổ nghiêng đầu nhìn Mạch Đình nói.

Mạch Đình choáng váng, suy nghĩ lộn xộn: “Cậu, cậu chưa được tớ cho phép mà dám vào phòng tớ.”

Thấy một An Tử Yến chân chân thật thật đứng trước mặt mình, không phải mơ cũng không phải ảo giác, khiến cậu hít thở có chút khó khăn.

An Tử Yến cười cười, vươn tay ra: “Bỏ nhà theo trai, cậu có đi không?”

Mạch Đình lại gần: “Tớ không đi, cậu bỏ trốn với ai.”

An Tử Yến mở cửa sổ, trèo thang xuống, xem ra đã là ngựa quen đường cũ. Mạch Đình có vẻ sợ sệt, nhưng vẫn kiên trì, nhảy ra ngoài cửa sổ, bước từng bậc thang, nhưng bởi vì rất trơn, khi đi tới giữa chừng, mất thăng bằng, trượt từ trên thang xuống, Mạch Đình còn chưa kịp hét lên, cậu nhắm chặt hai mắt rồi rơi vào một cái ôm ấm áp, Mạch Đình mở mắt ra liền trông thấy khuôn mặt của An Tử Yến, An Tử Yến buông Mạch Đình: “Ngay cả cái thang cũng không trèo nổi.”

“Không phải bên dưới còn có cậu sao, ai nói tớ không trèo nổi, tớ đây là cố ý để xem cậu có đỡ được tớ không.”

“Vậy tớ rất khó xử, để cậu sống hay để cậu chết, vấn đề này đấu tranh đã lâu.”

Mạch Đình bấu môi: “Giờ bọn mình đi đâu đây?”

“Ôn lại một chút.”

Mạch Đình không hiểu câu nói này của An Tử Yến, nhưng chẳng truy cứu sâu. Cứ đi theo An Tử Yến là được, An Tử Yến lái xe đi hồi lâu xe mới dừng lại, Mạch Đình không thể tin được vào hai mắt mình, An Tử Yến đưa cậu đến ngôi trường cũ, bởi vì đang là kỳ nghỉ nên trường vắng tanh, Mạch Đình vào phòng 501, hoài niệm vuốt ve cửa phòng, hồi ức tuôn trào:

“Cậu là bạn của Lí Minh phải không, còn cùng nhau xem phim con heo? Tôi không phán xét gì đâu nhưng tôi qua mở tiếng to quá, khiến người khác mất ngủ, tốt nhất là tìm bạn gái đi, mỗi ngày kìm nén như vậy cũng không phải biện pháp, xem mấy thứ đó chỉ giải quyết tạm thời, quay tay quá độ hại đến thân, bằng hữu.”

Đây là câu nói đầu tiên của An Tử Yến với Mạch Đình, nhớ tới là lại thấy buồn cười, An Tử Yến đứng bên cạnh: “Tự nhiên cười một mình, ngốc.”

Mạch Đình cầm tay An Tử Yến: “Bởi vì ở đây có rất nhiều hồi ức liên quan tới chúng ta.”

Bọn họ đi vào căn tin:

“Tôi là thiết tình thành ý muốn làm bạn với cậu, mọi người quen biết lẫn nhau, thăm hỏi lẫn nhau, xúc tiến hài hòa cộng đồng phát triển, tôi là người tốt, cho nên cậu không cần lo lắng, chúng ta nhất định sẽ trở thành bạn thân của nhau.”

Sân thể dục:

“Vậy cậu đang nghĩ tới tình bạn được bồi dưỡng của chúng ta trong lần tập quân sự này?”

“Lại càng không.”

Thư viện:

“Chúng ta là bạn bè a, tôi cũng quan tâm tới việc chung thân đại sự của cậu, cậu cự tuyệt mấy cô gái này làm chi, chẳng lẽ nhiều người đẹp như vậy không ai lọt nổi vào mắt xanh của cậu?”

“Mạch Đình, tôi có bạn gái rồi.”

Con đường đến rạp chiếu phim:

“Tuy rằng cậu lừa tôi, thực đáng giận, nhưng vẫn cảm ơn cậu tối nay đã đi xem phim cùng tôi.”

“Tôi quả thật không thích con trai, có điều...” “Sau này thì chưa chắc.”

Trạm xe bus gần nhà cũ của An Tử Yến:

“Nhưng hiện tại, An Tử Yến, nếu tôi trúng xổ số, dù có mất tất cả tôi cũng muốn mua cậu để cậu luôn đứng bên cạnh tôi.”

“Cậu cho rằng lão tử muốn mua thì mua ngay được à?”

“Tôi nghĩ ngoại trừ tiền, tôi không còn gì có thể giữ cậu lại bên cạnh.”

Nhà cũ của An Tử Yến:

“Tôi đây muốn hai chúng ta hẹn hò với nhau, thế nào, cậu sẽ không đồng ý đi.”

“Có thể.”

Nhà cũ của Mạch Đình:

“An Tử Yến, cảm ơn cậu đã yêu tôi.”

“Không cần khách sáo.”

Nhà chung của hai người:

“Cậu thật sự không có gì muốn nói với tôi? Một câu cũng không?”

“Có.”

“Cái gì?”

“Cá tháng Tư vui vẻ.”

Còn có rất nhiều rất nhiều, những nơi An Tử Yến mang Mạch Đình đến đều chứa đựng hồi ức của hai người, vừa chua vừa ngọt. Biết bao việc đã xảy ra, vừa mơ hồ lại vừa rõ nét, tin tưởng vững chắc, chấp nhất, là chúng ta khi đó, là chúng ta của hiện tại. Đã quên mất trong lúc ấy chảy bao nhiêu nước mắt, chỉ nhớ được hạnh phúc dần tích lũy qua năm tháng, thực cảm tạ ông trời đã để tớ gặp được cậu, cảm ơn những người đã ủng hộ chúng ta, cảm ơn cậu, An Tử Yến của tớ. Trước đây tớ trốn tránh bất an trong thế giới của riêng mình, là cậu kéo tớ vào thế giới mới, tạo ra một thế giới của chúng ta.

Đích đến cuối cùng của bọn họ là trên đỉnh một tòa gác chuông, Mạch Đình không hiểu An Tử Yến kiếm đâu ra chìa khóa, dẫn cậu đi lên, nơi này rất cao, có một cái chuông rất to, gió thổi lạnh thấu xương, làm rối tung tóc Mạch Đình. Mạch Đình nhìn xuống bên dưới, thế giới đột nhiên trở nên thật nhỏ bé, nơi nơi đèn đuốc sáng trưng, chờ đợi tiếng chuông báo năm mới.

“An Tử Yến, tớ còn chưa hỏi cậu muốn quà mừng năm mới gì.”

“Tớ cái gì cũng có.”

“Nhưng tớ vẫn muốn tặng cậu.”

“Vậy tặng tớ toàn bộ nước mắt của cậu đi.”

“Cho dù là khi hạnh phúc?”

“Không được, hạnh phúc thì phải cười, khi cậu cười trông rất đáng yêu.”

“Đáng yêu đến mức nào?”

“Đủ để khiến tớ yêu cậu.”

“An Tử Yến, cậu có biết những lời này rất buồn nôn không.”

“Tớ biết.”

“Vậy tớ chắc chắn cậu cũng biết bây giờ tớ vui biết chừng nào.”

Đúng lúc ấy, Mạch Đình nghe thấy tiếng đếm ngược của những người bên dưới, Mạch Đình cúi đầu nhìn, là các cặp đôi mang vẻ mặt hạnh phúc, các gia đình ấm áp thuận hòa, 10.9.8.7.6.5.4.3.2.1.

Pháo hoa xung quanh đồng loạt phóng lên trời, ánh lửa chiếu sáng khuôn mặt Mạch Đình, An Tử Yến gõ chuông, đầu tiên gõ một tiếng rồi tạm ngừng hai giây, gõ tiếp ba tiếng, dừng hai giây, sau đó gõ một tiếng cuối cùng.

Ở ký túc xá của An Tử Yến, Mạch Đình đột nhiên lấy tay gõ bàn, đầu tiên gõ một tiếng dừng hai giây, gõ tiếp ba tiếng, dừng hai giây, cuối cùng gõ thêm một tiếng. Sau đó ngẩng đầu: “An Tử Yến, đây là ám hiệu mẹ mới dạy tớ, có nghĩa là tôi yêu bạn.”

Mạch Đình quay đầu lại, kinh ngạc nhìn An Tử Yến, ngược mặt, cổ ngăn dòng nước mắt. Miệng hé ra nhưng không cách nào nói một lời tâm tình hoàn chỉnh, ôm lấy An Tử Yến từ đằng sau, dán mặt lên lưng An Tử Yến, siết chặt eo hần, tiếng pháo hoa không át nổi tiếng tim đập: “Để tớ nói lại lần nữa, An Tử Yến, tớ yêu cậu.”

“Thực ồ, tớ cũng yêu cậu.”

Tay An Tử Yến đặt lên tay Mạch Đình đang ôm lấy em mình, ngẩng đầu ngắm pháo hoa nở rộ, sáng lạn tươi đẹp.

Cậu thật sự đã cho tớ rất nhiều rất nhiều lãng mạn.....

.....

99. Chương 99: Vài Mẩu Chuyện Thường Ngày

An Tử Yến và Mạch Đình, Mạch Đình và An Tử Yến, bọn họ cũng chỉ là một cặp tình nhân bình thường, cũng sẽ cãi nhau vì một vài việc lặt vặt:

“An Tử Yến, cậu cũng nên chia sẻ việc gia đình với tớ chứ, như giờ không được công bằng, dựa vào đâu mà tớ phải hầu hạ cậu như hầu hạ tổ tông, cậu thật sự cho rằng mình là đại gia đến từ phương bắc đấy hả, tớ đang nói chuyện với cậu đó?”

“Tớ rất bận.” An Tử Yến rất bận đang chán muốn chết cảm điều khiển đổi kênh liên tục.

“Thế này mà cũng gọi là bận, có làm không đấy, tớ thì sao.” Đang cong người lau nhà Mạch Đình không ngừng phê bình An Tử Yến, rồi lại ảo não sao mình đi coi trọng cái thằng khốn nạn này, ông trời cũng quá bất công. Ta nói ông trời a số ông thật khổ, An Tử Yến đối tốt với cậu thì cậu liền cảm ơn ông trời để An Tử Yến yêu mình, khi An Tử Yến xấu xa với cậu, cậu liền trách cứ ông trời tại sao lại khiến mình yêu An Tử Yến.

Thấy An Tử Yến chẳng buồn phản ứng, Mạch Đình nói tiếp: “Từ trước tới nay, tớ vẫn tâm tâm khổ khổ duy trì cái gia đình nhà, trong lòng cậu chưa từng có một tia áy náy?”

“Không có.”

“Cậu —!! Tớ thật sự không tìm thấy từ nào để hình dung về sự xấu xa của cậu.”

“Vậy đừng tìm nữa.”

“Không tìm thì chửi thế quái nào được. Đúng rồi, hôm qua không phải tớ bảo cậu đi qua siêu thị thì mua kem đánh răng sao, kem đánh răng ở nhà sắp hết rồi.”

An Tử Yến lúc này mới nhìn chằm chằm Mạch Đình, bốn mắt chọi nhau, bất quá cũng chẳng phải là lúc để xấu hổ, An Tử Yến ra vẻ như vừa sức nhớ, Mạch Đình liền quăng ngay cây lau nhà, khoanh tay trước ngực: “Cậu lại quên? Tớ biết ngay là cậu sẽ quên mà.”

“Biết thừa tớ sẽ quên còn bắt tớ đi mua làm gì?”

“Tớ, tớ đây là ——” Mạch Đình đuối lý, đột nhiên lại thấy có gì đó không đúng, đi đến, cúi đầu nhìn An Tử Yến ngồi trên sofa: “Rõ ràng là cậu quên, lại còn cãi, hôm nay phạt cậu không được ăn cơm chiều, có tin không?”

An Tử Yến nhún nhún vai.

“Tớ nói thật đấy, đừng cho là tớ không dám, phải cho cậu biết mặt một lần, không cậu lại nghĩ tớ rất dễ bắt nạt.”

An Tử Yến đẩy mặt Mạch Đình càng lúc càng gần ra: “Lau nhà mau lên, đừng cản trở tớ xem tivi.”

“Rốt cuộc tớ là thằng ở hay người yêu của cậu!” Mạch Đình bĩu môi, tiếp tục nhặt cây lau nhà lên.

“Đều đúng.”

“Vậy cậu chính là lái xe và ngân hàng của tớ.” Mạch Đình không phục phản bác.

An Tử Yến không hề tức giận: “Chả phải sao, theo nhu cầu thôi, cậu cũng không thiệt thòi.”

Bị An Tử Yến nói như vậy, Mạch Đình cũng thấy có lý, giao dịch này xem ra rất công bằng nha, thế là vui vẻ đi giặt quần áo nấu cơm. Không biết rốt cuộc tình yêu của hai người được hình thành dựa trên cái gì.

An Tử Yến và Mạch Đình, Mạch Đình và An Tử Yến. Bọn họ cũng chỉ là một cặp tình nhân bình thường, vì vài việc nhỏ nhặt sẽ cảm thấy ấm áp trong lòng:

Mạch Đình đang đứng dưới lầu nhìn ra xa nghiêng răng nghiêng lợi, xe bị An Tổ mượn rồi, An Tử Yến cũng bị An Tổ cuốn đi luôn, chỉ để lại mỗi mình mình, tuy bảo nơi An Tổ làm có chút việc, cần thỉnh giáo An Tử Yến, nhưng khi cậu chuẩn bị lên xe, An Tổ lại phóng xe đi luôn, để lại cho mình một đám bụi mù mịt, An Tử Yến cũng không ngăn cản An Tổ, Mạch Đình sâu sắc cảm thấy mình bị bỏ rơi.

Thở phì phì trở lại phòng, vuốt ve liên tục đàn dương cầm của An Tử Yên, giống một tên sắc ma, không ngừng dâm loạn cây đàn. Ước chừng hai tiếng sau, di động của Mạch Đình đổ chuông, thấy người gọi đến là ai kia, hừ, giờ mới biết gọi lại cho mình? Tổ không nhận đấy, để cậu sốt ruột chết luôn đi đồ không biết xấu hổ, ai bảo cậu đi cùng nữ nhân khác. Ngay lúc An Tử Yên sắp cúp điện thoại, Mạch Đình liền nhận cuộc gọi, ra vẻ như không thèm để ý nói: “Ái chà, không phải An Tử Yên đấy sao, có chuyện gì vậy, tổ rất bận.”

“Thế à, vậy không làm phiền cậu nữa.”

“Đợi, đợi đã, cậu cứ nói xem có chuyện gì, tránh để tổ mang tiếng không tôn trọng cậu, không nghe cậu nói.”

“Cậu đạp xe đến công ty của An Tổ đón tổ.” Xe trong lời An Tử Yên là chỉ cái xe đạp lần trước Mạch Đình tặng mẹ nhân dịp sinh nhật, cuối cùng mẹ Mạch Đình lấy lý do trong nhà không còn chỗ để vứt xe lại cho Mạch Đình, chuyện này làm Mạch Đình buồn bực lâu lắm.

“Được rồi, biết rồi.”

Khi An Tử Yên đang định kết thúc cuộc gọi, Mạch Đình lại nói: “Này, không dặn gì nữa à?”

“Dặn cái gì?”

“Tỷ như trên đường cẩn thận, chú ý đèn xanh đèn đỏ, đó là phép lịch sự tối thiểu đấy.”

“Ừ, vậy cậu chú ý đừng để máu dây lên xe.”

“An Tử Yên!! Cậu rửa tổ ——”

An Tử Yên đã cúp điện thoại.

Mạch Đình đạp xe hơn nửa tiếng đồng hồ mồ hôi mồ kê nhễ nhại mới đến nơi, thật sự là yếu ớt, không có xe thì đón xe bus hoặc bắt taxi mà về, lại còn sai mình đến đón. Kỳ thực Mạch Đình à cậu hoàn toàn có thể không cần tới đón hẳn nhà.

An Tử Yên đang đứng đợi ở cửa công ty An Tổ, hơn nữa không chỉ một mình hẳn, còn có An Tổ và một mỹ nữ lái xe thể thao đỗ trước mặt hẳn. An Tổ rất thích mang thẳng em mình ra ngoài để khoe khoang, dù sao có một đứa em người gặp người thích cũng khiến cô nở mày nở mặt, tuy rằng tính cách của nó càng ngày càng vụn vụn.

“Chị biết là em nhất định có thể giải quyết vấn đề, có điều...”

“Chị thử dùng giọng điệu đó nói chuyện lần nữa xem?”

“Cho chị mượn xe vài ngày nữa, xe chị bị hỏng rồi, sao em có thể nhẫn tâm để chị ruột mình đi bộ, được không a.” An Tổ ở bên cạnh An Tử Yên cười đến mức cả người run rẩy.

Giọng điệu như Lâm Chí Linh từ trước tới nay chưa từng khiến An Tử Yên cảm động, đúng lúc ấy mỹ nữ đằng trước lên tiếng: “An Soái, hay là để tôi tiễn cậu một đoạn, gần nhà tôi có nhiều hoa mai nở mới nở rất đẹp.”

“Không cần.”

Cô gái kia vẫn chưa từ bỏ ý định: “Đừng ngượng, dù sao tôi cũng là đồng sự của chị cậu.”

Mạch Đình lao lực đạp xe đến gần nói với cô gái kia: “Cậu ấy không thích hoa mai đâu, chỉ thích hoa cúc thôi.” Có thể nói mấy lời hạ lưu như thế, cũng chỉ có mình Mạch Đình đứng đắn này.

An Tổ liếc mắt nhìn thẳng em dâu chẳng mấy khi gặp: “Hoa cúc của cậu có gì hay mà thưởng thức, hơn nữa nở quanh năm suốt tháng.”

Mạch Đình bấu môi với An Tổ, không thèm đáp lời, đối với An Tổ cậu vẫn hơi sợ, từ lúc An Tổ lóa thể áp cậu trên giường, đã tạo thành bóng ma cả đời của Mạch Đình.

An Tử Yên mặt nhăn mày nhú, tận lực không để ý đến cuộc đối thoại khó nghe kia, tới trước mặt Mạch Đình: “Sao chậm thế.”

“Có thể tới đón cậu là tốt lắm rồi.”

“Ngồi ra sau.”

Mạch Đình nhảy xuống xe, An Tử Yến cầm tay lái, chân giẫm lên bàn đạp, ngồi lên yên xe, Mạch Đình ngồi phía sau, bắt lấy ống tay áo của An Tử Yến. Cô gái kia thấy một màn như vậy, có chút kỳ quái: “Thằng nhóc đó là ai?”

Vấn đề này bình thường đều do người bên cạnh trả lời hộ, cho dù để An Tử Yến nói, hẳn cũng sẽ nói kiểu như liên quan cái rắm gì đến cô. Nhưng lần này An Tử Yến chưa kịp mở miệng, An Tử Yến đã lên tiếng trước.

“Thằng nhóc này tên là Mạch Đình, của tôi.” Thản nhiên trả lời xong liền đạp xe đi mất, ánh mắt trời sắp lặn làm nền cho hai người, trong lòng Mạch Đình dâng lên một loại cảm xúc, nói không nên lời nhưng chẳng thể giấu được. Chợt lưng An Tử Yến: “Ai là của cậu, không biết xấu hổ.”

“Vậy cậu là của ai?”

“Tớ chẳng của ai cả, tớ thuộc về quốc gia, trước đây tớ muốn đi lính, nhưng sức khỏe không cho phép, hiện tại chuẩn bị vào Đảng.”

“Ừ, cậu muốn làm gì cũng được, tớ chỉ cần một thứ.”

“Cái gì?”

“Hoa cúc đừng cho nước nhà, để phần tớ từ từ thưởng thức.”

“An Tử Yến!!” Mạch Đình đập đầu lên lưng An Tử Yến, hung hăng cắn cho hắn một cái.

An Tử Yến đổ lại trước một quán đồ nướng Hàn Quốc, Mạch Đình mừng rỡ: “Sao cậu biết tớ muốn ăn.”

“Cậu ngày nào chả nói hơn chục lần, không biết cũng khó.”

“Đáng ghét, tớ cũng chỉ nói đùa vậy thôi, cậu còn là tưởng thật à.” Tươi cười khờ dại, trong lòng lại âm thầm nhảy nhót vì mưu kế của mình đã thành công.

An Tử Yến không nói gì cả, đi vào quán ăn, Mạch Đình vội vàng đuổi theo, kéo tay An Tử Yến: “An Tử Yến, cậu là tốt nhất.”

Tuy An Tử Yến vẫn diện vô biểu tình, nhưng chẳng có gì có thể sánh được một câu khẳng định này của người mình yêu, khiến người ta càng ấm áp và đặc ý.

Mạch Đình oán giận tính tình bá đạo lớn lối thiếu gia của An Tử Yến, An Tử Yến cảm thấy Mạch Đình rất lẩm chuyen.

Nhưng cả hai chưa bao giờ thấy phiền phức, giữa một đồng榻 xấu, hai người vẫn kiêu ngạo, sủng nịch lẫn nhau.

An Tử Yến và Mạch Đình, Mạch Đình và An Tử Yến, cũng giống như các cặp tình nhân bình thường vì một vài việc vặt mà cãi nhau, sẽ vì một câu nói của đối phương mà cảm thấy ấm áp. Bọn họ cũng giống như bao người khác rơi vào lưới tình, nhưng vẫn rất đặc biệt, bọn họ sẽ không tách ra, cho dù phải ở bên nhau suốt kiếp, vĩnh viễn cũng không chán ghét nhau, đó là gì? Hình như là tình yêu, sau đó đem ủ, để tình yêu biến thành một thói quen.

Mạch Đình đang đợi, kiên nhẫn mà đợi, đợi bên người An Tử Yến.

Hứa hẹn chính mình ưng thuận, để bản thân đến thực hiện đi.

Hãy chờ đấy, xem ai yêu ai lâu hơn.

100. Chương 100: Là Cậu, Là Cậu Vô Sĩ

Người Mạch Đình yêu nhất là ai, đương nhiên là An Tử Yến rồi.

Tuy cái tên này tính tình rất tệ, tâm địa xấu xa, là đại phôi đản.

Nhưng ai bảo tính tình của tớ rất được, tâm địa lại tốt, là người tốt.

Cho nên tớ miễn cưỡng chấp nhận tất cả của cậu, là miễn cưỡng đó nha.

Hôm qua bọn họ ở trong phòng lẫn qua lộn lại cả đêm nên ngủ rất sâu, Mạch Đình xoay người gác chân lên An Tử Yến rồi mới mơ hồ mở mắt ra, lập tức trông thấy khuôn mặt tuần tú của An Tử Yến, không nhìn được kéo khoe miệng, những gì tối hôm qua đều thực rõ ràng, lời ngon tiếng ngọt của An Tử Yến, tiếng chuông tiếng pháo hoa mừng năm mới, nghĩ một hồi Mạch Đình lại gắt gao ôm An Tử Yến ngủ tiếp.

Mẹ Mạch Đình cũng không biết An Tử Yến đang ngủ trong phòng thẳng con mình, trực tiếp mở cửa phòng cậu: “Đình Đình, ăn bánh trôi, nhanh lên, mới mồng một đã ngủ trương mắt ếch rồi.”

Mạch Đình vừa nghe thấy giọng nói của mẹ, vội trùm chăn lên đầu An Tử Yến, dè thật chặt, nhưng mẹ Mạch Đình đã nhìn cả rồi, tuy hai người đã đồng ý cho Mạch Đình và An Tử Yến ở bên nhau, nhưng cảnh tượng này rất không tốt, nói thế nào thì nhà mình cũng là phần tử trí thức, đối với hành vi ăn cơm trước keng này, vẫn cực kỳ phản đối, đương nhiên đây là Mạch Đình đứng dưới góc độ của mẹ mình mà suy ra.

An Tử Yến ở trong chăn giật mình, Mạch Đình hạ thủ cũng nặng, thiếu chút nữa khiến An Tử Yến ngạt thở mà chết, An Tử Yến đã vắng Mạch Đình ra, từ trên giường ngồi dậy, hai mắt khép hờ, bộ dáng vừa tỉnh ngủ rất có mỹ cảm, hướng hồ còn không mặc quần áo, Mạch Đình từ dưới đất đứng lên đang muốn giải thích, An Tử Yến trông thấy mẹ Mạch Đình, vẻ mặt như thường: “Mẹ, sao dậy sớm vậy.”

Mạch Đình suýt học máu, đỏ mặt: “Ai là mẹ cậu, mắt mù rồi à.” Dứt lời trộm liếc xem phản ứng của mẹ mình, mẹ Mạch Đình nào còn tâm trạng để ý đến cậu, nhìn từ trên xuống dưới An Tử Yến, quả là giọng nói xứng với con người, gọi một tiếng mẹ, mà ngọt đến mức thấm tận vào lòng, quả nhiên có đứa con xinh đẹp chút tâm tình liền thư sướng.

“Mẹ, cái kia, không phải như mẹ nhìn thấy đâu, chúng con chưa làm gì cả.” Thằng con không đẹp ở bên cạnh lên tiếng, lời nói dối này quá trắng trợn, An Tử Yến và mẹ Mạch Đình đồng thời quay sang nhìn Mạch Đình, mẹ Mạch Đình khinh thường liếc cậu: “Thế ở chung với nhau lâu như vậy để làm gì hả?” Mẹ Mạch Đình cũng không ngốc.

“Chúng con ngâm thơ đối câu, tham khảo học hỏi lẫn nhau, mẹ dạy con phải có tự trọng, con chưa từng quên, tuy An Tử Yến có đôi khi không nhìn được, nhưng mỗi lần con đều cự tuyệt, đòi người việc tốt đẹp nhất chính là lần đầu tiên nên diễn ra sau đám cưới.” Mạch Đình nói mà mặt không đỏ tim không đập, vẻ mặt chân thành, chân thành đến mức thiếu đánh.

An Tử Yến lại luôn chẳng biết cảm kích, phụ nổi khổ tâm của Mạch Đình, có điều cũng là do Mạch Đình nghĩ nhiều, mẹ Mạch Đình đã chấp nhận bọn họ, thì không quá câu nệ, hướng hồ mẹ Mạch Đình từ trước tới nay không bảo thủ đến thế. An Tử Yến xoay người nhặt “áo mưa” đã dùng qua dưới đất: “Mẹ, cái này vứt ở đâu?”

Mạch Đình tức giận đến trợn trắng mắt, muốn nói gì đó nhưng không sao thành tiếng được.

Mẹ Mạch Đình cười tủm tỉm: “Ném vào thùng rác là được, dùng bao cao su làm gì, dù sao nó cũng không mang thai.”

Lời này vừa thốt ra, Mạch Đình liền vò đầu bứt tai: “Hai người nhắc đến chuyện đó làm chi, có để người ta sống không đây.”

Mẹ Mạch Đình lần cuối cùng lưu luyến không rời nhìn thân thể của An Tử Yến: “Mẹ đi làm thêm chút bánh trôi, hai đứa mau xuống ăn.”

Mạch Đình đẩy mẹ ra ngoài, mắt trợn trừng đi đến trước mặt An Tử Yến: “An Tử Yến!!! Cậu nên chú ý một chút đến tác phong của mình, dù sao đi nữa họ cũng là trưởng bối, cậu ăn nói như vậy là không được.”

Sáng sớm mồng Một đã bị cản nhân, xem ra năm nay cũng chẳng vui vẻ gì, An Tử Yến có chút bất đắc dĩ bắt đầu mặc quần áo, lấy quần áo của Mạch Đình ném lên đầu cậu: “Mau mặc quần áo vào.”

Mắt thấy An Tử Yến sắp mặc xong, Mạch Đình cũng vội vàng vàng chui đầu vào áo: “Đợi tớ với.” Dứt lời vừa mặc nốt quần áo vừa hỏi An Tử Yến: “Ồ đây với tớ không sao chứ? Người nhà cậu thì sao?”

“Ngày mai qua đó.”

“Ngày mai đã đi, không ở thêm vài ngày được à?”

Mẹ Mạch Đình giục ra ăn sáng, An Tử Yến đã ra ngoài, Mạch Đình cũng bám sát theo sau, từ lúc nào đã quen đi sau lưng hắn, rất thích cảm giác an toàn này.

Ngồi ở bàn ăn bánh trôi, vì rất nóng nên Mạch Đình thật cẩn thận thổi thổi, khi có thể ăn được, liền đổi bát với An Tử Yến: “Cho cậu ăn bát này.” Trong ánh mắt tràn ngập tình cảm với An Tử Yến.

“Ngốc.”

Mạch Đình mỉm cười, không tức giận. Mỗi lần mình nói lời đường mật, An Tử Yến vô pháp chống đỡ sẽ mắng cậu ngốc, ngốc, Mạch Đình đã biết được bí mật nhỏ nhỏ này.

Mạch Đình miệng nhai bánh trôi, mắt nhìn ra cửa sổ, bên ngoài tuyết đã rơi, Mạch Đình không tiện nói đành chỉ tay ra ngoài, để An Tử Yến thấy, nhưng An Tử Yến không phản ứng, liền cố gắng nuốt bánh trôi: “An Tử Yến, tuyết rơi.”

An Tử Yến liếc mắt một cái nhìn cửa sổ: “Thì sao?”

“Cậu không thấy tuyết rơi rất lãng mạn ư?”

“Không .”

“Rất nhiều phim điện ảnh nước ngoài, một cặp tình nhân trong tay đang cầm cốc cà phê bốc khói, bông tuyết rơi xuống quần áo hai người, sau đó bọn họ ấm áp cười đùa, trò chuyện, cậu không thấy rất lãng mạn à?”

“Không.”

“Cậu sao lại chẳng hiểu tình thú gì cả, tuyết rơi đối với cậu không có ý nghĩa gì à?”

“Chỉ có nghĩa bước chân ra ngoài sẽ bị đông cứng thành đá.”

Mạch Đình bĩu môi, không thèm để tâm đến An Tử Yến nữa, nhưng ăn hết một cái bánh trôi, lại ngẩng đầu liếc An Tử Yến. Thần tình rõ ràng là mất hứng không vui, rõ ràng tối hôm qua nói mấy lời dễ nghe như vậy, giờ lại trở mặt, tuyết đối là nhân cách phân liệt, khi Mạch Đình còn đang oán giận, mẹ Mạch Đình bưng bát bánh trôi ngang qua: “Đình Đình, chốc nữa đi chợ giúp mẹ.” Không đợi Mạch Đình cự tuyệt, mẹ Mạch Đình liền đi mất, đến sôpha ngồi cùng bố Mạch Đình vừa xem tivi vừa ăn bánh trôi.

“Được a, vừa qua năm mới ai cũng khi dễ tôi, được lắm, đến, ngày nào đó lão tử bị các người làm cho tức chết, các người muốn khóc cũng đã muộn.”

An Tử Yến gấp một cái bánh trôi nhét vào miệng Mạch Đình: “Nói nhiều lời vô nghĩa như vậy làm gì.”

Bữa sáng hơn nửa ngày mới ăn xong, Mạch Đình tự vũ trang cho mình, nào mũ, khăn quàng, găng tay. Đứng ở cửa kéo An Tử Yến: “Đi thôi, đi giúp tớ, đây cũng tính là quà mừng năm mới.”

“Quà mừng của cậu hơi nhiều rồi đấy.”

“Vậy cậu giúp tớ đi chợ, đổi lại, tớ ở bên cậu, giao dịch như vậy rất công bằng.”

An Tử Yến suy nghĩ một chút, sau đó gật đầu: “Thành giao.”

Mạch Đình cười thâm, ngu ngốc, bình thường An Tử Yến đi đâu mình cũng đi theo, thoả thuận này với hắn mà nói chính là thùng rỗng kêu to. Tên ngốc kia chắc chắn tưởng mình được hời. Mạch Đình đối với hành vi theo đuôi đó còn rất đắc ý.

Hai người nói một câu với bố mẹ rồi ra ngoài, tuyết rơi không lớn, Mạch Đình mở tay ra, để tuyết rơi vào lòng bàn tay, sau đó nhìn nó tan dần, thấy An Tử Yến đã đi xa, liền đuổi theo, chạy chậm đến bên cạnh An Tử Yến, dùng miệng tháo găng tay trái.

“Cậu làm gì vậy?”

Mạch Đình nắm lấy tay An Tử Yến, rất ấm áp: “Đeo găng tay không cảm nhận được sự ấm áp của cậu.”

“Ít nói mấy lời ngu xuẩn.” An Tử Yến xiết chặt tay Mạch Đình.

Hơi thở thoát ra ngoài đều trở thành khói trắng rồi biến mất, mũi Mạch Đình bị đông lạnh đến hồng hồng, mười ngón tay hai người đan vào nhau thực ấm áp, Mạch Đình lạnh tới mức rụt cổ: “Tớ kể cho cậu nghe một chuyện hài, cậu nhất định sẽ cười.”

An Tử Yến không lên tiếng, coi như cho phép. Mạch Đình kể câu chuyện mà mình cho là buồn cười nhất ra, nhưng An Tử Yến ngay cả lông mi cũng không thèm động, cậu nhảy đến trước mặt An Tử Yến, ngẩng đầu nhìn chăm chăm hẳn: “Cậu không cười.”

“Cười cái gì, sao tớ phải cười, tớ cũng không phải thành điên.”

“Nhưng bình thường cậu cũng rất ít cười.”

“Không cần thiết phải cười.”

Mạch Đình kiễng chân, dùng bàn tay nhỏ bé ôm mặt An Tử Yến, kéo kéo khóe miệng của hẳn: “Nói cho cậu một bí mật, khi cậu cười trông rất đẹp. Lần đầu tiên nhìn thấy cậu cười, tớ chỉ biết, thế là xong, đã bị cậu nắm trong tay.”

An Tử Yến đẩy tay Mạch Đình ra, kéo mũ Mạch Đình xuống, cặp mắt Mạch Đình bị mũ che khuất. khóe miệng An Tử Yến không nhin được khe khẽ, Mạch Đình bị chắn mất tầm nhìn chỉ vào An Tử Yến: “Cậu đang cười có phải không?”

“Không có.”

“Nói dối, tớ biết cậu đang cười.”

“Ừ?”

“Bởi vì lúc cậu cười, tim sẽ đập nhanh.”

“Vậy có biết tớ chuẩn bị làm gì không?”

“Cậu chuẩn bị hôn tớ.” Dưới mưa tuyết có một người chờ đợi nụ hôn, An Tử Yến dùng bàn tay lạnh như băng của mình áp lên cái cổ ấm áp của Mạch Đình, Mạch Đình rét run người, kêu lên, kéo mũ tổ cáo: “An Tử Yến —!!! Cậu lại chinh tớ.”

Lúc ăn cơm chiều, khi cả nhà đang đàm luận thời tiết và mong muốn trong năm mới, An Tử Yến đột nhiên nói: “Mẹ, ngày mai Mạch Đình phải cùng con về nhà, mẹ cho phép chứ.”

“Đi đi, vốn cũng nên qua nhà bên đó hỏi thăm.” Mẹ Mạch Đình vui vẻ đồng ý.

Mạch Đình cứng ngắc đứng bật dậy phi như bay về phòng, một lát sau vác một cái túi nhỏ đi ra: “Bố mẹ, con vào thăm sơn cùng cốc tham quan một thời gian, đừng đi tìm con, tạm biệt.” Dứt lời kiên quyết chuẩn bị mở cửa ra.

An Tử Yến lạnh lùng lên tiếng: “Ngoan ngoan quay trở lại cho tớ.”

“Tớ không đi đâu.”

“Cậu đừng quên thỏa thuận của chúng ta hôm nay.”

Được An Tử Yến nhắc nhở, Mạch Đình mới bừng tỉnh ngộ, phát điên náo loạn: “Cậu giúp tớ đi chợ một lần, tớ phải đến động quỹ nhà cậu, tớ bị thiệt!!”

“Không do cậu quyết định.”

Mạch Đình nghìn lần không muốn, vạn lần không muốn, An Tử Yến là ai? Là ma quỷ, hiện tại phải đến hang ổ của ma quỷ, đương nhiên ông nội không tính, đối xử với mình vẫn rất tốt, nhưng còn bà chị đại gian đại ác, còn mẩu dạ xoa không vừa mắt mình, còn có chồng của mẩu dạ xoa, mới nghĩ đến thôi, Mạch Đình không chỉ đau đầu, mà còn đau tim hư thận!

Chỉ có mỗi tấm thân này, sao đủ no bụng bốn con quỷ chứ?!

101. Chương 101: Người Nhà Họ An

Buổi tối khi đi ngủ Mạch Đình liên tục gặp ác mộng, mơ thấy bản thân máu chảy đầm đìa, mơ thấy bản thân da tróc thịt bong, mơ thấy bản thân bị kéo vào cửa lớn nhà họ An. Đây là lần đầu tiên cậu gặp bố mẹ An Tử Yến, trong lòng cậu biết rõ Ngô Hình không hề ưa gì mình, cậu lo lắng chuyến đi này sẽ khiến cả gia đình họ không thoải mái, đến giờ mà Mạch Đình còn tâm trí suy nghĩ cho người khác. Mạch Đình giật mình bừng tỉnh từ trong mộng, đổ một thân mồ hôi lạnh. Chân trần dẫm trên sàn nhà đến trước gương, trông thấy khuôn mặt của mình, nhìn nhìn An Tử Yến, cũng chẳng có gì khó hiểu, nếu mình đẹp trai hơn chút, gia cảnh tốt hơn chút, thông minh hơn một chút, xứng đôi với An Tử Yến hơn chút, có lẽ Ngô Hình sẽ không ghét bỏ mình như thế.

“Mau trở lại giường.” Khi Mạch Đình thức dậy từ trong ác mộng, An Tử Yến đã tỉnh, nhưng vẫn không lên tiếng, cho đến lúc thấy Mạch Đình mặc quần áo mỏng manh đứng trước gương hơn nửa ngày, cuối cùng không nhịn được mà quát lớn.

Mạch Đình cau mày, quay đầu xuyên qua ánh trăng ảm đạm nhìn An Tử Yến: “An Tử Yến, cậu nói xem nếu người nhà cậu không thích tớ thì làm sao bây giờ?”

“Lão tử bảo cậu lên giường.”

Đứng lâu bên ngoài cũng thấy hơi lạnh, Mạch Đình run run đi đến, nhưng không muốn lên giường: “Cậu bảo vừa qua năm mới đã đến nhà cậu, chẳng phải tự đi tìm chết sao?”

An Tử Yến kéo Mạch Đình vào ổ chăn ấm áp: “Cậu nghĩ nhiều như vậy làm gì, bà ấy không thích cậu, thì tớ vĩnh viễn không mang cậu về nhà?”

“Vạn nhất bà ấy không để tớ bước qua cửa, thì xấu hổ lắm.” Thân thể đông cứng của Mạch Đình vừa vào Mạch Đình liền thả lỏng, thật cẩn thận dán lên người An Tử Yến.

“Tớ là ai?”

“An Tử Yến.”

“An Tử Yến là ai?”

“Là người đàn ông của Mạch Đình!”

“Vậy là được rồi, ngay cả quan tài tớ còn có thể mang cậu theo, nói gì đến cửa nhà.”

“Này này, sao nghe cậu so sánh thấy mất tự nhiên vậy nhỉ.”

“Đó không phải so sánh.”

Mạch Đình bĩu môi, lập tức lại vui vẻ chui vào lòng An Tử Yến: “Tớ chỉ biết cậu là ông chồng rất tài ba, sau này gặp khó khăn đều phải dựa vào cậu, tớ sẽ ở phía sau cắn hạt dưa, cậu giúp tớ san bằng bụi gai thành đường.”

An Tử Yến đẩy Mạch Đình chủ động ôm ấp yêu thương ra: “Có công phu như vậy, chi bằng trực tiếp san chết cậu còn nhanh hơn, mau ngủ đi.” An Tử Yến phủ tay lên đôi mắt đang mở to của Mạch Đình, việc này khiến Mạch Đình nhớ tới cảnh trong tivi người chết không nhắm mắt cuối cùng được kẻ khác vuốt mắt cho, điềm xấu, có điều An Tử Yến đã ra tới hậu thư, cậu chỉ đành gắt gao nhắm mắt lại, trước khi ngủ thì nghĩ thông suốt một chuyện, An Tử Yến từ trước tới nay sẽ không vì mình mà san phẳng bụi gai trên đường, An Tử Yến chính là bụi gai ấy.

Sáng sớm hôm sau, Mạch Đình vừa thu dọn quần áo, vừa nghĩ mình nên làm gì bây giờ. Bố Mạch Đình đi đến, ngồi ở trên giường nhìn Mạch Đình: “Sao hử, lúc ấy khóc lóc như mưa, nếu bố và mẹ không đồng ý cho mày ở bên An Tử Yến, chỉ sợ mày sẽ uống thuốc độc tự sát. Giờ phải đến nhà bọn họ, lại thấy sợ?”

Mạch Đình nén giận nhìn bố, nghi vấn này của bố, khiến Mạch Đình có phần xấu hổ, ngấm lại khi đó bản thân vừa khóc vừa nháo, liền nổi da gà, còn nói bao nhiêu câu buồn nôn với An Tử Yến.

“Con tình nguyện uống thuốc độc tự sát, bố mẹ là bố mẹ, bọn họ là bọn họ. Bố và mẹ nhiều nhất cũng chỉ là mạnh miệng, con từ trước tới nay không để vào mắt, nhưng còn bọn họ, bọn họ là dị biệt, xác ngoài cứng rắn, răng nanh đáng sợ, nói không chừng lúc há miệng bên trong còn có đầu người.”

Mẹ Mạch Đình cầm theo ít đồ ăn vặt nhét vào balô của Mạch Đình, dặn dò cậu: “Đến nhà người khác phải chú ý lịch sự, đừng lớn tiếng ồn ào, lễ phép với người lớn.”

Mạch Đình cắt ngang lời mẹ: “Biết rồi, biết rồi, mẹ nghĩ con vẫn là đứa trẻ ba tuổi chắc?”

“Còn nữa con đừng đem chuyện mẹ cậu ấy làm để ở trong lòng, quan hệ giữa mẹ chồng con dâu vẫn là vấn đề mang tính lịch sử, điều quan trọng nhất là phải chăm sóc An Tử Yên thật tốt, nó hài lòng với con, mẹ nó còn gì để bắt bẻ, đừng ngay mặt xung đột, chúng ta ngấm ngấm giờ thủ đoạn.” Mẹ Mạch Đình vẽ mặt âm hiểm, đối với vấn đề mẹ chồng con dâu, xem ra đã có kinh nghiệm.

“Dựa vào đâu mà con phải chăm sóc hẳn, chúng con ngang hàng mà.”

Mẹ Mạch Đình cầm gương đặt trước mặt Mạch Đình: “Câu hỏi này, gương có thể trả lời giúp con.”

Mạch Đình khó thở đẩy gương ra: “Mẹ đừng đánh giá con theo kiểu trông mặt mà bắt hình dong ấy, con tâm thường như vậy, là lỗi của ai a.”

An Tử Yên đứng chờ ngoài cửa đã mất kiên nhẫn, thật đúng là dài dòng: “Mạch Đình!”

“Đến đây, giục cái gì mà giục, vội đi tìm chết à.”

“Vội tiễn cậu đi chết.” An Tử Yên kéo Mạch Đình ngồi lên xe.

Mẹ Mạch Đình bắt kịp, gọi Mạch Đình lại: “Còn một việc nữa.”

“Cái gì?”

“Đừng nhìn lên chị người ta tằm.”

“.....”

Xe chuyển bánh, không biết qua bao lâu, xe cuối cùng cũng đỗ lại trước một tòa nhà cực kỳ xa hoa, nếu là bình thường, quảng đường xa như vậy Mạch Đình đã sớm ngủ thiếp đi mất, nhưng hôm nay thậm chí không nhắm mắt nổi, sợ hãi nhìn loạn xung quanh, hy vọng đừng đến nơi quá nhanh.

Đêm hôm qua tuyết rơi liên tục, cho nên hôm mặt đất phủ một lớp tuyết mỏng trắng xóa, Mạch Đình đã không hơi đâu chú ý đến những thứ khác, đứng trước cửa nhà họ An, tay nắm chặt quai hành lý, mặt cương cứng, không tự chủ muốn dựa vào An Tử Yên ở bên cạnh, An Tử Yên nhân chuông cửa, cửa rất nhanh được mở ra, là An Tổ, còn đang mặc áo ngủ, nhìn Mạch Đình đang trốn phía sau An Tử Yên: “Còn biết về nhà a.” An Tổ để An Tử Yên và Mạch Đình vào nhà.

Mạch Đình trưng một bộ mặt tươi cười lấy lòng nhìn An Tổ: “Chị, năm, năm mới vui vẻ.”

An Tổ không thềm nhận tình cảm của Mạch Đình, ngoảnh mặt đi: “Ai là chị của cậu, tôi sao có thể vui vẻ được.”

“Hình như chị béo lên thì phải? Cũng đúng, dáng người thành ra như vậy, muốn vui vẻ rất khó.” An Tử Yên nhìn lướt qua An Tổ, kéo Mạch Đình sang phòng khách.

An Tổ ở đằng sau tức giận đến dậm chân: “An Tử Yên, chị đâu có béo.”

An Tấn và Ngô Hình đang ngồi trong phòng khách, ăn mặc chỉnh tề, tao nhã, một người đang đọc báo, người còn lại xem tivi, thỉnh thoảng nói đôi câu, Mạch Đình căng thẳng, có cảm giác đầu văng mắt hoa, liên tục lùi về sau: “Tớ có thể sang năm mới đến được không.”

An Tử Yên tặng cho cậu một cái liếc mắt xem thường, An Tấn và Ngô Hình nghe thấy tiếng nói nên ngẩng đầu lên, thoáng sửng sốt, trông thấy Mạch Đình bên cạnh An Tử Yên, kỳ thật đã xem ảnh cậu từ lâu, có điều Ngô Hình thực không ngờ thằng con mình dám dẫn nó về nhà, sắc mặt liền thay đổi, Mạch Đình không ngốc, thấy khuôn mặt Ngô Hình từ hồng hào trở nên tái nhợt sau đó như tro tàn, lòng bàn tay Mạch Đình

đổ mồ hôi, chấp tay ra sau lau vào quần. Vẫn là An Tấn hào phóng tiếp đón Mạch Đình: “Tử Yến, con cũng thật là, có khách cũng không thông báo trước một tiếng, là Mạch Đình đúng chứ, ngồi đi.”

Mạch Đình nào dám ngồi, thậm chí không dám đánh giá cả bố ruột của An Tử Yến, lập tức khom mình cúi chào, đúng chuẩn 90 độ: “Chú, cô ạ, hai người rất tốt.”

Lại bắt đầu nói năng lộn xộn, An Tấn đã nghe ông nội kể về Mạch Đình, thằng nhóc này rất được lòng ông cụ. Ngô Hình vẫn tiếp tục đọc báo: “Tôi còn chưa chết đâu, sao có thể nhận cái lễ lớn như vậy của cậu.”

An Tấn liếc Ngô Hình một cái, sau đó bảo người hầu mang một tách trà nóng đến: “Bên ngoài rất lạnh, cứ ngồi xuống đi đã.”

Mạch Đình nhìn An Tử Yến, An Tử Yến gật gật đầu, bấy giờ Mạch Đình mới đi đến, bắt an ngồi trên sôpha, hai tay đặt trên đầu gối, thân thể thẳng băng, không dám cử động. Quả nhiên vác mặt đến đây là một sai lầm, cậu bị Ngô Hình quan sát từ đầu đến chân, tóc gáy dựng đứng. Cuối cùng Ngô Hình nén giận nhìn sang An Tử Yến: “Tử Yến, giao thừa chạy đi đâu thế hả, hại mẹ lo lắng gần chết.”

“Con ở bên cậu ấy.” An Tử Yến uống một ngụm trà, làm như không có việc gì đáp.

“Bên nó làm gì? Nó tàn tật hay không thể tự gánh vác cuộc sống?” Ngô Hình lớn tiếng, tựa như sợ Mạch Đình không nghe thấy, Mạch Đình túm chặt lấy quần, cúi xuống nhìn đầu gối.

An Tấn khẽ kéo Ngô Hình ý bảo bà đừng nói nữa, nhưng Ngô Hình đâu chịu nghe.

An Tử Yến nhún nhún vai: “Con nguyện ý.”

“Con đang nói cái gì vậy hả, mới đầu năm mà định làm mẹ tức chết phải không.” Ngô Hình không thể tin được nhìn chằm chằm đứa con của mình.

Mạch Đình nghiêng đầu nháy mắt với An Tử Yến, hiện tại không phải lúc nói như vậy, khác quái gì lửa cháy đổ thêm dầu.

Đầu Mạch Đình muốn nổ tung, cậu rõ ràng cảm thấy Ngô Hình đang hung hăng nhìn cậu chòng chọc, giống như muốn nuốt chửng cậu vậy. Cậu không cách nào bỏ nhào vào lòng Ngô Hình khóc lóc cầu xin như trong phim truyền hình: “Cô à, cháu thực sự yêu cậu ấy, cô thành toàn cho chúng cháu đi.” Nếu cậu thực sự làm như vậy, phỏng chừng Ngô Hình sẽ dùng giấy cao gót đá vào bụng Mạch Đình, cậu không thể nghĩ về người nhà họ An như những kẻ bình thường được.

Người họ An sẽ không bị thiện lương cảm hóa, không bị lãng mạn khiến cho cảm động, lại càng không dễ chinh phục bởi nụ cười.

102. Chương 102: Cảm Giác Đây, Rất Khó Chịu

Khi Mạch Đình cảm thấy bầu không khí sắp gượng gạo đến bùng nổ, ông nội An từ trên lầu đi xuống: “Tiểu Đình đến đây à.”

Mạch Đình ngẩng đầu, khuôn mặt tươi cười bước đến đỡ ông: “Ông nội, năm mới vui vẻ.”

“Được, được, cháu cũng vậy, đến từ lúc nào? Sao không báo với ông một tiếng.”

“Vừa mới tới.”

An Tử Yến đứng dậy nhường chỗ cho ông, ông nội cũng nghe thấy cuộc nói chuyện vừa rồi, cười cười, nói với Ngô Hình: “Mới đầu năm, có chuyện gì từ từ nói, hai đứa nó giờ đã như vậy, con cũng đừng ầm ỨC nữa, hà tất phải thế, đã đến nước này, con còn không chịu chấp nhận sao.”

Ngô Hình hừ một tiếng, không buồn đáp lời. Ông nội An đến thực sự khiến Mạch Đình thở phào nhẹ nhõm, An Tổ ở trên lầu thay xong quần áo mới đi xuống, đối với chuyện ban nãy An Tử Yến bảo mình béo còn canh cánh trong lòng. Ngồi bên cạnh An Tấn, xem đồng hồ, đã quá trưa rồi, sờ sờ bụng: “Đói quá.”

Hai mắt Mạch Đình phát sáng, thời điểm để mình thể hiện tới rồi, cậu đứng dậy: “Chi, chi bằng hôm nay để con nấu cơm đi.”

An Tử Yến hếch cằm: “Nhà bếp ở đó.”

Mạch Đình phi như bay theo hướng đó, kỳ thật chính là chạy trốn, cậu thoải mái hơn rất nhiều. Vào nhà bếp rồi cậu liền choáng váng, thực rộng, hơn nữa đồ ăn thức uống cái gì cần có đều có, rất nhiều thứ Mạch Đình chưa từng thấy bao giờ, cậu xắn tay áo, mở vòi nước, bắt đầu rửa thức ăn, An Tổ tựa ở cửa nhà bếp: “Gan cậu cũng to thật đấy, dám chạy đến nơi này.”

Mạch Đình bị giọng nói đột ngột làm cho giật mình, sau khi phát hiện là An Tổ liền nhẹ nhàng thở hắt ra, so với sự đáng sợ của Ngô Hình, An Tổ hiện tại không được coi là gì.

“Chị nghĩ tôi muốn đến đây chắc, là An Tử Yến ép tôi, chị vào đây làm gì.”

“Để xem cậu có bỏ thuốc độc không.”

“Tôi nào dám, từ trước đến nay không thể trêu vào nhà họ An các người. Haizz, ở nhà phải làm trâu làm ngựa cho An Tử Yến, bây giờ còn phải hầu hạ các người, số tôi thiệt khổ.”

“Em trai tôi đối với cậu như vậy, cậu nên thấy thỏa mãn.” Khẩu khí của An Tổ rõ ràng hơi ghen tuông.

“Cậu ấy đối xử với tôi như thế nào? Một khi có cơ hội liền chỉnh tôi.”

“Theo tôi được biết, nó chịu xem phim viễn tưởng với cậu, cho cậu sờ vào đàn dương cầm của nó, tặng hoa cho cậu, An Tử Yến, em trai tôi, thế nhưng lại cho phép cậu làm như vậy, không biết kiếp trước cậu giẫm phải c*т chó bao lần. Đương nhiên, ngoại trừ việc bảo nó cùng cậu đến vườn bách thú, đời này nó ghét nhất là vườn bách thú, trước đây đi vườn bách thú bị khỉ cào.”

Lời An Tổ nói khiến Mạch Đình bay bổng, không khỏi có chút thẹn thùng: “Chị thật sự nghĩ như vậy?”

“Xem cái bộ dạng phóng túng của cậu kìa, có điều đừng trách tôi không nhắc cậu trước, mẹ tôi không dễ dàng bỏ cuộc đâu, cậu cho rằng nấu một bữa cơm cho bà, bà sẽ mở cửa lòng với cậu? Trên người cậu không có điều kiện phù hợp làm con dâu bà.”

“Chị đang hạ thấp tôi phải không?”

“Không phải là tôi hạ thấp cậu, cậu vốn đã thế rồi, cậu có cái gì hả? Gương mặt thiên sứ hay dáng người hấp dẫn? Thân thể hiển hách? Tất cả đều không, ngay cả chỗ sinh con cũng không có.”

“Tôi có một trái tim thiện lương.”

“Dùng được cái rắm, đây là hiện thực xã hội, cậu không thể lấy một ưu điểm nào chứng minh cho mẹ tôi hiểu, cậu có tư cách xứng với An Tử Yến, bà nhất định không cam lòng đem đứa con tự thân mình nuôi lớn tặng cho cậu.”

Mạch Đình trầm mặc, An Tổ vỗ vỗ bả vai Mạch Đình: “Đương nhiên, dù sao em trai tôi đã chấp nhận cậu, cậu cũng có thể không cần nghĩ đến cảm thụ của mẹ nó.” Dứt lời đi ra khỏi nhà bếp.

Mạch Đình thái đồ ăn, hỗn loạn tự hỏi, ưu điểm gì? Cái gì mới tính là ưu điểm thực sự, bản thân có thể chứng minh mình xứng với An Tử Yến hay không? Bởi vì suy nghĩ nhập thần, cho nên không phát hiện An Tử Yến đã đứng đằng sau.

“Này.”

Tay Mạch Đình run lên, liền cắt phải ngón tay mình, miệng vết thương không sâu, máu chảy ra. An Tử Yến chau mày: “Cậu cẩn thận một chút có được không?”

“Tớ đang suy nghĩ vài chuyện.”

“Nghĩ cái rắm, để tớ tìm trong nhà xem có băng dán cá nhân không.”

An Tử Yến xoay người đang định đi ra ngoài, Mạch Đình liền giữ chặt lấy An Tử Yến: “Tớ đột nhiên rất muốn đến vườn bách thú, ngày mai cậu mang tớ đi được không?”

Đối với yêu cầu khó hiểu này của Mạch Đình, An Tử Yến thoáng do dự, cuối cùng mất kiên nhẫn nói: “Biết rồi, ngày mai đi.”

Mạch Đình nhào đến ôm lấy cổ An Tử Yến, cho dù là chuyện An Tử Yến ghét nhất, chỉ cần mình yêu cầu, thì ra hẳn đều sẽ đáp ứng, cậu giống như thằng ngốc cười ngây ngô: “Lừa cậu thôi, tớ hồi bữa ấy mà, tớ không thích vườn bách thú.”

“Cậu là thằng điên à, buông ra, đừng động vào quần áo của tớ, toàn mùi thức ăn.”

Mạch Đình buông An Tử Yến ra, theo An Tử Yến ra ngoài, nắm chặt ngón tay bị thương của mình, cả nhà trông thấy An Tử Yến thô lỗ tìm đồ, sau đó lại thô lỗ dán băng cá nhân cho Mạch Đình.

“Cậu đừng bóp chặt như vậy.”

“Thế mới không đau.”

“Cậu còn bóp, thả tay ra.” Dứt lời An Tử Yến bắt lấy An Tử Yến Mạch Đình, dùng sức dán băng cá nhân lên miệng vết thương của Mạch Đình, vốn không đau, bị An Tử Yến làm như vậy ngược lại càng đau, cau mày: “Cậu nhẹ tay chút.”

“Nhẹ hay nặng đều đau.”

“Nhưng nặng sẽ đau hơn.”

“Được rồi, cậu có thể tiếp tục đi nấu cơm.”

Đồ vô nhân đạo, lão tử vừa mới cắt trúng tay đấy, dãi ngộ kiểu gì vậy? Mạch Đình giật giật khoe miệng không biết nói sao, trở lại nhà bếp. An Tấn và Ngô Hinh nhìn thấy cảnh vừa rồi, ngay cả người ngốc cũng có thể nhận ra An Tử Yến lo lắng cho Mạch Đình, trước đây Bạch Tiểu Tư ngã cầu thang, nó còn chẳng buồn nhếch mi. So ra thì, Bạch Tiểu Tư thực thảm.

Mạch Đình trở lại nhà bếp, tiếp tục suy nghĩ, đột nhiên nhớ ra cái gì, tinh thần tỉnh táo. Nấu cơm xong, nhân lúc những người khác đang ăn cơm, Mạch Đình kéo An Tử Yến qua một bên: “Đưa chìa khóa xe cho tớ, tớ về nhà lấy đồ.”

“Cái gì vậy?”

“Rất quan trọng, lấy đến rồi sẽ biết.”

“Không được.”

“Tớ lấy mạng mình ra thế, tớ tuyệt đối có thể trở về.”

“Không được.”

“Thật sự rất quan trọng, cậu tin tớ lúc này thôi.”

An Tử Yến nhìn chằm chằm Mạch Đình, Mạch Đình khẩn cầu, giằng co hơn nửa ngày, cuối cùng hẳn cũng lấy chìa khóa xe ra: “Đi sớm về sớm.”

“Tuân lệnh, còn nữa giúp tớ giải thích với cả nhà một chút, tớ sẽ về trước bữa tối.” Dứt lời liền vội vàng vòng ra cửa sau, tránh việc đi cửa trước bị hỏi đông hỏi tây.

Sau khi Ngô Hinh biết được, chán ghét nói: “Chả ra sao cả, muốn đến thì đến, muốn đi thì đi, coi nơi này là gì hả?”

An Tử Yến liếc nhìn Ngô Hinh, không nói gì. Hắn chẳng muốn nói gì nữa, không chấp nhận thì thôi. Ở phương diện này Mạch Đình không thể phóng khoáng như An Tử Yến được, cậu luôn hy vọng mọi việc đều suôn sẻ tốt đẹp.

Mạch Đình lái xe thật lâu mới về đến nhà, chẳng hơi đâu để ý đến sự kinh ngạc của bố mẹ, lục lọi tìm đồ, lấy ra một túi to, chảy cả mồ hôi, sau đó nói một tiếng với bố mẹ, bỏ đồ vào trong xe rồi rời đi, về mặt hưng phấn, vừa lái xe vừa nghiêng đầu nhìn túi đồ, đây là ưu điểm thực chất, có thể chứng minh cho Ngô Hinh thấy, mình hoàn toàn xứng với An Tử Yến.

Sắc trời đã tối dần, ở trên xe cơ hồ ngáy người cả ngày Mạch Đình có chút mệt mỏi, nhưng vẫn như sờ bảo bối mà vuốt ve túi đồ. Đây chính là bảo bối từ nhỏ đến lớn của cậu, luôn cất giữ cẩn thận, chưa từng lấy

ra, nếu không phải được An Tổ nhắc nhở mà đột nhiên nhớ đến, cậu sẽ không bất lịch sự đến mức bỏ qua người nhà An Tử Yến cố ý chạy về lấy.

Mạch Đình bật điều hòa trong xe, mỗi một giọt giọt mắt, bởi vì tuyết rơi nên mặt đường hơi trơn, cậu vực dậy tinh thần, dùng tay phải vỗ vỗ mặt mình. Ban đêm rét buốt, giọng phát thanh viên trong radio nhu hòa mà ngọt ngào, lẳng lặng mà nói: Bước sang một năm mới, bạn có lẽ còn chưa tìm được người ấy, hàng ngày một mình tự do nghe nhạc, du lịch, đọc sách lại bất chợt thấy cô đơn, tìm không được ai đó cùng chia sẻ và lắng nghe với mình, chỉ có thể xuyên qua lớp thủy tinh nhìn những người khác ôm nhau, còn bản thân lại lạnh lẽo ngồi đây, ngay cả nhật ký cũng không biết nên viết tên ai và viết chuyện gì, đương nhiên tôi nói vậy không có nghĩa là, rời bỏ tình yêu, chúng ta sẽ không sống được. Nhưng chỉ khi có được tình yêu, chúng ta mới sống càng thêm hạnh phúc, cô độc không đáng sợ, cái đáng sợ là thói quen cô độc khiến chúng ta bỏ quên quyền lợi được yêu. Có lẽ bạn đã tìm thấy người ấy rồi, vậy đừng lo lắng chuyện sau này, sau này có lẽ người ấy sẽ phản bội bạn, sau này có lẽ người ấy sẽ làm bạn bị tổn thương, nhưng dù sao đó cũng là tương lai, phải biết trân trọng thời gian hai người ở bên nhau của hiện tại, không chừng sau này người ấy càng thêm yêu bạn, sau này có lẽ người ấy sẽ lấy bạn. Con đường phía trước không một ai biết được, không ai có thể cam đoan sẽ vĩnh viễn ở bên nhau, hưởng thụ tình yêu, mới là điều quan trọng nhất. Xin hãy lắng nghe ca khúc tôi dành tặng cho mọi người.”

Mạch Đình điều chỉnh âm lượng, lắng nghe bài hát nhẹ nhàng sâu lắng.

An Tử Yến, cho dù tận thế, lão tử cũng muốn ở bên cậu.

Không ai có thể cam đoan sẽ vĩnh viễn ở bên nhau, ngoại trừ cậu, cậu phải cam đoan.

Khi rẽ, một chiếc xe đột ngột lao thẳng tới, đèn xe sáng choang khiến Mạch Đình bị chói mắt, Mạch Đình bẻ tay lái nhưng lại nhận ra do mặt đường trơn ướt nên khó khống chế lốp xe, cậu nhắm hai mắt lại, nghênh đón sự va chạm mãnh liệt, không đợi Mạch Đình kịp phản ứng, túi khí an toàn bật ra, đầu Mạch Đình bắt đầu chảy máu, ý thức dần mơ hồ, không khí buốt lạnh xuyên qua cửa kính vỡ vụn tràn vào trong xe, tiếng nhạc nhẹ nhàng vẫn phát ra như cũ, quanh quẩn trong màn đêm.

An Tử Yến ngồi trên sôpha đợi Mạch Đình, đúng lúc ấy tiếng chuông điện thoại vang lên, lập tức sắc mặt càng ngày càng khó coi, đứng bật dậy, mượn chìa khóa xe của An Tấn, lao ra cửa, lái xe đến bệnh viện, thì ra đây là cảm giác sợ hãi khi mất đi, lần này An Tử Yến cảm thụ được rõ ràng, hấn hối hận, hối hận không cùng Mạch Đình về nhà; hối hận không dành thời gian ở bên cậu nhiều hơn, hối hận còn chưa thực hiện lời hứa hẹn, hấn hối hận rất nhiều rất nhiều chuyện, hấn tuyệt đối không thể chấp nhận việc mất đi Mạch Đình, tuyệt đối không thể! Cái cảm giác ấy, rất khó chịu, đè nén An Tử Yến tới mức không thể bình tĩnh và đủ lý trí để tự hỏi.

Khi An Tử Yến đến được bệnh viện đã hơi chật vật, được thông báo Mạch Đình đầu bị đụng nên chấn động não rất nhỏ, ngoài ra không có gì đáng lo, An Tử Yến thở phào nhẹ nhõm, chậm rãi đến phòng bệnh của Mạch Đình, cậu hai mắt nhắm nghiền nằm trên giường, đầu quấn băng gạc, Mạch Đình bị tiếng mở cửa đánh thức, đầu hơi đau, mở mắt ra liền trông thấy An Tử Yến: “An Tử Yến, sao sắc mặt cậu kém như vậy.”

“Không có gì.”

Mạch Đình gắng gượng ngồi dậy: “Có phải người nhà cậu thấy tớ đột nhiên bỏ đi rất bất lịch sự, không cho chúng ta ở bên nhau nữa?” Mạch Đình sợ hãi nói.

An Tử Yến ôm cổ Mạch Đình, siết chặt cậu vào ngực mình: “Cậu thật là, không để người khác yên tâm được.”

“Chẳng phải tớ bảo cậu giải thích giúp tớ sao?” Hai người ông nói gà bà nói vịt.

“Cậu rốt cuộc đang nói cái gì vậy hả.”

“Thế cậu đang nói cái gì.”

“Cậu vĩnh viễn không được lái xe nữa, nhớ kỹ, vĩnh viễn.”

“Vì sao a?”

“Bởi vì lão tử không cho cậu lái.”

103. Chương 103: Hạnh Phúc Không Tưởng

Sau khi Mạch Đình được An Tử Yến đón về, cậu vẫn nhớ thương túi đồ trên xe, nhưng xe bị mang đi sửa rồi, mà An Tử Yến lại không cho phép cậu ra ngoài, cậu cũng đành lo lắng suông. Tuy ông nội và những người khác rất quan tâm đến mình, nhưng chuyện lần này càng khiến Ngô Hinh chán ghét cậu.

“Tiểu Đình lần sau lái xe nhớ cẩn thận một chút, may mà không xảy ra chuyện gì, nếu cháu có làm sao, ông biết ăn nói thế nào với bố mẹ cháu.” Ngờ khỉ trách cứ của ông nội An không giấu được sự quan tâm.

“Là cháu bất cẩn, khiến mọi người lo lắng.” Mạch Đình cũng thực áy náy.

Ngô Hinh hừ lạnh: “Tôi không lo cho cậu, nếu cậu cứ như vậy, sau này con trai tôi bị cậu làm hại thì sao, cậu bồi thường được không?”

“Cháu, cháu sau này sẽ cẩn thận.”

“Nói dễ hơn làm, đúng là, mới đầu năm, tự nhiên chạy đến trước mắt tôi, không giây nào để tôi được thanh tĩnh, cậu đến đây để làm gì.”

“Ngô Hinh!” Ông nội An và An Tấn đều quát lớn, nếu ở bên ngoài, Ngô Hinh chưa bao giờ thất thố như vậy, vẫn luôn là người tao nhã ôn nhu, nhưng gặp phải Mạch Đình, hình tượng gì cũng mất hết.

Mạch Đình vẫn cúi đầu, tuy tự nhủ không cần để ý, nhưng cho dù đã quen chịu thương tổn, vẫn sẽ thấy đau. Lời nói của Ngô Hinh giống như xát muối vào vết thương của cậu.

“Đủ rồi, mẹ, con không muốn cãi nhau với mẹ, mẹ nói ít thôi.” An Tử Yến nhận lấy băng gạc và thuốc mỡ từ tay An Tổ, không nhìn Ngô Hinh, chỉ chăm chú xem xét miệng vết thương trên đầu Mạch Đình, từ tốn thay băng cho cậu, để tránh vết thương bị nhiễm trùng.

“Mẹ không được mắng nó nữa à?”

“Đừng quá đáng.”

“Mẹ quá đáng, con nói cho rõ ràng, mẹ quá đáng chỗ nào? Sao mẹ lại quá đáng?”

Mạch Đình giật nhẹ ống tay áo của An Tử Yến: “Cậu đừng nói nữa, vốn chuyện này là tớ sai.”

An Tử Yến cài xong băng gạc, âm điệu lạnh lùng, tựa hồ mất hết tình cảm: “Tớ mang cậu về nhà không phải để cậu chịu uất ức.”

“Tử Yến, lời này của con ý là mẹ đổ oan cho nó? Cảm thấy uất ức phải là mẹ mới đúng, mẹ không thể hiểu được, nó có gì tốt cơ chứ.” Ngô Hinh thủy chung không chịu buông tha.

Ngay cả An Tổ cũng phải lên tiếng: “Mẹ —— sao lại nói như vậy.”

Mạch Đình lắc đầu: “Tớ chưa từng có cảm giác uất ức.”

An Tử Yến vứt đồng băng cũ vào thùng rác, hoàn toàn không đếm xỉa đến Ngô Hinh: “Còn đau không?”

Mạch Đình tiếp tục lắc đầu. An Tử Yến đứng dậy, cho tay vào túi quần: “Tớ đi tắm.” Dứt lời từ từ lên lầu, khi đi được nửa chừng, hần đột nhiên dừng lại: “Này, Mạch Đình.”

“A?!”

“Không nhất thiết phải nhân nhượng bà ấy, tớ cho phép cậu có thể tranh cãi, có thể nổi giận. Đừng sợ, có tớ làm chỗ dựa cho cậu.” Lời này của An Tử Yến không chỉ nói cho Mạch Đình nghe, mà còn là nói với Ngô Hinh, Mạch Đình ngây ngốc không biết trả lời thế nào, tâm tình mâu thuẫn, vừa cảm động, vừa cảm thấy lời này tuyệt đối sẽ khiến Ngô Hinh càng thêm tức giận.

Cậu tuyệt đối sẽ không tranh luận với Ngô Hinh, tuyệt đối không. Có một câu này của An Tử Yến, Mạch Đình đã rất vui rồi. nhưng dù sao Ngô Hinh không phải là người ngoài, bà là mẹ của An Tử Yến, là người sinh ra An Tử Yến, chỉ cần có quan hệ với An Tử Yến, Mạch Đình đều biết ơn.

Quả nhiên An Tử Yến vừa nói xong, Ngô Hinh cực kỳ bất mãn, ông nội An không muốn nghe tiếp nữa, lắc đầu chuẩn bị trở về phòng, Mạch Đình đỡ ông: “Ông nội, muốn về phòng rồi ạ.”

“Ồ đây ồn ào quá, trong phòng an tĩnh hơn.”

“Cháu đi với ông, giúp ông pha trà.”

“Được.”

“Ông nội, ông lại kể cho cháu nghe sự tích anh dũng của ông năm xưa nhé, cháu rất thích.”

Lời này chạm đúng chỗ ngứa của ông nội, người già rất thích kể những chuyện hồi còn trẻ. An Tấn kéo cà-vạt ngồi trên sôpha, An Tổ cũng trở về phòng, An Tấn thấy Ngô Hình tức giận về mặt đỏ bừng: “Bà xem thử đáng về hiện tại của mình đi?”

“Tôi làm sao, tôi không chịu được nó.”

“Cái gì mà không chịu được? Bà chỉ cần nguyên ý tiếp nhận, đâu có khó khăn, khiến cả nhà mất vui bà mới vừa lòng? Bà là mẹ nó, còn phải để đám hậu bối nhường nhịn?”

“Nó cũng là con ruột ông, tôi thật sự không hiểu được, sao ông có thể trơ mắt nhìn nó cùng một thằng con trai khác ở bên nhau, con chúng ta xuất sắc như vậy, kiểu gì cũng tìm được một cô gái tốt, nhưng lại chọn đàn ông, nghĩ đến thôi tôi lại tức không chịu được.”

“Tôi cảm thấy Mạch Đình rất tốt, bà cũng thấy rồi đấy, Tử Yến đối xử với Mạch Đình thế nào, nếu đây là điều nó muốn, nó đã thích, cho nó là được, có gì đâu. Cho dù bà vẫn xúc phạm, vẫn chửi bới, bọn nó cũng không chia tay nhau, bà chưa hiểu à? Chuyện này đã định, bà đây là khiến người khác khó chịu, bắt tội bản thân.”

“”Các người mới không thể thuyết phục, tôi vẫn chưa hiểu tại sao bố và ông có thể chấp nhận dễ dàng như vậy.”

“Đó là vì chúng tôi thương nó.”

“Các người đang hại nó.”

An Tấn liên tục lắc đầu, đứng dậy: “Vậy cái gọi là tình thương của bà thì sao? Haizz, bọn nó vẫn còn trẻ, sao bà có thể nhẫn tâm như vậy, mà không chỉ nhẫn tâm một hai lần, bà là mẹ ruột nó, bà không thấy khi bà xem thường Mạch Đình, trong mắt Tử Yến đều là đau buồn à?”

Dứt lời, An Tấn cũng thở dài bỏ đi, phòng khách rộng lớn chỉ còn lại một mình Ngô Hình, trống rỗng. Ngô Hình ngồi ở đấy, nhìn bóng đêm bên ngoài, hoang mang lo sợ.

An Tử Yến tắm rửa xong, vợ bữa một quyển sách, tựa vào đầu giường lặng lẽ đọc. Một lúc sau, Mạch Đình từ phòng ông nội quay lại, thấy An Tử Yến đang đọc sách, cũng lấy một quyển, nằm sấp trên giường xem. Hai người không ai lên tiếng, trong phòng cực kỳ yên tĩnh, Mạch Đình có thể nghe thấy tiếng hít thở của An Tử Yến, cuối cùng cậu ngẩng đầu phá vỡ sự tĩnh mịch này: “Tớ từ trước tới nay chưa từng thấy uất ức, không hề khổ sở. Có thể khiến tớ khổ sở chỉ có việc cãi nhau với cậu, tách khỏi cậu.”

An Tử Yến vẫn đọc sách như cũ: “Da mặt thật dày.”

“Gì mà da mặt dày, cái này gọi là kiên cường, cương quyết, cậu rốt cuộc có thường thức không hả.”

“Cậu có cái gì đáng giá để mà tán thưởng.”

“Này, đừng có mà coi thường tớ, tớ hơi bị nhiều thứ để tán thưởng đấy, một mái tóc ngắn nhẹ nhàng khoan khoái cộng với nụ cười, một tinh thần sung sức cộng với nội tâm trầm ổn, còn thật sự cẩn thận chăm sóc cậu, thời thời khắc khắc đốc thúc cậu, hơn nữa, hơn nữa,…”

“Hơn nữa cái gì?” An Tử Yến buông sách nhìn chăm chú Mạch Đình.

“Hơn nữa tớ dám cam đoan, không ai yêu cậu bằng tớ.” Mạch Đình vỗ vỗ ngực mình.

Mạch Đình đợi An Tử Yến châm biếm, An Tử Yến lại nói: “Cậu đã biết mình có nhiều ưu điểm như vậy, hoàn toàn xứng với tớ.”

Mạch Đình kinh ngạc, An Tử Yến lại một lần nữa nhìn thấu bản thân, cậu ném sách xuống đất, ưỡn ẹo, muốn nói gì đó, An Tử Yến cắt ngang: “Nếu là mấy lời ghê tởm và buồn nôn, tớ khuyên cậu câm miệng.”

“Tớ cũng có quyền được lên tiếng.”

“Tớ cướp đoạt quyền nói chuyện của cậu.”

“Tớ không phục.”

“Trí lực và vũ lực chọn một trong hai.”

Mạch Đình trong lòng trầm xuống, toi rồi, đều không phải điểm mạnh của mình, vẫn không được, mà võ cũng chẳng xong. Mạch Đình đột nhiên bừng tỉnh: “Tớ chọn ái lực, chồng tốt, honey của tớ, đến thơm một cái.” Buồn nôn công kích. (ái: tình yêu)

“Ái lực đối với tớ mà nói chính là vũ lực.” An Tử Yến cau mày dè Mạch Đình lại, trói tay Mạch Đình, uy hiếp: “Nói thêm câu nữa thử xem.”

Mạch Đình đã hoàn toàn không thể cử động, nhưng kiên quyết không chịu nhận thua, mặt bị dè đến biến dạng, vẫn cố gắng nói: “Honey của tớ, tiểu tâm can, tiểu darling. Tớ đã nói, cần tớ nha.”

An Tử Yến cười xấu xa cúi người, cắn lên môi Mạch Đình, Mạch Đình ăn đau cau mày, trong miệng phát ra thanh âm mơ hồ không rõ.

Bầu không mưa tuyết bay bay, từ trên trời rơi xuống đất. Cho dù mùa đông bên ngoài rét lạnh cỡ nào, thế giới ở đây cũng sẽ không thay đổi, ánh lên cửa sổ là hình ảnh hai người, một tình yêu.

Ngày hôm sau, cả nhà tụ tập ăn bữa sáng, Mạch Đình đang nhỏ giọng trò chuyện với ông nội An, An Tấn và Ngô Hình không lên tiếng, An Tổ đang gọi điện thoại, hẹn bạn ra ngoài chơi, An Tử Yến đột nhiên ngắt đầu: “Đúng rồi, quên nói một chuyện, ngày 14 tháng 2 mọi người dành chút thời gian cho con.” An Tử Yến vừa ăn cơm, vừa mặt không đổi sắc nói.

An Tổ ngắt đầu nghĩ nghĩ: “Lễ tình nhân? Còn mười ngày nữa thôi? Em định làm gì?”

An Tử Yến vẫn bình thản trước sau như một: “Kết hôn.”

“Cái gì!!!” Người trên bàn cơm cơ hồ trăm miệng một lời, còn Mạch Đình, cậu sợ tới mức thiếu chút nữa đập bát xuống đất, miệng còn ngậm cơm, mắt tròn tròn nhìn An Tử Yến, bên khóe miệng còn dính một hạt cơm: “Cậu muốn kết hôn với ai?!”

An Tử Yến nhú mày, đối với phản ứng của Mạch Đình rất bất mãn: “Cậu thấy sao?”

Sao lại thế này, là say xe à? Từ lúc hai chữ kia thoát ra khỏi miệng An Tử Yến, đầu Mạch Đình vẫn choáng váng, mất hết năng lực phản ứng, hoàn toàn chưa chuẩn bị tâm lý tiếp nhận hai chữ khiến mình cảm thụ mãnh liệt này, cậu thấy khó thở, miệng không mở nổi, tuy chỉ cần ở bên An Tử Yến cũng rất vui vẻ, rất thỏa mãn, cậu chưa bao giờ mong muốn xa hơn, nhưng khi An Tử Yến nói hai chữ đó ra, nội tâm tham lam của cậu một lần nữa chiếm được sự thỏa mãn rất rất lớn, cậu như mất hết khí lực, sắp bay đến thiên đường.

Lời hứa hẹn cách mình gần như vậy, tim đập như nổi trống, trong lòng bươm bươm bay bay.

Nếu có một ngày tớ gặp chuyện ngoài ý muốn, khẳng định là do quá hạnh phúc.

Hãy để thời gian trôi chậm lại, tớ hít thở hơi khó khăn, hãy để tớ thanh tỉnh để hưởng thụ kích thích này.

Ai tới kéo tôi với, tôi sắp không chịu nổi nữa rồi, phát điên mất, a ~~ tôi sắp kết hôn, hân muốn kết hôn với tôi.

An Tử Yến, An Tử Yến, An Tử Yến, An Tử Yến, An Tử Yến.

Tớ muốn gọi tên của cậu khi tỉnh giấc.

Tớ muốn gọi tên của cậu khi ngủ.

Tớ muốn gọi tên cậu cho đến lúc chết.

104. Chương 104: Bảo Bối Của Tổ!

Mạch Đình ngồi yên tại chỗ giống như thằng ngốc nhìn chăm chăm An Tử Yến vẫn điềm nhiên ăn cơm, cho đến khi giọng nói của Ngô Hình vang lên: “Chuyện lớn như vậy sao con không bàn bạc với mọi người, các người hai thằng con trai còn muốn kết hôn, người ta biết được còn không cười cho thối mũi, cho phép hai đứa ở bên nhau đã là sự nhân nhượng lớn nhất của mẹ, kết hôn, mẹ tuyệt đối sẽ không đồng ý.”

An Tử Yến đã dự đoán Ngô Hình sẽ nói như vậy: “Con cùng cậu ấy kết hôn, không cần mẹ phải đồng ý, cậu ấy đồng ý là được.”

“Tử Yến! Con muốn mẹ tức chết phải không, các người không ai muốn nói gì à?” Ngô Hình nhìn cả bàn, không dám tin, chẳng lẽ chỉ có mỗi mình bà khấn trương.

“Hai thằng con trai kết hôn thì sao, con không chấp nhận được phải không, cứ xem Tiểu Đình như con gái là được.” Ông nội An nói.

Ngô Hình mặt lúc đỏ lúc trắng, đa phần là khó chịu, phải buông tay với đứa con mà mình yêu thương nhất, tặng cho một đứa con trai không có điểm nào tốt, bà không muốn, không cam tâm, không tình nguyện. Trước kia, cô chấp muốn An Tử Yến có thể nhận ra bản thân rốt cuộc đang làm cái gì, nhưng càng về sau, Tử Yến chẳng những không thanh tỉnh mà ngược lại càng lún sâu, hiện tại đã đến mức nhắc đến việc kết hôn, nếu làm thật, chắc chắn không thể vãn hồi.

“Tử Yến, con nghe mẹ nói, chuyện quan trọng như vậy con phải cân nhắc kỹ lưỡng, đừng xúc động nhất thời.” Ngô Hình dứt lời liền chảy nước mắt.

An Tổ vội vàng cầm khăn tay ở bên cạnh lau nước mắt cho bà: “Mẹ, mẹ xem mẹ kìa, sao mới nói xong đã khóc rồi.”

“Sao mẹ không khóc cho được, con không nghe em trai con nói gì à.”

“Đã cân nhắc rất kỹ rồi.”

“Không thể suy nghĩ lại sao?”

“Không thể.”

“Con có biết làm thế mẹ đau lòng đến mức nào không, con thấy mẹ khổ sở mới vừa lòng sao.”

“Mẹ đau lòng cái gì? Đơn giản là mẹ không vừa mắt Mạch Đình, không vừa mắt vì cậu ấy là con trai, không vừa mắt tất cả về cậu ấy.”

Ngô Hình cảm xúc kích động: “Mẹ chính là không vừa mắt nó đấy thì sao nào, nó là cái thá gì, đừng hòng muốn gì cũng được.”

“Ngô Hình, bà kiềm chế chút cho tôi.” An Tấn sắc mặt nghiêm túc.

“Sao hả, tôi nói sai à?” Ngô Hình nhìn chăm chăm Mạch Đình: “Cậu tự xem lại mình đi, bản thân có cái gì, diện mạo phổ thông bình thường, cần bằng cấp không có bằng cấp, ngay cả thành tích cũng tầm thường, biết mấy ngoại ngữ hả? Có khả năng gì? Dáng vẻ không có tiền đồ, tôi không biết cậu dùng cách gì câu dẫn được con trai tôi, người như cậu, hiện tại có nhiều lắm, quả thực không biết xấu hổ.” Rốt cuộc Ngô Hình đem lửa giận toàn bộ trút lên đầu Mạch Đình.

Mạch Đình sắc mặt tái nhợt, không nói nổi được một câu, chỉ cúi đầu nhìn mặt bàn.

“Con cần mấy thứ đó làm cái quái gì, diện mạo, bằng cấp, thành tích vớ vẩn dùng được cái rắm. Lão tử thích cậu ấy không tiền đồ, thích cậu ấy không biết xấu hổ, mẹ có nói thêm nữa cũng vô ích, cậu ấy, con phải lấy bằng được.”

Ngô Hình tức giận nhếch mi nhìn An Tử Yến, cầm cốc nước bên cạnh hất vào An Tử Yến, tóc và mặt An Tử Yến đầm nước: “Mày mau tỉnh lại cho mẹ.” Giọng nói của Ngô Hình đã cao thêm vài đề-xi-ben, nước mắt chảy qua khóe miệng.

An Tử Yến bình tĩnh chống lại ánh nhìn của Ngô Hình, Mạch Đình kinh hô, đang định đứng dậy muốn lấy khăn lau giùm An Tử Yến, sao cậu ấy không tránh? Đúng lúc ấy Ngô Hình túm lấy cổ tay Mạch Đình: “Mày cách con tao xa chút.” Dứt lời liền mạng đẩy Mạch Đình, Mạch Đình mất thăng bằng, An Tử Yến không kịp đỡ lấy cậu, Mạch Đình liền ngã xuống đất, ông nội An vỗ mạnh lên bàn: “Quá lắm rồi, không khác gì con đàn bà chanh chua, cái nhà này còn chưa đến lượt chị quản.”

“Tôi mặc kệ, Tử Yến, con hiểu rõ rồi chứ, nếu con cứ khăng khăng một mực, mẹ sẽ coi như chưa bao giờ có đứa con này.”

An Tử Yến kéo Mạch Đình từ dưới đất lên, lạnh lùng nhìn Ngô Hình: “Mẹ thật buồn cười.”

“Con có ý gì.”

“Mẹ là mẹ của con, nhưng không có nghĩa cái gì con cũng phải nghe theo mẹ, đây là thứ con không thể từ bỏ, con nói rồi, đừng ép con phải hận mẹ.” An Tử Yến đến gần Ngô Hình, Ngô Hình nhìn chằm chằm An Tử Yến, bị kinh hách đến mức không thể nhúc nhích.

Cả nhà không ai lên tiếng, trầm mặc tới đáng sợ. Đúng lúc ấy chuông cửa chợt vang lên, Mạch Đình chạy ra mở cửa, thì ra là xe sửa xong rồi được mang về, Mạch Đình ký tên lên giấy xác nhận, sau đó vọt qua, cầm lấy túi đồ, bởi vì quá nặng, xách đi có phần chật vật, thật vất vả mới đến được phòng khách, Mạch Đình cẩn thận mở túi ra trước mặt Mạch Đình.

An Tử Yến nhìn Mạch Đình, trong cái túi màu đen này hình như là một đồng rác?

Mạch Đình sắp xếp cho tốt, ngồi xổm trên đất giải thích: “Cô à, đây đều là bảo bối từ nhỏ đến lớn của cháu, đây là giấy khen cuộc thi viết văn cấp thành phố hồi học tiểu học, đây là huy chương tiểu chiến sĩ bảo vệ môi trường và huy chương kính già yêu trẻ lúc sơ trung được nhà trường khen tặng, đây là món quà bố mẹ thưởng cho cháu có thể trông nhà một mình khi đi du lịch nước ngoài ...” Mạch Đình kể ra rất nhiều rất nhiều huy hiệu cùng phần thưởng từ trước tới nay của mình, cậu chỉ đơn thuần muốn Ngô Hình biết, tuy bản thân không tốt, nhưng vẫn nhận được rất nhiều giấy khen, cũng không đến mức quá vô dụng. Tất cả mọi người im lặng lắng nghe, Ngô Hình cúi đầu nhìn đồng đồ vật trên đất, không biết lần này Mạch Đình muốn làm cái quỷ gì.

Một lát sau Mạch Đình mới nói xong, gian nan nuốt một ngụm nước miếng, cặp mắt trong suốt, vẻ mặt khờ dại nói với Ngô Hình: “Cô à, cháu thật sự không bắt tài như vậy, đây đều là bảo bối của cháu, cháu tặng hết cho cô, có thể đổi lấy An Tử Yến được không?”

Ngô Hình sửng sốt, nhìn vào đôi mắt của Mạch Đình, thấy rõ ẩn ý bên trong, thứ tình cảm nồng đậm ấy sáng đến mức Ngô Hình không mở nổi mắt, trong lòng thoáng lung lay, tựa hồ đã hiểu ra tất cả, hồi lâu, cuối cùng buông thông thả vai: “Các con muốn thế nào thì tùy.” Dứt lời yên lặng đi lên lầu, liếc nhìn Mạch Đình cùng An Tử Yến, chỉ có bản thân đau khổ giãy dụa, có lẽ tình yêu của Mạch Đình với An Tử Yến, đã đủ để dễ dàng cướp mất nó, mọi việc cậu ấy làm đều vậy quang An Tử Yến, lấy nó làm trung tâm, so ra thì, người làm mẹ như bà, còn không bằng ai đó, thôi bỏ đi, cứ như vậy là được.

Mạch Đình ngây ngốc nhìn Ngô Hình đi lên lầu: “Cô à, cô đồng ý rồi sao? Cháu bé mấy thứ này lên cho cô?”

“Cậu ngốc à, ai cần đồng rác này.” An Tử Yến ngồi xổm xuống, thu dọn hết lại nhét vào túi, những người khác cũng thức thời bỏ đi, Mạch Đình mắt tròn: “Rác? Cậu có ý gì, đây đều là minh chứng cho cuộc đời trước đây của tớ.”

“Cậu dùng rác để chứng minh?”

“Vớ vẩn! Cậu đang nghiêm trọng vũ nhục tớ, biết thế chỉ cho mình cô xem.”

Thu dọn xong xuôi, An Tử Yến xách túi lên lầu đặt trong phòng, Mạch Đình cũng đi theo, vừa bước qua cửa, An Tử Yến đột nhiên nói: “Cảm ơn.”

Mạch Đình sợ tới mức đụng đầu vào khung cửa, cái tên này luôn đột ngột phun ra một vài câu dọa chết con nhà người ta, cảm ơn? Cảm ơn! Hai chữ này tần suất xuất hiện còn ít hơn hai chữ Xin lỗi, chẳng lẽ, lại

là trò đùa? Mạch Đình sợ sệt nhìn xung quanh: “Cậu, cậu, cảm ơn, cảm ơn, tớ cái gì?” Có tất yếu bị dọa thành như vậy không?

“Cậu nguyện ý đem rác của mình đến đổi lấy tớ.”

“Tớ lập lại lần nữa, đó không phải rác, tất cả đều là bảo bối của tớ, hơn nữa,,,” Mạch Đình từ phía sau ôm lấy eo An Tử Yến, dán mặt lên lưng hắn: “Hơn nữa, tớ đã có bảo bối mới rồi.”

“Tớ không muốn nghe tiếp nữa.”

“Tớ càng muốn nói.”

105. Chương 105: Hội Chứng Tiền Hôn Nhân

Có người cảm thấy, nên tin tưởng thế giới luôn tốt đẹp và ấm áp, chính là bởi chưa từng trải qua những chuyện đau khổ, u ám, không hiểu hết thế giới này chân chính tàn khốc đến mức nào, niềm tin ấy là biểu hiện của sự ngây thơ.

Lạ một điều là tôi lại lý giải hoàn toàn trái ngược, chính vì trải qua những chuyện đau khổ, nên càng muốn tin mình sẽ được hạnh phúc. Chẳng lẽ cứ ôm bị kịch, thương tổn, cả ngày buồn bực không vui, chửi bới xã hội không công bằng, nén giận số phận trở trêu? Cảm thấy nơi nơi đều là người lừa ta gạt, không một ai đáng giá tin tưởng, không có tình yêu nào đáng giá phó thác, trong tư tưởng bó hẹp ấy trở nên càng ngày càng xấu xí, đầu cơ. Nếu đó được gọi là trưởng thành, không khỏi khiến người ta thất vọng.

Trong lòng mỗi người hẳn đều có một chốn cực lạc, cho dù cuộc sống có bao nhiêu vất vả, tuyệt đối sẽ có chuyện đáng để vui vẻ. Như liên hệ với một người bạn cũ, gặp gỡ người mình hằng ngưỡng mộ, thấy được thứ mình muốn ăn đã lâu, nhận hiệu yêu thích giảm giá, thắng cuộc khi chơi trò chơi với vài người, đột nhiên tìm thấy cuốn nhật ký mình gần như sắp quên mất....Rất nhiều, rất nhiều, cho dù nó rất nhỏ nhặt, nhưng cũng là hạnh phúc thuộc về chính mình.

Tất cả dường như sắp chấm dứt, nhưng lại là một lần nữa bắt đầu. Mạch Đình rất vui, bởi vì cậu rõ ràng cảm thấy Ngô Hình đang từ từ tiếp nhận mình, xem ra lần này đến nhà An Tử Yến thu hoạch không nhỏ, có điều cậu mới giãy dụa thoát khỏi một vấn đề, lại rơi vào một vấn đề khác, bản thân vài ngày nữa sẽ kết hôn, cậu chưa hề chuẩn bị tâm lý, An Tử Yến luôn khiến cậu trở tay không kịp.

Kết hôn? Kết hôn thế nào? Chưa nghĩ được cái gì đã bắt đầu thực thi? Đời người chuyện quan trọng nhất là kết hôn, bản thân còn chưa kịp trù tính cho tốt, tỷ như, mời những ai đến, chọn loại pháo hoa nào, đầu óc hoàn toàn trống rỗng, Mạch Đình càng nghĩ càng thấy phiền não, ở trong phòng đi qua đi lại, cuối cùng lên mạng tìm kiếm xem có thể tham khảo hôn lễ của người khác không, cho ra vài kết quả, phải bố trí món ăn cho khách như thế nào, phải mời người chủ trì ra sao, Mạch Đình sau khi được giác ngộ, liền trở nên luống cuống tay chân, thấy An Tử Yến ăn xong bữa sáng khí định thần nhàn trở về phòng, giống như người sắp kết hôn không phải hắn.

“Cậu không thấy khẩn trương à?” Mạch Đình hỏi, vẫn dán mắt vào máy tính, thực hận không có thêm một đôi mắt.

“Khẩn trương cái gì?”

“Thế mà cũng phải hỏi, khẩn trương cái gì, vài ngày nữa chúng ta sẽ kết hôn, còn rất nhiều việc chưa sắp đặt tốt, tớ nói không phải chứ, cậu rốt cuộc đang nghĩ cái gì vậy hả, đột nhiên nói phải kết hôn, chuẩn bị thì không, tớ cho cậu biết, đừng nghĩ đến chuyện tạo một hôn lễ đơn giản, không có cửa đâu.”

Lời này của Mạch Đình cũng đúng, An Tử Yến quả thật là người nghĩ cái gì liền làm cái đó, nếu không phải Mạch Đình lần trước bị tai nạn xe, khiến hắn sợ mất đi Mạch Đình, hẳn cũng chẳng đưa ra chuyện kết hôn sớm như vậy, vốn định đợi sau khi tốt nghiệp: “Hôn lễ gì? Chỉ cần ký lên giấy là xong mà.”

Mạch Đình trợn tròn mắt: “Cậu mơ à, ký lên giấy là có thể lấy tớ về, tớ cần một hôn lễ cực kỳ long trọng, có bánh ngọt, có bạn bè khách khứa, những gì người khác có tớ không thể thiếu.”

“Cậu là con trai không thể đơn giản chút được à.”

“Con trai thì sao? Con trai thì không thể chọn cho mình hôn lễ mà mình muốn, con trai thì không cần bánh ngọt, con trai thì không cần bạn bè khách khứa? Con trai thì không cần tung hoa cho người khác hứng? Lô-gíc của cậu đấy à, ở đâu ra cái quy định chỉ có con gái mới được làm, tớ khinh bỉ cái tư tưởng này của cậu.”

An Tử Yến cũng chỉ nói bừa vậy thôi, Mạch Đình lại chê trách cả nửa ngày, không đi làm thầy giáo thật đáng tiếc.

“Cậu kích động như vậy làm gì.”

“Tớ phải kết hôn, có thể không kích động sao? Cậu nói chúng ta đăng ký hay tổ chức hôn lễ trước, kết hôn xong khi nào đến Maldives hưởng tuần trăng mật? Hưởng trăng mật bao nhiêu ngày? Hưởng tuần trăng mật xong phải mua nhà mới không?” Mạch Đình túm tóc hỏi ra một đống vấn đề lớn. Thấy ai đó không lên tiếng, quay đầu lại, An Tử Yến đã chuồn từ lúc nào, tại thời điểm mấu chốt này tên kia không nhờ vả được gì, toàn bộ trọng trách đều dồn lên người mình.

Về chuyện mời khách, bản thân Mạch Đình không có nhiều bạn bè, sau khi quen An Tử Yến bạn bè trước đây vì học đại học, liên hệ càng ngày càng ít, cũng chẳng có thời gian đến gặp bọn họ, thế nên quan hệ càng ngày càng nhạt. Còn phải gọi điện thoại thông báo, bây giờ còn đang là Tết, chẳng biết người ta có thời gian hay không, Lí Minh, Chu Cách, Ellen, Tiểu Tư, Tô Tiểu Mễ, Nghiêm Ngôn, còn ai nữa nhỉ? Mạch Đình giờ phát phát hiện ra bạn bè của mình ít đến đáng thương, nghĩ muốn nát đầu cũng không ra ai khác. Vậy hôn lễ này sẽ quanh quẩn đến mức nào, còn nơi tổ chức nữa? Để cho tiện hay là tìm một nơi đặc biệt ngay trong thành phố, ai nha, thật phiền phức a, chuyện phải làm sao nhiều thế?

Mạch Đình một mực lo lắng cho chuyện hôn lễ, khi ăn cơm cũng nghĩ, đi WC cũng nghĩ, không lúc nào là không suy nghĩ, mắt sung huyết, buổi tối lại không ngủ được, hý hoáy trước máy tính, còn tiến vào động hủ nam, hủ nữ, tham khảo ý kiến của bọn họ, cho chút sáng kiến, thanh âm gõ bàn phím khiến An Tử Yến không cách nào ngủ được, cầm gối ném qua, gối đập trúng vào đầu Mạch Đình, Mạch Đình quay lại, sắc mặt tái nhợt, biểu tình nôn nóng, dọa người: “Làm gì vậy?”

Có điều An Tử Yến cũng phải người dễ dàng bị hù dọa: “Còn hỏi nữa à, mau đi ngủ.”

“Ngủ cái gì mà ngủ, sắp kết hôn đến nơi rồi, sao tớ ngủ được.”

“Không ngủ được cũng phải ngủ cho tớ.”

“Cậu giúp tớ cái.” Mạch Đình từ trước mặt máy tính nhảy lên giường, cách chặn ngời chồm hồm trên đùi An Tử Yến: “Cậu nói phòng màn nên dùng màu lạnh hay màu nóng? Có nên tìm thợ ảnh chuyên nghiệp chụp vài tấm cho chúng ta, hay nhờ đại một ai đấy?”

“Cậu cũng không nhìn xem dáng vẻ hiện tại của mình, chụp cái gì, chụp phim kinh dị à?”

“Tớ rất lo, rất phiền não, chung quy vẫn thấy rất nhiều việc không sắp xếp ổn thỏa, tớ không khống chế được cơ thể mình. Áp lực quá lớn, lại là kết hôn với cậu, tớ vừa lo cậu giữa chừng đổi ý, vừa sợ hôn lễ không tiến hành thuận lợi, cho dù thuận lợi cũng không đủ hoàn hảo, tớ hy vọng mọi thứ phải tốt nhất.”

“Cậu bình tĩnh lại giùm tớ.”

Mạch Đình hai tay siết chặt góc chăn, rống to: “Tớ phải bình tĩnh thế nào bây giờ, tớ sắp gả cho cậu rồi, cậu muốn tớ bình tĩnh kiểu gì hả.”

An Tử Yến ngồi bật dậy, che miệng Mạch Đình: “Cậu quả thực đang khảo nghiệm quyết định của tớ.”

Mạch Đình sợ hãi bắt lấy tay An Tử Yến, thăm thì: “Tớ đã thông báo với mọi người, nếu cậu dám đào hôn, tớ phải làm sao bây giờ?”

An Tử Yến cũng không muốn nói nhiều, đã hơn nửa đêm, người trước mắt này tựa như con gà sắp bị cắt tiết, một phát liền cởi phăng áo khoác của Mạch Đình kéo cậu vào ổ chăn, Mạch Đình định cử động, An Tử Yến liền lạnh lùng nhìn chằm chằm Mạch Đình: “Một là ngủ, hai là chết!”

Mạch Đình không dám động, chỉ có thể ngoan ngoãn nhắm mắt lại, nhưng sau khi nhắm mắt lại, trong đầu lại đủ chuyện bay bay, rốt cuộc ngồi dậy: “An Tử Yến, cậu nói bánh gatô nên làm mấy tầng?”

An Tử Yến xiết chặt nắm tay, Mạch Đình vẫn tiếp tục: “Trên mặt bánh đặt hai hình người bằng sáp? Hay hạt đào?”

Chuyện xảy ra sau đó không thể nào biết được, sáng hôm sau An Tổ chạy tới phòng An Tử Yến, phát hiện An Tử Yến đang nằm nhả đánh răng, bình thường đã sớm nghe tiếng Mạch Đình, hôm nay lại không thấy đâu, An Tổ nghi hoặc: “Mạch Đình đâu?”

“Tiễn sang Tây Thiên rồi.”

An Tổ khó hiểu, vào phòng ngủ nhìn thử, đập vào mắt là cảnh tượng này, cả người Mạch Đình bị chặn cuốn chặt như cái bánh chưng không thể động đặt, miệng còn bị dán băng dính, trông thấy An Tổ, bật người lộ ra ánh mắt cầu xin, An Tổ vừa mếu máo, vừa cực kỳ không muốn đi đến, thả Mạch Đình ra, Mạch Đình miệng vừa được khơi thông liền oán giận: “Sắp kết hôn đến nơi rồi, không ngờ cậu ấy dám ra tay thật, có lắm không vậy.” Mạch Đình nhu nhu bả vai của mình.

“Cậu ở bên nó bao lâu nay, cậu còn cho rằng nó ngoài thì mạnh miệng nhưng lòng thì đậu hủ?”

“Cậu ấy quá dã man, tối hôm qua bóp vai, đá xoáy, đá ngang, đá dọc, đá trước, đá sau, một chân đá, hai chân đá, quả thực không có đạo lý, tôi chỉ hỏi cậu ấy một vấn đề nho nhỏ thôi, chị nói xem tôi trên ai chọc ai?”

“Ai nha, chắc là sắp kết hôn với cậu, nên tâm tình càng ngày càng kém.”

“Tôi khinh! Chị có ý gì, kết hôn? Đúng rồi, tôi sắp kết hôn, còn rất nhiều chuyện chưa làm, đặt bánh ở đâu? Lễ vật thế nào? Món ăn kiểu tây hay kiểu Trung? Còn giấy đăng ký kết hôn nữa, a

làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ?” Mạch Đình ôm đầu đi qua đi lại, An Tổ hỏi An Tử Yến vừa ra ngoài: “Cậu ấy làm sao vậy?”

“Hội chứng tiền hôn nhân.”

106. Chương 106: Cuộc Gặp Gỡ Náo Nhiệt

Khi Mạch Đình và An Tử Yến bước ra khỏi bệnh viện, Chu Cách lái một chiếc limousine dài ngoằng đỗ lại trước mặt hai người, hạ cửa xe xuống vươn đầu ra: “Đi thôi, mọi người đều ở đây rồi, chỉ còn hai cậu.”

Mạch Đình mở cửa xe, vừa nhìn một cái liền giật mình, bên trong ngồi rất nhiều người, cực kỳ náo nhiệt. Còn có hai cậu trai mình không quen, hẳn là bạn bè do Tô Tiểu Mễ mang đến, khi ấy cậu sợ hôn lễ quá vắng vẻ, cho nên bảo Tô Tiểu Mễ mang theo hai người bạn đến chơi, Tô Tiểu Mễ trông thấy Mạch Đình, cười tủm tỉm ngoắc cậu: “Mạch Mạch, kiểm tra sức khỏe trước hôn nhân thế nào?”

“Hai chúng tôi đều rất tốt.”

Tô Tiểu Mễ quay đầu sang bên cạnh: “Ngôn, chúng ta lúc ấy chưa kiểm tra sức khỏe. Anh nói xem nếu em có bệnh thật, anh còn lấy em chứ?”

“Không cần kiểm tra, vừa nhìn đã biết em mắc bệnh tâm thần.” Nghiêm Ngôn chẳng buồn khách khí với Tô Tiểu Mễ.

“Anh, anh thế mà lại nói em như vậy, anh tin không, em lập tức xuyên đến một nơi mà tất cả mọi người đều tôn trọng em.”

“Em tìm được nơi ấy đã rồi xuyên cũng không muộn.”

Bạch Tiểu Tư dọc đường đi đã hiểu được sự lợi hại của đồng chí Tô Tiểu Mễ, từ lúc ngồi trên xe đến giờ, cậu ta đã diễn một cảnh cung đình, hai cảnh đau khổ vì tình, cũng chỉ có đại soái ca Nghiêm Ngôn bên cạnh cậu ta giữ được bình tĩnh, những người khác đều bùng nổ đến nơi rồi. Mạch Đình ngồi xuống cạnh Tô Tiểu Mễ: “Hai người này là....”

“Đúng rồi, suýt chút nữa quên mất, đây là Dương Huy và Lưu Ứng Tinh, cũng rất đẹp trai đi.” Tô Tiểu Mễ nói.

Mạch Đình gật đầu, bà mối Tô Tiểu Mễ không chịu ngồi yên bao giờ tiếp tục nói: “Chi bằng mấy người ghép đôi với nhau?”

Mạch Đình ngăn lại: “Please, ngày mai chính là hôn lễ thánh khiết của tôi, đừng biến nó thành nơi tạp giao được không?” Thật đúng là một người bảo thủ không thú vị.

Có điều hai tên hám gái Dương Huy và Lưu Ứng Tinh vẫn tán thành đề nghị của Tô Tiểu Mễ, vốn đi cùng bọn họ tham dự hôn lễ, mới đến liền phát hiện ở đây đều là mỹ nữ, tuy hai người đã ra ngoài làm việc từ lâu, bắt quá, chẳng phải tục ngữ có câu, chó không sửa được cái tật ăn ph*n sao. An Tổ và Bạch Tiểu Tư nhìn hai tên trước mặt, sau đó chuyển ánh mắt sang người An Tử Yên và Nghiêm Ngôn đang nói chuyện với nhau, được trông thấy hai cực phẩm đại soái ca ở chung một chỗ, cho dù là thân thể hay tư tưởng, đều là một loại hưởng thụ.

Dương Huy chủ động vươn tay với Bạch Tiểu Tư: “Xin chào, tôi là Dương Huy, thấy mối tình đầu của mình kết hôn với người đàn ông khác chắc hẳn rất khó chịu, hãy để tôi xoa dịu vết thương của cô.” Đã lâu không gặp, quên mất Dương Huy cũng như thằng điên, so ra thì Lưu Ứng Tinh trầm ổn hơn, Bạch Tiểu Tư kéo Tào Thành Nghị sang chắn: “Đúng vậy, chưa thấy Mạch Đình bị nổ tung trong đám cưới, vết thương của tôi sẽ không khỏi được, bắt quá có thể giới thiệu cho cậu tên dễ nhìn này.”

Tào Thành Nghị nháy mắt mấy cái với Dương Huy đang tức giận: “Hi ——”

Dương Huy sắc mặt cả kinh, lui về chỗ, nghiêm túc nói: “Tôi hiện giờ đang là người đứng đầu ở cục cảnh sát đây, xin anh hãy tự trọng chút.”

Mạch Đình không thể tưởng nổi nhìn đám người trên xe, Chu Cách cùng Ellen chẳng coi ai ra gì mà hôn nhau, những người khác càng vô pháp vô thiên, Mạch Đình thở phì phì xoa thắt lưng: “Thối nát không chịu được, quả thực làm bẩn hôn lễ của lão tử, này, các người con trai ngồi bên trái, con gái sang bên phải, trật tự một chút được không?”

Chả ai buồn để ý tới cậu, Tô Tiểu Mễ vì ngày nào cũng ở nhà, lâu rồi chưa được tụ tập náo nhiệt, nhìn cảnh tượng trước mắt mà cảm thán: “Thật là một khung cảnh hài hòa mỹ mãn.”

Lý Minh ngồi một mình trong góc, nhìn nhiều mỹ nữ xinh đẹp như vậy vây xung quanh, quả thật hối hận muốn chết, sao bố mẹ sinh hắn ra không đẹp trai một chút. Hắn nhìn sang Tô Tiểu Mễ cùng Mạch Đình, tặng cho hai người vẻ mặt cùng chung số phận.

Hôn lễ ngày mai được tổ chức ở một làng du lịch, mặc dù kém hơn Maldives, nhưng cũng rất đẹp, là do Mạch Đình chọn lựa, lần đầu đọc tờ quảng cáo trên báo cậu đã thích nơi này. Tưởng tượng đến cảnh ngày mai sẽ được gả cho An Tử Yên, trong lòng là sự vui mừng và cảm động nói không nên lời, xuyên qua cửa kính xe màu đen nhìn cảnh vật cùng con người lướt qua bên cạnh, thổn thức vì thời gian trôi quá nhanh, nhưng ít nhất cậu đã nắm chặt tình yêu trong tay, nghĩ tới thôi lại thấy xúc động, ồn ào náo nhiệt xung quanh đều trở nên im lặng, theo thói quen nắm lấy bàn tay của người ngồi bên cạnh, cậu đã quen có An Tử Yên ở bên, sau đó ẩn tình mà quay đầu lại, đang định mở miệng thì thấy Tô Tiểu Mễ đang cúi đầu nhìn tay hai người nắm lấy nhau, cậu hoảng hốt vội vàng buông ra: “Tôi, cái kia, cậu...” Luống cuống tới mức không biết phải nói gì.

Nhưng Tô Tiểu Mễ lại kích động, túm lấy quần áo trước ngực mình, liều mạng lắc đầu: “Hóa ra, cậu vẫn luôn thích tôi? Đúng không, cậu muốn tôi phải chọn thế nào đây?”

Mạch Đình liều mạng xua tay phủ nhận: “Tôi không có!!!”

Tô Tiểu Mễ không thêm để ý tới cậu, nghiêng đầu qua một bên: “Cậu sắp kết hôn rồi, mà tôi là người đã kết hôn, hơn nữa trong lòng tôi chỉ có Nghiêm Ngôn mà thôi, xin lỗi, tha thứ tôi không cách nào đáp lại

tình cảm của cậu.”

“Tôi khinh! Ai thêm cậu đáp lại, cậu đừng nói bừa.” Mạch Đình sốt ruột phân rõ giới tuyến.

Tô Tiểu Mễ nhào lên, “Ngôn —— Đừng trách em, chỉ trách sao em quá anh tuấn, giờ ngay cả Mạch Mạch cũng thích em, sau này em biết đối mặt với An Tử Yên thế nào đây.” Nói xong ngẩng đầu lên mới phát hiện chủ nhân của cái đầu gối là An Tử Yên: “Giờ anh đang đối mặt với tôi đấy thôi.” Tô Tiểu Mễ mặt không đổi sắc buông ra, quay sang đầu gối của Nghiêm Ngôn: “Ngôn —— Đừng trách em, chỉ trách sao em quá anh tuấn, giờ ngay cả Mạch Mạch cũng thích tó, sau này em biết đối mặt với An Tử Yên thế nào đây.” Cậu lặp lại lần nữa, ngẩng đầu lên thì thấy gương mặt lạnh lùng của Nghiêm Ngôn: “Trở về chỗ ngồi cho anh.”

“Nhưng...”

“Không nhưng nhị gì cả, còn lằng nhằng thì đừng ăn quà vặt nữa, phần của ngày hôm nay em đã ăn hết rồi.”

“Nhưng...”

“Anh đã nói là không nhưng nhị gì hết, trở về chỗ ngồi.”

Nếu Nghiêm Ngôn đã lên tiếng, Tô Tiểu Mễ luôn luôn chấp hành mọi lời nói của Nghiêm Ngôn đành phải trở lại chỗ ngồi.

Mạch Đình chỉ còn nước đập đầu vào cửa sổ: “Tôi thật không có, thật không có, anh không được vấy bẩn thanh danh của tôi, tôi phải hoàn hảo vô khuyết, thanh khiết gả cho An Tử Yên.”

Lời này vừa thốt ra, tất cả mọi người đều nhìn chăm chăm Mạch Đình, Bạch Tiểu Tư hỏi: “Cái cụm từ hoàn hảo vô khuyết, thanh khiết của cậu là có ý gì?”

“Còn có thể là ý gì, ý tôi là mọi phương diện đều phải hoàn hảo.”

“Mọi phương diện?” An Tổ cũng hỏi.

“Ngay cả hoa cúc?” Ellen tiếp lời.

Mạch Đình thiếu chút nào bị sắc nước bọt, đám con gái này đến tốt cùng là cái thể loại gì.

“Ánh mắt của mấy người là sao vậy, hôm nay tôi không ngại nói với mấy người, lão tử vẫn là thân đồng tử trong trong sạch sạch, người có tố chất cao quý như tôi, mấy chuyện kia chắc chắn phải để sau khi kết hôn, các người cho là tôi cũng giống như đám đói khát các người sao?” Nói qua nói lại, Mạch Đình đang giả làm người đứng đắn.

Đừng nói những người khác, ngay cả Tô Tiểu Mễ ngu ngốc cũng không tin lời cậu, thân đồng tử mà cậu cũng có thể nói ra.

“Các người im lặng như vậy là có ý gì?”

“Chúng tôi đang khinh bỉ cậu.”

Trong xe một trận cười vang, chỉ có An Tử Yên cùng Nghiêm Ngôn từ đầu tới cuối không tham dự vào.

“Cậu rất nhanh.” Nghiêm Ngôn nói.

An Tử Yên tựa đầu vào ghế: “Hết cách.”

“Cậu mà cũng có lúc hết cách.” Nghiêm Ngôn châm biếm.

“Đừng nhắc tới tôi, anh có cách sao, kết hôn lâu như vậy, mà Tô Tiểu Mễ vẫn là cái dạng này?” An Tử Yên nhìn sang Tô Tiểu Mễ đang cười run rẩy hết cả người. Hai người họ đều hiểu đáng về An Tử Yên nói đến là gì. Sau đó An Tử Yên lại nhìn Mạch Đình: “Xem ra đã định trước là chúng ta xui xẻo rồi.”

“Thấy xui xẻo mà cậu còn kết hôn?”

“Chẳng phải là vì tôi muốn chịu khổ cùng anh sao?”

Bàn tay An Tử Yến lướt qua sau lưng Tô Tiểu Mễ, nhẹ nhàng đặt lên tay Mạch Đình, Mạch Đình quay đầu sang, ánh mắt hai người chạm vào nhau, Mạch Đình nở nụ cười với An Tử Yến, vành mắt cong cong, chìm vào trong ngọt ngào.

Sau khi xe tới nơi, mọi người xuống xe, ngọn gió ấm áp thổi qua mặt, giữa mùa đông lạnh lẽo mà có một nơi ấm áp như vậy. An Tổ cùng Bạch Tiểu Tư lôi kéo An Tử Yến, Nghiêm Ngôn đi tới quán bar trước mặt, “Chúng ta bao cả quán, đêm nay là bữa tiệc chia tay độc thân.”

Mạch Đình cùng Tô Tiểu Mễ cũng muốn theo, bị Chu Cách vươn tay ngăn lại: “Ngại quá, các vị phu nhân xin dừng bước.”

Tô Tiểu Mễ không vui: “Dựa vào đâu, dựa vào đâu, dựa vào đâu a. Ngôn có thể đi, sao tôi lại không thể?”

“Đúng vậy, tôi còn chưa trở thành phu nhân mà, Tô Tiểu Mễ có thể không đi, sao tôi lại không thể?”

“Ngại quá, đây là quy định, các cậu tự giải quyết cho tốt.” Dứt lời hần ném lại chìa khóa phòng cho hai người, kèm một nụ cười sáng lạn.

107. Chương 107: Hôn Lễ Là Gì

Đám độc thân kia tuyệt đối có thể dùng từ sinh hoạt thái độ để miêu tả, hiện tại đang ở trong quán bar thác loạn, mỹ nữ múa cột cùng những kẻ cơ bắp mặc quần lót tam giác đỏ như lửa. Trong không gian liên tiếp vang lên tiếng chai rượu rơi xuống đất, ngay cả Nghiêm Ngôn và An Tử Yến cũng không né tránh, đặc biệt là An Tử Yến bị chuốc uống rất nhiều, đầu tựa như truyền thống, chú rể trong tiệc chia tay độc thân tuyệt đối không thể tỉnh táo. Âm nhạc đình tại nhức óc, An Tử Yến tựa trên sofa, lấy tay xoa xoa thái dương cho bớt đau đầu.

Bên này so với dưới kia lại có vẻ quanh quệ hơn rất nhiều. Mạch Đình ra khỏi WC thấy Tô Tiểu Mễ đang xem tivi, cậu ngồi xuống bên cạnh, giờ tâm tình và đầu óc cậu tuy không còn kích động như trước, nhưng vẫn thấy sao sao đó, chỉ cần chưa kết hôn với An Tử Yến, thì cậu chưa an tâm, đành xem tivi để phân tán tư tưởng một chút.

Đài truyền hình đang phát một tin khẩn cấp: Trước buổi tối, ở thôn XX một người đàn ông sau khi bị cưỡng hiếp đã bị hung thủ sát hại tàn nhẫn, cảnh sát đã xác nhận hung thủ. Lúc này trên màn hình xuất hiện khuôn mặt một người đàn ông, trông rất hung ác tàn bạo, cái đầu bóng lưỡng, trên cổ còn có vết xăm hình rồng khiến người ta sợ hãi, phát thanh viên tiếp tục nói: Người đàn ông này còn đang chạy trốn, mong rằng quần chúng nhân dân nếu bắt gặp lập tức thông báo cho cảnh sát, đồng thời nhắc nhở người dân buổi tối ra đường chú ý an toàn, sau đó tiếp tục đưa các tin tức đáng chú ý khác.

Mạch Đình cả kinh, trong lòng rét run, tivi nói chính là làng du lịch XX, nơi cậu chuẩn bị tổ chức hôn lễ, cậu rất bất an, luôn luôn có dự cảm không tốt, mong rằng sẽ không xảy ra chuyện gì. Theo đạo lý thời điểm này ở cạnh cậu nên có ai đó an ủi mới đúng, kết quả là Tô Tiểu Mễ còn sợ hơn cả Mạch Đình, tắt luôn tivi đi, sau đó khóa trái cửa phòng, kéo rèm cửa sổ, còn vén một góc rèm lên nhìn trộm ra ngoài, thêm dầu vào lửa nói: “Mạch Mạch, cậu có nghe được tin vừa rồi không, mục tiêu của tội phạm là đàn ông đó, chúng ta gặp nguy hiểm rồi, cậu nói liệu chúng ta có bị theo dõi hay không, nhớ đâu tôi bị OO, lại bị XX, vậy phải làm sao giờ?”

“Hắn là không xui xẻo vậy chứ, không phải luôn có kết cục đại viên mãn sao?” Những lời này nói là an ủi Tô Tiểu Mễ, chỉ bằng bảo là an ủi chính mình.

“Chưa biết được, vạn nhất ông ta thay đổi ý định thì sao, làm sao bây giờ, làm sao bây giờ, khi đó tôi đã bảo Nghiêm Ngôn mời vài cao thủ Thiếu Lâm tới bảo vệ tôi, cậu ấy không tin, cậu ấy và An Tử Yến thì có thể đối phó với côn đồ, chúng mình thì sao, yếu ớt như những bông hoa, chỉ cần chạm nhẹ cũng gãy.”

Mạch Đình bị Tô Tiểu Mễ nói vậy càng ngày càng bất an, lại do dự có nên gọi cho An Tử Yến hay không. Tô Tiểu Mễ vẻ mặt khủng bố áp sát cậu, nhỏ giọng nói: “Nếu như đêm trước khi kết hôn mà cậu bị người ta cưỡng bức, đó chính là đại bi kịch.”

“Vớ vẩn, đừng có rửa tôi, làm gì có nguy hiểm như cậu nói chứ.”

Tô Tiểu Mễ vỗ vỗ vai Mạch Đình, “Bất quá, Mạch Mạch, tôi sẽ bảo vệ cậu, may là tôi đã sớm có chuẩn bị.” Tô Tiểu Mễ lấy cái ba lô khổng lồ của mình ra, dưới một đồng hồ ăn vặt thấp thoáng một cái búa, một lọ xịt cay chống lưu manh, một con dao bổ dưa hấu, ... Tô Tiểu Mễ khua con dao trong tay: “Đồ ăn vặt chỉ là vỏ ngụy trang của tôi mà thôi, để cho đối thủ thả lỏng cảnh giác, sau đó một dao trí mạng, cậu cứ yên tâm, có tôi ở đây, tuyệt đối không ai có thể phá hoại hôn lễ của cậu.”

Mạch Đình mắt lạnh nhìn chằm chằm Tô Tiểu Mễ: “Tôi thấy buổi tối nên đề phòng anh mới đúng.”

Lúc này, bầu không vang lên tiếng sấm sét, từng đoàn vang vọng cả trời đất, từng giọt mưa nặng trĩu rơi xuống, đập vào cây, trên nóc nhà, cửa sổ, xung quanh tràn ngập tiếng mưa rơi tí tách, rõ ràng đã xem dự báo thời tiết, bảo mưa là mưa ngay được, ngày mai liệu có mưa không? Mạch Đình cau mày nhìn ngoài cửa sổ, đèn đường yếu ớt dường như sẽ bị bóng đêm nuốt chửng, cậu yên lặng khẩn cầu với ông trời hy vọng ngày mai sẽ theo đúng kế hoạch của mình, sẽ như vậy! Chắc chắn?

Cầu nguyện là một chuyện, ông trời có đáp ứng hay không lại là chuyện khác.

Ngày hôm sau, mưa vẫn rơi như thế, bố mẹ hai bên trước mười hai giờ trưa sẽ tới, hôn lễ đã định bắt đầu tiến hành từ 12 giờ trưa, đại sảnh tuyệt đẹp, khắp nơi đều nhuộm màu hạnh phúc, nhưng giờ lại phá lệ vắng vẻ. Bên ngoài mưa vẫn tí tách rơi, mây đen dày đặc, bầu trời u ám tựa như tâm tình của Mạch Đình lúc này, cậu cắn môi dưới, nhìn ngoài cửa, còn mười phút nữa là tới mười hai giờ, ngoại trừ bố mẹ hai bên, chẳng còn ai tới nữa cả. Quần áo mới của Mạch Đình đã bị cậu xiết tới nhăn nhúm, Tô Tiểu Mễ ở bên cạnh vừa an ủi Mạch Đình, vừa cố gắng gọi điện thoại cho mọi người, nhưng không ai bắt máy. Tô Tiểu Mễ miễn cưỡng nặn ra một nụ cười: “Mạch Mạch, đừng lo lắng, nói không chừng họ đang chuẩn bị tặng cho cậu một kinh hỉ nào đấy.”

Mạch Đình nhìn Tô Tiểu Mễ, cậu rất muốn tin lời Tô Tiểu Mễ, nhưng ngay cả Tô Tiểu Mễ cũng thấy điều đó quá gượng ép, huống hồ là Mạch Đình, có kinh hỉ gì đáng để bỏ lỡ hôn lễ chứ, đám người kia chắc chắn đã say mềm, hoàn toàn quên mất chuyện kết hôn, bình thường Mạch Đình đã sớm ở một bên lằm bằm oán giận, nhưng hiện tại trong lòng cậu chỉ toàn là bi thương và bất đắc dĩ.

Tiếng chuông báo mười hai giờ vang lên, thanh âm thanh thúy tựa như một tiếng châm chọc, Mạch Đình trong lòng nặng nề, sắc mặt tái nhợt, diện vô biểu tình, chỉ càng cố sức cắn chặt môi dưới, cậu không thể tin được, An Tử Yến lại bỏ lỡ hôn lễ, hôn lễ của bọn họ. Mấy ngày hôm trước còn luôn tay luôn chân, vội vàng vàng tổ chức, trang hoàng để hôn lễ của mình hoàn hảo nhất, mặc dù có chút gấp gáp, mặc dù địa điểm không phải tốt nhất, nhưng Mạch Đình đã quên mất một điều cực kỳ quan trọng, nam chính của câu chuyện cổ tích này, nếu như không có hấn, vậy tất cả còn có ý nghĩa gì nữa?

Thời gian từng giây trôi đi, bố mẹ hai nhà đều cùng chờ với Mạch Đình, điều này làm Mạch Đình càng cảm thấy mất mặt. Mẹ Mạch Đình cuối cùng không nhịn được, vẻ mặt lo lắng: “Sao lại thế này? Tiểu Soái sao còn chưa tới?”

Nhìn mẹ, Mạch Đình cũng không biết phải trả lời thế nào. Cậu chỉ trầm mặc, nhìn cửa lớn, hy vọng giây tiếp theo An Tử Yến sẽ xuất hiện nơi tràn ngập ánh sáng kia.

Ngô Hinh vui sướng khi người gặp họa nói: “Coi bộ Tiểu Yến nhà tôi rồi cuộc đã nghĩ thông suốt rồi, nhận ra rằng kết hôn là chuyện sai lầm nhất.”

Lời này vừa thốt ra khiến mẹ Mạch Đình bất mãn, vốn mẹ Mạch Đình cũng không phải người hiền lành gì cho cam: “Các con sắp kết hôn, cô nói như vậy là có ý tứ gì, giống như Mạch Đình nhà chúng tôi bám dính lấy nhà mấy người vậy, đây không phải là mấy người bỏ tiền ra sao? Còn đắc ý cái gì?”

An Tấn cùng ba Mạch Đình đều lời kéo vợ của mình, rõ ràng đã loạn lắm rồi, hai người này còn tranh cãi.

“Nếu không phải Mạch Đình nhà các người bám dính Tử Yến nhà chúng tôi, lẽ nào là Tử Yến nhà chúng tôi chủ động yêu cầu sao? Nói ra ai tin, quả thực nực cười.”

“Cái cô này sao đáng ghét thế nhỉ, nếu như khinh thường chúng tôi, giờ con tôi không gả nữa, còn không được sao?”

Ông nội An cũng ở bên cạnh khuyên: “Đừng tranh cãi nữa, hôm nay là ngày vui, các người như vậy còn ra thể thống gì.”

“Cái gì mà ngày vui, vui ở chỗ nào?” Lời này vừa thốt ra, tất cả mọi người đều trầm mặc, Tô Tiểu Mễ chưa từng gặp trường hợp này, bị dọa, càng không biết phải làm thế nào, chỉ dám trộm liếc biểu tình của Mạch Đình. Mạch Đình xem đồng hồ, đã năm giờ rồi, cậu vẫn đứng ở đó đợi An Tử Yên lâu như vậy, vẫn luôn nhủ thầm, nếu như An Tử Yên xuất hiện cậu sẽ bỏ qua hết, coi như chưa từng xảy ra chuyện gì, tiếp tục kết hôn, nhưng càng chờ đợi, trái tim Mạch Đình càng lạnh giá, khóe miệng cậu cố kéo lên một nụ cười, trong nụ cười ấy bao hàm rất nhiều điều, lần này, An Tử Yên thật quá đáng.

Mạch Đình chạy ào vào trong cơn mưa, liều lĩnh xông tới quán bar, Tô Tiểu Mễ cũng đuổi theo, chẳng thiết gì mặt mũi, cậu không đợi được hần thì phải đi tìm, Mạch Đình thấy bản thân mình lúc này hèn mọn đến đáng thương, thật vất vả chạy được tới quán bar, Mạch Đình đã thở không ra hơi, đẩy cửa bước vào, một đám người ngã trái ngã phải trên sô pha, trên mặt đất đều là bình rượu, Mạch Đình nhìn quanh một chút, không thấy bóng dáng An Tử Yên đâu, cậu túm lấy Lý Minh đang ngủ mơ màng: “Lý Minh, này, tỉnh tỉnh, An Tử Yên đâu?”

Lý Minh mở mắt ra trông thấy Mạch Đình, sắc mặt bỗng có chút mất tự nhiên, biểu hiện nhỏ nhất ấy cũng khiến Mạch Đình có dự cảm không tốt, Lý Minh ấp úng nói: “Mạch Đình, tối hôm qua An Tử Yên quả thật uống hơi nhiều, có một số việc không phải như cậu nghĩ đâu, cậu cũng biết sau khi say sẽ chẳng ý thức được bản thân làm gì mà.” Lý Minh không biết phải nói thế nào, giải thích kiểu gì cũng thấy không thích hợp, hần thậm chí còn không dám nhìn thẳng vào mắt Mạch Đình.

Mạch Đình nghe không hiểu, càng thêm phát điên mà lắc lắc Lý Minh: “Tớ hỏi cậu, An Tử Yên ở đâu?”

Lý Minh bị dáng vẻ của Mạch Đình dọa sợ, không thể làm gì khác hơn là vươn tay chỉ lên lầu, nơi này dưới là quán bar, bên trên cho thuê phòng, Mạch Đình chạy lên lầu, mở cửa từng phòng một ra xem, khi cậu mở tới phòng thứ ba, tay nắm cửa liền lạnh lẽo, quả thực không thể tin vào cảnh tượng trước mắt mình, cậu đột nhiên rất muốn trở lại hôn lễ, như chưa từng nhìn thấy gì cả, cái gì cũng chưa từng xảy ra, ít nhất chờ ở đó chỉ là thất vọng, mà giờ phút này là đau đớn tột cùng.

Cậu nhìn quần áo rơi đầy trên đất, còn có áo lót của nữ, giày cao gót vứt chỏng chơ. An Tử Yên cùng một cô gái nằm trên giường, mà cô gái này không phải ai khác chính là Bạch Tiểu Tư. Mạch Đình thì thào: “Không thể nào, không thể nào như vậy.”

Thanh âm của cậu đánh thức hai người ở trên giường, Bạch Tiểu Tư chống thắt lưng ngồi dậy, đột nhiên phát hiện không thích hợp, mình không mặc gì hết, nhìn bên cạnh, là An Tử Yên đang ngủ, còn có Mạch Đình đang sững sờ đứng ở cửa, đột nhiên ý thức được chuyện gì đã xảy ra, tối hôm qua sau khi uống thật say, chẳng còn nhớ được gì cả, cô quán chần quanh người, để lộ bờ vai trần trụi: “Mạch Mạch, cậu hãy nghe tôi nói, tôi, không phải tôi cố ý, tôi không biết, xin lỗi, tôi không biết vì sao lại như vậy.” Bạch Tiểu Tư khóc giải thích với Mạch Đình, nước mắt tuôn rơi nhưng cô vẫn xinh đẹp như cũ, đẹp tới mức làm người ta kìm lòng không đậu. Đây là lần đầu tiên Mạch Đình thấy Bạch Tiểu Tư khóc, đầu cậu như nổ tung, không biết phải làm sao bây giờ.

Biểu hiện của An Tử Yên bình tĩnh hơn Bạch Tiểu Tư, nhưng sắc mặt cũng rất khó coi, hần đứng lên đi tới trước mặt Mạch Đình, vươn tay muốn vuốt ve khuôn mặt của cậu, Mạch Đình cứng ngắc né tránh, toàn thân đều phát run.

Thanh âm của An Tử Yên càng khiến trái tim cậu đau đớn dữ dội: “Vậy, buổi lễ này, cậu còn muốn tiếp tục không?”

Mạch Đình mắt tròn trừng nhìn An Tử Yên: “Cậu sao có thể đối xử với tớ như vậy, sao cậu có thể? Cậu có từng nghĩ tới cảm thụ của tớ hay không, chúng ta sắp kết hôn rồi, cậu, cậu muốn tớ phải làm thế nào bây giờ, An Tử Yên, tớ thực sự, rất hận cậu.”

Dứt lời, cậu đẩy An Tử Yên ra bỏ chạy, cậu nghe thấy tiếng An Tử Yên ở phía sau gọi tên mình, nhưng không cách nào quay đầu, mặc kệ có phải tự nguyện hay không, Mạch Đình chỉ là một người, một người rất bình thường, cậu căn bản không thể nào thần nhiên chấp nhận tất cả, Tô Tiểu Mễ vừa đuổi tới nơi, trông thấy Mạch Đình chạy đi, muốn vươn tay cản lại nhưng đã không kịp.

Mưa phùn đã ngừng rơi, Mạch Đình bước đi vô mục đích trên đường.

Hôn lễ và tất cả đã không còn nữa rồi, con đường kế tiếp bản thân phải đi thế nào đây, quả nhiên ngay cả hạnh phúc cũng không thể hoàn hảo, ông trời sẽ ghen tỵ.

Đau đớn trong lòng khiến Mạch Đình không chú ý tới sắc trời ngày càng tối, cậu đã quên mất rất nhiều thứ, quên cả bản tin mình đã xem hôm đó. Cũng không nghe được tiếng bước chân nguy hiểm phía sau.

108. Chương 108: Truyện Cổ Tích

Đèn đường phụt tắt, Mạch Đình ngẩng đầu, mắt điện à? Xung quanh tối đen không nhìn thấy được năm đầu ngón tay, lúc này Mạch Đình mới cảm thấy kinh hoàng, cậu lấy di động ra chiếu sáng, ánh sáng yếu ớt chỉ đủ để trông thấy một khoảng trước mắt, Mạch Đình cảm thấy da đầu run lên. Từ quán bar chỉ có hai con đường, một trở về lễ đường, cái còn lại chính là con đường xa lạ nguy hiểm mà cậu đang đi. Nhưng Mạch Đình căn bản không muốn quay lại lễ đường, cộng thêm kích động nên mới chọn đường này, giờ chính cậu cũng không biết mình đang ở đâu, nhưng rất nhanh sau đó cậu cười tự giễu, rời khỏi An Tử Yến, đường như tất cả đều trở nên vô nghĩa. Vừa nghĩ tới cảnh tượng ban nãy, trái tim Mạch Đình đau đớn như bị ai bóp nghẹt.

Mạch Đình tự hỏi, thực sự có thể tha thứ cho An Tử Yến không? Có lẽ hẳn không có ý, nhưng cho dù mình tha thứ, vết thương trong lòng cậu cũng vĩnh viễn không thể khép lại, Mạch Đình không làm được, thực sự không có cách nào.

Trong khi cậu đang giãy dụa trong thống khổ, đột nhiên nghe được tiếng hít thở nặng nề cách đó không xa, Mạch Đình cảm thấy sau lưng rét run, sợ tới mức tóc gáy dựng đứng, quay đầu lại, giơ điện thoại lên chiếu sáng, khiếp đảm hỏi: “Ai? Ai ở đó?”

Xung quanh lặng ngắt không ai trả lời, nhưng tiếng hít thở vẫn còn, Mạch Đình không dám tiến về phía trước, lẳng lặng lắng nghe động tĩnh bốn phía, tay cầm điện thoại run rẩy, giờ đã hơn nửa đêm, đừng nói là người, ngay cả xe cộ cũng không có, hướng hồ đây là làng du lịch, không giống trong thành phố.

Tiếng bước chân truyền đến khiến Mạch Đình càng sợ hãi, xoay người bắt đầu chạy, bước chân phía sau cũng đuổi theo, Mạch Đình muốn hét to, nhưng tiếc rằng do chạy quá nhanh, căn bản không đủ sức, cuối cùng ngay cả tốc độ chạy của Mạch Đình cũng trở nên càng ngày càng chậm, người phía sau nhào tới, Mạch Đình rốt cục hét lên, bị một đôi tay to che miệng lại, điện thoại rơi xuống bên cạnh, Mạch Đình nương theo ánh sáng màn hình, thấy rõ mặt người đàn ông kia, đồng tử phóng đại, đây chính là khuôn mặt bị phát lệnh truy nã lần trước, đầu bóng lưỡng, vẻ mặt hung ác, trên cổ còn có hình xăm dài ngoằng, tuyệt đối không sai được. Người thật so với trên tivi càng cường tráng, càng đáng sợ hơn, thân thể Mạch Đình lạnh run, căng cứng, hẳn ta cúi người xuống nhẹ giọng nói bên tai Mạch Đình: “Thả lỏng, thứ đó của tôi sẽ làm cho cậu sung sướng.”

Mạch Đình nghe thấy ngôn ngữ xấu xa, liều mạng lắc đầu, cậu nhớ tới An Tử Yến, nhớ tới những gì tốt đẹp họ từng có trước đây, mà giờ phút này, Mạch Đình tuyệt vọng, hiện thực sao có thể trùng hợp giống như trong phim truyền hình, An Tử Yến sẽ đột nhiên xuất hiện kịp thời cứu cậu, tại cái nơi tối đen như mực này, ai còn có thể thấy được? Sự thật tàn nhẫn, Mạch Đình thà chết chứ không muốn bị làm nhục, tất cả đều đã kết thúc. Đột nhiên cậu thấy buồn cười, bản thân vẫn luôn muốn có một cuộc đời oanh oanh liệt liệt, nhưng khi nó trở thành sự thật lại không thể tiếp thu nổi.

An Tử Yến, cậu ở đâu? Tại sao lại làm như vậy với tớ, khi tớ sắp chết vẫn còn nhớ tới cậu chứ, thực không cam lòng.

“Nghĩ cái gì vậy?” Tên kia phát hiện Mạch Đình có chút xuất thần.

Cậu nhắm chặt hai mắt, không thèm để ý tới hắn.

“Không muốn xem thử cái đó của tôi à?” Hắn thấp giọng cười khê.

Mạch Đình ghê tởm, dạ dày cậu cuộn cuộn, bất đắc dĩ bị hắn ta che miệng, xung quanh yên lặng tới đáng sợ, hơi thở của tên kia phả lên mặt cậu. Chỉ có thể đá đạp hai chân nhưng bị hắn nhanh chóng chế trụ.

“Lão tử bảo cậu mở mắt ra.”

Mạch Đình càng nhắm chặt, cậu chết cũng không chịu mở. Cũng không dám phát ra bất cứ tiếng nức nở nào, cậu nhớ trong phim, mấy tên biến thái này nghe thấy thanh âm ấy sẽ càng sướng khoái, bọn chúng thích cảm giác chinh phục kẻ khác.

Mạch Đình chỉ sợ, sợ một việc duy nhất, đó là không còn được nhìn thấy An Tử Yển nữa, cậu hoàn toàn tuyệt vọng, quả nhiên cái gì tốt đẹp đều là giả tạo, thế giới đen tối này không chịu được những điều tốt đẹp, thân thể run rẩy, khoảnh khắc khi nước mắt sắp tuôn rơi, đôi mắt nhắm nghiền của cậu cảm nhận được ánh sáng, tên biến thái kia làm gì vậy, cậu rút cuộc mở một mắt ra muốn xem rốt cuộc là có chuyện gì, kẻ bắt cóc đang cầm trong tay một chùm sao được bó rất đẹp, đẹp như một đóa hoa, còn rực rỡ hơn hoa, phát ra ánh sáng chói lòa lung linh, đó là thứ chỉ có trong truyện cổ tích, không ngờ lại xuất hiện ở thế giới chân thực, Mạch Đình mở mắt nhìn, tên bắt cóc với khuôn mặt hung ác, kết hợp với thứ hắc cầm trên tay quả thực tạo thành tương phản rất lớn, hắc buông tay khỏi miệng Mạch Đình, cầm bó sao phát sáng đưa cho Mạch Đình: “Kết hôn vui vẻ! Tôi đã nói thứ đó của tôi sẽ làm cậu sung sướng mà!”

“A?!” Mạch Đình ngây ngẩn, choáng váng, không biết rốt cuộc đã xảy ra cái gì, cậu đang nằm mơ sao? Hay là cậu đã bị tên bắt cóc giết chết nhưng không có cảm giác.

Lúc này chùm sáng trên đầu chiếu lên phía trước, Mạch Đình có chút không thích ứng được với ánh sáng, ngọn đèn chiếu lên một tấm màn cực lớn, giống như rạp chiếu phim, bên trên bắt đầu xuất hiện dòng chữ:

“Xin hãy yên lặng xem hết tất cả.” Kiểu chữ bình thường, từng chữ cứ từ từ hiện ra.

“Sự tình thực ra là như này”: Trên hình ảnh xuất hiện khuôn mặt lén lút của Tô Tiểu Mễ, địa điểm là nơi ở lại tối qua, bản thân Mạch Đình không hề phát hiện ra có camera, Tô Tiểu Mễ đang cắm một cái usb vào tivi, sau đó tivi phát tin tức trong usb, đúng lúc Mạch Đình ra khỏi WC liền thấy được đoạn tin đó, sau khi xem xong, Tô Tiểu Mễ trước tiên tắt tivi đi để tránh bị phát hiện, mà toàn bộ quá trình, Mạch Đình hoàn toàn không nhận ra. Sau đoạn phim này, thân ảnh của Tô Tiểu Mễ xuất hiện trên màn hình, hắng giọng nói: “Hi, Mạch Mạch, bất ngờ chưa, đương nhiên tôi còn phải cảm ơn An Tử Yển đã phân cho tôi vai nhiều đất diễn nhất này, tôi vô cùng vừa lòng với khả năng diễn xuất của mình, may là thường ngày tôi đều luyện tập, bảo đao chưa cũ, không phụ sự tin nhiệm của tổ chức với tôi.” Lúc này, Nghiêm Ngôn cũng xuất hiện, nhéo mặt Tô Tiểu Mễ: “Em khoa trương quá rồi đó.”

“Vậy à, em cảm thấy diễn rất đạt, lay động lòng người, em diễn theo hình tượng nhân vật nam chính trong phim Sơn trà thụ chi luyện.”

“Lão tử thấy em là tự biên tự diễn.” Nghiêm Ngôn kéo Tô Tiểu Mễ muốn chạy, Tô Tiểu Mễ có chút không muốn: “Để em nói thêm câu nữa, một câu thôi, xin anh đấy, khó khăn lắm mới có cơ hội lên tivi, sao anh không cho tớ nói thêm câu nữa.”

Nghiêm Ngôn trợn mắt liếc Tô Tiểu Mễ, Tô Tiểu Mễ lại hắng giọng lần nữa: “Đương nhiên, kỳ thật tôi muốn diễn vai của Tiểu Tư nhất, tuy rằng phân cảnh không nhiều, nhưng vô cùng có tính khiêu chiến.”

Nghiêm Ngôn đá văng Tô Tiểu Mễ ra khỏi phạm vi máy quay, sau đó chậm rì rì rời đi.

Mạch Đình ngây ngốc ngồi dưới đất, hoàn toàn không có phản ứng, người đàn ông ban nãy không biết đã đi từ lúc nào, có điều đó không phải điều cậu quan tâm nhất, mọi nghi vấn đang lần lượt được giải đáp. Màn hình chuyển tới cảnh kế tiếp, hiện trường hôn lễ, khi Mạch Đình còn chưa tới, mẹ cậu liều mạng hít sâu, luyện tập lại biểu tình của mình, còn hỏi bố Mạch Đình: “Như vậy đã đủ tức giận chưa? Lát nữa diễn cảnh cãi nhau, đây là lần đầu tiên trong đời tôi diễn kịch, không thể có sơ suất.” Sau đó hình ảnh kế tiếp là Mạch Đình chạy ào vào cơn mưa, cậu chạy đi rồi, bố mẹ hai bên đều thở phào nhẹ nhõm, cắt bánh gato không biết từ đâu ra, vừa ăn vừa trò chuyện rất thân thiết.

Cảnh thứ ba là ở quán bar, Tô Tiểu Mễ trước đó đã thông báo cho mọi người, thế nên khi Mạch Đình sắp tới nơi, tất cả đều ngả trái ngả phải, khi Lý Minh nằm xuống đất liền uống một ngụm rượu, kế tiếp là hàng loạt câu chất vấn của Mạch Đình, sau khi Mạch Đình lên lầu, Dương Huy cùng Lưu Ứng Tinh đều giờ ngón tay cái với Lý Minh: “Được đó nha, diễn không tệ, so với tiểu tử Tô Tiểu Mễ kia còn đạt hơn.”

Cảnh thứ tư là ở trên giường, Bạch Tiểu Tư vút loạn quần áo xuống đất, sau đó vò tóc tai cho rối tung lên, hỏi An Tử Yển: “Nếu chút nữa em không khóc được thì làm sao?”

“Anh sẽ giúp em.” An Tử Yến lạnh lùng nói, thế nên khi diễn đến cảnh khóc, An Tử Yến trộm thò tay vào chặn véo đùi Bạch Tiểu Tư, hung hăng, độc ác véo thật mạnh, đau tới mức Bạch Tiểu Tư liền chảy nước mắt, đứng lên khỏi giường, cảnh này rất hoàn hảo. Đợi đến lúc Mạch Đình bỏ chạy lần nữa, Bạch Tiểu Tư ném chăn xuống đất, bên trong vẫn còn mặt một chiếc váy ngắn, mắng An Tử Yến: “Chồng trước, anh ra tay quá độc ác.”

An Tử Yến nhún nhún vai, một bộ dạng chả liên quan đến mình.

Cái này khiến Mạch Đình rất cực cũng bực bực đại ngộ, cảm giác trong lòng, quả thực chẳng thể nào hình dung, hẳn là cậu phải sớm nghĩ tới, khi sinh nhật cậu An Tử Yến còn chửi mình, sao có thể thành thật an phận kết hôn? Chỉ trách cậu quá ngốc, cũng là âm mưu của An Tử Yến càng ngày càng lớn, càng ngày càng thật, hơn nữa lần này diễn viên quần chúng rất nhiều, Mạch Đình đứng lên khỏi mặt đất, vỗ vỗ mông mình, quay sang màn hình chữi âm lên: “Các người con mẹ nó cấu kết với nhau hãm hại tôi.”

Đoạn phim này còn chưa kết thúc, chữ lại bắt đầu xuất hiện.

“Cậu thích truyện cổ tích, cậu thích phim viễn tưởng, cậu thích thú một sừng, thật nhiều thật nhiều tiểu tinh linh, tất cả những gì cậu thích đối với tớ đều thật ấu trĩ, nhưng hết cách rồi, tớ chỉ thích một thứ, đó là cậu.”

“Thế nên cậu muốn một hôn lễ thật khó quên, tớ sẽ tặng cho cậu.”

“Để cái lễ đường nặng nề theo truyền thống kia của cậu đến gặp quỷ đi.”

“Hôn lễ chưa chấm dứt, bây giờ mới bắt đầu.”

“Chuẩn bị xong chưa? Chúng mình kết hôn đi.” Dòng chữ cuối cùng hiện ra, trên màn hình xuất hiện tất cả mọi người ngoại trừ An Tử Yến, trên mặt mỗi người đều nở nụ cười thật tươi, cùng cất lên lời chúc phúc: “Mạch Đình, chúc cậu kết hôn vui vẻ.”

Sự phẫn nộ ban nãy còn chưa hoàn toàn biến mất, đã bị cảm động phô thiên cái địa che lấp, An Tử Yến chính là người có bản lĩnh như vậy, gây sức ép loạn thất bát tao cho trái tim cậu, đèn chiếu dần dần tắt, tấm màn cũng được hạ xuống, xung quanh tối đen như cũ, chỉ còn bó sao trong tay Mạch Đình lấp lánh phát sáng, lúc này, đèn đường xa xa từ từ được bật lên, hai bên trái phải, từng bóng đèn bắt đầu phát sáng, Mạch Đình hí mắt không thấy rõ, chỉ nghe có tiếng động thanh thúy, từ phía xa chậm rãi đến gần, Mạch Đình lúc này mới thấy rõ tiếng động đó là cái gì, trái tim cậu như ngừng đập, hít một hơi khí lạnh, đó là một con ngựa trắng như tuyết, trắng đến chói mắt, trên đầu nó còn gắn một cái sừng, giống như thú một sừng trong truyện cổ tích, còn người ngồi trên ngựa kia chính là Hoàng tử điện hạ, mặc trang phục vương tộc Châu Âu, ánh đèn đường nhu hòa chiếu vào khuôn mặt không gì sánh được, đẹp trai tới mức khiến Mạch Đình choáng váng, nhưng cậu nhanh chóng không để mình bị cảm động lung lay: “Cậu có còn là người không vậy, ngay cả kết hôn mà cũng chửi tớ?”

An Tử Yến cười cười, chính là nụ cười ảm áp này, vươn tay về phía Mạch Đình: “Đồng ý không?”

Mạch Đình không hề nghĩ ngợi liền vươn tay ra: “Không muốn chính là đồ ngốc.”

An Tử Yến nắm tay cậu kéo lên, Mạch Đình lập tức ngồi lên ngựa, ở phía trước An Tử Yến, tay hắn lướt qua thắt lưng Mạch Đình, nắm chặt dây cương, hai chân thúc nhẹ vào bụng ngựa, con ngựa tiến lên, Mạch Đình sợ hãi kêu một tiếng, hoàn toàn quên mất trò đùa đã man lúc trước, hai tay nhẹ nhàng vuốt lông ngựa mềm mại.

“An Tử Yến, cậu luôn cho tớ những gì tớ muốn nhất.”

An Tử Yến không nói gì, Mạch Đình xem đồng hồ, chỉ còn hai mươi phút nữa là qua mười hai giờ, cậu nuốt tiếc nói: “Có điều, sắp qua lễ tình nhân rồi.”

“Ai nói với cậu hôm nay là lễ tình nhân.”

Mạch Đình sửng sốt, nhưng trong lịch và trên điện thoại của cậu đều ghi rõ ràng, rất nhanh, Mạch Đình liền không kiềm chế được rúc vào ngực An Tử Yến, hóa ra tất cả đều nằm trong âm mưu của hắn. Mạch Đình ngẩng đầu lên hôn một cái vào cằm An Tử Yến.

Thật chờ mong, hôn lễ bây giờ mới bắt đầu này.

Tình yêu của cậu quá mềm mại, quá ngọt ngào, dính chặt lấy khiến tớ không thể nào nhúc nhích.

An Tử Yến, ăn tớ đi!

109. Chương 109: Truyện Cổ Tích Tiếp Diễn

Mạch Đình ngồi trên lưng ngựa, nghiêng đầu hỏi An Tử Yến: “An Tử Yến, cho dù cậu muốn làm tớ kinh hỉ cũng không cần phải chỉnh tớ như vậy chứ?”

“Tớ đã thỏa mãn sở thích buồn nôn của cậu, cậu cũng nên thỏa mãn tớ chút chứ.” An Tử Yến nói như thật.

Mạch Đình có chút không phục: “Cậu không biết vừa rồi tớ khổ sở đến mức nào.”

“Cậu cho rằng tớ làm vậy thì không khổ chắc?” Bất quá An Tử Yến nói cũng đúng, để An Tử Yến bố trí hôn lễ giống truyện cổ tích này, đối với một người luôn luôn lạnh lùng và ghét những gì lãng mạn như hắn mà nói, đây đúng là một loại tra tấn.

“Cậu có thể không cần mặc như vậy.” Mạch Đình bĩu môi.

An Tử Yến cúi đầu từ phía sau cọ cọ tai cậu, nhẹ nhàng thổi khí bên tai Mạch Đình: “Tớ mặc như thế, còn không phải vì muốn người nào đó vui vẻ sao?”

Một câu nói ra có thể hòa tan cõi lòng cậu, Mạch Đình biết rõ còn cố hỏi: “Người nào đó là ai?” Cậu muốn An Tử Yến sẽ nói ra tên mình.

“Cậu không biết, tớ càng không biết.”

“An Tử Yến, cậu!” Mạch Đình dùng khuỷu tay huých nhẹ vào bụng An Tử Yến.

An Tử Yến cười khẽ, Mạch Đình sửng sốt, hôm nay An Tử Yến cười rất nhiều, nhiều đến mức cậu còn tưởng mình đang mơ. An Tử Yến dương dương tự đắc, nhìn phía trước: “Tối rồi.”

Lần này Mạch Đình mới thực sự rơi vào trong mộng, không thể tin nổi nhìn tòa lâu đài trước mắt, còn có bong bóng đủ màu rực rỡ khắp nơi trên đất, ngọn đèn trên tòa lâu đài phát ra ánh sáng nhu hòa, chiếu sáng cả một vùng trời, một tấm thảm đỏ kéo dài từ cánh cổng hùng vĩ tới trước mặt Mạch Đình, xung quanh thảm đều là bong bóng. Còn có những người ăn mặc trang phục binh sĩ đứng chỉnh tề.

An Tử Yến nhảy xuống ngựa, Mạch Đình còn ngây ngốc tại chỗ không nhúc nhích, bị cảnh tượng tuyệt đẹp trước mắt làm cho rung động.

“Sao, sao, sao lại, lâu đài này, sao lại có ở đây?” Nói một câu cũng không hoàn chỉnh.

“Nơi này vốn có lâu đài rồi, tin quảng cáo là tớ cố ý đặt trên bàn cậu, chỉ là không nhắc tới tòa lâu đài này thôi.”

“Sao cậu có thể chắc chắn tớ sẽ chọn cái tin cậu làm giả đó!”

“Cậu thích cái gì, tớ còn không rõ à?”

Hóa ra tất cả mọi thứ đều là do An Tử Yến sắp xếp, Mạch Đình cũng không biết nên dùng biểu tình gì đối với tình cảnh này, là nên khóc hay nên cười? Cậu vươn hai tay về phía An Tử Yến, An Tử Yến lập tức bế cậu xuống ngựa.

Nắm tay Mạch Đình, khoanh khắc hai người bước lên thảm đỏ, mọi người đứng ở hai bên đồng loạt đặt một tay lên ngực, hơi cúi đầu, khiêm tốn nghiêng đón, mỗi bước chân của Mạch Đình đều thật cẩn thận, chỉ sợ nhất thời sơ ý sẽ phá hỏng hôn lễ này. Đợi hai người người tới cổng lâu đài, cánh cửa to lớn mở ra, bố Mạch Đình mặc trang phục như Quốc vương đứng ở đó, tuy rằng dáng vẻ có chút buồn cười, nhưng Mạch Đình không hề muốn cười, mặc dù bị mọi người cầu kết chỉnh mình, trái tim cậu vẫn bị hôn lễ được sắp đặt tỉ mỉ này bắt làm tù binh.

Lúc này từ trên đỉnh đầu rơi xuống từng mảnh lụa trắng, vây quanh bốn phía Mạch Đình, An Tử Yến không biết đã rời khỏi cậu từ lúc nào, ba Mạch Đình cũng bước vào giữa màn lụa trắng, Mạch Đình có chút bất an, bố Mạch Đình cười cười, đặt tay cậu lên khuỷa tay mình, khi kim đồng hồ nhích tới số mười hai, âm nhạc bắt đầu vang lên.

Mạch Đình được bố dẫn đi ra ngoài, thấy được thế giới cổ tích thuộc về cậu, Bạch Tiểu Tư mặc như công chúa Bạch Tuyết, Ellen trở thành cô bé Lọ Lem, mỗi người đều có vai của mình, An Tử Yến đứng cách đó không xa, mỉm cười nhìn cậu, trông giống hệt một Hoàng tử, tặng cho cậu một hôn lễ mà chỉ Hoàng tử mới có thể tạo ra, An Tử Yến đi tới, từ bố Mạch Đình nhận lấy tay cậu. Đi thẳng tới sân khấu, mục sư đã mặc trang phục của Mad Hatter đứng ở đó: “Còn điều gì muốn nói nữa không?” Lời này của mục sư thấy thế nào cũng giống như hỏi người ta trước khi chết vậy.

Mạch Đình sốt ruột thốt ra: “Tôi đồng ý.” Đùng vội vàng như vậy chứ, chẳng biết ngại ngùng là gì.

Mục sư nhẹ giọng ho một tiếng, hỏi An Tử Yến: “Cậu thì sao?”

An Tử Yến nhìn Mạch Đình, trong ánh mắt ngập tràn ôn nhu, Mạch Đình chỉ thấy mình sắp bị hòa tan, An Tử Yến nhẹ giọng nói: “Honey, đêm nay em thoát nhìn cực kỳ xinh đẹp.” Dứt lời, hần kéo Mạch Đình tới trước mặt mình, cúi đầu hôn sâu.

Phía dưới truyền đến tiếng hoan hô, có hai tiểu tinh linh trên lưng đeo cánh bưng nhẫn tới, hơn nữa hai tiểu tinh linh này đều là bé trai, thật đúng chuẩn chủ đề của hôn lễ. Mad Hatter lại ho nhắc nhở, muốn ngăn cản hành vi này, dù sao còn chưa bắt đầu tuyên thệ mà, bên dưới Tô Tiểu Mễ mặc trang phục của cậu bé bọt biển rất kích động, mặt mũi đỏ bừng ồn ào: “Hôn lưỡi, hôn lưỡi, hôn lưỡi.” Nghiêm Ngôn đứng một bên liếc cậu một cái, Tô Tiểu Mễ liền im lặng, sau đó lại dòm dòm Nghiêm Ngôn: “Ngôn — Anh thật không phối hợp, ai nấy đều mặc trang phục của nhân vật trong truyện cổ tích, anh lại mặc như người bình thường, rất là lạc loài nha.”

Muốn Nghiêm Ngôn mặc loại trang phục buồn cười này, hần không làm được, thậm chí còn có thể nhận thấy An Tử Yến mặc cái bộ Hoàng tử kia khó chịu đến mức nào: “Ai bảo với cậu bé bọt biển là nhân vật trong cổ tích, nhiều nhất cũng chỉ là nhân vật hoạt hình.”

“Không thể nào? Lúc ở nhà sao anh không bảo trước với em, anh có biết bộ quần áo này nặng thế nào không, thật là quá đáng, biết thế thì em đã mặc thành Hello Kitty.”

“Coi như anh chưa nói gì cả.”

Mạch Đình trộm đưa lời tuyên thệ cậu đã chuẩn bị tốt cho Mad Hatter, nháy nháy mắt với ông, ý bảo đọc như cậu viết, Mad Hatter nhúm mày, đành phải thỏa mãn nguyện vọng của cô dâu: “An Tử Yến tiên sinh, hôm nay là một ngày trọng đại, tố tin là cậu sẽ không mạo hiểm bị thiên lôi đánh chết mà nói ra lời cự tuyệt, năm tháng sau này, cậu có đồng ý sẽ thương yêu Mạch Đình, không trêu chọc Mạch Đình, không sai bảo Mạch Đình làm cái này cái nọ, khi Mạch Đình nói chuyện không thể không để ý tới cậu ấy, Mạch Đình có thể tùy ý nghịch đàn dương cầm của cậu mà không bị mắng, Mạch Đình có thể tùy ý ra vào phòng cậu, một ngày Mạch Đình có thể nói hơn mười lần những lời lăng mạn, mỗi ngày cậu đều phải nói với Mạch Đình cậu yêu cậu ấy...” Lời tuyên thệ này, quả thực chính là danh sách mong muốn, ngay cả những người nghe bên dưới cũng trợn trắng mắt, An Tử Yến cắt ngang lời đọc của Mad Hatter: “Tôi từ chối, đừng dài dòng, mau lên một chút.”

“Vì sao a, tớ thấy lời tuyên thệ này tốt lắm mà.”

“Yêu cầu quá nhiều sẽ hại tới chính cậu đấy.” An Tử Yến lạnh lùng nói, sau đó liếc nhìn Mad Hatter, Mad Hatter cả kinh, nói rất nhanh: “Trong cuộc sống sau này, hai người có nguyện ý ở bên nhau, yêu nhau, cả đời không có con cũng không sao cả, vĩnh viễn không vi phạm lời thề trao nhau tình yêu chứ?”

Mạch Đình không muốn, tuyên thệ kiểu gì vậy, quả thực đâm đúng chỗ đau của cậu, cậu không thể sinh con, phải làm sao đây.

“Tôi đồng ý.” An Tử Yến rất phối hợp cầm lấy nhẫn, nắm lấy tay Mạch Đình, nhẹ nhàng đeo nhẫn vào ngón áp út của cậu, Mạch Đình nhìn chiếc nhẫn trên tay, lại nhìn An Tử Yến, trong lòng có hàng ngàn hàng vạn

cảm xúc nhưng đều bị bế tắc, chỉ có thể ngây ngốc cầm nhẫn đeo cho An Tử Yên, sau đó bỏ nhào lên người An Tử Yên: “Tớ đồng ý, tớ đồng ý!”

Bản thân đã chờ đợi giây phút này bao lâu rồi, Mạch Đình không nhớ nổi nữa, nhưng khi nó chân thật diễn ra, lại trở nên không thực, trái tim không an phận trong lồng ngực cứ nảy lên ý muốn biểu đạt tình yêu. Từ lần đầu gặp nhau cho tới bây giờ, đã quên bao khó khăn trong lúc ấy, chỉ đem những hạnh phúc nhỏ nhoi khắc sâu vào tận đáy lòng.

Không có xa hoa, tình yêu bình thường của chúng ta vẫn đang tiến về phía trước.

Ngọn đèn xung quanh chợt tắt, chỉ có một vòng tròn lớn ở giữa, dàn nhạc người lùn nhẹ nhàng tấu một ca khúc, An Tử Yên hơi hạ thấp người, lịch thiệp vươn tay về phía Mạch Đình, Mạch Đình nghĩ An Tử Yên muốn mời cậu khiêu vũ, hồi hận a, sao trước đây không học khiêu vũ, không thể để hôn lễ hoàn mỹ này bị mình phá hủy, khi Mạch Đình còn đang khó xử, An Tử Yên đã mạnh mẽ kéo cậu vào vòng tròn, Mạch Đình buộc phải kiên trì, bày ra tư thế khiêu vũ tốt nhất.

“Cậu làm gì vậy.”

“Không phải khiêu vũ sao?”

“Ai muốn khiêu vũ với cậu?”

“Vậy cậu —— a ——!” Mạch Đình kinh hô, sợ hãi không nhỏ, hóa ra đó không chỉ là một vòng tròn mà là một trục chuyển động. Càng ngày càng lên cao, tới tận mái nhà, cơn gió lạnh thổi vào mặt Mạch Đình, từ trên cao có thể nhìn thấy toàn bộ làng, ánh đèn huy hoàng, chỉ tiếc bầu trời lác đác vài ánh sao, cho dù An Tử Yên sắp đặt thế nào cũng không địch nổi ông trời, bên dưới truyền tới thanh âm của Tô Tiểu Mễ: “Mạch Mạch, ném hoa đi, ném đi.”

Bạch Tiểu Tư cùng An Tố đẩy Tô Tiểu Mễ ra: “Cậu ở đây tranh chỗ làm gì, đón hoa là việc của những người chưa kết hôn chúng tôi, gái có chồng như cậu chạy ra đây làm chi.”

“Cái gì mà gái đã có chồng, hai người nói thật quá đáng, rõ ràng là người ta mới kết hôn, hơn nữa ai bảo kết hôn rồi thì không được đón hoa, tôi thích bó hoa sao kia, thật là đẹp, tôi muốn mang về nhà.”

Mạch Đình cười cười, từ trên cao ném hoa xuống, phía dưới tranh cướp nhau, rõ ràng toàn những người chưa muốn kết hôn, nhưng cứ thích tranh, tranh giành tốt lành, ngay cả mẹ Mạch Đình, bố Mạch Đình cùng ông nội An cũng muốn cướp, đây cố ý là làm loạn, nhưng sự thật luôn là ghét của nào trời trao của ấy, bó hoa sao rơi thẳng vào lòng Nghiêm Ngôn đang đứng một bên, Tô Tiểu Mễ cảm động a, nước mắt tuôn trào: “Ngôn — Em biết anh yêu em nhất mà, thấy em thích, cố ý cướp cho em.”

“Em suy nghĩ hơi nhiều.” Có điều Nghiêm Ngôn vẫn ném bó hoa cho Tô Tiểu Mễ, Tô Tiểu Mễ vui vẻ giơ hoa lên rung đùi đắc ý. Những người khác chán nản tản ra, tất cả đều đi ra bên ngoài lâu đài.

Ném hoa xong, Mạch Đình quay đầu sang hỏi An Tử Yên: “Đưa tớ lên đây làm gì, trên này chẳng có gì cả.”

Mạch Đình nhìn quanh bốn phía, bên trên trống trải, không có gì hết. An Tử Yên huýt sáo như ra hiệu, Mạch Đình ngạc nhiên nhìn bốn phía tối đen bên dưới, xuất hiện rất nhiều rất nhiều điểm sáng, tựa như đom đóm, “đom đóm” này càng bay càng cao, Mạch Đình lúc này mới thấy rõ, hóa ra là đèn Khổng Minh, từng chiếc từng chiếc chậm rãi bay lên không, hội tụ thành vô số chiếc, càng ngày càng cao, bay qua lâu đài, bay qua người Mạch Đình, bay tới bầu trời, như đường tới ngân hà, Mạch Đình vươn ngón út quần lấy tay An Tử Yên.

Hôm nay có quá nhiều kinh hãi cùng cảm động, vẫn chưa kết thúc, mà luôn nối tiếp. Hương vị của tình yêu lan tỏa trong không khí, tràn đầy cả thế gian.

“Từ trước tới giờ tớ chưa bao giờ thấy, cậu còn có một mặt ôn nhu như vậy.”

“Cậu tốt nhất nên chuẩn bị tâm lý, đây là lần cuối cùng cậu được thấy.”

“Lời này của cậu có ý gì, sau này sẽ không có nữa?”

“Tớ đã trưởng thành rồi, còn phải duy trì ôn nhu, hoàn hảo, làm người như vậy mệt chết đi được.”

“Cậu là đồ xấu xa không biết xấu hổ.”

Mạch Đình tựa đầu lên vai An Tử Yên: “An Tử Yên, chúng ta sẽ ở bên nhau cả đời, đúng không? Đúng không?”

“Ừ.”

“An Tử Yên.”

“Ừ.”

“Cảm ơn cậu đã cho tớ tất cả.”

“Đây là những thứ cậu vốn được hưởng.”

Có lẽ tình yêu của chúng ta không được nhiều người chúc phúc, có lẽ họ không thể hiểu, cậu như thế và tớ như vậy sao có thể ở bên nhau, có lẽ sau này con đường chúng ta đi sẽ càng khó khăn. Nhưng “có lẽ” chỉ là từ giả thuyết, những gì chân chính đang diễn ra trước mắt là, chúng ta đã có được lời chúc phúc của những người mà mình yêu quý nhất, cậu như thế còn cười tớ như vậy, con đường sau này sẽ luôn có cậu.

Không cảm nhận được hạnh phúc, thì chính là đồ ngốc ——

-END-

Chúc các bạn đọc vui vẻ.. sẽ cố gắng làm phiên ngoại ... *bắn tim*

110. Tiểu Phiên Ngoại 1

Tử Yên và Mạch Đình, bọn họ cũng chỉ giống như những đôi tình nhân bình thường khác, sẽ luôn vì một chút chuyện nhỏ mà cãi nhau.

“An Tử Yên, anh cũng nên chia sẻ việc nhà cùng em chứ, như thế này chẳng phải là quá bất công sao. Tại sao em phải hầu hạ anh giống như hầu hạ tổ tông vậy chứ, anh thật sự vẫn nghĩ mình là đại gia Bắc Phương sao, em đang nói với anh đấy?”

“Anh rất bận” – Rất bận của An Tử Yên chính là buồn bực ngán ngẩm cảm điều khiển tivi liên tục chuyển kênh.

“Anh thế này mà cũng gọi là rất bận sao? Có nhầm lẫn gì không, vậy chứ em thì phải gọi là gì đây?” – Mạch Đình đang khom lưng lau nhà, vừa không ngừng căn nhắc An Tử Yên vừa cảm thấy chán nản mình vì sao lại coi trọng nam nhân không những hay ý lại mà còn rất lười biếng như thế này, ông trời đúng là không công bằng. Ta nói, ông trời cũng rất là thâm hiểm mà, lúc An Tử Yên đối tốt với cậu, cậu liền cảm ơn ông trời đã để cho mình yêu được An Tử Yên, lúc An Tử Yên đối xử không tốt với cậu, cậu liền trách cứ ông trời tại sao lại để mình yêu phải An Tử Yên.

Thấy An Tử Yên không có bất kỳ phản ứng gì với mình, Mạch Đình lại nói tiếp: “Trước đến giờ, anh thấy em nhọc nhằn khổ sở để duy trì cái gia đình này, trong lòng anh không có một tia áy náy sao?”

“Không có”

“Anh!! Em thật không tìm ra được từ nào để hình dung sự xấu xa của anh nữa rồi!”

“Vậy thì đừng tìm!”

“Không tìm thì làm sao em mắng anh được. Đúng rồi, không phải hôm qua em bảo anh đi siêu thị mua kem đánh răng sao, chẳng hiểu vì sao kem đánh răng trong nhà mình lại dùng mau hết vậy?”

An Tử Yên lúc này mới nhìn chằm chằm vào Mạch Đình, bốn mắt nhìn nhau, bất quá cũng không phải là đang làm chuyện gì xấu hổ, thấy vẻ mặt An Tử Yên lúc này như mới nhớ ra, Mạch Đình đem cây lau nhà ném đi, hai tay chống ngang hông: “Anh lại quên? Em biết ngay là anh sẽ quên mà”

“Nếu em biết là anh sẽ quên, sao còn bảo anh đi mua?”

“Em.. Em không phải là...” – Mạch Đình cảm thấy có chút đuối lý, đột nhiên lại cảm thấy không đúng, đi tới, cúi đầu nhìn An Tử Yến đang ngồi trên ghế salon: “Rõ ràng là chính anh quên, anh còn cãi lý, hôm nay phạt anh không được ăn cơm tối, anh có tin không?”

An Tử Yến nhún nhún vai.

“Em nói thật đấy, đừng tưởng là em yếu đuối, không dạy dỗ anh chút ít, anh lại cho là em dễ ức hiếp”.

An Tử Yến lấy tay đẩy Mạch Đình đang tiến sát gần mặt: “Lau nhà nhanh lên một chút, cản trở anh xem tivi rồi”

“Rốt cuộc em là người giúp việc hay là người yêu của anh?” – Mạch Đình bĩu môi, lại tiếp tục cầm cây lau nhà lên lau.

“Cả hai”

“Còn anh chính là tài xế cùng ngân hàng của em” – Mạch Đình không phục phản bác.

An Tử Yến cũng không hề tức giận: “VẬY thì được rồi, theo nhu cầu của mỗi bên, em cũng không thiệt thòi mà”.

Nghe An Tử Yến nói như vậy, Mạch Đình cũng cảm thấy có đạo lý, giao dịch này xem như cũng công bằng a, thế là vui vẻ đi giặt quần áo, nấu cơm. Thật không biết rốt cuộc tình yêu của hai người này được xây dựng dựa trên điều gì nữa.

111. Tiểu Phiên Ngoại 2

Mạch Đình cùng An Tử Yến, bọn họ cũng chỉ giống như những đôi tình nhân bình thường khác, sẽ vì một chút chuyện nhỏ mà trong lòng ầm ập.

Mạch Đình đang ở dưới lầu, nghiêng rằng nghiêng lợi nhìn xa xa, xe bị An Tổ mượn đi, An Tử Yến cũng bị An Tổ mượn đi, duy chỉ có chính mình lưu lại. Tuy An Tổ nói cần đi có chút việc, cũng cần thỉnh giáo An Tử Yến một chút, nhưng mình chưa kịp lên xe, An Tổ đã nhanh chóng lái xe đi mất, chỉ lưu lại cho mình một đám bụi, An Tử Yến cũng không ngăn cản An Tổ, Mạch Đình cảm giác sâu sắc mình bị bỏ rơi.

Một mình thở hồng hộc trở về phòng, hướng về phía chiếc đàn Piano của An Tử Yến phá phách một trận, giống như một con quỷ háo sắc, không ngừng dâm loạn trên đàn Piano. Khoảng hai tiếng sau, điện thoại của Mạch Đình vang lên, nhìn thấy hiển thị cuộc gọi từ An đồng học, trong đầu suy nghĩ, giờ cũng biết gọi điện cho mình cơ đấy? Đã vậy tôi không thèm tiếp, cho đáng đời cái đồ không biết xấu hổ nhà anh, cho anh đi cùng nữ nhân khác đi. Lúc An Tử Yến sắp cúp máy thì Mạch Đình liền nhận điện thoại, làm như không để ý nói: “Ồ, đây không phải là An Tử Yến sao, có chuyện gì không, tôi lúc này bận lắm”.

“Vậy sao, vậy em cứ làm việc của em trước đi”.

“Đợi, đợi một chút, anh nói trước đi, nói chuyện với anh một chút cũng được, không anh lại nói em không tôn trọng anh, lại còn không thèm nghe anh nói chuyện”.

“Em đạp xe đến cửa công ty An Tổ đón anh”.

Xe mà An Tử Yến nói đến chính là chiếc xe đạp mà lần trước Mạch Đình tặng cho mẹ Mạch Đình, cuối cùng mẹ Mạch Đình sau khi thấy trong nhà không có nơi nào để chứa nó liền lấy lý do này đưa trả trở lại, chuyện này khiến cho Mạch Đình buồn bực một thời gian dài.

“Được rồi, biết rồi”.

An Tử Yến chuẩn bị cúp điện thoại, Mạch Đình liền gọi An Tử Yến: “Này, anh không dặn dò em cái gì sao?”

“Dặn dò em cái gì?”

“Ví dụ như trên đường cẩn thận, chú ý đèn xanh đèn đỏ chẳng hạn, đây chẳng phải là phép lịch sự tối thiểu nhất sao”.

“À, vậy em cẩn thận đừng để máu phun lên xe đạp nhé”.

“An – Tử – Yên! Anh rửa em??”

An Tử Yên đã cúp điện thoại rồi.

Nửa tiếng sau, Mạch Đình mồ hôi đầm đìa chạy tới. Thật là yếu ớt, không có xe thì không biết mà ngồi xe bus hoặc là thuê taxi sao, sao cứ phải bắt mình tới đón chứ? Mạch Đình à, thật ra thì cậu cũng có thể lựa chọn không đến đón mà.

An Tử Yên đã đứng trước cửa công ty An Tổ, hơn nữa cũng không chỉ một mình hắn, còn có An Tổ cùng một mỹ nữ đang đứng trước cửa xe thể thao mở sẵn dừng trước mặt hắn. An Tổ rất thích dẫn theo em trai của mình đi ra ngoài khoe khoang, dù sao có một em trai ai gặp cũng thích khiến cho mặt mũi cô tăng lên không ít, mặc dù người em trai này tính cách càng ngày càng méo mó.

“Chị biết ngay là em nhất định có thể giải quyết vấn đề mà, chẳng qua...”

“Chị thử dùng giọng điệu này nói chuyện thêm một lần nữa xem?”

“Á... Vậy xe cho chị mượn thêm vài ngày nữa nhé... Xe chị bị hư. Em làm sao có thể nhẫn tâm để cho người chị thân yêu này đi bộ chứ.. đúng không?”. An Tổ đứng bên cạnh An Tử Yên uốn éo cười nũng nịu rợn cả người.

Giọng nói kiểu “Lâm Chí Linh” này trước giờ không thể đả động được An Tử Yên, lúc này người phụ nữ trước mặt lên tiếng: “An soái, dù sao cũng tiện đường, có thể chở anh một đoạn không, gần nhà chúng tôi hoa mai lúc này đã nở rộ, rất đẹp nha”.

“Không cần”

Nữ nhân kia vẫn không từ bỏ ý định: “Không có ý gì khác đâu, dù sao tôi cũng là đồng nghiệp của chị gái anh”.

Mạch Đình vừa đạp xe tới còn đang thở gấp, hướng nữ nhân kia nói: “Anh ấy không thích cái gì mà Hoa Mai đâu, anh ấy chỉ thích ngắm Hoa Cúc thôi”. Có thể dùng thái độ đoàng hoàng để nói ra những lời hạ lưu như vậy.. thật sự cũng chỉ có mình Mạch Đình.

Mạch Đình thấy An Tổ bĩu môi, không nói thêm gì nữa, cậu đối với An Tổ trong lòng vẫn luôn tồn tại nỗi sợ hãi, kể từ ngày An Tổ thân thể trần truồng đem mình áp đến trên giường, liền trở thành bóng ma trong lòng Mạch Đình.

An Tử Yên mặt nhăn mày nhíu, không chú ý đến cuộc nói chuyện khó nghe kia, đi tới trước mặt Mạch Đình: “Sao lại đến trễ như thế?”

“Có thể đến đón anh cũng đã là không tệ rồi”

“Xuống phía sau đi”

Mạch Đình từ trên yên xe nhảy xuống, An Tử Yên giữ đầu xe, một chân để dưới đất chống đỡ, một chân đặt lên bàn đạp, Mạch Đình nhảy lên yên xe phía sau, nắm lấy ống tay áo An Tử Yên. Nữ nhân lái xe nhìn thấy một màn này, có chút kỳ quái, hỏi: “Cậu nhóc này là ai?”

Bình thường những vấn đề này sẽ có những người bên cạnh trả lời thay, bởi cho dù có để cho An Tử Yên nói, cũng chỉ là: “Liên quan gì đến cô”. Lần này không đợi An Tổ lên tiếng, An Tử Yên chủ động trả lời trước.

“Cậu ấy tên là Mạch Đình, là của tôi”. Nói xong liền thần nhiên nhấn bàn đạp, đạp xe đi mất, ánh tà dương đem hình bóng hai người kéo dài, thật dài. Trong lòng Mạch Đình dâng lên một loại cảm xúc khó tả, nói không nên lời nhưng lại cũng không cách gì giấu được. Nhưng vẫn lấy tay đâm đâm vào lưng An Tử Yên: “Ai là... của anh chứ, cái đồ không biết xấu hổ”.

“Vậy em là của người nào?”

“Em là của ai thì liên quan gì, em là thuộc về quốc gia, trước kia em đã có suy nghĩ muốn đi lính, về sau sức khỏe không tốt, hiện tại em chuẩn bị gia nhập vào đảng”.

“Uh, em muốn làm gì thì làm, anh chỉ cần một thứ thôi”

“Thứ gì?”

“Hoa cúc thì dùng cho quốc gia, để lại cho anh, khi không có việc thì ngắm”

“An – Tử – Yên!!!!”. Mạch Đình đâm đầu vào trên lưng An Tử Yên, hung hăng dùng răng ngoặm trên lưng hắn một cái.

An Tử Yên dùng xe đạp trước một nhà hàng đồ nướng Hàn Quốc, Mạch Đình mừng rỡ: “Tại sao anh lại biết gần đây em muốn ăn?”

“Em một ngày đều nói mười lần, muốn không biết cũng rất khó”.

“Quý sứ, em cũng chỉ tùy tiện nói vậy thôi, không ngờ anh lại tưởng là thật”. Trên mặt là nụ cười ngây thơ nhưng trong lòng đang vì mưu kế của mình thành công mà âm thầm nhảy nhót như chim sẻ.

An Tử Yên không nói gì, tiến vào phía trong, Mạch Đình ở phía sau vội vàng đuổi theo, khoác tay An Tử Yên: “An Tử Yên, anh là tốt nhất”.

Mặc dù lúc này về mặt An Tử Yên không có một chút thay đổi, nhưng mà có cái gì có thể so được với câu khẳng định này của người yêu bé nhỏ của hắn đây... có thể khiến cho tâm người nào đó thêm đặc ý cùng âm áp.

Mạch Đình than phiền An Tử Yên tính tình đại thiếu gia, An Tử Yên cảm thấy Mạch Đình quá nhiều chuyện.

Thế nhưng lại chưa từng chán nhau, giữa hai người có nhiều thói xấu, nhưng lại luôn kiêu ngạo cùng sủng nịnh nhau.

112. Tiểu Phiên Ngoại 3

Mạch Đình cùng An Tử Yên, bọn họ cũng giống như những đôi tình nhân bình thường khác, sẽ vì một chút chuyện nhỏ mà gây lộn, cũng sẽ vì một câu nói của đối phương mà cảm thấy âm áp. Bọn họ cũng giống như những người khác, rơi vào tình yêu, rồi cứ như vậy, không thể nào chia tách được nữa, mặc kệ đã cùng nhau trải qua bao nhiêu thời gian, vĩnh viễn cũng không hề chán ghét nhau, đây là cái gì? Là tình yêu sao, rồi thì sau đó, đem yêu biến thành một loại thói quen.

Mạch Đình đang đợi, kiên nhẫn chờ đợi... Ở bên cạnh An Tử Yên chờ đợi.

Chính mình đã ưng thuận hứa hẹn, thì mình phải thực hiện.

Chờ xem sao, xem ai yêu ai lâu hơn.

Mạch Đình thích nhất là người nào, dĩ nhiên ngoài An Tử Yên ra thì còn ai nữa đây.

Mặc dù cái tên này tính tình rất xấu, tâm địa rất xấu, chính là tên đại bại hoại.

Nhưng ai bảo mình tính tình rất tốt, tâm địa rất tốt, chính là người tốt chứ.

Cho nên mình mới miễn cưỡng tiếp nhận hết thảy những gì thuộc về hắn, rất miễn cưỡng.

Ngày hôm qua, hai người ở trong phòng lộn lộn qua lại một đêm cuối cùng mới đi ngủ. Mạch Đình xoay người đem chân đặt trên người An Tử Yên, mơ màng mở mắt liền nhìn thấy gương mặt anh tuấn của An Tử Yên, không nhìn được mà khóe miệng khẽ giương, những việc tối hôm qua hết thảy đều rõ mồn một trước mắt, thanh âm An Tử Yên ngọt ngào, pháo hoa cùng tiếng chuông mừng năm mới vang lên, nghĩ tới những thứ này, Mạch Đình vừa gắt gao ôm An Tử Yên vừa ngủ.

Mẹ Mạch Đình cũng không biết An Tử Yên ngủ tại nhà mình, trực tiếp mở cửa phòng Mạch Đình: “Đình Đình, ăn bánh trôi thôi, nhanh lên một chút, mồng một mà ngủ nướng thì còn ra thể thống gì”.

Mạch Đình vừa nghe tiếng của mẹ vang lên, vội vàng đem chăn phủ lên đầu An Tử Yến, cũng gắt gao đè lại, nhưng đã sớm bị mẹ Mạch Đình nhìn thấy, mặc dù trong nhà đã đồng ý cho hai người ở chung một chỗ, nhưng như thế này thì quả thật là mất hình tượng quá, nói thế nào thì nói, dù gì nhà mình cũng là phần tử trí thức, đối với hành vi quan hệ trước hôn nhân này, phi thường phản đối, dĩ nhiên đây là Mạch Đình đang tự đặt chính mình và góc độ của mẹ Mạch Đình mà suy nghĩ.

An Tử Yến nằm ở trong chăn cử động một chút, Mạch Đình ra tay đúng là nặng mà, thiếu chút nữa khiến An Tử Yến nghẹt thở mà chết. An Tử Yến một cước đá văng Mạch Đình ra ngoài, từ trên giường ngồi dậy, mắt nhắm mắt mở, bộ dáng rõ ràng là chưa tỉnh ngủ, không những thế lúc này còn không có mặc quần áo đoàn hoàng. Mạch Đình từ dưới giường bò dậy, đang muốn giải thích, An Tử Yến nhìn thấy mẹ Mạch Đình, vẻ mặt bình thản: “Mẹ, sớm như vậy đã dậy rồi sao?”.

Mạch Đình chỉ còn thiếu nước học máu ra thôi, mặt đỏ lên: “Ai.. là mẹ của anh chứ, anh bị hỏng mắt à”. Nói xong mắt len lén nhìn về phía mẹ Mạch Đình xem phản ứng của bà như thế nào. Mẹ Mạch Đình nào có buồn để ý đến Mạch Đình, ánh mắt nhìn An Tử Yến từ trên xuống dưới. Bộ dáng này cùng thanh âm ấy, kêu một tiếng mẹ, quả thực khiến tâm tư mẹ Mạch Đình vô cùng ngọt ngào, quả nhiên nhi tử lớn lên trong thật đẹp mắt, tâm tình cả người vì vậy cũng tốt hơn rồi.

“Mẹ, à, cái kia không phải như mẹ thấy đâu.. cái kia.. chúng con thật sự chưa làm chuyện gì hết”. Đứa trẻ không đẹp mắt bên cạnh lên tiếng, lời nói dối này quả thật là khoa trương quá đi, An Tử Yến cùng mẹ Mạch Đình đồng thời nhìn Mạch Đình, mẹ Mạch Đình khinh thường nhìn Mạch Đình: “Các con ở chung lâu như vậy vẫn chưa phát sinh chuyện đó sao?”. Mẹ Mạch Đình cũng đâu phải là kẻ ngu chứ.

“Chúng con đều chỉ ngâm thơ viết văn, giúp đỡ nhau học tập, tự trọng mà mẹ dạy con, con chưa bao giờ quên, mặc dù An Tử Yến có đôi khi không nhịn được, nhưng mỗi lần như vậy đều bị con cự tuyệt, chuyện tốt đẹp nhất của đời người chẳng phải chính là lần đầu tiên sau khi cưới sao”. Mạch Đình nói mà mặt không đỏ, tim không nhảy, vẻ mặt chân thành, sự chân thành vô cùng muốn ăn đòn.

An Tử Yến không hề cảm kích, cũng không biết nỗi khổ tâm của Mạch Đình, bắt quá bản thân Mạch Đình cũng đã suy nghĩ quá nhiều rồi. Mẹ của Mạch Đình đã chấp nhận bọn họ, chấp nhận một cách hoàn toàn, hơn nữa, mẹ Mạch Đình cũng không phải là người bảo thủ. An Tử Yến khom lưng, từ dưới đất nhặt lên “áo mưa an toàn” đã dùng qua: “Mẹ, cái này vứt ở đâu?”

Mạch Đình tức giận tới mức mắt trợn ngược lên, muốn nói điều gì đó nhưng không thể nào mở miệng.

Mẹ Mạch Đình cười híp mắt: “Ném vào thùng rác là được, còn dùng áo mưa an toàn làm cái gì chứ, dù sao nó cũng có mang thai được đâu”.

Câu này vừa nói ra khỏi miệng, Mạch Đình đã vò đầu bứt tóc mình, nói: “Mấy người nói mấy cái này làm gì, không để cho người ta sống yên ổn à?”

Mẹ Mạch Đình lưu luyến không rời nhìn thân thể An Tử Yến một lần cuối: “Mẹ đi nấu bánh trôi nhiều thêm một chút, các con cũng nhanh lên, xuống ăn là vừa”

Mạch Đình đem mẹ Mạch Đình đẩy ra ngoài cửa, trừng mắt đi tới trước mặt An Tử Yến: “An – Tử – Yến!!! Anh chú ý lời nói của mình một chút, dù gì thì bọn họ cũng là trưởng bối, anh đừng cái gì cũng nói ra như vậy chứ”.

Mới sáng sớm mồng một đã bị cảm râm, xem ra năm nay cũng không hề dễ chịu chút nào. An Tử Yến có chút bất đắc dĩ bắt đầu mặc quần áo, đem quần áo Mạch Đình ném lên đầu cậu: “Mặc quần áo vào đi, nhanh lên một chút”.

Nhìn thấy An Tử Yến sắp mặc đồ xong, Mạch Đình cũng vội vàng vợ lấy quần áo trên đầu mình xuống: “Anh chờ em một chút”. Nói xong vừa mặc quần áo, vừa hỏi An Tử Yến: “Chỉ ở bên nhà em mừng năm mới thôi sao? Anh không cần sang bên nhà à?”

“Ngày mai sang”

“Ngày mai sẽ phải đi sao, ở lâu thêm mấy ngày nữa không được à?”

Mẹ Mạch Đình ở phía dưới thúc dục ra ăn cơm, An Tử Yến đi ra ngoài, Mạch Đình cũng đi theo phía sau An Tử Yến, không hiểu từ lúc nào đã hình thành thói quen đi phía sau An Tử Yến, loại cảm giác này thật sự rất an toàn.

Ngồi xung quanh ở bàn ăn bánh trôi, bởi vì quá nóng, Mạch Đình cẩn thận từng li từng tí thổi cho nguội, đợi đến khi có thể ăn được, đổi lấy chén cho An Tử Yến: “Cho anh ăn chén này”, đôi mắt nhìn An Tử Yến tràn đầy yêu thương.

“Ngốc!”

Mạch Đình chỉ cười, cũng không hề tức giận. Tự biết mỗi lần mình nói lời ngon tiếng ngọt, đều bị An Tử Yến mắng mình ngốc nghếch. Mạch Đình đã sớm biết cái bí mật nhỏ nhỏ này rồi.

Mạch Đình ngặm miếng bánh trôi lớn trong miệng, nhìn về phía ngoài cửa sổ, phía bên ngoài tuyết đã bắt đầu rơi, Mạch Đình mồm miệng không rõ, gấp gấp chỉ ra phía bên ngoài để cho An Tử Yến nhìn, thấy An Tử Yến không có phản ứng, cố hết sức nuốt miếng bánh trôi: “An Tử Yến, tuyết rơi rồi!”

An Tử Yến liếc ra ngoài cửa sổ: “Thì sao?”

“Anh không cảm thấy tuyết rơi rất lãng mạn sao?”

“Không cảm thấy!”

“Trong rất nhiều bộ phim của nước ngoài, một đôi tình nhân trong tay đang cầm ly cafe bốc khói, bông tuyết rơi xuống đậu vào quần áo của hai người bọn họ, sau đó hai người vừa cười ầm ập vừa nói chuyện, anh không cảm thấy rất lãng mạn sao?”

“Không cảm thấy”

“Anh.. anh có hiểu cuộc sống tình nhân không vậy, vậy chứ tuyết rơi đối với anh có ý nghĩa gì?”

“Ý nghĩa duy nhất chính là ra ngoài sẽ bị đông cứng lại giống như cá 2B”

Mạch Đình bủi môi, không buồn phản ứng lại An Tử Yến nữa, chẳng qua là cúi đầu ăn bánh trôi, thỉnh thoảng lại ngẩng đầu lên liếc An Tử Yến một cái. Khuôn mặt tỏ vẻ mất hứng, không hài lòng, rõ ràng tối hôm qua còn nói những lời tâm tình êm tai, hiện tại đã trở mặt rồi, tuyết đối chính là đã mắc bệnh nhân cách phân liệt. Mạch Đình đang vô cùng oán hận thì mẹ Mạch Đình bưng chén bánh trôi đi ngang qua: “Đình Đình, ở lại thì đi mua thêm thức ăn về”. Không đợi Mạch Đình cự tuyệt, mẹ Mạch Đình liền biến mất, chạy đến ngồi trên ghế salon cùng ba Mạch Đình vừa xem tivi vừa ăn bánh trôi.

“Được, ăn tết đầu năm mọi người đã bắt nạt con. Đợi đến khi lão tử bị các người làm cho tức chết, lúc đó muốn khóc cũng không kịp rồi”

An Tử Yến gấp một miếng bánh trôi lớn nhét vào trong miệng Mạch Đình: “Nói lảm nhảm nhiều quá”

Bữa sáng đầu năm thật lâu mới ăn xong, Mạch Đình sau khi chuẩn bị đầy đủ quần áo ấm, mũ len, khăn quàng cổ, găng tay, đứng ở cửa nhìn An Tử Yến: “Đi thôi, đi theo em, mua quà tân niên”.

“Quà tân niên của em nhiều lắm rồi mà”

“Vậy anh đi theo em mua đồ ăn, sau đó, em sẽ đi theo anh đến nơi anh muốn, giao dịch như vậy đã công bằng chưa?”

An Tử Yến suy nghĩ một chút, sau đó gật đầu: “Thành giao”

Mạch Đình cười trộm trong lòng, ngu xuẩn quá đi, bình thường An Tử Yến đi nơi nào mình chẳng đi theo, giao dịch này đối với hắn mà nói chính là thùng rỗng kêu to mà thôi. Đứa ngốc này lại cho là mình kiếm được món lời rồi. Mạch Đình đối với hành động lần này của mình phi thường đắc ý.

Hai người cùng nói qua một tiếng với ba mẹ Mạch Đình rồi đi ra cửa, tuyết rơi không tính là lớn, Mạch Đình mở lòng bàn tay, đón những bông tuyết đang rơi xuống, sau đó nhìn nó bị hòa tan, thấy An Tử Yến đã đi xa, liền vội vàng đuổi theo, chạy chậm chậm đến bên cạnh An Tử Yến, dùng miệng kéo găng tay trái ra.

“Em làm gì thế?”

Mạch Đình đem tay trái để vào trong lòng bàn tay của An Tử Yên: “Đeo găng tay không cảm nhận được nhiệt độ của anh”.

“Cố gắng nói ít những lời ngốc nghếch đi” – An Tử Yên nắm tay, siết chặt bàn tay của Mạch Đình.

Hơi từ trong miệng vừa thoát ra liền lập tức tiêu tán, mũi Mạch Đình vì lạnh mà đỏ ửng lên, hai người mười ngón tay đan vào nhau thật ấm áp. Mạch Đình vì lạnh mà nhún nhún vai, rụt cổ lại: “Em kể cho anh nghe một câu chuyện cười, anh nhất định sẽ cười”.

An Tử Yên không nói gì, cũng xem như là đã đồng ý. Mạch Đình đem câu chuyện mà cậu tự nhận là rất buồn cười ra kể, nhưng An Tử Yên ngay cả lông mày cũng không hề động đậy, cậu nhảy lên phía trước mặt An Tử Yên, ngẩng đầu nhìn An Tử Yên: “Anh không cười sao?”

“Không buồn cười thì sao anh lại cười chứ, anh đâu có điên”

“Nhưng mà bình thường anh cũng rất ít cười”

“Có nơi nào yêu cầu bắt phải cười đâu”

Mạch Đình kiễng chân, dùng hai bàn tay nhỏ bé bưng lấy mặt An Tử Yên, đẩy đẩy khóe miệng An Tử Yên: “Nói cho anh biết một bí mật, anh cười lên rất đẹp. Lần đầu tiên nhìn thấy anh cười, em đã biết, xong rồi, em chính là chết ở trong tay anh rồi”

An Tử Yên gỡ tay của Mạch Đình, dùng tay kéo mũ của Mạch Đình xuống, mũ bị kéo xuống che ánh mắt của Mạch Đình. An Tử Yên khóe miệng không nhin được liền giương lên, bị che kín mắt, Mạch Đình chỉ vào An Tử Yên: “Anh đang cười có đúng không?”

“Không có”

“Gạt người, em biết là lúc này anh đang cười”

“Vì sao?”

“Bởi vì anh cười một tiếng, tim của em cũng đập nhanh một chút”

“Vậy em có biết hiện tại anh đang làm gì không?”

“Anh chuẩn bị hôn em”

Một nụ hôn sâu giữa mùa tuyết rơi lãng mạn, An Tử Yên đem tay lạnh như băng đặt vào cái cổ ấm áp của Mạch Đình, Mạch Đình run rẩy vì lạnh, giật cái mũ ra, kêu lên: “An – Tử – Yên!! Anh lại chơi em!”

Lúc ăn cơm tối, mọi người đang bàn về thời tiết của năm nay, An Tử Yên đột nhiên nói: “Mẹ, ngày mai Mạch Đình muốn cùng con về nhà, mẹ có ý kiến gì không?”

“Đi đi, vốn cũng là nên để người nhà con gặp mặt rồi”. Mẹ Mạch Đình thoải mái đáp ứng.

Mạch Đình cứng ngắc đứng lên, chạy thật nhanh trở về phòng, không lâu sau, đem theo một balo nhỏ đi ra: “Ba mẹ, con đi vào rừng sâu núi thẳm ở một thời gian, tạm thời đừng tìm con, tạm biệt”. Nói xong kiên quyết chuẩn bị mở cửa.

An Tử Yên lạnh lùng gọi lại: “Thành thật một chút, quay trở lại cho anh”

“Em sẽ không đi”

“Em đừng quên giao dịch hôm nay của chúng ta”

Vừa nghe An Tử Yên nhắc nhở như vậy, Mạch Đình liền bùng nổ, phát điên trách cứ: “Anh theo em đi mua một món ăn, em liền phải theo về nhà anh, em thiệt thòi quá lớn rồi!”

“Em không được nuốt lời”

Mạch Đình ngàn lần không muốn, vạn lần không muốn. An Tử Yên là ai? Là ma quỷ, bây giờ lại muốn đi vào sào huyệt của ma quỷ, dĩ nhiên ông nội đây không muốn đi rồi. Hắn đối với mình rất tốt, nhưng còn bà chị gái đại gian đại ác kia, lại có cả một con quỷ Dạ Xoa mình chưa gặp, rồi cả quỷ Dạ Xoa chồng nữa, nghĩ tới những điều này, Mạch Đình không chỉ có nhức đầu, mà còn đau lòng hư thận.

Chỉ một thân huyết nhục này, làm sao đủ cho bốn con quỷ ăn!

.....

.....

.... chính chuyện đã có nhưng vì buồn quá lên vuẩn làm lại a.. sẽ vẫn có phiên ngoại nữa..

113. Phiên Ngoại 1

Tóm tắt: An Tử Yên và Mạch Đình sau khi được hai bên gia đình chấp thuận, tiến tới hôn nhân trong khi nghỉ đông. Trước kì nghỉ đông, Mạch Đình muốn ứng cử ủy viên học tập, nhưng khi đi thi lại không làm được bài. An Tử Yên lấy bài thi trắng của Mạch Đình viết tên mình, và đổi bài mình cho Mạch Đình.

Phiên ngoại 1: Rất nhỏ, rất lớn

Kỳ nghỉ đông ngắn ngủi, đầu tiên là chạy đông chạy tây, còn kết hôn nữa, sau khi xong xuôi tất cả, một kỳ nghỉ cũng chỉ còn có mấy ngày. Mạch Đình buồn bã, khuôn mặt nhỏ nhắn cứ nhăn nhó mãi, lẽ nào cậu không được đi nghỉ tuần trăng mật sao? Đương nhiên là có thể xin nghỉ học, nhưng học kỳ này sẽ tuyển ủy viên học tập, vất vả lắm An Tử Yên mới giúp cậu gian lận được, tuy rằng là anh tình nguyện, dù cậu vô cùng không tán thành hành vi vô đạo đức này, nhưng đạo lý trắng đen lẫn lộn có ai không hiểu đâu.

Mạch Đình chấp tay sau lưng cứ đi qua đi lại sau lưng An Tử Yên, liên tục thở dài, dù vậy vẫn chẳng làm ảnh hưởng chút nào tới nhã hứng chơi đàn của An Tử Yên. Mạch Đình lén ngấm nhìn anh, chỉ khi nào chơi đàn, An Tử Yên mới không phải là một tên bại hoại. Thấy An Tử Yên không để ý tới mình, Mạch Đình áp lưng vào lưng anh, lay lay lắc lắc, lúc này An Tử Yên mới dừng lại.

“An Tử Yên, cậu nói tớ nên tới bầu ủy viên học tập hay là đi hưởng tuần trăng mật?”

“Ủy viên học tập.”

“Cậu được lắm, dám nói không muốn đi hưởng tuần trăng mật với tớ. Giờ kết hôn rồi, cậu nghĩ rằng tớ đã hoàn toàn thuộc về cậu sao? Cứ nằm mơ đi, cậu đối xử với tớ không tốt, tớ sẽ đổi ý đấy. Đảo Maldives là nơi nào chứ, đó là nơi tớ mơ cũng muốn đi. Sao cậu có thể quyết định ác độc như vậy, chúng ta mới kết hôn mà.”

Đối mặt với chỉ trích của Mạch Đình, An Tử Yên chỉ nhún vai: “Vậy đi Maldives.”

Câu nói này làm Mạch Đình biến sắc, khuôn mặt khổ sở: “Tớ sao có thể vì một chuyến đi chơi mà mặc kệ sự nghiệp học hành. Một kiếp sa chân, muôn kiếp hận. Bấy lâu nay tớ vẫn luôn nỗ lực thể hiện bản thân còn không phải vì vị trí ủy viên học tập kia sao. Nếu như đi sẽ bỏ lỡ lần bầu này, chắc chắn sẽ hối hận, tớ mơ cũng muốn được làm ủy viên, vì tổ quốc cống hiến. Sao cậu có thể quyết định ác độc như vậy, chúng ta mới kết hôn mà.”

An Tử Yên nở nụ cười với Mạch Đình, trên khuôn mặt tuấn tú là một nụ cười làm người ta rợn cả tóc gáy. Mạch Đình hiểu rõ, khi An Tử Yên cười có hai loại, một loại làm người ta si mê muốn ngừng cũng không được, một loại làm người ta sống không bằng chết. Và tất nhiên lúc này là loại thứ hai.

An Tử Yên vỗ vỗ chỗ ngồi cạnh mình: “Tới đây, chúng ta ngồi xuống cùng thảo luận vấn đề này.”

“Ờm, tớ đang bị trĩ, không ngồi được.”

“Dù mong cậu có u cũng phải ngồi lại đây cho tớ.”

Mạch Đình nơm nớp lo sợ ngồi xuống, trong lòng nghĩ thầm không đúng nha, đã kết hôn rồi mà cậu còn sợ An Tử Yên như vậy làm gì. Từ trước tới nay cậu vốn chẳng có lý do phải sợ An Tử Yên. Vừa nghĩ xong, Mạch Đình còn lo lắng nhìn sắc mặt An Tử Yên, nín thở chờ đợi. Cũng có lúc Mạch Đình đánh lén, thỉnh

thoảng chinh An Tử Yến một lần, nhưng chỉ cần là đối diện xung đột, trong lòng cậu vô cùng rõ ràng, dù là trí lực hay thể lực, cậu đều không thắng nổi. Mạch Đình xác định rồi.

“Không ngờ cậu cũng có thể mạnh mẽ như vậy đấy, vừa làm ủy viên học tập, còn muốn vì tổ quốc cống hiến. Cậu biến mất trong tổ quốc này chính là cống hiến lớn nhất rồi.”

“Tớ...”

“Tớ cái gì mà tớ, mới sáng sớm đã ở đây lằng nhằng.”

“Nhưng tớ rất do dự, hai cái đều muốn. Cậu có dám nói là khi cậu bị bắt phải lựa chọn giữa hai cái cậu đều muốn, nhưng dù thế nào cũng chỉ có thể lấy một, cậu không cảm thấy đau khổ không?”

“Cậu do dự cái rắm, đi bầu ủy viên trước rồi tới Maldives.”

“Đúng rồi, sao tớ lại không nghĩ ra nhỉ?” Mạch Đình đột nhiên giác ngộ.

An Tử Yến đang chuẩn bị đánh đàn, Mạch Đình nắm tay anh lại, lộ ra dáng vẻ tươi cười. An Tử Yến hiểu, nụ cười của Mạch Đình cũng có hai loại, một loại là nụ cười xuất phát từ nội tâm, một loại khác là giả cười nịnh nọt, có việc nhờ vả. Giờ cậu cười thuộc về loại sau.

“Chồng à~” Khi không có việc gì thì cứ gọi An Tử Yến, An Tử Yến suốt, lúc có việc thì hai chữ “chồng à” vô cùng hữu dụng. Thanh âm nâng cao chót vót, vắng đi vắng lại.

“Sao? Muốn tớ đưa cậu đi chết à?”

“Đừng có nói gở, cậu cũng biết chúng ta nổi tiếng thế nào đi, nên khi bầu ủy viên, cậu có thể giúp tớ nói tốt chút không. Chồng tớ là ai chứ, chỉ cần cậu nói một câu, toàn bộ nữ sinh ban này còn không phải đều nghe theo sao. Dù sao bình thường vẻ ngoài đẹp trai của cậu chẳng để làm gì, đây là cơ hội để nó phát huy tác dụng.”

Rốt cuộc An Tử Yến và Mạch Đình ai khôn hơn ai, thật khó để nói chính xác.

An Tử Yến lạnh lùng nhìn Mạch Đình, đôi mắt híp lại: “Hử, ai đây ạ, không phải là Mạch Đình luôn lấy chính trực làm kiêu ngạo sao, không ngờ có thể làm loại chuyện mất mặt này. Cái này chính là gian lận, biết chưa, đồ vô sỉ.”

Một câu nói đã đâm trúng chỗ đau của Mạch Đình, nhưng cậu vẫn nhin không được mà cứng miệng cãi lại: “Ông đây cả đời đã chính trực hai mươi năm rồi, lẽ nào không thể vô sỉ một lần sao? Tớ làm người mệt lắm a, hơn nữa, chúng ta là người một nhà, cậu sao có thể ác như vậy. Tớ đã đem tất cả lần đầu tiên cùng lần cuối cùng của mình, mặc kệ là tâm hồn hay thân thể, đều vô tư dâng hiến cho cậu. Xem cậu vô tâm hồi báo tớ thế nào kìa.”

An Tử Yến híp mắt liếc Mạch Đình, nhắc nhở thái độ nói chuyện của cậu. Nhiều lúc An Tử Yến không hiểu nổi Mạch Đình, trọng tâm sinh hoạt của cậu hoàn toàn lệch lạc, những chuyện quan trọng thì mặc kệ, mấy thứ việc nhỏ vặt vãnh thì tích cực hơn ai hết.

“Buổi tối ăn gì?” An Tử Yến nói sang chuyện khác.

Lời này vừa nói xong, Mạch Đình lập tức đổi sang mặt cười: “Cái này, gần đây tớ không phải luôn bận rộn chuẩn bị tuyển ủy viên sao? Không có thời gian đi mua thức ăn.”

An Tử Yến đứng lên, lướt qua Mạch Đình: “Vậy phải ra ngoài ăn sao? Tớ rốt cuộc cưới cậu về làm cái gì.” Nói thì nói thế, An Tử Yến đi tới cửa, Mạch Đình cũng đi theo, “Cậu xem, nói vòng vo như thế làm gì. Muốn ăn thức ăn tớ nấu thì cứ nói thẳng đi. Honey, người ta muốn ăn cơm cậu nấu anh, cậu mà nói vậy tớ nhất định sẽ phi như vậy đi làm một bàn cơm thịnh soạn.” Mạch Đình đùa dai, cậu biết An Tử Yến sợ nhất nghe mấy lời như vậy. Trong anh không chứa nổi mấy câu buồn nôn. Đây là điểm khác biệt giữa Mạch Đình và Tô Tiểu Mạch. Cậu thường thường còn dám khiêu chiến với ác quỷ, đồng chí Tiểu Mạch coi lời ác quỷ nói là thánh chỉ, vô cùng triệt để gia nhập thể lực tội ác.

“Tự cậu bảo trọng.” An Tử Yến nói xong liền đóng cửa.

Mạch Đình vội vàng vọt với hành lang ngồi xổm xuống đi giày: “Chờ tớ chút, tớ cũng muốn ăn. Cậu đâu có biết quán nào nấu ngon.” Nói xong, cậu mở cửa ra, định vội vã lao xuống lầu. Nào ngờ An Tử Yên đâu có đi xa, luôn đứng ở góc cầu thang, vẻ mặt không kiên nhẫn chờ đợi, thấy Mạch Đình đứng tại chỗ cười khúc khích, anh nhíu mày nói: “Cậu rốt cuộc có đi hay không?”

Mạch Đình chạy xuống lầu, nương theo tốc độ mà nhảy lên lưng An Tử Yên.

“Cậu làm gì thế?”

“Đã leo lên lưng cậu rồi còn có thể làm gì, công tớ đi.”

“Xuống.”

“Sao tớ phải xuống?”

“Cậu có tin tớ quăng cậu xuống không?” An Tử Yên ác độc nói.

Mạch Đình đâu có sợ, vòng tay ôm thật chặt cổ An Tử Yên, vùi đầu vào hõm vai anh, phát ra thanh âm mơ hồ: “Tớ ôm cậu chặt thế này, cậu có lắc thế nào cũng vô dụng, cậu mà ngã, tớ còn đè trên lưng.”

An Tử Yên nhẹ nhàng cười, tùy ý Mạch Đình quẩn lấy mình, cẩn thận bước từng bước xuống lầu. Mạch Đình lại ngẩng đầu hỏi: “Cậu thích ăn gì?”

“Không phải cậu nói cậu gọi món sao?”

“Tớ gọi món thì cũng phải chọn món cậu thích.”

“Không cần.”

“Rất rất cần.”

“Này, cậu còn muốn ở trên lưng tớ bao lâu nữa.”

“Thật lâu.”

“Không xuống?”

“Trừ phi cậu đến trường giúp tớ bầu ủy viên thì tớ mới xuống.” Đây mới là hiện thực nghiệt ngã.

“Cậu thật là!!”

Những việc chúng ta làm đều là việc nhỏ của tớ;

Những điều chúng ta nói đều là chuyện gia đình;

Đối với cậu, nghĩ vậy là được rồi. Máy chuyện tình phong huyết vũ, tranh đấu hậu cung là việc của Hoàng đế. Máy chuyện mưa bom bão đạn là việc của trùm mafia. Cậu không phải là đại hiệp, cũng không phải là Hoàng đế, càng không phải là mafia. Cậu là An Tử Yên của tớ, một An Tử Yên đau lòng vì tớ, thương tớ, một An Tử Yên vô cùng đặc biệt. Câu chuyện của chúng ta rất nhỏ, nhưng tình yêu của chúng ta lại thật lớn.

114. Phiên Ngoại 2

Phiên ngoại 2: Đồng chí ủy viên

Vị trí ủy viên học tập của một lớp, An Tử Yên chẳng thèm quan tâm, chỉ có Mạch Đình vô cùng dễ bụng, một đêm trước ngày bầu còn cố gắng chuẩn bị bài phát biểu gì gì đó, nói là muốn các bạn cùng lớp biết, nếu cậu trúng cử vị trí ủy viên học tập, cậu sẽ đưa thành tích của lớp ta lên một tầng cao mới. Sáng sớm ngày ra, Mạch Đình còn mặc bộ đồ Tôn Trung Sơn (1) ngày trước mặc đi ra mắt ông nội An Tử Yên. Chỉ cần là đồ dùng được, Mạch Đình sẽ không vứt, cứ để đó rồi sẽ có lúc dùng tới.

An Tử Yến nhìn cậu mà không nhin nổi, cuối cùng mới mắng: “Cậu làm cho tớ tưởng chuẩn bị bầu cử tổng thống đấy.”

“Thái độ của cậu là gì thế, đây rõ ràng là khinh thường cán bộ nha. Có vĩ nhân nào không phải bắt đầu từ nhỏ, giờ tớ là một ủy viên học tập, sau này biết đâu lại trở thành chủ tịch hội học sinh.” Mạch Đình vừa nói vừa cài áo Tôn Trung Sơn tới cúc cuối cùng trên cổ. Người sống cùng một mái hiên, sao lớn lên lại chênh lệch như vậy?

“Chí hướng của cậu ghê gớm thật!” An Tử Yến châm chọc. Mấy cái vị trí chẳng chút quyền lực thực sự trong trường, anh chẳng thèm quan tâm.

Tới lớn rồi, Mạch Đình còn không quên nhắc nhở An Tử Yến quyền rũ lũ con gái bỏ phiếu, nhưng muốn An Tử Yến làm loại chuyện này là tuyệt đối không có khả năng. Kỳ thực Mạch Đình lo lắng hơi thừa. Đã lên đại học rồi, ai thích làm cán bộ thì làm, mọi người chỉ mong có trò vui, xem lần này có bao nhiêu người tham gia bầu cử.

Mạch Đình đặt tay lên đùi An Tử Yến: “Tớ rất bị áp lực a.” Nói xong còn rút từ trong túi mình ra một tờ giấy được gấp chỉnh tề: “Tớ đọc lại một lần cho cậu nghe, cho tớ ý kiến nhé?”

An Tử Yến không nói gì, Mạch Đình háng giọng: “Kính thưa các thầy cô giáo, các bạn cùng lớp thân mến! Mùa xuân đã tràn về, tổ quốc ta nơi nơi đều hướng về cảnh phồn thịnh, tại vùng đất đã dưỡng dục nên biết bao nhân tài này, chúng ta vì tổ quốc mà hát vang, nhảy múa, vì tổ quốc mà ca ngợi. Tổ quốc của chúng ta có một cái tên thật mỹ lệ biết bao, Trung Quốc!” Âm điệu cậu đọc thật trầm bổng du dương, tràn đầy tình cảm. An Tử Yến lại lạnh lùng cắt ngang: “Cậu đây là đang chọn ủy viên học tập sao? Cứ như là người chủ trì dạ tiệc liên hoan tết âm lịch vậy.”

Đối mặt với châm chọc của An Tử Yến, Mạch Đình trừng mắt: “Cậu có thể đừng ngắt lời tớ có được hay không? Mới là đoạn mở đầu thôi, viết xúc tích một chút, lập tức sẽ tới chính đề.” Mạch Đình tiếp tục đọc: “Tớ, Mạch Đình, một vì tinh tú mới xuất hiện.” Lời này vừa đọc ra, An Tử Yến đang nhìn di động cũng phải nghiêng đầu cười ra tiếng. Cậu nín chân An Tử Yến, ý bảo anh nghiêm túc một chút, lại tiếp tục: “Sao có thể không vì tổ quốc, không vì lớp chúng ta mà cống hiến chút sức lực bé nhỏ. Tuy rằng thành tích của tớ không ưu tú, nhưng thành tích không phải là tất cả. Trên con đường này, tớ tin tưởng mọi người đều có thể thấy nỗ lực của tớ. Tớ muốn ứng cử vị trí ủy viên học tập, xin các bạn hãy cho tớ một phiếu bầu quý giá của mình. Tớ xin hứa sẽ đưa thành tích học tập của các bạn lên một tầng cao mới. Mặt khác, An Tử Yến nói, chỉ cần là người bỏ phiếu cho tớ sẽ được một tấm ảnh riêng tư của cậu ấy, số lượng không nhiều, nhanh tay mới có.”

Đoạn trước An Tử Yến không nghe mấy, nhưng câu cuối cùng khiến anh phải ngừng đầu lên, nhướng mày.

Mạch Đình giống như bạn thân, lấy tay vỗ vỗ vai An Tử Yến: “Tớ biết cậu sẽ không để bụng đâu mà, nên trước đó không có nói cho cậu.” Nói xong thì lấy từ trong túi ra ảnh chụp An Tử Yến lúc ngủ hôm qua, trên ảnh còn có chữ kí cậu giả mạo của An Tử Yến.

Mạch Đình a Mạch Đình, cậu mới chính là kẻ dê tiện, vô sỉ nhất.

An Tử Yến đoạt lấy ảnh chụp: “Cậu muốn chết hả.” Loại phương pháp này mà cũng nghĩ ra được. Mạch Đình muốn cướp lại, nhưng bị nét mặt của An Tử Yến dọa mà lùi về, biết vậy thì tối qua đã nói trước với anh, giờ thì chẳng có con át chủ bài nào. Xem ra cậu chỉ có thể liều chết đánh cược. An Tử Yến sẽ không giúp cậu, không phải chỉ là muốn anh dụ mấy nữ sinh thôi sao, tớ đã phải nén đau lòng, kiềm chế không ghen. Người này thật là nhỏ mọn, vừa nghĩ vừa oán hận nhìn chằm chằm hai bên trái phải của An Tử Yến, trong miệng nhỏ giọng lầm bầm.

Chủ nhiệm lớp vội vã tới giải quyết mấy chuyện tuyển người nho nhỏ này, nếu không phải tới kỳ tuyển ủy viên học tập thì cũng không cần phiền toái như vậy. Để không chiếm thời gian giảng dạy, mọi người phải tới tương đối sớm, tuyển ủy viên học tập chỉ cần tận dụng mười phút trước khi vào tiết, không biết Mạch Đình một mình tự ghì cái gì.

Chủ nhiệm đứng ở trên bục giảng, đẩy kính mắt, làm giảng viên của một đám người không đeo kính: “Tớ nghĩ các em đều biết hôm nay muốn chọn ra một ủy viên học tập. Bạn nào muốn báo danh thì bắt đầu đi, chúng ta bỏ phiếu quyết định.”

Lần thứ hai Mạch Đình nhìn về phía An Tử Yến, mong anh có thể cho cậu một ánh mắt cổ vũ. Một cái liếc mắt thâm tình của An Tử Yến còn hơn cả thuốc kích thích, chỉ là An Tử Yến từ đầu tới cuối đều nghịch điện thoại di động, đừng nói tới ánh mắt cổ vũ, ngay cả ánh mắt khinh bỉ cũng không có. Mạch Đình hít sâu một hơi, đi lên bục giảng, mặt khác cũng có ba bạn học bước lên, có chút kinh ngạc. Cả trường học ai chẳng biết Mạch Đình cùng An Tử Yến là một đôi, chuyện bạn khác lớp lần trước bị bút bi đâm vào cúc hoa đã truyền khắp trường, ba người kia cảm thấy sợ hãi.

An Tử Yến ngẩng đầu, đặt điện thoại lên bàn. Ba người đều có thể cảm nhận ánh mắt của An Tử Yến, hơn nữa trên tay anh còn cầm một cái bút bi, bấm lên bật lại, thanh âm mặc dù không lớn nhưng đủ làm sắc mặt ba người tái nhợt. Có người nói bạn học kia sau khi bị trở thành “ổng đựng bút” đã phải nằm viện một tháng. Ba người nhất thời hoảng sợ co chặt móng. Len lén liếc mắt nhìn qua, họ thấy khuôn mặt tuần tú của An Tử Yến nhìn chằm chằm bên này. Ba người đều không phải đồ ngốc, biểu tình trên mặt người kia viết rõ ràng, thách các cậu dám đâm đâm đương chức ủy viên học tập. Đây là không chút tiếng động mà uy hiếp kinh khủng.

Chủ nhiệm đã định viết tên những người ứng cử lên phiếu bầu thì đột nhiên có một người trong đó nói: “Thưa thầy, em tự thấy mình không đủ năng lực đảm nhận chức vị này, em từ bỏ!”

“Thưa thầy, em tưởng là chọn ủy viên âm nhạc, hóa ra là ủy viên học tập. Thầy thấy đấy, em nhầm rồi, em cũng từ bỏ!”

“Thưa thầy, em vốn định đi tới WC, không ngờ lên tới bục giảng lại quên mất. Thầy cứ làm như không thấy em đi.”

Ba người cấp tốc xuống đài, để lại mình Mạch Đình còn đang bối rối với bài phát biểu, nào ngờ kết quả tới bất thành linh. Thầy giáo cũng có chút mờ mịt, nhìn thấy trên bục chỉ còn Mạch Đình, lại nhìn xuống dưới: “Tuy rằng chỉ có Mạch Đình ứng cử, nhưng vẫn cần bỏ phiếu, trình tự không thể bỏ qua. Mà phiếu bầu mới làm được có một nửa, để tiện thì chúng ta giờ tay biểu quyết đi.”

Ngay cả phát biểu cũng được bỏ qua, Mạch Đình còn chưa kịp phản ứng đã thấy cả lớp giơ tay lên xong, chẳng còn ai nghe được tiếng bút bi nữa. Đương nhiên ngoại trừ hai bạn học ngồi trước An Tử Yến đang trò chuyện rôm rả. An Tử Yến nhắc chân đạp lên ghế phía trước, hai bạn trẻ mờ mịt quay đầu lại. Anh hất hất cằm, bạn học ngồi trước ngay lập tức kinh hoàng giơ tay lên. Cứ như vậy, ngoại trừ An Tử Yến không giơ tay, kỳ tích là toàn bộ phiếu đều thông qua, thầy giáo cũng không nói gì nữa, dù sao cũng sắp tới giờ học.

“Vậy ủy viên học tập kỳ này là Mạch Đình.”

Mạch Đình dù còn chưa kịp tiêu hóa hết tin tức tới quá nhanh vẫn vô cùng cảm động, kính trọng khom lưng với phía dưới: “Cảm ơn, cảm ơn mọi người đã cổ vũ tớ. Tớ sẽ nỗ lực làm tốt nhiệm vụ.”

Cái này, xem đi, cậu nên cảm ơn bút bi trong tay An Tử Yến còn thực tế hơn.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Mạch Đình cười tươi như hoa, vô cùng hân diện, mười phút trước còn là dân đen bình thường, giờ nháy mắt cái đã hóa thành cán bộ lớp, làm sao có thể mất hứng. Nhưng mà khi quay về chỗ ngồi, cậu lạnh nhạt nhìn An Tử Yến: “Hừ, còn không bằng người ngoài. Mọi người đều giơ tay, chỉ có mình cậu không giơ.”

“Không có tớ cũng có sao đâu.”

“Thế nào là không sao, tớ đặc biệt muốn thấy cậu giơ tay, đó là sự tán thành với tớ.”

“Giơ tay như kẻ ngu.”

“Đây là cái lí lẽ vớ vẩn gì, nhưng mà cũng thật kỳ quái, sao tự nhiên ba người kia lại bỏ cuộc?” Mạch Đình giờ mới bắt đầu tự hỏi vấn đề này. Cậu không phải đồ ngốc, rất nhanh đã nghĩ ra: “An Tử Yến, có phải cậu uy hiếp người ta hay không?”

“Tớ cái gì cũng chưa từng nói.” An Tử Yến nhún vai.

Nhìn thái độ này, Mạch Đình càng thêm khẳng định: “Chắc chắn rồi, nếu không đang yên đang lành sao tự nhiên họ lại từ bỏ. Trừ cậu ra còn có ai có thể làm loại chuyện cực kỳ tàn ác này. Dùng cách này để

có được vị trí ủy viên, cậu muốn tớ làm sao để khiến quần chúng tin tưởng đây. Chẳng phải tớ đã nói với cậu rồi sao, đối xử với người khác phải sáng sủa(2) một chút.” Rõ ràng An Tử Yên giúp Mạch Đình, nhưng Mạch Đình lại qua cầu rút ván.

Mạch Đình, cậu đừng chỉ nói An Tử Yên, chính cậu cũng muốn dùng thủ đoạn mà? Quả nhiên là một đôi sống cùng dưới mái hiên, chênh lệch không lớn lắm.

“Muốn tớ sáng sủa thì để tớ đem cậu phơi nắng chết luôn.”

“Cậu...” Mạch Đình không biết cãi lại thế nào, nghĩ nửa ngày cũng không nói được gì, chỉ có thể đổi trọng tâm câu chuyện: “An Tử Yên, sau này không được gọi Mạch Đình, Mạch Đình nữa. Cái tên Mạch Đình này đâu phải để cho dân đen nhỏ bé như cậu gọi, ở trường xin hãy gọi tớ là đồng chí ủy viên.”

Mạch Đình vừa được như ý liền lên mặt. An Tử Yên dùng ngón tay thon dài di di trên màn hình điện thoại, liếc nhìn Mạch Đình tới khi khiến cậu tê dại mới nói: “Đồng chí ủy viên, tớ nghĩ rồi, chuyển đi Maldives chúng ta chia tiền(3) nhé.”

Mạch Đình vừa nghe thấy những lời này, sắc mặt thay đổi. Cậu cứ nghĩ An Tử Yên sẽ nói lời ác độc nào đó, ở bên anh lâu như vậy, cậu nghe được chỉ thấy ngứa da chút chứ chẳng sợ. Nào ngờ An Tử Yên lại nói câu này, cậu ngay lập tức đổi mặt, hai tay vòng ôm lấy cổ An Tử Yên: “Gọi đồng chí ủy viên gì chứ, chẳng thân thiết. Gọi Mạch Đình là được rồi. Thật là, không phải chỉ đùa với cậu chút thôi sao, tự nhiên đổi chủ đề sang cái này làm gì chứ. Đừng nóng giận, tới, hôn một cái, đừng tức giận mà.” Đây là trong lớp học, An Tử Yên giơ tay chặn miệng Mạch Đình đang vươn tới hôn: “Đồng chí ủy viên, thỉnh tự trọng, cậu không phải lúc nào cũng ngay thẳng sao. Giờ sao lại chỉ vì một chút tiền mà cong rồi.”

“Đó đâu phải là một chút tiền, cậu biết rõ tớ không có tiền. Có ai nghe qua đi hưởng tuần trăng mật còn chia tiền không?”

“Ai quan tâm.”

“Cậu quan tâm, đều là tớ không tốt. Tớ không phải chỉ gặp dịp thì chơi thôi sao. Hay là...” Mặt Mạch Đình đỏ rực, kẻ sát vào An Tử Yên: “Đêm nay tớ giúp cậu tắm, sau đó chúng ta lại...”

“Lại cái gì?” An Tử Yên biết rõ còn có hỏi.

Mặt Mạch Đình càng đỏ hơn, trong mắt người này thật không biết tốt xấu, ông đây đã chủ động thế rồi, còn nói mấy lời này. Thực ra trong phương diện phòng the, Mạch Đình luôn luôn không chủ động.

An Tử Yên nhìn Mạch Đình bây giờ thật quá sức đáng yêu.

“Lại a a ừ ừ.” Mạch Đình rốt cuộc cũng nói được ra miệng, lời này khiến cho An Tử Yên nở nụ cười. Anh giơ tay xoa xoa đầu cậu: “Cậu đúng là đồ ngốc.”

“Đó không phải là cậu bắt tớ nói sao. Hay chúng ta đặt một ký hiệu đi, hàm súc một chút, không sợ người khác nghe hiểu.” Ai, Mạch Đình thật là lăm ý tưởng.

Cậu suy nghĩ một chút rồi nói: “Tớ nghĩ là “ăn táo” đi? Không được, bình thường vẫn ăn táo, nếu tớ thật sự muốn ăn táo, cậu lại hiểu lầm thì sao. Còn tưởng tớ luôn tràn đầy ham muốn với chuyện đó. Phải dùng một loại trái cây ít thấy, “ăn sầu riêng” nhé? Không được, quá thô, cậu cũng giúp tớ nghĩ đi.”

“Tớ không muốn tham dự vào vấn đề này.”

“Đó chẳng phải là chuyện của hai người chúng ta sao? Hay là tớ nói “quần bị thủng một lỗ, cậu giúp tớ vá”. Lời này vừa nói ra, bạn học phía trước nhin không được cười ra tiếng. Lúc này Mạch Đình mới giật mình, chuyện tư mật bị người khác nghe được khiến cậu có chút xấu hổ. Biết sớm thì vấn đề này nên đem về nhà thảo luận mới đúng, cậu oán giận nhìn An Tử Yên: “Đều là tại cậu.” Mỗi khi có chuyện, tất cả trách nhiệm đều đổ lên đầu An Tử Yên.

“Được được, đều do tớ, về nhà tớ giúp cậu “vá quần áo”, tới, bồi thường cho cậu.”

Mạch Đình tức giận giơ tay đẩy anh: “An Tử Yên! Cậu để tớ yên, học đi.” Nói xong, cậu mở sách ra che mặt, không còn mặt mũi đâu mà sống.

115. Phiên Ngoại 3

Phiên ngoại 3: Tới đảo Maldives

Ban đêm, khi An Tử Yên đọc sách xong trở về phòng, Mạch Đình đã ngủ rồi, bành trướng hết cả cái giường. An Tử Yên đi qua, cúi đầu hôn lên môi Mạch Đình, xúc cảm nhẹ nhàng khiến Mạch Đình ngứa ngáy, cau mày giật mình. An Tử Yên tiếp tục dời môi xuống dưới, hôn lên cổ cậu, trải những nụ hôn liên tiếp, khẽ cởi cúc áo của Mạch Đình ra. Cậu tỉnh lại, rụt rụt cổ, cười cười lấy tay đẩy ngực An Tử Yên: “Ngứa lắm.”

Mạch Đình vói hai tay vào trong quần áo An Tử Yên, ôm lấy anh. Cậu đã quá quen thuộc với thân thể này, mỗi lần tiếp xúc, cậu không nhìn được mà co rúm người, không tài nào khắc chế được khát vọng ngày càng trở nên mãnh liệt. Mạch Đình nghiêng đầu, nụ hôn của An Tử Yên một lần nữa lại rơi lên bờ môi cậu càng lúc càng sâu sắc, khiến Mạch Đình thở dốc càng nhiều. Nội tâm cậu xao động, không cách nào chỉ hôn mà có thể thỏa mãn. Mạch Đình ngượng ngùng yêu cầu: “Tớ, tớ muốn cậu.”

“Chỗ nào muốn tớ?” An Tử Yên nhẹ giọng khiêu khích.

“Chỗ nào cũng muốn.”

An Tử Yên nghiêng người khẽ cắn lên vành tai của Mạch Đình, “Sao lại tham thế?” Vừa nói, anh vừa dùng đôi tay thon dài vuốt ve những chỗ mẫn cảm của cậu, khiến Mạch Đình khó nhịn hừ hừ, nâng hạ thân lên ma sát An Tử Yên: “A~ An Tử Yên~ A~ Không nên ở chỗ đó.”

Tối hôm qua không biết ngủ từ lúc nào, khi tỉnh lại, ánh nắng mặt trời đã len lỏi qua tấm rèm cửa dày mà tràn vào, Mạch Đình nhìn sang An Tử Yên còn đang ngủ, chợt cảm thấy bây giờ mỗi ngày khi thức dậy đều có thể thấy khuôn mặt dễ nhìn của An Tử Yên thật giống như trong mơ. Cậu nhìn sang đồng hồ, đột nhiên mặt biến sắc. Giờ đâu còn thời gian để mà chơi nữa, đã chín giờ rồi. Máy bay đi Maldives lúc mười giờ. Mạch Đình nhảy xuống giường, thắt lưng xương sống đau nhức một trận. Cậu đẩy đẩy An Tử Yên: “Mau dậy nhanh lên, bị muộn rồi.” Vừa nói vừa cuống quýt mặc quần áo, sau đó tới kéo rèm cửa sổ. Ánh nắng rực rỡ chiếu tới làm An Tử Yên nhíu mày thật sâu, trèm chần qua đầu tiếp tục ngủ. Mạch Đình vọt vào phòng tắm vừa đánh răng vừa nhắc nhở: “Đều tại tối qua cậu làm tớ tỉnh, làm hỏng cả việc. Giờ bị muộn đến nơi rồi, cậu có nhanh lên không hả? An Tử Yên, gọi cậu đó, có nghe hay không?” Trong miệng Mạch Đình còn bọt trắng, nói có chút không rõ ràng, rất nhanh đã súc miệng xong chạy tới đẩy An Tử Yên: “Dậy đi, cậu không dậy có tin là tớ đi một mình không?”

An Tử Yên trở mình: “Vậy đi một mình đi.”

Từ trước tới nay lời nói của Mạch Đình không uy hiếp được An Tử Yên, cậu trừng mắt: “Cậu sao có thể thế nhỉ? Hôm qua tớ bị cậu đâm cho sống đi chết lại, giờ sáng sớm ông đây vẫn ngoan cường đứng lên. Cậu nhìn lại mình xem giống bộ dáng gì. Tớ còn thấy thương cho cậu.”

Thấy An Tử Yên căn bản không phản ứng, Mạch Đình kéo tay anh, lôi từ trên giường xuống. Lúc này An Tử Yên mới nhận không được mà mở mắt: “Ồn muốn chết.”

“Cậu mà không đứng dậy, tớ còn tiếp tục làm ồn. Mau lên đi.” Mạch Đình giống như đang kéo người chết, lôi An Tử Yên xuống giường, còn ngại anh mặc quần áo quá chậm, liền nhanh tay tới giúp An Tử Yên cởi áo ngủ.

“Trên giường sao không thấy động tác của cậu nhanh như vậy.”

“Sáng sớm ngày ra đừng có nói mấy lời hạ lưu. Đều là người đã kết hôn, cậu có thể trưởng thành chút được không?”

Mạch Đình cầm lấy quần áo giúp An Tử Yên mặc vào, cuối cùng còn kiêng chân giúp anh chỉnh trang lại cho tốt. Dường như đây là lần đầu tiên Mạch Đình giúp An Tử Yên mặc đồ, khiến cậu nhớ tới những đôi vợ chồng trong TV, cảm giác âm áp trào dâng, cậu nhận không được mà cười rộ lên. An Tử Yên cúi đầu, đôi môi gần như dán vào môi Mạch Đình: “Cậu lộ ra cái vẻ mặt này là có chuyện gì?”

Mạch Đình đỏ mặt đẩy anh ra: “Đừng có không biết xấu hổ, mau lên chút đi.”

Hai người được Chu Cách và Ellen lái xe tới tiễn đi. Lúc xuống xe, Mạch Đình đang định nói cảm tạ Chu Cách, ai ngờ bọn họ cũng lấy hành lí từ trong cốp xe ra. Mạch Đình vừa nhìn đã thấy không ổn: “Các cậu muốn làm gì?”

“Cùng đi chơi với các cậu.” Chu Cách nói rất đương nhiên.

Mạch Đình hoảng sợ: “Cậu đừng có mơ mộng hão huyền.” Vừa nói những lời này, bởi vì tức giận mà nước bọt văng đầy mặt Chu Cách: “Chúng tớ đi hưởng tuần trăng mật, hai người các cậu đi làm gì?”

“Những lời này của cậu thật khó nghe. Càng đông càng vui chứ sao. Hơn nữa tớ cùng với Ellen cũng có việc cần làm nên vừa mới quyết định thôi. Các cậu định đi đâu? Giờ du lịch ế ẩm, tớ ở sân bay có người quen, hẳn là có thể mua được vé.” Da mặt Chu Cách không phải dày bình thường.

“Tớ mới không cần cái loại luôn ở thời kỳ giao phối như các cậu đi cùng. Ngay cả nghỉ cũng chưa từng nghỉ.” Một Mạch Đình bình thường luôn lễ phép giờ không thấy nữa rồi. Đương nhiên là không thể hoàn toàn trách cậu, lần này là lỗi của Chu Cách với Ellen.

“Thật là đau lòng mà, hai người đi cùng nhau, chúng tớ cũng đi a.” Ellen giả bộ đáng thương nói. Mạch Đình nghe xong cũng không biết nói gì, thấy không dẫn họ đi thì quá tàn nhẫn, nhưng đồng thời lại nghĩ hai người đang đi hưởng tuần trăng mật, còn mang theo người khác là sao.

Thấy Mạch Đình đã bắt đầu do dự, Chu Cách tiếp tục nói: “Cậu thấy đấy, An Tử Yến nhà cậu còn không có ý kiến gì, chị dâu như cậu thật là không có giáo dưỡng. Các cậu đi đâu, chúng tớ đi mua vé máy bay. Có chúng tớ đi cùng, đảm bảo sẽ rất vui.”

Mạch Đình không muốn tranh chấp nữa, vừa định nói đã bị An Tử Yến mở miệng cắt ngang: “Chúng tớ đi châu Phi.”

“Đi châu Phi hưởng tuần trăng mật?” Chu Cách ngạc nhiên: “Nơi đó có gì mà chơi?”

“Cậu không đi thì thôi.” An Tử Yến vẫn giữ một biểu tình ước gì cậu không đi.

“Đi, sao lại không đi chứ.” Nói xong liền kéo Ellen đi mua vé. Mạch Đình nhìn An Tử Yến mặt không đổi sắc: “An Tử Yến a An Tử Yến, giờ tớ mới biết cậu là người âm hiểm nhất.”

“Tớ đi nói cho Chu Cách.”

Mạch Đình ôm lấy tay An Tử Yến, “Đừng mà, tớ thích sự âm hiểm của cậu. Đây chẳng phải là đang khích lệ cậu sao. Cậu có tật xấu là quá nhỏ mọn, lần nào tùy tiện nói hai câu cũng coi là thật.”

Hai người trò chuyện không bao lâu đã thấy Chu Cách và Ellen kích động cầm vé quay lại, hướng họ vui vẻ nói: “Đi thôi.”

An Tử Yến liếc nhìn Mạch Đình, cậu ngẫm hiểu, đột nhiên che mắt: “Ai da, mắt tớ đau quá.” Đôi này chưa từng ăn ý như thế, nhưng mà Mạch Đình kiểm soát cũng không bình thường. Nào có ai đột nhiên đau mắt như cậu chứ.

“Đau lắm sao, có phải bị rách giác mạc không?”

“Có khoa trương quá không phải, chưa từng nghe tới chuyện này.” Ellen nói.

Còn nói tới nói lui nữa nhất định sẽ bị lộ, An Tử Yến nói: “Có thể bị con gì bay vào mắt, tớ dẫn cậu ấy đi WC, các cậu đi trước đi. Chúng tớ lập tức tới.”

Chu Cách nhìn Mạch Đình một chút, lại nhìn sang An Tử Yến, vẫn cảm thấy có gì đó không đúng, nhưng lại không nghĩ ra, “Được rồi, chúng tớ đi trước, các cậu nhanh chút nha. Máy bay sắp cất cánh rồi.”

“Ừ.”

Nhìn Chu Cách cùng Ellen tiến vào trong, Mạch Đình mới thở phào nhẹ nhõm, kéo An Tử Yến lên một chuyến bay khác, nếu không nhanh một chút sẽ không cản nổi họ. Mạch Đình thở hắt hắt ngồi trên máy bay, còn chưa ổn định đã phải nhìn trái nhìn phải xem Chu Cách với Ellen có đi theo không. Tới tận khi

máy bay cất cánh, Mạch Đình mới yên tâm thả lỏng, nghiêng người sang ôm lấy tay An Tử Yên: “Chỉ có hai chúng ta đi thôi.”

An Tử Yên không phản ứng lại, đeo tai nghe nhắm mắt bắt đầu nghe nhạc. Mạch Đình bĩu môi, đột nhiên phát hiện ra chỗ ngồi đối diện có một cô gái, từ khi ngồi xuống đã dán mắt vào An Tử Yên nhìn từ trên xuống dưới cứ như là gặp được bạn cũ đã lâu không thấy vậy. Mạch Đình căng thẳng nghĩ, đi tới đâu cũng không được thả lỏng cảnh giác, lại oán hận nhìn An Tử Yên: “Ai cho cậu lớn lên đẹp trai như vậy, quả thực khiến người ta không thể nào bớt lo. Thật muốn cào rách mặt cậu.” Mạch Đình thấy An Tử Yên đeo tai nghe, cho rằng anh không nghe được nên tùy tiện nói một chút, nhìn An Tử Yên không phản ứng, một tay tạo dáng vuốt ửng má qua má lại trước mặt anh. Nào ngờ An Tử Yên bất chợt mở mắt, lạnh lùng nhìn Mạch Đình cứng đờ người. Cậu sợ hãi, thế nào cũng bị chửi vài câu, ai biết được An Tử Yên chỉ bắt lấy tay Mạch Đình, bá đạo ấn đầu cậu tựa vào vai mình: “Ngoan, ngủ đi.”

Cô gái bên kia vô cùng kinh ngạc nhìn chằm chằm hai người. Mạch Đình muốn giãy dụa, nhưng gối lên vai An Tử Yên thật quá thoải mái, nhìn hầu kết anh nhẹ nhàng phập phồng, trong lòng cậu dâng lên cảm xúc khó nói nên lời. Cuối cùng cậu cũng an phận ngủ thẳng tới khi nghe được tiếng của tiếp viên phát thanh truyền tới mới mơ màng mở mắt, tiếp đó vô cùng hưng phấn gọi An Tử Yên dậy: “Sắp đến rồi, đừng ngủ nữa.”

Trên máy bay, Mạch Đình vẫn kích động vô cùng. Đây là nơi cậu đã muốn đến từ lâu, hơn nữa còn là lần đầu tiên ra nước ngoài. Trước đây cậu đã nghĩ sẽ mua vé xổ số, sau đó dẫn vợ mình cùng đi du lịch thật xa hoa. Khi đó cậu làm sao ngờ được giờ đây mình lại chính là cô vợ nhỏ để người khác đưa đi. Cuộc sống này đúng là tràn ngập kỳ tích, nghĩ vậy, Mạch Đình nhin không được hé miệng cười. Khi máy bay hạ cánh, Mạch Đình vẫn rất háng hái vọt ra ngoài, giống y như nhà quê lên tỉnh, chạy ra ngoài sân bay nhìn ngó khắp nơi. Thật đúng là nhiều người, nhưng mà hầu hết đều là người nước ngoài. Mạch Đình đi theo dòng người, hoàn toàn bị vùng đất mới hấp dẫn, dù sao đây cũng là lần đầu tiên cậu ra nước ngoài. Tới khi cậu từ trong đám ý hốt hoảng hồi phục tinh thần thì đã chẳng biết đây là đâu nữa rồi. Sờ vào trong túi quần, thôi xong, điện thoại di động để trong ba lô. Lúc này cậu mới nhận ra tính nghiêm trọng của sự việc.

Nói sang An Tử Yên, kéo theo hành lý, khuôn mặt đẹp trai vô cùng lạnh lùng. Anh quả thực không biết phải nói gì với cái tên ngốc kia. Vừa mở điện thoại ra, Chu Cách gọi điện tới ồn ào một trận. Chờ tới lúc An Tử Yên xoay người lại, tên kia đã biến mất. Lại lấy di động ra gọi, nào ngờ tắt máy. An Tử Yên mở túi của Mạch Đình ra, phát hiện điện thoại vẫn còn tắt nguồn để trong túi. Lúc này sắc mặt của anh ngày càng khó nhìn.

116. Phiên Ngoại 4

Phiên ngoại 4: An Tử Yên

Tiếng Anh của Mạch Đình tới đã chỉ có thể dùng giao tiếp thường ngày, ví dụ như “bạn có ăn không” hay “rất vui khi gặp bạn”, nhưng quả thật là biển báo giao thông, cột mốc này nọ cậu xem không có hiểu, cũng không biết phải hỏi đường như thế nào. Về mặt cậu như đưa đám, hẳn là không đi quá xa, sao lại không tìm thấy đường về nhỉ. Cậu từ từ nhắm mắt lại, cố gắng hồi tượng xem làm sao mà đi được tới đây, nhưng lúc đó mãi nhìn trời nhìn đất, đâu có nhìn xung quanh nó thế nào. Thấy những khuôn mặt xa lạ đi tới đi lui, Mạch Đình bắt đầu cảm thấy sợ hãi, hóa ra không có An Tử Yên ở bên cạnh, thế giới này hoàn toàn không có cảm giác an toàn.

Cậu vỗ vỗ mặt mình cổ vũ bản thân: Dù sao cũng là đàn ông con trai, không thể không có tiền đồ như vậy. Nhưng An Tử Yên rốt cuộc ở đâu a? Mạch Đình càng nghĩ càng hối hận, lại không dám đi tìm người. Nếu như cậu gặp phải người xấu thì làm sao? Cậu chỉ có thể bình tĩnh đứng đó, đã không biết đường thì không được đi lung tung, còn không bằng đứng ở đây chờ An Tử Yên tìm thấy mình. Đi loạn nhỡ mà bỏ qua nhau, cái được không bù nổi cái mất. Xem ra Mạch Đình đâu có ngốc lắm. Đôi mắt cậu thẳng tắp nhìn vào chỗ

rẽ của từng con đường, nhìn tới mức mắt đều đau, người kia, cái người gọi là An Tử Yến kia, vẫn không hề xuất hiện.

An Tử Yến ở sân bay nhanh chóng tới hỏi nhân viên công tác cùng các hành khách, xem họ có thấy một người Trung Quốc, đại khái là rất cao, con trai. Nhưng nhiều người như vậy thì ai mà chú ý, hơn nữa còn thật khó cho An Tử Yến để cẩn thận không dùng ngôn từ cầu thả với người ngoài. Không tìm thấy người trong sân bay, An Tử Yến đành phải ra ngoài. Bởi vì không có xe lại không có phương tiện, anh sợ ngồi xe sẽ không thấy được Mạch Đình, chỉ có thể từng bước từng bước đi dọc theo cửa ra sân bay mà tìm lần lượt. Không biết phải tìm ở đâu, cũng không biết phải tìm bao lâu, chẳng biết đã đi qua bao nhiêu cửa, chỉ biết là phải tìm, không thể không tìm thấy Mạch Đình!

Cuối cùng, anh thấy được Mạch Đình đang đứng một chỗ co rúm bất an. Mạch Đình cũng thấy An Tử Yến, muốn nhào tới ôm lấy anh, lại thấy nét mặt lạnh lùng, thần sắc mệt mỏi rã rời, thì có chút do dự. Hai chân đứng lâu đã tê nhừ vô cùng, cậu chỉ có thể cúi đầu chờ ăn chửi. An Tử Yến chậm rãi đi tới trước mặt Mạch Đình, cái gì cũng không nói. Mạch Đình nghĩ thật kỳ quái, bình thường ngay cả cậu không sai cũng đã bị châm chọc, giờ cậu thật sự làm sai, anh lại im lặng không nói. Điều này làm Mạch Đình càng thêm áy náy, cậu tình nguyện để anh chửi còn thấy thoải mái hơn. Cái ý muốn chết không muốn sống cứ nghẹn lại trong cổ họng làm cậu khó chịu vô cùng.

An Tử Yến nâng cằm Mạch Đình lên, nhìn vẻ mặt hối lỗi của cậu. Mạch Đình bị anh nhìn chằm chằm, có chút ngại ngùng, nghiêng đầu nói: “Làm gì thế?”

“Còn tưởng cậu sẽ sợ tới khóc.” Khẩu khí của An Tử Yến chẳng hề có ý tứ châm chọc.

“Không phải chỉ là lạc đường thôi sao, tớ là đàn ông, sao có thể khóc được?” Nhưng mà nếu An Tử Yến đến chậm một chút, nói không chừng...

“Tốt nhất là như vậy.”

Mạch Đình chờ đợi, nhưng vẫn không thấy thanh âm An Tử Yến mắng chửi. Toàn thân cậu tự nhiên hoảng loạn, nhìn lại sắc trời đã nhạt nhòa, tự trách mình đã làm lãng phí thời gian, đuối lý hỏi: “Vậy tiếp theo phải làm sao bây giờ?”

“Còn có thể làm sao. Hôm nay không lên được đảo, ở lại gần đây.”

An Tử Yến quay đầu đi trước vài bước, thấy Mạch Đình vẫn chưa đi, lại quay trở về, nắm cổ tay Mạch Đình kéo đi. Vừa nãy anh rất sốt ruột, giờ thấy Mạch Đình đang ở trước mặt mình, anh thở phào nhẹ nhõm, khẩu khí nhẹ nhàng hơn, ngay cả tính tình cũng thả lỏng đi rất nhiều.

Mạch Đình bị kéo, cảm giác thấy cổ tay bị túm thật chặt, máu nhanh chóng không tuần hoàn được: “Nè An Tử Yến, cậu làm sao vậy. Không muốn tớ thoải mái thì cứ mắng tớ đi. Phải cho tớ bài tiết chứ.”

An Tử Yến dùng ánh mắt như nhìn người điên lướt qua biểu tình vô cùng thống khổ của Mạch Đình, vẫn không nói chuyện. Mạch Đình nói: “Tớ biết mình sai rồi. Nên muốn mắng thì cậu cứ mắng đi, mắng thoải mái đi. Coi như cho tớ giải thoát.” Trong lòng Mạch Đình xoắn lại, thấy An Tử Yến bất động thanh sắc, lại nói tiếp: “Đi, cậu lại nghiên cứu ra bước phát triển mới trong phương pháp dẫn vật tử, xem như cậu lợi hại.” Ngay cả phép khích tướng cũng lòi ra dùng, Mạch Đình nghẹn tới sắp nội thương rồi.

Chờ tới khi thuê xong phòng, vừa vào cửa phòng, Mạch Đình trước hết dọn xong hành lý, chạy tới trên giường cầm hai cái gối xếp cùng một chỗ, vỗ vỗ và vẫy tay với An Tử Yến: “Mệt mỏi rồi, tới nằm đi.”

An Tử Yến không khách khí nằm xuống, thuận tiện lấy điều khiển từ xa mở TV. Mạch Đình ngồi ở bên giường, đem chân An Tử Yến đặt lên đùi mình: “Gia, hôm nay tiểu nhân bóp chân cho ngài.”

Nhìn Mạch Đình lộ bộ dáng tận tâm tận trách, An Tử Yến thấy buồn cười. Bình thường mắng cậu hai cậu, da cậu vẫn dày như thường. Hôm nay không muốn mắng, biểu hiện dĩ nhiên là vô cùng hài lòng. Xem ra đoạn đường kia cũng không uống công. Mạch Đình cười khanh khách nhìn về phía gương mặt lạnh lùng của An Tử Yến: “Thoải mái không?”

“Nghe tớ nói này, Mạch Đình!”

“Ngài nói đi, cứ việc nói.”

“Cậu có biết đây là nước ngoài hay không? Có biết đi lạc nguy hiểm thế nào không?”

“Biết.”

“Cậu có biết điện thoại di động là phải mang theo người không?”

“Biết.”

“Cậu có biết rất nhiều người nước ngoài nam nữ đều ăn không?”

“Biết.”

Mạch Đình không dám liếc mắt nhìn An Tử Yên, đành dán mắt vào chân anh.

“Cậu có biết nếu như để mất cậu, tớ trở về sẽ không ăn nói được với ba mẹ cậu hay không?”

“Biết.”

“Cái gì cậu cũng nói biết. Vậy cậu có biết nếu không thấy cậu, tớ sẽ lo lắng tới thế nào không? Sau này đừng có chạy lung tung, cậu muốn đi đâu cũng được, có phải tớ không đưa cậu đi đâu.” An Tử Yên nói giống như làn gió mát thổi thẳng vào tim Mạch Đình, còn mạnh mẽ hơn gió biển Maldives, thổi cho Mạch Đình ngã trái ngã phải, không chịu nổi kích thích.

“Nói với cậu đó, có nghe được không?”

Mạch Đình bất chợt đứng lên, An Tử Yên thiếu chút nữa ngã từ trên giường xuống, còn chưa kịp phản ứng, bụng đã bị đầu của Mạch Đình đụng tới, lực đạo không hề nhẹ. An Tử Yên kêu một tiếng đau đớn, Mạch Đình ôm chặt lấy anh, đầu vẫn còn vùi vào lòng An Tử Yên: “Xin lỗi, là tớ không tốt. Không phải tớ cố ý. Tớ cũng không biết mình đã đi đâu, chờ tới khi nhận ra thì không thấy cậu nữa rồi. Tớ rất sợ hãi, sợ cậu không tìm thấy tớ, sợ cậu thấy tớ thì tức giận, còn sợ sau này cậu sẽ không bao giờ đưa tớ đi chơi nữa.” Mạch Đình tâm tình kích động, liên tục nói, sau đó lại nhanh chóng cảm thấy mệt mỏi. Dù sao cậu đi máy bay lâu đã mệt chết rồi, còn phải đứng lâu như vậy. Khi An Tử Yên cúi đầu nhìn, Mạch Đình đã ngủ say trong lòng anh.

Ngày hôm sau, trời còn chưa sáng, Mạch Đình đã tỉnh lại. Chuyện ngày hôm qua đã tan thành mây khói, áy náy trong lòng cũng chẳng còn mấy. Cậu đẩy đẩy An Tử Yên, vốn tưởng rằng phải gọi thật lâu mới được tên lười này dậy, nào ngờ An Tử Yên mở mắt ngay. Trước ánh mắt vô cùng kinh ngạc của Mạch Đình, anh rời giường, tắm, mặc quần áo, chờ khi chuẩn bị xong xuôi, Mạch Đình vẫn còn trong tư thế gọi An Tử Yên dậy ở trên giường. An Tử Yên ném quần áo cho cậu: “Động tác nhanh lên một chút!”

Mạch Đình lấy quần áo trên đầu xuống, vô cùng khó hiểu nhìn chằm chằm An Tử Yên đang mặc đồ. Khi cậu đánh răng còn nhìn An Tử Yên qua gương, trong đầu có một dấu hỏi chấm to đùng ép cậu tới mức cậu không thể nào nghĩ tới chuyện khác. Chờ tới khi ngồi trên thủy phi cơ⁽¹⁾ tới một hòn đảo Mạch Đình không đọc được tên rồi, cậu ở trên máy bay nhìn biển sâu xanh thẳm, rốt cục mới quay đầu lại, nắm ngón tay An Tử Yên: “Cậu thành thật nói đi, có phải cậu có đàn bà ở bên ngoài không?”

Đối với câu hỏi kì lạ này, An Tử Yên nhún mày: “Cậu chưa tỉnh ngủ à?”

“Không đúng a, không có khả năng, nói không phải, không thích hợp. Chẳng tiêm cái gì cho cậu, sao có thể đột biến như thế. Không mắng tớ đã đành, sáng sớm mới gọi một tiếng đã dậy, xưa này hoàn toàn chưa từng có.”

“Cậu nghĩ quá nhiều rồi.”

“Gia, xin ngài nói cho tiểu nhân biết đi. Nếu không tiểu nhân khó ngủ yên giấc. Vấn đề này làm khó tớ đã lâu.”

Thấy Mạch Đình chớp chớp đôi mắt nhỏ đáng thương khẩn cầu muốn biết chân tướng, biểu tình của An Tử Yên vô cùng mất tự nhiên, hơn nửa ngày mới phun ra được vài chữ: “Phiền chết đi được, còn không phải là vì đang hưởng tuần trăng mật sao.”

Kích thích này Mạch Đình chịu không nổi, ôm lấy vai An Tử Yên: “Quá đáng yêu!”

“Tránh ra! Có tin tớ ném cậu xuống biển không?”

“Ném đi, không vấn đề gì, tớ bơi ếch theo cậu.”

117. Phiên Ngoại 5

Phiên ngoại 5: Tuần trăng mật

Đến đảo, làn gió biển khỏe khoắn mát mẻ thổi tới, phong cảnh trước mắt đẹp tới mức khiến Mạch Đình trợn tròn mắt. Biển xanh thẳm, cát vàng trải dài, càng tôn thêm sắc trắng của lớp mây ngợp trời. Mạch Đình vui vẻ chạy phía trước, lại nghĩ tới chuyện hôm qua, chỉ có thể tắt tả chạy ngược trở lại. An Tử Yến nhìn vô số vết chân Mạch Đình lưu lại trên bãi cát, cảm giác như dấu chân cún.

Mạch Đình quay đầu lại, đổ kị nhìn An Tử Yến. Người này lớn lên quá đẹp trai, tùy tiện dạo bước trong phong cảnh đẹp cũng có thể thành tác phẩm nghệ thuật. Chờ tới khi An Tử Yến đến cạnh cậu, Mạch Đình ôm lấy tay anh, kiêu ngạo vô cùng. Có được cơ hội là phải tranh thủ khoe khoang ngay, vậy mới nói, đàn ông ấy mà, sinh ra đã tốt không bằng gả cho người tốt. Xem Mạch Đình được gả đi, thế nào cũng có cảm giác đẳng cấp được nâng lên.

Nhưng mà An Tử Yến thật sự rất hấp dẫn người ta, coi như là tới nước ngoài rồi, xen lẫn trong đám người tóc vàng mắt xanh, không những anh không thua gì họ, mà còn càng đẹp trai càng nổi bật.

Đến nơi ở của hai người, Mạch Đình càng điên cuồng hơn. Đây là một gian nhà được xây trên biển, tuy rằng thoát nhìn không lớn, nhưng rất có cảm giác. Vừa bước vào nhà, dưới chân là thủy tinh trong suốt, có thể nhìn thấy nước biển cùng cá thỉnh thoảng bơi qua. Mạch Đình ngạc nhiên thán: “Ai nha, ngay cả chỗ ngồi cũng trong suốt, ai nha, nằm trên giường cũng thấy được biển, ai nha, nơi này thật là tuyệt.”

“Cậu có thể nhỏ giọng chút không?”

“Nhỏ giọng sao có thể biểu lộ hết kích động của tớ, hơn nữa cả phòng chỉ có hai người chúng ta, ngay cả lúc tớ xấu nhất cậu cũng đã thấy rồi, tớ thì sợ gì, đã là vợ chồng già còn duy trì hình tượng làm chi.”

“Xem ra cậu đang cố gắng phát triển trên con đường thiếu phụ luống tuổi có chồng.”

“Nghèo hèn không thể đổi, phú quý không thể thua(1), lời này cậu nghe qua chưa, vợ dù có là cá mập cũng không được ngại(2).”

“Ra cậu cũng biết mình là cá mập?”

“Ý tớ là cậu không thể vì tớ không tốt mà bỏ tớ. Phải biết là không ai muốn tớ, giờ đàn ông ly hôn không đáng giá, đàn ông ly hôn với đàn ông lại càng mất giá.” Mạch Đình đầy trọng tâm câu chuyện đi thật xa.

“Xem tâm tình của tớ.” An Tử Yến dường như không việc gì, đi tới trước cửa sổ kéo rèm, gió biển thổi vào, chơi đùa cùng tấm rèm cửa phát ra tiếng vù vù.

“Đệch! Có tin tớ đẩy cậu xuống biển nuôi cá mập không? Loại chuyện này mà cũng dám bảo là tùy tâm trạng sao.” Mạch Đình suy nghĩ hồi lâu mới nhượng bộ: “Không phải vậy đâu, nếu như một ngày nào đó cậu thấy tớ phiền, tớ sẽ về nhà mẹ đẻ ở vài ngày. Chúng ta tiểu biệt một chút, sau đó sẽ thắng tân hôn(3)!”

“Trông tiền đồ của cậu kìa.”

Mạch Đình bị An Tử Yến nói cũng chỉ cười khích khích, sau đó lấy quần bơi từ trong hành lý ra bắt đầu thay, muốn mau chóng đi cảm thụ biển ở Maldives. Cậu nhìn An Tử Yến, ôm lấy quần áo: “Tớ vào toilet thay, miễn cho ai đó nhìn thấy.”

“Trên người cậu còn chỗ nào cho cậu giả vờ thuần khiết, lôi nốt ra tớ xem.”

Mạch Đình từ trong toilet ném khăn mặt vào An Tử Yến, bị anh tránh được. Cậu rất tức giận đóng sập cửa. Cái gì gọi là giả vờ thuần khiết, cậu vốn là rất thuần khiết, không hiểu chuyện yêu đương, không thói

hư tật xấu. Mạch Đình nghĩ thì nghĩ vậy nhưng không nói ra. Cậu không phải hảo hán, không có gan lớn như vậy.

Chờ khi Mạch Đình ở trong toilet nửa ngày mới đi ra, An Tử Yến đã sớm thay xong quần áo, mặc một chiếc quần bãi biển màu xanh thẫm, vô cùng hợp với vóc người và làn da tuyệt đẹp, lại có cảnh biển ngoài cửa sổ làm nền, trong nháy mắt anh trở nên như bước ra từ trong tranh. Mạch Đình tức giận: “Cậu có phiền không vậy, đừng có đẹp trai như thế chứ! Cậu muốn người có ngoại hình bình thường như tớ phải sống thế nào đây!” Tự dưng bị oán giận vô lý, An Tử Yến lạnh lùng nhìn Mạch Đình: “Mạch Đình, có phải là đã lâu tớ không xử cậu nên cậu thấy thiếu hử?”

Vừa nghe xong mấy lời này, Mạch Đình mở miệng: “Đó không phải là tớ khen cậu sao. Thế nào mà cậu nghe không hiểu chứ?”

Hai người cùng nhau đi ra ngoài, Mạch Đình còn nói: “Cậu nói đi, chúng ta ăn giống nhau, sao thân hình lại chênh lệch lớn như vậy?” Cậu lấy tay xoa bụng mình, đều gầy như thế, lại so sánh với sáu, bảy khối cơ bụng của người ngoại quốc, càng nghĩ càng xấu hổ.

“Có thể trách ai chứ, đây vốn là cậu sinh ra đã kém cỏi, sau này lại phát triển không đầy đủ.”

“An Tử Yến!! Cậu không chỉ coi thường tớ, còn coi thường ba mẹ tớ, tớ nhảy xuống biển đây.” Nói xong liền nhảy tùm vào biển, bắn ra bọt nước thật lớn. Mạch Đình rất thích biển, nước biển trong suốt cực kỳ. Cậu hít sâu một hơi, lặn xuống nước nhìn dưới đáy, nghĩ rằng lần này mình có một giấc mơ quá đẹp, thẳng tới khi không nín thở nổi nữa, cậu mới bơi lên, liều mạng vẫy tay với An Tử Yến.

An Tử Yến bất đắc dĩ tiêu sái bơi qua, Mạch Đình đang định hắt nước vào người anh, An Tử Yến đã lên tiếng: “Cậu đừng có mong tớ chơi hắt nước.”

“Cậu hiểu tình thú một chút có được hay không?”

“Hai thằng con trai chơi đùa bên bãi bãi, cậu gọi cái thứ buồn nôn ấy là tình thú? Cậu không sợ tớ nôn hử.”

“Hừ! An Tử Yến là quỷ đáng ghét!”

“Ít ỏi đó hậm hực đi. A, qua đây, không được bơi quá xa tớ, nghe chưa!”

“Đã biết.” Mạch Đình một lúc lặn xuống, lại một lúc nổi lên. Khi sóng biển vỗ qua, cậu sẽ cười thoải mái như trẻ con, lại lên nhìn An Tử Yến trên bờ cát phờn nắng. Cuộc sống gia đình như vậy cũng coi như tốt đẹp.

Chơi mệt rồi, Mạch Đình chạy đi mua đồ uống. Cậu tới một quán nhỏ được làm bằng gỗ trên bãi cát, trên nóc lợp lá cọ, nhìn qua đã thấy vừa độc đáo vừa đặc sắc. Cậu ngó đầu vào muốn gọi ông chủ bán cho hai bình nước. Ông chủ đứng lên, hai người đều sững sốt.

Ông chủ nói trước: “Người Trung Quốc?”

Điều này làm Mạch Đình cảm thấy vô cùng thân thiết, liều mạng gật đầu. Nào ngờ chưa kịp nói câu tiếp theo, ông chủ đã bất đắc dĩ nói: “Tôi thật không thích cậu, dù sao cũng là lần đầu gặp mặt, tình cảm gì cũng không có. Tuy rằng chúng ta là đồng hương, nhưng tôi không phải là loại người tùy tiện, thật ngại quá.”

Mạch Đình như lọt vào sương mù: “Gi? Đại ca, ai muốn anh ngại ngần, ai là người tùy tiện, ai thích anh, tôi chỉ muốn mua hai chai nước. Anh tưởng tôi định làm gì?”

Thấy Mạch Đình có chút giận, ông chủ mới biết mình hiểu lầm, vội vã nhận lỗi: “Ngại quá, ngại quá, là tôi lầm. Gần đây có số đào hoa, được rất nhiều du khách tỏ tình.”

Mạch Đình không hài lòng liếc mắt, lúc này mới tỉ mỉ quan sát ông chủ. Đó là một người đàn ông xấp xỉ 30 tuổi, có thể vì sống gần biển nên làn da màu đồng cổ khỏe khoắn. Nói thật, bộ dạng lớn lên rất đẹp trai, nhưng vóc người lực lưỡng thì Mạch Đình không dám khen tặng. Cơ ngực, cơ bụng, cơ nào cũng khiến Mạch Đình sồn cả tóc gáy. Cậu vẫn thích thân hình của An Tử Yến hơn, rất cân đối.

Mạch Đình đưa tiền cho ông chủ: “Tôi mua hai chai nước.”

“Được được, lập tức đưa cậu. Thế nào, một mình cậu tới Maldives chơi sao?”

“Tôi nói này ông chủ, anh ngốc cũng ngốc vừa thôi chứ, một mình tôi thì mua hai chai nước làm gì.”

“Đúng đúng, cậu xem, đầu óc tôi dạo này có vấn đề.”

Mạch Đình càng nhìn ông chủ càng thấy người này thật khờ, ngay cả chỉ số thông minh của cậu còn cao hơn, sao mà có thể sống ở nước ngoài nhỉ.

“Cùng bạn đi chơi sao?”

“Đi hưởng tuần trăng mật.”

“Cậu trông cũng không lớn, vậy mà đã kết hôn.”

“Không trối cậu ấy lại, tôi sẽ lo lắng.”

Ông chủ vui vẻ nói: “Sao nào, không quản được vợ mình sao?”

“Không phải tôi lo cậu ấy, mà là lo người khác. Hơn nữa, không phải vợ, là chồng.” Mạch Đình bóc chai nước, ngửa đầu uống một ngụm, thật thoải mái.

Ông chủ sững sốt vài giây, không ngờ Mạch Đình hào phóng thừa nhận như vậy. Nhìn cậu không chút nào ngại ngùng, ông chủ trêu: “Cậu nói vậy không sợ tôi có cái nhìn kì quái sao?”

“Nếu như tôi quan tâm tới cái nhìn của người khác, tôi sẽ không kết hôn với đàn ông. Bị nhìn lâu cũng thành quen, anh không thích là chuyện của anh, các anh là ai chứ, chỉ là một đám người tôi không quan tâm, có đáng để tôi vì người ngoài mà vứt bỏ người yêu không. Tính thế nào cũng không đáng, tôi đâu phải kẻ ngu si.”

“Đùa với cậu thôi, sao lại động cái đã tức giận như vậy.”

“Tôi biết anh đùa mà, vừa nhìn đã biết ông chủ là người tốt.” Mạch Đình uống nước, hai người cứ thế trò chuyện thật náo nhiệt. An Tử Yến tìm bóng dáng Mạch Đình nửa ngày, phát hiện ra cậu đang vui vẻ cười nói với một người đàn ông mặc quần bơi tam giác bó sát, nhìn không được mà nhúu chặt mày, đi tới bên đó.

“Mạch Đình!”

Nghe thấy tiếng An Tử Yến gọi, Mạch Đình nhanh chóng quay đầu lại, chạy tới trước mặt anh, đưa một chai nước cho An Tử Yến. Cậu thấy sắc mặt anh không tốt, lo lắng hỏi: “Gia, ngài sao vậy? Ai dám đắc tội ngài, nói cho tiểu nhân biết, tiểu nhân sẽ giáo huấn hắn.” Lúc này còn không quên đùa giỡn, An Tử Yến không nói gì, chỉ vờ như vô ý liếc nhìn ông chủ quán rồi túm Mạch Đình trở về. Ông chủ bị một cái quét mắt của anh làm cho nổi da gà. Nhưng mà nói đi cũng phải nói lại, thật không ngờ người đàn ông của Mạch Đình lại là một mỹ nam tử, trai đẹp ở Maldives anh đã thấy nhiều rồi, nhưng đẹp trai tới vậy thì đúng là lần đầu nhìn thấy. Khuôn mặt lạnh lùng nhưng lại có cảm giác ấm áp, thử hỏi có lạ không?

Mạch Đình bị kéo có chút lảo đảo, nhưng mà vẫn lịch sự quay đầu lại vẫy tay bye bye với ông chủ. Anh ta đột nhiên nhớ tới cái gì, ở phía sau kêu to: “Đúng rồi, cậu tên là gì?”

“Tôi là Mạch Đình, ông chủ tên gì?” Mạch Đình còn chưa nhận ra nguy hiểm, nhiệt tình kết giao bạn bè: “Đau quá, An Tử Yến, cậu nắm tay tớ đau quá.”

Nghe thấy Mạch Đình kêu đau, tay An Tử Yến hơi buông nhẹ, khó chịu nhìn Mạch Đình, ánh mắt nhìn cậu đang cố gắng nhớ xem mình đã đắc tội An Tử Yến lúc nào.

“Ai cho phép cậu nói chuyện với trai lạ?”

“A?”

“Ai cho phép cậu nói tên cho người khác?”

“A?”

“Ai cho phép cậu trò chuyện vui vẻ như vậy?”

“A?”

Hai người đều dùng câu nghi vấn. Hơn nửa ngày, Mạch Đình mới hiểu hết mấy câu của An Tử Yến, bĩu môi, thái độ vô cùng cường ngạnh: "Cậu sao thế, tớ nói chuyện với đàn ông còn phải được ngài đây phê duyệt sao?"

"Phải được tớ phê chuẩn." An Tử Yến trước giờ luôn là một tên vô lại, kiên quyết đề bẹp thái độ cường ngạnh của Mạch Đình.

"Cậu, đây là bất công."

"Tớ vừa ý, tớ vui vẻ."

"Dựa vào cái gì a, giặt quần áo là tớ, nấu cơm cũng là tớ, buổi tối bị thông cũng là tớ, giờ ngay cả quyền tự do thân thể cũng không có."

"Không dựa vào cái gì, tớ không thích nhìn thấy cậu cùng với đàn ông khác."

Mạch Đình ngay lập tức chuyển từ khuôn mặt phi thường nghiêm túc sang cười tươi, lấy tay chọc chọc An Tử Yến, cười thật ngọt: "Đáng chết, sao không nói dễ nghe một chút. Nếu như cậu nói trực tiếp với tớ rằng, "Bảo bối, đừng nói chuyện với trai lạ, tớ sẽ ghen". Vậy thì tớ sẽ nghe theo cậu, đúng không? Đối xử với vợ phải dịu dàng một chút, tớ mới hiểu được, đúng không?"

An Tử Yến một cước đá Mạch Đình xuống biển: "Đừng làm tớ buồn nôn."

Mạch Đình xoa xoa cái mông đau đớn, từ dưới nước đứng lên, trên tóc còn vương giọt, chỉ vào An Tử Yến: "Cậu thật sự đá tớ, đau lắm đó."

"Không đau tớ đá cậu làm gì."

Tuần trăng mật này, kéo dài cả đời cũng không đủ.

118. Phiên Ngoại 6

Phiên ngoại 6: Nụ cười của cậu

Mạch Đình vươn tay che khuất mặt trời, đôi mắt nheo lại nhìn qua khe hở rồi dịch người vào dưới tán ô thật lớn. Nhưng đúng là rất thoải mái, nằm phơi dưới ánh nắng ấm áp, Mạch Đình có thể quên đi trường học, quên đi ủy viên học tập, càng đem cái vụ cống hiến vì tổ quốc quên đi không sót một mảnh. Tự hỏi sao An Tử Yến vẫn chưa đi đây, không phải là đi chơi một mình rồi chứ, lâu như vậy. Thật tình cờ, cậu vừa mới nghĩ như thế thì phía sau đã truyền tới thanh âm nũng nịu của con gái: "Ngại quá, bikini của em bị gió thổi bay, anh có thể giúp em tìm không?"

Mạch Đình nghĩ thấy buồn cười, bikini của cô ta rốt cuộc nhẹ tới mức nào mới có thể bị gió thổi bay chứ, đúng là lý do vô vẩn. Cậu giống như đang xem kịch vui mà quay đầu lại, ngay lập tức hoảng hốt, chỉ thấy một nữ sinh ôm bộ ngực vĩ đại đứng trước mặt một nam sinh. Mạch Đình thấy cô gái này trông rất quen, nghĩ hơn nửa ngày mới nhớ ra chính là cô gái trên máy bay. Nam sinh kia thì càng quen thuộc hơn, An Tử Yến luôn ngủ trên giường của cậu chứ ai.

Nhìn khuôn mặt biểu lộ đáng thương của cô ta, đôi mắt to ngập nước, lại nhìn sang An Tử Yến thân trên lỏa lồ, quả thực có thể mê chết mọi đối tượng. Đáng tiếc, An Tử Yến từ trước tới nay không phải là một người chu đáo dịu dàng, chỉ có Mạch Đình thỉnh thoảng mới nhận được vinh hạnh này, nhưng giới hạn là thỉnh thoảng mà thôi. Còn đối với cô gái chặn đường này, anh cậu kính nói: "Thổi bay rồi thì khỏi phải mặc." Nói xong liền đi. Cô ta tiến tới: "Thế nhưng, em, ài nha!" Một tiếng kêu mới điệu bộ làm sao, cô gái cứ thế công khai ngã xuống, hai tay mở ra, mục tiêu muốn dán bộ ngực kia vào người An Tử Yến giống như có pha quay chậm vậy. Mạch Đình nghiêng rằng nghiêng lợi nhìn, trông đặc biệt kinh khủng.

Tốc độ tránh của An Tử Yến vô cùng nhanh, cô gái ngã sấp trên bờ cát, phần nộ xoay người. Bộ ngực vĩ đại ấn trên cát thành hai cái hốc. An Tử Yến làm như không thấy, nhấc chân bước qua người cô ta, đi

về phía Mạch Đình. Cách đó không xa, Mạch Đình cùng ông chủ cùng hít một ngụm khí lạnh, người này không khỏi quá mức tàn nhẫn đi. Thẳng tới khi An Tử Yến ngồi xuống bên cạnh Mạch Đình, cậu mới tốt bụng nói: “An Tử Yến à, tuy rằng cô ta quyến rũ cậu, đó là cô ấy sai. Nhưng cậu đối xử với con gái như thế có hơi quá đáng đấy.”

“Ngốc, chút nữa cậu ghen tị, mất công dỗ cậu, rất phiền phức.”

“Cái gì chứ, tớ đâu có nhỏ mọn như vậy?” Nói thì nói vậy, nhưng lời này khiến Mạch Đình vui tới nở hoa.

“Tớ thấy cậu đã quá đề cao chính mình rồi.”

“Đệch! Vậy cậu còn lấy tớ làm gì, còn đi hưởng tuần trăng mật với tớ làm gì. Tớ nhiều khuyết điểm như vậy, sao cậu không ở đây giết chết tớ luôn đi.” Vừa mới nói mình không nhỏ nhen xong, tùy tiện nói cậu hai câu đã tức giận.

“Cậu chết cũng rất phiền phức.”

“Phiền phức gì?” Mạch Đình còn muốn được tiếp tục dỗ ngon dỗ ngọt.

“Tớ sẽ phải tìm bạn mới ngồi cùng bàn, tìm vợ mới, tìm vợ còn phải tốn tâm tư cùng một chỗ với cô ta. Tớ nào muốn tìm chuyện nhảm chán như vậy, thế nên mới chịu khó chấp nhận cậu.”

“An Tử Yến!!” Mạch Đình vươn tay nhéo cánh tay An Tử Yến. Anh không giận, dù sao cũng không đau.

Không ngờ An Tử Yến đến giận cũng lười, điều này làm trái tim đàn ông nhỏ nhỏ của Mạch Đình bị đả kích trầm trọng, dù sao lực tay của cậu cũng mạnh hơn con gái nhiều, thái độ khinh bỉ của anh thật làm cho người ta oán giận.

“An Tử Yến, cậu nghĩ tớ đánh thắng được cậu không?” Mạch Đình hỏi.

An Tử Yến nhấp ngụm nước, liếc mắt nhìn cậu: “Cậu nghĩ sao?”

“Tớ không biết mới hỏi cậu, chúng ta chưa từng đánh nhau, không chừng người nhỏ nhưng chí khí cao ấy.”

Lời vừa dứt chỉ đối lại nụ cười nhạt của An Tử Yến, trái tim đàn ông nho nhỏ của Mạch Đình lại bị đả kích một lần nữa. Cậu tranh thủ lúc kẻ địch chưa sẵn sàng, đột nhiên đẩy An Tử Yến lên bờ cát mềm mại, thuận thế ngồi lên trên, dùng hai tay cố định hai vai anh, một loạt động tác vô cùng hoàn mỹ: “Ông đây hôm nay sẽ cứu với chút tôn nghiêm, cho cậu thấy thế nào mới là đàn ông chân chính.”

“Vậy sao?” An Tử Yến ngay cả lông mi cũng lười nhấc lên.

“Cậu phản ứng chút có được không, dù sao cũng nên tái mặt chút chứ.”

Mạch Đình dùng tư thế này tự hỏi một lúc lâu, bước tiếp theo nên làm thế nào để bảo vệ tôn nghiêm đàn ông của mình đây, tát cậu ấy một cái? Trừ phi cậu muốn lập tức chìm xuống đáy biển Maldives, đắm cậu ấy một đắm? Nếu như An Tử Yến vẫn không thấy đau, vậy chẳng phải càng đả kích hơn sao.

Rất nhanh trong khi cậu mãi tự hỏi, chợt thấy có gì đó không thích hợp, vô cùng không thích hợp. Mạch Đình phát hiện chỗ hông đang có vật cứng cứng chọc vào, tới khi cậu nhận ra được đó là gì, giữa ban ngày mà mặt đỏ như xuất huyết: “Đây là cái gì?”

“Cậu nói xem?”

“Cậu đúng là đồ không biết xấu hổ, sao lại lấy cái vật này chọc tớ, biến thái, đại lưu manh!!!” Mạch Đình vừa tức giận vừa xấu hổ đến mức nói văng cả nước bọt.

“Đây là phản ứng bình thường của đàn ông. Chính cậu tự mình ngồi trên người tớ cầu hoan, tớ không còn cách nào khác.”

“Cầu hoan? Đệch! Ai cầu hoan, cậu quả thực hết thuốc chữa!”

An Tử Yến vươn ngón tay thon dài nhẹ nhàng xẹt qua phần bụng phẳng lì của Mạch Đình: “Vậy dùng thân thể của cậu tới cứu tớ đi?” Dáng cười trêu chọc cùng ngữ khí xấu xa khiến Mạch Đình rung mình một cái, té từ trên người An Tử Yến xuống. Cả thân thể cậu vùi vào cái, đề phòng nói: “Tớ đã bao lần nhấn mạnh với cậu rằng phải thuần khiết, phải thuần khiết. Cậu xấu xa như vậy làm sao theo kịp tố chất của tớ.”

“Tớ cuối cùng cũng biết được thế nào là đàn ông chân chính.” An Tử Yến châm chọc xong, ngã người vào ghế bãi biển, đeo kính râm vào, nhắm mắt dưỡng thần. Mạch Đình chỉ có thể chui trong cát giương mắt nhìn. Đột nhiên trước mặt xuất hiện bóng người, Mạch Đình bị vùi trong cát giống như xác chết sống dậy, nhìn thấy chủ nhân của cái bóng, là một nam sinh ngoại quốc.

“Đêm nay bên kia bờ tổ chức party thác loạn, tôi vừa vặn không có bạn trai, xin hỏi cậu có rảnh không?” (tất cả đều nói bằng tiếng Anh). Một lời thỉnh cầu vô cùng chân thành. Người nước ngoài quả nhiên lớn gan, ngay cả Mạch Đình cũng muốn bật ngón cái với cậu ta. Sau một phút đồng hồ, vẫn không thấy có người phản ứng, chàng trai tóc vàng xấu hổ không thể làm gì khác ngoài hắng giọng lặp lại một lần nữa, nhưng vẫn không nhận được lời đáp, ngay cả Mạch Đình cũng thấy xấu hổ thay.

Cuối cùng, chàng trai bất đắc dĩ vươn ngón tay chọc chọc vào An Tử Yến. Mạch Đình tốt bụng trừng to mắt, liều mạng phất tay với cậu ta, ý bảo ngàn vạn lần đừng có làm trò ngu xuẩn đó, đúng là muốn chết sớm mà.

Thế nhưng chàng trai không thấy được phản ứng của Mạch Đình, ngón tay vẫn chạm xuống. Mạch Đình ngao ngán thở dài, càng rúc sâu xuống cát, không muốn xem màn tàn nhẫn kế tiếp. An Tử Yến bỏ kính râm xuống, vẻ mặt không hề không giận, không đợi chàng trai tóc vàng mở miệng đã giơ tay lên, chiếc nhẫn trên ngón áp út dưới nắng vàng Maldives trở nên vô cùng lóa mắt: “Tôi đã kết hôn rồi, hiểu chưa?”

“Thế nhưng không thấy cậu dẫn theo vợ a.”

“Có dẫn theo, ở đó đó.” Ngón tay anh đeo nhẫn cưới chỉ về phía Mạch Đình đã chui từ trong cát ra, thấy biểu tình của chàng trai nọ, Mạch Đình có chút không phục: “Đúng vậy, thật ngại quá, chính là tôi. Cậu ấy chọn tôi, còn cưới tôi.” Mạch Đình đắc ý rung đùi, thừa thắng xông lên, hôn lên mặt An Tử Yến một cái, bôi toàn cát lên mặt anh. Nhưng vậy mà anh không có đẩy cậu ra.

Cuối cùng, chàng trai tóc vàng nghi hoặc rời đi, An Tử Yến tiếp tục đeo kính nghỉ ngơi. Mạch Đình vừa len lén tới chỗ ông chủ quán nhờ vả, rất nhanh đã mang về một tấm ván gỗ cỡ A3, nhìn sang An Tử Yến đang nhắm mắt, sau đó cắm ván xuống vị trí bên cạnh anh.

Trên ván có vẽ một mũi tên rất khoa trương, chỉ thẳng vào An Tử Yến, còn có mấy chữ màu đỏ thật lớn: Người này đã có chồng. Hơn nữa, cậu dùng băng dính trong dán chứng cứ vào đó, chính là giấy chứng nhận kết hôn mà lúc nào Mạch Đình cũng mang theo người.

Một anh chàng đẹp trai nằm trên ghế, một thi thể ngủ trong cát, bên cạnh họ còn cắm một tờ giấy chứng nhận kết hôn.

Tổ hợp này thật quái dị—

Ban đêm yên tĩnh, những vì tinh tú trên bầu trời khi rực khi tàn, soi sáng lên khuôn mặt hai người. Giờ họ đang ở trên thuyền, Mạch Đình ra công ra sức chèo: “Không phải là chèo hướng về bờ sao, thế nào mà càng ngày càng xa vậy?”

“Ai bảo cậu ngu ngốc chèo thuyền tới đây?”

“Chẳng phải chỉ vì tố ham của lạ thôi sao. Hơn nữa thuyền để ở đó, không có viết chữ cấm dùng, chỉ có một cái biển báo, nhưng trời quá tối nên tớ không thấy được chữ trên biển.”

“Ngốc, chút nữa nói cho cậu.”

Chắc chắn không phải chuyện gì quan trọng, Mạch Đình nghĩ vậy. Trên trán cậu không ngừng vã mồ hôi, không ngờ chèo thuyền lại là một việc vất vả đến thế, chèo những nửa giờ mà còn chưa tới được bờ bên kia. An Tử Yến thấy Mạch Đình mệt thở hổn hển thì nhú mào: “Bỏ đi, tớ chèo.”

Mạch Đình cũng không khách khí, đưa hai tay chèo cho An Tử Yến, hóa ra chèo thuyền cũng cần kỹ xảo, chẳng thấy An Tử Yến tốn nhiều sức mà thuyền nhỏ đã tăng tốc. Mắt thấy sắp tới bờ, Mạch Đình lại muốn thử: “Để tớ chèo cho.”

“Đừng mơ.”

“Để tớ thử lại chút đi.”

Thuyền nhỏ lắc lư, tạo nên sóng nước, cuối cùng lật nhào khiến hai người ngã vào biển. An Tử Yến trôi lên từ trong nước, một tay kéo Mạch Đình: “Ông đây thật muốn chìm chết cậu ở chỗ này.”

Mạch Đình thì ngược lại, vui tươi hơn hở, với cậu mà nói, tuần trăng mật này đã không còn chuyện gì khiến cậu sợ hãi nữa, bởi vì đây chính là tuần trăng mật mà, dù cho xảy ra chuyện gì cũng sẽ thành kỷ niệm: “Ai nha, cậu rộng lượng chút đi, ngã xuống thì ngã xuống, buổi tối đi bơi cũng là một chuyện đầy tính nghệ thuật, tràn ngập ý thơ mà.”

“Không phải cậu muốn biết trên biển báo viết cái gì sao?” An Tử Yến không để ý Mạch Đình giãy dụa, kéo cậu bơi vào bờ.

“Gấp cái gì, hơn nữa giờ trên biển báo viết gì cũng không còn quan trọng nữa. Điều trọng yếu nhất là chúng ta có thể hưởng thụ cuộc sống này.”

“Trên đó viết khu vực này thường có cá mập.” Thanh âm An Tử Yến vẫn lạnh như mọi ngày.

Không gian an tĩnh mười giây, sau đó Mạch Đình gào toáng lên: “Cứu~ mạng~ a~, ai tới cứu tôi với.” Tiếng kêu thảm thiết vang lên giữa đêm tối, cậu giống như đã thú liệu mạng bơi về phía bờ. Xem ra trong tuần trăng mật cũng có cái làm cậu sợ đấy.

“Cậu nhỏ giọng chút cho tớ.”

“Tớ sắp chết đến nơi rồi, cậu còn không cho phép tớ nói chuyện.” Mạch Đình vô cùng tuyệt vọng gào rú, còn không quên liều mạng đạp chân.

Chờ tới khi hai người bơi tới bờ đều kiệt sức ngã vào bờ cát, Mạch Đình dùng chút sức lực cuối cùng mắng An Tử Yến: “An Tử Yến, cậu đáng chết vạn lần, sao không nói sớm hử, vì sao!!!!”

“Tớ thấy cậu hăng hái như vậy, không nỡ cắt đứt niềm vui của cậu.”

“Tớ! Cậu! Tớ! Cậu!” Đã không tìm nổi từ nào để diễn tả, đoạn hồi ức này nhất định phải xóa bỏ

Sau khi nghỉ ngơi một hồi, Mạch Đình bình phục khỏi hoảng sợ, kéo An Tử Yến đi về phía có âm nhạc ầm ĩ, từ xa đã nghe được tiếng cười vang dội. Tới nơi rồi, Mạch Đình mới phát hiện ra đây là PARTY thác loạn gì, tiệc kết hôn của một đôi vợ chồng người da đen. Trên khuôn mặt mỗi người đều tràn đầy niềm vui. Khi hai người tới đó, dưới ánh đèn chiếu rọi, đôi vợ chồng mới cưới trao cho nhau nụ hôn nồng thắm, dường như cả thế giới chỉ còn mình họ, xung quanh không ngừng truyền tới tiếng vỗ tay cùng huyết sáo. Cảnh tượng này làm cho Mạch Đình rất cảm động, âm nhạc từ mạnh mẽ sôi động chậm rãi chuyển sang dịu dàng sâu lắng, người trên sân nhảy kết thành từng đôi, nam với nam, nữ với nữ, nam với nữ, nhẹ nhàng lắc lư khiêu vũ.

Không biết từ lúc nào, Mạch Đình nhận ra bàn tay mình đã được người ta nắm lấy. Cậu kinh ngạc quay đầu nhìn An Tử Yến. Anh kéo cậu về phía sân nhảy, nhẹ giọng nói: “Nhảy một bản đi.”

“Ừ.” Mạch Đình gật đầu. Cậu không biết khiêu vũ thế nào, cậu chỉ theo An Tử Yến.

Gió biển ôn hòa lướt qua hai người, không có ai dùng ánh mắt quái dị nhìn họ. Họ cũng chỉ là những người bình thường, ở đây chỉ có tình yêu, không có giới tính.

Mạch Đình ngẩng đầu, cặp mắt trong suốt nhìn thẳng vào An Tử Yến mà nói: “Tớ thích cậu.”

“Thích ai?”

“Thích An Tử Yến, siêu thích!” Mạch Đình lớn tiếng, thanh âm còn to hơn tiếng nhạc.

An Tử Yến nở nụ cười, ôn nhu tới mê người.

Nụ cười của cậu, là của tôi. Mà tất cả của tôi, là của cậu.

Phiên ngoại hoàn.

“Gió biển ôn hòa lướt qua hai người, không có ai dùng ánh mắt quái dị nhìn họ. Họ cũng chỉ là những người bình thường, ở đây chỉ có tình yêu, không có giới tính.”

Một câu này đã trả lời được nghi vấn của anh tại Hương Sơn chưa hả Mạch Đình? Ái tình của anh, kiên trì của anh, đã đợi được tới ngày đó rồi.

...

....

....

....

Cám ơn tất cả các bạn...đã theo dõi...nhưng vẫn còn 1 chương đặc biệt nữa a..

119. Chương Đặc Biệt 6.22: Phải Hạnh Phúc, Phải Rất Hạnh Phúc

Chương đặc biệt 6.22: Phải hạnh phúc, phải rất hạnh phúc

I

Không khí trong lành mạnh mẽ tràn qua khe cửa, từng tầng mây dày đặc dần dần thối lui, nhường bước cho tia nắng đầu tiên giáng trần. Một tia sáng, hai tia sáng, vô số tia sáng nhẹ nhàng trên bầu trời thành phố, phủ lên ban công, chiếu qua khung cửa thủy tinh, vừa lòng nghịch ngợm đậu lên gối đầu của Mạch Đình. Cậu dụi dụi đôi mắt ngái ngủ, từ trên giường ngồi dậy. Đồng hồ báo thức đầu giường vẫn chưa kêu, Mạch Đình đã dậy rồi.

Vệ sinh xong xuôi, Mạch Đình dọn dẹp lại phòng một chút rồi thay quần áo. Một lần nữa cậu quay về phòng ngủ: “An Tử Yên, cậu còn muốn ngủ tới lúc nào, hôm nay phải đi học đấy.”

Người nằm trên giường động một chút cũng không có.

Mạch Đình xoa thắt lưng, bắt đầu lẩm nhẩm mấy bài cũ: “Cậu xem cậu giống cái gì, đã thành sinh viên năm tư rồi còn lười biếng như thế. Tổ thật sự cảm thấy hổ thẹn thay cho xã hội sau này gặp phải loại vô dụng như cậu. Cậu nhìn lại tổ đi, tổ thế mà vẫn đứng lên được này.”

Một cái gối đầu bay qua đập thẳng vào mặt Mạch Đình: “Cậu có thể yên lặng chút không, không thấy tổ đang ngủ à?”

“Đã mấy giờ rồi còn ngủ, chậm chút nữa là muộn học đấy.”

“Chả sao.”

“Cậu đương nhiên không sao, nhưng tổ là ủy viên học tập, cần phải gương mẫu dẫn đầu, nếu như ngay cả tổ cũng đi học muộn, vậy làm sao khiến người khác phục tùng.”

“Cậu có thể đi trước.”

“Thế nhưng tổ là ủy viên học tập, sao có thể thấy học sinh sa ngã mà mặc kệ được. Đó không phù hợp với phẩm chất cao thượng của tổ.”

Thấy cường ghánh không được, Mạch Đình phi thân ngồi lên người An Tử Yên, đè xuống: “Mau dậy đi, An Tử Yên.”

Bị lấn qua lấn lại, An Tử Yên rốt cuộc không chịu nổi, đá Mạch Đình xuống giường: “Thật là, sáng sớm đã ồn ào cái gì.”

Mạch Đình đặt quần áo xuống bên cạnh An Tử Yên, còn không quên giục một câu: “Phải nhanh lên nha.”

An Tử Yên căn bản không hề sốt ruột, Mạch Đình còn định chờ anh thức dậy mới làm bữa sáng. Giờ đã không còn sớm, cậu gấp đến độ đầu bốc hơi nước, lại không dám thúc An Tử Yên quá nhiều, ghen tới nội thương. Cậu đứng ở cửa giậm chân, giương mắt nhìn. Thẳng tới khi An Tử Yên đi ra đến cửa đi giày, Mạch

Đinh không chịu nổi nữa, tới kéo An Tử Yến. Nào ngờ vừa xuống cầu thang thì trượt chân một cái, mắt thấy sắp trao nộ hôn thân mật với đất mẹ, phía sau đột nhiên có lực mạnh kéo cậu lại. Mạch Đĩnh ngã vào lòng An Tử Yến.

“Nhìn đường cho tới.”

“Giờ không phải lúc nhìn đường, bị muộn rồi.”

Mạch Đĩnh rất quan tâm tới hình tượng sinh viên gương mẫu của mình. May là khi chạy tới phòng học thì chuông báo mới reo. Quay đầu lại, An Tử Yến đã đi đâu mất rồi, rõ ràng khi vào cổng trường vẫn còn thấy, giờ lại chạy mất tiêu. Tiết học trôi qua phân nửa, An Tử Yến mới tiến vào. Thầy giáo có thấy nhưng không thể trách, chỉ cần thành tích tốt, nhưng cái khác đều là mây bay.

“Cậu đi đâu thế?”

“Ăn sáng.”

“Cậu vi phạm kỷ luật trường vào cái xó nào rồi, chúng ta là sinh viên mà.”

An Tử Yến lười đáp lại Mạch Đĩnh, đặt bánh mì cùng sữa trong tay lên sách của cậu. Mạch Đĩnh kinh ngạc, cả cơ thể trong nháy mắt mềm nhũn, méo máo nói: “Tớ đâu có bảo cậu mua đồ ăn sáng cho tớ.”

“Nói ít thôi, lần sau có nói miệng thì biểu tình trên mặt cũng phải phù hợp chút.”

“Đừng cho là tớ sẽ cảm động vì chút hành động nho nhỏ này của cậu. Cậu nghĩ sai rồi.” Mạch Đĩnh luôn luôn phơi bày hết cả cảm xúc trên mặt.

Cậu nhìn thoáng qua mặt bàn trống trơn của An Tử Yến: “Sách của cậu đâu, cậu chẳng mang quyển nào sao?”

“Cái thứ nặng như vậy, đồ vô dụng mới mang.”

Mạch Đĩnh kéo sách của mình ra giữa, “Lần sau nếu không mang, tớ sẽ không cho cậu nhìn chung đâu.”

An Tử Yến nhún nhún vai, một tay chống mặt, bắt đầu lười nhác nghe giảng. Mạch Đĩnh bên kia chăm chú nhìn chăm chăm vào bục giảng rồi lại chăm chú ghi chép. Thường thường, cậu còn liếc sang nhìn An Tử Yến, mặc kệ ngắm bao lâu, ngắm nhiều hay ít, khuôn mặt này vẫn đẹp như vậy, khóe miệng xấu xa, biểu tình băng lãnh.

“Ngắm đủ chưa?”

“Không được xem sao, chỉ là trên mặt cậu có cái gì mà thôi.” Mạch Đĩnh nói lung tung.

“Trên cổ cậu cũng có cái gì.”

Mạch Đĩnh không coi câu An Tử Yến nói là vấn đề gì. Khi tan học, thầy giáo đẩy kính mắt: “Đề tài giao cuối tuần trước, buổi trưa bắt đầu thu nộp cho tôi.” Nói xong, thầy giáo tiêu sái ra khỏi lớp không quay đầu lại.

“Giao lúc nào thế, sao tớ không nhớ?”

“Làm sao tớ biết được của cậu.”

An Tử Yến lấy từ trong túi vài tờ giấy nhẵn nhúm, Mạch Đĩnh không thể tin nổi nhìn chăm chăm anh: “Cậu làm rồi. Làm lúc nào thế?”

“Cậu quản tớ chắc.”

“Nhanh, cho tớ mượn chép chút.”

“Vì sao?”

“Cái gì vì sao, đây là chuyện thiên kinh địa nghĩa.”

“Không cho.”

Mạch Đĩnh muốn cướp nhưng bị An Tử Yến bắt được: “Phúc lợi.”

“Ai nha” Mạch Đình giả cười, vỗ nhẹ lên cánh tay An Tử Yến, “Yến ca ca, hai ta là ai với ai chứ, đã là vợ chồng, cậu xem còn khách khí với tớ làm gì, cho tớ mượn chép đi.”

“Không bàn nữa.”

“Được được được, cho cậu phúc lợi là được rồi chứ gì.” Mạch Đình tiến tới hôn An Tử Yến.

“Tớ nói là cho tớ phúc lợi, không phải cho cậu phúc lợi.”

“Cậu tự cường bản thân vừa thôi. Tớ hiến thân hôn cậu, cậu còn không hài lòng.”

“Ai cho cậu hôn tớ, đây là trường học đấy.”

“Ai nói trường học thì không được hôn nhau. Lập bảng giá đi, hôn bao nhiêu cái mới bằng lòng cho tớ chép bài đây.” Mạch Đình trực tiếp ngả bài.

An Tử Yến suy nghĩ một chút: “Quên đi, thấy cậu cũng có vẻ đáng thương, hôn 100 cái là được.”

“100 cái!” Thanh âm của Mạch Đình rít lên: “Miệng tớ tốt xấu gì cũng làm từ thịt, hơn nữa còn phải hôn tới khi nào mới xong.”

“Cậu có thể hôn nhanh một chút.”

“Tớ không muốn, An Tử Yến, cậu là tên quỷ ấu trĩ, tớ đi mượn người khác.” Mạch Đình lấy tay chọc chọc bạn ngồi bên trên: “Ngại quá, bạn học, tớ quên làm đề tài, cậu có thể cho tớ mượn tham khảo không?”

Bạn trẻ kia đang định nói lại cảm thấy một ánh nhìn lạnh lẽo xuyên thấu xương, hấn liếc mắt thấy ý tứ trong ánh mắt của An Tử Yến vô cùng rõ ràng, cậu không muốn sống nữa thì cứ việc cho mượn.

“Cái này, ngại quá, tớ đột nhiên không tìm thấy.”

Mạch Đình mượn mấy người cũng đều bị từ chối, cuối cùng chỉ có thể cúi đầu về chỗ ngồi, ôm hận nhìn An Tử Yến: “100 cái cũng được, hôn mặt hay môi.” Xem ra Mạch Đình có thể trả bất cứ giá nào để được chép bài.

“Cố gắng là tốt.” An Tử Yến đưa tay cho Mạch Đình.

“Cậu cho rằng mình là quý tộc sao?”

“Hôn hay không hôn?”

Mạch Đình nắm mu bàn tay An Tử Yến, đưa lên miệng, mang theo phần nộ mà hôn khiến An Tử Yến rút tay về: “Bảo cậu hôn, không bảo cậu cắn.” Anh bôi nước bọt trên tay lên áo Mạch Đình. Cái tên An Tử Yến thích đùa dai này, ông đây sao lại thích cậu ta chứ? Từ khi quen biết đến bây giờ, thậm chí khi kết hôn, cậu cũng bị anh khi dễ xoay vòng vòng.

“Tớ biết rồi.” Mạch Đình lần nữa cầm tay An Tử Yến, nghiêm túc hôn lên mu bàn tay anh.

Tiết hai, An Tử Yến chớp mắt một lúc, khi tỉnh lại thấy Mạch Đình đang ngồi xổm dưới gầm bàn, vừa hôn vừa đếm.

“Còn chưa hôn xong sao?”

“Còn 6 cái nữa, lập tức xong ngay.”

An Tử Yến rút tay về, sờ sờ tóc Mạch Đình: “Cậu sao có thể quá thành thật như vậy.”

Nhưng chính bởi vì Mạch Đình lúc nào cũng quá nghiêm túc, An Tử Yến mới nhịn không được muốn khi dễ cậu, nhìn cậu tức giận phát điên.

“Cậu cứ chờ bị sét đánh đi, bắt nạt người thành thật.” Hai chân Mạch Đình đã tê rần, leo lên lại chỗ ngồi, ngay cả xoa bóp chân cũng không kịp mà lao vào chép bài ngay. Trong miệng cậu vẫn nhịn không được oán giận: “Tớ rất tức giận đây, đời này cũng không muốn để ý tới cậu nữa.”

An Tử Yến nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn giận dữ của Mạch Đình. Trên bục giảng, thầy giáo vẫn chăm chú giảng bài, dưới lớp, sinh viên gục trái gục phải, có người chăm chú lắng nghe. An Tử Yến ở dưới bàn nắm lấy bàn tay ấm áp của Mạch Đình.

Trái tim Mạch Đình nhảy một cái, cắn môi dưới, tay kia vẫn lướt nhanh trên giấy, chỉ là mặt chậm rãi đỏ lên: “Chiều này cũng vô dụng thôi, nói cho cậu biết, dù cậu đỗ danh tứ thế nào, tớ vẫn giận cậu.”

“Ai dỗ cậu?”

“Vậy cậu nắm tay tớ làm gì?”

“Thích thì nắm, không được sao?”

“Ai thèm tin.” Khóe miệng Mạch Đình cùng đôi mắt đều thành hình cong cong.

120. Chương Đặc Biệt 6.22: Phải Hạnh Phúc, Phải Rất Hạnh Phúc (2)

Chương đặc biệt 6.22: Phải hạnh phúc, phải rất hạnh phúc

2

Làm xong bài, Mạch Đình thở phào nhẹ nhõm, vừa kịp kết thúc tiết hai. Cậu đứng lên đi tiểu, các bạn trong lớp ai cũng nhìn theo. Một người nhìn chăm chăm vào cổ Mạch Đình, ý tứ sâu xa nói: “Mạch Đình, trên cổ cậu sao có vết hồng hồng?”

Mạch Đình sờ sờ cổ: “Vậy sao, chắc là tối qua bị muỗi cắn.”

“Thế à, muỗi nhà các cậu thật lớn nha.” Nghe xong, Mạch Đình không đợi vài giây, lập tức lao vào WC, ra sức quay quay cổ mới thấy được dấu hôn vẫn còn, mà không chỉ có một cái. Cậu đỏ mặt, hình tượng ủy viên sụp đổ hết rồi, bị tên kia phá hủy. Vừa vặn An Tử Yến bước vào WC, Mạch Đình vươn tay xông tới: “An Tử Yến, ông đây liều mạng với cậu.”

An Tử Yến nắm hai tay Mạch Đình lại: “Làm gì thế?”

“Cậu không biết xấu hổ mà còn hỏi tớ, cậu xem đi, xem đây là cái gì.”

An Tử Yến nhìn thoáng qua, thản nhiên nói: “Làm sao?”

“Cái gì là làm sao, cậu hôn như vậy từ lúc nào?”

“Chắc là đêm qua không cẩn thận đụng phải.”

“Cậu điều, cậu tiếp tục điều đi, không cẩn thận sao có thể làm ra dấu hôn hồng như vậy? Mà còn không phải một cái, một, hai, ba, bốn, năm, năm cái!!” Mạch Đình giơ ngón tay ra đếm.

An Tử Yến cũng lười tranh luận cùng Mạch Đình: “Tớ làm đấy, thì sao?”

“Cậu, cậu làm cái này, còn có quan tâm tới tớ không. Tớ, tớ đi chết đây.” Mạch Đình ngay cả nước tiểu cũng không vẩy đi, chạy ra khỏi WC, rút cổ tới siêu thị mua băng OK, dán đầy lên cổ. Trên đường trở về, Mạch Đình đụng phải mấy sinh viên năm nhất, là hai, ba cô gái dùng ánh mắt quái dị nhìn cậu, nói nhỏ: “Là anh ta sao?”

“Hình như thế, học tỷ từng chỉ cho tớ xem, một tên đồng tính thì phải.”

“Chắc chắc, rốt cuộc có gì mà vui mừng chứ.”

“Nghe nói đều đã công khai trong trường rồi, eo~ thật không biết xấu hổ.”

“Đúng vậy, loại sự tình này lén lút là được rồi, quang minh chính đại công khai, chẳng lẽ muốn chúng ta chúc phúc cho anh ta sao?”

“Phải nha, phải nha, thật là nực cười.”

“Quên đi, chúng ta làm sao hiểu được quy nghĩ của mấy kẻ không biết xấu hổ như vậy, may là trong trường cũng không có nhiều. Nếu như thêm mấy người như anh ta, tôi chắc không dám tới đây học mất.”

Mạch Đình nghe được rõ ràng đoạn đối thoại của họ, vừa định rời đi, đột nhiên thấy An Tử Yến xuất hiện trước mặt, mang theo dáng cười xấu xa, choàng tay ôm vai Mạch Đình, kéo cậu tiến vào trong lòng mình: “Ngoại trừ tớ, ai cũng không có tư cách bắt nạt cậu.”

“Hừ, trừ cậu ra, tớ cũng chẳng để ai bắt nạt.”

“Buổi chiều trốn học đi.”

“Làm gì?”

“Chồng cậu đưa cậu đi chơi.”

Không đợi Mạch Đình đồng ý, An Tử Yến đã mạnh mẽ kéo cậu về phía cổng trường, sau đó quay đầu lại, trên gương mặt hoàn mỹ tỏa ra khí tức làm cho người khác không dám tới gần. Anh hướng về phía nữ sinh kia nói ba chữ, không phát ra thanh âm nhưng có thể nhìn miệng mà hiểu được: Cút cho tôi.

Cô gái bị dọa tới không nói nên lời, không dám nhìn thẳng vào mắt An Tử Yến.

Ánh nắng chói chang chiếu lên người, Mạch Đình cùng An Tử Yến bước đi trên đường. Dưới tán ô che nắng, Mạch Đình khoa chân múa tay cười nói, An Tử Yến chỉ an tĩnh lắng nghe. Khi đi qua một cửa hàng, trước cửa có rất đông người vây xem một sân khấu. Người đàn ông trên sân khấu vui tươi hơn hờ cầm micro: “Hôm nay cửa hàng tổ chức chương trình tiêu 500 tệ có thể tới đây bốc thăm trúng thưởng.”

“Mau, chúng ta đi tiêu tiền, hoạt động này luôn có lời.”

“Tiêu cái rắm, về thôi.”

“Tớ mà trúng thưởng, đến lúc đó cậu đừng có khóc cầu xin tớ chia tiền cho.”

“Tớ không đa sầu đa cảm thế đâu.”

“Honey

~”Mạch Đình dốc toàn lực, mở to mắt đáng thương: “Cậu xem ngoại hình của tớ đi, là chiêu tài(1) a.”

An Tử Yến nắm lấy cằm Mạch Đình, lật mặt cậu qua trái qua phải quan sát: “Không thấy gì hết, nhưng mà cậu có tướng khác phu.”

“Phi phi phi, đừng nói diêm gở, mau nhỏ nước bọt xóa bỏ đi. Đây là mẹ tớ dạy đấy.”

“Tớ muốn nhỏ trên mặt cậu ấy.”

Kết cục cuối cùng, Mạch Đình thuyết phục được An Tử Yến. Nhưng tiêu được 500 tệ từ cửa hàng này, An Tử Yến phải xách theo một đồng đồ nặng nề. Người này không biết mua gì nhẹ nhẹ chút, toàn chọn những thứ nặng ơ là nặng, còn mua cả một bức tượng.

Mạch Đình chạy lên sân khấu, nắm lấy hòm thăm trúng thưởng, trong miệng thì thảo nhố kỹ, sau đó nhanh như cắt rút một lá thăm, hai tay chấp trước ngực cầu nguyện, còn hôn hôn lên lá thăm kia. Mạch Đình làm xong một loạt động tác như vậy trên sân khấu khiến An Tử Yến vô cùng không muốn nhận mình quen biết tên ngốc kia.

“Chúc mừng cậu.” Người chủ trì còn chưa nói xong, Mạch Đình đã mừng như điên, đoạt lấy lá thăm, quay xuống đắc ý với An Tử Yến dưới sân: “Thấy không, trúng rồi.”

An Tử Yến quay mặt đi, không muốn nhìn Mạch Đình nữa.

“Đúng vậy, tôi thấy được, chúc mừng bạn trẻ này, cậu được phần thưởng thứ tư, là ba túi bột giặt cao cấp.”

Mạch Đình vô cùng hưng phấn, khoe miệng cười muốn liệt. Cậu chỉ quan tâm mình trúng thưởng, không thèm quan tâm mình trúng cái gì. Cậu ôm lấy ba túi bột giặt cỡ bự trực tiếp nhảy từ trên sân khấu xuống,

hướng về phía An Tử Yên. Người chung quanh hoảng hồn tránh ra, An Tử Yên buông hết vật trên tay, nặng nề đỡ được Mạch Đình, miệng mắng: “Cậu là đồ ngốc.”

“Tớ biết cậu sẽ đỡ được tớ mà.”

“Lần sau dám thử làm lại xem, tớ cho cậu chết ngay tại chỗ.”

Mạch Đình nhảy từ trong lòng An Tử Yên xuống, lại leo lên trên sân, lần thứ hai nhảy xuống, vẫn được An Tử Yên văng vàng đỡ lại: “Thử rồi đó, sao cậu không để tớ ngã chết đi?”

“Tự hào lắm hả?”

“Tự hào chứ, tự hào cậu yêu tớ.”

“Đừng làm tớ buồn nôn, cậu khiến tớ vừa đưa ra một quyết định.”

“Quyết định gì?”

“Tớ đã từng yêu cậu, nhưng giờ cậu tự mình đem hết mấy thứ nặng trĩu này về nhà.”

“Đừng mà, vợ chồng mình là ai với ai chứ.”

“Đừng có lời kéo làm quen, quan hệ của chúng ta không tốt như trong tưởng tượng của cậu đâu.”

Hai người ở trên đường chơi đùa một chút rồi mới trở về. Mạch Đình vừa vào cửa đã gục ngay tại huyền quan(2): “Một chết tớ.”

An Tử Yên bước qua người Mạch Đình, cậu tiếp tục nói: “An Tử Yên, hôm nay tớ cùng cậu chơi đàn, cậu cùng tớ xem phim, thế nào?”

“Ai nói cần cậu cùng chơi?”

“Là tớ cần cậu cùng xem.”

An Tử Yên không nói gì, thông thường khi anh không nói nữa, đại biểu là đã đồng ý. Mạch Đình vô cùng hiểu rõ. Bất tri bất giác, bọn họ đã cùng nhau ở tại đây, lâu tới mức Mạch Đình không nhớ rõ nữa.

Trong phòng dương cầm, An Tử Yên nhẹ nhàng lướt ngón tay trên mỗi phím đàn. Mạch Đình tựa ở bên trên lẳng lẳng lẳng nghe. Không bao lâu, An Tử Yên kéo Mạch Đình qua: “Tới đây.”

“Để làm gì?”

An Tử Yên nhích người, để Mạch Đình ngồi vào vị trí ghế giữa hai chân mình. Cậu ngồi xuống, hơi thở ấm áp của anh phả bên cổ: “Duỗi ngón tay ra.”

Mạch Đình nghiêng đầu muốn trốn: “Thật ngứa.”

“Đừng nhúc nhích, nghe lời.”

Mạch Đình mở hai tay, An Tử Yên bám vào bên trên, từng ngón tay của hai người đè cùng một chỗ, đặt ở trên phím dương cầm. Âm nhạc giản đơn thông thả tràn khắp căn phòng. Mạch Đình được An Tử Yên ôm trong lòng cười nhẹ, nhìn chăm chăm từng phím đàn đen trắng chỉnh tề, nhìn chăm chăm vào ngón tay xinh đẹp, nhìn chăm chăm vào chiếc nhẫn kết hôn, cười thật hạnh phúc.

Trong phòng chiếu phim, hình ảnh được chiếu lên tấm màn màu trắng trên tường, để có chút tính điện ảnh huyền bí, Mạch Đình tắt đèn, cả không gian trở nên ám muội. Cậu không thấy rõ biểu tình trên mặt An Tử Yên, nhưng có thể thấy được từng đường nét xinh đẹp. Vừa mới bắt đầu phim, Mạch Đình đã nghiêng trái ngả phải, cuối cùng là ngã vào đùi An Tử Yên, tiếp tục xem.

“Ngồi lên cho tớ.”

Mạch Đình gối lên chân An Tử Yên: “Như vậy xem mới thoải mái.”

“Nhưng tớ khó chịu.”

“Tình yêu à, tớ nguyện ý dựa vào người cậu, thật là một chuyện lãng mạn.”

“Đừng gọi gia đây bằng mấy cái xưng hô vô vị ấy.”

“Ai gu, đừng xấu hổ mà, tớ biết cậu yêu tớ, rất yêu tớ.”

“Ai nói tớ yêu cậu?”

“Cậu không yêu tớ sao?”

“Không yêu.” Thanh âm lạnh lùng vang lên. Mạch Đình quay đầu sang, nương theo ánh sáng yếu ớt từ màn ảnh mà đánh giá cẩn thận biểu tình của An Tử Yên, sau đó cười cười, kéo áo cậu, nhẹ nhàng ngẩng đầu: “Cậu gạt tớ.”

Đôi môi An Tử Yên dịu dàng phủ lên bờ môi Mạch Đình, bàn tay nâng gáy cậu khiến cho nụ hôn càng sâu, trao nhau hơi thở nồng nàn, của cậu, của tớ, của chúng ta.

Khi gặp phải cậu, tớ đã nhận mệnh rồi. Dù cậu là nam, tớ vẫn như cũ, như trước, như xưa, yêu cậu.

-The end-

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/like-love>